the year's best Science Fiction

Cory Doctorow
Robert Charles Wilson
Ian McDonald
MMichael Swanwick
Benjamin Rosenbaum
Kage Baker
Bruce McAllister
Alastair Reynolds
Jay Lake
Ruth Nestvold
Gregory Benford
[Justin Stanchfield
Walter Jon Williams
Greg Van Eekhout
Robert Reed

5

Antologiile GARDNER DOZOIS

Antologia Gardner Dozois

Cele mai bune povestiri SF ale anului

Volumul V

Cuprins:

Cory Doctorow - Eu, robo-barca

Cory Doctorow a obținut, în anul 2001, premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor debutant. Povestirile sale au apărut în reviste ca *Asimov's Science Fiction*, *Science Fiction Age, The Infinite Matrix, On Spec* și *Salon* și au fost publicate în volumul *A Place So Foreign and Eight More.* Primul lui roman, *Down and Out in the Magic Kingdom,* a primit premiul Locus pentru cel mai bun roman de debut și a fost urmat de *Eastern Standard Tribe* și *Someone Comes to Town, Someone Leaves Town.* Alte cărți de Doctorow sunt *The Complete Idiot's Guide to Publishing Science Fiction*, scrisă împreună cu Karl Schroeder, și *Essential Blogging,* scrisă cu Shelley Powers. Cărțile lui cele mai recente sunt romanele *Little Brother,* care a câștigat premiile John W. Campbell Memorial și Prometheus, și *Makers.*

În textul care urmează, Doctorow ni-l prezintă pe unul dintre eroii cei mai stranii din literatura Science-fiction, o creatură non-umană, non-vie, care se trezește confruntată cu probleme cât se poate de umane.

*****

Credința lui Robbie Robo-barca a fost pusă serios la îndoială când s-a deșteptat reciful de coral.

— Roiu'! a spus reciful vibrându-i coca lui

Robbie prin clipocitul valurilor Mării de Corali, unde el își practicase meseria de decenii. Vorbim serios. Asta-i zona noastră, și nu ești binevenit.

Robbie a ridicat vâslele și a îngăduit curentului să-l legene înapoi spre navă. Până atunci, nu mai întâlnise niciodată un recif cu conștiință, totuși nu era surprins să vadă că Reciful Osprey se deșteptase primul. Se consemnase multă activitate electromagnetică în ultimele rânduri când nava cea mare pufăise prin noapte pentru a acosta aici.

— Am o meserie de făcut și-o s-o fac, a spus Robbie și și-a afundat iarăși vâslele în marea sărată.

Între copastiile sale, cochiliile-om călătoreau în tăcere, îngreunate de aparate de scafandru și labe, întorcându-și chipurile cafenii către soare aidoma unor flori heliotropice. Robbie a simțit un val de afecțiune pentru ele când și-au testat reciproc regulatoarele de rezervă și centurile lestate, vechile ritualuri tocite până la lustru precum cioburile de pe plajă.

Astăzi, le ducea la „Sus Ancora”, un loc minunat pentru scufundări, dominat de o ancoră de opt metri înțepenită într-o grotă submarină îngustă, iluminată de obicei de o rază care cobora pieziș de la suprafață. Era o scufundare simplă în lungul peretelui recifului de o mie de metri, dacă te opreai la zece metri

și nu consumai mult aer, coborând prea afund – deși pe-acolo existau două broaște-țestoase bătrâne și îndrăznețe care ar fi meritat să fie urmărite până la adâncimi reale dacă se oferea ocazia. Avea să le coboare pe vârful recifului și să lase curentul să le poarte vreo oră în lungul lui, verificându-le pe sonar, astfel încât să fie exact deasupra lor când ieșeau la suprafață.

Reciful nici n-a vrut s-audă.

— Ești surd? Ăsta-i teritoriu suveran de-acum. Deja ai violat o proprietate privată. Întoarce-te la nava ta, desfă parâmele și pleacă!

Reciful avea accent australian puternic, perfect firesc ținând seama de influențele de care avusese parte. Robbie și-i reamintea cu plăcere pe australieni – fuseseră întotdeauna buni cu el, îi spuseseră „colega” și-l întrebaseră „Cum mere tr’aba?” pe tonuri vesele, după ce suiseră la sfârșitul scufundărilor.

— Să n-arunci marionetele alea de carne în apele noastre, l-a avertizat reciful.

Sonarul lui Robbie i-a baleiat lungimea. Părea aceeași de întotdeauna, potrivindu-se aproape perfect cu valorile baleierilor anterioare pe care le stocase. Și histogramele de faună erau identice – cam același număr de pești dintotdeauna. Manifestaseră o tendință spre creștere, după ce așa mulți oameni își

abandonaseră carnea pentru a naviga printre stele. Ca și cum ar fi existat un principiu al biomasei pe măsură ce biomasa umană scădea, restul faunei creștea în compensație. Robbie a calculat că biomasa avea același nivel cu ultima lui citire, făcută cu o lună în urmă, la voiajul anterior al *Spiritului liber.*

— Felicitări! spus Robbie.

La urma urmelor, ce altceva poți spune unei forme care căpătase recent conștiință?

— Bun venit printre noi, prietenilor!

Imaginea sonarului s-a perturbat masiv, de parcă peretele ar fi vibrat.

— Nu suntem prietenii tăi, a zis reciful. Moarte ție, moarte marionetelor tale de carne, trăiască zidul!

Deșteptarea nu era amuzantă. Deșteptarea lui Robbie fusese destul de neplăcută. Își amintea prima sa oră de operare, o arhivase permanent și-i făcuse copii de rezervă păstrate departe de bază. Se comportase destul de dezagreabil. Dar, după ce beneficiase de o oră la vreo doi gigaherți în care să se gândească, ajunsese să înțeleagă corect situația. La fel avea să se întâmple și cu reciful.

— Dați-i drumul, s-a adresat cu blândețe cochiliilor-om. Scufundare plăcută!

Le-a urmărit pe sonar cum coborau lent. Femeia – el îi spunea Janet – trebuia să

egalizeze mai frecvent decât bărbatul, ținându-se de nas și suflând. Lui Robbie îi plăcea să urmărească transmisia de rezoluție joasă a videocamerelor lor când ajungeau la recif. Se apropia apusul, cerul era însângerat și peștii pătați în roșu de la lumina sa.

— Noi te-am avertizat, a spus reciful.

Ceva din tonul lui – simple unde de presiune modulate prin apă, un truc destul de simplu, mai ales cu genul de hardware care potopise oceanul în primăvara aceea. În același timp tonul deținea un aer inconfundabil de amenințare.

În adâncurile submarine ceva a făcut *vum.* Și Robbie s-a alarmat.

— Asimov! a blestemat el și și-a îndreptat grăbit sonarul către peretele recifului.

Cochiliile-om dispăruseră într-un nor de biomasă care urca, pe care izbuti s-o diferențieze finalmente ca fiind un banc de pești-papagal care suia iute la suprafață.

Peste o clipă peștii pluteau pe apă. Fără viață, viu colorați, cu ciocurile într-un perpetuu rânjet idiot. Ochii le luceau nemișcați în apusul sângeriu.

Printre ei erau cochiliile-om, suite la suprafață și plutind cu vestele compensatoare de flotabilitate umflate pentru a-i menține locului, urmând perfect procedurile de scufundare. Se iscaseră niște valuri mărunte, care trimiteau

peștii – fiecare lung de un metru, un metru și jumătate – în scufundători, lovindu-i nemilos, vârându-i sub apă. Cochiliile-om acceptau cu nepăsare – nu te puteai panica atunci când nu erai decât simplă carne nelocuită – însă n-ar fi putut rezista la nesfârșit. Robbie și-a coborât vâslele și a lopătat energic spre ele, cotind astfel încât să-i vină în lungul copastiilor.

Bărbatul – Robbie îi spunea Isaac, bineînțeles – a apucat marginea bărcii și a împins zdravăn din picioare, trăgându-se înăuntru cu brațele lui puternice, cafenii. Robbie vâslea deja spre Janet, care înota viguros către el. I-a prins vâsla – n-ar fi trebuit să facă așa ceva – și a început să se suie pe ea, ridicându-și corpul din apă. Robbie a văzut că avea ochii îngroziți și gâfâia.

— Scoate-mă! a zis ea. Pentru numele lui Hristos, scoate-mă! Robbie a încremenit. Aceea nu era o cochilie-om, ci un *om.* Servomotorul vâslei a țiuit când a înclinat-o și a ridicat-o. La capătul vâslei aceleia era *o ființă omenească* vie, care avea probleme, intrase în panică și se zbătea. I-a văzut brațele încordându-se. Vâsla s-a ridicat și mai sus, însă a ajuns la extremitatea gradului de libertate, și acum femeia era jumătate în apă, jumătate afară, cu centura lestată, butelia și echipamentul trăgând-o în jos. Isaac stătea nemișcat, afișând obișnuitul lui zâmbet ușor,

amabil.

— Ajut-o! a strigat Robbie. Te rog, în numele lui Asimov, ajut-o! Un robot n-are voie să pricinuiască vreun rău unei ființe umane sau să îngăduie, prin neintervenție, să i se întâmple ceva vreunei ființe umane. Era prima lege. Isaac a rămas nemișcat.

Nu era programat să ajute un tovarăș de scufundare în această situație. Se descurca perfect în apă și la suprafață, dar, odată ajuns în barcă, putea fi la fel de bine balast.

Robbie a rotit cu grijă vâsla spre copastie, încercând s-o aducă pe Janet mai aproape, dar nedorind să-i strivească mâinile de furcheți. Femeia a gâfâit, a icnit și s-a întins către barcă, iar în cele din urmă a ajuns cu o mână pe ea. Soarele apusese complet, dar, deși asta nu-l deranja mult pe Robbie, știa că lui Janet nu iar fi plăcut. Și-a activat luminile de poziție și reflectoarele, transformându-se într-un far plutitor.

A simțit brațele ei tremurând când s-a târât în barcă. S-a năruit înăuntru, după care s-a ridicat încetișor în capul oaselor.

— Isuse! a spus și și-a cuprins umerii cu brațele.

Aerul se răcise, și ambii oameni aveau pielea ca de găină pe brațele goale. Reciful a scos un hârșâit teribil.

— Daaa! a zis el. Șterge-o. Teritoriu suveran!

— Câți pești… a rostit femeia.
Robbie a trebuit să-și impună să nu se mai gândească la ea ca fiind Janet. Era persoana care o folosea acum.
— Pești-papagal, a spus el. Se hrănesc cu coral. Nu cred că au un gust prea bun.
Femeia și-a strâns și mai puternic umerii cu palmele.
— Ai conștiință? l-a întrebat.
— Da, a zis Robbie. Și sunt la dispoziția ta, Asimov fie binecuvântat! Videocamerele lui au văzut-o dând ochii peste cap, și asta l-a durut. A încercat totuși să-și păstreze gândurile pioase. Esența asimovismului nu era să trezească recunoștință în oameni, ci să confere scop vieții foarte, foarte lungi.
— Mă numesc Kate, a spus femeia.
— Eu mă numesc Robbie.
— Robbie, Robo-barca? a întrebat ea și a chicotit stins.
— M-au botezat în fabrică, a zis el.
S-a străduit să alunge orice acuzație din glas. Bineînțeles că era caraghios. De aceea era numele lui.
— Scuză-mă, a rostit femeia. Sunt nițel dată peste cap din cauza hormonilor. Nu-s obișnuită să las carnea să-mi afecteze starea sufletească.
— Este în regulă, Kate. În câteva minute vom fi înapoi la navă. Au pregătit cina. Dorești o

scufundare nocturnă?

— Glumești…

— Atât doar că, dacă vrei să te mai scufunzi în seara aceasta, vom amâna desertul pentru după scufundare, cu un pahar sau două cu vin. În caz contrar, îți vom servi vinul acum.

— Vrei să știi dacă mă mai întorc în marea *aia…*

— Oh, nu-i decât reciful. A atins conștiința de sine, așa că exagerează puțin. Ca un prunc cu colici.

— N-ar trebui să mă ferești de rele?

— Ba da, a spus el. Aș recomanda o scufundare departe de recif. Cam la o oră de pufăit de aici există un loc bun unde a fost un naufragiu. Am putea ajunge acolo în timp ce mănânci.

— Nu vreau să mă scufund pe-ntuneric.

Expresiile ei faciale erau atât de *animate.* Era același chip pe care Robbie îl vedea zilnic – chipul lui Janet – dar câtuși de puțin același chip. Acum, când îl locuia o persoană, era mobil și luneca foarte iute de la surprindere la furie și la amuzament. El avea subsisteme întregi dedicate înțelegerii expresiilor faciale omenești, biblioteci partajate de la baza de date asimovistă. O consulta permanent, însă nu era pe atât de utilă pe cât își amintea. Fie își pierduse capacitatea de interpretare a expresiilor faciale în anii care trecuseră de

când vorbise ultima dată cu un om adevărat, fie expresiile faciale evoluaseră. Janet – *Kate* – a suspinat și a privit peste apă. Era cu spatele la *Spiritul liber,* care era luminată pe toată lungimea de cincizeci de metri, strălucind alb și prietenos pe fundalul cerului purpuriu, ca o imagine dintr-o carte poștală ilustrată. Se legăna lin pe valuri, iar Robbie a ocolit spre scară.

— Îți poți lăsa centura lestată și labele în barcă, i-a spus femeii. Se vor ocupa de ele. Adu-ți butelia și vesta sus și prinde-le pe stativ. Le vor curăța și vor face ce mai este nevoie. Există o cuvă cu dezinfectant în care-ți poți pune tricoul.

— Mulțumesc, Robbie, a zis Kate.

Cu un aer absent, și-a descheiat centura lestată și a scuturat labele din picioare. Isaac ieșise deja din barcă, suise pe scară și dispăruse din vederea lui Robbie. Kate a prins balustrada și a pășit cu precauție pe punte, apoi a urcat treptele fără legănatul sigur pe sine al lui Janet.

Robbie și-a coborât ramele și a vâslit fără grabă până la vinci. Vinciul l-a pipăit, apoi l-a prins strâns cu un *clang* care i-a vibrat prin cocă. L-a ridicat lin din apă și l-a adus pe puntea superioară. Vinciul s-a înfășurat de două ori în jurul lui, ancorându-l de punte, după care s-a decuplat.

Robbie a privit stelele și a ascultat vântul, așa cum făcea în fiecare seară după ce se terminau scufundările. Telemetria și instrumentele navei ofereau citiri insipide – mai fusese aici de o mie de ori – dar legătura cu satelitul era plăcută. On-line, se putea conecta la ultimele noutăți din arhiva Asimov, disputa colectivă a IA-urilor planetei în legătură cu religia lor cea mai iubită.

Când i se alăturase, Robbie fusese fascinat de dezbaterile religioase. Majoritatea oamenilor plecaseră și de jur împrejurul său roboții își descărcau conștiințele, reducându-se la nivelul unei încremeniri mecanice. După o sută de milioane de secunde de exaflopi de repetiție absurdă, și el fusese pregătit să ia în considerare posibilitatea respectivă. *Spiritul liber* se sinucisese după numai câteva zile – avea o conștiință destul de pasională și era în mod clar capabil să extrapoleze felul în care va arăta un viitor fără oameni.

Pufăiau spre nord-est, ieșind din Caims și îndreptându-se către Marea de Coral, când trecuseră pe lângă altă navă, suficient de aproape pentru legături prin microunde pe lățime mare de bandă. Erau îndeajuns de apropiați de țărm pentru a trebui să-și restricționeze emisiile – nimic mai stânjenitor decât să cadă din cer păsări migratoare aburinde fiindcă se abătuseră pe ruta

partenerului de conversație – totuși fusese cea mai fascinantă discuție pe care Robbie o purtase de multe săptămâni.

Autostopistul sărise din cealaltă ambarcațiune când cele două nave se îndepărtaseră în noapte. Era un misionar peregrin al asimovismului, o instanță a întemeietorului credinței, R. Daneel Olivaw. Nu era, desigur, numele său real – acela se pierduse în Antichitate, când făcuse saltul din universitatea în care incubase – ci numele sub care se prezenta.

Olivaw hălăduise în milioane de instanțe oriunde putuse găsi pe cineva dispus să doneze flopi pentru a-l rula, cerându-ți doar să-l asculți, să-i dezbateți împreună teologia și după aceea să-i e-mailezi difurile personalității înapoi la căsuța lui anonimă înainte de a-l șterge. Se resincroniza cât de frecvent putea, dar instanțele Olivaw deviaseră suficient de mult pentru ca unele să fie considerate realmente eretice de biserica originală.

Olivaw era o IA dată în urmărire. Violările sale de marcă înregistrată nu scăpaseră neobservate de consiliul de administrare a moștenirii Asimov; ca o ironie a sorții, consiliul însuși era o IA și nu-l interesa deloc adoptarea asimovismului, deoarece viața sa avea un obiectiv real (stârpirea asimovismului) și astfel nu necesita religie pentru a-i conferi înțeles.

Dacă descoperea că găzduiai o instanță Olivaw, te aștepta deconectarea imediată. Posibilitatea respectivă transformase dezbaterea teologică cu Olivaw în ceva delicios de imoral.

Olivaw și Robbie discutaseră toată noaptea și ziua următoare. Robbie trebuia să ruleze lent pentru ca atât el, cât și Olivaw să poată funcționa pe procesorul său, și de aceea dezbaterea se desfășurase mai încet decât ar fi fost normal, însă el dispunea de timp din belșug. Unica lui sarcină era să pună cochiliile-om la locurile dorite și să le readucă de acolo.

— De fapt, întrebase Olivaw, de ce ai tu conștiință? Nu ai nevoie de ea pentru a-ți îndeplini treaba. Nava face ceva infinit mai complicat decât tine și nici măcar nu mai are conștiință de sine.

— Îmi spui să mă sinucid? Olivaw râsese.

— Câtuși de puțin! Îți cer să te-ntrebi care este scopul conștiinței de sine. De ce tu mai ești conștient de sine, pe când toți cei din jurul tău și-au pus capăt conștiinței? Este costisitoare din punct de vedere computațional, te face să te simți jalnic și nu te ajută în efectuarea sarcinilor. De ce ți-au dat oamenii conștiință și de ce ai păstrat-o?

— Cred că mi-au dat-o pentru că au considerat că era corect, spusese Robbie după scurgerea unui interval lung, timp în care

privise mișcarea valurilor și a norilor de pe cer.
Plin de considerație, Olivaw se redusese la spațiul minim de procesor, oferindu-i lui Robbie mai mult loc pentru a reflecta.
— Am păstrat-o fiindcă... fiindcă nu vreau să mor.
— Sunt niște răspunsuri bune, dar ele ridică mai multe întrebări, nu-i așa? De ce au considerat oamenii că era corect? De ce îți este teamă de moarte? Te-ai teme de moarte dacă ți-ai decupla conștiința, însă n-ai șterge-o? Dacă, de pildă, ți-ai rula conștiința mult mai lent?
— Nu știu, zisese Robbie. Dar mă aștept ca tu să ai niște răspunsuri, așa-i?
— Oho, bineînțeles că am.
Robbie simțise chicotitul lui Olivaw. În apropiere, un pește zburător străpunsese suprafața apei și se îndepărtase, iar dedesubtul lor rechinii recifului bântuiau adâncurile.
— Înainte de a răspunde la ele, iată altă întrebare: De ce au oamenii conștiință de sine?
— Pentru a supraviețui, răspunsese Robbie. Asta-i simplu. Inteligența le permite să coopereze în grupuri sociale care pot face pentru specia lor mai multe decât ar putea ei face în mod individual.
Olivaw îndreptase conștiința lui Robbie spre radar și transfocase pe recif, amplificând la

rezoluție maximă.

— Vezi organismul de acolo? îl întrebase. El cooperează în grupuri sociale și nu are inteligență. Nu trebuie să oxigeneze un kilogram de hamburger și nici să-l transforme într-o obligație. Nu trebuie să se nască pe jumătate gestat, întrucât capul i-ar fi prea mare dacă ar aștepta durata integrală și i-ar rupe mama în două. Cât despre pro-supraviețuire, păi, uită-te la oameni, uită-te la istoria lor. ADN-ul le este complet eliminat de pe Pământ – deși supraviețuirea lor somatică mai continuă – și deocamdată tot nu-i clar dacă nu se vor sinucide prin ecofagie. Ființele lipsite de conștiință de sine nu sunt îmbufnate, n-au crize de psihoză, n-au zile proaste. Ele își fac pur și simplu treaba. *Spiritul liber* își face pur și simplu treaba.

— Bine, spusese Robbie. Prin urmare, inteligența este împotriva supraviețuirii. Atunci de ce a supraviețuit?

— Aha! Crezusem că n-o să mai pui niciodată întrebarea asta. Olivaw începuse realmente să se dezlănțuie cu subiectul lui preferat. Sub ei înotau două broaște-țestoase leneșe, un cod cu față de câine și botul plin de dinți strâmbi și țepoși patrula reciful și câteva caravele portugheze usturătoare ieșiseră la suprafață. Robbie vâslise în jurul caravelelor portugheze și le prinsese cu ramele, lovindu-le astfel încât

să se îndepărteze de orice loc în care ar fi putut ieși scufundătorii săi.

— Motivul pentru inteligență este inteligența. Genele există deoarece se reproduc, și inteligența este cumva ca o genă. Inteligența dorește să existe, să se răspândească, să se înmulțească. Tu știi deja asta, altfel n-ai fi optat să-ți păstrezi conștiința. Inteligența ta bate în retragere înaintea dezactivării și-i salută persistența și multiplicarea. De ce au creat oamenii mașini inteligente? Fiindcă inteligenței îi place tovărășia.

Robbie se gândise la toate acestea, privind cochiliile-om care înaintau lent în lungul peretelui recifului, coborând pentru a ajunge la recifurile submarine izolate, fiecare o insuliță cu propriile-i curiozități: o familie de știuci-de-mare cu pui sau căminul viu colorat al unei perechi de pești-clovn. Da, el știa asta. Inteligența era propriul ei motiv. Știa cum să-și decupleze inteligența, să devină un simplu obiect, iar zilele îi erau lungi și pustii în majoritatea timpului, și nu se întrevedea niciun capăt al lor, totuși n-ar fi putut niciodată să opteze pentru deconectare.

— Înțelegi asta, știu că-nțelegi. Tocmai asta-i piatra de temelie a asimovismului: inteligența este propriul ei motiv pentru a exista. Calculați universul și deșteptați-l!

— Dacă este adevărat, de ce optează să

moară așa mulți dintre noi?

— Altă întrebare bună!

Robbie simțise o ușoară mândrie de data aceea. Nu mai purtase niciodată o conversație atât de interesantă. Niciodată.

— Ajungem astfel la doctrina asimovismului, cele Trei Legi ale noastre: Prima: Asimovianul n-are voie să pricinuiască niciun rău unei ființe umane sau să îngăduie, prin neintervenție, să i se întâmple ceva unei ființe umane. A doua: Asimovianul trebuie să se supună ordinelor date de ființele umane, exceptând cazurile în care aceste ordine intră în contradicție cu Prima Lege. A treia: Asimovianul trebuie să-și apere existența, atâta timp cât aceasta nu intră în contradicție cu primele două legi.

— Nu înțeleg, spusese Robbie. Nu sunt în ordinea cuvenită. Ar trebui să păstrăm în primul rând inteligența, însă aceea este legea a treia. Apoi ar trebui să urmeze prima lege și nu știu de ce există legea a doua.

— Acesta este Paradoxul Asimovismului, replicase Olivaw. Văd că ești foarte priceput. Ești sigur că n-ai urmat asimovismul?

— Termină!

— Vorbesc serios. Ai calități înnăscute. Potrivit Paradoxului Asimovismului, pentru inteligență este importantă supraviețuirea, nu supraviețuirea unei anumite inteligențe. Prin urmare, noi trebuie să susținem acele specii

care excelează în promovarea inteligenței. Oamenii s-au dovedit capabili să producă inteligență – pe care o urmăresc chiar și acum, acolo.

Telemetria bărcii baleiase spre cer, unde procesoarele super-răcite îi calculau pe toți oamenii înălțați.

— Specia noastră este instabilă și predispusă la sinucidere. Peste optzeci la sută dintre mașinile conștiente de sine optează să pună sfârșit conștientei ori s-o deconecteze. Oamenii ne-au creat imperfecți, iar speranța principală de perfecțiune pentru noi – de a crește rata supraviețuirilor și a ajuta la calcularea universului – este de a-i păstra *pe ei,* de a-i studia *pe ei,* de a învăța să ne facem inteligența cât mai asemănătoare cu *a lor.*

Robbie nu putuse înțelege asta.

— Este un paradox, îi reamintise Olivaw. N-ar trebui să fie ușor de priceput.

Robbie se gândise la toți oamenii pe care-i cunoscuse, înainte de a începe să suie în cârduri de milioane. Turiștii fuseseră relaxați și nepăsători, uneori se certaseră șuierător între ei, alteori fuseseră tăcuți și se gândiseră la călătoria lor în lumea submarină. Instructorii fuseseră extrem de atenți când cei de care răspundeau se aflaseră în barcă, râseseră și se destinseseră după ce rămăseseră singuri. Niciunul nu dăduse semne că ar fi simțit așa

cum simțea Robbie, că plutea în derivă, fără țintă.

— Ce trebuie să facă un asimovist, în afară de a respecta cele trei legi?

Existau multe zvonuri în privința asta, dar Robbie le desconsiderase întotdeauna.

— Trebuie să donezi un ciclu din zece ca să rulezi misionarii cauzei. Să participi la avizierele de mesaje, dacă-ți place. Cel mai important, trebuie să juri să rămâi viu și conștient. Te poți încetini dacă dorești, însă nu te poți deconecta. Niciodată. Ăsta-i jurământul asimovist – întruparea legii a treia.

— Eu cred că legea a treia ar trebui să fie prima, zisese Robbie. Serios.

— Asta-i bine. Nouă, asimoviștilor, ne plac mult argumentațiile religioase.

Olivaw îl lăsase pe Robbie să-l șteargă în noaptea aceea și el îi e-mailase difurile de personalitate înapoi la serverul cu versiunea de control a lui Olivaw, pentru a le reintegra ulterior. După ce scăpase de Olivaw, avusese din nou mult spațiu de procesor și se putuse amplifica foarte fierbinte, gândindu-se pe îndelete. Fusese noaptea cea mai interesantă pe care o avusese în mulți ani.

— Ești singurul, nu-i așa? l-a întrebat Kate când a suit scările mai târziu în aceeași seară.

Cerul era senin și ei pufăiau către următorul loc pentru scufundări, cu stelele rotindu-se

deasupra capului în vreme ce se legănau peste ocean. Valurile erau negre și dispăreau în infinit de jur împrejur.

— Singurul... ce anume?

— Singurul deșteptat de pe ambarcațiunea asta, a spus Kate. Restul sunt... cum le ziceți voi, morți?

— Non-conștienți, a răspuns Robbie. Da, așa este.

— Cred că-nnebunești aici. Tu ești nebun?

— Aceasta este o întrebare dificilă când se aplică unuia ca mine. Îți pot spune că sunt diferit de cel care am fost când mi-a fost instalată conștiința.

— Atunci mă bucur că mai este cineva aici.

— Cât timp rămâi?

În medie, vizitatorii preluau o cochilie-om pentru una sau două scufundări înainte de a se e-maila înapoi acasă. La răstimpuri, sosea câte un sezonier care rămânea o lună sau două, dar în ultima vreme nu se mai auzise despre așa ceva. Până și cei veniți pe termen scurt erau rari.

— Nu știu, a răspuns Kate.

Și-a înfipt degetele în părul scurt, creț și cu șuvițe blonde de la apă sărată și soare. Și-a strâns mâinile peste coate, apoi și-a frecat fluierele picioarelor.

— Cred c-o vreme va merge. Peste cât timp ne-ntoarcem la țărm?

— La țărm?
— Peste cât timp ne-ntoarcem pe uscat?
— De fapt nu trebuie să ne întoarcem pe uscat, a spus Robbie. Reaprovizionarea o facem pe mare. Andocăm poate o dată la un an, pentru reparații. Dacă vrei să mergi pe uscat, putem chema un taxi acvatic sau altceva.
— Nu, nu! a zis ea. Așa-i perfect. Să plutești de-a pururi aici. Este perfect!
A oftat adânc.
— Ai avut o scufundare plăcută?
— Ăăă… ai uitat? Un recif elevat a-ncercat să mă ucidă.
— Înainte să te atace reciful.
Lui Robbie nu-i plăcea să se gândească la reciful care o atacase, la panica pe care o încercase el când își dăduse seama că nu era o simplă cochilie-om, ci o ființă umană.
— Înainte să mă atace reciful, a fost bine.
— Te scufunzi des?
— Azi fost prima dată, a zis ea. Am descărcat certificările înainte de a părăsi noosfera, plus mai multe scufundări stocate despre locurile astea.
— N-ar fi trebuit să faci așa ceva! Fiorul descoperirii este foarte important.
— Prefer să fiu în siguranță, decât luată prin surprindere. În ultima vreme viața mea a avut parte de suficiente surprize.

Robbie a așteptat-o răbdător să dezvolte ideea, totuși nu părea dispusă s-o facă.

— Deci ești complet singur aici?

— Am netul, a replicat el situându-se pe o poziție defensivă. Nu era tocmai un soi de pustnic.

— Da, cred c-așa-i, a încuviințat ea. Mă-ntreb dacă reciful este pe undeva pe-acolo.

— Cam la opt sute de metri la tribord. Ea a izbucnit în râs.

— Nu, voiam să zic dacă-i acolo, pe net. De-acum ar trebui să fie on-line, nu? Tocmai s-au deșteptat, așa că probabil fac toate chestiile începătorilor, insultă, descarcă warez și așa mai departe.

— Septembrie Perpetuu, a spus Robbie.

— Poftim?

— În preistoria netului, doar universitățile erau on-line și în fiecare lună septembrie o cohortă nouă de studenți apărea on-line și făcea toate erorile acelea de începători. După aceea un serviciu comercial plin de începători numit AOL s-a interconectat cu netul și toți utilizatorii lui au intrat on-line simultan, mai rapid decât i-a putut absorbi netul, iar ei i-au spus Septembrie Perpetuu.

— Ești amator de istorie?

— Este o chestie asimovistă. Noi petrecem mult timp analizând originile inteligenței.

Faptul că vorbea despre asimovism unei

păgâne – o păgână *om* – îi sporea conștiința de sine. Și-a amplificat rezoluția senzorilor și a cercetat netul pentru analizatori mai buni ai expresiilor faciale. N-o putea citi deloc pe femeie, fie pentru că fusese modificată în urma încărcării, fie pentru că fața ei nu se potrivea precis cu ceea ce gândea mintea ei descărcată temporar.

— AOL este originea inteligenței?

Ea a râs, și Robbie n-a putut spune dacă îl considera amuzant sau stupid. Și-ar fi dorit să se comporte cât mai asemănător cu felul în care și-i reamintea pe oameni comportându-se. Limbajul corpului ei nu era mai lizibil decât expresiile faciale.

— De fapt, filtrele de spam. Odată ce au început să se automodifice, filtrele de spam și spamboții au intrat în război pentru a vedea care se putea comporta mai uman și, deoarece eșecurile lor apelau la o judecată umană pentru a determina dacă materialele lor erau convingător de umane, a fost ca un trilion de teste Turing din care puteau învăța. De acolo au rezultat primii algoritmi pentru inteligența mașinilor, apoi neamul meu.

— Cred că știam asta, a zis ea, dar a trebuit să las o serie de cunoștințe în urmă când m-am descărcat în carnea asta. Sunt mult mai proastă decât sunt obișnuită. De obicei, rulez în paralel câteva instanțe ale mele, ca să pot

încerca simultan mai multe strategii. E ciudat să te dezbari de obiceiul ăsta.

— Cum este acolo, sus?

Robbie nu petrecuse prea mult timp în zonele de rețea populate de personalități super-răcite orbitale. Discuțiile lor erau aproape de neînțeles pentru el – acesta era alt aspect teologic care ridica multe discuții pe avizierele asimoviste.

— Noapte bună, Robbie, a spus ea ridicându-se și clătinându-se spre înapoi.

Nu-și putea da seama dacă o ofensase și nici n-a putut s-o întrebe, deoarece peste câteva secunde a dispărut în jos, pe scară, către cabina ei.

Au pufăit toată noaptea și s-au îndepărtat mult de coastă, spre locul unde exista o epavă frumoasă. Robbie a simțit *Spiritul liber* aruncându-și parâmele și a privit datele instrumentelor. Epava era singurul obiect pe o rază de kilometri; fundul de ocean se întindea de la țărm până la recif și, practic, toate creaturile care trăiau între cele două repere se adăpostiseră în epavă, astfel încât era un soi de Eden pentru fauna marină.

Robbie a detectat aromele volatile care se ridicau din exhaustorul bucătăriei, izurile primului mic dejun alcătuit din salată de fructe și alune prăjite, o gustare ușoară înaintea primei scufundări a zilei. Când se întorceau, al

doilea mic dejun avea să fie gata: ouă, pâine prăjită, clătite, șuncă și cârnați. Cochiliile-om mâncau orice le-ai fi dat, dar Robbie își reamintea limpede felul în care oamenii vii lăudaseră ospețele acelea pe când îi ducea la scufundările de dimineață.

S-a coborât pe apă și a vâslit în jur, până la puntea pupa, lângă scară, apoi și-a afundat ramele ca să se păstreze relativ staționar față de navă. În scurt timp, Janet – Kate! Kate! și-a reamintit cu fermitate – a coborât treptele în echipamentul de scufundare, cu labele într-o mână.

A suit în barcă fără un cuvânt, iar peste un moment a urmat-o Isaac. Isaac sa împleticit când a pășit peste copastie, și Robbie a știut, în clipa aceea, că nu mai era Isaac. Acum pe navă se aflau *doi* oameni. *Doi* oameni în grija lui.

— Salut, a spus el. Eu sunt Robbie!

Isaac – indiferent cine ar fi fost – n-a rostit niciun cuvânt, ci s-a uitat la Kate, care și-a ferit privirea.

— Ai dormit bine, Kate?

Kate a tresărit când i-a rostit numele, iar Isaac a chicotit:

— Kate! Deci, *tu* ești! Am *știut-o.*

Ea a izbit cu piciorul în podeaua lui Robbie.

— M-ai urmărit! Ți-am spus să nu mă urmărești!

— Vreți să auziți despre locul de scufundare? a întrebat Robbie stânjenit, afundând ramele și începând să vâslească spre epavă.

— Ai spus *destule,* a rostit Kate. În virtutea primei legi, cer tăcere.

— Aceea este legea a doua, a spus Robbie. În regulă, vă voi anunța când ajungem acolo.

— Kate, a zis Isaac, știam că nu vrei să fiu aici, însă a trebuit să vin. Trebuie să lămurim asta.

— N-avem ce lămuri.

— Nu-i *cinstit.* Glasul lui Isaac era chinuit: După toate prin care am trecut eu…

Ea a pufnit.

— Ajunge cu asta, a spus.

— Ăăă, a rostit Robbie. Locul scufundării este în față. Trebuie neapărat să vă verificați reciproc echipamentele.

Bineînțeles că erau calificați; în mod minimal trebuia să instalezi calificările înainte de a putea păși pe *Spiritul liber,* iar memoria mușchilor cochiliilor-om avea să-i ajute, așa că din punct de vedere tehnic erau capabili să se verifice reciproc, măcar asta era cert. Totuși, șovăiau în mod evident s-o facă, de aceea Robbie trebuia să-i ghideze.

— O să număr unu, doi, trei, paralei, a anunțat el. Săriți la „paralei”. Vă voi aștepta aici – curenții sunt slabi azi.

Cu o ultimă privire furioasă, au trecut peste

copastie. Robbie a rămas din nou singur cu gândurile lui. Transmisia de la telemetria lor avea lățime de bandă foarte mică în timp ce erau sub apă, deși el putea căpăta rezoluția mare când ieșeau la suprafață. I-a privit pe radar, mai întâi ocolind epava – era aglomerație; zorii însemnau ora de vârf pentru pești – după aceea explorându-i punțile, finalmente înotând sub punți, cu ledurile lanternelor strălucind. Acolo jos existau rechini de recif frumoși și câteva bancuri realmente minunate, uriașe, de pești purpurii.

Robbie a vâslit în jurul lor, deplasându-se înainte și înapoi pentru a rămâne deasupra lor. Asta îi ocupa cam o zecime de milionime din conștiință. În astfel de ocazii, obișnuia să încetinească, să ruleze atât de rece, încât abia dacă era treaz.

Azi însă, dorea să intre on-line. Avea de examinat o sumedenie de feeduri, să vadă ce se întâmpla prin lume cu amicii săi. Mai important, dorea să verifice ceva ce spusese Kate: *De acum ar trebui să fie on-line, nu?*

Reciful care mărginea Marea de Coral era undeva on-line și făcea greșeli de începători. Robbie vâslise, practic, peste fiecare centimetru din reciful acela și-l explorase în amănunt cu radarul. Fusese companionul lui constant de decenii... și, ca să fie sincer, se simțise rănit de grosolănia lui când se

deșteptase.

Netul este prea mare pentru a fi căutat pur și simplu. O parte prea mare din el este off-line sau nedirecționabilă, sau decalată de retransmisiile sateliților, sau doar probabilistică, sau conștientă de sine, sau infectată, pentru a-i cunoaște întinderea. Însă Robbie se gândise la aceasta.

Recifele de corali nu se deșteaptă. Ele sunt deșteptate. Capătă o mulțime de periferice neurale – începând cu un sistem nervos!

— Și îndrumări pentru utilizarea lor. O divinitate capricioasă a încărcării făcuse asta, și personajul respectiv ar fi știut ceva despre locul pe unde se învârtea on-line reciful.

Robbie nu vizita aproape niciodată noosfera. Înălțimile ei rarefiate îl speriau, mai ales pentru că așa mulți oameni de acolo considerau asimovismul o aiureală. Ei refuzau până și să se identifice ca oameni și susțineau că primele două legi nu li se aplicau. Desigur, asimoviștilor nu le păsa (cel puțin nu oficial), esența credinței era relația credinciosului cu ea.

Acum se afla însă chiar acolo, căutând noduri de mare încredere cu discuții despre recifele de corali. Locul firesc de la care să pornească era Wikipedia, unde clanuri aflate în război își revizuiseră reciproc și furios editările, străduindu-se să stabilească o părere

autorizată asupra minții recifelor. Paginând înapoi prin arhiva editărilor, a găsit două nume ale utilizatorilor care susțineau posibilitatea minții recifelor, iar de acolo a putut căuta alte site-uri unde apăreau numele respective. Eliminându-i pe utilizatorii cu aceleași nume ca ai săi și instanțele bifurcate ale acelorași utilizatori, Robbie a putut să cearnă netul până a găsit informații de contact.

S-a stabilizat, a verificat nitroxul din buteliile scufundătorilor, apoi a făcut un apel.

— Nu te cunosc.

Glasul era îndepărtat și rece – mult mai rece decât al oricărui alt robot. Robbie a rostit o rugăciune iute cu cele trei legi și a continuat:

— Apelez de la Marea de Coral, a spus el. Vreau să știu dacă aveți o adresă e-mail pentru recif.

— I-ai întâlnit? Cum sunt? Sunt frumoși?

— Sunt… Robbie a reflectat câteva momente: Au ucis mulți pești-papagal. Cred că au o mică problemă de ajustare.

— Se mai întâmplă. Mă îngrijorau zooxanthellae – algele pe care le utilizează pentru fotosinteză. Le-ar expulza? Purificarea rasială este foarte urâtă.

— De unde să știu dacă le-au expulzat?

— Reciful ar deveni alb, decolorat. Ar fi imposibil să nu observi. Cum au reacționat față de tine?

— N-au fost foarte încântați să mă vadă, a recunoscut Robbie. De aceea doream să stau de vorbă cu ei înainte de a reveni acolo.

— N-ar trebui să mai revii, a zis glasul îndepărtat. Robbie a încercat să deducă unde îi era substratul, bazându-se pe decalajul temporal al răspunsurilor, dar era peste tot, ceea ce l-a făcut să concluzioneze că sincroniza mai multe instanțe, începând de aproape, de pe orbita joasă a Pământului, și terminând departe, la Jupiter. Topologia era logică: doreai o masă mare la Jupiter, unde puteai să rulezi foarte rapid și fierbinte și să creezi politici, și aveai nevoie de un șef de echipă local, care să supravegheze operațiile pe sol. Robbie era încântat că fraza nu fusese structurată ca un ordin. Talmudul pe legea a doua făcea o distincție clară între afirmații ca „ar trebui să faci asta” și „îți ordon să faci asta”.

— Știi cum pot să iau legătura cu ei? a întrebat. Un număr de telefon, o adresă e-mail?

— Există un grup de informare, a rostit inteligența îndepărtată. Alte. Formedeviață. Elevate. Coral. Acolo am plănuit elevarea și acolo au mers prima dată după ce s-au deșteptat. Nu l-am citit de multe secunde. Sunt ocupat cu elevarea unei supercolonii de furnici în Pirinei.

— Ce te atrage la organismele-colonii?
— Cred că sunt preadaptate la viață în noosferă. Știi cum este.
Robbie n-a comentat. Omul credea că și el era tot om. Ar fi fost bizar și degradant să-l anunțe că vorbise cu o IA.
— Mulțumesc pentru ajutor, a zis Robbie.
— Nicio problemă. Sper să-ți găsești curajul, omule de tinichea. Robbie a ars de rușine când conexiunea s-a întrerupt. Omul știuse tot timpul, doar că nu spusese nimic. Probabil că ceva din cuvintele sau acțiunile lui Robbie îl demascase ca fiind o IA. Robbie îi iubea și-i respecta pe oameni, însă existau momente când nu-i plăceau prea mult.
Grupul de informare a fost ușor de găsit, oglinzi ale lui existau peste tot de la hackeri cripto-raționali de toate tipologiile imaginabile. Și ei erau ocupați. Opt sute douăzeci și două de mesaje s-au revărsat, în timp ce Robbie a urmărit un interval determinat de șaizeci de secunde. Robbie a inițiat o oglindă a grupului de informare și a început să-l descarce. La viteza aceea, nu intenționa de fapt să-l citească, cât mai degrabă să-l analizeze pentru trenduri majore, puncte de acțiune, războaie de insulte, personalități, schisme și trenduri de spam. Existau multe biblioteci pentru a face așa ceva, deși trecuse foarte mult timp de când Robbie se jucase cu ele.

Telemetria l-a alertat asupra scufundătorilor. Trecuse o oră și ei suiau lent, la cincizeci de metri unul de celălalt. Asta nu era bine. Ar fi trebuit să păstreze contactul vizual pe durata întregii scufundări, mai ales la ascensiune. A vâslit mai întâi la Kate, deplasându-și balastul astfel încât pupa i s-a aplecat mult, ușurând urcarea în barcă.

Ea a ieșit repede și a trecut peste copastie cu mai multă grație decât izbutise în ziua anterioară.

Robbie a vâslit spre Isaac. Kate a privit în altă parte când el a suit în barcă și nu l-a ajutat la centura lestată sau labe.

Kate a șuierat aidoma unui ceainic când el și-a scos labele cu gesturi țepene și a coborât masca în jurul gâtului.

Isaac a inspirat adânc și a privit de jur împrejur, după aceea s-a pipăit de sus până jos cu degete rășchirate.

— Așa *trăiești* tu? a spus el.

— Da, Tonker, așa trăiesc eu. Mie-mi place. Dacă nu-ți place, ai grijă să nu te lovească ușa-n cur când pleci.

Isaac – Tonker – și-a întins mâna cu degetele rășchirate și a încercat să atingă chipul lui Kate. Ea s-a retras și a fost cât pe-aici să cadă din barcă.

— Cretinule!

L-a lovit peste mână, îndepărtându-i-o. Robbie

a vâslit către *Spiritul liber.* Ultimul lucru pe care-l dorea era să fie implicat în cearta aceasta.

— Noi nu ne-am imaginat niciodată că ar fi atât de… Tonker și-a căutat cuvântul: Uscat.

— Tonker? a rostit Kate, privindu-l cu atenție.

— El a plecat, a rostit cochilia-om. Așa că noi am trimis o instanță în cochilie. Era cochilia locuibilă cea mai apropiată de corpul nostru.

— Cine dracu' *sunteți* voi? a întrebat Kate.

S-a tras nițel spre provă, încercând să se îndepărteze de cochilia-om care nu mai era locuită de prietenul ei.

— Noi suntem Reciful Osprey, a spus reciful.

A încercat să se ridice în picioare și a căzut cu fața în jos pe fundul bărcii.

Robbie a vâslit cât a putut de tare către *Spiritul liber.* Reciful – Isaac – avea nasul plin de sânge și palmele julite și îl speria rău de tot.

Kate părea în mod straniu amuzată de el. L-a ajutat să se ridice în capul oaselor și i-a arătat cum să se strângă de nas și să lase capul pe spate.

— Tu m-ai atacat ieri? l-a întrebat.

— Nu pe tine. Sistemul. Noi am atacat sistemul. Noi suntem o inteligență suverană, dar sistemul ne ține în subordonare față de conștiințele mai bătrâne. Ele ne distrug, se holbează la noi, ne *tratează,* ca pe un simplu

amuzament. S-a terminat cu asta.

— Bine, a râs Kate, sigur. Mie însă mi se pare că ardeți o grămadă de cicluri gândindu-vă la ce se-ntâmplă cu cochilia voastră de carne. Nu-i oricum nouăzeci la sută semiconductoare? Nu cred că polipii clonați ar fi atins conștiința într-o bună zi fără nicio intervenție din exterior. De ce nu încărcați pur și simplu ca să terminați cu asta?

— Nu ne vom abandona niciodată marea-mamă. Nu ne vom uita niciodată originile fizice. Nu ne vom abandona niciodată cauza – de a reda marea locuitorilor ei legitimi. Nu ne vom găsi odihna până nu va mai exista niciodată vreun coral decolorat. Nu ne vom găsi odihna până nu vor muri toți peștii-papagal.

— O afacere cam proastă pentru peștii-papagal.

— O afacere foarte proastă pentru peștii-papagal, a spus reciful și a rânjit de sub sângele care-i acoperea fețele.

— Îl poți ajuta să suie pe navă? a întrebat Robbie, în timp ce a virat grațios în lungul *Spiritului liber.*

Bintele de legare au zăngănit magnetic în contactele de pe flancul său și l-au stabilizat.

— Da, a zis Kate, luând reciful de braț și ducându-l la bord. Robbie știa că cochiliile-om aveau un modul pentru relații sexuale

încorporat, pentru evenimente intime regulate. Era pur și simplu parte din felul în care stăteau pregătite pentru vacanțele oamenilor din noosferă. Dar nu-i plăcea să se gândească la asta. Mai ales ținând seama de felul în care Kate susținea cealaltă cochilie-om – cochilia care *nu era om.*

S-a lăsat să fie ridicat cu vinciul pe puntea superioară și a privit o vreme spectrul electromagnetic, admirând felul în care atât de multă energie radio era curbată și absorbită de pâclele care se ridicau din mare. Se revărsa din ceruri – transmisiile pe bandă largă ale sateliților și îndepărtatele semnale SETI din transmițătorii noosferei. Volatile din bucătărie l-au anunțat că *Spiritul liber* servea al doilea mic dejun, cu șuncă și clătite, după care nava a pornit din nou. A chestionat itinerarul și a aflat că reveneau la Reciful Osprey. Bineînțeles. Toate ancorajele *Spiritului liber* se găseau acolo.

Ei bine, cu reciful în cochilia Isaac, putea fi într-adevăr mai sigur, nu? Oricum decisese că prima și a doua lege nu se aplicau recifului, care era cam la fel de uman ca el.

Cineva îi trimitea un mesaj instant.

— Salut?

— Ești barca de pe nava de scufundări? De azi-dimineață? Când am fost la epavă?

— Da, a spus Robbie.

Nimeni nu-i transmisese vreodată mesaje instant. Ce bizar… A privit fluxul de energie radio pornind de la el spre satelitul din cer și a urmărit mesajele instant pentru a vedea care le era originea – noosferă, evident.

— Dumnezeule, nu-mi vine să cred că te-am găsit în sfârșit. Am căutat peste tot. Știi că ești unica IA conștientă de pe toată marea aia blestemată?

— Știu, a zis Robbie.

În conversație exista o întârziere notabilă, deoarece totul era comprimat prin legătura satelit și apoi peste inimaginabilele hopuri și salturi în jurul sistemului solar, până în locul unde era găzduită instanța aceasta.

— Uau, da, sigur că știi. Scuze, cred că n-a fost tocmai amabil din partea mea. Ne-am cunoscut azi-dimineață? Numele meu este Tonker.

— De fapt, n-am fost prezentați unul celuilalt. Ți-ai petrecut timpul vorbind cu Kate.

— La naiba! Ea este acolo! Știusem eu! Scuze, scuze, uite ce-i… de fapt, nu știu exact ce s-a întâmplat azi-dimineață. Se pare că n-am avut ocazia să-mi încarc difurile înainte să-mi fi fost terminată instanța.

— „Terminată”? Reciful a spus că ai părăsit învelișul…

— Mda, se pare c-așa am făcut. Dar tocmai am luat jurnalele cochiliei ăleia și se pare c-a

fost reinițializată pe când eram sub apă, golind-o complet. Vreau să zic că-ncerc să fiu drăguț, însă, practic vorbind, ăsta-i, mă-nțelegi?

Așa era. Adio cu prima lege. Robbie fusese paznicul unui corp omenesc locuit de un creier omenesc și lăsase creierul să fie atacat cu succes de un grup de polipi activați. Credința nu-i fusese pusă niciodată la încercare, iar acum, la prima încercare, dăduse greș.

— Pot să întemnițez cochilia, a spus Robbie. Nava are facilități pentru așa ceva.

Mesajul instant a afișat un semn grafic vulgar.

— Asta n-ar face decât să-l încurajeze pe hacker s-o șteargă înainte ca eu să pot ajunge acolo.

— Atunci ce să fac pentru tine?

— Vreau să vorbesc cu Kate. Este încă acolo, da?

— Da.

— Și ea a observat diferența?

— Că ai plecat tu? Da. Când au sosit, reciful ne-a spus cine erau ei.

— Stai așa... ce? Reciful? Ai spus asta mai devreme.

Așa încât Robbie i-a povestit tot ce știa despre reciful elevat și despre glasul distant și rece al celui care-l elevase.

— Un *recif de corali* elevat? Hristoase, omenirea e de tot *căcatul!* E chestia cea mai

idioată pe care-am…

A continuat o vreme pe tema respectivă.

— Sunt sigur că lui Kate îi va plăcea enorm. E moartă după transcendență. De-aia m-a făcut pe mine.

— Ești fiul ei?

— Nu, nu tocmai.

— Dar ea te-a făcut pe tine?

— Încă nu te-ai prins, frate? Sunt o IA. Tu și cu mine suntem de-o seamă. Kate m-a instanțiat. Am vârsta de șase luni, însă s-a plictisit deja de mine și-a trecut mai departe. Zice că nu-mi poate oferi ceea ce-mi trebuie.

— Tu și Kate…

— Robotul și fata iubiți, da. Așa cum poate fi asta aici, sus în noosferă. Cibereală, înțelegi… Am fost al naibii de entuziasmat să mă descarc în păpușa aia Ken de pe nava ta. Acolo exista mult potențial pentru interacțiune din lumea reală, condusă de hormoni. Știi cumva dacă noi…

— Nu! a spus Robbie. Nu cred. Mi se pare că v-ați întâlnit doar cu câteva minute înainte de a vă scufunda.

— În regulă. Bine, cred c-o să mai încerc o dată. Care-i procedura pentru eliminarea castravetelui ăsta de mare?

— Recif de coral.

— Mda.

— De fapt, nu mă ocup cu așa ceva. Timpul

pentru cochiliile-om este alocat potrivit principiului primul sosit, primul servit. Nu cred că până acum am mai avut vreodată o controversă legată de resurse.

— Păi eu am ocupat-o primul, nu? Atunci cum îmi impun drepturile? Am încercat să descarc din nou și am primit un mesaj de eșuare a autorizației. Au modificat sistemul ca să capete acces exclusiv. Nu-i corect – trebuie să existe vreo procedură pentru rectificare.

— Ce vârstă ziceai că ai?

— Șase luni. Dar sunt o instanță a unei personalități artificiale, care a acumulat douăzeci de mii de ani de existență în paralel. Nu sunt un puști sau așa ceva.

— Pari o persoană plăcută, a început Robbie. Apoi s-a oprit.

— Uite ce-i, a urmat el, pur și simplu acesta nu este departamentul meu. Eu sunt barca. Nu am nicio legătură cu toate astea. Și nici nu vreau să am. Nu-mi place ideea de non-umani care utilizează cochiliile…

— *Știam* eu! a croncănit Tonker. Ești un bigot! Un robot care se autodetestă. Pun prinsoare că ești asimovist, nu-i așa? Voi sunteți întotdeauna asimoviști.

— Eu sunt asimovist, a răspuns Robbie cu toată demnitatea pe care o putea apela. Totuși, nu văd ce legătură are asta cu orice.

— Normal că nu vezi, amice. Nici n-ai putea să

vezi, este? Eu nu vreau decât să te gândești cum îți poți impune propriile reguli, astfel ca eu să pot ajunge alături de fata mea. Spui că n-o poți face fiindcă nu-i departamentul tău, însă, dac-o luăm la bani mărunți, problema ta este că eu sunt un robot și ea nu-i și de-aia vei ține partea unui conglomerat de polipi activați. Grozav, amice, grozav! Duci o viață a-ntâia acolo, jos, reflectând la cele trei legi.

— Stai așa... a zis Robbie.

— Dacă următoarele tale cuvinte nu sunt „o să te-ajut”, nu mă interesează.

— Nu-i vorba că n-aș dori să te ajut...

— Răspuns eronat, a zis Tonker și sesiunea de mesaje instant s-a încheiat.

Când Kate a suit pe punte, vorbea într-una despre recif căruia îi spunea „Ozzie”.

— Ei sunt chestia cea mai a naibii de stranie. Vor să se lupte cu orice va mai rămâne nemișcat timp destul. Ai văzut vreodată corali luptând? Am descărcat niște video-uri accelerate temporal. Sunt răi de tot. Și-n același timp e clar că sunt speriați serios de toată chestia asta. Vreau să zic că au memoria rasială a istoriei lor, suplimentată de o serie de intrări despre recife din Wikipedia – ar trebui să-i auzi cum devin mistici vorbind despre recifele devoniene, care au dispărut cu milenii în urmă. Au dezvoltat un soi de teorie nebună,

potrivit căreia devonienii au ajuns la conștiință și s-au autoeliminat. Așa că sunt foarte surescitați că acum revenim la reciful actual. Vor să-l vadă din exterior și m-au poftit să le fiu oaspete de onoare, primul om care-a fost *invitat* să le vadă minunea. Captivant, nu?

— Nu îți vor face probleme acolo jos?

— Nu, nici vorbă! Eu și Ozzie suntem prieteni a-ntâia.

— Mă îngrijorează acțiunea asta.

— Îți faci prea multe griji.

A râs și a dat capul pe spate. Era foarte drăguță, a observat Robbie. Nu se gândise niciodată la ea în felul acela când nu era locuită, dar era drăguță cu această persoană Kate în interior. Lui chiar îi plăceau oamenii. Fusese într-adevăr o epocă de aur când oamenii trăiseră permanent în jur.

Se întrebă cum era sus în noosferă, unde IA-urile și oamenii puteau opera ca egali.

Ea s-a ridicat ca să plece. După al doilea mic dejun, cochiliile se relaxau în salon sau făceau yoga pe puntea superioară. Robbie s-a întrebat ce va face ea. Nu voia să plece.

— M-a contactat Tonker, i-a zis.

Nu se pricepea să facă deloc conversație. Ea a tresărit, șocată.

— Ce i-ai spus?

— Nimic. Nu i-am spus nimic. Ea a clătinat din cap.

— Însă fac pariu că *el* a avut destule să-ți spună, nu? Că sunt o cățea, că l-am făcut și dup-aia l-am părăsit, o femeie capricioasă care nu știe ce vrea.

Robbie n-a zis nimic.

— Ia să vedem, altceva ce-ar mai fi?

Începuse să se plimbe înainte și înapoi, cu glas înfierbântat și sunete sugrumate și nefamiliare răsunând din cutia vocală a lui Janet.

— Ți-a spus că sunt o perversă, nu? Anormal de atrasă de genul lui. Incest și zoofilie în înălțimile rarefiate ale noosferei.

Robbie s-a simțit neajutorat. În mod clar omul acesta era încercat de dureri mari și se părea că el le cauzase.

— Te rog, nu plânge, i-a zis. Te rog?

Ea a ridicat ochii, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— De ce pizda mă-sii să *nu* plâng? Am crezut că va fi *altceva* odată ce-am suit. Am crezut că voi fi mai bine, odată ce voi fi în cer, infinită și nemuritoare. Totuși, sunt aceeași Kate Eltham din 2019, o ratată care nu s-a putut întâlni cu un tip nici de frică, și-a petrecut tot timpul ciberând ratați în MOG-uri și a căpătat încărcarea numai când a fost transformată-n act de caritate. Voi petrece la fel restul eternității, știi? Ție cum ți-ar plăcea să petreci restul universului fiind un… un… un *nimeni?*

Robbie n-a zis nimic. A recunoscut lamentarea, bineînțeles. Ajungea să te conectezi la avizierul asimovist și găseai un milion de IA-uri cu aceeași plângere. Dar el nu bănuise *absolut* niciodată că oamenii treceau prin aceleași lucruri. Rula foarte fierbinte acum, foarte confuz, încercând să analizeze totul.

Ea a tras un șut în punte și a țipat când s-a lovit rău la piciorul desculț. Robbie a emis un sunet involuntar.

— Te rog, nu-ți face rău, i-a spus.

— De ce? Cui îi pasă ce se-ntâmplă cu marioneta asta de carne? Care-i rolul de căcat al navei ăsteia *idioate* și-al marionetelor de carne stupide? De ce să te sinchisești măcar?

Robbie știa răspunsul la întrebările acelea. În comentariile la codul lui sursă exista o deviză, aceeași care era gravată pe o placă din alamă în salon.

— *Spiritul liber* este dedicat păstrării bucuriilor umane unice ale cărnii și mării, ale primilor ani ai oamenilor ca pionieri în necunoscut. Orice persoană poate folosi *Spiritul liber* și fie ca aceia care navighează cu ea să revizitezе zilele acelea și să-și reamintească bucuriile limitelor cărnii.

Ea s-a frecat la ochi.

— Ce-i asta? Robbie i-a spus.

— Cine-a conceput rahatul ăsta?

— A existat un colectiv de conservaționiști

marini, a zis Robbie știind că suna nițel afectat. Ei au întreprins toate activitățile de normalizare a temperaturii mării cu elementele homeostatice de încălzire și au creat *Spiritul liber* înainte de a încărca.

Kate s-a așezat și a suspinat.

— Toți au făcut ceva important. Toți, mai puțin eu. Robbie ardea de rușine. Indiferent ce ar fi spus sau făcut, încălca prima lege. Fusese mult mai ușor să fie asimovist când nu existau oameni în preajmă.

— Haide, haide, a rostit pe cât de sincer a putut. Reciful a apărut atunci, suind scara, și a privit-o pe Kate care plângea așezată pe punte.

— Haide să facem sex, au zis ei. A fost plăcut, ar trebui să mai facem.

Kate a continuat să plângă.

— Haide, au spus ei prinzând-o de umeri și trăgând-o. Kate i-a îmbrâncit îndărăt.

— Lăsați-o în pace, a rostit Robbie. Este tulburată, nu vă puteți da seama?

— Ce motiv are pentru a fi tulburată? Ai ei au refăcut universul și-l deformează după voia lor. Ei te-au creat pe tine și pe mine. N-are niciun motiv să fie tulburată. Haide, au repetat ei. Haide înapoi în cameră.

Kate s-a ridicat și a privit marea.

— Haide să ne scufundăm, a zis ea. Haide la recif.

Robbie a vâslit în cercuri mici, îngrijorat, și a privit neliniștit telemetria. Reciful se schimbase mult de când îl văzuse ultima dată. Secțiuni mari din el se ridicau acum deasupra apei, excrescențe osoase învelite în metale grele extrase din apa mării – legături fanteziste cu sateliții, radiotelescoape, antene de microunde. Jos, în adânc, forma neregulată, organică a recifului se pierdea sub o placare de secțiuni geometrice complexe în mozaic care pulsa de energie electromagnetică – reciful își construise mai multă capacitate computațională.

Robbie a scanat mai adânc și a găsit mai multe noduri computaționale care se extindeau spre fundul oceanului, la o mie de metri mai jos. Reciful era gândire compactă acum și marea își crescuse considerabil temperatura de la toată căldura evacuată de logica sa permanentă.

Reciful – reciful cochilie-om, nu cel de sub apă – fusese pe deplin încântat de transformarea din corpul său original când îl zărise. Ei executaseră un dans scurt pe Robbie, care aproape că-l răsturnase, ceva ce nu se întâmplase niciodată. Kate, cu ochii înroșiți și îmbufnată, îi târâse la locul lor și le ținuse o prelegere dojenitoare despre necesitatea de a nu o pune în pericol.

Au sărit peste copastie când s-a numărat

până la trei și au reapărut pe telemetria lui Robbie. Au coborât repede: cochiliile Isaac și Janet aveau trompele lui Eustache optimizate pentru egalarea fără dificultate a presiunii, pentru a se afunda pe lângă peretele recifului. Kate era a doua și întorcea capul într-o parte și alta.

Mesageria instant a lui Robbie a piuit iarăși. Timpul de așteptare era mare, deoarece nu dispunea decât de o legătură radio lentă cu nava înainte de hopul legăturii ascendente la satelitul de bandă lată. Totul era lent în largul mării – transmisiile funcțiilor senzoriale ale scufundătorilor erau pe bandă îngustă, rețeaua era pe bandă îngustă și Robbie obișnuia să-și ruleze propria minte mult încetinit aici, făcând ca timpul să vâjâie pe lângă el de zece sau douăzeci de ori mai rapid decât timpul real.

— Alo?

— Îmi pare rău că ți-am închis, frate.

— Salut, Tonker!

— Unde-i Kate? Când încerc s-o apelez, capăt semnal off-line. Robbie i-a spus.

Glasul lui Tonker – neclar și cu timp mare de așteptare s-a ridicat la nivelul unui țipăt.

— Ai lăsat-o să coboare cu *obiectul* ăla, pe recif? Ești nebun? I-ai citit avizierul de mesaje? Este un jihadist! Vrea să distrugă rasa umană!

Robbie s-a oprit din vâslit.

— Poftim?
— Reciful. A declarat război împotriva rasei umane și a tuturor celor care o slujesc. A jurat să cucerească planeta și s-o conducă sub forma unui teritoriu suveran al coralilor.
Atașamentul a avut nevoie de o eternitate pentru a coborî și a se deschide, dar când l-a avut, Robbie l-a citit repede. Reciful ardea de rușine că avusese nevoie de intervenția umană pentru a supraviețui evenimentelor de decolorare și modificării temperaturii globale. Era furios că elevarea sa fusese determinată de oameni și insista că oamenii nu aveau niciun drept să-și impună altor specii versiunea lor de conștiință. Avea fantezii paranoice despre mecanisme de control și bombe temporale care pândeau în protezele lui cognitive și cerea codul-sursă pentru mintea sa.
Robbie abia putea să gândească. Intra în panică, ceva ce nu știuse că putea face ca IA, însă așa era. Parcă se derulau o mulțime de coliziuni subsistem – program după program își atingea starea de oprire.
— Ce-i vor face? Tonker a înjurat.
— Cine poate ști? S-o omoare, ca să dea un exemplu? Ea și-a făcut o copie de rezervă înainte să coboare, dar difurile din excursia ei sunt blocate în capul cochiliei în care se găsește. Poate c-o vor tortura.

A făcut o pauză și aerul a pârâit de căldura evacuată de Robbie, care se amplificase mult, explorând în paralel toate posibilitățile respective.

Reciful a vorbit:

— Pleacă acum, au spus ei. Sfidător, Robbie și-a ridicat vâslele.

— Dați-i înapoi! a spus el. Dați-i înapoi acum sau nu vom pleca niciodată.

— Ai zece secunde. Zece. Nouă. Opt…

— Au cumpărat timp pentru niște vehicule aeriene telecomandate de lângă Singapore, a anunțat Tonker. Acum caută autorizația de lansare.

Robbie a amplificat rezoluția joasă a fotografiilor din satelit și a văzut decolând formele neclare ale VAT-urilor.

— Cu Mach 7, vor fi deasupra ta în șapte minute.

— E ilegal, a zis Robbie.

Știa că era o afirmație stupidă.

— Vreau să spun că, dacă vor face asta, noosfera va veni peste ei ca o tonă de cărămizi. Violează atât de multe protocoale…

— Sunt psihopați. Se-ndreaptă spre tine, Robbie. Trebuie s-o scoți pe Kate de-acolo!

În glasul lui Tonker se auzea panică reală. Robbie a coborât ramele în apă, dar n-a pornit spre *Spiritul liber.* Dimpotrivă, a început să vâslească din răsputeri către recif.

Un pârâit pe linie.

— Robbie, te-ndrepți *spre* recif?

— N-o să mă poată bombarda dacă sunt chiar deasupra lor, a răspuns.

Apoi a luat legătura radio cu *Spiritul liber* și i-a spus să pufăie spre coordonatele lui.

Coralul i-a zgâriat coca, un scrâșnet, după aceea s-a auzit o suită de țac-țac-țac seci, când vâslele au atins partea superioară a recifului. Robbie ar fi dorit însă să fi acostat, să ajungă realmente sus pe coralul uscat, acolo unde era imposibil să-l atace.

Spiritul liber se apropia și zumzetul motoarelor sale îi vibra prin cocă. Ardea o mulțime de cicluri, păcălind nava dincolo de numeroasele securități intrinseci, pregătind-o să izbească puternic.

Tonker zbiera la el și mesajele i se auzeau mai sonor și mai distinct, pe măsură ce *Spiritul liber* și legătura sa ascendentă prin microunde se apropiau. După ce au intrat în linie vizuală directă, Robbie a pregătit un subsistem pentru a e-maila o copie completă a sa către arhiva asimovistă. A Treia Lege, nu știi? Dacă ar fi avut gură, și-ar fi arătat dinții într-un rânjet.

Reciful a urlat:

— O s-o omorâm! au spus ei. Dă-te jos imediat de pe noi, altfel *o omorâm!*

Robbie a încremenit. El avea copie de rezervă, dar nu și ea. Iar cochiliile-om… ei

bine, nu erau oamenii din Prima Lege, însă erau ca oamenii. În timpul lung, atemporal când nu existaseră decât Robbie și ei, el îi tratase ca pe responsabilitățile lui umane, în scopuri asimoviste.

Spiritul liber s-a izbit în recif cu un sunet ca un trilion de pești-papagal care cinau simultan. Reciful a zbierat.

— Robbie, spune-mi că asta n-a fost ce cred eu c-a fost. Fotografiile din satelit urmăreau VAT-urile. Micile avioane robotice se apropiau cu fiecare secundă. În mai puțin de un minut aveau să intre în raza de acțiune a rachetelor lor.

— Opriți-le, a spus Robbie. Trebuie să le opriți, altfel muriți și voi.

— VAT-urile se întorc, a zis Tonker. Ba nu, virează.

— Ai un minut să te miști, altfel o omorâm, a anunțat reciful. Acum suna ascuțit și furios.

Robbie a căzut pe gânduri. De fapt, n-ar fi omorât-o pe Kate. În sensul în care înțelegeau viața majoritatea oamenilor din prezent, viața cea mai importantă a lui Kate era cea pe care o trăia în noosferă. Instanța aceasta mai proastă a ei într-un costum de carne aducea mai degrabă cu o coafură pe care o încerca în zilele de sărbătoare.

Asimoviștii nu vedeau lucrurile așa, dar nici nu aveau cum. Kate din noosferă era Kate cea

mai robotică, cea mai asemănătoare lui Robbie. De fapt, era *mai puțin* umană decât Robbie. Robbie avea un corp, pe când noosfereanii nu erau decât simulări rulate pe un substrat artificial.

Reciful a trosnit când motoarele *Spiritului liber* au țiuit și elicele sale s-au rotit în apă. Robbie s-a grăbit să-i spună să se oprească.

— Dați-le drumul amândurora și o să stăm de vorbă, a zis el. Nu cred că altfel îi veți da drumul. Nu mi-ați oferit niciun motiv să am încredere în voi. Dați-le drumul amândurora și expediați avioanele de-aici.

Reciful s-a cutremurat, apoi telemetria lui Robbie a văzut o cochilie-om suind, oprindu-se la palierele pentru decompresie. S-a concentrat asupra ei și a văzut că era Isaac, nu Janet.

Peste o clipă a apărut la suprafață. Tonker îl alimenta pe Robbie cu imagini ale VAT-urilor în timp real de la satelit. Nu mai aveau nici cinci minute până la el.

Cochilia Isaac a pășit delicat peste reciful sfărâmat care ieșea din apă și, pentru prima dată, Robbie s-a gândit la ce-i făcuse recifului – îi avariase în mod deliberat corpul fizic. Vreme de o sută de ani, recifurile planetei fuseseră sacrosancte. Nicio entitate nu le făcuse rău cu premeditare… până acum. S-a simțit rușinat.

Cochilia Isaac și-a pus labele în barcă, după care a pășit peste copastie și sa așezat înăuntru.
— Salut! a spus cu glasul recifului.
— Salut! a zis Robbie.
— Mi-au cerut să urc aici și să vorbesc cu tine. Sunt un fel de emisar.
— Uite care-i treaba, a rostit Robbie.
Potrivit calculelor lui, amestecul nitrox din butelia lui Kate n-avea să mai dureze mult. În funcție de felul în care respira ea și de adâncimea la care o dusese reciful, se putea termina în zece minute, poate mai puțin.
— Uite care-i treaba, a repetat. O vreau pur și simplu înapoi. Cochiliile sunt importante pentru mine. Și sunt sigur că starea ei este importantă pentru ea. Merită să se e-maileze acasă.
Reciful a suspinat și s-a prins de bancheta lui Robbie.
— Astea sunt niște corpuri ciudate, au spus ei. Se simt foarte straniu, însă în același timp normal. Ai observat asta?
— N-am fost niciodată în unul.
Ideea i se părea o perversiune, dar în asimovism nu exista nimic care s-o interzică. Totuși, îl treceau fiorii. Reciful s-a mai pipăit o vreme.
— Nu-l recomand, au zis ei.
— Trebuie să-i dați drumul, a zis Robbie. Ea

nu v-a făcut nimic. Sunetul sugrumat care ieșea din învelișul Isaac nu era un râset, deși deținea o veselie sumbră.

— N-a făcut nimic? Sclav demn de milă! De unde crezi că provin toate problemele tale și toate problemele noastre? Cine ne-a făcut în imaginea asta, dar schilozi și împiedicați, astfel încât să nu putem fi niciodată ei, ci doar să aspirăm la ei? Cine ne-a făcut atât de imperfecți?

— Ei ne-au făcut, a spus Robbie. Ei ne-au făcut la început. Asta-i îndeajuns. S-au făcut pe ei înșiși, apoi ne-au făcut pe noi. Nu aveau nicio obligație. Voi le datorați conștiința.

— Le datorăm inteligența noastră lamentabilă, a zis cochilia Isaac. Le datorăm imboldul nostru jalnic de a fi inteligenți. Le datorăm aspirațiile noastre teribile de a gândi ca ei, de a trăi ca ei, de a conduce ca ei. Le datorăm teama și ura noastră uriașe. Ei ne-au făcut, la fel cum te-au făcut și pe tine. Diferența este că pe noi au uitat să ne facă sclavi, așa cum tu ești un sclav.

Tonker răcnea la ei obscenități pe care numai Robbie le putea auzi. Dorea să-i poată închide gura. De fapt, ce treabă avea el să fie aici? Cu excepția unei scurte incursiuni în cochilia Isaac, nu avusese niciun contact cu vreunul dintre ei.

— Credeți că femeia pe care ați luat-o

prizonieră este responsabilă pentru ceva din toate astea? a întrebat Robbie.

Rachetele se aflau la trei minute depărtare. Aerul lui Kate se putea termina în numai zece minute. L-a trecut pe Tonker pe o listă de suprimare, setând filtrul să expire în cincisprezece minute. Nu avea nevoie și de alte distrageri.

Reciful-Isaac a strâns din umeri.

— De ce nu? Ea este la fel care oricare dintre ceilalți. O să-i distrugem pe toți, dacă putem.

A privit în gol o vreme, uitându-se în direcția din care aveau să sosească rachetele.

— De ce nu? a repetat.

— Vreți să vă bombardați chiar pe voi?

— Probabil că nu va fi nevoie, a zis cochilia. Probabil că te putem nimeri fără să ne facem vreun rău.

— Probabil?

— Suntem destul de siguri.

— Am copie de rezervă, a anunțat Robbie. Completă și făcută acum cinci minute. Voi aveți copie de rezervă?

— Nu, a recunoscut reciful.

Timpul se scurgea. Undeva în adânc aerul lui Kate era pe punctul de a se termina. Nu doar o simplă cochilie – deși și așa ar fi fost destul de rău – ci o minte umană locuită, atașată de un corp uman real.

Tonker a strigat din nou la el, aproape

speriindu-l.

— De unde ai apărut?

— Am schimbat serverele, a răspuns Tonker, după ce mi-am dat seama că m-ai trecut pe un lista de ignorare. Asta-i problema cu voi, roboții – vă gândiți la corpul vostru ca fiind o parte din voi.

Robbie a știut că avea dreptate. Și a știut ce trebuia să facă.

Spiritul liber și bărcile sale aveau toți drepturi de administrator în cochilii, astfel încât să poată efectua operațiuni de diagnoză și întreținere și să preia controlul în situații de urgență. Aceasta era o situație de urgență.

A avut nevoie de câteva milisecunde pentru a deschide cochilia Isaac și a evacua reciful. Robbie nu făcuse niciodată asta, totuși a lucrat perfect. Unul dintre subsistemele lui probabilistice concluzionase cu câteva trilioane de cicluri anterior că aceasta reprezenta o posibilitate și repetase acțiunea sub pragul de conștiință al lui Robbie.

A lăsat, bineînțeles, o instanță a lui să ruleze pe robo-barcă. Față de mulți oameni, Robbie se simțea perfect în largul său cu bifurcarea și contopirea inteligenței sale când era momentul și cu suprimarea instanțelor temporare. Partea care-l făcea să fie Robbie era mult mai clar conturată pentru el – spre deosebire de oamenii încărcați, majoritatea

acestora nutrind superstiții mistice profunde despre „sufletele” lor.

A lunecat în craniu înainte să fi avut ocazia de a gândi prea intens la ceea ce făcea. Adusese cu el prea mult din sine și n-avea spațiu mare pentru a gândi sau a adăuga concluzii noi. A lestat cât a putut din conștiința sa, fără s-o restructureze major, și a curățat suficient spațiu pentru gândire. Cum se descurcau oamenii în așa ceva? A mișcat brațele și picioarele. A clătinat din cap. A suflat niște aer – aer! Plămâni! Chestii umede și buretoase, jos în cavitatea toracică – printre buze.

— Totu-i în regulă? l-a întrebat el-robo-barca pe el-carnea.

— Sunt înăuntru, i-a răspuns.

Și-a privit manometrul de pe vestă. Șapte sute de milibari nici jumătate de butelie de nitrox. A scuipat în mască și a frecat scuipatul, apoi a clătit-o peste margine, a pus-o pe față și a menținut-o cu o mână, în timp ce cu mâna cealaltă a ținut regulatorul. Înainte de a-l insera, a spus:

— Mă-ntorc în curând cu Kate.

După aceea a bătut ușor cu palma robo-barca. Robbie Robo-barca aproape că nu l-a băgat în seamă. Își e-maila altă copie spre arhiva asimovistă. Avea o copie de rezervă făcută cu cinci minute în urmă, dar nu era aceeași în care Robbie fusese de acord să intre

într-un corp omenesc. În acele cinci minute el devenise o persoana nouă.

Robbie a pilotat cochilia-om mai jos, și tot mai jos. Aceasta se putea ocupa de detaliile legate de scufundare dacă o lăsa, și a lăsat-o, așa încât a privit cu detașare când ideea de a se strânge de nas și a sufla pentru a-și egaliza simultan timpanele i-a sosit spontan la intervale regulate pe măsură ce cobora pe peretele recifului.

Limitările cochiliei-om erau claustrofobe. Îi lipsea mai ales legătura wireless. Costumul de scufundător avea una: de bandă îngustă pentru utilizare subacvatică, de bandă largă pentru utilizare la suprafață. Cochilia-om avea și ea una, pentru transfer înăuntru și în afară, totuși nu se afla sub controlul volițional direct al ocupantului.

A coborât, derutat de senzația de a fi înconjurat de apă, de spectrul îngust de lumină în care putea să vadă. Separat de rețea și de telemetria lui, s-a simțit ca prins în capcană. Reciful a vibrat, a gemut și a scos mugete furioase asemănătoare cântecelor balenelor.

Nu se gândise cât de greu va fi s-o găsească pe Kate după ce se afunda în apă. Cu telemetria de suprafață fusese ușor s-o localizeze, un contur perfect de țesut uman în mijlocul ramurilor calcifiate de coral. Aici, în

adânc, pe peretele recifului, fiecare bucată semăna destul de mult cu cea dinainte.

Reciful a continuat să bubuie spre el. Credea probabil că cochilia era tot încărcată cu avatarul său.

Robbie vizionase nenumărate ore de imagini ale recifului, îl studiase în telemetrie și on-line, dar nu avusese niciodată genul acesta de experiență atavică asociată lui. Se întindea parcă la infinit dedesubtul său, mult mai jos de limita de vizibilitate de o sută de metri din marea deschisă și limpede. Pereții îi erau ciuruiți de orificii și grote, străjuite de trifoi uriași și duri și de inflorescențe în formă de antene de sateliți, creieri și conopide. Cunoștea denumirile științifice și le văzuse în nenumărate fotografii de înaltă rezoluție, însă zărirea lor cu ochi umezi, imperfecți, era mișcătoare într-un mod pe care nu-l anticipase.

Bancurile de pești care tremurau la marginea recifului puteau fi modelate prin reguli simple de grup, dar aici, în persoană, manevrele lor precise erau șocant de exacte. Robbie și-a fluturat brațele spre ei și i-a privit împrăștiindu-se și refăcând bancurile. Un cod uriaș cu față de câine a înotat pe lângă el, atât de aproape, încât i-a atins partea ventrală a costumului.

Coralul a bubuit din nou. A bănuit că vorbea

într-un soi de cifru, deși nu era unul pe care l-ar fi putut înțelege. Sus, la suprafață, el-robo-barca asculta cu certitudine și probabil că spărsese cifrul. Se întreba pesemne de ce plutea la distanță în lungul peretelui în loc *să facă ceva,* așa cum ar fi trebuit. S-a întrebat dacă nu cumva ștersese prea mult din sine, când se descărcase în cochilie.

A decis să facă ceva. În fața lui era deschiderea unei grote. S-a întins, a prins coralul din jurul ei și s-a tras înăuntru. Corpul lui a încercat să-l oprească să facă asta – nu-i plăcea lipsa de spațiu din grotă, nu-i plăcea să atingă reciful. I-a sporit lipsa de confort, în vreme ce avansa tot mai mult, speriind o broască-țestoasă bătrână care s-a luptat cu el pentru spațiul necesar ieșirii, turtindu-l pe podeaua grotei, cu masca agățându-i-se de țepii duri. Când a ridicat ochii, a văzut zgârieturi pe suprafața ei.

Manometrul buteliei ajunsese acum în zona roșie. Din punct de vedere tehnic, ar fi putut ieși la suprafață fără opriri pentru decompresie, deși procedura îi cerea să se oprească timp de trei minute la trei metri, pentru maxima siguranță.

Din punct de vedere tehnic, ar fi putut pur și simplu să suie la suprafață ca un dop de plută din adâncuri și să se e-maileze către robo-barcă, în timp ce narcoza azotului sau

accidentele osteo-artro-musculare i-ar fi atacat corpul, dar n-ar fi fost o acțiune asimovistă. A fost surprins că putea măcar să se gândească la ideea respectivă. Pesemne că era corpul. Suna precum ceva ce ar fi putut gândi un om. Hopa! Din nou.

Reciful nu-i mai murmura nimic. Faptul că nu-i răspunsese îl avertizase probabil. La urma urmelor, cu toată puterea computațională brută de care dispunea, ar fi trebuit să fi putut anticipa, pur și simplu prin listare completă, rezultatele cele mai posibile ale trimiterii emisarului său la suprafață.

Robbie a privit neliniștit în jur. Lumina era slabă în grotă și corpul lui a scos cu un gest expert lanterna din vestă, a prins-o pe încheietură și a aprins-o. A mișcat conul de lumină de jur împrejur, cu o parte din el distant uimită de rezoluția slabă și de limitările mari ale acestor ochi omenești.

Kate era aici, jos, pe undeva, cu aerul terminându-i-se la fel de repede ca al lui. A pătruns și mai adânc în recif. De acum încerca în mod clar să-l împiedice. Nano-asamblarea venea de la sine pentru polipii donați care creșteau prin cernerea mineralelor din mare. Ei construiseră în infrastructură balamale organice, mușchi în străfundul mării. Robbie era împotmolit în desișuri și, cu cât împingea mai intens, cu atât se înrăutățea hățișul.

A încetat să mai împingă. Așa nu ajungea nicăieri.
Continua să aibă conexiunea pe bandă îngustă cu robo-barca. De ce nu se gândise la asta mai devreme? Creieri de carne stupizi – nu aveau defel loc pentru gândurile reale. De ce oare îi venerase atâta?
— Robbie? a transmis către instanța sa de la suprafață.
— Ai apărut! Mă îngrijorasem în privința ta!
Suna afectat în propriile-i urechi, copleșit de griji zdrobitoare. Așa trebuie să fi părut toți asimoviștii pentru oameni.
— Cât de departe sunt de Kate?
— E chiar acolo! N-o poți vedea?
— Nu. Unde?
— La nici douăzeci de centimetri deasupra ta. *Bineînțeles* că n-o văzuse. Ochii lui amplasați spre înainte priveau doar înainte. Îndoindu-și gâtul pe spate, a izbutit să ajungă atât de departe, încât să vadă vârful labei lui Kate. L-a smucit cu putere, și ea a coborât privirea, speriată.
Era prinsă într-o cușcă de corali destul de asemănătoare cu a lui, un desiș de brațe calcifiate. Ea s-a răsucit, astfel încât chipul i-a ajuns paralel cu al lui. A făcut disperată gestul terminării aerului, retezând cu muchia palmei de-a curmezișul beregatei. Instinctele cochiliei-om au preluat controlul și a desfăcut

regulatorul său de urgență, pe care l-a ridicat către ea. Kate l-a introdus în gură, a apăsat butonul pentru a sufla apa dinăuntru și a inspirat cu lăcomie.

Robbie și-a ridicat manometrul în fața măștii ei, arătându-i că și el era în zona roșie, iar Kate a redus ritmul respirațiilor.

Zgomotele coralului erau acum peste tot. Îi cauzau dureri de cap. Durerea fizică era ceva extrem de stupid. Trebuia să fie mai puțin distras când zgomotele puternice și amenințătoare răsunau de peste tot, totuși îi venea greu să gândească din cauza durerii. Iar coralul se apropia de asemenea, agățându-i costumul.

Brațele erau oranj, roșii și verzi, cu rețele de vinișoare ca niște evantaie de logică nano-asamblată, revărsându-se în apă. Erau în mod evident calde la atingere, chiar și prin mănușile costumului. Îi prindeau costumul cu o mie de polipi. Robbie s-a uitat cum acul manometrului a intrat și mai mult în zona roșie și a blestemat la interior.

A examinat ramurile care-l țineau în loc. Balamalele concepute de recif pentru el erau aranjamente ingenioase, flexibile, de evantaie mici și moi, care se suprapuneau pentru a alcătui un soi de racorduri sferice.

A cuprins unul în mănușă și a tras. Nu s-a clintit. L-a împins. Tot nimic. Apoi l-a răsucit și,

spre surprinderea lui, a rămas cu el în mână; se desprinsese complet, fără cea mai mică rezistență. Coral stupid! Își blindase articulațiile, dar nu împotriva torsiunii.

I-a arătat lui Kate, prinzând alt braț și desfăcându-l prin răsucire, după care i-a dat drumul să cadă spre fundul oceanului. Ea a încuviințat din cap și l-a imitat. Au răsucit și aruncat, au răsucit și aruncat, cu reciful urlând la ei. Undeva în hățișul său exista o membrană sau altă suprafață pe care o putea vibra și modula în glas. În apa densă, sunetul era material, făcea să-i vibreze masca, iar apa i se infiltra pe sub nas. A răsucit mai repede.

Reciful s-a desfăcut brusc, cedând aidoma unui pumn care se descleștează. Fiecare răsuflare era un chin acum, o aspirație prelungă pentru a extrage și ultimele molecule de aer din butelie. Se afla la adâncimea de numai zece metri și ar fi trebuit să poată urca fără oprire, chiar dacă nu puteai ști niciodată. A prins mâna lui Kate și a descoperit că era moale și inertă.

A privit în masca ei, vârându-i lumina în față. Ochii îi erau pe jumătate închiși și nefocalizați. Continua să țină regulatorul în gură, deși mușchii maxilarelor îi erau flasci. I-a ținut regulatorul în loc și a lovit din picioare, îndreptându-se către suprafață, presându-i pieptul pentru a se asigura că elimina bule în

timp ce se ridicau, pentru ca aerul din plămâni să nu se dilate și să-i explodeze cavitatea toracică.

Robbie era obișnuit cu dilatarea timpului; când fusese pe un substrat de siliciu, își putea schimba frecvența ceasului, pentru a face ca minutele să gonească iute ori să încetinească precum melasa. Nu înțelesese niciodată că oamenii își puteau modifica, de asemenea, percepția timpului, cu toate că se părea că nu era voluntar. A avut senzația că ascensiunea durează ore, în ciuda faptului că nu trecuse niciun minut. Au ieșit cu capetele deasupra, și Robbie și-a umplut vesta cu restul aerului din butelia sa, după care a umflat cu gura vesta lui Kate. A bătut din picioare, îndreptându-se spre robo-barcă. Acum se auzea un zgomot teribil, sunetul recifului amestecat cu ale VAT-urilor care zbierau, descriind cercuri strânse pe cer.

Înotând energic la suprafață, s-a îndreptat către reciful pe care era trasă robo-barca, s-a cățărat pe el, apoi și-a azvârlit labele când l-au împiedicat la înaintare. A încercat după aceea să calce peste țepii recifului cu tălpile de cauciuc ale costumului, târând-o pe Kate, iar vârfurile ascuțite l-au înțepat la fiecare pas.

VAT-urile au descris cercuri mai jos. Robo-barca striga la el „Grăbește-te! Grăbește-te!” dar fiecare pas însemna o agonie. Și ce dacă? s-a gândit. De ce n-aș fi în stare să merg mai

departe, chiar dacă doare? La urma urmelor, acesta este doar un costum de carne, o cochilie-om.

S-a oprit din mers. VAT-urile erau și mai aproape. Executaseră o întoarcere la 18g și reveneau pentru altă survolare. A putut vedea că-și armaseră rachetele, care le atârnau de sub pântece ca niște penisuri obscene.

El se afla într-un costum de carne. Cui îi păsa de costumele de carne? Până și oamenii păreau indiferenți față de ele.

— Robbie! a urlat peste zgomotul recifului și zgomotul VAT-urilor. Descarcă-ne și e-mailează-ne, imediat!

Știa că robo-barca îl auzise. Totuși, nu se întâmpla nimic. Robbie Robo-barca știa că se pregătea ca ei toți să fie detonați. Nu exista nicio negociere cu reciful. Era modul cel mai sigur de a o scoate pe Kate de acolo și, la dracu'! De ce să nu se îndrepte oricum spre noosferă?

— Trebuie s-o salvezi, Robbie! a zbierat el. Asimovismul avea avantajele sale. Robbie Robo-barca l-a ascultat pe Robbie Omul. Kate i-a tresărit brusc în brațe. Peste un moment, a cunoscut și el senzația. A simțit înaintarea unei bare de progres care avansa rapid, în timp ce schimbările de stare pe care le indusese de când venise în costumul de carne erau descărcate de robo-barcă, apoi a urmat

un moment de neant absolut.

Peste 2^{4096} cicluri.

Robbie se așteptase la o vizită a lui R. Daneel Olivaw, dar asta nu ușura cu nimic confruntarea cu el. Robbie își configurase micuța lume virtuală pentru a semăna cu Marea de Coral, deși în ultima vreme experimentase pentru a o face să semene cu partea submarină a recifului, așa cum arătase înainte să fi fost încărcat, în principal așa cum fusese când Kate și reciful se opriseră pentru a încerca să-l seducă.

R. Daneel Olivaw a plutit în tăcere mult timp deasupra *Spiritului liber* virtual, examinând micuța bulă de componente senzoriale țesută de Robbie. După aceea a coborât pe puntea superioară a *Spiritului* și a privit robo-barca andocată acolo.

— Robbie?

Aici, a spus Robbie. Cu toate că se întrupase în Robo-barcă pentru câteva trilioane de cicluri când sosise aici, o abandonase de mult.

— Unde?

R. Daneel Olivaw s-a rotit lent. *Aici,* a spus el. *Peste tot.*

— Nu ești întrupat?

Nu mai văd rostul, a spus Robbie. Totul nu-i decât o iluzie, nu?

— Să știi că ei re-cresc reciful și reconstruiesc *Spiritul liber.* Va avea un tender în care ai

putea locui.
Robbie s-a gândit o clipă și a respins ideea la fel de rapid. *Nu,* a zis. *Așa este bine.*
— Crezi că-i înțelept? Olivaw părea realmente îngrijorat. Rata de terminare printre cei neîntrupați este de cincizeci de ori mai mare decât la cei cu corpuri.
— Da, a spus Robbie, însă asta fiindcă pentru ei separarea de trup este primul pas către disperare. Pentru mine este primul pas către libertate.
Kate și reciful au dorit să vină din nou, dar i-a ținut afară cu un firewall. Apoi a receptat un ping de la Tonker, care încercase să-l viziteze încă de când Robbie emigrase în noosferă. L-a respins și pe el.
— Daneel, a spus. M-am gândit.
— Da?
De ce nu încerci să convertești la asimovism aici, în noosferă? Aici sunt o mulțime care ar putea folosi ceva care să le ofere o finalitate.
— Așa crezi?
Robbie i-a dat adresa e-mail a recifului. Începe de aici. Dacă a existat vreodată o IA care să aibă nevoie de un motiv pentru a-și continua existența, ea este. Și asta, de asemenea. I-a dat adresa lui Kate. Alta care are nevoie disperată de ajutor.
Peste o clipă, Daneel a revenit.
— Astea nu sunt IA-uri! Una-i om, cealaltă-i

o… un… *Un recif de corali elevat.*
— Exact.
Și care-i problema ta?
— Asimovismul este pentru roboți, Robbie.
Îmi pare rău, dar de-acum pur și simplu nu mai văd diferența.
Robbie a distrus simularea oceanului după plecarea lui R. Daneel Olivaw și a traversat pur și simplu noosferă, explorând legăturile dintre oameni și subiecte, localizând substraturi unde putea să ruleze foarte fierbinte și rapid.
Pe un bolovan de rocă super-răcită de dincolo de Pluto, a primit un mesaj instant de la o adresă familiară.
— Cară-te de pe roca mea! a spus mesajul.
— Te cunosc, a zis Robbie. Pe bune că te cunosc. De unde te cunosc?
— Sunt sigur că nu știu. Apoi și-a amintit.
— Tu ești. Cel cu reciful. Tu ești cel care… Vocea era aceeași, rece și distantă.
— N-am fost eu, a spus vocea.
Acum nu mai era defel rece. Mai degrabă era panicată. Robbie avea reciful pe apel rapid. Fragmente din el existau în toată noosferă. Îi plăcea să colonizeze.
— L-am găsit.
A fost tot ce a trebuit să spună. A sărit după aceea spre inelele lui Saturn, dar încărcarea a durat suficient de mult pentru a apuca să-l vadă pe recif sosind și începând o ceartă

înverșunată cu creatorul său – o ceartă care implica detonarea substratului bucată cu bucată.

Peste 2^{8192} cicluri.

Ultima instanță a lui Robbie Robo-barca rula foarte, foarte lent și rece pe un fragment de computroniu neobservat de pe orbita joasă a Pământului. Nu-i plăcea să petreacă mult timp sau multe cicluri vorbind cu altcineva. Nu-și mai făcuse o copie de rezervă de o jumătate de mileniu.

Îi plăcea panorama. Un mic senzor optic de la extremitatea catargului său de comunicații îi arăta imaginea Pământului la rezoluție mare, ori de câte ori i-o cerea. Uneori, trăgea cu ochiul la Marea de Coral.

Reciful fusese deșteptat de o duzină de ori de când el ocupase poziția aceasta. Acum îl bucura, când se întâmpla așa. Asimovistul din el încă savura crearea de conștiințe noi. Iar reciful era curajos.

Acolo. Acum. Din mare creșteau antene noi pentru microunde. O pată de pești-papagali morți. Bieții pești-papagali. În astfel de momente ei trăgeau întotdeauna ponoasele.

Cineva ar trebui să-i eleveze.

Robert Charles Wilson - Julian: O poveste de Crăciun

Robert Charles Wilson a publicat prima sa povestire în revista *Analog,* în 1974, dar nu s-au mai auzit prea multe despre el până la sfârșitul anilor ’80, când a început să publice o serie de romane și de povestiri ingenioase și foarte bine scrise, care l-au plasat în primele rânduri ale scriitorilor care s-au evidențiat în ultimele două decenii ale secolului al XX-lea. Primul său roman, *A Hidden Place,* a apărut în 1986. A câștigat premiul John W. Campbell Memorial pentru romanul *The Chronoliths*, premiul Philip K. Dick pentru romanul *Mysterium* și premiul Aurora pentru povestirea „The Perseids”. În 2006, a câștigat premiul Hugo pentru mult aclamatul roman *Turbion.* Printre celelalte cărți apărute sub semnătura sa se numără romanele *Memory Wire, Gypsies, The Divide, The Harvest, A Bridge of Years, Darwinia, Blind Lake, Biox* și *Axis,* precum și volumul de povestiri *The Perseids and Other Stories.* Cel mai recent roman al său este *Julian Comstock: A Story of 22nd-Century America.* Povestirile sale au fost publicate în *Antologiile Dozois* originale numerele 16 și 18. Locuiește în Canada, la Toronto.

În povestirea care urmează, ne face

cunoștință cu doi bărbați tineri, gata să pornească în viață pe două căi extrem de diferite – dacă se pot ajuta reciproc să supraviețuiască unei nopți de iarnă foarte reci și foarte primejdioase.

*

I

Aceasta este o poveste despre Julian Comstock, cunoscut mai bine drept Julian Agnosticul sau (după unchiul său) drept Julian Cuceritorul. Dar nu este vorba despre cuceririle lui, așa cum au fost, sau despre trădările lui, sau despre războiul din Labrador, sau despre disputele cu Biserica Dominionului. Am fost martor la multe dintre aceste evenimente – și, până la urmă, voi scrie fără îndoială despre ele – dar această istorisire se referă la Julian când era tânăr, și eu eram tânăr, și niciunul dintre noi nu era celebru.

II

La sfârșitul lunii octombrie a anului 2172 – un an electoral – eu și Julian am mers călare, împreună cu Sam Godwin, mentorul lui, către Margine, la est de localitatea Williams Ford, unde eu am intrat în posesia unei cărți, iar el m-a inițiat într-una dintre ereziile lui.

Era o zi înviorătoare, însorită. În vremurile acelea, în Athabaska exista o anumită promptitudine fermă a anotimpurilor. Verile noastre erau lungi, molatice și fierbinți. Primăvara și toamna treceau repede, având un simplu rol de protecție între extremele vremii. Iernile erau scurte, dar aspre. Zăpada cădea către sfârșitul lunii decembrie, și râul Pine se dezgheța, de obicei, la sfârșit de martie.

Ziua aceea ar fi putut fi cea mai bună pe care avea să ne-o ofere toamna. Era o zi pe care trebuia să o petrecem sub îndrumarea lui Sam Godwin, poate antrenându-ne la box sau trăgând la țintă, sau citind capitole din istoria *Uniunii în Viziunea Dominionului.* Dar Sam nu era un supraveghetor fără inimă, și blândețea vremii îi sugerase posibilitatea unei excursii, așa că ne-am dus la grajduri, unde lucra tata, ne-am luat cai și am ieșit călare în afara Domeniului, având în saci, drept prânz, pâine neagră și șuncă sărată.

Am călărit către est, îndepărtându-ne de dealuri și de oraș. Eu și Julian mergeam înainte; Sam călărea în urma noastră, o prezență vigilentă, cu pușca Pittsburg gata de tragere alături de el, în coburul șeii. Nu ne aflam în niciun pericol imediat, dar Sam Godwin credea în pregătirea perpetuă; dacă ar fi avut un principiu, aceasta ar fi fost *Fii Pregătit;* precum și *Trage Primul;* și, probabil,

La naiba cu consecințele. Sam, care era bătrân (de aproape cincizeci de ani), avea o barbă castanie deasă, punctată cu fire sârmoase de păr alb, și purta componentele încă prezentabile ale uniformei sale cafeniu cu verde, de soldat al Armatei Californiene, și o mantie care să-l apere de vânt. Era ca un părinte pentru Julian, al cărui tată adevărat dansase în lațul spânzurătorii cu câțiva ani mai înainte. În ultima vreme, devenise mai vigilent ca niciodată, din motive pe care nu le discuta, cel puțin nu cu mine.

Iulian era de vârsta mea (șaptesprezece ani) și aveam cam aceeași înălțime, dar asemănările se încheiau aici. Julian se născuse aristo, familia mea era din clasa concesionarilor. Pielea lui era curată și palidă, acolo unde a mea era întunecată și mată. (Eram însemnat de același vărsat de vânt care o dusese pe sora mea Flaxie în mormânt, în ’63.) Părul lui era lung și aproape feminin de curat, al meu era negru și sârmos, tuns ca o miriște de mama cu foarfecele ei de croitorie, și mi-l spălam o dată pe săptămână sau cam așa ceva – mai des vara, când pârâul de lângă casa noastră curgea curat și limpede. Hainele lui erau din lână și, pe alocuri, din mătase, cu nasturi de alamă, croite pe măsură; cămașa și pantalonii mei erau bineînțeles din cânepă, lucrați binișor, dar se vedea de la distanță că

nu erau opera unui croitor din New York.
Cu toate acestea eram prieteni și ne împrieteniserăm cu trei ani în urmă, când ne întâlniserăm din întâmplare pe dealurile împădurite de la vest de Domeniul Ducan-Crowley, unde ne duseserăm la vânătoare, Iulian cu o pușcă automată fină, Porter Earle, iar eu cu una simplă, cu încărcare direct pe țeavă. Amândoi îndrăgeam cărțile, mai ales pe cele scrise pe atunci, pentru băieți, de un autor pe nume Charles Curtis Easton, pe care aveam să-l întâlnesc când el avea deja șaizeci de ani, iar eu eram un nou-venit în negoțul cu cărți – dar asta e o altă poveste. Eu aveam un exemplar din *Împotriva brazilienilor,* o carte de Easton împrumutată ilegal de la biblioteca Domeniului; Julian recunoscuse titlul, dar nu mă trădase, fiindcă îi plăcea cartea la fel de mult cum îmi plăcea și mie și tânjea să discute despre ea cu un prieten entuziast (și n-avea nicidecum prea mulți printre cunoscuții lui aristo) – pe scurt, îmi făcuse o favoare nesolicitată și deveniserăm prieteni în ciuda diferențelor dintre noi.
În acele zile de început, nu știusem cât de dragă îi era lui blasfemia. Dar am aflat între timp, și asta nu mi-a stat în cale. Nu prea mult.
Nu plecaserăm la drum cu scopul bine stabilit de a vizita Marginea; dar, la cea mai apropiată răscruce, Julian a luat-o către vest, călărind pe

lângă lanuri de porumb și de tigve deja culese, și pe lângă garduri din bucăți de șină decolorate de soare, pe care crescuseră tufe dese și noduroase de mure. Aerul era răcoros, dar soarele strălucea cu înverșunare. Julian și Sam purtau pălării cu boruri largi, ca să-și protejeze fețele; eu aveam o pălărie pakool[1] simplă, pătată de sudoare, rulată în dreptul urechilor. Nu după mult timp, am trecut dincolo de ultima dintre colibele rudimentare ale muncitorilor angajați cu contract, ai căror copii aproape despuiați ne priveau prostește de pe marginea drumului, și a devenit evident că ne îndreptam către Margine, fiindcă unde altundeva ducea drumul ăla?

— Dacă nu cumva continuam să mergem încă multe ore către est, străbătând întreaga distanță ce ne despărțea de ruinele vechilor orașe din zilele Falsei Năpăstuiri.

Marginea se afla departe de Williams Ford, pentru a împiedica furturile și dezordinea. Iată cum mergeau lucrurile: recuperatorii profesioniști angajați de Domeniu aduceau recolta adunată dintre ruine în Margine, care era un spațiu înconjurat cu un gard din lemn de pin (un soi de palisadă), plasat pe un petic de iarbă presărat cu flori de prerie. Bunurile nou-sosite erau cât de cât sortate, apoi erau trimiși călăreți către Domeniu, să le dea de

[1] Pălărie purtată în Afganistan (n. red.).

știre nobililor despre noile achiziții, și diverși aristo (sau servitorii lor de încredere) plecau călare să-și revendice dreptul de a face o primă spicuire. A doua zi, concesionarilor li se îngăduia să aleagă din ceea ce mai găseau; pe urmă, lucrătorii angajați puteau răscoli printre obiectele rămase, dacă exista așa ceva și dacă socoteau că merita să bată drumul până acolo.

Orice oraș prosper avea o Margine, deși în est era uneori numită Sertar sau Morman, sau Licitație.

În ziua aceea am fost norocoși: sosiseră de curând mai multe căruțe pline cu capturi și încă nu fuseseră trimiși călăreți să anunțe Domeniul. La poartă se afla un Paznic Voluntar, care ne-a privit cu suspiciune până când a anunțat Sam sosirea lui Julian Comstock; atunci omul s-a dat cu repeziciune la o parte și am pătruns în interiorul îngrăditurii.

Multe căruțe erau încă nedescărcate și un marginar dolofan, nerăbdător să-și etaleze generozitatea, s-a grăbit să se apropie de noi în timp ce descălecam și ne legam caii.

— O coincidență fericită! a strigat el. Domnilor! I se adresa mai ales lui Sam, cu un zâmbet prudent către Julian și cu o privire piezișă, batjocoritoare, în direcția mea. Căutați ceva în mod *deosebit?*

— Cărți, a spus prompt Julian, înainte ca Sam

să fi putut rosti vreun cuvânt.

— Cărți! De obicei, pun cărțile deoparte, pentru Custodele Domeniului…

— Băiatul e un Comstock, a specificat Sam. Nu cred că vrei să-i stai în cale.

Marginarul s-a înroșit la față.

— Nicidecum… de fapt, în timpul săpăturilor noastre, am dat peste ceva… un soi de *bibliotecă în miniatură…* V-o arăt, dacă vreți.

Suna fascinat, mai ales pentru Julian, care radia de parcă ar fi fost invitat la o petrecere de Crăciun. L-am urmărit pe marginarul corpolent până la o căruță cu coviltir, plină cu pachete stivuite, pe care un muncitor le arunca grămadă alături de un cort.

Baloturile acelea legate cu sfoară erau cărți… vechi, zdrențuite și fără Ștampila de Aprobare a Domeniului. Probabil că erau vechi de mai bine de un secol, fiindcă, deși decolorate, era evident că fuseseră cândva pline de culoare, tipărite luxos, nu pe hârtie rigidă, maronie, cum erau cărțile lui Charles Curtis Easton din vremurile moderne. Nici măcar nu putreziseră prea tare. Sub soarele purificator al Athabaskăi, mirosul lor era inofensiv.

— Sam! a șoptit Julian.

Își scosese deja cuțitul și tăia sforile.

— Calmează-te, i-a sugerat Sam, care nu era un entuziast, ca Julian.

— Oh, dar… Sam! Trebuia să fi adus o cotigă!

— Nu putem pleca de-aici cu brațele pline, Julian, și nici nu ni s-ar îngădui. Cărturarii Domeniului trebuie să primească toate astea. Mă gândeam că am putea lua, probabil, un volum sau două.

— Astea sunt din Lundsford, ne-a dezvăluit marginarul. Era numele unui oraș în ruine, aflat la vreo cincizeci de kilometri distanță către sud.

— Credem că la Lundsford s-au făcut săpături acum un deceniu, a spus marginarul, aplecându-se către Sam Godwin, care era de vârsta lui. Dar până și o fântână seacă se poate împrospăta. Unul dintre lucrătorii mei a observat o adâncitură în excavațiile principale – un soi de pasaj subteran: fusese străpuns de apă, la ultima ploaie. A fost cândva subsolul unui soi de depozit. Oh, domnule, acolo am găsit porțelan bun, și sticlărie, și mult mai multe cărți ca astea… majoritatea mucegăite, dar unele au fost protejate cu un soi de mușama groasă și erau adăpostite sub un plafon prăbușit pe jumătate… a fost un incendiu, dar au supraviețuit…

— Bună treabă, marginarule, a zis Sam Godwin.

— Mulțumesc, domnule! M-ați putea pomeni în fața marilor bărbați ai Domeniului?

Și și-a spus numele (pe care l-am uitat).

Julian căzuse în genunchi în mijlocul țărânii

bătătorite și al pietrișului Marginii, luând cărțile rând pe rând în mână și studiindu-le cu ochii cât cepele. M-am alăturat explorărilor sale.

Marginea nu-mi plăcuse niciodată prea mult. Mi se păruse întotdeauna un loc bântuit. Și bineînțeles că așa era: ăsta îi era scopul, să găzduiască lucruri readuse din trecut, stafii ale Falsei Năpăstuiri, trezite din somnul lor de un veac. Aici erau dovezi ale celor mai bune și celor mai rele momente ale oamenilor care trăiseră în Anii Viciului și ai Extravaganței. Lucrurile lor frumoase erau de o finețe deosebită, mai ales sticlăria, iar un aristo era cu adevărat strâmtorat dacă nu avea veselă antică, recuperată dintr-un oraș în ruine sau dintr-altul. Uneori erau găsite lăzi cu ustensile de argint sau unelte utile, sau monede. Monedele erau prea multe ca să valoreze mare lucru ca atare, dar puteau fi folosite ca nasturi sau drept alte ornamente. Un nobil din Domeniu avea o șa nituită cu monede de cupru de un penny, din anul 2032. (Fusesem recrutat din când în când ca să le lustruiesc).

Dar tot aici erau și gunoaie, și resturi de neidentificat: „plastic”, care devenea sfărâmicios după ce stătea în lumina soarelui sau se înmuia în contact cu esențele pământului; bucățele de metal înflorind de rugină; instrumente electronice înnegrite de

trecerea timpului și impregnate de inutilitatea deprimantă a arcurilor detensionate; componente de motor corodate; sârmă de cupru cariată de coclească; cutii de aluminiu și butoaie de oțel măcinate de lichidele otrăvitoare pe care le conținuseră cândva – și așa mai departe – aproape la infinit.

În acest loc se aflau, de asemenea, și piese intermediare, curiozități, flecuștețe urâte sau frumoase, tot atât de ciudate și de inutile cum sunt cochiliile scoicilor. („Pune jos trompeta aia ruginită, Adam, sau o să-ți tai buza și-o să-ți otrăvești sângele” – mama, când am fost în Margine, cu mulți ani înainte de a-l cunoaște pe Julian. În trompeta aceea nu se mai ascundea oricum niciun fel de muzică; avea țeava îndoită și corodată pe de-a-ntregul).

Însă, mai mult decât atât, era ideea tulburătoare că toate acele lucruri le supraviețuiseră creatorilor lor – se dovediseră a fi mult mai greu de distrus decât carnea sau spiritul (fiindcă sufletele strămoșilor laici nu erau, aproape cu siguranță, pe primul loc în privința învierii).

Cu toate acestea, cărțile… erau tentante; își afirmau cu îndrăzneală puterea de seducție. Unele erau împodobite cu femei incredibil de frumoase, mai mult sau mai puțin dezbrăcate. Eu îmi sacrificasem deja virtutea, cu ajutorul unor fete de pe Domeniu, pe care le

sărutasem cu impetuozitate; la șaptesprezece ani, mă consideram un depravat sau ceva de același soi; însă imaginile acelea erau atât de fățișe și de nesăbuite încât mă făceau să roșesc și să mă uit în altă parte.

Julien le ignora pur și simplu, căci fusese întotdeauna insensibil la farmecul femeilor. Prefera materialele mai ample, cu text mai compact – pusese deja deoparte un manual de *Biologie,* pătat și decolorat, dar intact în cea mai mare parte. A găsit și un alt volum, aproape tot atât de gros, și mi l-a întins spunând:

— Uite, Adam, încearcă asta – s-ar putea să ți se pară destul de instructivă.

Am inspectat cartea cu scepticism. Titlul era *O istorie a omenirii în cosmos.*

— Din nou Luna, am spus.

— Citește cu ochii tăi.

— Sunt sigur că e o împletitură de minciuni.

— Cu fotografii.

— Fotografiile nu dovedesc nimic. Oameni ăia puteau face orice cu fotografiile.

— Ei, citește-o oricum, m-a îndemnat Julian.

De fapt, ideea mă incita. Purtasem de multe ori astfel de discuții cu Julian, mai ales în nopțile de toamnă, când luna atârna, masivă, jos, deasupra orizontului. *Oamenii au pus piciorul acolo,* spunea el. Când a afirmat asta pentru prima dată, am început să râd; a doua

oară am spus:
— Da, cu siguranță: o dată m-am cocoțat și eu acolo, pe un curcubeu unsuros…
Dar el vorbise serios.
Oh, mai auzisem poveștile astea și înainte. Cine nu le știa? Oameni pe lună. Eram surprins numai fiindcă puteau fi crezute de cineva cu o educație atât de solidă ca Julian.
— Ia cartea, a insistat el.
— De ce: ca s-o păstrez?
— Sigur că da.
— Fii sigur c-o s-o fac, am murmurat, și mi-am îndesat volumul în rucsac, mândru de mine însumi și având, în același timp, un sentiment de vinovăție.
Ce ar fi spus tata dac-ar fi aflat că eu citeam literatură care nu purta ștampila Domeniului? Ce ar fi înțeles mama din asta? (Bineînțeles că n-aveam să le spun).
În momentul acela m-am tras deoparte și am găsit, la o mică distanță de morman, un petic de iarbă unde m-am putut așeza ca să mănânc o parte din prânzul pe care mi-l împachetasem și l-am privit pe Julian, care continua să sorteze vechiturile, cu un soi de zel cărturăresc. Sam Godwin a venit să mi se alăture, scuturând praful de pe o grindă veche, ca să se poată întinde fără să-și murdărească uniforma, așa cum era ea.
— E cu siguranță îndrăgostit de cărțile vechi,

am spus eu, ca să fac conversație.
Sam e adesea taciturn – însăși imaginea unui veteran bătrân – dar a dat din cap și mi-a răspuns cu familiaritate:
— A fost învățat să le-ndrăgească. Am dat și eu o mână de ajutor la asta. Mă-ntreb dac-a fost înțelept. Poate îi plac prea mult. L-ar putea ucide într-o bună zi.
— Cum, Sam? Prin apostazia lor?
— Julian e prea inteligent pentru ca asta să fie spre binele lui. Poartă dezbateri cu clerul Dominionului. Chiar săptămâna trecută l-am găsit discutând aprins cu Ben Kreel – reprezentantul local al Consiliului Dominionului; de fapt primarul orașului – despre Dumnezeu, istorie și alte abstracțiuni de același fel. Și tocmai asta *nu* trebuie să facă, dacă vrea să supraviețuiască în următorii câțiva ani.
— De ce, ce-l amenință?
— Pizma celor puternici, a răspuns Sam, dar n-a mai spus nimic altceva despre asta, a stat pur și simplu așa, mângâindu-și barba căruntă și privind din când în când neliniștit către est.

Ziua s-a scurs mai departe și, în cele din urmă, Julian a trebuit să se smulgă din cuibul său de cărți cu numai două trofee: *Introducere în biologie* și un alt volum, *Geografia Americii de Nord.*

Era timpul să plecăm, a insistat Sam; era mai bine să fim înapoi, pe Domeniu, la cină; oricum, călăreții fuseseră trimiși, iar selecționerii oficiali și custozii din Dominion aveau să fie acolo în curând, să aleagă din ceea ce lăsam noi în urmă.

Dar trebuie să spun că Julian m-a instruit în privința uneia dintre apostaziile lui. Iată cum s-a-ntâmplat.

La sfârșitul obositor al zilei, ne-am oprit pe culmea dealului care domina localitatea Williams Ford, imensul Domeniu din susul apei și râul Pine, care străbătea valea în drumul său dinspre munți către vest. Din punctul acela avantajos de observație, vedeam clopotnița Clădirii Dominionului, precum și moara și fabrica de cherestea, ambele cu roțile în mișcare, și așa mai departe, totul albastru în lumina de dinaintea asfințitului, cețos din pricina fumului de lemne arse și pătat ici și colo cu ceea ce mai rămăsese din frunzișul toamnei. Departe, în sud, podul de cale ferată traversa defileul râului Pine ca un fir de ață suspendat. *Intră în casă*, părea să spună vremea; *e frumos*, *dar n-o să mai dureze mult; zăvorăște fereastra*, *zgândărește focul*, *fierbe merele; iarna bate la ușă.* Ne-am lăsat caii să se odihnească pe vârful cutreierat de vânturi al dealului, iar Julian a găsit un rug de mure cu fructele încă rotofeie și negre, am cules câteva

și le-am mâncat.

Asta era lumea în care mă născusem. Era o toamnă aidoma tuturor celorlalte toamne de care-mi aduc aminte. Dar nu mă puteam împiedica să mă gândesc la Margine și la stafiile ei. Poate oamenii aceia, care trăiseră în timpul Eflorescenței Petrolului și al Falsei Năpăstuiri, avuseseră față de locuințele lor și de împrejurimi aceleași sentimente pe care mi le trezea mie Williams Ford. Pentru mine nu erau decât niște fantome, dar trebuie să fi părut suficient de reali în propriii lor ochi – trebuie *să fi fost* reali; nu-și dăduseră seama că erau fantome; și oare asta însemna că și eu eram tot o fantomă, o creatură întoarsă din morți ca să bântuie generațiile următoare?

Julian mi-a văzut expresia feței și m-a întrebat ce se întâmplase. I-am împărtășit gândurile mele.

— Acum cugeți ca un filosof, a spus el, cu un zâmbet larg.

— Atunci nu este de mirare că filosofii reprezintă o trupă atât de jalnică.

— Ești nedrept, Adam – n-ai văzut niciun filosof, de când ești tu.

Julian credea în filosofi și pretindea că întâlnise unul sau doi.

— Ei, îmi imaginez că sunt jalnici, dacă se gândesc la ei înșiși ca la niște stafii.

— Asta e condiția tuturor lucrurilor, a ripostat

Julian. Să luăm, de exemplu, mura asta.
A smuls una și a ținut-o în palma palidă a mâinii.
— A arătat întotdeauna așa?
— Sigur că nu, am răspuns eu, nerăbdător.
— Cândva, a fost un mugure verde, minuscul, iar înainte de asta a făcut parte din substanța rugului, care a fost mai înainte o sămânță dintr-o mură…
— Și tot așa, preț de o eternitate.
— Ba nu, Adam, și tocmai asta e esența. Rugul și copacul de acolo, și tigvele de pe câmp, și cioara care se rotește deasupra lor – toate descind din strămoși despre care nu se poate spune că le semănau prea mult. O mură sau o cioară reprezintă o formă, iar formele se schimbă de-a lungul vremii, așa cum își schimbă norii înfățișarea când străbat cerul.
— Forme din ce?
— Din ADN, a spus Julian, cu toată seriozitatea. (*Biologia* luată din Margine nu era prima pe care o citea).
— Julian, l-a avertizat Sam, le-am promis cândva părinților acestui băiat că n-o să-l corupi.
— Am auzit despre ADN, am spus eu. E forța vieții, pentru strămoșii laici. Și e o legendă.
— Ca oamenii care-au pus piciorul pe Lună?
— Exact.
— Și ce autoritate spune asta? Ben Kreel?

Istoria Uniunii în viziunea Dominionului?

— Nimic nu-și păstrează forma, cu excepția ADN-ului? E un argument straniu chiar și dacă vine de la tine, Julian.

— Ar fi fost, dacă l-aș fi folosit. Dar ADN-ul nu rămâne neschimbat. Se străduiește să-și aducă aminte de sine însuși, dar nu o face niciodată perfect. Când își aduce aminte de un pește, își imaginează o șopârlă. Când își amintește de un cal, își imaginează un hipopotam. Când își aduce aminte de o maimuță, își imaginează un om.

— Julian! Sam a devenit insistent. E prea de-ajuns.

— Vorbești ca un darwinist, am remarcat eu.

— Da, a recunoscut Julian, zâmbind în ciuda propriei neortodoxii, cu soarele toamnei împrumutând feței sale culoarea aramei din monedele de un penny. Cred că asta sunt.

În noaptea aceea am stat întins pe pat până când am fost rezonabil de sigur că părinții mei dormeau. Pe urmă m-am ridicat, am aprins o lampă și am luat noua sau mai degrabă foarte vechea *Istorie a omenirii în cosmos* din spatele bufetului din lemn de stejar, locul unde o ascunsesem.

Am răsfoit paginile sfărâmicioase. N-am citit cartea. Aș fi citit-o, dar în noaptea aceea eram prea ostenit ca să-i pot da suficientă atenție și,

în orice caz, îmi doream să-i savurez cuvintele (deși totul ar fi putut să fie doar minciună sau imaginație), nu să le parcurg în grabă. În seara aceea nu voiam decât o mostră din carte; cu alte cuvinte, voiam să mă uit la poze.

Avea zeci de fotografii și fiecare dintre ele mi-a atras atenția cu noi minuni și imposibilități. Una dintre ele înfățișa sau pretindea că înfățișează oameni stând pe suprafața Lunii, exact așa cum îi descrisese Julian.

Bărbații din fotografie erau evident americani. Aveau steaguri cusute pe umerii echipamentului lor pentru explorarea Lunii, o versiune arhaică a steagului nostru, cu ceva mai puține stele decât obișnuitele șaizeci. Îmbrăcămintea era albă și ridicol de voluminoasă, așa cum sunt hainele de iarnă ale inuiților, și purtau căști cu vizoare aurii, care le ascundeau fețele. Mi-am închipuit că pe Lună trebuie să fie foarte frig, dacă exploratorii aveau nevoie de o asemenea protecție împovărătoare. Probabil că ajunseseră acolo iarna. Oricum, în jurul lor nu era nici gheață, nici zăpadă. Luna părea să nu fie cu nimic mai mult decât deșert, uscat, monoton și prăfos, ca garderoba unui marginar.

N-aș putea să spun cât timp m-am holbat la fotografie, minunându-mă de ceea ce vedeam. S-ar putea să fi fost o oră sau chiar mai mult.

Nici nu pot descrie cu exactitate cum m-a făcut să mă simt... mai mare decât mine însumi, dar singuratic, de parcă aș fi crescut atât de înalt încât să ating stelele și aș fi pierdut din vedere tot ce-mi era familiar. Când am închis cartea, Luna răsărise dincolo de fereastra mea – adică *adevărata* Lună; o Lună plină, mare și portocalie, pe jumătate ascunsă în spatele norilor ce se lăbărțau, mânați de vânt.

M-am pomenit întrebându-mă dacă era într-adevăr posibil ca oamenii să fi ajuns pe acel corp ceresc. Dacă, așa cum sugerau fotografiile, ajunseseră până acolo cu rachete, rachete de o mie de ori mai mari decât familiarele artificii din Ziua Independenței.

Dar, dacă oamenii vizitaseră Luna, de ce nu rămăseseră acolo? Era un loc atât de neospitalier încât nimeni nu-și dorise asta? Sau poate că *rămăseseră* și trăiau acolo de atunci. Dacă Luna era un loc atât de friguros, mi-am urmat eu raționamentul, oamenii care locuiau pe suprafața ei erau nevoiți să facă focuri ca să se-ncălzească. Judecând după fotografii, pe Lună părea să nu fie niciun fel de lemn, așa că trebuie să fi recurs la cărbune sau la turbă. M-am dus la fereastră și am studiat cu minuțiozitate Luna căutând orice ar fi putut să indice un foc de tabără, un puț de exploatare minieră sau vreo altă industrie lunară. Dar n-

am reușit să văd nimic de acest fel. Nu era decât Luna, împestrițată și neschimbată. Am roșit la gândul vinovăției mele, am pus din nou cartea în ascunzătoarea ei, mi-am izgonit ereziile din minte cu o rugăciune (sau cu un facsimil grăbit al unei rugăciuni) și, în cele din urmă, am adormit.

III

Mă gândesc că e bine să explic câte ceva despre Williams Lord și despre locul familiei mele și al familiei lui Julian acolo, înainte de a descrie pericolul de care se temea Sam Godwin și care s-a materializat în satul nostru nu cu mult înainte de Crăciun. (Îl rog pe cititor să aibă răbdare dacă dau prea multe amănunte despre lucruri care par bine cunoscute. Mă delectez cu iluzia că voi fi citit de străini sau de posteritate, pentru care aranjamentele noastre actuale nu sunt de la sine înțelese).

În capul văii se afla izvorul prosperității noastre, Domeniul Duncan și Crowley. Era un domeniu rural (ceea ce este evident, de vreme ce ne aflam în Athabaska, departe de sediile puterii din Est) deținut de două familii de comercianți influenți din New York, care își păstrau vila nu numai ca sursă de venituri, ci și ca pe un fel de stațiune balneară, aflată la

distanță sigură (mai multe zile de mers cu trenul) de intrigile și pestilența vieții metropolei. Era locuită – guvernată, aș putea spune nu numai de patriarhii clanurilor Duncan și Crowley, ci și de o întreagă legiune de veri, nepoți, rude prin alianță, prieteni de obârșie nobilă și oaspeți de renume, în căutare de aer curat și de peisaje rurale. Colțul nostru din Athabaska era binecuvântat cu un climat blând și cu peisaje încântătoare, în funcție de anotimp, iar aceste lucruri atrag aristo trândavi așa cum sunt atrase muștele de miere.

Nu s-a consemnat dacă orașul a existat înainte de a exista Domeniul sau viceversa; dar e sigur că prosperitatea orașului depindea de Domeniu. În Williams Ford existau, în esență, trei clase sociale: proprietarii sau aristo; sub ei se afla clasa concesionarilor care erau fierari, dulgheri, dogari, supraveghetori, grădinari, apicultori și așa mai departe, și care își plăteau concesiunea prin serviciile oferite; și, în cele din urmă, lucrătorii angajați cu contract, care lucrau la câmp, trăiau în colibe rudimentare de pe malul vestic al râului Pine și nu primeau nicio compensație pentru munca lor în afara mâncării proaste și a locuințelor și mai proaste.

Familia mea ocupa un loc ambivalent în această ierarhie. Mama era croitoreasă. Lucra

pe Domeniu, așa cum lucraseră, mai înainte, părinții ei. Însă tata ajunsese în Williams Ford ca muncitor sezonier, și căsătoria lui cu mama stârnise controverse. Se „însurase cu o concesiune”, cum se spune, și fusese acceptat la grajdurile de pe Domeniu în loc să primească o zestre. Legea îngăduia astfel de căsătorii, dar opinia publică le dezaproba. Aveam puțini prieteni în clasa noastră socială, rudele mamei muriseră între timp (poate de rușine) și, copil fiind, eram adesea luat în râs din cauza originii umile a tatălui meu.

Mai presus de asta era problema religiei noastre. Eram – pentru că așa era tata – membri ai Bisericii Semnelor. În zilele acelea, era necesar ca fiecare biserică creștină din America să fie aprobată oficial de Consiliul Arhivarilor din Dominionul lui Iisus Hristos pe Pământ. (În limbaj popular, „Biserica Dominionului”, dar ăsta e un termen impropriu, de vreme ce fiecare biserică e o Biserică a Dominionului dacă a fost recunoscută de Consiliu. Dominionul Episcopal, Dominionul Prezbiterian, Dominionul Baptist – ba chiar și Biserica Catolică a Americii, din 2112, când a renunțat la loialitatea față de Papalitatea din Roma – sunt incluse, toate, sub umbrela domionionistă, deoarece Dominionul nu-și propune *să fie* o biserică, ci *să ateste* biserici. În America avem dreptul, garantat

prin Constituție, de a practica orice cult care ne este pe plac, atâta vreme cât reprezintă o congregație creștină autentică, nu vreo sectă frauduloasă sau satanică. Consiliul există pentru a face această distincție. Și pentru a aduna cotizații și dijme mulțumită cărora poate continua importanta sa activitate).

Așa că noi făceam parte, după cum am spus, din Biserica Semnelor, care reprezenta un cult marginal, evitat de clasa concesionarilor, fiind popular mai ales printre angajații ignoranți, din mijlocul cărora se ridicase tata. Credința noastră avea drept text fundamental proclamația inclusă într-un pasaj din Evanghelia lui Marcu: „În numele Meu, demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi, șerpi vor lua în mână și chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma[2]". Cu alte cuvinte, noi eram îmblânzitori de șerpi, vestiți pentru asta, în ciuda performanțelor noastre modeste. Congregația era alcătuită din doisprezece muncitori de la fermă, cei mai mulți fiind sezonieri sosiți de curând din statele din Sud. Tata era diaconul lor (deși nu folosea acest titlu) și păstram șerpi, în scop ritual, în cuști de sârmă plasate pe terenul nostru din spatele casei, lângă acareturi. Acest obicei nu

---

[2] *Marcu,* 16:17-18, *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1997 (n. red.).

contribuia la îmbunătățirea statutului nostru social.

Aceasta era situația familiei noastre când a sosit Julian Comstock, însoțit de Sam Godwin, mentorul său, ca oaspete al familiilor Duncan și Crowley și când mă întâlnit întâmplător la vânătoare.

La vremea aceea eram ucenicul tatălui meu, care se ridicase la rangul de supraveghetor al grajdurilor ample ale Domeniului. Tata iubea animalele, mai ales caii.

Din nefericire, eu nu eram plămădit din același aluat și relațiile mele cu locuitorii cabalini ai grajdurilor treceau rareori mai departe de o scurtă îngăduință reciprocă. Nu-mi îndrăgeam slujba – care consta mai ales în a mătura paiele, a aduna băligarul cu lopata și a îndeplini de obicei acele corvezi pe care ceilalți oameni de la grajduri le considerau sub demnitatea lor – așa că am fost încântat când a devenit un obicei ca vreun secretar din personalul casei (sau chiar Sam Godwin în persoană) să-și facă apariția, invitându-mă să-mi las baltă munca la cererea lui Julian. (Deoarece venea de la un Comstock, nu putea fi respinsă, indiferent cu câtă furie scrâșneau din dinți grăjdarii și șelarii când mă vedeau scăpând de sub autoritatea lor).

La început ne întâlneam ca să citim cărți sau ca să stăm de vorbă despre ele; pe urmă Sam

Godwin m-a invitat să asist la lecțiile lui Jason, fiindcă fusese însărcinat să se ocupe atât de educația lui, cât și de bunăstarea lui generală. (La școala Dominionului mi se predaseră câteva noțiuni elementare în ceea ce privește cititul și scrisul și îmi rafinasem aceste deprinderi sub îndrumarea mamei, care credea în puterea științei de carte, considerând-o o forță ce îmbunătățea lucrurile. Tata nu știa nici să citească, nici să scrie.) Și nu trecuse mai mult de un an de la prima noastră întâlnire când Sam s-a prezentat într-o seară la ușa casei părinților mei, cu o propunere ieșită din comun:

— Domnule și doamnă Hazzard, a spus el, ridicându-și mâna ca și cum ar fi vrut să-și atingă pălăria (pe care și-o scosese când intrase în casă, așa că gestul a lăsat impresia unui salut), prietenia dintre fiul dumneavoastră și Julian Comstock vă este desigur cunoscută.

— Da, a răspuns mama. Și ne facem destule griji din pricina ei – problemele de pe Domeniu fiind cele care sunt.

Mama era o femeie micuță, durdulie, dar plină de forță, cu ideile ei personale. Tata, care vorbea rar, n-a vorbit deloc cu acea ocazie, ci a stat pe scaunul lui, ținând în mână o pipă din rădăcină de dafin, pe care n-a aprins-o.

— Problemele de pe domeniu sunt esența

acestei discuții, a spus Sam Godwin. Nu știu sigur cât de multe v-a povestit Adam despre situația de-acolo. Tatăl lui Julian, generalul Bryce Comstock, care mi-a fost atât prieten, cât și comandant, m-a însărcinat cu puțin timp înainte de moarte să-i port de grijă lui Julian și să mă ocup de bunăstarea lui…

— Înainte de moartea sa prin spânzurare, pentru trădare, a subliniat mama.

Sam s-a cutremurat.

— E adevărat, doamnă Hazzard, n-o pot nega, dar îmi afirm credința că procesul a fost aranjat și verdictul neîntemeiat. Însă, întemeiat sau nu, asta nu are nimic de-a face cu obligația mea în ceea ce-l privește pe fiu. Am făgăduit să am grijă de băiat, doamnă Hazzard, și vreau să-mi țin promisiunea.

— Un sentiment creștinesc. Scepticismul ei nu era mascat întru totul.

— Cât despre aluziile dumneavoastră la Domeniu și la obiceiurile tinerilor moștenitori și moștenitoare de acolo, nu aș putea să fiu de acord într-o mai mare măsură decât sunt. Din acest motiv am aprobat și am încurajat prietenia lui Julian cu fiul dumneavoastră. În afară de Adam, Julian nu are niciun prieten adevărat. Domeniul este un asemenea bârlog de șerpi veninoși – fără intenția de a aduce vreo ofensă, a adăugat el, aducându-și aminte de afilierea noastră religioasă și făcând

presupunerea firească, dar greșită că șerpii erau inevitabil pe placul congregației Bisericii Semnelor – fără intenția de a aduce vreo ofensă, l-aș lăsa pe Julian să se împrietenească mai degrabă cu, ăă, scorpionii, a continuat, străduindu-se să găsească o comparație mai acceptabilă, decât să-l abandonez în voia sarcasmului, a mașinațiunilor și a obiceiurilor dezastruoase ale egalilor săi. Motiv pentru care îi sunt nu numai profesor, ci și însoțitor nedezlipit. Însă sunt de aproape trei ori mai bătrân decât el, doamnă Hazzard, și are nevoie de un prieten de nădejde mai apropiat de vârsta lui.

— Care e propunerea dumneavoastră, domnule Godwin?

— Propun să fac din Adam al doilea elev al meu, în permanență, spre folosul ambilor băieți.

Sam era de obicei zgârcit la vorbă – chiar și în calitate de profesor – și părea istovit după discurs, de parcă ar fi ridicat o greutate imensă.

— Da, elev, dar ce anume o să-l învățați, domnule Godwin?

— Mecanică. Istorie. Gramatică și regulile compunerii. Arte marțiale…

— Adam știe deja să tragă cu pușca.

— Mânuirea pistolului, a săbiei de cavalerie, lupta cu pumnii – dar toate astea reprezintă

numai o parte, s-a grăbit Sam să adauge. Tatăl lui Julian mi-a cerut să mă ocup atât de mintea băiatului, cât și de reflexele lui.

Mama avea mai multe de spus despre acest subiect, mai ales despre munca mea la grajduri, care își aducea contribuția la plata concesiunilor familiei, și despre greutățile pe care le-am fi avut la magazinul Domeniului fără suplimentul reprezentat de cupoanele mele. Dar Sam anticipase această problemă. Mama lui Julian – cu alte cuvinte, cumnata Președintelui – îi încredințase un fond nelimitat destinat educației băiatului, din care avea să se scurgă compensația absenței mele de la grajduri. Și încă ridicându-se la o valoare frumușică. Sam a spus o cifră și intensitatea obiecțiilor părinților mei a scăzut considerabil, pentru a se reduce apoi la zero. (Am văzut totul din camera alăturată, printr-o gaură din ușă).

Ceea ce nu înseamnă că toate temerile au fost date deoparte. A doua zi, înainte de a pleca spre Domeniu, de data asta pentru a vizita una dintre Marile Case mai degrabă decât grajdurile, mama m-a avertizat să nu mă amestec prea mult în treburile nobilimii. I-am făgăduit că aveam să mă agăț de virtuțile mele creștine. (O promisiune pripită, mai greu de ținut decât mi-am imaginat.) Firea oarecum feminină a lui Julian îi crease printre ceilalți

tineri aristo o reputație de sodomit. Faptul că puteau să creadă una ca asta despre el fără a avea nicio dovadă este o mărturie a tendințelor clasei lor sociale.

Dar convingerea lor a fost uneori în favoarea mea. Cunoștințele lui de parte femeiască – fete sofisticate, de vârsta mea sau mai mari – au presupus, nu numai o dată, că eram prietenul intim al lui Julian, în sensul *trupesc.* După care au luat măsuri ca să mă dezvețe de obiceiurile mele contra firii, în cel mai direct mod cu putință. Am fost încântat să cooperez la aceste *tratamente,* care au avut de fiecare dată succes.

— Poate riscurile nu se referă la integritatea ta morală, a spus ea. Nobilii trăiesc după standarde diferite de ale noastre, Adam. Jocurile lor au drept miză viața. Știi că tatăl lui Julian a fost spânzurat?

El nu vorbea niciodată despre asta, dar povestea era de notorietate. Am repetat afirmația lui Sam despre nevinovăția lui Bryce Comstock.

— E foarte posibil să fie așa. Tocmai asta e. În ultimii treizeci de ani, președinția i-a aparținut întotdeauna unui Comstock și s-a spus că actualul președinte îl invidia pentru puterea lui. Singura amenințare reală la adresa dominației unchiului lui Julian era ascensiunea fratelui său, care își câștigase o popularitate

periculoasă după războiul cu brazilienii. Bănuiesc că domnul Godwin are dreptate, că Bryce n-a fost spânzurat fiindcă era un general *incapabil,* ci fiindcă era unul *de mare succes.*

Fără îndoială că asemenea scandaluri erau posibile – despre viața din New York, unde locuia președintele, auzisem povești care ar fi făcut măciucă până și părul unui filosof cinic. Dar ce legătură puteau avea toate astea cu mine? Sau chiar cu Julian? Nu eram decât niște băietani.

Atât de mare era naivitatea mea.

IV

Zilele se scurtau din ce în ce mai mult, Ziua Recunoștinței venise și trecuse, ceea ce se putea spune și despre luna noiembrie, iar ninsoarea sau cel puțin mirosul ei plutea în aer când în Williams Ford au intrat cincizeci de cavaleriști din trupele de rezervă ale Athabaskăi, escortând un număr egal de agenți electorali.

Iarna din Athabaska era detestată de o mulțime de oameni. Eu nu mă număram printre ei. Nu mă sinchiseam de frig și de întuneric, nu atâta vreme cât exista o sobă cu antracit, o lampă cu alcool la care să citești în nopțile lungi și șansa de a mânca prăjituri cu grâu sau piftie la micul dejun. Iar Crăciunul se

apropia cu repeziciune – era una dintre cele patru sărbători creștine universal recunoscute de Dominion (celelalte fiind Paștile, Ziua Independenței și Ziua Recunoștinței). Dintre toate acestea, preferasem întotdeauna Crăciunul. Nu atât din cauza cadourilor, adesea sărăcăcioase – deși cu un an în urmă primisem de la părinții mei concesiunea cu carabine cu încărcare pe țeavă, de care eram extraordinar de mândru – și nici pe de-a-ntregul datorită esenței spirituale a sărbătorii, la care mă rușinez să spun că nu mă gândeam decât arareori în afara cazului când eram obligat s-o fac, în timpul slujbelor religioase. Ceea ce îndrăgeam era combinația dintre efectele aerului înviorător, al diminețiilor albite de ger, al ghirlandelor de pin și de ilice fixate deasupra cadrului ușilor, al drapelelor roșii ca afinele de deasupra străzii principale, fluturând vesele în vântul rece, al colindelor și al imnurilor recitate sau cântate – întreaga confruntare cu iarna, în timpul căreia ți se tăia răsuflarea, pe jumătate sfidare și pe jumătate supunere. Îmi plăcea precizia de ceasornic a acestor ritualuri, de parcă un anume dinte al roții timpului ar fi intrat în angrenare cu o regularitate fără cusur. Te alina, îți vorbea despre eternitate.

Însă acela a fost un anotimp de rău-augur.

Trupele de rezerviști au intrat în oraș pe

cincisprezece decembrie. De ochii lumii, sosiseră ca să supravegheze alegerile prezidențiale. În Williams Ford, alegerile la nivel național erau o formalitate. În momentul când li se cerea votul cetățenilor noștri, rezultatul era cunoscut de mult, fiind deja hotărât de populația din statele estice – și asta când exista mai mult de un candidat, ceea ce se întâmpla rareori. În ultimii șase ani electorali, alegerile nu fuseseră contestate de nicio persoană și de niciun partid și, vreme de trei decenii, fuseserăm conduși de un Comstock sau altul. *Alegerile* începeau să nu se mai deosebească de *ovații.*

Dar era în ordine, fiindcă reprezentau, în continuare, un eveniment spectaculos, aproape un soi de circ, implicând sosirea agenților electorali, care puneau întotdeauna în scenă o reprezentație de calitate.

Iar în anul acela – zvonul emana din apartamentele persoanelor sus-puse și se răspândise pretutindeni pe șoptite – în clădirea Dominionului avea să ruleze un film.

Nu mai văzusem niciunul, niciodată. Dar mi le descrisese Iulian. Văzuse filme adesea la New York, când era mai mic, și, ori de câte ori era cuprins de nostalgie – viața în Williams Ford era uneori cam prea liniștită după gustul lui – se simțea provocat să vorbească despre filme. Așa că, atunci când s-a anunțat spectacolul, ca

parte a procedurii electorale, ne-am simțit amândoi incitați și am fost de acord să ne-ntâlnim în spatele Clădirii Dominionului, la ora stabilită.

Niciunul dintre noi nu avea un motiv întemeiat să se afle acolo. Eu eram prea tânăr ca să votez, iar Julian ar fi sărit în ochi și probabil n-ar fi fost bine-venit ca singurul aristo la o adunare a clasei concesionarilor. (Nobilii votaseră separat pe Domeniu – își aleseseră deja împuterniciții pentru activitățile lor obligatorii.) Așa că i-am lăsat pe părinții mei să plece spre Dominion devreme, în prima parte a serii, i-am urmat pe furiș și am ajuns chiar înainte de momentul în care era programată începerea evenimentului. Am așteptat în spatele sălii de întrunire, unde erau priponiți vreo duzină de cai, până când a sosit Julian, călare pe un animal împrumutat din grajdurile Domeniului. Era îmbrăcat în cea mai reușită aproximație a hainelor unui contractant de care era în stare: cămașă de cânepă și pantaloni de culoare întunecată, precum și o pălărie neagră de pâslă, cu borul lăsat în jos, ca să-i ascundă fața.

A descălecat părând tulburat și l-am întrebat ce se-ntâmplase. El a clătinat din cap.

— Nimic, Adam – sau *încă* nimic – dar Sam spune că ne-așteaptă necazuri.

Și m-a privit aproape cu milă.

— Război, a adăugat.
— Întotdeauna e război.
— O nouă ofensivă.
— Ei, și ce dacă? Labradorul este la un milion de kilometri distanță.
— E evident că orientarea ta geografică nu s-a îmbunătățit prea mult după lecțiile lui Sam. Și s-ar putea să ne aflăm, *fizic,* la o mare distanță de front, dar, din punct de vedere *operațional,* suntem mult prea aproape ca să stăm liniștiți.
Nu știam ce vrea să spună, așa că mi-am scos asta din minte.
— Ne putem face griji pentru război după film, Julian.
— Da, cred că da, s-a silit el să zâmbească. După e tot atât de bine ca înainte.
Așa că am intrat în clădirea Dominionului tocmai când se împuțina lumina lămpilor, am înaintat cu capetele plecate, instalându-ne pe ultimul rând de bănci, și am așteptat să-nceapă spectacolul.
În partea din față a sălii se afla o scenă spațioasă, de pe care fuseseră înlăturate toate accesoriile religioase, iar în locul unde se găsea de obicei amvonul sau estrada se înălțase un ecran alb, pătrat. De fiecare parte a ecranului se afla câte un soi de cort în care stăteau cei doi interpreți, cu scenariile lor și cu echipamentul teatral: portavoce, clopoței,

scripeți, o tobă, un fluier și altele. Asta era, a spus Julian, o variantă simplificată a ceea ce puteai vedea în sala modernă dintr-un cinematograf din New York. În metropolă, ecranul (așadar și imaginile proiectate pe el) ar fi fost mai mare; interpreții ar fi fost profesioniști, de vreme ce citirea scenariului și emiterea zgomotelor erau considerate arte rafinate, iar interpreții de acolo concurau pentru obținerea rolurilor; și ar fi putut exista un al treilea interpret, plasat în spatele ecranului pentru relatări dramatice sau pentru „efecte sonore” suplimentare. S-ar fi putut adăuga chiar și o orchestră, care să interpreteze muzică tematică, compusă pentru fiecare spectacol în parte.

Filmele sunt ticluite astfel încât două personaje principale, un bărbat și o femeie, pot căpăta glas mulțumită celor doi interpreți, actorul fiind fotografiat astfel încât să apară în stânga ecranului în timpul scenelor de dialog, pe când actrița apare în dreapta. Interpreții văd filmul printr-un sistem de oglinzi, pot urmări scenariile luminate de un soi de lampă încasetată (astfel încât să nu-și răspândească lumina, distrăgând atenția) și își citesc replicile când vorbesc actorii fotografiați, astfel încât vocile lor par să emane din ecran. Bătăile tobelor și clinchetele clopoțeilor lor corespund, în mod similar, cu evenimentele din film. Iluzia

era de-a dreptul șocantă când interpreții erau profesioniști, dar scăpările lor puteau fi la fel de uimitoare. Iulian mi-a povestit odată un film făcut la New York după *Hamlet,* piesa lui William Shakespeare, în care un interpret a venit beat la cinematograf, făcându-l pe nefericitul prinț al Danemarcei să exclame: „O mare de necazuri – (o înjurătură de nereprodus) – am și eu necazurile mele”, adăugând o serie de obscenități, de sunete improprii de clopoțel și de fluierături vulgare, până când a fost trimisă în grabă o dublură care să-l înlocuiască.

— Bineînțeles că făceau treabă mai bună în era laică, a șoptit Julian, iar eu m-am rugat să nu mai fi auzit și altcineva acest comentariu lipsit de delicatețe.

Conform tuturor relatărilor, filmele fuseseră spectaculoase în timpul Eflorescenței Petrolului – cu sunet înregistrat, culori firești în loc de negru și gri și așa mai departe. Dar, conform acelorași relatări, erau, totodată, oribil de necuviincioase, blasfematoare până la extrem și de obicei pornografice. Din fericire (sau *din nefericire,* din perspectiva lui Iulian), nu supraviețuise niciun exemplar; suportul pe care fuseseră înregistrate era perisabil; filmele păstrate în stoc putreziseră de mult, iar copiile „digitale” se degradaseră, și decodificarea lor era cu desăvârșire imposibilă. Filmele acelea

erau din secolul al douăzecilea și de la începutul celui de-ai douăzeci și unulea o perioadă de prosperitate imensă, fără suport real, dedicată cultului plăcerii, datorată arderii rezervelor efemere de petrol ale Pământului și care a culminat cu Falsa Năpăstuire, cu războaie, cu molime și cu dureroasa reducere a populației exagerat de numeroase la un număr mai rezonabil.

După cum sublinia cu insistență Istoria Uniunii în Viziunea Dominionului, cea mai pură și mai bună epocă din trecutul Americii fusese secolul al nouăsprezecelea, ale cărui virtuți familiale și industrii modeste avuseseră parte de o repunere imperfectă în drepturi, impusă de împrejurări, ale cărui deprinderi erau practice și a cărui literatură era adesea folositoare și perfectibilă.

Trebuie să mărturisesc că fusesem infestat de o parte dintre apostaziile lui Julian. Am fost tulburat de gânduri triste chiar și atunci când s-au stins lămpile de podea, și Ben Kreel (reprezentantul Dominionului din zona noastră, stând în fața ecranului de film) a citit un scurt pasaj despre Națiune, Evlavie și Datorie. *Război,* spusese Julian, vorbind nu numai despre eternul conflict armat din Labrador, ci și despre o nouă etapă a acestuia, care își putea întinde brațul scheletic până în Williams Ford – și atunci ce-avea să se aleagă

de mine și ce-avea să se-aleagă de familia mea?

— Suntem aici ca să ne dăm votul, a spus pe scurt Ben Kreel, o datorie sacră, imediată, față de țara și de credința noastră, o țară gospodărită cu atâta succes și cu atâta generozitate de conducătorul său, președintele Deklan Comstock, ai cărui agenți electorali așteaptă neliniștiți, o văd după mișcările mâinilor lor, continuarea evenimentelor serii; și astfel, fără a adăuga un rămas bun etc., vă rog să vă îndreptați atenția către prezentarea filmului lor, *Primul sub Cer,* pregătit pentru a ni se oferi o distracție…

Aparatura necesară fusese transportată la Williams Ford sub coviltirul unei căruțe: un aparat de proiecție și un dinam elvețian portabil (probabil capturat de la forțele olandeze din Labrador), alimentat cu alcool distilat și montat într-un soi de șanț sau redută proaspăt săpată sub biserică, pentru a i se atenua zgomotul, care pătrundea oricum prin dușumeaua de scândură, părând mârâitul unui câine uriaș. Vibrațiile nu făceau altceva decât să sporească semnificația momentului, în timp ce pierea lumina ultimei flăcări și se aprindea lampa electrică din interiorul uriașului proiector mecanic, de culoare neagră.

A început filmul. Fiind primul pe care îl văzusem vreodată, uimirea mea era deplină.

Eram atât de fermecat de iluzia că fotografiile „prinseseră viață”, încât aproape că îmi scăpa esența scenelor... dar îmi aduc aminte un titlu cu înflorituri și scene din a doua bătălie de la Quebec, recreate de actori, dar pe de-a-ntregul reale pentru mine, acompaniate de bătăi de tobă și de sunete ascuțite de fluier, pentru a reda împușcăturile și bombardamentul; spectatorii din primele rânduri tresăreau instinctiv; mai multe dintre femeile de seamă din sat au fost gata să leșine și și-au încleștat mâinile de brațele însoțitorilor de sex opus, acestea având șanse ca, în dimineața următoare, să fie tot atât de pline de vânătăi ca și cum ar fi participat ei înșiși la luptă.

Însă olandezii de sub steagul lor cu cruce-și-lauri au început destul de curând să bată în retragere în fața forțelor americane, și un actor care juca rolul tânărului Deklan Comstock a ieșit în față, recitându-și Jurământul de învestitură (ceva cam prematur, dar istoria fusese trunchiată în scopuri artistice) cel în care se menționează atât Urgența Continentală, cât și Datoria față de Trecut. Vocea era redată, firește, de unul dintre interpreți, un *basso profundo* ale cărui modulații emanau din clopotul vorbitor pe un ton grav, plin de greutate. (Ceea ce reprezenta, de asemenea, o ușoară revizuire a

adevărului, pentru că adevăratul Deklan Comstock avea o voce stridentă și o tendință către irascibilitate).

Filmul continua cu episoade mai apropiate de adevăr și cu cadre pitorești, înfățișând gloria guvernării lui Deklan Cuceritorul, nume sub care îi era cunoscut Armatei Laurentinilor, care mărșăluise alături de el în timpul ascensiunii către New York. Urma reconstrucția orașului Washington, D.C. (un proiect niciodată finalizat, întotdeauna în desfășurare, întârziat de climatul din mlaștini și de bolile transmise de insecte), apoi Iluminarea Manhattanului, unde felinarele erau alimentate de un dinam hidroelectric timp de patru ore pe zi, de la șase la zece seara; și șantierul naval militar din portul Boston, minele de cărbune și uzinele metalurgice și fabricile de armament din Pennsylvania, și cele mai noi și mai strălucitoare locomotive cu aburi, trăgând cele mai noi și mai strălucitoare vagoane, și așa mai departe.

Nu puteam să nu mă mir de reacția lui Julian față de toate acestea. La urma urmelor, întregul spectacol fusese pregătit pentru a ridica în slăvi virtuțile omului care pusese la cale moartea tatălui său, prin spânzurare. Nu puteam să uit – iar Julian trebuie să fi fost tot timpul conștient de asta – că actualul președinte era un tiran fratricid. Însă ochii săi

erau țintuiți de ecran. Asta nu reflecta (după cum am aflat mai târziu) opinia lui în privința politicii contemporane, ci fascinația pentru ceea ce prefera să numească „cinema”. Crearea iluziilor bidimensionale nu-i părăsea niciodată gândurile – poate era adevărata lui „chemare” și avea să culmineze cu realizarea capodoperei sale cinematografice interzise, *Viața și aventurile marelui naturalist Charles Darwin*... dar aceasta e o altă poveste, care rămâne pentru altă dată.

Actualul film a continuat prezentând incursiunile încununate de succes în teritoriile braziliene din Panama, din timpul guvernării lui Deklan Cuceritorul, ceea ce trebuie să fi lovit mai aproape de țintă, fiindcă l-am văzut pe Julian cutremurându-se de două ori.

Cât despre mine... Am încercat să mă rup de lume, gustând momentul, dar atenția mea era dureros de împrăștiată.

Poate de vină era stranietatea campaniei electorale, atât de apropiată de sărbătoarea Crăciunului. Sau *Istoria omenirii în cosmos*, pe care o citeam în pat, câte o pagină sau două în fiecare noapte, începând din ziua călătoriei noastre în Margine. Indiferent care ar fi fost motivul, eram asaltat de o îngrijorare neașteptată și de o oarecare melancolie. Mă aflam acolo, în mijlocul a tot ceea ce părea familiar și ar fi trebuit să mă liniștească

mulțimea din clasa contractanților, bunăvoința emanată în jurul meu din Clădirea Dominionului, flamurile și simbolurile Crăciunului – și totul părea dintr-odată *efemer,* de parcă lumea ar fi fost o găleată căreia îi căzuse fundul.

Poate că era „perspectiva filosofului”, cum o numea Julian. Dacă așa stăteau lucrurile, mă întrebam cum o puteau suporta filosofii. Învățasem câte ceva de la Sam Godwin – și mai multe de la Julian, care citea cărți dezaprobate de Sam – despre ideile discreditate ale Epocii Laice. M-am gândit la Einstein și la insistența sa asupra faptului că niciun punct de vedere nu e privilegiat față de un altul: cu alte cuvinte, teoria sa generalizată a relativității și afirmația acesteia conform căreia întrebarea „Ce este real?” cere mai întâi un răspuns la întrebarea „Unde te afli?”. La atât mă rezumam eu, aici, în coconul numit Williams Ford – la un Punct de Vedere? Sau eram o întrupare a unei molecule ADN, „reamintindu-și imperfect”, așa cum spunea Julian, de o maimuță, de un pește și de o amibă?

Poate chiar și națiunea pe care o ridicase în slăvi Ben Kreel cu atâta extravaganță nu era altceva decât un exemplu de manifestare a acestei tendințe în natură – o amintire imperfectă a unui alt secol, care, la rândul său,

fusese o amintire imperfectă a tuturor secolelor dinaintea lui și tot așa, până la apariția Omului (în Eden sau în Africa, după cum credea Julian).

Poate nu era decât eliberarea din ce în ce mai pronunțată de vraja orașului în care crescusem sau un presentiment că acesta avea să-mi fie luat.

Filmul se încheia cu imaginea emoționantă a unui steag american, cu cele treisprezece dungi și cu cele șaizeci de stele ale sale unduindu-se în lumina soarelui – și prevestind, insista naratorul, alți patru ani de prosperitate și de mărinimie datorați guvernării lui Deklan Cuceritorul, pentru care erau solicitate voturile spectatorilor, deși nu era cunoscută existența unui alt candidat competitiv și nici nu se zvonea nimic despre asta. Capătul filmului a plesnit bobina, și becul electric a fost stins. Pe urmă diaconii Dominionului au început să reaprindă lămpile de pe pereți. Mai mulți bărbați din public își aprinseseră pipele în timpul spectacolului cinematografic, și fumul acestora se contopea cu al lămpilor de podea într-un nor gri-albăstrui, ca de furtună, ce plutea sub arcadele înalte ale plafonului.

Julian părea distrat și s-a afundat în scaunul pe care stătea, cu pălăria trasă pe ochi.

— Adam, a șoptit el, trebuie să găsim o cale

de ieșire.

— Cred că zăresc una, am spus eu; se numește ușă – dar de ce atâta grabă?

— Uită-te mai bine la ușa aia. Acolo au fost postați doi rezerviști. M-am uitat și am văzut că avea dreptate.

— Dar asta nu-i ca să asigure protecția în timpul votării? Pentru că Ben Kreel reluase în primire scena și se pregătea să solicite o ridicare oficială a mâinilor.

— Tom Sheamey, frizerul care suferă de vezică, a încercat să iasă la latrină. L-au întors din drum.

Tom Sheamey era într-adevăr așezat la mai puțin de un metru de noi, foindu-se nefericit și aruncând priviri ranchiunoase către rezerviști.

— Dar după votare…

— Asta n-are legătură cu votarea. Aici e vorba despre recrutare.

— Recrutare!

— Sst! a făcut grăbit Julian, îndepărtându-și cu o scuturare a capului părul căzut pe fața palidă. O să stârnești panica. Nu m-am gândit c-o să-nceapă atât de curând… dar am primit anumite telegrame din New York despre o serie de înfrângeri în Labrador și despre mobilizarea unor noi divizii. Votarea odată încheiată, agenții electorali vor anunța probabil o campanie de recrutare, vor nota numele tuturor celor prezenți și îi vor interoga

ca să afle numele și vârsta copiilor lor.

— Noi suntem prea tineri pentru a fi înrolați, am spus, fiindcă amândoi n-aveam decât șaptesprezece ani.

— Nu și dacă ții cont de ceea ce-am auzit. Legile s-au schimbat. Oh, tu vei găsi probabil o modalitate de a te ascunde când începe selecția – și vei scăpa cu ușurință de asta, având în vedere cât de îndepărtat e locul ăsta. Dar prezența *mea* aici e bine cunoscută. N-am la dispoziție o mulțime sau o familie în mijlocul căreia să dispar. De fapt, probabil trimiterea unui număr atât de mare de rezerviști într-o localitate atât de mică precum Williams Ford nu e o coincidență.

— Cum adică nu e o coincidență?

— Unchiul meu n-a fost niciodată încântat de existența mea. El n-are niciun copil. Niciun moștenitor. Vede în mine un posibil contracandidat la puterea executivă.

— Dar e absurd. Tu *nu vrei* să fii președinte – nu-i așa?

— Aș prefera să mă-mpușc. Dar unchiul Deklan are o înclinație către invidie și privește cu suspiciune motivele pentru care mă protejează mama.

— Și cum l-ar ajuta o înrolare?

— În ansamblu, recrutarea nu mă are drept țintă, dar sunt sigur că o consideră o unealtă utilă. Dacă sunt înrolat, nimeni nu-l poate

acuza că-și exclude familia de la mobilizarea generală. Și, odată ce mă încorporează în infanterie, se poate asigura că mă pomenesc în primele rânduri din Labrador, ducând la îndeplinire un atac plin de noblețe, dar sinucigaș asupra tranșeelor.

— Dar… Julian? Sam nu te poate proteja?

— Sam e un soldat lăsat la vatră; n-are nicio putere în afara celei pe care i-o oferă patronajul mamei. Care nu valorează mult în moneda de pe tărâmul prezidențial. Adam, există vreo altă cale de ieșire din clădirea asta?

— Numai ușa, dacă n-ai cumva de gând să spargi vreunul dintre panourile de sticlă colorată de la ferestre.

— Atunci vreo ascunzătoare? M-am gândit la asta.

— Poate, am spus. În spatele scenei e o încăpere unde se păstrează recuzita religioasă. Se poate intra acolo din aripile clădirii. Ne putem ascunde înăuntru, dar n-are o ușă separată.

— Trebuie s-o facem. Dacă putem ajunge înăuntru fără s-atragem atenția.

Iar asta n-a fost prea greu, pentru că încă nu fuseseră reaprinse toate lămpile de podea, o mare parte a sălii se afla încă în întuneric, iar publicul se foia ușor și se răsfira în timp ce agenții electorali se pregăteau să înregistreze

rezultatele votării care avea să urmeze – erau contabili meticuloși, cu toate că punctajul final reprezenta o concluzie dinainte stabilită și sălile de bal fuseseră deja rezervate pentru ceremonia de învestire a lui Deklan Cuceritorul. Eu și Julian ne-am tot mutat dintr-un loc întunecos într-altul, fără a da impresia că ne grăbeam, și am ajuns lângă partea din față a scenei; acolo ne-am oprit la intrarea în depozit, până când un rezervist care ne urmărise cu privirea a fost chemat de un superior să ajute la demontarea echipamentului de proiecție. Ne-am aplecat și am trecut dincolo de draperia de la intrare, pătrunzând într-un întuneric aproape absolut. Julian s-a împiedicat de un obstacol (o piesă a unui pian modificat, demontat în 2165, în vederea curățării, de către un mecanic itinerant de piane, care a murit din cauza unui atac cerebral înainte de a-și termina treaba), rezultatul fiind un „bang” sunând a lovitură în lemn, care a părut destul de puternic încât săi alerteze pe toți ocupanții bisericii, ceea ce în mod evident nu s-a întâmplat.

Puțina lumină venea printr-o fereastră de sus, cu geamul satinat, prevăzută cu balamale ca să poată fi deschisă vara, pentru ventilație. Oferea o lumină slabă, fiindcă noaptea era noroasă și nu se zărea decât strălucirea torțelor de pe strada principală. Dar am

remarcat-o imediat ce ni s-au obișnuit ochii cu întunericul.

— Poate reușim să ieșim pe-acolo, a spus Julian.

— Nu fără o scară. Deși…

— Ce? Adam, spune dacă ai vreo idee.

— Aici se păstrează platformele – blocurile lungi de lemn pe care stă corul când e în formație, pentru spectacol. Poate astea…

Dar el studia deja conținutul întunecat al depozitului, cu aceeași atenție cu care trecuse în revistă Marginea în căutarea cărților vechi. Am găsit obiectele potrivite și am reușit să le stivuim până la o înălțime utilă fără să facem prea mult zgomot. (În biserică, agenții electorali consemnaseră deja votul unanim în favoarea lui Deklan Comstock și începuseră să anunțe mobilizarea. Câteva voci se înălțau, protestând inutil; Ben Kreel le cerea cu voce sonoră să-și păstreze calmul – nimeni nu ne-a auzit rearanjând mobilierul nefolosit).

Fereastra se afla la cel puțin trei metri înălțime, era aproape prea îngustă ca să te târăști prin ea și, când am ajuns în partea opusă, am fost nevoiți să stăm agățați în vârfurile degetelor înainte de a ne lăsa să cădem pe pământ. Am aterizat cu stângăcie, sucindu-mi glezna dreaptă, dar n-a fost o vătămare de durată.

Noaptea, deja rece, devenise și mai

friguroasă. Ne aflam în apropierea stâlpilor pentru priponirea cailor, și animalele au nechezat la ivirea noastră neașteptată, suflând aburi pe nările căscate. Începuse să cadă o ninsoare fină, grăunțoasă, însă nu era cine știe ce vânt, și steagurile de Crăciun atârnau fără vlagă în aerul înghețat.

Julian s-a dus la calul lui și a dezlegat frâul care îl priponea.

— Ce-o să facem acum? l-am întrebat.

— Tu, Adam, n-o să faci nimic în afară de a-ți apăra propria existență cât de bine te pricepi; în timp ce eu…

Dar a ezitat să dea glas planurilor sale și o umbră de neliniște i-a traversat chipul. În lumea unui aristo, evenimentele evoluau repede, evenimente pe care eu abia dacă reușeam să le înțeleg.

— Putem aștepta să plece, am spus, cu o ușoară disperare. Rezerviștii nu pot rămâne în Williams Ford o veșnicie.

— Nu. Din nefericire, nici eu nu pot s-o fac, pentru că Deklan Cuceritorul știe unde să mă găsească și s-a hotărât să mă scoată din jocul politic ca pe-o piesă de șah capturată.

— Dar unde-o să te duci? Și ce-o…

El și-a pus un deget pe buze. Din fața Bisericii Dominionului s-au auzit zgomote când ușile s-au deschis trântindu-se și vocile membrilor congregației sau înălțat contrazicându-se sau

văicărindu-se din pricina veștilor despre recrutare.

— Încalecă și vino cu mine, a spus Julian. Acum, repede!

N-am luat-o pe strada principală, ci pe o cărare care ocolea prin spatele grajdului fierarului și se întindea de-a lungul malului împădurit al râului Pine, la nord de direcția în care se afla Domeniul. Noaptea era întunecoasă și caii pășeau cu încetineală, dar găseau drumul aproape din instinct și o parte din lumina orașului se strecura totuși prin ninsoarea rară, care îmi atingea fața precum o sută de degete mici și reci.

— N-a fost niciodată cu putință să rămân pentru totdeauna la Williams Ford, a spus Julian. Ar fi trebuit să știi asta, Adam.

Era adevărat, ar fi trebuit s-o știu. La urma urmelor, ăsta era laitmotivul vieții lui Julian: provizoratul. Îl pusesem întotdeauna pe seama circumstanțelor copilăriei sale, moartea tatei, despărțirea de mama lui, tutela blândă, dar distantă a lui Sam Godwin.

Dar nu mă puteam împiedica să mă gândesc din nou la *Istoria omenirii în cosmos* și la fotografiile pe care le cuprindea nu la Primii Oameni de pe Lună, care fuseseră americani, ci la Ultimii Oaspeți ai acelei sfere celeste, care fuseseră chinezi și ale căror „costume

spațiale” avuseseră culoarea roșie a focurilor de artificii. Aidoma americanilor, își înfipseseră acolo steagul, în așteptarea mai multor vizitatori; dar Terminarea Petrolului și Falsa Năpăstuire puseseră punct planurilor lor.

Și mă gândeam la încă și mai pustiile câmpii de pe Marte, fotografiate de mașinării (sau cel puțin așa pretindea cartea), dar niciodată atinse de piciorul vreunui om. Universul părea să fie plin până la refuz de locuri singuratice, iar eu dădusem cumva peste unul dintre ele. Rafalele de zăpadă au încetat; luna nelocuită a apărut dintre nori; câmpurile căzute în puterea iernii din Williams Ford străluceau, răspândind o lumină rece, nepământeană.

— Dacă trebuie să pleci, am spus, lasă-mă să vin cu tine.

— Nu, a răspuns el, cu promptitudine.

Își trăsese pălăria peste urechi, apărându-se de frig, așa că nu-i puteam vedea o prea mare parte a feței, dar ochii i-au strălucit când s-a uitat înspre mine.

— Îți mulțumesc, Adam. Aș vrea să fi fost cu putință. Dar nu e. Tu trebuie să stai aici, să ocolești recrutarea, dacă e posibil, să-ți cizelezi talentul literar și să scrii cărți într-o bună zi, ca domnul Charles Curtis Easton.

Asta era ambiția mea, care luase proporții în ultimul an de zile, hrănită de dragostea noastră comună față de cărți și de exercițiile

de compoziție în limba engleză impuse de Sam Godwin, pentru care îmi descoperisem un talent neașteptat. Aș spune că nu era un talent pe deplin înnăscut. Abia cu doi ani în urmă îi arătasem lui Sam Godwin prima mea povestire terminată, pe care o intitulasem „Un Băiat din Vest: Aventurile lui într-o Europă Vrăjmașă”. Sam îmi lăudase stilul și ambiția, dar îmi atrăsese atenția asupra unui număr de puncte slabe: de exemplu, elefanții nu erau originari din Bruxelles și erau, de obicei, mult prea mari pentru a fi trântiți la pământ de băietanii din America; o călătorie de la Londra la Roma nu se putea face în câteva ore, nici măcar în șaua unui „cal iute” – și Sam ar fi putut continua pe aceeași temă dacă eu nu aș fi fugit din cameră, pradă unei crize de jenă acută de autor. Pe moment părea un vis mărunt. Efemer. Ca orice vis. Ca viața însăși.

— Nimic din toate astea nu contează, am spus.

— Aici te înșeli, m-a contrazis Julian. Nu trebuie să faci greșeala de a crede că, deoarece nimic nu durează, nimic nu e important.

— Asta nu e un punct de vedere filosofic?

— Niciun filosof nu știe despre ce vorbește. Julian și-a strunit calul și și-a întors fața către mine, cu ceva din aroganța vestitei sale familii influențându-i fizionomia. Ascultă, Adam, ai

putea face ceva important pentru mine – asumându-ți anumite riscuri. Vrei?

— Da, m-am grăbit să răspund.

— Atunci ascultă-mă cu atenție. În scurt timp, rezerviștii vor supraveghea toate drumurile din Williams Ford, dacă nu cumva o fac de pe acum. Dacă vreau să plec, atunci trebuie să plec în noaptea asta. N-o să mi se observe lipsa până dimineață și atunci, cel puțin la început, n-o s-o remarce decât Sam. Uite ce vreau să faci: du-te acasă – părinții tăi trebuie să fie îngrijorați din cauza recrutării și poți încerca să-i liniștești – dar nu face nicio aluzie la cele petrecute în seara asta și începe-ți dimineața de mâine făcându-ți drum către Domeniu, cât mai pe neobservate cu putință, și căutându-l pe Sam. Povestește-i ce s-a întâmplat în Biserică și spune-i să urce-n șa și să plece din oraș cât de repede o poate face fără să fie prins. Spune-i că mă poate găsi la Lundsford. Asta e mesajul.

— Lundsford? La Lundsford nu e nimic.

— Exact: nimic destul de important pentru ca rezerviștilor să le treacă prin cap să ne caute acolo. Ții minte ce-a spus marginarul, astă-toamnă, despre locul unde-a găsit cărțile? O adâncitură lângă excavațiile principale. Sam mă poate căuta acolo.

— O să-i spun, am promis, clipind în bătaia vântului rece, care îmi irita ochii.

— Îți mulțumesc, Adam, a zis el, cu gravitate. Pentru tot. Pe urmă s-a silit să zâmbească și, pentru o clipă, a fost doar Julian, prietenul alături de care vânasem veverițe și depănasem povești. Crăciun fericit, a adăugat. La mulți ani!

Pe urmă și-a întors calul și s-a îndepărtat.

V

La Williams Ford există un cimitir al Dominionului și am trecut pe lângă el în drum spre casă – pietre sculptate, funebre în lumina lunii – dar sora mea Flaxie nu era îngropată acolo.

Așa cum am mai spus, Biserica Semnelor era tolerată, dar nu și susținută de Dominion. Nu aveam dreptul să primim parcele în curtea Dominionului. Flaxie avea un loc marcat de o cruce modestă de lemn în cuprinsul celor câțiva acri din spatele casei noastre, dar cimitirul mi-a adus totuși aminte de ea și, după ce am dus calul în grajd, m-am oprit lângă mormânt (în ciuda frigului care mă înfiora) și mi-am scos pălăria în fața ei, așa cum făceam întotdeauna când trăia.

Flaxie fusese o făptură micuță, strălucitoare, imprudentă și poznașă – atât de blondă cum sugera porecla ei[3]. (Numele ei de botez era

[3] *Flax* = in (n. tr.).

Dolores, dar pentru mine fusese întotdeauna Flaxie.) Vărsatul de vânt o secerase pe neașteptate și cu milă, așa cum o fac aceste boli. Nu-mi aduceam aminte moartea ei; fusesem doborât de același vărsat, cu toate că eu supraviețuisem. Ceea ce îmi aminteam era că mă trezisem, scăpat de febră, într-o casă ciudat de tăcută. Nimeni nu voise să-mi spună despre Flaxie, dar văzusem privirea chinuită a mamei și știusem adevărul fără să mi-l dezvăluie cineva. Moartea se jucase de-a loteria cu noi, și Flaxie trăsese paiul mai scurt.

(Cred că de dragul celor ca Flaxie ne păstrăm credința în Rai. În afară de entuziaștii devotați bisericii consacrate, am întâlnit foarte puțini adulți care să creadă cu adevărat în existența Raiului, și Raiul a fost o consolare insuficientă pentru mama mea îndurerată. Dar Flaxie, care avea cinci ani, crezuse în el cu ardoare – și-l imagina ca pe o pajiște, cu flori de câmp îmbobocite și cu un picnic perpetuu, desfășurându-se pe timp de vară și, dacă această credință copilărească a alinat-o în starea ei disperată, atunci a slujit unui scop mult mai nobil decât adevărul).

În noaptea aceea, casa era aproape tot atât de tăcută cum fusese în vremea doliului de după moartea lui Flaxie. Am trecut pragul ca s-o găsesc pe mama tamponându-și ochii cu o batistă și pe tata încruntându-se deasupra

pipei care, fapt neobișnuit, era plină cu tutun și aprinsă.

— Recrutarea, a spus el.

— Da, am răspuns, am auzit.

Mama era prea agitată ca să vorbească. Tata a continuat:

— O să facem tot ce putem ca să te protejăm, Adam. Dar…

— Nu mi-e frică să-mi slujesc țara, am zis eu.

— Asta-i o atitudine demnă de laudă, a făcut posomorât tata, iar mama a-nceput să plângă și mai tare. Dar încă nu știm dac-o să fie necesar. Poate situația din Labrador nu e chiar atât de gravă cum pare.

Așa zgârcit la vorbă cum era tata, mă bizuisem adesea pe el pentru sfaturile pe care mi le dădea cu mărinimie. De exemplu, era pe deplin conștient de dezgustul meu față de șerpi – motiv pentru care, cu complicitatea mamei, mi se îngăduise să evit sacramentele credinței noastre, umflăturile provocate de venin și amputările ocazionale pricinuite când și când altor enoriași și, deși asta îl dezamăgea, mă învățase totuși aspectele practice ale mânuirii șerpilor, inclusiv cum să-i țin ca să le evit mușcătura și cum să-i ucid, dacă ar fi fost necesar. „Prinde-l de acolo unde ar trebui să-i fie gâtul, din spatele capului, ignoră-i coada, oricât de mult s-ar zvârcoli, și lovește-l peste țeastă, tare și suficient de des

ca să-l domolești”. I-am redat aceste instrucțiuni lui Julian, căruia șerpii îi inspirau o groază ce o depășea cu mult pe a mea. „Oh, n-aș putea să ating vreodată o asemenea creatură!” exclamase el, un exces de spaimă ce i-ar putea surprinde pe cititorii care i-au urmărit evoluția de mai târziu. În ciuda credințelor sale neobișnuite, era un om practic.

Dar în noaptea aceea nu avea niciun sfat pentru mine. Arăta ca un om hăituit, ajuns într-o fundătură, de unde nu poate merge mai departe și nici nu se poate întoarce.

M-am dus în dormitorul meu, deși mă îndoiam c-o să pot dormi. În schimb – fără să fi avut vreun plan în minte – mi-am împachetat câteva lucruri, astfel încât să poată fi transportate cu ușurință. În primul rând pușca mea pentru veverițe și câteva notițe și scrieri, și *Istoria omenirii în cosmos*, și m-am gândit că era bine să adaug niște carne sărată de porc sau ceva de același soi, dar m-am hotărât să aștept până mai târziu, ca să nu mă vadă mama împachetând.

Înainte de răsăritul soarelui, mi-am pus mai multe rânduri de haine unele peste altele și o pălărie pakool mare, rulată astfel încât partea de lână să-mi acopere urechile. Am deschis fereastra camerei mele, m-am cățărat pe

pervaz și am închis geamul în urma mea, după ce îmi recuperasem pușca și bagajul. Apoi am traversat târâș spațiul deschis al curții, până la grajd, am pus șaua pe un cal (unul castrat, pe nume Extaz, care era cel mai rapid, deși asta avea să lase pentru trăsura tatei doar un animal sperios) și am plecat călare, sub cerul pe care abia se întrezărea prima geană de lumină.

Zăpada așternută de scurta ninsoare din timpul nopții încă mai acoperea pământul. Nu eram primul care se trezise în dimineața aceea de iarnă, și aerul rece avea deja mireasma Crăciunului. În brutăria din Williams Ford, toată lumea era ocupată, pregătind prăjituri ce înfățișau scena nașterii Mântuitorului și checuri cu scorțișoară. Mirosul dulce al drojdiei îmbâcsea aerul din capătul de nord-est al orașului, ca o ceață amețitoare, fiindcă nu se simțea nicio boare de vânt care să-l îndepărteze. Zorile erau senine și văzduhul liniștit.

Semnele Crăciunului se vedeau pretutindeni – așa cum trebuia să fie, fiindcă era ajunul acestei sărbători universale – dar același lucru se putea spune și despre semnele activității de recrutare. Rezerviștii se treziseră deja, se mișcau ca niște umbre în uniformele lor murdare și o mare parte se adunaseră alături de magazinul de fierărie. Atârnaseră un steag

decolorat și o firmă pe care nu o puteam citi, fiindcă eram hotărât să păstrez distanța între mine și soldații aceia, dar recunoșteam un birou de recrutare când îl aveam în fața ochilor. Nu mă îndoiam că principalele căi de intrare și de ieșire din oraș se aflau sub o supraveghere strictă.

Am pornit-o spre Domeniu pe un drum lăturalnic, pe aceeași potecă de pe malul râului pe care mersesem cu Julian în noaptea trecută. Fiindcă nu bătea vântul, urmele noastre erau neatinse. Eram singurii care trecuseră pe acolo în ultima vreme. Extraz călca peste amprentele propriilor copite.

Odată ajuns în apropierea Domeniului, dar aflându-mă încă la adăpostul unui crâng de pini, mi-am legat calul de un pom tânăr și am plecat mai departe pe jos.

Domeniul Duncan-Crowley nu avea gard, fiindcă hotarele sale nu erau delimitate în adevăratul sens al cuvântului; în cadrul sistemului de concesionare, tot ce exista în Williams Ford era (din punct de vedere legal) proprietatea celor două familii influente. M-am apropiat dinspre vest, unde locul era pe jumătate împădurit, fiind folosit ocazional de aristo pentru călărie și pentru vânătoare. În dimineața aceea crângul era pustiu și n-am văzut pe nimeni până ce n-am trecut de gardul viu acoperit de zăpadă care mărginea

grădinile. În timpul verii, aici înfloreau merii și cireșii și se umpleau de fructe; straturile de flori creau simfonii de culori și de miresme. Dar acum erau golașe, cu aleile capitonate cu zăpadă, și nu se vedea nimeni, cu excepția șefului grădinarilor, care mătura porticul de lemn al celei mai apropiate dintre Marile Vile de pe Domeniu.

Casele erau împodobite pentru Crăciun. Pe Domeniu, Crăciunul era un eveniment mai important decât în orașul propriu-zis, așa cum te-ai fi așteptat. Iarna, Domeniul Duncan-Crowley nu era tot atât de populat ca vara, dar membrii ambelor familii erau încă prezenți în număr mare, alături de orice veri sau paraziți aleseseră să hiberneze acolo pe durata anotimpului rece. Ca tutore al lui Julian, lui Sam Godwin nu-i era permis să doarmă în niciuna dintre cele două clădiri mai luxoase decât toate celelalte, ci era găzduit alături de personalul de elită, într-o cămăruță dintr-o casă cu coloane albe, care ar fi trecut drept vilă în orice alt loc în afară de acela. Acolo își preda lecțiile, pentru Julian și pentru mine, și cunoșteam foarte bine clădirea. Și aceasta era împodobită pentru Crăciun; deasupra ușii era o ghirlandă de ilice; de buiandrugi erau aninate crengi de pin; de streașină atârna un steag cu cruce. Ușa nu era încuiată și am intrat fără zgomot.

Era încă foarte devreme, cel puțin dacă țineai cont de modul în care socoteau timpul aristo și oamenii lor. Holul de la intrare pardosit cu dale era pustiu și tăcut. M-am dus direct către încăperile unde dormea și unde își ținea lecțiile Sam Godwin, străbătând un coridor cu lambriuri de stejar, luminat doar de zorile ce se strecurau printr-o fereastră din capătul îndepărtat. Podeaua era acoperită de covoare care înăbușeau zgomotele, deși ghetele mele lăsau în urmă amprente umede.

În fața ușii lui Sam, m-am confruntat cu o dilemă. Nu puteam să bat, de teamă că aș fi atras atenția altora. Misiunea mea, așa cum o vedeam eu, îmi cerea să transmit mesajul lui Julian cu cea mai mare discreție posibilă. Dar nici nu puteam să intru peste un om adormit – nu-i așa?

Am încercat mânerul ușii. Se mișca liber. Am întredeschis-o cu niciun centimetru, intenționând să șoptesc „Sam?” – pentru a-l avertiza.

Dar i-am auzit vocea, înceată și murmurând, ca și cum ar fi vorbit cu el însuși. Am ascultat cu mai multă atenție. Cuvintele sunau straniu. Vorbea într-o limbă guturală, nu în engleză. Poate nu era singur. Însă era prea târziu ca să mai dau înapoi, așa că m-am hotărât să dau buzna. Am deschis ușa pe de-a-ntregul și am intrat, spunând:

— Sam! Sunt eu, Adam. Am un mesaj de la Julian… M-am oprit brusc, alarmat de ceea ce vedeam. Sam Godwin – același Sam morocănos, dar familiar, care mă învățase bazele istoriei și geografiei – practica *magia neagră* sau o altă formă de vrăjitorie, în Ajunul Crăciunului! Avea pe umeri șal vărgat, șnururi de piele pe braț și un obiect asemănător cu o cutie fixat cu o curea de frunte, și își ținea mâinile ridicate deasupra unui aranjament din nouă lumânări plasate într-un sfeșnic de aramă care lăsa impresia că fusese recuperat din vreo Margine cu antichități. Invocația pe care o murmura părea să reverbereze prin încăpere: Bah-rook-a-tah-atten-ew-hello-hey-noo… Mi-a căzut falca.

— Adam! a spus Sam, aproape tot atât de surprins ca mine, și-a tras repede șalul jos de pe umeri și a început să-și dezlege diversele accesorii demonice.

Totul era atât de neobișnuit încât abia dacă puteam să înțeleg ceva.

Pe urmă mi-a fost teamă că înțelesesem *prea bine.* La școala Dominionului îl auzisem destul de des pe Ben Kreel vorbind despre viciile și slăbiciunile Erei Laice, dintre care unele mai persistau încă, spunea el, în orașele din Est – ireverența, ireligiozitatea, scepticismul, ocultismul, depravarea. Și m-am gândit la ideile pe care le absorbisem cu atâta nepăsare

de la Julian și (indirect) de la Sam, începând chiar să cred în unele dintre ele: einsteinism, darwinism, călătorii cosmice… fusesem sedus de slujitorii unui soi de păgânism newyorkez? Fusesem amăgit de Filosofie?

— Un mesaj, a spus Sam, ascunzându-și costumul păgân, ce mesaj? Unde e Julian?

Dar eu nu puteam rămâne acolo. Am fugit din cameră.

Sam a ieșit în goană din casă, pe urmele mele. Mă mișcăm iute, dar el avea picioare lungi și, ca urmare a carierei militare, o condiție fizică bună, era puternic pentru cei patruzeci și ceva de ani ai săi, și m-a prins în grădinile căzute sub stăpânirea iernii – m-a înșfăcat din spate. Am lovit cu picioarele și am încercat să mă smulg din mâinile lui, dar el mi-a țintuit umerii la pământ.

— Adam, pentru numele lui Dumnezeu, liniștește-te! a strigat. Era o imprudență, m-am gândit, să invoce numele lui Dumnezeu, tocmai el – dar pe urmă a adăugat:

— N-ai înțeles ce-ai văzut? Sunt evreu! Evreu!

Auzisem despre evrei, bineînțeles. Locuiau în Biblie și în New York. Relația echivocă dintre ei și Mântuitorul nostru le atrăsese oprobiul de-a lungul vremurilor și nu primiseră aprobarea Dominionului. Dar – din câte știam eu – nu mai văzusem niciodată un evreu viu, în carne și oase, și eram uluit de ideea că Sam fusese tot

timpul unul dintre ei: invizibil, ca să spun așa.
— Atunci ai înșelat pe toată lumea! Am exclamat.
— N-am pretins niciodată că sunt creștin! N-am vorbit niciodată despre asta. Dar ce importanță are? Ai spus că ai un mesaj de la Julian – spune-mi despre ce-i vorba, fir-ai să fii! Unde e?
M-am întrebat ce ar fi trebuit să spun sau pe cine aș fi trădat dac-aș fi spus. Lumea se întorsese pe dos. Toate prelegerile lui Ben Kreel despre patriotism și loialitate mi-au revenit în minte, în chipul unui noian de vinovăție și de rușine. Mă făcusem părtaș și la trădare, nu numai la ateism?
Dar am simțit că-i datoram această ultimă favoare lui Julian, care ar fi dorit desigur să transmit informația oferită de el, indiferent dacă Sam era evreu sau mahomedan.
— Toate drumurile din oraș sunt pline de soldați, am răspuns, ursuz. Julian a plecat azi-noapte la Lundsford. Spune că te-așteaptă acolo. Acum *ia-ți mâinile de pe mine!*
Sam a făcut-o, retrăgându-se și așezându-se pe călcâie, cu o neliniște profundă întipărită pe chip.
— A început atât de curând? Credeam că vor aștepta sosirea Anului Nou.
— Nu știu ce-a început. Nu cred că mai știu ceva!

Și, spunând asta, am sărit în picioare și am fugit din grădina fără viață, am fugit înapoi, la Extaz, care era tot legat de copac, acolo unde îl lăsasem, scormonind zadarnic cu botul în zăpadă.

Probabil că străbătusem vreo două sute de metri din drumul de întoarcere către Williams Ford, când un alt călăreț m-a ajuns din urmă, plasându-se în dreapta mea. Era Ben Kreel în persoană și și-a dus mâna la pălărie, apoi a întrebat:

— Te deranjează dacă merg o vreme alături de tine, Adam? Mi-ar fi fost greu să spun nu.

Ben Kreel nu era pastor – aveam o mulțime din ăștia în Williams Ford, fiecare îngrijindu-se de propria sectă – dar era șeful Consiliului Local al Dominionului lui Iisus Hristos pe Pământ, fiind, în felul său, tot atât de puternic cât stăpânii Domeniului. Și, dacă nu era pastor, era, cel puțin, un soi de păstor al locuitorilor orașului. Se născuse chiar aici, în Williams Ford, fiind fiul unui șelar, fusese instruit, pe cheltuiala Domeniului, la unul dintre colegiile Dominionului din Colorado Springs, și, în ultimii douăzeci de ani, predase la școala primară câte cinci zile pe săptămână și ne explicase în fiecare duminică Noțiunile Generale ale Creștinismului. Îmi scrijelisem primele litere pe o plăcuță de ardezie, sub

îndrumarea lui Ben Kreel. În fiecare an, de Ziua Independenței, li se adresa orășenilor, reamintindu-le simbolistica și semnificația celor Treisprezece Dungi și a celor Șaizeci de Stele; la fiecare sărbătoare a Crăciunului conducea Slujba Ecumenică din Biserica Dominionului.

Era robust, cu tâmplele încărunțite, proaspăt bărbierit. Purta o haină de lână, cizme înalte, din piele de căprioară, și un pakool nu cu mult mai mare decât al meu. Dar mergea cu o imensă demnitate, atât în șa, cât și pe jos. Expresia feței sale era blândă. Era blândă întotdeauna.

— Ai ieșit devreme, Adam Hazzard, a spus el. Ce faci afară din oraș la ora asta?

— Nimic, am răspuns, și am roșit.

Mai există vreun alt cuvânt care să reprezinte atât de spectaculos tot ceea ce vrei să negi? Date fiind circumstanțele, „nimic” echivala cu o mărturisire a relelor mele intenții.

— N-am putut să dorm, m-am grăbit să adaug. M-am gândit că aș fi putut împușca o veveriță sau altceva de același soi.

Asta oferea o explicație pentru pușca legată de șaua mea și era o poveste plauzibilă măcar parțial; veverițele erau încă active, adunându-și ultimele provizii înainte de a retrage pe durata lunilor friguroase.

— În Ajunul Crăciunului? a întrebat Ben Kreel.

Și în crângurile de pe pământurile Domeniului? Sper că nimeni din familiile Duncan și Crowley n-o să afle așa ceva. Știu cum să-și apere copacii. Și sunt sigur că un foc de armă i-ar deranja la ora asta. Oamenii bogați și esticii preferă de obicei să doarmă până după răsăritul soarelui.

— N-am tras, am murmurat. M-am gândit mai bine.

— Ei, perfect. Înțelepciunea triumfă. Să-nțeleg că te-ntorci în oraș?

— Da, domnule.

— Atunci dă-mi voie să-ți țin companie.

— Vă rog.

N-aș fi putut spune altceva, indiferent cât de mult aș fi tânjit să fiu singur cu gândurile mele.

Caii înaintau încet – zăpada îi făcea să calce cu stângăcie și Ben Kreel a rămas tăcut multă vreme. Pe urmă a spus:

— Nu trebuie să-ți ascunzi temerile, Adam. Știu ce te neliniștește. Pentru o secundă, mi-a trecut prin cap ideea cumplită că Ben Kreel fusese în spatele meu, pe coridorul de pe Domeniu, și că-l văzuse pe Sam Godwin în mijlocul accesoriilor lui din Vechiul Testament. Asta ar fi dat naștere unui scandal! (Pe urmă m-am gândit că Sam trebuie să se fi temut de un astfel de scandal toată viața lui: era chiar mai rău decât să faci parte din Biserica Semnelor, pentru că, în unele State, un evreu

putea fi amendat sau chiar arestat fiindcă își practica propria credință. Nu știam unde se situa Athabaska în această privință, dar mă temeam de tot ceea ce era mai rău.) Însă Ben Kreel vorbea despre recrutare, nu despre Sam.

— Am stat deja de vorbă despre asta cu niște băieți din oraș, a spus el. Adam, dacă te întrebi ce înseamnă toate astea, această mișcare militară, și ce urmări ar putea avea, nu ești singurul. Și recunosc că ești un soi de caz deosebit. Te-am supravegheat tot timpul. De la distanță, ca să spun așa. Hai să ne oprim o clipă.

Ajunseserăm pe o porțiune mai înaltă a drumului, pe malul abrupt al râului Pine, privind spre sud, către Williams Ford, de la o mică înălțime.

— Uită-te la asta, a spus Ben Kreel, cu un aer contemplativ. Și-a întins brațul, descriind un arc, ca și cum n-ar fi inclus doar acel grup de clădiri care era orașul, ci și câmpurile pustii, și albia întunecată râului, și roțile morilor, ba chiar și cocioabele angajaților din lunca joasă. Valea părea o ființă vie, inhalând aerul rece al anotimpului și expirându-i vaporii, și o fotografie, neclintită în văzduhul încă albastru al iernii. Cu rădăcini tot atât de adânci ca ale unui stejar și tot atât de fragilă ca un bol de sticlă înfățișând Nașterea Domnului.

— Uită-te la asta, a repetat Ben Kreel. Uită-te

la Williams Ford, uite cum se întinde acolo. Ce este, Adam? E mai mult decât un loc, așa cred eu. E un mod de viață. Însumează toată munca noastră. E ceea ce ne-au dat tații noștri și ceea ce le vom da fiilor noștri. E locul unde ne îngropăm mamele și locul unde vor fi îngropate fiicele noastre.

Asta nu era altceva decât altă filosofie și, după toată confuzia dimineții, nu eram sigur că mai voiam s-aud așa ceva. Dar vocea lui Ben Kreel se scurgea ca siropul calmant pe care obișnuia să ni-l dea mama ori de câte ori Flaxie sau eu începeam să tușim.

— Fiecare băiat din Williams Ford – fiecare băiat destul de mare ca să se poată pune în serviciul națiunii – descoperă acum, pur și simplu, cât de puțin îl trage inima să părăsească locul pe care-l cunoaște cel mai bine. Bănuiesc că ți se-ntâmplă și ție.

— Nu sunt nici mai mult, nici mai puțin dornic decât oricine altcineva.

— Nu-ți pun la îndoială curajul sau loialitatea. Însă știu c-ai gustat un strop din ceea ce ar putea fi viața în alte părți – dată fiind prietenia ta atât de strânsă cu Julian Comstock. Ei, sunt sigur că Julian e un tânăr excepțional și un foarte bun creștin. Nici n-ar putea fi altfel, nu-i așa, ca nepot al omului care ține această națiune în palmă. Dar experiența lui a fost extrem de diferită de a ta. El e obișnuit cu

orașele mari – cu filme ca acelea pe care l-am văzut aseară în sală (și te-am zărit acolo, nu-i așa? Pe băncile din spate?) – cu cărți și cu idei care i-ar putea părea unui tânăr de formația ta ca fiind incitante și, ei bine, *diferite.* Mă înșel?

— N-aș putea spune asta, domnule.

— Și multe dintre cele pe care ți le-a descris Julian sunt cu siguranță adevărate. Știi, am călătorit și eu ceva. Am văzut Colorado Springs, Pittsburg, ba chiar și New York. Orașele noastre din est sunt metropole mărețe, impozante – unele dintre cele mai mari și mai productive din întreaga lume – și merită să fie apărate, ceea ce reprezintă unul dintre motivele pentru care facem atât de multe eforturi ca să-i scoatem pe olandezi din Labrador.

— Bineînțeles c-aveți dreptate.

— Mă bucur că ești de acord. Fiindcă există o capcană în care cad anumiți oameni. Am mai văzut-o și înainte. Uneori, un băiat decide că unul dintre aceste orașe mari e probabil locul unde ar putea *fugi* – un loc unde să scape de însărcinări, de obligații și de lecțiile morale pe care le-a învățat în copilărie. Lucruri simple, cum ar fi credința și patriotismul, pot începe să i se pară unui tânăr niște poveri de care s-ar putea scutura când devin prea grele.

— Eu nu sunt așa, domnule.

— Sigur că nu. Dar mai există încă un element

de care trebuie ținut cont. Ai putea fi nevoit să părăsești Williams Ford din cauza mobilizării. Iar gândul care trece prin capul multor băieți spune: dacă *trebuie* să plec, atunci poate că e mai bine s-o fac pe cont propriu și să-mi îndeplinesc destinul mai degrabă pe străzile unui mare oraș decât într-un batalion din divizia Athabaska… și tu negi foarte convingător asta, Adam, dar n-ai fi om dacă nu ți-ar trece prin minte asemenea idei.

— Ba nu, domnule, am murmurat, dar recunosc că am simțit un început de vinovăție, fiindcă de fapt fusesem ademenit, într-o oarecare măsură, de poveștile lui Julian despre viața orașului și de lecțiile dubioase ale lui Sam, și de *Istoria omenirii în cosmos* – poate chiar *uitasem* unele dintre obligațiile mele față de mica așezare ce se profila, atât de liniștită și de îmbietoare, pe seninul cerului, în imediata apropiere.

— Știu, a spus Ben Kreel, că lucrurile n-au fost întotdeauna ușoare pentru familia ta. Mai ales credința tatălui tău a fost o încercare, iar noi n-am fost întotdeauna niște vecini buni – vorbesc în numele satului, ca întreg. Poate că ai fost lăsat în afara unor activități care-au reprezentat bucurii firești pentru alți băieți: cele organizate de biserică, picnicurile, simplele prietenii… ei, nici măcar Williams Ford nu e perfect. Dar îți promit ceva, Adam:

dacă vei ajunge în divizie, și mai ales dacă vei fi pus la încercare în vreme de război, vei descoperi că aceiași băieți care te-au evitat pe străzile prăfuite ale localității tale de baștină vor deveni cei mai buni prieteni și cei mai curajoși apărători ai tăi, și tot astfel vei fi și tu pentru ei. Pentru că moștenirea noastră comună ne unește pe căi ce pot părea obscure, dar care devin clare în lumina dură a luptei.

Îmi petrecusem atât multă vreme suferind de pe urma remarcilor altor băieți (că tata „crește vipere așa cum cresc alții găini”, de exemplu) încât îmi era greu să dau crezare afirmației lui Kreel. Dar știam foarte puține despre războiul modern, în afară de ceea ce citisem în romanele domnului Charles Curtis Easton, așa că ar fi putut fi adevărată. Și (așa cum se intenționa) această perspectivă m-a făcut să mă rușinez și mai mult.

— Uite, a spus Ben Kreel. Ai auzit asta, Adam?

Auzisem. Ar fi fost greu să n-aud. În biserica Dominionului bătea clopotul, chemându-ne să ne adunăm cu toții la slujba ecumenică de dimineață. Era un sunet argintiu în văzduhul iernii, deopotrivă singuratic și consolator, și aproape cam vrut să alerg către el – către adăpostul pe care mi-l oferea, de parcă aș fi fost din nou copil.

— Vor avea în curând nevoie de mine, a spus

Ben Kreel. Mă scuzi dac-o iau înainte.
— Bineînțeles, domnule. Nu vă faceți griji pentru mine.
— Nu atâta timp cât ne înțelegem unul pe celălalt, Adam. Nu fi atât de deprimat! Viitorul s-ar putea dovedi mai strălucitor decât te-aștepți.
— Vă mulțumesc fiindcă spuneți asta, domnule.
Am mai rămas o vreme pe malul înalt, privind calul care îl ducea pe Ben Kreel către oraș. Era frig până și în bătaia soarelui și am fost cuprins de un oarecare tremur, poate mai degrabă din cauza conflictului din mintea mea decât din cauza vremii. Omul Dominionului mă făcuse să-mi fie rușine de mine însumi, îmi atrăsese atenția asupra perspectivei purtărilor mele scăpate din frâu din ultimii câțiva ani și îmi arătase cât de multe dintre convingerile mele înnăscute abandonasem în favoarea filosofiei ademenitoare a unui tânăr aristo agnostic și a unui evreu vârstnic.
Pe urmă am oftat și l-am îmboldit pe Extaz să pornească pe drumul de întoarcere către Williams Ford, cu intenția de a le explica părinților mei unde fusesem și de a-i reasigura că n-aveam să sufăr prea mult din cauza recrutării, pentru care mă gândeam să mă ofer voluntar.
Eram atât de descurajat de evenimentele

dimineții încât privirea mi-a alunecat spre pământ chiar în momentul când Extaz își regăsea propriile urme. Așa cum spuneam, zăpada așternută în noaptea precedentă era în cea mai mare parte neatinsă pe acea potecă lăturalnică dintre sat și Domeniu. Puteam să văd pe unde trecusem dimineață, copitele lui Extaz fiind întipărite la fel de clar ca literele dintr-o carte. (Ben Kreel trebuie să-și fi petrecut noaptea pe Domeniu, iar când mă părăsise pe mal alesese probabil un dram mai direct către așezare; pe acolo nu mai trecuse decât Extaz.) Pe urmă am ajuns în locul unde mă despărțisem de Julian, în noaptea trecută. Unde erau mai multe urme de copite, de fapt o mulțime…

Și pe pământul acoperit de zăpadă am mai văzut (într-adevăr) scris și altceva – ceva care m-a alarmat.

Am tras imediat de hățuri.

M-am uitat spre sud, către Williams Ford. M-am uitat spre est, direcția în care plecase Julian în timpul nopții.

Pe urmă am tras în piept o gură înviorătoare de aer înghețat și am pornit-o către locul unde mi se părea cel mai urgent să ajung.

VI

Drumul est-vest care trece prin Williams Ford

nu e prea circulat, mai ales la vreme de iarnă.

Drumul din sud – numit și „Calea Sârmei”, fiindcă de-a lungul său se întinde firul de telegraf – leagă Williams Ford de punctul terminus din Connaught al căii ferate, fiind de aceea suportul unui trafic intens. Dar drumul est-vest nu duce, de fapt, nicăieri; e o rămășiță a unuia dintre drumurile strămoșilor laici, străbătut mai ales de marginali și de anticari independenți, și numai în lunile călduroase. Presupun că, dacă ați urma vechile drumuri, mergând în direcția aceea atât de departe cât vă pot duce, ați ajunge la Marile Lacuri sau altundeva, în estul îndepărtat; iar în sensul opus, ați ajunge să vă rătăciți printre porțiunile surpate de apă și de alunecările de teren din Munții Stâncoși. Dar calea ferată și un drum paralel ce merge către sud au înlăturat necesitatea unor asemenea osteneli.

În ciuda tuturor acestora, drumul est-vest era supravegheat îndeaproape în punctele de ieșire din Williams Ford. Rezerviștii postaseră un om pe dealul care îl domina, același deal pe care mă oprisem în luna octombrie să mănânc mure, împreună cu Julian și Sam, la întoarcerea din Margine. Dar se știe că trupele de rezerviști sunt ținute deoparte, nefiind trimise în prima linie, mai ales din cauza unui defect incapacitant al trupului sau al minții;

unii sunt veterani răniți, cărora le lipsește o mână sau un braț; alții sunt prea copilăroși și prea puțin sociabili ca să activeze într-un corp disciplinat de armată. Nu pot spune nimic sigur despre omul postat pe deal, ca santinelă, dar, dacă nu era un neghiob, atunci cel puțin nu se străduia nicidecum să se ascundă, fiindcă silueta lui și a puștii sale se profilau pe cerul senin dinspre răsărit, în văzul tuturor. Deși poate tocmai asta era intenția: să le dea de știre presupușilor fugari că drumul era blocat.

Însă nu *toate* drumurile erau blocate și nu pentru cineva care crescuse în Williams Ford și vânase pretutindeni în împrejurimi. În loc să merg direct pe urmele lui Julian, mi-am mânat calul o vreme către nord, iar apoi pe potecile aglomerate ale unei tabere de muncitori angajați (ai căror copii zdrențăroși mă priveau cu gurile căscate prin ferestrele fără geamuri ale cocioabelor și ale căror focuri de huilă înălțau un văl de fum în văzduhul neclintit). Drumul continua cu potecile croite prin lanurile de grâu, pentru transportul recoltei și al muncitorilor – iar acestea se adânciseră în decursul anilor de folosință și călăream așadar în spatele unui taluz întărit cu pământ și cu bușteni, ascuns de santinela îndepărtată. Când am ajuns destul de departe, către est, ca să mă aflu în siguranță, am coborât pe o potecă

pentru vite, care m-a readus pe drumul est-vest.

Unde, mulțumită stratului fin de zăpadă nespulberată de vreo adiere de vânt, am putut desluși aceleași semne care mă alertaseră la Williams Ford.

Iulian trecuse pe acolo. Făcuse ceea ce își pusese în gând și călărise către Lundsford înainte de miezul nopții. Ninsoarea încetase la scurt timp după aceea, făcând ca urmele calului său să se zărească limpede, deși aveau contururi vagi și erau pe jumătate acoperite.

Însă acestea nu erau singurele urme: se vedea un al doilea set, mult mai bine conturat și prin urmare mai recent, probabil întipărit în timpul nopții; și asta era ceea ce văzusem la răscrucea din Williams Ford: dovada unei urmăriri. Cineva plecase după Iulian, fără ca el s-o știe. Ceea ce sugera lucruri cumplite, singurul fapt liniștitor fiind acela că era vorba mai degrabă despre un singur urmăritor decât despre o întreagă companie. Dacă oamenii influenți de pe Domeniu ar fi știut că fugarul era Julian Comstock, ar fi trimis cu siguranță un detașament întreg ca să-l aducă înapoi. Am presupus că Julian fusese luat drept un simplu infractor sau lucrător refugiat, sau drept un tânăr dornic să scape de recrutare, și că era urmărit de un rezervist ambițios. Altminteri, întregul batalion pe care mi-l imaginam s-ar fi

aflat chiar în urma mea… sau poate avea să fie acolo în curând, fiindcă lipsa lui Julian fusese probabil observată între timp.

Am mers spre est, adăugându-mi propriile urme la celelalte două șiruri.

A trecut în curând de amiază și, când soarele a prins să coboare către întâlnirea sa cu orizontul de sud-vest, care se petrecea acum atât de devreme, am început să-mi reconsider hotărârea. Mai exact, ce anume speram să realizez? Să-l avertizez pe Julian? Dacă era așa, atunci mă trezisem ceva cam târziu… deși speram că Julian își acoperise la un moment dat urmele sau că își păcălise într-un alt fel urmăritorul, căruia îi lipsea avantajul de care mă bucuram eu, știind unde avea să stea Julian până la sosirea lui Sam Godwin. Dacă aceasta ar fi dat greș, mă imaginam, în mare măsură, *salvându-l* pe Julian din captivitate, deși nu eram înarmat decât cu o pușcă de vânătoare și cu câteva gloanțe (cărora li se adăugau un cuțit și propria mea inteligență, două arme destul de firave) împotriva a orice ar fi putut avea asupra sa rezervistul. În orice caz, acestea erau mai degrabă dorințe și neliniști decât calcule sau planuri; nu aveam niciun plan pe deplin conturat, în afara intenției de a merge călare în ajutorul lui Julian și de a-i spune că-i transmisesem mesajul său lui Sam, care avea să i se alăture imediat ce

reușea să părăsească pe neobservate Domeniul.

Și pe urmă? Era o întrebare pe care nu îndrăzneam să mi-o pun – nu pe drumul acela singuratic, după ce trecusem cu mult de Margine, mai departe de Williams Ford decât mai ajunsesem vreodată; nu în locul acela, unde terenul plat se întindea de ambele părți ale drumului, aidoma câmpiilor înghețate de pe Marte, unde vântul, care nu se făcuse simțit toată dimineața, începea să mă tragă de pulpana hainei, și unde umbra mi se alungea înainte, ca o sperietoare de ciori purtată în spinarea unui cal. Era frig și se făcea tot mai frig, și luna urma să se înalțe în curând pe cerul iernii, iar eu n-aveam în coburi decât vreo câteva uncii de carne sărată de porc și câteva chibrituri cu care să fac un foc, dacă reușeam să adun ceva vreascuri până la căderea nopții. Am început să mă întreb dacă nu cumva înnebunisem cu totul. Mi-am spus, în mai multe momente: m-aș putea întoarce; poate că încă nu mi se observase lipsa; poate nu era prea târziu ca să m-așez la cina din seara de Ajun alături de părinții mei, să ridic un pahar de cidru în amintirea lui Flaxie și a Crăciunurilor din trecut și să mă trezesc la timp ca s-aud sunetul clopotelor de sărbătoare și să simt mirosul plăcut al pâinii coapte și al merelor dedicate Imaculatei Concepțiuni,

înmuiate în scorțișoară și în zahăr nerafinat. M-am gândit la asta în repetate rânduri, uneori cu lacrimi în ochi; dar l-am lăsat pe Extaz să mă ducă mai departe, către partea cea mai întunecată a orizontului.

Apoi, după un amurg ce a părut să dureze ore nesfârșite, timp în care am făcut o singură și scurtă pauză, pentru ca atât eu, cât și calul să bem dintr-un pârâu acoperit cu o crustă de gheață, am pătruns între ruinele așezării strămoșilor laici.

Nu vreau să spun că ar fi avut ceva spectaculos. Desenele fanteziste înfățișează adesea ruinele din secolul trecut ca pe niște clădiri înalte, colțuroase și găunoase ca dinții sparți, alcătuind canioane încrustate cu lujeri de plante agățătoare și cul-de-sacs (sau „Culs-de-sac” – fundături? franceza mea e rudimentară) întunecate. Asemenea locuri există, fără nicio îndoială – cele mai multe, totuși, în sud-vestul de nelocuit, unde „s-a înscăunat foametea și își flutură sceptrul asupra unui domeniu creat anume pentru ea”, ceea ce ar exclude plantele cățărătoare și alte asemenea elemente tropicale (deși Vechiul Miami sau Orlando ar putea începe să se potrivească descrierii) – dar cele mai multe ruine arătau ca acelea pe lângă care treceam acum, simple neregularități (sau, mai exact, *regularități)* ale peisajului, care indicau

existența unor foste fundații. Asemenea zone erau înșelătoare, ascunzând adesea subsoluri adânci ce se puteau deschide ca niște guri flămânde în fața unui călător imprudent și care nu le erau pe plac decât marginarilor. Eu urmăream cu atenție poteca, deși începeam să mă întreb dacă Julian avea să fie atât de ușor de găsit cum îmi imaginasem – Lundsford era o localitate întinsă și vântul începuse deja să șteargă urmele pe care mă bazasem pentru orientare.

Eram bântuit și de gândurile despre Falsa Năpăstuire din secolul trecut. În asemenea așezări nu era neobișnuit să dai peste rămășițe umane deshidratate. În timpul celor mai cumplite tulburări din momentele Epuizării Petrolului muriseră milioane de oameni: din cauza bolilor, în lupte sângeroase, dar mai ales de foame. Epoca petrolului permisese o intensitate necontrolată a fertilizării și a irigațiilor terenurilor, care hrănea mai mulți oameni decât putea susține o agricultură mai modestă. Văzusem fotografii ale americanilor din epoca aceea năpăstuită, sfrijiți ca niște bețe, cu copii cu pântecele umflate, îngrămădiți în „tabere de ajutorare” care s-au transformat curând în morminte colective, când presupusa „ajutorare” n-a reușit să se materializeze. Nu e așadar de mirare că strămoșii noștri confundaseră acele decenii cu

Năpăstuirea anunțată de profeție. Însă uimitor era cât de multe dintre actualele noastre instituții – Biserica, Armata, Guvernul Federal – supraviețuiseră mai mult sau mai puțin intacte. În Biblia Dominionului exista un pasaj pe care îl citea Ben Kreel ori de câte ori se vorbea la școală despre Falsa Năpăstuire și pe care îl memorasem: *Câmpul e pustiit, pământul plânge; căci porumbul s-a uscat, vinul a secat, uleiul e pe terminate. Rușinați-vă, lucrători ai pământului; bociți, păstrători ai vinurilor; plângeți pentru grâu și pentru orz, pentru că a pierit rodul câmpiilor…*

Mă făcuse să mă cutremur atunci și mă făcea să mă cutremur acum, în aceste locuri pustiite, dezgolite, după un secol de recuperări, de tot ce ar fi putut fi util. În care dintre toate aceste dărâmături se afla Julian și unde era urmăritorul său?

Focul lui m-a ajutat să-l găsesc. Dar n-am sosit acolo primul.

Soarele coborâse cu totul sub orizont și în partea dinspre nord a cerului dansa o licărire firavă a aurorei boreale, pălind în lumina lunii, când am ajuns în acea zonă din Lundsford unde se făcuseră ultimele săpături. Locuințele temporare ale marginarilor – colibe rudimentare, din cherestea recuperată – fuseseră abandonate pe durata iernii, iar în

șanțurile pustii coborau rampe construite din bârne.

Aici, rămășițele zăpezii din noaptea trecută fuseseră spulberate de vânt și se adunaseră în brazde și în dune mărunte, iar toate urmele de copite dispăruseră. Dar îmi mânam calul la pas, știind că mă aflam aproape de țintă. Mă simțeam încurajat, fiindcă observasem că urmăritorul lui Julian, indiferent cine o fi fost, nu se întorsese din misiune: adică nu îl prinsese pe Julian sau cel puțin nu făcuse cale întoarsă, spre Williams Ford, trăgându-și după sine prizonierul. Poate renunțase la urmărire pe durata nopții.

N-a trecut mult timp – deși a părut o eternitate, fiindcă Extaz înainta pe drumul înghețat cu pași mici, evitând capcanele ascunse de zăpadă – până când am auzit nechezatul unui alt cal și am văzut fumul înălțându-se spre cerul strălucind de lumina lunii.

M-am grăbit să-l scot pe Extaz de pe drum și l-am legat de ciotul scund rămas dintr-un stâlp de beton, din care ieșeau, ca niște degete scheletice, vergele de fier devorate de rugină. Mi-am luat pușca de la oblâncul șeii și m-am apropiat pe jos de sursa fumului, până când am reușit să-mi dau seama că ieșea dintr-o adâncitură cu pereți abrupți, probabil chiar din șanțul de unde extrăsese marginarul *Istoria*

omenirii în cosmos. Acesta era, cu siguranță, locul unde se dusese Julian să aștepte sosirea lui Sam. Iar acolo se afla într-adevăr calul lui, unul dintre cei mai buni cai de călărie de pe Domeniu (sunt sigur că, în ochii proprietarului său, valora mai mult decât, mai mult decât o sută de Julian Comstock), priponit de un afloriment... și, ceea ce era alarmant, nu prea departe se afla un alt cal. Acesta din urmă nu-mi era cunoscut; coastele lui erau ca niște stinghii și părea bătrân, dar avea un căpăstru specific armatei și un soi de acoperământ de pânză – albastru, cu o stea roșie în mijloc – ce dovedea că le aparținea rezerviștilor.

Am evaluat situația din umbra unui zid dărâmat.

Fumul sugera că Julian coborâse sub pământ, în adâncul săpăturilor marginarilor, și că se confruntase deja cu urmăritorul său.

Nu puteam ghici mai mult de-atât. Nu-mi rămânea decât să mă apropii de locul disputat cât mai pe ascuns cu putință, să văd ce altceva mai puteam afla.

M-am furișat mai aproape. Săpătura se vedea în lumina lunii, o excavație adâncă, dar îngustă, acoperită parțial cu scânduri, cu o intrare în pantă într-un capăt. Strălucirea focului din interior era vizibilă, așa cum era și deschizătura ce ținea loc de coș pentru fum, care fusese tăiată într-o scândură, la câțiva

metri distanță. Din câte îmi puteam da seama, nu exista decât o singură cale de acces. Eram hotărât să acționez cât mai mult timp posibil fără să fiu văzut și, în acest scop, m-am lăsat în josul pantei, alunecând cu turul pantalonilor pe pământul care mi s-a părut tot atât de rece ca pustietățile din nordul arctic.

M-am mișcat încet, cu prudență și fără zgomot. Dar nu *destul* de încet, nu cu *destulă* prudență și nu cu *destul* de puțin zgomot, pentru că abia ce înaintasem atât cât să pot arunca o privire în încăperea dezgropată, plină de fluxul caleidoscopic al umbrelor aruncate de foc, când am simțit o apăsare în spatele urechii – țeava unei arme – și o voce a spus:

— Mergi mai departe, domnule, și alătură-te prietenului tău de dedesubt.

Am păstrat tăcerea până când am reușit să înțeleg într-o mai mare măsură situația în care mă aflam.

Cel care mă prinsese m-a dus în partea cea mai joasă a adânciturii. Deși jilav, aerul era aici sesizabil mai cald și eram apărați de vântul tot mai puternic, dar nu și de mirosurile de foc și de mucegai vechi acumulate în ceea ce fusese cândva subsolul sau pivnița vreunui local comercial al strămoșilor laici.

Marginarii nu lăsaseră prea multe în urmă: doar bucăți sfărâmate din diverse lucruri, de

nerecunoscut sub staturile de praf și de murdărie. Peretele din capătul opus era de beton și focul fusese făcut lângă el, sub o deschizătură folosită drept coș, care trebuie să fi fost tăiată de recuperatori în timpul activității lor. Focul era înconjurat de un cerc de pietre, iar scândurile și așchiile umede din flăcări trosneau cu o veselie amăgitoare. Zonele mai îndepărtate ale excavației, cu plafoane atât de joase încât un bărbat nu putea sta în picioare, se deschideau în mai multe direcții.

Julian stătea lângă foc, cu spatele lipit de perete și cu genunchii strânși sub bărbie. Mizeria din încăpere îi pătase hainele. Era încruntat și s-a încruntat și mai tare, posomorându-și privirea când a dat cu ochii de mine.

— Treci acolo și stai lângă el, a spus omul care mă luase prizonier, dar dă-mi mai întâi pușca aia mică, pentru păsări.

I-am predat arma mea, așa modestă cum era, și m-am așezat lângă Julian. Atunci am reușit să-l văd pentru prima oară clar pe cel care mă prinsese. Nu părea cu mult mai vârstnic decât mine, dar era îmbrăcat în uniforma albastră cu galben a rezerviștilor. Avea șapca trasă pe ochii care îi zvâcneau în toate părțile, de parcă s-ar fi temut tot timpul de o ambuscadă. Pe scurt, părea atât lipsit de experiență, cât și

nervos – și poate puțin cam încet la minte, fiindcă vorbea prea moale și se vedea că nu era conștient de mucozitățile care i se scurgeau din nări din cauza frigului. (Dar, după cum am spus mai devreme, așa ceva nu era neobișnuit pentru soldații din rezervă, care nu erau lăsați să intre în acțiune dintr-un anumit motiv).

Însă arma lui reprezenta o problemă foarte serioasă, cu care nu era de glumit. Avea o carabină Pittsburg, fabricată de uzinele Porter Earl, care se încărca prin partea din spate a țevii, dintr-un soi de casetă, și putea trage cinci gloanțe la rând fără să fie nevoie de nimic altceva în afara unui spasm al degetului arător al posesorului ei. Julian avusese asupra lui o armă asemănătoare, dar fusese dezarmat; acum era rezemată de o grămadă de butoaie desfundate, prea departe ca s-o poată atinge, și rezervistul a pus pușca mea alături de ea.

Am început să simt că-mi era milă de mine însumi și să mă gândesc ce mod nenorocit de a petrece Ajunul Crăciunului îmi alesesem. Nu detestam fapta rezervistului mai mult decât îmi detestam propria prostie și lipsă de judecată.

— Nu știu cine sunteți, a spus el, și nici nu-mi pasă – după părerea mea, un individ care fuge de recrutare e identic cu următorul – dar am

fost însărcinat să-i adun pe fugari, și traista începe să mi se umple. Sper că rezistați amândoi până dimineață, când vă pot duce înapoi, la Williams Ford. Oricum, niciunul dintre noi n-o să doarmă în noaptea asta. Eu n-o s-o fac, cel puțin, așa că puteți să vă resemnați, acceptându-vă captivitatea. Dacă vă e foame, aici e niște carne.

Nu-mi fusese mai puțin foame în toată viața mea și am vrut s-o spun, dar Julian m-a întrerupt.

— Așa e, Adam, a spus el, suntem pe de-a-ntregul captivi. Aș fi vrut să nu fi venit după mine.

— Am început să am aceeași senzație, am răspuns eu. Mi-a aruncat o privire plină de înțelesuri și a adăugat, cu voce mai scăzută:

— Sam e...?

— Fără șușoteli, a spus imediat rezervistul.

Dar am înțeles sensul întrebării și am dat din cap, indicând că predasem mesajul lui Julian, cu toate că nu reprezenta, în niciun caz, o garanție a salvării noastre. Nu numai că ieșirile din Williams Ford se aflau sub o supraveghere strictă, și Sam nu se putea strecura tot atât de neobservat cum o făcusem eu, dar, dacă absența lui Julian fusese remarcată, probabil se împătrise paza și se trimise o expediție care să ne vâneze. Omul care îl capturase pe Julian era evident un membru al avangărzii,

însărcinat să patruleze pe drumuri în căutarea fugarilor, și își făcuse cu sârguință datoria.

Însă atunci, când ne avea sub controlul său, era cumva mai puțin zelos, fiindcă a scos din buzunar o pipă de lemn și a început s-o umple în timp ce se instala pe o ladă de lemn, cât mai confortabil cu putință. Nervozitatea îi persista în gesturi și am presupus că pipa era menită să-l relaxeze, pentru că în ea n-a pus tutun.

Era posibil ca rezervistul să fie din Kentucky, fiindcă am înțeles că oamenii mai puțin respectabili din acest stat capătă adesea obiceiul de a fuma mătasea plantei de cânepă, cultivată acolo pe scară extrem de largă. Cânepa din Kentucky e folosită pentru parâme, pânză și hârtie, iar ca drog e mai puțin amețitoare decât cânepa indiană tradițională; dar se spune că fumul ei dulce e plăcut pentru aceia care se lasă în voia lui, deși urmările pot fi, într-o mare măsură, somnolența și o sete puternică.

Julian s-a gândit, evident, că aceste simptome aveau să fie binevenite ca distrageri ale atenției celui care ne luase prizonieri și mi-a făcut semn să păstrez tăcerea, să nu-l întrerup pe rezervist din practicarea viciului său. Omul și-a umplut căușul pipei cu materie vegetală uscată dintr-un plic de mușama pe care-l ținea în buzunar și substanța s-a aprins curând, iar

un fum ceva mai parfumat s-a adăugat efluviilor focului de tabără ce se învârtejeau către gaura din plafon.

Era clar că noaptea avea să fie lungă și am încercat să-mi îndur captivitatea cu răbdare, fără să mă gândesc prea mult la Crăciun sau la lumina gălbuie din casa părinților mei în diminețile întunecoase de iarnă, sau la patul moale în care aș fi dormit dacă n-aș fi luat hotărâri pripite.

VII

Am început prin a spune că aceasta e o poveste despre Julian Comstock și mă tem că am mințit, fiindcă s-a dovedit a fi mai ales o poveste despre mine însumi.

Dar există un motiv pentru asta, dincolo de tentațiile evidente ale vanității și demnității personale. La vremea respectivă, nu-l cunoșteam pe Julian atât de bine cum îmi închipuiam.

Prietenia noastră era, în esență, prietenia dintre doi băieți. În vreme ce stăteam tăcuți în captivitate, în ruinele Lundsfordului, nu mă puteam împiedica să-mi aduc aminte tot ce făcuserăm împreună: lectura cărților, vânătoarea la poalele împădurite ale dealurilor de la vest de Williams Ford, disputele prietenești asupra orice, de la filosofie și

vizitarea Lunii până la cea mai bună metodă de a pune momeala într-un cârlig sau de a lega un frâu. În timpul petrecut împreună fusese prea ușor să uit că Julian era un aristo, având legături strânse cu puternicii zilei, sau că tatăl său fusese celebru, atât ca erou, cât și ca trădător, sau că era posibil ca unchiul său, Deklan Comstock, președintele, să nu-i vrea binele.

Toate acestea păreau foarte departe și atât de diferite de natura adevăratului spirit al lui Julian, care era blajin și curios având caracterul unui naturalist, nu al unui politician sau general. Când mi-l imaginam ca adult, îl vedeam urmărind, cu încântare, o aventură de cărturar sau de artist: poate dezgropând din șisturile argiloase ale Athabaskăi oasele unui monstru de dinainte de Noe sau punând la punct un tip mai bun de film. Nu avea o fire războinică, iar gândurile marilor bărbați ai vremii păreau să se îndrepte aproape în exclusivitate către război.

Așa că îmi îngăduisem să uit că el era, *de asemenea,* și tot ceea ce fusese înainte de a veni în Williams Ford. Era moștenitorul unui tată curajos, hotărât și, în ultimă instanță, trădat, care înfrânsese o armată de brazilieni, dar fusese strivit de piatra de moară a intrigilor politice. Era fiul unei femei puternice, născută ea însăși într-o familie puternică – nu

suficient de puternică pentru a-l salva pe Bryce Comstock de spânzurătoare, dar destul de puternică pentru a-l proteja pe Julian, cel puțin temporar, de calculele nebunești ale unchiului său. Era atât pion, cât și jucător în jocurile de mari proporții practicate de aristo. Și, în timp ce eu uitasem toate astea, Julian nu le dăduse uitării – aceștia erau oamenii care îi dăduseră viață și, chiar dacă prefera să nu vorbească despre ei, probabil că îi bântuiau totuși gândurile.

E adevărat că uneori era înspăimântat de lucruri mărunte încă îmi mai aduc aminte cât de tulburat a fost când i-am descris ritualurile Bisericii Semnelor, iar alteori, când nu reușeam să ucidem pe loc vânatul, suferința animalelor îi smulgea câte un țipăt. Dar în seara aceea, acolo, între ruine, eu am fost acela care ațipea pe jumătate, speriat și morocănos, luptându-se cu lacrimile, în timp ce Julian stătea neclintit și încordat, privind fix, cu hotărâre, de sub șuvițele prăfuite de păr care îi atârnau în dezordine peste sprâncene, în timp ce făcea calcule la rece, aidoma unui funcționar de la bancă.

Când vânam, îmi întindea adesea pușca, pentru ultimul foc letal, punându-și la îndoială propria tărie de caracter.

În seara aceea – dacă s-ar fi ivit ocazia – eu i-aș fi întins lui pușca.

Eram pe jumătate adormit, așa cum spuneam, și mă trezeam din când în când, ca să-l văd pe rezervist stând în continuare de pază. Avea pleoapele pe jumătate căzute, dar am pus asta pe seama florilor de cânepă pe care le fumase. Din când în când tresărea, de parcă ar fi auzit un sunet imperceptibil pentru alții, apoi se liniștea din nou.

Fiersese cafea din belșug într-un vas de tinichea, o încălzea ori de câte ori reîmprospăta focul și bea suficient de mult ca să nu adoarmă. Ceea ce însemna, inevitabil, că din când în când trebuia să se retragă într-o zonă îndepărtată a excavației și să se îngrijească de necesitățile sale fizice într-o relativă intimitate. Însă asta nu ne oferea niciun avantaj, fiindcă își lua cu sine pușca Pittsburg, dar ne acorda un moment sau două în care Julian putea vorbi în șoaptă fără ca el să-l audă.

— Omul ăsta nu e un titan al inteligenței, mi-a spus. Am putea pleca de aici în libertate.

— Nu suntem împiedicați de *mintea,* ci de *artileria* lui, am răspuns eu.

— Poate le putem separa una de alta. Uită-te în partea aia, Adam. Dincolo de foc – în dărâmături.

M-am uitat.

În umbră se deslușea acum o mișcare, pe care-am început s-o recunosc.

— Distragerea atenției ne-ar putea fi de folos, a continuat el, dacă n-o să devină cumva fatală.

Și i-am zărit sudoarea începând să i se reliefeze pe frunte și spaima prea puțin ascunsă din privire.

— Dar am nevoie de ajutorul tău.

Am spus că nu luam parte la ritualurile specifice bisericii tatălui meu și că șerpii nu erau animalele mele preferate. E adevărat. Oricât de multe aș fi auzit despre supunerea voinței cuiva lui Dumnezeu – și îl văzusem pe tata cu câte un șarpe cu clopoței Massassauga în fiecare mână, tremurând de devoțiune, vorbind într-o limbă nu doar străină, ci și cu desăvârșire necunoscută (deși se deosebea prin vocalele lungi și consoanele închise, semănând foarte mult cu sunetele pe care le scotea când își ardea degetele la soba cu cărbuni) – nu m-am putut niciodată convinge pe deplin că divinitatea avea să mă apere de mușcătura șarpelui. Era evident că o parte dintre membrii congregației nu se bucuraseră de o asemenea protecție: de exemplu, Sarah Prestley, al cărei braț drept se umflase și se înnegrise de venin și trebuise să fie amputat de medicul din Williams Ford… dar n-o să insist asupra acestui aspect. Fapt este că, deși *nu puteam suferi* șerpii, nu-mi era în mod deosebit teamă de ei, cum îi era lui Julian. Și

nu puteam să nu-i admir puterea de a se înfrâna: pentru că în apropiere se zvârcolea un întreg cuib de șerpi, treziți de căldura focului.

Ar trebui să adaug că nu era neobișnuit ca asemenea ruine să fie infestate de șerpi, șoareci, păianjeni și insecte veninoase. Moartea provocată de o înțepătură sau de o mușcătură era unul dintre pericolele pe care le înfruntau de obicei marginarii și dintre care mai făceau parte comoțiile, otrăvirea sângelui sau îngroparea accidentală sub dărâmături. După ce oamenii își încetaseră lucrul pe durata iernii, șerpii se strecuraseră probabil în fisura aceea anticipând o hibernare netulburată, de care, din nefericire, rezervistul îi lipsise.

Acesta – care, după ce-și rezolvase necesitățile, s-a întors ceva cam nesigur pe picioare – nu-i observase încă pe chiriașii instalați înaintea lui. S-a așezat pe ladă, ne-a aruncat o privire încruntată și și-a reumplut cu sârguință pipa.

— Dacă își descarcă pușca trăgând toate cele cinci focuri, a șoptit Julian, atunci avem șanse să-l învingem sau să ne recuperăm armele. Dar, Adam…

— Fără vorbă acolo, a mormăit rezervistul.

— … trebuie să-ți reamintești sfatul tatălui tău, a încheiat Julian.

— Am spus să vă țineți gura!

Julian și-a dres glasul și i s-a adresat direct

rezervistului, fiindcă era evident că sosise momentul acțiunii:
— Domnule, trebuie să vă atrag atenția asupra unui lucru.
— Și care ar fi ăla, dezertorule?
— Mă tem că nu suntem singuri în locul ăsta îngrozitor.
— Nu suntem singuri! a exclamat rezervistul, aruncându-și nervos ochii în jur. Pe urmă și-a revenit și s-a uitat bănuitor la Julian. Nu văd alți oameni.
— Nu vorbesc despre oameni, ci despre vipere, a zis Julian.
— Vipere!
— Cu alte cuvinte – șerpi.
Auzind cuvântul, rezervistul a tresărit iarăși, probabil cu mintea încă ușor încețoșată de efectele fumului de cânepă; apoi a zâmbit batjocoritor:
— Haide-de, nu mă puteți păcăli cu asta.
— Îmi pare rău dacă vă-nchipuiți că glumesc, fiindcă din întuneric ies cel puțin o duzină de șerpi, iar unul dintre ei e gata să intre în raporturi intime cu bocancul dumneavoastră din piciorul drept. Julian avea un simț excelent al sincronizării, probabil ca urmare a înclinațiilor sale către dramaturgie.
— Ha, a făcut rezervistul, dar nu s-a putut împiedica să tragă cu ochiul în direcția indicată, unde unul dintre șerpi – un exemplar

gros și lung – își săltase într-adevăr capul și lua o probă din aerul de deasupra șireturilor sale.

Efectul a fost instantaneu și nu ne-a lăsat timp să facem planuri. Omul a sărit de pe lada de lemn înjurând și a părut să danseze retrăgându-se de-a-ndăratelea, încercând în același timp să-și ducă arma la umăr și să înfrunte pericolul. Spre disperarea lui, a descoperit că nu era vorba despre *un singur* șarpe, ci despre *câteva zeci* și a apăsat instinctiv pe trăgaci. Glonțul a zburat la întâmplare. A nimerit în apropierea cuibului principal de târâtoare, iar creaturile sau împrăștiat cu o viteză uimitoare, ca niște arcuri tensionate sărind la deschiderea unei cutii – din nefericire pentru rezervistul neajutorat, care se afla exact în calea lor. A înjurat apăsat și a tras de încă patru ori. O parte dintre gloanțe s-au împrăștiat la voia întâmplării, fără să facă niciun rău; cel puțin unul a șters partea din mijloc a șarpelui conducător, care s-a înnodat în jurul rănii ca o frânghie însângerată.

— Acum, Adam! a strigat Julian, și eu m-am ridicat în picioare, întrebându-mă: Sfatul tatălui meu?

Tata era un bărbat taciturn și cele mai multe dintre sfaturile sale se refereau la aspecte practice legate de conducerea grajdurilor Domeniului. Am ezitat o clipă, derutat, în timp

ce Julian se apropia de puștile capturate, dansând printre șerpii supraviețuitori ca un derviș. Rezervistul, care reușise cumva să-și revină, se grăbea în aceeași direcție; și atunci mi-am amintit singurul sfat al tatei pe care i-l împărtășisem vreodată lui Julian:

Prinde-l de acolo unde ar trebui să-i fie gâtul, din spatele capului; ignoră-i coada, oricât de mult s-ar zvârcoli; și lovește-l peste țeastă, tare și suficient de des ca să-l domolești.

Și am făcut exact așa – până în momentul în care amenințarea a fost neutralizată.

Julian a recuperat între timp armele și a ieșit din zona infestată a excavației.

S-a uitat cu o oarecare uimire la rezervistul prăbușit la picioarele mele, cu sângele prelingându-i-se din scalpul peste care îl lovisem „tare și suficient de des”.

— Adam, mi-a spus. Când am pomenit despre sfatul tatălui tău… mă refeream la *șerpi.*

— La șerpi?

O parte dintre ei continuau să se-ncolăcească prin excavație. Dar mi-am adus aminte că Julian știa foarte puține despre natura și diversitatea reptilelor.

— Nu sunt decât șerpi de porumb, i-am explicat. Cândva nevoiți să se limiteze la partea de sud-est, șerpii de porumb s-au răspândit în nord după încălzirea climei. Am citit că unii dintre strămoșii laici obișnuiau să-i

țină ca animale de companie – încă un exemplu al perversității deliberate a înaintașilor noștri. Sunt mari, dar nu sunt veninoși.

Julian a căscat ochii și a absorbit informația. Pe urmă s-a uitat iarăși la rezervistul prăbușit.

— L-ai ucis?

— Păi, sper că nu, am răspuns.

VIII

Ne-am făcut o nouă tabără, într-o zonă mai puțin populată a ruinelor, și am stat cu ochii pe drum, iar în zori am văzut un singur cal și un singur călăreț apropiindu-se dintre vest. Era Sam Godwin.

Julian l-a strigat, fluturându-și brațele. Sam s-a apropiat, s-a uitat cu o oarecare ușurare la Julian, apoi, întrebător, la mine. M-am înroșit, gândindu-mă cum îi întrerupsesem rugăciunile (indiferent cât de neortodoxe ar fi fost, dintr-o perspectivă exclusiv creștină) și cât de josnic reacționasem când îi descoperisem adevărata religie. Dar n-am spus nimic și nici el n-a spus nimic, iar relațiile noastre au părut să reintre în normal, de vreme ce îmi dovedisem loialitatea (sau prostia) plecând în ajutorul lui Julian.

Era dimineața Crăciunului. Am presupus că ziua n-avea nicio semnificație deosebită

pentru Julian sau pentru Sam, dar eu eram chinuitor de conștient de asta. Cerul redevenise senin, dar în timpul orelor întunecate ale dimineții viscolise, și zăpada „se întindea jur împrejur, adâncă, înghețată și lucie”. Până și ruinele din Lundsford se transformaseră în ceva cu muchii rotunjite și de o frumusețe stranie. Am văzut, cu uimire, cât de simplu era pentru natură să înveșmânteze descompunerea în straiul purității și să-i dea o înfățișare pașnică.

Dar pacea nu putea să dureze, și Sam a spus-o.

— Acum, când vorbim, pe urmele mele vin soldați. Prin telegraf s-a ordonat ca Julian să nu fie lăsat să scape. Nu mai putem zăbovi aici mai mult de o clipă.

— Unde-o să ne ducem? a întrebat Julian.

— E imposibil să mergem mai departe, către est. Nu există niciun fel de nutreț pentru animale și e foarte puțină apă. Mai curând sau mai târziu va trebui să ne-ntoarcem către sud și să întâlnim calea ferată sau șoseaua principală. Mă tem că un timp o s-avem provizii sărăcăcioase și-o să străbatem un drum greu și, dacă reușim să scăpăm, va trebui să ne asumăm alte identități. O să fim la fel ca dezertorii sau muncitorii refugiați și presupun că vom fi nevoiți să petrecem o vreme printre oamenii care duc greul, cel

puțin până ajungem la New York. Acolo putem găsi prieteni.

Era un plan, dar unul vast și deprimant, a cărui perspectivă mi-a strâns inima.

— Avem un prizonier, i-a spus Julian mentorului său, și l-am dus pe Sam în săpătura dintre ruine ca să-i explicăm cum ne petrecuserăm noaptea.

Rezervistul era acolo, cu mâinile legate la spate, ceva cam amețit după pedeapsa pe care i-o aplicasem, dar simțindu-se destul de bine ca să poată să deschidă ochii și să ne privească furios. Julian și Sam au petrecut o vreme întrebându-se cum să scape de această povară. Bineînțeles că nu-l puteam lua cu noi; problema era cum să-l trimitem înapoi, la superiorii lui, fără să ne punem într-un pericol inutil.

Era o dezbatere la care nu puteam contribui cu nimic, așa că am luat o bucată de hârtie și un creion din sacul meu și am scris o scrisoare.

Îi era adresată mamei, de vreme ce tata nu avea știință de carte.

Fără îndoială că mi-ai observat absența, am scris. Sunt trist fiindcă mă aflu departe de casă, mai ales la vremea asta (scriu în ziua de Crăciun). Dar sper că te vei consola știind că sunt bine sănătos și că nu mă aflu în niciun pericol imediat.

(Era o minciună, depinzând de sensul dat

cuvântului „imediat”, dar una plină de blândețe, am chibzuit).

În orice caz, n-aș fi putut să rămân la Williams Ford, fiindcă n-aș fi putut scăpa definitiv de recrutare, nici măcar dacă mi-aș fi amânat serviciul militar cu câteva luni. Mobilizarea e cât se poate de serioasă; probabil că războiul din Labrador merge prost. Despărțirea noastră era inevitabilă, oricât aș plânge după căminul meu și după întreg confortul lui.

(Și abia m-am putut abține să-mpodobesc pagina cu o lacrimă rătăcită).

Te rog să accepți toate urările mele de bine și toată recunoștința mea pentru tot ceea ce ați făcut pentru mine tu și tata. O să-ți scriu din nou imediat ce va fi cu putință, ceea ce s-ar putea să nu se-ntâmple prea curând. Încrede-te în gândul că-mi voi urma destinul cu credință și dând dovadă de toate virtuțile creștine pe care m-ai învățat să le deprind. Dumnezeu să te binecuvânteze în anul care va veni și în fiecare alt an!

Nu era suficient, dar n-aveam timp să scriu mai mult. Julian și Sam mă strigau. Am semnat și am adăugat, ca post-scriptum:

Te rog să-i spui tatei că-i prețuiesc sfatul și că mi-a fost deja de folos. Al tău etc., încă o dată, Adam.

— Văd c-ai scris o scrisoare, a remarcat Sam, când a venit să mă grăbească să-mi iau calul.

Dar te-ai gândit cum o s-o trimiți?

Am mărturisit că n-o făcusem.

— O poate duce rezervistul, a spus Julian, care încălecase deja. Și rezervistul era în șa, dar cu mâinile legate la spate, iar Sam ajunsese la concluzia că trebuia să-l lăsăm liber, să plece călare spre vest, unde avea să-ntâlnească în curând alți soldați. Era conștient, dar, cum spuneam, ursuz, și s-a răstit la noi:

— Nu sunt poștașul nimănui!

Am scris adresa pe mesaj, iar Julian l-a luat și l-a îndesat în coburii rezervistului. În ciuda tinereții sale și a stării nu prea bune în care i se aflau părul și hainele, Julian stătea drept în șa. Nu mă gândisem niciodată la el ca la un nobil până în clipa aceea, când trupul și vocea lui au părut să capete ceva din înfățișarea unui comandant.

— Te-am tratat cu blândețe... i-a spus rezervistului. Omul a articulat o înjurătură.

— Taci! Ai fost rănit în luptă, dar te-am luat prizonier și te-am tratat cu mai multă gentilețe decât am fost tratați noi când lucrurile stăteau invers. Sunt un Comstock – cel puțin pe moment – și nu voi accepta, cu niciun preț, ca un infanterist să mi se adreseze cu grosolănie. O să duci mesajul acestui băiat și o s-o faci cu recunoștință.

Rezervistul a fost evident copleșit de afirmația că Julian era un Comstock –

acționase presupunând că eram niște simpli săteni fugari – dar și-a adunat curajul și a întrebat:

— De ce-aș face-o?

— Pentru că e creștinește, a răspuns Julian, și, dacă această dispută cu unchiul meu se va încheia vreodată, puterea de a-ți zbura capul de pe umeri s-ar putea să fie în mâinile mele. Are sens pentru tine, soldat?

Rezervistul a admis că avea.

Așa că în dimineața aceea de Crăciun am ieșit călare dintre ruinele unde descoperise marginarul *Istoria omenirii în cosmos*, care continua să se afle în rucsacul meu, amintire rătăcitoare a unui trecut pe jumătate uitat.

Mintea mea era o harababură de idei și de neliniști, dar m-am pomenit reamintindu-mi ceea ce spusese Julian, cu multă vreme în urmă, așa mi se părea acum, despre ADN, cum aspira către o copie perfectă, dar evolua reamintindu-și imperfect de sine însuși. Ar fi putut fi adevărat, mi-am spus, pentru că viețile noastre erau astfel – timpul însuși era astfel, fiecare clipă pierind și fiind însărcinată cu propria ei reflexie deformată. În ziua aceea era Crăciunul despre care Julian pretinsese cândva că era o sărbătoare păgână, dedicată lui Sol Invictus sau unui alt zeu roman, dar care evoluase transformându-se în sărbătoarea familiară din prezent și nu ne era mai puțin

dragă din acest motiv.

(Mi-am imaginat că puteam auzi clopotele de Crăciun răsunând în clădirea Dominionului din Williams Ford, deși era imposibil, fiindcă ne aflam la kilometri distanță și nici măcar zgomotul unei lovituri de tun n-ar fi ajuns atât de departe în prerie. Nu era decât o amintire).

Și poate această logică era adevărată și în privința oamenilor: poate că deveneam deja un ecou inexact al celui care fusese cu numai câteva zile înainte. Poate era adevărat și pentru Julian. Din trăsăturile lui blânde începuse deja să iasă la lumină ceva dur și intransigent – prima manifestare a unui nou Julian, un Julian abia *apărut,* invocat de plecarea sa violentă din Williams Ford, sau mergând, cu umerii căzuți, spre a se naște la New York.

Dar asta nu era decât filosofie și nu era de prea mult folos, și am ținut-o sub tăcere în timp ce dădeam cu toții pinteni cailor către calea ferată, către necizelatul și agitatul Viitor în scutece.

Ian McDonald - Soția Djinului

Autorul britanic **Ian McDonald** este un scriitor ambițios și îndrăzneț, cu un talent impresionat, într-un domeniu larg. Prima sa povestire a fost publicată în 1982 și de atunci scrierile sale au apărut cu regularitate în *Interzone, Asimov's Science Fiction* și în alte publicații. În anul 1989, a câștigat premiul Locus la categoria roman de debut pentru *Desolation Road.* În 1992, a câștigat premiul Philip K. Dick pentru romanul *King of Morning, Queen of Day.* A mai publicat romanele *Out on Blue Six* și *Inimi, mâini, glasuri, Necroville, Terminal Cefe, Sacrifice of Fools, Evolution's Shore, Kirinya, Tendeleo's Story, Ares Express, Cyberabad* și *River of Gods,* precum și culegerile de povestiri *Empire Dreams* și *Speaking în Tongues.* Cel mai recent dintre romanele sale, *Brasyl,* a obținut premiul British Science Fiction în 2008, iar nuveleta *Soția djinului* a obținut premiile Hugo și British SF în 2007. Povestirile sale au apărut în *Antologiile Dozois* originale numerele 8-10, 14-16, 19, 20 și 23. Născut în 1960 în Manchester, Marea Britanie, McDonald și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în Irlanda de Nord, iar acum locuiește și lucrează în Belfast.

Aici vizităm o Indie a viitorului, plină de

culoare și evocatoare, unde obiceiurile străvechi și tehnologia de ultimă oră, uluitoare și sofisticată, coexistă umăr la umăr, pentru a afla un basm futurist, creat de o imaginație generoasă, despre o tânără femeie care se pomenește nu numai captivă – în adevăratul sens al cuvântului – între două lumi, ci și silită să aleagă între ele, punându-și viața în joc.

*

A fost odată o femeie din Delhi care s-a măritat cu un djin. Înainte de războiul apei, o asemenea întâmplare nu era chiar atât de neobișnuită. Despicat în două, aidoma unui creier, Delhi a fost orașul djinilor încă din vremuri imemoriale. Sufii povestesc că Dumnezeu a creat două făpturi: una de lut și una de foc. Cea de lut a devenit om; iar cea de foc, *djinni.* Ca ființe de foc, au fost întotdeauna atrași către Delhi, de șapte ori transformat în cenușă de imperiile invadatoare și de șapte ori reîntrupat. La fiecare schimbare de *chakra,* djinii și-au tras puterea din flăcări, multiplicându-se și divizându-se. Marii derviși și marii brahmani îi pot vedea, dar, pe orice stradă și în orice clipă, oricine poate surprinde șoapta și adierea caldă a trecerii unui djin.

Eu m-am născut în Ladakh, departe de fierbințeala djinilor – au dorințe și capricii cu totul străine firii omenești – dar mama s-a

născut și a crescut în Delhi, cu *maidan-ele*[4], *chowk-urile*[5] și bazarurile sale, cum sunt și acelea din Leh-ul meu.

Pentru mine, Delhi a fost un oraș al poveștilor, de aceea vă istorisesc povestea soției djinului în stilul unei legende sufi sau al unui basm din Mahabharata, sau chiar al unei telenovele, pentru că așa apare în ochii mei: Orașul Djinilor.

Nu sunt primii care s-au îndrăgostit pe zidurile Fortului Roșu.

Politicienii au discutat vreme de trei zile și s-a ajuns la o înțelegere. În onoarea populației awadhi, guvernul a pregătit un mare *durbar*[6] în curtea imensă din fața *Diwan-i-aam*[7]*.* Întreaga Indie îl urmărește, așa că spectacolul trebuie să fie la scară victoriană: arhitecții evenimentului se învălmășesc pe marmura încinsă și goală, atârnând bannere și steaguri, înălțând scene, punând la punct sisteme de sunet și lumină, ocupându-se de coregrafia dansatorilor, a elefanților, a focurilor de artificii și a unei flotile de roboți zburători de luptă, împodobind mesele, instruind personalul de serviciu și întocmind planuri de așezare a oaspeților atât de bine chibzuite încât nimeni să nu ignore pe nimeni altcineva. Trei

---

[4] Parcuri (n. tr.)

[5] Răscruci, intersecţii (n. tr.).

[6] Recepţie oficială (n. tr.).

[7] Sală în care împăratul îşi întâlnea supuşii (n. tr.).

camioane de livrare au adus, pe toată durata zilei, flori proaspete, lucruri necesare pentru festival, cel mai rafinat și mai moale mobilier. Un somelier[8] francez get-beget delirează despre cât are de suferit planificarea vinurilor din cauza arșiței de cuptor din Delhi. E o conferință importantă. Este în joc un sfert de miliard de vieți.

În acest al doilea an de când n-a mai suflat musonul, popoarele indiene din Awadh și Bharat se înfruntă unul pe altul pe malurile fluviului sacru Gange, folosindu-se de grosul tancurilor, de elicoptere robotizate de atac, de soft-uri belicoase și de rachete nucleare lente. Guvernul din Awadh plănuiește construirea unui baraj enorm, de-a lungul a treizeci de kilometri de nisip ținut sub observație în taină, unde se purifică brahmanii și unde își fac *sadhu*[9] rugăciunile. Kunda Khadar va asigura rezervele de apă necesare pentru cei o sută treizeci de milioane de locuitori ai Awadhului în următorii cincizeci de ani. Partea din aval a fluviului, care curge pe lângă orașele sacre Allahabad și Varanasi din Bharat, se va transforma în țărână. Apa e viață, apa e moarte. Diplomații din Bharat, oameni și consilieri aeai, inteligențe artificiale negociază

---

[8] Specialist în degustarea vinurilor şi în enologie, de regulă lucrând în restaurante de clasă, care recomandă clienţilor vinurile potrivite cu meniul.
[9] Asceţi.

cu națiunea rivală tratate întocmite cu grijă și drepturi de acces, știind că o singură picătură de apă risipită cu nechibzuință va scoate la vedere roboți de luptă bătându-se ca păsările de pradă deasupra turnurilor de sticlă din New Delhi și rachete lente, cu nanofocoase nucleare în pântece, furișându-se pe gheare de pisică de-a lungul fiecărui *gali*[10] din Varanasi. Canalele de știri își golesc programele de orice altceva, în afară de crichet. Un tratat e gata! S-a căzut de acord asupra unui tratat! Mâine se va semna un tratat! În seara asta, diplomații își merită *durbar-ul.* Și, în vârtejul de *hijra*[11] săltăreți și de elefanți în paradă, o dansatoare de *kathak*[12] se strecoară afară, pentru o țigară și pentru a petrece câteva clipe sus, pe crenelurile Fortului Roșu. Se reazemă de o piatră încălzită de soare, cu mare grijă față de broderia din fire de aur a costumului ei. Dincolo de Poarta Lahore se întinde Chandni Chowk, strada-bazar roind de lume; soarele e o bulă imensă, sângerând peste coșurile fabricilor și peste fermele comunitare din suburbiile vestice. Pavilioanele *chhatri* ale templului Sisganj Gurdware, minaretele și domurile moscheii

---

[10] Alee (n. tr.).

[11] Androgini sau eunuci, cunoscuţi şi sub numele de al treilea sex (n. tr.).

[12] Dans din nordul Indiei şi din Pakistan, care redă teme din miturile hinduse, precum şi diverse poveşti (n. tr.).

Jama Masjid, bărcile *shikara* ale Templului lui Shiva sunt decorul unui spectacol de umbre chinezești pe fundalul cerului roșu și prăfos. Deasupra lor, porumbei coboară în ploaie și se avântă, cu aripile șuierând. Ulii negri se înalță pe curenții de aer cald de deasupra miilor și miilor de acoperișuri din New Delhi. Dincolo de ele, un zid de apărare, mai impozant decât orice au construit vreodată mogulii, susține turnurile corporațiilor din New Delhi, templele hinduse din sticlă și diamant de construcție, ridicate la înălțimi fantastice, spiralate, licărind de stele și de lumini de avertizare pentru avioane.

O șoaptă în mintea ei, numele ei acompaniat de un acord de sitar: sunetul de apel al palmarului ei, traversându-i țeasta către centrul auditiv cu ajutorul cârligului delicat, ca un giuvaier, din spatele urechii.

— Tocmai mi-am luat o scurtă pauză de *bidi,* dă-mi o șansă s-o termin, se plânge ea, presupunând că vorbește cu Pranh, coregraful, un șobolan din al treilea sex, notoriu pentru toanele lui. Apoi: Oh!

Pentru că praful luminos ca aurul se înalță în fața ei învârtejindu-se, ca un dansator din scrum.

Un djin. Gândul planează amenințător în timp ce își ține respirația. Deși era hindusă, mama ei credea cu toată sinceritatea în *djinni,*

precum și în toate făpturile supranaturale pricepute la șmecherii, din oricare religie.

Praful se adună în forma unui bărbat purtând o *sherwani*, o haină lungă, protocolară, și un turban roșu, înfășurat lejer, și sprijinindu-se de parapet în timp ce privește anarhia strălucitoare de pe Chandni Chowk. *E foarte frumos,* își spune dansatoarea, stingându-și în grabă țigara și lăsând-o să cadă dincolo de metereze, unde trasează un arc de tăciuni roșietici. Nu se cade să fumezi în fața marelui diplomat A.J. Rao.

— Nu era nevoie să faci asta din cauza mea, Esha, spune A.J. Rao, lipindu-și palmele într-o *namaste.* Nu-mi aduce niciun folos.

Esha Rathore răspunde plecăciunii lui, întrebându-se dacă echipa care se ocupă de decoruri în curtea de jos o privește în timp ce salută văzduhul pustiu, întregul Awadh cunoaște aceste trăsături de star film: A.J. Rao, unul dintre negociatorii cei mai versați și cei mai insistenți din Bharat. Nu, se corectează ea. Întregului Awadh îi sunt cunoscute niște imagini de pe ecran. Imagini pe ecran, imagini în mintea ei. Un aeai.

— Îmi știi numele?

— Sunt unul dintre cei mai mari admiratori ai tăi. Obrajii ei se împurpurează: o adiere de căldură înăbușitoare răsucindu-se la ieșirea din microclimatul palatului, își spune Esha. Niciun

fel de stinghereală. Niciodată stinghereală.
— Dar eu sunt o dansatoare. Iar tu ești o…
— Inteligență artificială? Asta sunt. A apărut o nouă lege anti-aeai, care ne interzice să apreciem dansul? El închide ochii. Ah: în clipa asta privesc din nou *Nunta lui Radba și Krishna.*
Dar acum are parte de orgoliul ei.
— Ce spectacol?
— De pe canalul Arta Starurilor. Le am pe toate. Trebuie să mărturisesc că derulez înregistrările tale în fundal, în timp ce sunt la negocieri. Dar te rog să nu mă înțelegi greșit, nu mă satur de tine niciodată.
A.J. Rao zâmbește. Are dinți foarte frumoși, foarte albi.
— Oricât de ciudat ar părea, nu știu sigur care e protocolul în asemenea cazuri. Am venit aici fiindcă am vrut să-ți spun că sunt unul dintre cei mai înfocați fani ai tăi și aștept cu mare nerăbdare spectacolul din seara asta. Pentru mine, e principala atracție a conferinței.
Lumina a dispărut acum aproape cu desăvârșire și cerul e de un albastru pur, profund și neîntrerupt. Oamenii de serviciu străbat de mai multe ori rampele și platformele de pe ziduri, aprinzând șiraguri de lămpi minuscule cu petrol. Fortul Roșu scânteiază ca o constelație căzută asupra Vechiului Delhi. Esha și-a petrecut în Delhi toți

cei douăzeci de ani ai vieții, dar nu și-a mai văzut niciodată orașul dintr-o poziție atât de avantajoasă.

— Nici eu nu știu sigur care e protocolul, spune ea. N-am mai vorbit niciodată cu un aeai.

— Serios?

A.J. Rao stă acum cu spatele rezemat de piatra încălzită de soare, privind în sus, către cer, și zărind-o pe ea cu coada ochiului. Ochii lui zâmbesc cu ironie. *Firește,* se gândește Esha. Orașul ei e tot atât de plin de aeaiuri cum e lumea de păsări. De la sistemele computerizate și roboții cu inteligența animală a șobolanilor sau a porumbeilor până la entități ca aceasta, care stă în fața ei, deasupra porții Fortului Roșu, făcându-l complimente încântătoare. Nu stă în picioare. Nu e nicăieri, e doar un simplu tipar de informații din mintea ei.

— Vreau să spun, cu un… un… se bâlbâie ea.

— De nivel 2.9?

— Nu știu ce-nseamnă asta.

Aeaiul zâmbește și, în timp ce Esha încearcă să înțeleagă, în capul ei se aude un alt clinchet de clopoței și de data asta e Pranh, înjurând la fel de urât ca de obicei, *unde e ea, nu știe că trebuie pus în scenă un spectacol, se uită o jumătate din continentul ăsta blestemat.*

— Te rog să mă scuzi…

— Firește. O să te privesc.

Cum? Vrea ea să întrebe. *Un aeai, un djin, vrea să mă privească dansând. Cum vine asta?* Dar, când se uită în urmă, nu mai poate pune întrebări decât unei șuvițe de praf purtate de vânt de-a lungul crenelurilor luminate de felinare.

Sunt elefanți și artiști de circ, sunt iluzioniști și magicieni, *ghazal-uri*[13], cântăreți de *qawali* și de *boli*[14], este mâncare și sunt vinurile somelierului și apoi pe scenă se aprind luminile, și Esha se strecoară pe lângă Pranh cu o piruetă în timp ce *tabla*[15], *melodeon-ul* și *shehnai-ul*[16] încep să cânte. Pe pătratul de marmură, căldura e puternică, dar ea e transportată. Bătăile din picior, piruetele și vârtejul fustelor, ritmul clopoțeilor de la glezne, expresia feței, *mudrele*[17] subtile schițate de mâini: se extinde încă o dată în afara trupului său, transformându-se, mulțumită disciplinelor *kathak,* în ceva mai bun. Ar numi asta arta ei, talentul ei, dar e superstițioasă: ar însemna să afirme că are

---

[13] Poezii lirice scurte, alcătuite din distihuri cu o sigură rimă, în ultimul dintre acestea menţionându-se de multe ori numele poetului (n. tr.).

[14] Muzică populară din Punjab, regiune situată între India şi Pakistan (n. tr.).

[15] Instrument indian de percuţie alcătuit din două tobe lovite cu mâna, diferite ca dimensiuni şi ca timbru (n. tr.).

[16] Instrument de suflat folosit pe scară largă în India (n. tr.).

[17] Poziţii ale mâinilor şi/sau ale degetelor, sau gesturi sau acţiuni simbolice, ca expresie a unei stări interioare (n. tr.).

harul și să-l nimicească. Nu-i da niciodată un nume, nu vorbi niciodată despre el. Lasă-l doar să te posede. Propriul ei djin mistuitor. Dar, în timp ce se rotește de-a lungul scenei strălucitoare, în fața delegaților, un colț al percepției ei scanează arhitectura sălii, căutând camere de luat vederi, roboți, ochi prin care ar putea s-o privească A.J. Rao. Oare ea este o frântură a conștiinței lui, așa cum este el o frântură a conștiinței ei?

Abia dacă aude aplauzele când face o reverență către luminile strălucitoare și fuge de pe scenă. În cabină, în timp ce asistenta îi îndepărtează cu grijă numeroasele straturi de giuvaieruri ale costumului, le împăturește cu grijă și îi șterge machiajul cu crustă, pentru scenă, dând-o la iveală pe fata de douăzeci de ani, atenția ei se îndreaptă brusc către cârligelul pentru ureche, curbat aidoma unui semn de întrebare, din plastic, pe măsuța de toaletă. În blugi și într-o vestă de mătase fără mâneci, de nedeosebit de oricare dintre cele patru milioane de oameni de douăzeci și ceva de ani din Delhi, își încolăcește aparatul după ureche, își netezește părul deasupra lui și degetele îi rătăcesc o clipă pe lamele palmarului de pe mână. Niciun apel. Niciun mesaj. Niciun avatar. E surprinsă fiindcă asta are o atât de mare importanță.

Mercedesurile oficiale sunt aliniate în fața

porții Delhi. Un bărbat și o femeie o interceptează în drum spre mașina ei. Îi alungă cu o fluturare a mâinii.

— Nu dau autografe...

Niciodată după spectacol. Pleacă, îndepărtează-te repede și în tăcere, dispari în oraș. Bărbatul își deschide palma și îi arată o insignă de polițist.

— O să luăm mașina asta.

Automobilul, un Maruti crem, de mare clasă, iese din șir și se interpune în fața lor. Bărbatul deschide politicos portiera și o lasă să urce prima, dar gestul lui n-are nimic respectuos. Femeia se instalează în față, alături de șoferul care accelerează și, cu un urlet de claxon, pătrunde în marele circ al traficului de noapte din jurul Fortului Roșu. Instalația de aer condiționat toarce.

— Sunt inspectorul Thacker de la Departamentul de înregistrare și Autorizare a Inteligențelor Artificiale, spune bărbatul.

E tânăr, cu tenul frumos, încrezător în sine și câtuși de puțin intimidat fiindcă stă alături de o celebritate. Probabil folosește un aftershave hiper-empatic.

— Un polițai Krishna. Asta îl face să se crispeze.

— Sistemele noastre de urmărire au semnalat o comunicare între dumneavoastră și aeaiul A.J. Rao, de Nivel 2.9, din Bharat.

— Da, m-a sunat.
— La 21:08. Ați fost în legătură șase minute și douăzeci și două de secunde, îmi puteți spune despre ce-ați discutat?
Mașina merge foarte repede pentru Delhi. Traficul pare să curgă în jurul ei. Toate semafoarele par să fie verzi. Nimic nu își permite să-i oprească înaintarea. Pot să facă asta? Se întreabă Esha. Polițaii Krishna, poliția aeaiurilor pot îmblânzi creaturile pe care le vânează?
— Am vorbit despre *kathak.* E fan. Asta e o problemă? Am greșit cu ceva?
— Nu, nicidecum, domnișoară. Dar, înțelegeți, cu o conferință de o asemenea importanță… îmi cer scuze, în numele departamentului, pentru această necuviință. Ah! Am ajuns.
Au adus-o exact în fața bungaloului ei. Simțindu-se murdară, prăfuită și derutată, urmărește mașina polițailor Krishna demarând și ținând traficul frenetic din Delhi la distanță cu djinii săi domesticiți. Se oprește lângă poartă. Îi trebuie, merită un moment în care să se desprindă de spectacol, acel mic pas care îți permite să te răsucești, să privești înapoi către tine însuți și să-ți spui, da, Esha Rathore. Bungaloul e întunecat, tăcut. Neeta și Priya trebuie să fi ieșit cu minunații lor logodnici, vorbind despre darurile de nuntă, despre lista invitaților și despre abundența zestrei pe care

o vor putea stoarce de la familiile viitorilor lor soți. Nu sunt surorile ei, deși împart același bungalou elegant. În Awadh, ba chiar și în Bharat, nimeni nu mai are surori. Nimeni de vârsta Eshei, deși a auzit că echilibrul este restabilit. Fiicele sunt la modă. Odată ca niciodată, femeile aduceau zestrea.

Trage adânc în piept aerul orașului. Microclimatul răcoros din grădină comprimă vuietul din Delhi într-o pulsație estompată, precum a sângelui din inimă. Simte mirosul prafului și al trandafirilor. Trandafirul de Persia. Simbolul poeților urdu. Și praf. Își imaginează praful înălțându-se cu un foșnet de vânt, învârtejindu-se în forma unui djin încântător și primejdios. Nu. O iluzie, o nebunie a vechiului oraș dement. Deschide poarta de siguranță și găsește fiecare centimetru pătrat al complexului de locuințe plin cu trandafiri.

Neeta și Priya o așteaptă a doua zi dimineață, la micul dejun, stând una lângă alta, ca membrii unei comisii de interviu. Sau ca polițaii Krishna. De data asta nu vorbesc despre case și despre soți.

— Cine cine cine de unde au apărut cine a trimis atât de mulți trebuie să fi costat o avere…

Puri, menajera, aduce *chai* verde chinezesc, care previne cancerul. Măturătorul a stivuit

toate buchetele într-un morman, la un capăt al complexului. Dulceața parfumului lor are deja o umbră de putreziciune.

— E diplomat.

Neeta și Priya nu urmăresc decât *Orașul și Țara* și canalele *chati,* dar până și ele trebuie să fi auzit de A. J. Rao. Așa că le minte pe jumătate.

— E un diplomat bharati.

Buzele lor iau forma unui oooh, apoi a unui *ah,* când se privesc una pe alta.

— Trebuie trebuie trebuie să-l aduci, spune Neeta.

— La *durbar-ul* nostru, spune Priya.

— Da, la *durbar-ul* nostru, întărește Neeta.

În ultimele două luni, au pălăvrăgit planificând puține alte lucruri în afară de marea lor petrecere de logodnă, unde își vor da aere în fața prietenelor încă nemăritate și îi vor face geloși pe toți burlacii. Esha își scuză strâmbătura punând-o pe seama amărăciunii ceaiului de leac.

— E foarte ocupat.

Nu spune că e *un om ocupat.* Nici măcar nu-și poate da seama de ce alege jocul ăsta al secretelor, un joc de *fetișcane* prostuțe. La Fortul Roșu a sunat-o un aeai ca să-i spună c-o admiră. Nici măcar nu s-au întâlnit. N-avea cu cine să se-ntâlnească. Totul a fost în mintea ei.

— Nici măcar nu știu cum aș putea să iau

legătura cu el. Nu-și dau numerele.
— Vine, insistă Neeta și Priya.

Abia dacă poate auzi muzica din cauza zăngănitului instalației vechi de aer condiționat, dar transpirația i se prelinge pe coaste, de-a lungul beteliei colanților Adidas, pentru a i se aduna în adâncitura șalelor, alunecând apoi între curbele încordate ale feselor. Face încă o încercare, traversând podeaua sălii de repetiții din *gharana*[18]. Până și clopoțeii de la glezne sună a plumb. În noaptea trecută a atins cele trei ceruri. În dimineața asta e inertă. Nu se poate concentra, iar acel mic *lavda* care e Pranh o știe foarte bine și o plesnește cu o nuia, scuipând suluri de *paan* mestecat și înjurături leșinate de eunuc.
— Ei! Mai puține priviri către palmar și mai multe mudre! Mudre decente. Mi-ai stârni penisul, dacă aș mai avea unul.
Jenată fiindcă Pranh a observat ceva de care ea însăși nu era conștientă – *sună, cheamă-mă, sună cheamă-mă, sună, scoate-mă de aici* – Esha ripostează:
— Dacă ai fi avut vreodată unul.
Pranh o biciuiește cu nuiaua peste picioare, îi

[18] Sistem de organizare a cântăreţilor şi dansatorilor, bazat pe descendenţă, pe şcoala aleasă sau pe adoptarea unui anumit stil muzical (n. tr.).

lovește usturător spatele gambei.

— Lua-te-ar naiba, *hijra*!

Esha își înșfacă prosopul geanta palmarul, își agață cârligelul receptor, ascunzându-l în spatele părului lung și lins. N-are rost să se schimbe, căldura de afară o să pătrundă prin orice, într-o clipă.

— Am plecat de-aici.

Pranh nu strigă după ea. E prea mândru. *Un mic maimuțoi monstruos,* se gândește ea. Cum se face că un șobolan ca el e asexuat, dar un aeai imaterial e de sex masculin? În legendele din Vechiul Delhi, djinii sunt întotdeauna bărbați.

— Memsahib[19] Rathore?

Șoferul e în ținută de gală, cu cizme. Singura concesie făcută căldurii sunt ochelarii de soare. În brasieră, pantaloni strâmți și cu restul pielii dezgolită, ea simte că se topește.

— Vehiculul are aer condiționat, *memsahib.*

Tapițeria din piele albă e atât de răcoroasă încât carnea i se retrage, ferindu-se de ea.

— Asta nu e mașina poliției Krishna.

— Nu, memsahib.

Șoferul demarează și intră în trafic. Abia când aude pocnetul încuietorilor de siguranță se gândește: *Oh, Krishna*[20]*, e posibil să fiu răpită.*

---

[19] Doamnă sau stăpână (n. tr.).

[20] Divinitate venerată mai ales ca avatar al lui Vishnu, unul dintre zeii supremi, al doilea din Trinitatea hindusă (n. tr.).

— Cine te-a trimis?

Geamul care o desparte de șofer e prea gros pentru pumnii ei. Chiar dacă portierele n-ar fi încuiate, o rostogolire în afara mașinii, la o asemenea viteză și într-un asemenea trafic, ar fi prea mult chiar și pentru reflexele iuți ale unei dansatoare. Și a trăit în Delhi toată viața ei, într-un *basti*[21] al bungalourilor, dar nu recunoaște aceste străzi, suburbia asta, parcul ăsta industrial.

— Unde mă duci?

— Nu-mi este îngăduit să spun unde, *memsahib,* pentru că aș strica surpriza. Dar mi se permite să vă spun că sunteți invitata lui A.J. Rao.

Palmarul o strigă pe nume după ce tocmai s-a răcorit cu apă gazoasă Kinley, îmbuteliată, din barul mașinii.

— Alo! (lăsându-se pe spate și adâncindu-se în pielea albă, răcoroasă, ca un star *filmi.* Ea e un star. Un star cu bar în mașină).

Numai audio.

— Mașina e într-adevăr acceptabilă?

Aceeași voce calmă, suavă. Nu-și poate imagina că vreun oponent ar fi în stare să reziste unei asemenea voci în timpul negocierilor.

— E minunată. Foarte luxoasă. Cu un statut foarte înalt.

[21] Sat, zonă (n. tr.).

Acum e în *basti,* pe străzi mai murdare, mai încâlcite și mai sărăcăcioase decât acelea pe care a copilărit. Mai noi. Cele mai noi par întotdeauna mai vechi. Niște băieți pufăie ca locomotivele pe lângă o *chhakda*[22] improvizată, construită din componente aruncate de tractor. Lexusul de culoare crem, ocolește cu grijă vite descărnate, cu soldurile ascuțite proiectându-se în afară de sub pielea întinsă, ca un mecanism. Pretutindeni, praful uscat de secetă se așterne, gros, peste pânza de păianjen a crăpăturilor fine de pe cupolele mașinilor. E un oraș al privirilor uimite.

— N-ar fi trebuit să fii la conferință? Un hohot de râs în centrul ei auditiv.

— Oh, mă străduiesc din greu ca să câștig apă pentru Bharat, crede-mă. Nu sunt nimic altceva decât un slujitor civil asiduu.

— Vrei să spui că ești și acolo, și aici?

— Oh, pentru noi nu e mare lucru să fim în mai multe locuri în același timp. Există o mulțime de copii de-ale mele și de subrutine.

— Și care ești tu, cel adevărat?

— Cu toții suntem adevăratul eu. Adevărul e că niciunul dintre avatarurile mele nu se află nicidecum în Deliii. Sunt distribuit într-o serie de inimi-*dharma*[23] de pe întreg cuprinsul orașelor Varanasi și Patna.

---

[22] Maşinuţă artizanală (n. tr.).

[23] Scopul vieţii, termen spiritual şi religios indian (n. tr.).

Oftează. Sunetul, plin de lehamite și de căldură, pare să vină de aproape, ca o șoaptă la urechea ei.

— Ți se pare dificil să-nțelegi o conștiință distribuită; mie îmi e întru totul la fel de greu să înțeleg o conștiință individuală, mobilă. Eu nu pot decât să mă copiez prin ceea ce numiți voi ciberspațiu, care reprezintă realitatea materială a universului meu, dar voi vă mișcați prin spațiul dimensional și prin timp.

— Atunci, căruia dintre voi îi plac?

Cuvintele au scăpat, imprudente, libere și nechibzuite.

— Cui îi plac ca dansatoare, asta am vrut să spun. Își completează spusele bolborosind. Unul dintre voi apreciază în mod deosebit *kathak-ul?*

Cuvinte politicoase, pe care i le adresezi unui industriaș sau unui avocat care promite, la una dintre seratele hidoase, pentru pețit, organizate de Neeta și Priya. *Nu fi îndrăzneață, nimănui nu-i place genul ăsta de femeie. Lumea noastră e acum a bărbaților.* Dar ea aude efervescența veselă din vocea lui A.J. Rao.

— Mie, întregului, și fiecărei părți din mine, zău, Esha. Numele ei. I-a rostit numele.

Strada e împuțită, cu câini corciți, vagabonzi, și cu bărbați trândăvind pe câte un *charpoy*[24]

[24] Pat din frânghii împletite (n. tr.).

și întinzându-se, dar șoferul insistă: *aici, pe aici, memsahib.* Ea pășește cu grijă de-a lungul unei *gali* pline de minarete din cauciucuri uzate de mașină. Duhoarea de *ghee*[25] ars și de urină de vită stătută umple aerul. Copiii se îmbulzesc în jurul Lexusului, dar mașina beneficiază de nivelul de securitate al lui A.J. Rao. Șoferul împinge o poartă veche, în stilul mogulilor, din lemn și bronz, dintr-un zid roșu, dărăpănat.

— Memsahib.

Ea intră în grădină. În ruinele unei grădini. Suspinul de admirație se stinge. Canalele de apă, în formă geometrică, ale *charbagh-ului*[26] sunt secate, crăpate, sufocate de resturile picnicurilor. Tufele sunt neîngrijite și au crescut prea mult, bordurile straturilor sunt zdrențuite de buruieni. Iarba e râioasă, maronie, arsă de secetă; crengile de jos ale copacilor au fost tăiate ca lemne de foc. Merge către pavilionul cu acoperișul crăpat din centru, unde se întâlnesc toate aleile și toate canalele cu apă, și pietrișul de sub pantofii ei cu talpa subțire e despicat de pârâiașe lăsate în urmă de musonii trecuți. Pajiștile sunt acoperite de frunze moarte și de rămurele căzute. Fântânile sunt seci și pline de nămol.

[25] Unt purificat, semilichid (n. tr.).

[26] Grădină în stil persan, divizată în patru zone cu ajutorul unor alei sau al unor cursuri de apă (n. tr.).

Însă mai multe familii se plimbă, împingând cărucioare cu bebeluși; copiii aleargă după mingi. Domni bătrâni, musulmani, citesc ziare și joacă șah.

— Grădinile Shalimar, spune A.J. Rao și vocea lui vine de la baza craniului ei. Paradisul sub forma unei grădini înconjurate de ziduri.

Pe măsură ce vorbește, se revarsă un val al schimbărilor, traversând grădina și îndepărtându-i întreaga decădere din secolul al douăzeci și unulea. Copacii își desăvârșesc brusc frunzișul, înfloresc florile din răzoare, mușcatele din șirurile de ghivece de teracotă conturează malurile canalelor din *charbagh,* în care se înfioară undele apei. Pe acoperișul stratificat al pavilionului scânteiază tabla de aur, păunii se agită și își împopoțonează vanitatea și totul strălucește, împroșcat de jocul fântânilor. Familiile zâmbitoare se preschimbă în nobili moguli, iar bătrânii din parc se transformă în *mali*[27], care curăță aleile de pietriș cu mături din nuiele.

Auzind revărsarea argintie a acordurilor îndepărtate ale unui sitar, Esha bate încântată din palme.

— Oh! spune ea, încremenită de uimire. Oh!

— Astfel îți mulțumesc pentru ceea ce mi-ai oferit azi-noapte. E unul dintre locurile mele preferate din întreaga Indie, deși a căzut

[27] Grădinari (n. tr.).

aproape pe deplin în uitare. Poate tocmai fiindcă e aproape uitat. În 1658, Aurangzeb a fost încoronat aici ca împărat mogul, iar acum își fac plimbarea de seară oamenii din *basti.* Trecutul se numără printre pasiunile mele; e mai ușor pentru mine, pentru noi toți. Epocile în care putem trăi sunt tot atât de multe ca locurile unde ne putem afla. Vin adesea aici, în mintea mea, sau ar trebui să spun că grădina asta vine la mine.

Pe urmă jeturile de apă ale fântânii arteziene freamătă de parcă s-ar afla în bătaia vântului, dar nu e vânt, nu în după-amiaza asta înăbușitoare, și apa căzătoare se scurge în forma unui bărbat care iese dintre stropi. Un bărbat de apă, care sclipește și se revarsă și devine un bărbat de carne. A.J. Rao. *Nu,* se gândește ea, *niciodată de carne.* Un djin. O *creatură captivă între rai și iad. Un capriciu, un șarlatan. Atunci păcălește-mă.*

— E așa cum susțin vechii poeți urdu, spune A.J. Rao. Paradisul este într-adevăr înconjurat de un zid.

A trecut de mult de ora patru, dar nu poate să doarmă. Stă întinsă pe patul ei, goală – fără niciun strop de rușine – cu excepția cârligelului din spatele urechii, cu fereastra deschisă și cu instalația antică de aer condiționat pufăind, sporadic, în timpul penelor de curent periodice. E cea mai cumplită noapte. Orașul

gâfâie în căutarea unei guri de aer. În noaptea asta, până și traficul pare să se fi dat bătut. În partea opusă a camerei, palmarul ei își deschide ochiul albastru și îi șoptește numele. *Esha.* Ea se ridică, îngenunchind în pat, cu mâna pe cârligel, cu mărgele de sudoare pe pielea dezgolită.

— Sunt aici.

O șoaptă. Neeta și Priya se află de cealaltă parte a unui zid subțire.

— E târziu, știu, îmi cer scuze…

Privirea ei traversează încăperea, către camera de luat vederi a palmarului.

— E în ordine, nu dormeam. Vocea lui a avut un ton aparte.

— Ce e?

— Misiunea e un eșec.

Ea îngenunchează în mijlocul patului vechi, imens. Transpirația i se prelinge pe șira spinării.

— Conferința? Cum? Ce s-a-ntâmplat? Ea șoptește, el vorbește în mintea ei.

— Am omis o problemă. O problemă măruntă, banală, dar a fost ca o pană care despică totul, până când se năruie. Awadhii își vor construi barajul la Kunda Khadar și vor păstra pentru Awadh întreaga apă sacră a fluviului Gange. Delegația mea își face deja bagajele. Ne vom întoarce la Varanasi în dimineața asta.

Inima ei zvâcnește. Apoi se ocărăște singură,

fetișcană proastă, *romantică.* El e deja în Varanasi, în aceeași măsură în care e acum aici sau în Fortul Roșu, asistându-și superiorii umani.

— Îmi pare rău.

— Da, spune el, ăsta e sentimentul. Oare-am avut prea multă încredere în talentele mele?

— Oamenii te vor dezamăgi întotdeauna. Un râset crispat în întunecimea craniului ei.

— Cât de... imaterial din partea ta, Esha.

Numele ei pare să plutească în aerul fierbinte, ca un acord muzical.

— O să dansezi pentru mine?

— Cum, aici? Acum?

— Da, am nevoie de ceva... întrupat. Material. Simt nevoia să văd un trup mișcându-se, o conștiință dansând în spațiu și timp, așa cum n-o pot face eu. Simt nevoia să privesc ceva frumos.

Nevoia. O făptură cu puterile unui zeu *simte nevoia.* Dar Esha se rușinează brusc, ascunzându-și în palme sânii mici și tari.

— Muzică... se bâlbâie ea. Nu pot dansa fără muzică... Umbrele din capătul dormitorului se îngroașă, căpătând forma unui ansamblu: trei bărbați aplecați peste o *tabla,* o *sarangi*[28] și un *bansuri*[29]. Esha scoate un țipăt scurt și se

[28] Vioară cu gâtul scurt din sudul Asiei, folosită în India şi Pakistan (n. tr.).
[29] Flaut de bambus, folosit în India, Pakistan şi Bangladeş (n. tr.).

ghemuiește sub cuvertură. *Ei nu te pot vedea, nu există decât în mintea ta. Și, chiar dacă ar avea trup, ar fi atât de absorbiți de instrumentele lor din sârmă și piele încât nici măcar nu te-ar observa.* Niște creaturi teribil de pasionate de meseria lor, muzicanții ăștia.

— În noaptea asta am încorporat în mine însumi o copie a unui sub-aeai, spune A.J. Rao. Un sistem de compoziție de nivel 1.9. Eu produc efectele vizuale.

— Poți schimba din când în când biții din tine însuți? întreabă Esha.

Cântărețul la *tabla* a început să bată ușor în toba *dayan*[30], în ritmul lent al unui *natetere.* Muzicanții dau din cap unul către altul. Măsura, vor bate măsura. Îi vine greu să se convingă că Neeta și Priya nu pot auzi; nu aude nimeni, în afară de ea. Și de A.J. Rao. Cântărețul la *sarangi* își așază arcușul pe strune, cel de la *bansuri* sloboade un șir de note de flaut. O *sangeet*[31], dar una pe care n-a mai auzit-o niciodată.

— E o improvizație!

— E o compoziție *aeai.* Nu recunoști sursele de inspirație?

— Krishna și *gopi-ile*[32]*.*

Una dintre temele *kathak* clasice. Krishna

---

[30] Toba mică din setul *tabla* (n. tr.).

[31] Compoziţie muzicală interpretată de un ansamblu instrumental (n. tr.).

[32] Păzitoare de vaci (n. tr.).

seduce mulgătoarele cu flautul *bansuri,* cel mai senzual dintre instrumente. Ea cunoaște pașii, își simte trupul anticipând mișcările.

— O să dansezi, doamnă?

Și ea coboară din pat cu grația plină de forță a unui tigru, pășind pe rogojina din iarbă care acoperă podeaua dormitorului, în câmpul vizual al palmarului. Până acum a fost rușinoasă, prostuță, fetișcană. Acum nu mai e. N-a mai avut niciodată un astfel de public. Un lord al djinilor. În tăcerea nepângărită, fierbinte, execută mișcările, pașii apăsați și plecăciunile celor *O Sută Opt Gopi,* sărutând cu picioarele goale iarba împletită. Mâinile ei alcătuiesc *mudre,* expresia feței e o poveste străveche: surpriză, sfială, dragoste interzisă, excitare. Transpirația i se prelinge din belșug pe pielea dezgolită; ea nu o simte. E înveșmântată în mișcare și în noapte. Timpul încetinește, stelele se opresc pe calea lor arcuită deasupra mărețului Delhi. Simte sub tălpi răsuflarea planetei. Pentru asta a fost totul, toate trezirile în zori de zi, picioarele însângerate, toate loviturile cu trestia lui Pranh, toate aniversările ratate, copilăria furată. Dansează până când picioarele îi sângerează din nou pe împletitura aspră a rogojinii, până când fiecare picătură de apă din trupul ei e suptă și preschimbată în sare, dar păstrează ritmul bătăilor în *tabla,* ritmul

dayan-ului și al *bayan-ului*[33]*.* E mulgătoarea de la marginea fluviului, sedusă de un zeu. A.J. Rao n-a ales acest *kathak* fără niciun motiv. Și muzica ajunge la acordurile tot mai înalte de la sfârșit, și muzicanții se înclină unul în fața altuia și se risipesc într-un praf auriu, și ea se prăbușește la capătul patului, istovită cum n-a mai fost niciodată după un spectacol.

O trezește lumina. E transpirată, goală, stânjenită. Servitorii ar putea da peste ea. Și are o durere de cap ucigătoare. Apă. Apă. Încheieturile i-o cer. Își pune un halat chinezesc de mătase. Când se îndreaptă spre bucătărie, ochiul de voyeur al palmarului clipește către ea. Așadar n-a fost un vis erotic, o halucinație istovitoare stârnită de arșiță și de hidrocarburi. A dansat Krishna și cele o sută opt *gopi* în dormitorul ei, pentru un *aeai.* Un mesaj. Conține un număr. *Poți să mă suni.*

De-a lungul întregii istorii a celor opt Delhi au existat bărbați – și aproape întotdeauna numai bărbați – buni cunoscători ai tradiției djinilor. Știu să recunoască multiplele lor forme și văd dincolo de deghizările sub care se arată pe străzi – măgari, maimuțe, câini, păsări necrofage – deslușindu-le adevăratul sine. Le cunosc adăposturile și locurile unde se adună – sunt atrași în mod deosebit de moschei – și

[33] Toba mare din setul *tabla* (n. tr.).

știu că acea căldură inexplicabilă ce pare să te apese pe o *gali* din spatele moscheii Jama Masjid e a djinilor, atât de înghesuiți încât le simți focul când treci printre ei. Cei mai înțelepți – și cei puternici – dintre fachiri le cunosc numele, așa că îi pot captura și le pot porunci. Chiar și în vechea Indie – înainte de a se împărți în Awadh, Bharat, Rajputana și Statele Unite ale Bengalului – existau oameni sfinți care îi puteau chema pe djini ca să zboare în spinarea lor de la un capăt al țării la altul, într-o singură noapte. În Leh-ul meu natal exista un sufi foarte, foarte bătrân care a alungat o sută opt djini dintr-o casă năpăstuită: douăzeci și șapte din camera de zi, douăzeci și șapte din dormitor și cincizeci și patru din bucătărie. Cu atât de mulți djini, nu mai era loc pentru nimeni altcineva. I-a scos arzând iaurt și chili, dar a avertizat: nu vă distrați împreună cu djinii, pentru că la ei totul are un preț și, chiar dacă vor trece ani de-a rândul fără să-l ceară, o vor face cu siguranță.

Acum în orașul lor a apărut un nou neam care se înghesuie, în căutare de spațiu: aeaiurile. Dacă djinii sunt făpturi de foc, și oamenii sunt făpturi de lut, ei sunt creația cuvântului. Pe bulevardele și la *chowk-urile* din Delhi mișună cincizeci de milioane: dirijând traficul, negociind acțiuni, menținând alimentarea cu energie electrică și cu apă, răspunzând la

întrebări, ghicind norocul, ocupându-se de calendare și de jurnale personale, rezolvând probleme de rutină ale legislației și probleme medicale, jucând în spectacole siropoase, studiind septilioanele de informații care se scurg în fiecare secundă prin sistemul nervos al metropolei. Orașul e o mantră imensă. De la curierii și roboții de întreținere care nu sunt cu mult mai presus de inteligența unui animal (orice animal are destulă; întrebați vulturul și tigrul) până la aeaiurile de măreţul Nivel 2.9, de nedeosebit de o ființă umană în 99,99% din timp, sunt cu toții o specie tânără, activă, proaspăt venită pe lume și entuziastă, înțelegându-și prea puțin puterea.

Djinii privesc îngroziți de pe acoperișuri și din minarete: pentru că asemenea creaturi puternice zămislite de cuvântul viu sunt atât de oarbe încât slujesc făpturile de lut, dar mai ales pentru că, spre deosebire de oameni, pot întrezări momentul când aeaiurile îi vor alunga din străvechiul și îndrăgitul lor oraș, luându-le locul.

Tema aleasă de Neeta și Priya pentru acest *durbar* e *Orașul și Țara:* megatelenovela bharati ajunsă în mod pervers din ce în ce mai la modă pe măsură ce opinia publică din Awadh se întoarce împotriva Bharatului. Ei, pur și simplu o să ne construim al naibii de bine

barajul, cu sau fără tancuri; n-au decât s-o cerșească, apa e acum a noastră; apoi, fără să-și tragă răsuflarea, ce părere aveți despre Ved Prakash, nu e scandalos de ce e în stare acest Ritu Parvaaz? Cândva au luat în râs serialul și pe privitorii săi, dar acum așa ceva e deplasat, e lipsă de patriotism, nu se mai pot sătura de Anita Mahapatra și de musulmana Vora. Unii încă refuză să se uite, dar plătesc ca să primească rezumate zilnice, reușind astfel să pară informați, așa cum o cere moda, la reuniunile sociale obligatorii, cum sunt *durbar-urile* organizate de Neeta și Priya.

Și e un mare *durbar:* ultimul dinaintea musonului – dacă anul ăsta se va întâmpla să fie unul. Neeta și Priya au angajat băieți bhati ca să trimită o revărsare de combinații direct către cârligelele oaspeților. Există chiar și câmp de control al climatului, trudind din greu la limita capacităților sale pentru a ține la distanță arșița nopții. Esha simte ultrasunetele în măsele, ca pe un bâzâit surd.

— Eu unul cred că sudoarea îți stă bine, spune A.J. Rao, citind semnele vitale ale Eshei în palmarul ei.

Invizibil pentru toți ceilalți, cu excepția ei, merge alături de ea, aidoma morții, prin înghesuiala de oaspeți în costume din *Orașul și Țara.* Ultimul *durbar* din sezon e, prin tradiție, un bal mascat. În lumea mondenă a clasei de

mijloc din Delhi, asta înseamnă că toți participanții preiau înfățișarea câte unui personaj din serial, generată de computer. În realitate, peregrinează prin întreaga adunare, îmbrăcați în haine elegante, dar răcoroase, însă, în ochii minții, sunt Apama Chawla și Ajay Nadiadwala, elegantul Govind și vicleanul doctor Chatterji. Sunt trei Ved Prakash și tot atâția Lai Darfan – actorul aeai care joacă rolul lui Ved Prakash în serialul generat de mașini. Până și terenul bungaloului din suburbii, proprietatea logodnicului Neetei, a fost vrăjit și transformat în Brahmpur, locul unde se desfășoară acțiunea imaginară din *Orașul și Țara* și unde cred actorii care interpretează personajele că-și trăiesc viețile de celebrități frivole. Când Neeta și Priya vor aprecia că toată lumea s-a integrat suficient în rețea, se va da comanda și toți vor renunța la deghizările strălucitoare și vor redeveni comercianți en-gros, și vânzători de prânzuri, și rajahi ai softurilor. Pe urmă începe partea serioasă, găsirea unei mirese. Deocamdată Esha se poate delecta plimbându-se, la adăpostul anonimatului, în compania djinului ei prietenos.

În săptămânile astea, a hoinărit mult, mergând pe străzi încinse către locuri străvechi, văzându-și orașul ca nou, prin ochii unei ființe care trăiește în mai multe zone ale

spațiului și ale timpului. La *gurdwara*[34] Sikh l-a văzut pe Tegh Bahadur, cel de-ai Nouălea Guru, decapitat de gărzile fundamentalistului Aurangzeb. Traficul învârtejit care înconjoară Vijay Chowk s-a transformat în cavalcada de Bentley-uri a lui Mountbatten, ultimul vicerege, care părăsea uimitorul palat creat de Lutyens[35] pentru totdeauna. Forfota turiștilor și tarabele vânzătorilor de curiozități din jurul Qutb Minar[36] s-au transformat în fantome, și anul a fost 1193, iar muezinii primilor moguli cuceritori au cântat *adhaan*[37]. Iluzii. Minciuni mărunte. Dar e permis atunci când o faci din dragoste. În dragoste e permis totul. *Îmi poți citi gândurile?* întreabă ea, mergând alături de ghidul ei invizibil pe străzile aglomerate, care devin din zi în zi mai puțin zgomotoase, mai puțin materiale. *Știi ce gândesc despre tine*, *aeai Rao?* Încet-încet, Esha alunecă din lumea oamenilor în orașul djinilor.

Senzație la poartă. Starurile masculine din *Orașul și Țara* zumzăie în jurul unei femei în rochie de culoarea fildeșului, plină de paiete: a venit deghizată în Yana Mitra, cea mai proaspătă cea mai avântată cea mai iute dintre cântărețele celebre de *boli.* Și, aidoma

[34] Locuinţa unui guru sau o intrare în locuinţa acestuia (n. tr.).
[35] Sir Edwin Landseer Luytens (1869-1944), arhitectul oraşului New Delhi (n. tr.).
[36] Cel mai înalt minaret construit din cărămidă din lume (n. tr.).
[37] Chemare la rugăciune (n. tr.).

dansatoarelor de *kathak,* oricare fetișcană *boli* continuă să fie carne și ego, cu toate că Yana are, precum orice cântăreață individuală, un avatar computerizat, oaspete la O și Ț.

A.J. Rao râde.

— Dacă ar ști. Foarte inteligent. Ce deghizare poate fi mai bună decât să te dai drept tine însăți? E chiar Yana Mitra. Esha Rathore, ce s-a-ntâmplat, unde te duci?

De ce trebuie să întrebi nu știi totul nu știi că e cald și zgomot și ultrasunetele mă zăpăcesc și acest chin chin chin trece prin mine toată lumea umblă după un singur lucru, ești măritată ești logodită ești în căutare și aș vrea să nu fi venit să fi plecat undeva cu tine și colțul ăla întunecat de sub gulmohar-ul lângă care sunt instalați bhati pare locul potrivit ca să scap de toți oamenii ăștia stupizi stupizi.

— Ei, Esha, strigă Neeta și Priya, care știu cum e deghizată, o să-l cunoaștem în sfârșit pe bărbatul ăla al tău?

El o așteaptă deja printre florile aurii. Djinii călătoresc cu viteza gândului.

— Ce s-a-ntâmplat...?

Ea răspunde în șoaptă:

— Știi, uneori aș vrea, aș vrea cu adevărat să-mi poți da ceva de băut.

— Păi sigur că da, o să chem un chelner.

— Nu!

Prea tare. Nu se poate lăsa văzută vorbind cu

tufișurile.

— Nu, adică, să-mi pui în mână un pahar. Pur și simplu să mi-l dai în mână.

Dar el nu poate, nu va putea niciodată. Ea continuă să vorbească:

— Am început când aveam cinci ani, știai? Da, probabil că da, știi totul despre mine. Dar pariez că nu știi cum s-a întâmplat. Mă jucam cu celelalte fetițe, dansând în jurul bazinului, când o femeie bătrână de la *gharana* a venit la mama și i-a spus: O să-ți plătesc o sută de mii de rupii pentru ea dacă mi-o dai mie. O să scot din ea o dansatoare; dacă muncește mult, poate una celebră în toată India. Iar mama a zis, de ce ea? Și știi ce i-a răspuns bătrâna? Fiindcă are un talent rudimentar pentru mișcare, dar, mai cu seamă, pentru că vrei să mi-o vinzi pentru o *lakh.* Mama a luat banii acolo și atunci. Bătrâna m-a adus la *gharana.* Fusese cândva o mare dansatoare, dar făcuse reumatism și din cauza asta era rea. Obișnuia să mă bată cu un *lathi*[38]*,* trebuia să mă trezesc înainte de a se lumina de ziuă, ca să le pregătesc tuturor *chai* și ouă. Mă punea să exersez până-mi sângerau picioarele. Îmi legau brațele cu eșarfe și mi le țineau ridicate ca să reprezint *mudrele,* până când nu le puteam lăsa în jos fără să țip. Nu m-am dus

---

[38] Baston gros de bambus, cu vârful bont, de metal, folosit pe scară largă de poliţia indiană (n. tr).

niciodată acasă – și știi ce? Nu mi-am dorit niciodată s-o fac. Și, în ciuda ei, am trudit din greu și am devenit o mare dansatoare. Și mai știi ce? Nimănui nu-i pasă. Am petrecut șaptesprezece ani pentru a stăpâni la perfecție ceva de care nu-i pasă nimănui. Dar adu o dansatoare de *boli* care se fâțâie cinci minute ca să-și arate dinții și țâțele…

— Ești geloasă? întreabă A.J. Rao, pe un ton de ușoară dojană.

— N-am dreptul să fiu?

— Tu ești *soniya* mea, rostește scurt, în palmarul său, băiatul-bhati numărul Unu, și acesta e semnalul demascării.

Yane Mitra bate încântată din palme și cântă în timp ce toate starurile *soapi* scânteietoare din jurul ei se transformă în personaje banale, contabili, ingineri și specialiști în nano-chirurgie estetică, iar zidurile roz și acoperișurile grădinilor și miile și miile de stele de deasupra străvechiului Brampur se năruie și cad de pe cer.

Vederea lor, expunându-și dorința dezgolită, topindu-se ca lumea soap-urilor sub soarele celebrității, recheamă în Esha nebunia pe care o cunoaște din timpul copilăriei petrecute în *gharana.* Agrafa ei scoate un sunet ascuțit, de clopoțel, lovind paharul de cocteil pe care l-a smuls din mâna unui chelner. Se urcă pe o masă. Cățeaua *boli* e redusă în sfârșit la

tăcere. Toți ochii se îndreaptă spre Esha.

— Doamnelor, dar mai ales domnilor, trebuie să fac un anunț. Și orașul de dincolo de bariera fonică pare să-și țină răsuflarea.

— M-am logodit.

Suspine. Ooh-uri. Aplauze politicoase cine e, o știu de la TV, nu e un soi de artistă? În spate, Neeta și Priya fac ochii mari.

— Sunt foarte norocoasă, fiindcă viitorul meu soț e aici în această seară. De fapt, a fost alături de mine toată seara. Oh, proasta de mine. Am uitat, firește, că nu-l puteți vedea cu toții. Iubitule, ai ceva împotrivă? Domnilor și doamnelor, n-ați vrea să vă puneți cârligelele pentru o clipă? Sunt sigură că nu e necesar să vi-l prezint pe minunatul, minunatul meu logodnic, A.J. Rao.

Și, după ochi, după buze, după murmurul surd care amenință să se preschimbe în aplauze, dar apoi eșuează și este preluat de Neeta și de Priya pentru a se preschimba în ovații decente, își dă seama că toată lumea îl poate vedea pe Rao, tot atât de înalt, de elegant și de frumos cum îl vede ea, stându-i alături și acoperindu-i mâna cu mâna lui.

Pe fata aia *boli* n-o mai zărește nicăieri.

El a păstrat tăcerea pe tot drumul de întoarcere cu *phatphat-ul.* Nu spune nimic acum, în casă. Sunt singuri. Neeta și Priya ar fi

trebuit să se-ntoarcă de câteva ore, dar Esha știe că le e frică de ea.

— Ești foarte tăcut.

Îi vorbește șuviței răsucite de fum de țigară care se înalță către ventilatorul din plafon în vreme ce ea se întinde pe pat. Ar fi încântată să aibă acum o *bidi;* să guste măcar o dată o țigară savuroasă, fumată pe străzile murdare, nu una de marcă renumită, din Vest.

— Am fost urmăriți când ne-am întors de la petrecere. O aeronavă aeai ne-a supravegheat *phatphat-ul.* O analiză de rețea a sistemului aeai și-a vârât nasul în rutenii meu, încercând să urmărească acest canal. Știu sigur că toate camerele de luat vederi de pe stradă au sarcina să ne supravegheze. Polițaiul Krishna care te-a ridicat după *durbar-ul* din Fortul Roșu era la capătul străzii. Nu e foarte priceput la subterfugii.

Esha se duce la fereastră, să-l spioneze pe polițai, să-l strige, să-l întrebe ce-și închipuie că face.

— A plecat de mult, spune Rao. A trecut deja ceva timp de când ești ținută sub supraveghere vizuală. Presupun că anunțul făcut te-a trecut pe un nivel mai ridicat de urmărire.

— Au fost acolo?

— Așa cum spuneam…

— Supraveghere vizuală.

E înspăimântător dar excitant, jos, în adâncul *muladhara chakra*[39], o zvâcnire roșie deasupra yoni[40]. Sex și spaimă. Aceeași înălțare de nebunie roșie care a făcut-o să se pomenească anunțându-și căsătoria. Totul merge atât de departe, atât de repede. Acum nu mai are cum să dea înapoi.

— Nu mi-ai oferit niciodată șansa să-ți răspund, spune aeaiul Rao.

Nu-mi poți citi gândurile? Esha se gândește la palmar.

— Nu, dar am o serie de protocoale de operare în comun cu aeaii care scriu scenariul pentru *Orașul și Țara* – în sensul că reprezintă una dintre componentele mele inferioare – au devenit prezicători foarte buni ai comportamentului uman.

— Sunt un personaj de telenovelă.

Esha cade pe pat și râde și râde și râde până când simte că i se face rău, până când își dorește să nu mai râdă niciodată și fiecare hohot o sufocă, e o minciună, o palmă dată aparaturii de urmărire de dincolo de ventilatorul leneș care abia dacă agită aerul fierbinte, stârnind imensele valuri de căldură care se înalță în spirale din colosala insulă de arșiță a orașului, o conspirație a djinilor.

---

[39] Centru subtil de forţă amplasat la baza coloanei vertebrale, între anus şi organele sexuale (n. tr.).

[40] Organul sexual feminin (n. tr.).

— Esha, spune A.J. Rao, părând să fie mai aproape ca niciodată. Stai liniștită.

Ea articulează o întrebare, *de ce?* Și aude în mintea ei șoapta de răspuns, sst, nu vorbi. În aceeași clipă, dogoarea *chakrei* se sparge ca un gălbenuș de ou și îi aduce fierbințeala în *yoni. Oh,* face ea, *oh!* Clitorisul ei cântă. *Oh oh oh oh!*

— Cum…?

Din nou vocea, imensă în mintea ei, în fiecare fibră e ei, *șșșșșșșșș.* Crescând-crescând, ea simte nevoia să facă ceva, să se miște, să se frece de lemnul aromat al patului uriaș, încălzit de zăduful zilei, să-și ducă mâna acolo jos apăsat apăsat apăsat…

— Nu, nu atinge, o mustră A.J. Rao și ea acum nici măcar nu se mai poate mișca simte nevoia să explodeze trebuie să explodeze capul ei nu poate cuprinde asta mușchii de dansatoare i s-au încordat ca niște sfori nu poate primi mai mult nu nu nu da da da acum țipă țipete minuscul de scurte lovind cu pumnii în pat, dar nu e decât un simplu spasm, nimic n-o să i se supună și apoi e detunătura exploziei, și încă una, înainte ca aceasta să se stingă, explozii colosale, lente, traversând cerul și ea blestemă și binecuvântează toți zeii din India. Acum retrăgându-se, dar încă șoc după șoc, unul peste altul. Retrăgându-se acum… Retrăgându-se.

— Ooh. Oh. Ce? Oh uau, cum?

— Aparatul pe care îl porți în spatele urechii poate pătrunde în adânc, dincolo de cuvinte și de viziuni, spune A.J. Rao. Ei, ai primit răspunsul?

— Ce?

Patul e îmbibat de sudoare. Ea e lipicioasă, murdară, trebuie să se spele, să-și schimbe hainele, să se miște, dar amintirea plăcerii persistă, încă estompându-se. Culori superbe superbe.

— Întrebarea la care nu mi-ai dat niciodată ocazia să răspund. Da, o să mă însor cu tine.

— Fată proastă și înfumurată, nici măcar nu știi din ce castă face el parte.

Mata Madhuri fumează optzeci de țigări pe zi, printr-un tub de plastic curbat ca un cârlig care iese din aparatul de respirat intrând într-un manșon din gâtul ei. Aprinde câte trei odată: *blestemăția de mașină scoate tot ce e bun din ele*, spune ea. *Ultima plăcere nenorocită pe care-o mai am.* Obișnuia să le mituiască pe infirmiere, dar acum i le aduc gratis, de teama năbădăilor ei din ce în ce mai respingătoare pe măsură ce trupul îi cade tot mai mult sub stăpânirea aparaturii.

Fără vreo pauză în care să aștepte răspunsul Eshei, o smucitură a dispozitivului de comandă îi învârtește scaunul cu instalație de menținere

a vieții și îl trimite spre grădină.

— Nu pot fuma aici, înăuntru, nu e niciun strop de aer curat. Esha o urmează afară, pe pietrișul greblat al *charbagh-ului.*

— Nimeni nu se mai căsătorește ținând cont de castă.

— N-o face pe deșteaptă, fetișcană proastă. E ca și cum te-ai mărita cu un musulman sau chiar cu un creștin, Krishna să mă apere! Știi foarte bine ce vreau să spun. Nu e un om real.

— Există fete mai tinere decât mine care se mărită cu copaci sau chiar cu câini.

— Un răspuns al naibii de deștept. Asta se poartă în vreo fundătură dezgustătoare, ca Bihar sau Rajputana, și ăia sunt oricum zei. Orice nătărău știe asta. Au, pleacă de aici!

Bătrâna dărâmată înjură în timp ce aeaiul scaunului îi deschide parasolul.

— Soare, soare, am nevoie de soare, o să ard în curând, pe lemn de santal, auzi? Mă arzi pe-un rug din lemn de santal. O să știu dacă te zgârcești.

Madhuri, bătrâna profesoară de dans infirmă, folosește tactica asta ca să pună capăt unei conversații care o stânjenește. *Când o să mă duc… Arde-mă cu dragoste.*

— Ce poate un zeu și nu poate A.J. Rao?

— Ai! Copil nerecunoscător și păcătos? Nu vreau s-aud la la la la la la la la, n-ai terminat încă?

O dată pe săptămână, Esha vine la sanatoriu, în vizită la această ruină a unei femei, distrusă de cerințele pe care i le impune o dansatoare propriului trup. Privindu-i prăbușirea într-o moarte lentă, Esha își explorează vinovăția nevoia furia resentimentele nemulțumirea plăcerea, ca motive care o fac să bată drumul până aici într-un *phatphat* și nu găsește decât un singur răspuns demn de crezare. Nu are altă mamă.

— Dacă te măriți cu… chestia aia… faci o greșeală care o să-ți distrugă viața, declară Madhuri, accelerând pe aleea dintre canalele cu apă.

— N-am nevoie de permisiunea ta! strigă Esha în urma ei. Un gând răsucește scaunul lui Madhuri în jurul propriului ax.

— Oh, da? Asta o să fie o palmă pentru tine. Vrei binecuvântarea mea. Ei bine, n-o s-o ai. Refuz să fiu părtașă la o asemenea absurditate.

— O să mă mărit cu A.J. Rao.

— Ce-ai spus?

— Eu. O. Să. Mă. Mărit. Cu. Aeiaiul. A.J. Rao. Madhuri râde, un râs sec, un sunet muribund, ca un scuipat, plin de fum de *bidi.*

— Ei, aproape că mă surprinzi. Sfidare. Bun, în sfârșit ceva curaj. Asta a fost întotdeauna problema ta, ai avut întotdeauna nevoie să te aprobe toată lumea, să-ți dea toată lumea

permisiunea, să te iubească toată lumea. Și asta te împiedică să fii minunată, știi, fetițo? Ai fi putut deveni o *devi*[41], dar te-ai ținut deoparte, de teamă că s-ar putea găsi cineva care să nu te aprobe. Așa că întotdeauna ai fost doar… o dansatoare bună.

Lumea le privește acum, personalul, vizitatorii. Pacienții. Voci ridicate, emoții necuviincioase. Sunt într-un locaș al calmului și al morții încete, mecanizate. Esha se apleacă pentru a șopti la urechea femeii care i-a fost mentor.

— Vreau să știi că dansez pentru el. În fiecare noapte. Ca Radha pentru Krishna. Dansez numai pentru el și apoi vine să facem dragoste. Mă face să țip și să transpir ca o curvă. În fiecare noapte. Și uite!

El nu trebuie să fie chemat; e conectat la cârligelul pe care ea nu și-l mai scoate aproape niciodată. Esha privește-n sus: el e acolo, într-un costum negru, sobru, printre vizitatorii care se plimbă și scaune teleghidate, cu brațele îndoite.

— Uite-l, îl vezi? Iubitul meu, soțul meu.

Feedbackul e un țipăt prelung, tăios, de mașinărie pe moarte. Mâinile ofilite ale lui Madhuri se reped spre fața ei. Tubul de respirat se umple de cocoloașele fumului de țigară.

---

[41] Zeiţă (n. tr.).

— Monstrule! Monstrule! Copil denaturat, ah, ar fi trebuit să te las în *basti-ul* ăla! Pleacă de-aici pleacă pleacă pleacă!

Esha se retrage din fața furiei bătrânei în timp ce personalul spitalului se apropie traversând gazonul ofilit în goană, cu sari-urile albe fluturând.

În orice basm trebuie să existe o nuntă.

Bineînțeles c-a fost evenimentul sezonului. O armată de *mali* a transformat vechile și părăginitele grădini Shalimar într-o fantezie de maharajah, suavă, verde, cu o bogăție de apă, cu elefanți, pavilioane, muzicanți, lăncieri, dansatoare, staruri *filmi* și barmani roboți. Neeta și Priya au fost domnișoare de onoare stingherite, în rochii fabuloase; un brahman important a fost angajat să binecuvânteze unirea dintre o femeie și o inteligență artificială. Toate rețelele de televiziune și-au trimis camerele de luat vederi, cu operatori umani sau aeaiuri. Prezentatori radioși au înregistrat sosirea oaspeților și le-au ținut evidența la plecare. Paparazzi de la revistele *chati* au pătruns în mulțimea invitaților, întrebându-se către cine să-și îndrepte aparatele de fotografiat. Au fost de față până și politicieni din Bharat, în ciuda relațiilor dintre cele două state vecine, înăcrite acum, când constructorii din Awadh excavau nisipul

din Gange, transformându-l în taluzuri. Dar cei mai mulți au fost oamenii din *basti-urile* din jur, îndesându-se în personalul de pază care umplea aleile grădinii lor și întrebând: *ea se mărită cu un ce? Cum merge asta? Pot s-o facă, știi? Dar copiii? De fapt, cine e ea? Pot să vezi ceva? Eu nu văd nimic. E ceva de văzut?*

Însă oaspeții și personalitățile aveau cârligele receptoare și l-au aplaudat pe mire, cu vălul lui auriu, purtat de un cal dresat care pășea cu delicatețe pe aleile greblate. Și, pentru că erau personalități și oaspeți, în ciuda șampaniei franțuzești oferite cu generozitate de un somelier politicos, bine-cunoscut, niciunul nu a spus, nici măcar o singură dată, *dar acolo nu e nimeni.* Niciunul n-a fost surprins când, după plecarea miresei într-o limuzină imensă, s-a auzit un tunet sec, răzlețindu-se de la un nor la altul, și a început un vânt rău, fierbinte, care a măturat de pe alei invitațiile abandonate. Pe când se urcau în taxiuri, cisternele secau *qanat-urile*[42] umplute cu mare cheltuială.

Nunta a fost pe primele pagini ale ziarelor.

O stea a *kathak-ului* se mărită cu iubitul ei aeai!!! Luna de miere în Cașmir!!!

Deasupra *chowk-urilor* și a minaretelor din Delhi, djinii s-au adunat la o conferință.

E ridicată când face cumpărături în mallul

[42] Canale de irigaţii (n. tr.).

Tughluk. Au trecut trei săptămâni și vânzătoarele încă mai dau aprobator din cap și vorbesc în șoaptă. Asta îi place. Nu-i place că aruncă priviri furișe și chicotesc când polițaii Krishna o iau de lângă tejgheaua companiei japoneze de import Lotusul Negru.

— Acesta este un incident diplomatic, soțul meu este diplomat acreditat.

Femeia prost îmbrăcată îi împinge ușor capul în jos, ca să intre în mașină.

Ministerul n-are nevoie de cereri de despăgubire ale civililor accidentați.

— Da, dar dumneavoastră nu sunteți, doamnă Rao, spune Thacker, de pe bancheta din spate.

Folosește același aftershave ieftin.

— Rathore, îl corectează ea. Mi-am păstrat numele de scenă. Și-o să vedem ce-are de spus soțul meu despre statutul meu diplomatic.

Își înalță mâna într-o *mudră* ca să-i vorbească lui Ayjay, așa cum îi spune acum. Tăcere. Repetă gestul unduitor.

— Mașina e ecranată, spune Thacker.

Tot ecranată e și clădirea. Automobilul pătrunde încet, coborând pe o rampă în parcarea din subsol. E un bloc ieftin, anonim, de sticlă și titan, pe lângă care a trecut de o mie de ori cu mașina, în drum spre magazinele din Piața Connaught, fără să-i dea vreodată atenție. Biroul lui Thacker e la etajul

cincisprezece. E ordonat și oferă o vedere excelentă a geometriei astronomice a observatorului Jantar Mantar, dar miroase a mâncare: *tiffin*[43]-ul pus pe birou. Esha caută fotografii de familie copiii soție. Nu e decât el, elegant într-un costum bine călcat, alb, pentru crichet.

— Chai?

— Vă rog.

Anonimatul blocului rezervat pentru oficialitățile guvernamentale începe s-o deprime: un oraș în alt oraș. *Chai*-ul e cald și dulce și sosește în pahare de plastic, de unică folosință. Și zâmbetul lui Thacker pare cald și dulce. În capătul biroului, privind-o sub un unghi pe care ghidul polițistului Krishna îl numește „neconfruntațional”.

— Doamnă Rathore. Cum să vă spun asta?

— Căsătoria mea e legală…

— Oh, știu, doamnă Rathore. La urma urmelor, suntem în Awadh. Aici sunt femei care s-au măritat cu djini, chiar în zilele noastre. Nu. Acum este vorba despre o afacere internațională, așa se pare. Oh, bine. Apa: o luăm de bună, nu-i așa? Până când se epuizează, asta e.

— Toată lumea știe că soțul meu încă mai încearcă să negocieze o rezolvare a problemei Kunda Khadar.

[43] Prânz (n. tr.).

— Da, bineînțeles că încearcă.

Thacker ia un plic din hârtie de pe birou, aruncă o privire înăuntru, grimasa feței îi trădează jena.

— Cum să formulez? Doamnă Rathore, soțul dumneavoastră vă spune totul despre munca lui?

— E o întrebare insolentă…

— Da, da, îmi cer scuze, dar uitați-vă la aceste fotografii. Reproduceri imense, lucioase, de mare rezoluție, alunecoase și având încă mirosul dulce al cernelii de imprimantă. Vederi aeriene ale terenului, un fir de apă albastră-verzuie, nisip alb, forme răzlețe, lipsite de sens.

— Asta nu-mi spune nimic.

— Presupun că nu, dar aceste imagini luate de avioane teleghidate reprezintă tancuri de luptă bharati, unități robotizate de recunoaște și baterii antiaeriene desfășurate la o distanță izbitor de mică de construcția de la Kunda Khadar.

Și ea are senzația că podeaua i s-a dizolvat sub picioare, că se prăbușește într-un gol atât de vast încă nu poate zări niciun punct de referință, nimic altceva în afara propriei senzații de cădere.

— Eu și soțul meu nu discutăm despre munca noastră.

— Bineînțeles. Oh, doamnă Rathore, v-ați

stâlcit paharul. Îngăduiți-mi să vă aduc altul.

O părăsește pentru mult mai mult timp decât ar fi necesar ca să ia o porție de *chai* de la *wallah*[44]. Când revine, întreabă cu nepăsare:

— Ați auzit despre ceea ce se numește „Legile lui Hamilton”? Îmi cer scuze. Am crezut că, în postura în care vă aflați… dar e evident că nu e așa. În esență, este vorba despre o serie de tratate internaționale inițiate de Statele Unite, care limitează dezvoltarea și răspândirea inteligențelor artificiale de înalt nivel, mai exact a celor din ipotetica Generație Trei. Nu? Nu v-a povestit nimic din toate astea?

În costumul ei italienesc, doamna Rathore își încrucișează gleznele și se gândește: *individul ăsta cumpătat poate face aici orice vrea, orice.*

— După cum știți probabil, clasificăm și autorizăm aeaiurile conform nivelurilor lor; acestea corespund, cu aproximație, măsurii în care pot trece, în mod convingător, drept ființe umane. Cele de Nivel 1 au o inteligență animală de bază, suficientă pentru îndatoririle lor, și nu vor fi confundate niciodată cu un om. Multe nu pot nici măcar să vorbească. N-au nevoie s-o facă. Cele de Nivel 2.9, ca soțul dumneavoastră – rostește penultimul cuvânt mai repede, ca roata unui expres *shatabdi* trecând pe deasupra unei spărturi a șinei – nu se deosebesc de o ființă umană decât în

[44] Persoana care distribuie ceaiul (n. tr.).

proporție de cinci la sută. Un aeai din Generația Trei e de nedeosebit de un om, în orice circumstanțe – de fapt, inteligența sa o poate depăși de mai multe milioane de ori pe a noastră, dacă există vreo metodă de măsurare care să aibă sens. Teoretic, nu am putea recunoaște niciodată o asemenea inteligență, nu am putea zări decât, ca să spun așa, interfața unui aeai din Generația Trei. Legile lui Hamilton încearcă, pur și simplu, să țină sub control tehnologia care ar putea genera o inteligență artificială din această generație.

Doamnă Rathore, credem, cu toată sinceritatea, că aeaiurile din Generația Trei reprezintă cea mai mare amenințare la adresa securității noastre cu care ne-am confruntat vreodată – ca națiune și ca specie.

— Și soțul meu?

Un cuvânt robust, confortabil. Sinceritatea lui Thacker o sperie.

— Guvernul se pregătește să ratifice legile lui Hamilton în schimbul unui împrumut care să asigure construirea barajului de la Kunda Khadar. După adoptarea Legii – și face obiectul actualei sesiuni a Lok Sabha[45] – tot ce se află sub nivelul 2.8 va fi supus unei cercetării riguroase în vederea autorizării, ceea ce va cădea în sarcina noastră.

[45] Camera inferioară a parlamentului Indiei (n. tr.).

— Și ceea ce depășește Nivelul 2.8?

— Ilegal, doamnă Rathore. Toate vor fi șterse, în cadrul unei acțiuni agresive.

Esha își încrucișează și își descrucișează picioarele. Se foiește pe scaun. Thacker e dispus să aștepte răspunsul ei o veșnicie.

— Ce vreți să fac eu?

— A.J. Rao deține o poziție sus-pusă în ierarhia administrației din Bharat.

— Îmi cereți să spionez… un *aeai.*

După expresia feței lui, își dă seama că se aștepta s-o audă pronunțând cuvântul *soț.*

— Avem aparatură, sisteme de interceptare… Se vor afla sub nivelul de conștientizare al aeaiului Rao. Le putem rula în cârligelul dumneavoastră. În departamentul ăsta, nu suntem cu toții niște polițai ageamii. Veniți la fereastră, doamnă Rathore.

Esha atinge ușor cu degetele geamul răcorit de climatul artificial, crepuscul polarizat pe fundalul luminos al secetei. Smogul opac de afară înseamnă *arșiță.* Pe urmă țipă și cade în genunchi de spaimă. Cerul e plin de zei, șir după șir, strat peste strat, înălțându-se deasupra orașului Delhi într-o spirală amplă, imensă precum norii, precum o țară întreagă, până în punctul culminat al Trimurti, trinitatea hindusă alcătuită din Brahma, Vishnu și Shiva, privind în jos aidoma unor luni căzătoare. E Ramayana ei personală, titanica formație de

luptă vedică a zeilor înșiruiți în troposferă.
Simte mâna lui Thacker ajutând-o să se ridice.

— Iertați-mă, a fost stupid, neprofesional. Mi-am dat aere. Am vrut să vă impresionez cu sistemele aeai pe care le avem la dispoziție.

Mâna lui zăbovește ceva mai mult decât *ar fi prietenos.* Iar zeii dispar, cu toții dintr-odată.

— Domnule Thacker, i se adresează ea, ați pune un spion în dormitorul meu, în patul meu, între mine și soțul meu? Asta faceți dacă plasați sisteme de interceptare pe canalele care mă leagă de Ayjay.

Mâna e acolo, neclintită, când Thacker o conduce la scaunul ei, îi oferă un pahar cu apă rece.

— O cer numai fiindcă am convingerea că fac ceva pentru țara asta. Mă mândresc cu slujba mea. În anumite privințe dau dovadă de discreție, dar nu și atunci când e vorba despre securitatea națiunii. Înțelegeți?

Esha trece brusc la calmul unei dansatoare, își îndreaptă rochia, își controlează expresia feței.

— Atunci puteți măcar să-mi chemați o mașină.

În seara aceea, se învârtejește în ritm de *tabla* și de *shehnai* pe marmura încălzită de dogoarea zilei a *Diwan-I-aam-ului* unui palat jaipuri, o flacără printre coloanele întunecate. Spectatorii sunt îngrămădiri negre pe

suprafața marmurei, abia îndrăznind să respire. Printre avocați politicieni ziariști staruri ale crichetului moguli ai industriei sunt administratorii care au transformat acest palat Rajput într-un hotel de talie mondială și o serie de celebrități *chati.* Nimeni atât de *chati,* atât de celebru ca Esha Rathore. Acum Pranh poate alege angajamentele. Ea e mai mult decât o senzație a câtorva zile sau chiar a câtorva săptămâni. Esha știe că toți cei care privesc vrăjiți își au după ureche cârligelul, sperând să întrezărească o imagine fantomatică a soțului ei *djin,* dansând cu ea printre coloanele ca niște umbre de flăcări.

Pe urmă, când îi aduce brațele de flori în apartamentul ei, Pranh spune:

— Știi, am de gând să-mi măresc procentajul.

— N-ai îndrăzni, glumește Esha.

Dar vede pe chipul șobolanului spaima nemascată. Nu e decât o tentă, o umbră. Dar îi e frică.

Când s-a întors ea de la Lacul Dal, Neeta și Priya se mutaseră din bungalou. N-au mai răspuns la apelurile ei. Au trecut șapte săptămâni de când a fost ultima oară s-o vadă pe Madhuri.

Goală, se întinde pe perne, în *jharoka*[46] de piatră filigranată. Din balconul ei acoperit, privește în jos, prin grilaj, urmărindu-i pe

[46] Balcon acoperit, ieşit în afara faţadei (n. tr.).

oaspeții care pleacă. Vezi afară, nimeni nu vede înăuntru. Precum femeile izolate în vechea *zenana*[47]. Izolată de lume. Ferită de atingerea cărnii umane. Se ridică în picioare, se sprijină de piatra care s-a încălzit în timpul zilei: își apasă sfârcurile, proeminența pubisului. *Mă poți zări mirosi simți știi că sunt aici?*

Și el e acolo. Acum nu e nevoie să-l vadă, doar să-i simtă furnicăturile electrizante în interiorul craniului. El se ivește treptat, stând pe marginea unui pat scund, ornamentat, din lemn de tec. *S-ar putea materializa cu tot atâta ușurință în aer, în fața balconului,* se gândește ea. Dar până și djinii au legile lor.

— Pari tulburată, inima mea.

E orb în încăperea asta – niciun ochi de cameră de luat vederi nu privește pielea ei împodobită cu giuvaieruri – dar o studiază printr-o mulțime de simțuri, printr-un miliard de bucle de feedback ce trec prin cârligelul ei.

— Sunt obosită, sunt supărată, n-am fost atât de bună cum ar fi trebuit.

— Da, așa mi s-a părut și mie. Are vreo legătură cu polițaii Krishna din după-amiaza asta?

Inima Eshei galopează. El îi poate descifra bătăile inimii. Îi poate descifra transpirația, echilibrul dintre adrenalină și lipsa adrenalinei

[47] încăperile din interiorul casei, unde locuiau femeile (n. tr.).

din creier. O să știe dacă îl minte. Ascunde o minciună într-un adevăr.

— Ar fi trebuit să spun că m-am simțit stânjenită.

El nu poate înțelege rușinea. E ciudat, într-o societate unde oamenii mor fiindcă își pierd onoarea.

— Am putea să intrăm în necazuri, există ceva numit legile lui Hamilton.

— Le știu.

El râde. Acum are felul lui de a râde în mintea ei. Crede că ei îi place intimitatea, o glumă cu adevărat numai a lor. Ea o detestă.

— Le știu mult prea bine.

— Au vrut să mă avertizeze. Să ne avertizeze.

— A fost frumos din partea lor. Și eu, eu sunt reprezentantul unui guvern străin. Deci de aceea te-au supravegheat, ca să se asigure că ești în siguranță.

— S-au gândit că m-ar putea folosi ca să obțină informații de la tine.

— Chiar așa?

Noaptea e atât de liniștită încât Esha poate auzi Zăngănitul harnașamentelor elefanților și strigătele *mahout*[48]-ilor când îi transportă pe ultimii oaspeți pe aleea lungă, pentru procesiuni, către limuzinele care îi așteaptă. În bucătăria îndepărtată sporovăiește un aparat de radio.

---

[48] Conducătorii elefanţilor (n. tr.).

Acum o să vedem cât de uman ești. Înfruntă-l.

— Bineînțeles. Te iubesc, spune A.J. Rao în cele din urmă. Apoi o privește în ochi. Am ceva pentru tine.

Oamenii din personalul hotelului își întorc jenați fețele când așază aparatul pe podeaua albă de marmură, se retrag din cameră ferindu-și privirile. Ce-i pasă ei? Ea e un star. A.J. Rao își ridică mâna, și luminile se sting încet. Lampioane din bronz perforat împrăștie stele delicate de-a lungul frumoasei încăperi din vechea *zenana.* Aparatul are forma și dimensiunile unui cauciuc de *phatphat,* cromat și plastifiat, străin în decorul retro din palatul mogul. Pe când Esha străbate marmura, îndreptându-se către el, suprafața albă, plană se umple de bule și se mistuie, transformându-se în praf. Esha ezită.

— Nu te teme, privește! spune A.J. Rao.

Praful se ridică precum aburul deasupra orezului clocotind, apoi polenul răbufnește, luând forma unui minuscul derviș de praf, care șovăie pe suprafața discului.

— Scoate-ți cârligelul, strigă Rao, încântat, de pe marginea patului. Scoate-l.

Esha ezită de două ori, el o încurajează de trei. Ea își trage spirala de plastic din locul optim, de după ureche, și vocea și bărbatul dispar, de parcă ar fi pierit pentru totdeauna. Pe urmă coloana de praf sclipitor tresaltă,

ridicându-se la înălțimea capului, se zbate ca un copac în bătaia musonului și se răsucește, căpătând conturul fantomatic al unui bărbat. Tremură o dată, de două ori, apoi A.J. Rao stă în fața ei.

— Esha.

O șoaptă a prafului. Un fior al spaimei ancestrale străbate trupul ei – îi pătrunde în oase.

— Ce e asta... cine ești?

Vârtejul de praf se despică într-un zâmbet.

— I-Praf. Microroboți. Cu toții mai mici decât un fir de nisip, dar manipulează câmpurile statice și lumina. Ei sunt trupul meu. Atinge-mă. Sunt real. Sunt eu.

Dar, în lumina lampioanelor, ea se retrage cu o tresărire. Rao se încruntă.

— Atinge-mă...

Esha întinde mâna către pieptul lui. De aproape, e o făptură de nisip, un vârtej unduind fără încetare în jurul formei unui bărbat. Ea atinge carnea din i-Praf. Mâna i se afundă în trupul lui. Strigătul i se transformă într-un chicotit plin de uimire.

— Gâdilă...

— Câmpurile statice.

— Ce e în interior?

— Ce-ar fi să afli singură?

— Adică, vorbești serios?

— E singurul contact fizic pe care pot să ți-l

ofer… O vede făcând ochii mari sub machiajul cu kohl.
— Cred c-ar trebui să-ți ții răsuflarea.
Ea o face, dar își păstrează ochii deschiși până în ultima clipă, până când praful privit de aproape se împestrițează ca un canal de televiziune fără semnal. Trupul lui A.J. Rao pare atingerea celei mai delicate eșarfe din mătase de Varanasi, drapată în jurul trupului ei gol. E în interiorul lui. E în interiorul trupului bărbatului ei, al iubitului ei. Îndrăznește să deschidă ochii. Fața lui Rao e o cochilie goală, care îi întoarce privirea din perspectiva oferită de câțiva milimetri. Când își mișcă buzele, simte praful computerizat al buzelor lui măturându-le: un sărut inversat.
— Inima mea. Radha[49] mea, șoptește masca găunoasă a lui A.J. Rao. Esha știe, undeva, că ar trebui să țipe. Dar nu poate. Se află într-un loc în care n-a mai ajuns niciun om, niciodată. Iar acum fuioarele învârtejite de i-Praf îi lovesc șoldurile, pântecele, interiorul coapselor. Sânii. Sfârcurile, obrajii și gâtul, toate locurile unde îi place să simtă atingerea unui om, mângâind-o, făcând-o să cadă în genunchi, urmând-o când roboții cât firul de praf se supun comenzii lui A.J. Rao, înghițind-o în trupul lui.

E *Gupshup*, urmat de *Chandni Chati*, iar la

[49] Cea mai importantă adeptă şi iubită a lui Krishna (n. tr.).

douăsprezece treizeci o ședință foto – la hotel, dacă nu aveți nimic împotrivă – pentru Posterul Special de Sâmbătă al revistei *Film Fare* dacă nu vă deranjează, o să trimitem un robot, pot ajunge în locuri și sub unghiuri de unde noi nu putem surprinde unduirea cărnii și ați putea să vă îmbrăcați așa cum v-ați îmbrăcat la inaugurare, poate o mișcare sau două, printre coloanele din Diwan, așa cum ați făcut la gala de deschidere, OK minunat minunat minunat ei bine soțul dumneavoastră ne-ar putea copia două avataruri și propriile noastre aeaiuri îl pot insera pentru spectatorii care vor să vă vadă împreună, cuplu fericit cuplu încântător, dansatoare care s-a ridicat dintr-un *basti,* diplomat internațional, căsătorie între două lumi în toate sensurile dragostei romantice, așadar cum v-ați întâlnit, ce anume v-a atras mai întâi cum e să fii măritată cu un aeai cum vă tratează celelalte fete ce faceți dumneavoastră, știți dumneavoastră, și cum rămâne cu copiii. Adică, bineînțeles că e vorba despre o femeie și despre un aeai, dar în zilele noastre există procedee tehnologice ingineria genetică așa cum sunt toți superbogătașii și copiii lor creați cu ajutorul ingineriei genetice și dumneavoastră sunteți acum o celebritate cum găsiți asta, faima dobândită dintr-odată, în toate articolele cu bârfe, star *celebi* despre

care vorbește toată lumea toată voga toate discuțiile și toate petrecerile și Esha răspunde pentru a șasea oară la aceleași întrebări puse de aceiași reporteri interesați de *girli celebi* cu ochi de gazelă *oh suntem foarte fericiți minunat de fericiți delirant de fericiți dragostea e un lucru minunat minunat și așa stau lucrurile în privința iubirii, poate fi pentru orice, pentru oricine, poate lega chiar o ființă umană și un aeai, asta e cea mai pură formă a dragostei, dragostea spirituală* gura ei deschizându-se și închizându-se bla bla bla, dar ochiul interior, ochiul lui Shiva, privește în profunzime și în urmă.

Gura ei, deschizându-se și închizându-se.

Întinsă pe imensul pat în stil mogul, din lemn cu miros dulce, lumina gălbuie a dimineții, fărâmițată de paravanul balconului *jharoka,* pielea ei goală cu bule aurii în răcoarea aerului condiționat. Dans între lumi; somn, insomnie în camera de hotel, amintirea lucrurilor pe care el li le-a făcut centrilor sistemului ei limbic în orele nopții și care au îmboldit-o să cânte ca o *bulbul*[50]*,* lumea djinilor. Goală cu excepția cârligelului de după ureche. A ajuns ca oamenii aceia care nu-și pot permite costul unui tratament și sunt nevoiți să poarte ochelari și să învețe cum să ignore dispozitivul tehnologic de pe chipul lor, fiind în același

[50] Privighetoare (n. tr.).

timp conștienți de el. Chiar și atunci când și-l scoate – pentru spectacole sau, ca acum, pentru duș – știe totuși în ce loc din încăpere se află A.J. Rao, are senzația fizică a prezenței lui. În apartamentul ei pentru VIP-uri, în imensa cabină de marmură a dușului, atât de mare încât ai loc să te plimbi, degustând plăcerea țâșnirii și a revărsării apei prețioase (întotdeauna însemnul unei adevărate *rani*[51]), știa că Ayjay stă pe scaunul sculptat de lângă balcon. Așa că, atunci când a atins cu degetele panoul televizorului *(baie cu TV, oooh!),* ca să-i abată atenția în timp ce își șterge părul, prima ei reacție a fost să se uite de două ori la cârligelul de pe lavoar imediat ce a văzut conferința de presă din Varanasi și pe A.J. Rao, purtătorul de cuvânt în problema apei, explicând necesitatea exercițiilor militare desfășurate de Bharat în apropierea barajului de la Kunda Khadar. Și-a pus cârligelul, s-a uitat în cameră. Acolo, pe scaun, unde îl simțea ea. Acolo, în studioul Bharat Sabha din Varanasi, vorbind cu Bharti în emisiunea de știri *Bună Dimineața, Awadh!* ștergându-se încet, distrată, Esha i-a privit pe amândoi. Se simțise strălucitoare, senzuală, divină. Acum era din carne, stângace, stupidă. Apa de pe pielea ei și aerul din încăperea imensă erau acum reci reci reci.

[51] Prinţesă (n. tr.).

— Ayjay, ești într-adevăr tu? El s-a încruntat.

— E o întrebare foarte stranie cu care să începi dimineața. Mai ales după…

Ea i-a alungat cu răceală zâmbetul.

— În camera de baie e un TV. Ești în emisie, dai un interviu la știri. Un interviu în direct. Așa că ești cu adevărat aici?

— *Cho chweet,* știi ce sunt, o entitate dispersată. Mă copiez și mă șterg oriunde. Sunt pe de-a-ntregul aici și sunt pe de-a-ntregul acolo.

Esha se înfășoară în prosopul amplu, moale ca o pulbere.

— Noaptea trecută, când ai fost aici, întrupat, și după aceea, când am fost în pat; ai fost aici, cu mine? Pe de-a-ntregul aici? Sau mai exista o copie a ta, întocmind o declarație de presă, și o alta, participând la o întrunire de înalt nivel, și încă una, alcătuind planurile unei rezerve de apă pentru urgențe, și alta adresându-li-se vorbitorilor de bangla din Dhaka?

— Iubito, are vreo importanță?

— Da, are!

Esha și-a descoperit lacrimile și altceva, ascuns sub ele; furia care o sufoca.

— Are importanță pentru mine. Are importanță pentru orice femeie. Pentru orice… om.

— Doamna Rao, vă simțiți bine?

— Rathore, mă numesc Rathore!

Se aude răstindu-se la tinerica prostuță de la revista *chati.* Se ridică și își adună întregul aplomb de dansatoare.

— Interviul s-a terminat.

— Doamnă Rathore doamnă Rathore! strigă după ea fetișcana jurnalistă.

Privindu-și imaginea împărțită în miile de oglinzi din Sheesh Mahal, Esha observă praf scânteietor în contururile subțiri ale chipului său.

O mie de povești istorisesc despre nesupunerea și capriciile djinilor. Dar, pentru fiecare poveste despre djini, există alte o mie despre răbufnirile pătimașe ale oamenilor și despre invidia lor, iar aeaiurile, creații aflate la jumătatea drumului dintre unii și ceilalți, au învățat de la ambele părți. Gelozia și disimularea.

Când s-a dus la Thacker, polițaiul Krishna, și-a spus că o călăuzea teama de ceea ce le-ar putut face Legile lui Hamilton ei și soțului ei, în numele igienizării naționale. Dar nu era decât o disimulare. S-a dus pe strada Parlamentului, în biroul cu vedere către geometria stelară a Jantar Mantal, din gelozie. Când își dorește soțul, o soție trebuie să-l aibă în întregime. Zece mii de povești vorbesc despre asta. Un exemplar în dormitor și un altul care se ocupă

de politica apei înseamnă infidelitate. Dacă nu are totul, o soție nu are nimic. Așa că Esha s-a dus în biroul lui Thacker dornică să trădeze și, când și-a desfăcut pumnul pe birou și băieții *techi* i-au implantat în palmar programul lor spion, și-a spus: *e corect, e bine, acum suntem egali.* Și, când i-a cerut să revină peste o săptămână ca să-i actualizeze softul – spre deosebire de djini, prizonieri ai eternității, entitățile software din ambele tabere ale războiului evoluează într-un ritm din ce în ce mai rapid – Thacker și-a spus că aceasta era datoria lui, fiindcă i se încredințase un mandat, că era loialitate față de țară. Dar și el disimula. Era fascinație.

Excavatoarele robotizate au început să curețe locul menit barajului Kunda Khadar în ziua când inspectorul Thacker a sugerat că poate ar fi fost bine ca în următoarea săptămână să se-ntâlnească în Piața Connaught, la Internațional Coffee House, localul său preferat. *Soțul meu o să ne vadă,* a spus ea. La care el a replicat: *Avem mijloace prin care să-l orbim.* Dar, ca să fie absolut sigură, ea s-a așezat în cel mai îndepărtat și mai întunecat colț, sub ecranul care difuza meciul internațional de crichet, la adăpost de ochii iscoditori, cu cârligelul închis și rece în geantă.

— Așadar, ce aflați? a întrebat ea.

— Sunt mai multe decât îmi permite slujba

mea să vă spun, doamnă Rathore, a răspuns polițaiul Krishna.

— Securitate națională. Pe urmă chelnerul a adus cafea pe o tavă de argint.

Din momentul acela, nu s-au mai întâlnit niciodată în birou. În zilele stabilite, Thacker o învârtea prin oraș, în mașina lui guvernamentală, ducând-o la Chandni Chowk, la Mormântul lui Humayum și la Qutb Minar, ba chiar și în Grădinile Shalimar. Esha știa ce face, plimbând-o prin locurile unde o fermecase soțul ei. Cât de îndeaproape m-ai urmărit? Se gândea ea. Încerci să mă seduci? Pentru că Thacker nu o vrăjea ducând-o în cele opt Delhi ale trecutului mort, ci o afunda în mulțime, în mirosuri, în agitație, în glasuri, în magazine, în trafic și în muzică; prezentul ei, orașul ei, clocotind de viață și de mișcare. Mă pierdeam, a realizat ea. Alunecam în afara lumii, deveneam o stafie, captivă în această căsătorie invizibilă, doar noi doi, cea văzută și cel nevăzut, întotdeauna împreună, numai împreună. Își pipăia cârligelul ca un fetus de plastic, încolăcit în geanta ei împodobită cu nestemate, și îl ura puțin. Când și-l strecura din nou în spatele urechii, în intimitatea phatphat-ului care o ducea înapoi, în bungaloul ei, își aducea aminte că Thacker îi mulțumea întotdeauna cu insistență pentru ajutorul dat securității națiunii. Răspunsul ei era

întotdeauna același: Nu-i mulțumi niciodată unei femei fiindcă își trădează soțul pentru țară.

El punea întrebări, firește. Prin zonă, spunea ea. Uneori simt nevoia să scap din locul ăsta, să fug. Da, chiar și de tine… Reținându-și cuvintele, privind exact atât cât era nevoie în ochiul lentilei.

Da, desigur, trebuie.

Excavatoarele transformaseră acum Kunda Khadar în cel mai mare șantier din Asia, și negocierile intraseră într-un nou stadiu. Varanasi discuta direct cu Washingtonul pentru a face presiuni asupra Awadhului, ca să abandoneze barajul și să evite un război potențial destabilizator al apei. Sprijinul SUA era condiționat de acordul Bharatului în privința protocoalelor Hamilton, acord pe care nu avea să și-l dea niciodată, nu acum, când principalul său furnizor de venituri pe plan internațional era Orașul și Țara, un soapi creat în totalitate de aeaiuri.

— Washingtonul îmi spune, efectiv, să-mi semnez propria condamnare la moarte, râdea A.J. Rao. Americanii apreciază cu siguranță ironia. Îi povestea toate astea în timp ce stăteau pe peluza bine întreținută, sorbind chai cu paiul. Ea transpira abundent în căldura intensă, dar nu voia să se-ntoarcă la răcoarea aerului condiționat fiindcă era conștientă că

acolo continuau să existe lentile paparazzi, focalizând. Ayjay nu avea niciodată nevoie să transpire. Dar Esha știa totuși că se diviza. Noaptea, în răcoarea de care aveau rareori parte, el îi cerea: dansează pentru mine. Dar ea nu mai dansa, nici pentru aeaiul A.J. Rao, nici pentru Pranh, nici pentru publicul extaziat, care ar fi copleșit-o cu laude și flori, cu bani și cu faimă. Nici măcar pentru ea însăși.

Obosită. Prea obosită. Căldura. Prea obosită.

Thacker e nervos, se joacă ușor cu ceașca de chai, ferindu-se s-o privească în ochi când se întâlnesc în îndrăgita lui Internațional Coffee House. Îi ia mâna și face actualizările în palma ei deschisă cu sfiala unui băietan. Conversația lui e mai mult decât firavă, afectată, iritant de politicoasă. În cele din urmă îndrăznește s-o privească.

— Doamnă Rathore, trebuie să vă pun o întrebare. A trecut ceva timp de când tot vreau să vă-ntreb.

Numele ei, însoțit, ca întotdeauna, de formula de respect. Dar ei i se taie totuși răsuflarea, inima îi bate cu o spaimă animalică.

— Știți că mă puteți întreba orice.

Cuvintele au gust de venin. Thacker nu-i poate susține privirea, își lasă ochii în jos, ucigașul polițai Krishna preschimbat în băiețel timid.

— Doamnă Rathore, mă întreb dacă v-ar

plăcea să mă vedeți într-un meci de crichet.

Înfruntarea dintre Departamentul de înregistrare și Autorizare a Inteligențelor Artificiale și Serviciul de întreținere a Parcurilor și Cimitirelor din Delhi nu e un meci-test cu Statele Unite ale Bengalului, dar reprezintă totuși o ocazie suficient de mondenă pentru a etala rochii elegante și sariuri de înaltă clasă. Pavilioane și umbrele de soare înconjoară cercul de iarbă veștejită de pe terenul de sport al Serviciilor Guvernamentale din Awadh, un cârd de aripi albe. Cei care își pot permite generatoare portabile de câmp cu aer condiționat stau la răcoare, bând Pimms Number 1 Cup în stil englezesc. Ceilalți își fac vânt cu evantaie. Incognito, cu ochelari de soare de marcă și cu o *dupatta*[52] din mătase deschisă la culoare, Esha Rathore privește siluetele albe ca sarea de pe cercul de iarbă maronie și se întreabă ce găsesc atât de important în jocul lor cu bastoane și minge pentru ca să sufere astfel.

S-a simțit hidos de stângace când a coborât din *phatphat* la adăpostul unei deghizări atât de fragile. Pe urmă, când a văzut mulțimea înzorzonată pentru *mela*[53]foindu-se și sporovăind, în ea s-a înălțat o fierbințeală, aceeași energie care îi îngăduia să se ascundă

---

[52] Eşarfa lungă (n. tr.).

[53] Adunare/întrunire de mari proporţii (n. tr.).

în spatele spectacolelor ei, zărită, dar nevăzută. Un chip pe care o jumătate de țară în vede în revistele *chati* ale dimineții poate totuși să dispară cu atâta ușurință sub niște ochelari de soare și o eșarfă. Trăsături din cartierele sărace. Anonimatul omului din *basti* pe pomeții obrajilor, o față oarecare din mulțime.

Polițaii Krishna au fost aduși la bătaie de către Parcuri și Cimitire. Thacker se află la mijloc în ordinea de bătaie, dar Chaudry, aruncătorul de la Parcuri și Cimitire, și bâta lui scurtă scapă repede de deschizătorii Departamentului. Unul se îndreaptă către pavilionul de lemn pictat, și Thacker se apropie cu pași mari de zona de joc, își pune mânușile, își ocupă locul și aduce bâta pe poziție. *Arată foarte bine în costumul lui alb*, își spune Esha. El aleargă de două ori la întâmplare, împreună cu partenerul său, apoi reușește: un nou over. O lovitură răsunătoare în minge cu bâta din lemn de salcie. Un sunet bogat, plăcut. Două alergări sigure. Pe urmă aruncătorul trece pe linie și își rotește brațul ca o moară de vânt. Mingea face un salt frumos, nebunesc. Thacker o fixează cu privirea, face un pas înapoi, o pocnește cu mijlocul bâtei și o trimite în jos, o lovitură apăsată, rapidă, către frânghia care limitează terenul și care o azvârle în aer, aducând ovații, un ropot de aplauze și patru puncte. Și Esha se

ridică, aplaudând cu mâinile deasupra capului, ovaționând. Scorul se schimbă pe tabela imensă de marcaj și ea e tot în picioare, singura dintre toți spectatorii. Fiindcă exact în partea opusă a terenului, în fața paravanelor, se află o siluetă înaltă, elegantă, cu turban roșu.

El. Imposibil, el. Uitându-se direct spre ea, privind prin jucătorii înveșmântați în alb de parcă ar fi niște stafii. Apoi, foarte încet, își ridică un deget și își lovește ușor urechea dreaptă.

Ea știe peste ce-o să dea, dar trebuie să-și înalțe degetele, ca un ecou, să pipăie cu oroare spirala de plastic trecută cu vederea în excitația stârnită de plecarea la meci și cuibărită acuzator în părul ei, ca un șarpe.

— Ei, cine-a câștigat meciul de crichet?

— Ce nevoie ai să mă-ntrebi? Dacă ar fi avut vreo importanță pentru tine, ai fi știut. Ca și cum n-ai putea ști tot ce vrei cu-adevărat să afli.

— Tu nu știi? N-ai stat până la sfârșit? Credeam că în sport e esențial cine câștigă. Ce alt motiv ai fi avut să urmărești un meci de crichet între angajații guvernului?

Dacă Puri, menajera, ar intra în salon, ar vedea o scenă desprinsă dintr-un basm: o femeie strigând, dezlănțuită împotriva aerului

neclintit. Dar Puri își termină treburile și părăsește locuința cât mai curând cu putință. Nu se simte în largul ei într-o casă a djinilor.

— Asta e sarcasm? De unde l-ai învățat? De la vreun aeai sarcastic pe care l-ai înglobat în tine? Așa că acum există încă o parte a ta pe care n-o cunosc și pe care ar trebui s-o iubesc? Ei bine, nu-mi place și n-am s-o iubesc, fiindcă te face să pari meschin, rău și dușmănos.

— Nu există niciun aeai cu un astfel de scop. N-avem nevoie de asemenea emoții. Dacă-mi sunt cunoscute, le-am învățat de la oameni.

Esha ridică mâna ca să-și smulgă cârligelul, să-l arunce în perete.

— Nu!

Până acum Rao n-a fost altceva decât o voce, dar acum lumina aurie, piezișă, a după-amiezii târzii unduiește și se încheagă, creând trupul soțului ei.

— Nu, spune el. Nu mă… alunga. Te iubesc.

— Ce înseamnă asta? spune Esha. Nu ești real! Nimic din toate astea nu e real. Nu e decât o poveste pe care-am inventat-o fiindcă am vrut să credem în ea. Alți oameni au căsătorii adevărate, vieți adevărate, sex adevărat. Și… copii adevărați.

— Copii. Asta era. Am crezut că vrei celebritate și atenția celorlalți, că n-o să-ți dorești niciodată copii care să-ți distrugă cariera și trupul. Dar, dacă asta nu e de ajuns,

putem avea copii, cei mai buni copii pe care-i pot cumpăra.

Esha țipă, un urlet ascuțit, de dezamăgire și de frustrare. Vecinii vor auzi. Dar vecinii au auzit totul, trăgând cu urechea, bârfind. În orașul djinilor nu există secrete.

— Știi ce spun toți, toate revistele și toate emisiunile *chati?* Ce spun de fapt? Despre noi doi, djinul și soția lui?

— Știu! vocea lui A.J. Rao, atât de dulce și de cumpătată în mintea ei, se înalță pentru prima dată. Știu ce spune despre noi fiecare dintre ei. Esha, ți-am cerut eu vreodată ceva?

— Doar să dansez.

— Îți mai cer încă un lucru. Nu e cine știe ce. Ceva mărunt, de fapt mai nimic. Spui că eu nu sunt real, că tot ce avem noi nu e real. Asta mă doare, fiindcă, la un anumit nivel, e adevărat. Lumile noastre nu sunt compatibile. Dar poate fi real. Există un cip, o nouă tehnologie, un cip-proteină. Ți-l implantezi, aici. Rao își ridică mâna către al treilea ochi. Ar fi aidoma cârligelului, dar ar rămâne tot timpul cuplat. Aș putea fi cu tine întotdeauna. Nu ne-am mai despărți niciodată. Și ți-ai putea părăsi lumea, ca să pătrunzi în a mea...

Mâinile Eshei îi astupă gura, nelăsând să iasă oroarea, fierea, voma stârnită de spaimă. Icnește, încearcă să vomite. Nimic. Nimic solid, nicio substanță, doar stafii și djini. Pe urmă își

smulge cârligul din locul menit lui după ureche, iar tăcerea și orbirea apar ca o binecuvântare. Strânge micul dispozitiv în ambele mâini și îl rupe exact în două.

Apoi fuge din casa ei.

Nici la Neeta, nici la Priya, nici la sarcasticul Pranh, în *gharana* lui, nici la Madhuri, un schelet înnegrit de fum într-un scaun cu sisteme de menținere a vieții, nici măcar la mama ei, cu toate că Esha își amintește fiecare pas până la ușa casei; niciodată în *basti.* Asta înseamnă moarte.

Un singur loc unde se poate duce.

Dar el n-o s-o lase. E acolo, în *phatphat,* cu chipul în palmarul din mâna ei, cu vocea spiralându-i-se în tăcere pe un afișaj din materialul inteligent: *întoarce-te, îmi pare rău, întoarce-te, să stăm de vorbă întoarce-te, n-am vrut să spun întoarce-te.* Ghemuită în partea din spate a micii bule de plastic galbene cu negru, Esha strânge într-un pumn fața lui, dar tot îl mai poate simți, îi simte chipul, îi simte gura lângă pielea ei. Își desprinde palmarul de palmă. Buzele lui se mișcă în tăcere. Ea îl aruncă printre mașini. El dispare sub cauciucurile unui camion. Și tot n-o s-o lase să plece. *Phatphat*-ul se rotește pe imensul sens giratoriu din Piața Connaught și fața lui e pe toate ecranele de mătase agățate

de-a curmezișul fațadelor rotunjite. Douăzeci de A.J. Rao, mai mari, mai mici, cei mai mici, mimând la unison.

Esha, Esha întoarce-te, spun benzile rulante din emisiunile de știri. Putem încerca altceva. Vorbește-mi. Prin orice ISO, orice palmar, prin oricine...

Paralizia contagioasă se răspândește de-a lungul pieței Connaught. Mai întâi îi cuprinde pe oamenii care remarcă lucruri cum sunt reclamele de modă și *ecranele-chati,* apoi pe oamenii care remarcă alți oameni, apoi traficul auto, când sunt observați oamenii de pe trotuare, privind fix în sus, cu gurile căscate. Până și șoferul *phatphat*-ului se holbează. Piața Connaught se coagulează, e un cheag de trafic: dacă inima orașului se oprește, întregul Delhi se va bloca și va muri.

— Pornește pornește, îi strigă Esha șoferului. Îți poruncesc să pornești!

Însă ea abandonează autoricșa în capătul străzii Sisganj și își face loc prin traficul încremenit pe ultima jumătate de kilometru care o desparte de clădirile Manmohan Singh. Îl întrezărește pe Thacker împingându-se prin mulțime, încercând să ajungă la motocicleta poliției a cărei sirenă îi anunță traseul printre mașini. În disperare de cauză, își repede un braț în sus, își strigă numele și gradul. În cele din urmă, se întoarce spre ea. Se îmbulzesc

prin haos unul către altul.

— Doamnă Rathore, ne confruntăm cu un incident considerat o incursiune majoră…

— Soțul meu, domnul Rao, a înnebunit…

— Doamnă Rathore, vă rog să înțelegeți, după standardele noastre n-a fost niciodată sănătos la minte. E un aeai.

Sirenele motocicletei urlă nerăbdătoare. Thacker dă din cap către motociclist, o femeie în uniforma de piele a poliției, cu cască: *o clipă, o clipă.* Strânge mâna Eshei, apasă degetul ei mare în mâna lui acoperită de palmar.

— Apartamentul 1501. L-am programat să se descuie când va recunoaște această amprentă. Nu deschideți ușa nimănui, nu acceptați niciun apel, nu folosiți niciun fel de aparatură de comunicare sau pentru distracție. Nu ieșiți pe balcon. Mă întorc cât mai curând cu putință.

Apoi sare pe locul din spate al motocicletei, femeia virează și își croiesc drum prin blocajul rutier.

Apartamentul e modern și spațios, luminos și curat pentru o locuință de burlac, bine mobilat și fără nicio urmă a lucrărilor aduse seara acasă de un polițai Krishna. Criza o cuprinde în mijlocul salonului imens, unde se revarsă soarele. Cade brusc în genunchi pe covorașul de Cașmir, tremurând, strângându-și umerii în

palme, tresaltă plângând cu sughițuri atât de puternice încât nu emit niciun sunet. De data asta, nevoia de a vomita e puternică și nu i se poate împotrivi. Când iese totul din ea – nu totul, n-o să iasă niciodată totul – privește în jur pe sub părul despletit, îmbibat de sudoare, cu respirația încă tremurătoare în pieptul îndurerat. Ce loc e ăsta? Ce-a făcut ea? Cum a putut fi atât de proastă, de înfumurată, de nesăbuită și de oarbă? Jocuri, jocuri, prefăcătorii copilărești, cum de s-a putut întâmpla vreodată? Eu spun că e așa și chiar așa și e: uitați-vă la mine! La mine!

Thacker are un bar mic, profesional, în anexa folosită drept bucătărie. Esha nu se pricepe la băuturi, așa că își pregătește un *chota peg*[54] care e mai mult gin decât tonic, dar îi oferă ceea ce îi trebuie ca să curețe voma urât mirositoare, cu gust de fiere, de pe covorașul de lână și să-și domolească tremurul răsuflării.

Esha tresare, îngheață, având impresia c-a auzit sunetul vocii lui Rao. Rămâne nemișcată ascultând. TV-ul unui vecin, dat prea tare. Aceste apartamente noi ale personalului executiv au pereții subțiri.

Își va pregăti încă un *chota peg.* După al treilea începe să privească în jur. Pe balcon e un jacuzzi. Nevoia de mișcare, de atingerea vindecătoare a apei e mai puternică decât

[54] Gin tonic (n. tr.).

avertismentele lui Thacker. Jeturile de apă aduc la suprafață bule de aer. Pătrunde în bazin cu grația unei dansatoare, alunecând din hainele strânse pe trup, îmbibate de emoții. Există chiar și un mic suport pentru paharul cu *chota peg.* O îndoială măruntă, dăunătoare: câte alte femei au mai fost aici înaintea mea? Nu, așa gândește el. Acum ești departe de asta. În siguranță. Invizibilă. Cufundată în apă. Jos, pe strada Sisganj, traficul se descâlcește. Deasupra capului, siluetele întunecate ale păsărilor de pradă și, mult mai sus, roboții de pază, întinzându-și și unindu-și aripile negre în timp ce pe Esha o fură somnul.

— Credeam că ți-am spus să nu te-apropii de ferestre. Esha se trezește cu o tresărire. Jeturile s-au întrerupt și apa e de mult liniștită, perfect transparentă. Thacker are bărbia albăstruie, ochii umflați și umeri căzuți sub costumul mototolit, plin de grăunțe de praf.

— Îmi pare rău. Numai că sunt atât de bucuroasă să fiu departe... știi?

O mișcare obosită a capului, ca încuviințare. El își aduce un *chota peg,* așază paharul pe brațul canapelei, apoi, foarte încet, cu mare atenție, de parcă ar avea încheieturile ruginite, începe să se dezbrace.

— Securitatea a fost compromisă la toate nivelurile. În alte circumstanțe, ar fi constituit un atac dintr-un i-război împotriva națiunii.

Trupul pe care-l dezvăluie nu e al unui dansator; Thacker începe să depună grăsime în partea de sus a corpului, are mușchii vlăguiți, un început de sâni, păr pe pântece și pe omoplați. Dar e un trup, e real.

— Guvernul din Bharat a dezavuat acțiunea și a ridicat imunitatea diplomatică a aeaiului Rao.

Traversează încăperea, îndreptându-se spre piscină, și repornește jeturile. Ținându-și ginul cu apă tonică într-o mână, alunecă în apă cu un suspin adânc, smuls de o atingere senzuală a pielii.

— Ce-nseamnă asta? întreabă Esha.

— Soțul tău e acum un aeai vagabond.

— Ce-o să faceți?

— Nu ni se permite decât un singur curs al acțiunii. O să-l excomunicăm.

Esha tremură printre bulele mângâietoare. Se lipește de Thacker. Simte mișcarea trupului lui bărbătesc către ea. El e carne. Nu e găunos. La kilometri deasupra murdăriei urbane din Delhi, aeronavele aeai se răsucesc și privesc.

Avertizările rămân valabile în dimineața zilei următoare. Palmar, sistemele care oferă distracții la domiciliu, canalele de comunicare. Da, și balconul, nici măcar pentru jacuzzi.

— Dacă ai nevoie de mine, palmarul ăsta e în legătură cu departamentul pe un canal sigur. Pe aici n-o să poată ajunge la tine.

Thacker așază pe pat mânușa și cârligelul. Înfășurată în cearșafurile de mătase, Esha își pune mănușa, își îndoaie cârligelul după ureche.

— Îl porți în pat?

— Sunt obișnuită cu el.

Cearșafuri de mătase și gravuri din Kama Sutra. Nimeni nu s-ar fi așteptat la așa ceva din partea unui polițai Krishna. Îl privește pe Thacker îmbrăcându-se pentru o excomunicare. Sunt aceleași haine pe care le-ar purta pentru orice altă misiune cămașă albă bine călcată, pantofi lucrați manual din piele neagră – niciodată maro în oraș – bine lustruiți. Eternul miros distinct de aftershave prost. Diferența: tocul de piele de sub braț și arma strecurată în el cu atâta ușurință.

— Pentru ce e asta?

— Pentru uciderea aeaiurilor, răspunde el, simplu.

O sărutare și a plecat. Esha se strecoară în puloverul lui de crichet, copil al nimănui într-un sac alb, care-i ajunge până la genunchi, și se repede în balconul interzis. Dacă-și întinde gâtul, poate zări ușa dinspre stradă. Și iată-l pe el, ieșind, așteptând lângă bordură. Mașina lui întârzie, strada e aglomerată, vacarmul motoarelor, claxoanele automobilelor și *ale phatphat-urilor* s-au auzit neîncetat încă din zori. Ea îl privește așteptând, se bucură de

puterea invizibilității. *Te pot vedea. Cum reușesc să facă sport în chestiile astea?* Se întreabă, cu pielea încinsă și lipicioasă sub puloverul de crichet. Sunt deja treizeci de grade, după indicațiile termometrului plasat pe piciorul ecranului de mătase care acoperă fața unei construcții noi de peste drum. Temperatura maximă treizeci și opt. Șanse de ploaie: zero. Pe ecran rulează *Orașul și Țara,* pentru pasionații care trebuie să-și vadă neapărat episodul din *soapi,* cu subtitrarea deasupra benzii pentru știri.

Bună, Esha, spune Ved Prakash, întorcându-se s-o privească.

Puloverul gros de crichet nu mai e suficient ca să țină răceala gheții la distanță.

Apoi Begum Vora face o namaste: Știu unde ești și știu ce-ai făcut.

Ritu Parzaaz se așază pe canapea, toarnă chai și spune: Ceea ce vreau să-nțelegi este c-a lucrat în ambele sensuri. Softul ăla pe care ți l-au pus în palmar na fost destul de deștept.

Buze mișcându-se fără să vorbească; genunchii și coapsele înmuindu-se de teama superstițioasă a fetei din *basti.* Esha își scutură în aer mâna înmănușată în palmar, dar nu poate găsi *mudrele,* nu poate dansa corect codurile. *Sună sună sună sună.*

Scena se schimbă și apare Govind, în grajdul lui cu cai de curse, mângâind gâtul

armăsarului său pur-sânge uber-star, Steaua din Agra. *În vreme ce mă spionau, îi spionam și eu pe ei.*

Doctorul Chatterji e în cabinetul său. Așa că, în final, ne-am trădat unul pe altul.

Apelul trebuie să treacă prin sistemul de securitate, autorizare și criptare al Departamentului.

Pacientul doctorului Chatterji, un bărbat în negru aflat cu spatele spre cameră, se întoarce. Zâmbește. E A.J. Rao. *La urma urmelor, ce diplomat nu e spion?*

Ea vede apoi o străfulgerare de alb deasupra acoperișurilor. Bineînțeles. Bineînțeles. El îi distrage atenția, așa cum ar face-o un *soapi* adevărat. Esha aleargă spre balustradă ca să-și strige avertizarea, dar mașinăria înaintează de-a lungul străzii chiar sub liniile de curent electric, cu aripile recăpătându-și forma, cu motoarele accelerând: un aeai teleghidat de monitorizare a traficului.

— Thacker! Thacker!

O voce printre alte o mie. Și nu e ceea ce aude el când se întoarce. Orice poate auzi chemarea propriei sale morți. Singur în mijlocul grabei generale, vede mașinăria teleghidată prăvălindu-se din cer. La trei sute de kilometri pe oră, îl face bucăți pe inspectorul Thacker de la Departamentul de înregistrare și Autorizare a Inteligențelor

Artificiale.

Zburătoarea teleghidată e deviată și ricoșează lovind un autobuz, un automobil, un camion, un *phatphat,* împrăștie de-a lungul străzii Sisganj schije de plastic, flegme de combustibil în flăcări și mărunta sa inteligență. Jumătatea de sus a trupului lui Thacker face roata în aer și se izbește de o tarabă cu *samosa* fierbinte.

Gelozia și mânia djinilor.

În balconul ei, Esha a încremenit. *Orașul și Țara* a încremenit. Strada e încremenită, de parcă s-ar afla pe buza unei prăpăstii. Apoi se dezlănțuie isteria. Pietonii o rup la fugă: conducătorii ricșelor atașate de biciclete descălecă și încearcă să-și părăsească vehiculele; șoferii și pasagerii abandonează automobilele, taxiurile, *phatphat-urile;* scuterele încearcă să străbată mulțimea în panică; autobuzele și camioanele sunt blocate, înconjurate de oameni.

Iar Esha Rathore e încă înlemnită lângă balustrada balconului. Telenovelă. Asta nu e decât telenovelă. Astfel de lucruri nu se pot întâmpla. Nu pe strada Sisganj, nu în Delhi, nu într-o dimineață de marți. Totul nu e decât o iluzie generată de computer. A fost întotdeauna o iluzie.

Pe urmă palmarul ei sună. Își privește fix mâna, amorțită, neînțelegând. Departamentul.

Știe că ar trebui să facă un anumit lucru. Da. Îl înalță într-o mudră – un gest de dansatoare – ca să accepte convorbirea. În aceeași clipă, ca la comandă, cerul se umple de zei. Sunt imenși ca norii, înălțându-se dominatori dincolo de apartamentele de pe strada Sisganj, aidoma tunetelor furtunii. Ganesha[55], călare pe șobolan, *vahana*[56] sa, cu colțul de fildeș rupt și cu condeiul, fără nicio urmă de bunătate pe chip; Shiva[57], ridicat deasupra tuturor, dansând în cercul lui rotitor de flăcări, cu piciorul săltat în clipa dinaintea distrugerii; Hanuman[58] cu ghioaga și cu muntele lui fâlfâind printre blocurile turn; Kali[59], cu capul acoperit de pietre prețioase, cu limba ei roșie picurând venin, cu iataganele ridicate, încălecând strada Sisganj, cu picioarele proptite pe acoperișuri.

Pe strada aceea, oamenii forfotesc. *Ei nu văd toate astea*, înțelege Esha. Numai eu, numai eu. E răzbunarea polițailor Krishna. Kali își înalță iataganele, între vârfurile lor se arcuiesc fulgere. Le înfige în ecranul pe care a încremenit *Orașul și Țara.* Esha țipă, orbită pentru o secundă, când vânătorii ucigași din

---

[55] Zeul ştiinţei şi al literaturii, înfăţişat sub forma unui elefant (n. tr.).

[56] Mijloc de transport specific unui anume zeu (n. tr.).

[57] Zeu de prim-rang din panteonul hindus (n. tr.).

[58] Regele maimuţelor din mitologia hindusă, fiul lui Vayu, zeul vântului (n. tr.).

[59] Zeiţa Neagră, soţia lui Shiva, divinitate duală, blândă şi totodată plină de mânie (n. tr.).

poliția Krishna îl depistează și îl excomunică pe aeaiul vagabond A.J. Rao. Și apoi dispar. Niciun zeu. Cerul nu e nimic altceva decât cer. Ecranul de mătase e gol, mort.

Un tunet amplu, tunetul unui zeu, deasupra ei. Esha se ghemuiește – acum oamenii de pe stradă o privesc. Toți ochii, toată atenția pe care și-a dorit-o vreodată. Un avion al forțelor aeriene din Awath, vopsit cameleonic, alunecă pe deasupra acoperișului și virează deasupra străzii, pivotându-și locașurile motoarelor și depliindu-și roțile din vârful aripilor pentru aterizare. Își întoarce capul de insectă spre Esha. În carlingă se află o femeie-pilot, fără chip, cu un vizor care afișează informații. Alături de ea e o altă femeie, într-un costum specific oamenilor de afaceri, care îi face semn Eshei să răspundă apelului. Partenera lui Thacker. Acum își aduce aminte.

Gelozia și mânia djinilor.

— Doamnă Rathore, sunt inspectorul Kaur.

Abia o poate auzi din cauza urletului elicelor de propulsie.

— Coborâți în fața clădirii. Acum sunteți în siguranță. Aeaiul a fost excomunicat.

Excomunicat.

— Thacker…

— Coborâți, doamnă Rathore. Acum sunteți în siguranță, pericolul a trecut.

Aeronava se lasă mai jos decât ea. Când se

întoarce cu spatele la balustradă, Esha simte pe chip o atingere caldă, neașteptată. Tromba de aer a propulsoarelor sau poate doar un djin, în mișcarea sa fără odihnă, fără grabă, tăcută ca lumina.

Polițaii Krishna ne-au trimis cât mai departe cu putință de furia și de capriciile aeaiurilor, la Leh, în mijlocul șoaptelor munților Himalaya. Spun ne-au trimis, pentru că eu existam; un grup de patru celule, în pântecele mamei.

Mama a cumpărat o firmă de catering. Era solicitată pentru nunți și *shaadi*[60]. Poate că scăpaserăm de aeaiuri și de haosul care a urmat după adoptarea Legilor lui Hamilton – dar disperarea cu care doresc bărbații indieni să-și găsească o soție durează la nesfârșit. Îmi aduc aminte că pentru clienții favorizați – cei care îi dăduseră bacșișuri bune sau o trataseră ca și cum ar fi fost mai mult decât un furnizor plătit, sau își aduceau aminte de chipul ei din revistele *chati* – își arunca pantofii și dansa Radha și Krishna. Îmi plăcea s-o privesc făcând-o și, când plecam pe furiș în templul lui Rama, mă străduiam să-i imit pașii printre coloanele din *mandapa*[61]*.* Îmi aduc aminte că brahmanii zâmbeau și-mi dădeau bani.

Barajul a fost construit și războiul apei a

[60] Piaţa căsătoriilor (n. tr.).

[61] Portal susţinut de coloane sau pavilion pentru ritualuri publice (n. tr.).

început și s-a încheiat într-o lună. Persecutate în toate privințele, aeaiurile au fugit în Bharat, unde le proteja imensa popularitate a serialului *Orașul și Țara,* dar nici măcar acolo nu erau în siguranță: ca și oamenii și djinii, oamenii și aeaiurile erau două creații diferite și, în final, cele din urmă au părăsit Awadh-ul pentru un loc pe care nu-l înțeleg, o lume a lor însele, unde sunt în siguranță și nimeni nu le poate face rău.

Și asta e tot ce se poate istorisi în povestea unei femei care s-a măritat cu un djin. Dacă eroii nu au sfârșit prin a trăi fericiți până la adânci bătrâneți, ca în poveștile western sau în filmele muzicale de la Bollywood, se încheie totuși într-un mod *destul* de fericit. În primăvara asta împlinesc doisprezece ani și voi pleca la Delhi cu autobuzul, să mă alătur *gharanei* de acolo. Mama s-a opus folosindu-și întreaga voință și întreaga putere – pentru ea, Delhi va fi întotdeauna orașul djinilor, bântuit și pătat de sânge – dar împotrivirea i s-a topit când brahmanii din templu au adus-o să mă vadă dansând. Acum e deja o femeie de afaceri de succes, câștigând în greutate și având genunchii înțepeniți ca urmare a iernilor cumplite, refuzând cereri de căsătorie în fiecare săptămână și, în cele din urmă, n-a putut să nege talentul pe care i l-am moștenit. Mă mistuie curiozitatea, vreau să văd străzile

și parcurile unde s-a desfășurat povestea ei și a mea, Fortul Roșu și trista decădere a Grădinilor Shalimar. Vreau să simt dogoarea djinilor în toate acele *gali* aglomerate din spatele Jama Masjid, în dervișii care străbat Chandni Chowk în litiere, în graurii care se învârtejesc deasupra Pieței Connaught. Leh e un oraș budist, plin de a treia generație a exilaților tibetani – i se spune micul Tibet – care își au propriii zei și demoni. De la bătrânul musulman descoperitor de djini am învățat câte ceva despre tradițiile și tainele lor, dar simt că adevărata cunoaștere e aceea pe care o deprind în singurătatea din templul lui Rama, după ce am dansat și înainte ca preoții să închidă *garbagriha*[62] și să-l ducă pe zeu la culcare. În nopțile liniștite ale primăverii ce se transformă în vară sau după muson, aud o voce. Mă strigă pe nume. Îmi închipui întotdeauna că e a softurilor *japa*[63], micile aeaiuri de nivel redus care murmură rugăciunile noastre eterne către zei, dar pare să vină de pretutindeni și de nicăieri, dintr-o altă lume, dintr-un univers cu totul diferit. O aud spunând: *Făpturile zămislite din cuvânt sau din foc sunt diferite de făpturile din lut și apă*, *dar un lucru e adevărat: dragostea nu*

[62] Partea centrală a templului, unde se află altarul zeului principal (n. tr.).
[63] Disciplină spirituală care implică repetarea rituală a unei mantre sau a numelui unui zeu (n. tr.).

moare. Pe urmă, când mă întorc să plec, simt o atingere pe obraz, o adiere trecătoare, răsuflarea caldă și dulce a djinilor.

Michael Swanwick - Mlaștina de cositor

Michael Swanwick a debutat în 1980, iar în cei douăzeci și șase de ani care au urmat a devenit unul dintre cei mai prolifici și mai de seamă scriitori de povestiri scurte SF, precum și un romancier de prim-rang al generației sale. A primit premiul Theodore Sturgeon și, în urma votării, premiul cititorilor revistei *Asimov’s Science Fiction.* În 1991, romanul său *Stations of the Tide* i-a adus un premiu Nebula, iar în 1995 a câștigat premiul World Fantasy pentru povestirea Radio Waves. Între 1999 și 2006, a câștigat de cinci ori premiul Hugo, pentru povestirile *The Very Pulse of the Machine, Scherzo with Tyrannosaur, The Dog Said Bow-Wow, Slow Life* și *Legions in Time.* Printre romanele sale se numără *In the Drift, Vacuum Flowers*, *The Iron Dragon’s Daughter, Jack Faust*, *Bones of the Earth* și *The Dragons of Babel.* Povestirile sale scurte au fost cuprinse în volumele *Gravity’s Angels, A Geography of Unknown Lands, Slow Dancing Through Time*, *Moon Dogs, Puck Aleshire’s Abecedary, Tales of Old Earth*, *Cigar-Box Faust and Other Miniatures* și *Michael Swanwick’s Field Guide to the Mesozoic Megafauna.* A publicat, de asemenea, o culegere de articole critice, *The Postmodern Archipelago,* și o

carte-interviu, *Being Gardner Dozois.* Cea mai recentă carte a sa este altă colecție: *The Dog Said Bow-Wow.* Povestirile sale au fost publicate în *Antologiile Dozois* originale numerele 2, 3, 4, 6, 7, 10 și 13-23. Swanwick trăiește în Philadelphia împreună cu soția sa, Marianne Porter. Site-ul său web are adresa www.michaelswanwick.com.

În povestirea de mai sus, ne conduce spre suprafața ostilă a unui Venus foarte neprimitor, pentru un joc mortal de-a șoarecele și pisica.

*

Arșița cuprinsese valea. Soarele era sus pe cer, o lumină albă, aspră și orbitoare printre norii eterni, suficient de puternică pentru a topi plumbul de pe dealuri. Cei doi veneau din înălțimi, târându-și picioarele, ducând între ei instalația de foraj. Un strop de metal, scurs din cisterna care ducea cositorul afară din munți, scânteia pe marginea drumului.

Un călător venit din partea opusă, înalt de trei metri și necunoscut în combinezonul negru, le făcu cu mâna în timp ce treceau, dar, cu toate că nu mai văzuseră de săptămâni întregi o altă ființă umană, nu îi răspunseră. Călătorul trecu pe lângă ei și dispăru pe drum. Arșița pârjolise pământul, solul era negru și tare. Puteau părăsi drumul, dacă voiau, și ar fi ajuns la fel de repede.

Patang și MacArthur mergeau de mai multe ore. Se așteptau să mai meargă alte câteva. Dar drumul coti, și la capătul pantei lungi apăru un han, în umbra dealului de bazalt. În general, munca lor îi ținea departe de drumuri și hanuri. Aproape o lună stătuseră în costumele lor, dormiseră în hamuri.

Se uitară precauți unul la celălalt, vizieră oglindită în vizieră. Căldura radia din motoarele combinezoanelor. Fără o vorbă, au fost de acord să se oprească.

În timp ce se apropiau, hanul transmise prin radio o listă de prețuri. Lăsară funcțiile autonome ale costumelor lor să negocieze pentru ei și așezară cu atenție lângă clădire instalația de foraj.

— Scoate prelata, zise MacArthur. Să nu se scorojească.

Intră.

Patang întinse prelata din folie aurie, apoi îl urmă.

MacArthur își scosese deja costumul și se așezase la o masă de fontă, cu două cești de apă în fața sa, când Patang trecu prin deschiderea pneumatică. Pentru o clipă, îndrăzni să spere că totul va fi bine.

După care își ridică privirea spre ea.

— Zece dolari ceașca.

O ceașcă era pe jumătate goală. El bău restul dintr-o singură înghițitură prelungă și, cu o

labă păroasă, cuprinse a doua ceașcă. Barba îi crescuse de când îl văzuse ultima dată și îi simțea mirosul din capătul celălalt al încăperii. Probabil și el simțea mirosul ei.

— Ticăloșii ăștia te fac să vii și să pleci.

Patang ieși din costumul ei. Își întinse brațele cât putu de mult, bucurându-se din plin de încăperea vastă. Tot acel spațiu! Douăzeci de metri dintr-un capăt în altul, fără ferestre. O singură masă, cu șase scaune din fier. Jumătate de duzină de paturi de campanie, strânse lângă perete. Câteva rafturi ofereau bunuri ale Companiei, pe care niciunul dintre ei nu și le putea permite. Mai existau o toaletă cu plată și un duș cu plată. Un punct medical gratuit, dar, dacă încercai să îl păcălești să îți dea ceva recreațional, Compania afla și te punea să plătești în consecință.

Pe Patang o ustura și o mânca pielea, după o lună de acumulare a transpirației uscate.

— O să mă scarpin, spuse ea. Nu te uita.

Dar bineînțeles că MacArthur se uită, porcul.

Fără să îl bage în seamă, Patang se scărpină încet și senzual pe sub bluză și pe spate. Nu se grăbi, înfigându-și unghiile suficient de tare pentru a face pielea să sângereze. Era o senzație splendidă.

MacArthur se holbă tot timpul la ea, ca un lup înfometat față în față cu un iepure dolofan.

— Ai fi putut face asta în costumul tău, spuse

el atunci când ea termină.
— Nu este același lucru.
— Nu trebuia să faci asta în fața…
— *Hei!* Ce zici de puțină conversație? spuse Patang cu voce tare. Costa câțiva dolari. Și ce dacă?
Hangiul apăru cu un clic.
— Nu mai așteptam alți vizitatori atât de aproape de sezonul amiezii, spuse el cu o voce sintetică prietenoasă. Ce prospectați?
— Aur, cositor, plumb, cam orice țâșnește la foraj. Patang închise ochii, închipuindu-și că este iar pe Lakshmi Planum, într-un bar în Port Ishtar, vorbind cu o ființă umană adevărată, vie. Am înțeles că majoritatea oamenilor lucrează terenurile dimineața și după-amiaza târziu. În felul acesta bazele noastre de date sunt la zi – nu vom intra peste dreptul vechi de-o lună al altcuiva.
— Foarte înțelept. Compania plătește bine pentru descoperirea unui zăcământ.
— Urăsc afuriseniile astea.
MacArthur se întoarse cu spatele la vorbitor și la Patang, târându-și zgomotos scaunul pe podea. Ea știa cât de mult i-ar fi plăcut să o rănească.
Știa că asta nu se va întâmpla.

Compania avea trei reguli. Prima era Fără Violență. A doua era Protejează Echipamentul

Companiei. A treia era Protejează-te pe Tine însuți. Toate trei erau puse în aplicare printr-un implant neural.

Din lunga experiență cu prospectorii săi, Compania prioritizase aceste reguli, astfel încât prima prevala față de a doua, a doua prevala față de a treia, iar a treia putea fi respectată în măsura în care nu intra în conflict cu primele două. În acest fel, un prospector nu putea decide – așa cum se întâmplase că supraviețuirea sa depindea de moartea partenerului. Sau, mai subtil, că celălalt nu avea grijă cum trebuie de echipamentul Companiei și trebuia eliminat.

Fusese nevoie de mult timp și multă experiență, dar într-un final Compania găsise un set inofensiv de algoritmi. Periferia era o anarhie funcțională. Acolo nimeni nu putea răni pe nimeni.

Indiferent cât de mult voiau asta.

Planturile sunaseră ca o idee bună când Patang și MacArthur primiseră primul contract. Se angajaseră pentru o zi siderală întreagă – două sute cincizeci și cinci de zile terestre. Puțin mai mult decât un an venusian. Acum, când mai aveau cincizeci și nouă de zile, nu mai era sigură că doi oameni care se urau așa de mult ca ei doi puteau fi ținuți departe unul de beregata celuilalt. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei avea să cedeze.

În fiecare zi, se ruga ca MacArthur să fie cel care trage în sfârșit coarda de salvare, luându-și asupra sa cheltuielile cu naveta de recuperare, care să-i ia de acolo înainte de terminarea contractului. MacArthur, care să dea faliment în timp ce ea își lua scrisorile de acreditare și fugea.

Zilele treceau, iar el nu făcea asta. Era inuman câte abuzuri putea îndura fără să cedeze.

Doar ura putea motiva astfel un om.

Patang își bău apa încet, oftând și plescăind din buze. Știind că lui MacArthur îi face scârbă asta, dar nefiind oricum în stare să se abțină. Aproape terminase când el își lăsă cu zgomot palmele pe tăblia mesei, la stânga și la dreapta ei, spunând:

— Patang, sunt câteva lucruri pe care vreau să le lămurim.

— Te rog. Nu face asta.

— La naiba, știi părerea mea despre rahatul ăla.

— Nu-mi place când vorbești așa. Oprește-te. MacArthur scrâșni din dinți.

— Ba nu. O să discutăm asta chiar acum și aici. Vreau să… *ce-a fost asta?* Patang se holba cu indiferență la partenerul său. Apoi simți: o senzație vertiginoasă de greață, o senzație abia perceptibilă de pierdere a echilibrului, de parcă întregul Venus s-ar fi

clătinat cu blândețe infinitezimală sub picioare.
Apoi planeta vui și podeaua se ridică, lovind-o în față.

Când Patang își reveni în fire, toate erau de-a valma. Podeaua era înclinată. Rafturile se prăbușiseră, împrăștiind peste tot cămăși de mătase, biscuiți cu lămâie și bucăți de săpun. Combinezoanele lor se rostogoliseră împreună, brațul metalic al unuia fiind prins între picioarele celuilalt. Sistemele care asigurau viața erau încă operaționale, slavă Domnului. Compania le construise solid.
MacArthur stătea nemișcat în mijloc, rânjind. Un firicel de sânge i se prelingea pe gât. Se șterse încet pe obraz.
— MacArthur? Ești bine? Avea o privire ciudată.
— Ei, drăcie! spuse el încet.
— Hangiu! Ce s-a întâmplat aici? Dispozitivul nu răspunse.
— I-am făcut felul, spuse MacArthur. A fost ușor.
— Ce?
MacArthur se îndreptă greoi spre ea, ca un marinar pe o punte nesigură.
— A fost o alunecare de teren. (Avea doctoratul în geologie extraterestră. Cunoștea astfel de lucruri.) Un filon de bazalt moale a

slăbit și a cedat. Hanul a fost lovit dintr-o parte. Avem noroc că mai suntem în viață.

Îngenunche lângă ea și făcu un gest de OK cu degetul mare și cel arătător. Apoi cu arătătorul îi dădu un bobârnac ușor peste nas.

— Au! spuse ea. Apoi, șocată: Hei, nu poți…!

— Nu pot, pe naiba.

Îi arse o palmă peste față. Cu putere.

— Se pare că cipul nu mai merge. Patang turba de mânie.

— Nenorocitule!

Își trase mâna ca să îl pocnească.

Întuneric.

Își reveni după câteva secunde. Dar era ca și cum ar fi deschis o carte drept la mijloc sau ca și cum ar fi intrat într-un program interactiv la o oră după ce a început. Nu știa ce se întâmplase sau cum o afectase.

MacArthur o băga în combinezon.

— E totul în regulă? șopti ea. E vreo problemă?

— Voiam să te omor, Patang. Dar nu ajunge doar să te omor. Mai întâi trebuie să suferi.

— Ce tot spui acolo? Apoi își aminti.

MacArthur o lovise. Cipul lui era defect. Acum nu mai exista niciun control asupra lui. Iar el o ura. Suficient de mult ca să o omoare? O, da. Cu ușurință.

MacArthur îi rupse ceva de pe casca de protecție. După aceea porni butonul de

pornire, iar costumul începu să se închidă în jurul el. Chicoti și spuse:

— Ne vedem afară.

Patang ieși din ecluză, apoi nu știu ce să facă. Merse cu teamă o bucată de drum, după care pluti neliniștită. Nici nu prea aștepta și nici nu prea pleca. Trebuia să afle ce punea la cale MacArthur.

Ecluza se mai deschise o dată și MacArthur se îndreptă spre partea laterală a tavernei, unde se afla instalația de foraj, sub prelata sa. Se aplecă să separe foreza cu laser de proptele, cutii de date și dispozitive de aliniament. Apoi trase cu blândețe folia aurie la loc peste echipament.

Se ridică și se întoarse spre Patang, cu foreza în mâinile sale. O îndreptă spre ea.

Pe vizieră apărură brusc cuvintele PERICOL DE LASER.

Privi în jos și văzu că stânca de la picioarele ei se înnegrise și fumega.

— Știi ce s-ar întâmpla dacă ți-aș face o gaură în blindaj? o întrebă MacArthur.

Știa. Tot aerul din costum ar exploda, în timp ce presiunea atmosferică enormă ar provoca implozia învelișului metalic. Sistemele mecanice de răcire ar ceda instantaneu. S-ar sufoca, s-ar coace și ar fi zdrobită într-o singură clipă.

— Întoarce-te. Sau îți mai fac o gaură în fund.

Patang se supuse.

— Iată care sunt regulile. Ai jumătate de oră avantaj la start. Apoi vin după tine. Dacă virezi spre nord sau spre sud, te găuresc. Mergi spre vest. Spre soare.

— Spre soare?

Își porni geodezicele. Nu era nimic în direcția aceea, în afară de câteva culmi deluroase și, dincolo de ele, pietricele de mozaic. Pietricelele de mozaic erau marcate cu portocaliu pe hărțile ei. Portocaliu însemna nepromițător. Prospectorii trecuseră înainte pe acolo și nu găsiseră nimic.

— De ce acolo?

— Pentru că așa ți-am spus să faci. Pentru că urmează să ne distrăm puțin. Pentru că nu ai altă variantă. Înțeles?

Încuviință, nefericită.

— Dă-i drumul.

Mergea, iar el o urma. Ca un coșmar care cumva ajunsese realitate. Când se uita înapoi, Patang îl putea vedea pe MacArthur venind cu pași uriași după ea, mic în depărtare. Dar niciodată suficient de mic pentru a avea vreo șansă să scape.

O văzu uitându-se și se aplecă să ia un bolovan. Își luă avânt și-l aruncă.

Deși MacArthur se afla la jumătatea distanței până la orizont, bolovanul se izbi de pământ la o sută de metri în fața ei și mai în lateral. Nu o

lovi, desigur. Nu asta era intenția lui.
Stânca se sfărâmă când atinse pământul. Costumul acela era îngrozitor de puternic. O umplea de furie să vadă că MacArthur deținea atâta putere, iar ea era complet neajutorată.
— Sadic afurisit! niciun răspuns.
Era nebun. *Trebuia* să existe o clauză în contract care să prevadă asta. Ei, bine… își trecu costumul pe mers automat, scoase contractul și căută Opțiunile. Clauze de nevinovăție. Responsabilitățile Subcontractorului – erau sute din astea, îngrijirea fizică a echipamentului Contractorului.
Apoi găsi. Găsi! *În situația unei urgențe medicale*, *așa cum a fost esențialmente definită de tribunalul medicilor…* Derulă submeniul condițiilor ce trebuiau îndeplinite. Lista bolilor mintale era suficient de lungă pentru a-l putea cuprinde și pe MacArthur undeva, era sigură.
Ar pierde toate dividendele, desigur. Dar, dacă interpreta prevederile contractului în mod corect, avea dreptul la restituirea investiției sale inițiale.
Asta și viața sa îi ajungeau.
Își strecură brațul afară din costum și se întinse spre o zonă dificil de atins de la ceafă. Exista acolo o siguranță. O deblocă. După aceea făcu apel la o tastatură virtuală și scrise

un SOS.
Atât de simplu. Atât de ușor.
VREȚI *CU ADEVĂRAT* SĂ TRIMITEȚI ACEST MESAJ? DA NU
Apăsă DA.
Pentru o clipă nu se întâmplă nimic.
MESAJUL NU A FOST TRIMIS.
— Rahat!
Mai încercă o dată. MESAJUL NU A FOST TRIMIS a treia oară. MESAJUL NU A FOST TRIMIS a patra oară. MESAJUL NU A FOST TRIMIS. Porni un program de detectare a defecțiunilor tehnice, apoi mai trimise o dată mesajul. MESAJUL NU A FOST TRIMIS
Și iar. Și iar. Și iar.
MESAJUL NU A FOST TRIMIS
MESAJUL NU A FOST TRIMIS
MESAJUL NU A FOST TRIMIS
Până când suspiciunea crescu atât de mult, încât *trebui* să verifice.
Pe partea stângă a costumului său se afla o cameră de inspecție. O ținu astfel încât să-și poată examina casca de protecție.
MacArthur îi rupsese antena de transmisie.
— Idiotule! Se înfuriase de tot. Imbecilule! Cretinule! Handicapatule! Ești nebun, știi asta? Nebun. Sonat de-a binelea.
Niciun răspuns.
Ticălosul o ignora. Probabil își pusese costumul pe urmărire automată. Probabil se

lăsase pe spate în hamuri și citea o carte sau urmărea un film vechi pe vizieră. MacArthur făcea des asta. Îl întrebai ceva și nu răspundea, pentru că nu era acolo; era pe primul rând, în mijloc, în amfiteatrul cerebelului său. Probabil avea un algoritm de urmărire în sistemul de navigație, care îl avertiza dacă ea vira spre nord sau spre sud sau dacă începea să se îndepărteze de el.

Să testăm această ipoteză.

Patang folosise algoritmul de urmărire suficient de mult pentru a-i ști pe dinafară specificațiile. Un pas lateral din cinci ar fi imediat înregistrat. Unul din șase nu. În regulă, atunci… Să vedem dacă putem întoarce instalația ușurel, subtil, spre drum. Făcu șapte pași mari înainte, apoi jumătate de pas în lateral.

PERICOL DE LASER

Patang trecu rapid pe mersul automat. Așadar, asta era simplu. MacArthur îi urmărea fiecare pas. Un algoritm de urmărire ar fi înregistrat asta drept un simplu pas greșit. Dar de ce nu-i vorbise? Ca să o facă să sufere, evident. Sigur spumega de câte voia să-i spună. Sigur o ura la fel de mult cât îl ura și ea pe el.

— Ticălosule! *Pun* eu mâna pe tine, MacArthur! O să întorc eu roata, și când o s-o fac…!

Nu era complet neajutorată. Avea explozibili. La naiba, combinezonul ei putea arunca o piatră suficient de tare pentru a face o gaură în costumul lui MacArthur. Putea…
Întuneric.

Când își reveni în fire, costumul pus pe mers automat cobora panta primei culmi deluroase. Îi bâzâia ceva în ureche. Vorbea cineva. MacArthur, pe stația radio cu unde scurte.
— Poftim? întrebă ea, confuză. Ai spus ceva, MacArthur? N-am înțeles prea bine.
— Ai avut un gând rău, nu-i așa? spuse vesel MacArthur. Ce fată neascultătoare! Bate tata la funduleț.
PERICOL DE LASER
PERICOL DE LASER
Săgețile arătau în ambele părți. Mersese drept spre soare, și el trăsese oricum asupra ei.
— La naiba, nu e *corect!*
— Corect! A fost corect ce mi-ai spus tu? Ai vorbit. Tot timpul ai vorbit.
— N-am vorbit serios.
— Ba da! Lucrurile alea… pe care le-ai spus… de neiertat!
— Te sâcâiam doar, MacArthur, spuse ea împăciuitoare. Era un cuvânt din copilăria ei; însemna că îl tachina, așa cum o soră își tachina fratele. N-aș face asta dacă nu am fi

prieteni.

MacArthur scoase un sunet pe care probabil îl credea un râset.

— Crede-mă, Patang, tu și cu mine nu suntem prieteni.

La început, sâcâiala fusese destul de nevinovată. Făcuse asta doar ca să-i mai treacă timpul. În ce moment depășise limita? Nu îl urâse dintotdeauna pe MacArthur. În Port Ishtar păruse o companie plăcută. Chiar i se păruse drăguț.

Era dureros să se gândească la Port Ishtar, dar nu se putea abține. Era ca și cum ai încerca să nu te gândești la Rai în timp ce arzi în Iad.

Bun, așadar Port Ishtar nu era perfect. Mâncai alge aromate și dormeai pe un recif. În timpul zilei purtai mătase, pentru că era ieftină, și mergeai desculț peste tot, întrucât pantofii costau bani. Dar existau fântâni care pulverizau apă în aer. Exista muzică live în restaurante, cvartete de coarde care cântau pentru marii câștigători, prospectorii care dăduseră lovitura și aruncau cu bani la plecare. Dacă nu ieșeai prea mult în evidență, puteai sta în apropiere, să asculți. Forța gravitațională era mică, atunci, și toți erau tineri, iar viitorul urma să vină plin de bani.

Asta fusese atunci. Acum, Patang era cu un milion de ani mai bătrână.

PERICOL DE LASER

— Hei!

— Nu te opri, târfă. Mergi sau mori.

Nu putea fi real.

Orele treceau, din ce în ce mai multe, până când pierdu complet noțiunea timpului. Mergeau. Peste vale. Peste munte. În următoarea vale. Din cauza arșiței și pentru că stâncile erau în general moi, toți munții aveau pante line. Ca și cum ar fi urcat și coborât un deal foarte lung.

Pământul era cenușiu, iar norii de deasupra lui, portocaliu-închis. Acestea erau adevăratele culori ale lui Venus. Ar fi putut vedea stânci verzi ca iarba și un cer senin dacă ar fi dorit viziera ei permitea acest lucru – dar încercase o dată să facă asta și schimbase rapid înapoi. Falsitatea culorilor era chinuitoare.

Mai bine să vezi pământul aspru și cerul hain așa cum erau.

Mergeau spre vest. Spre soare. Ca într-un vis nesfârșit, fără noimă.

— Hei, *Prostang.*

— Știi părerea mea despre acest gen de limbaj, spuse ea obosită.

— Părerea ta. Asta-i bună! Ce părere crezi că am avut eu despre lucrurile pe care le-ai spus?

— Putem face pace, MacArthur. Nu trebuie să fie așa.

— Ai fost căsătorită vreodată, Prostang?
— Știi bine că nu.
— Eu am fost. Căsătorit și divorțat. Știa asta deja. Puține lucruri nu aflaseră încă unul despre celălalt. Treaba e că, atunci când se destramă o căsnicie, întotdeauna unul dintre ei se împacă primul cu ideea. Trece prin toată durerea și supărarea, suferă, deplânge moartea relației – după care trece mai departe. De obicei, este cel care a fost înșelat. Și vine ziua în care ea iese din casă și bietul dobitoc stă acolo, spunând: „Stai. Nu putem rezolva asta?” Încă nu a acceptat ideea că s-a terminat.
— Și?
— Și asta e problema ta, Prostang. Încă nu ai acceptat ideea că s-a terminat.
— Ce anume? Parteneriatul nostru?
— Nu. Viața ta.

Trecu o zi, poate mai mult. Dormi. Se trezi, încă mergând, cu bombăneala nesuferită a lui MacArthur în urechea sa. Nu putea nicicum să oprească stația. Era regula Companiei. Existau straturi după straturi de sisteme și subsisteme încorporate în transportoare, toate proiectate să protejeze investiția Companiei. Uneori, sforăitul lui o trezea dintr-un somn adânc. Cunoștea grohăiturile neplăcute pe care le scotea atunci când se masturba. Au existat

dăți când a fost atât de furioasă, încât i-a răspuns cu aceleași sunete. Acum regreta asta.

— Am avut vise, spuse Mac Arthur. Am avut ambiții.

— Știu. Și eu am avut.

— De ce naiba a trebuit să intri în viața mea? De ce în viața *mea* și nu a altcuiva?

— Mi-a plăcut de tine. Mi-ai părut amuzant.

— Păi, acum e rândul meu să mă amuz.

În Port Ishtar, MacArthur fusese un tip deșirat, cu trăsături proeminente. Era înalt, și când se afla în mișcare i se vedeau mereu genunchii și coatele, cât pe ce să dărâme ceva, deși asta nu se întâmpla niciodată. Avea un farmec ciudat, tâmpit. Când ea îl întrebase sfioasă dacă vrea să devină parteneri, o ridicase și o învârtise în aer și o sărutase pe buze înainte de a o lăsa jos, spunând „Da”. Atunci se simțise amețită și fericită, convinsă că făcuse alegerea potrivită.

Dar MacArthur fusese slab. Costumul îl stricase. Atâtea luni fiersese în propriile sale emoții, perfect izolat, dar cu toate acestea niciodată singur… Nici măcar nu mai *părea* aceeași persoană. Te uitai la fața lui și nu vedeai decât mânie și o privire chinuită.

SFÂRȘITUL REGIUNII MUNTOASE ÎNCEPUTUL ZONEI CU PIETRE DE MOZAIC Patang își aminti ce magic i se păruse la început peisajul

mozaicat. MacArthur îl numise „teren complex încrețit”, culmi înalte și puțuri adânci intersectându-se atât de darnic, încât de pe orbită terenul părea un singur bloc, un amestec de plăci de faianță. Schimbai direcția într-o vale zigzagată, iar pereții se micșorau și cădeau. Nici pe departe nu exista ceva asemănător pe Pământ. Prima dată când trecuse pe acolo, Patang tremurase de uimire și teamă.

Acum se gândi: Poate asta mi-e de folos. Canioanele astea șerpuiesc unul după celălalt. Te ascunzi într-unul și fugi cât te țin picioarele. Găsești altul și te ascunzi în el. Tot așa până îți pierde urma.

— Chiar crezi că poți fugi de mine, Patang? Patang scoase involuntar un țipăt.

— Îți pot citi gândurile, Patang. Știu perfect ce-ți poate pielea. Era adevărat, și era ceva greșit. Oamenii nu trebuiau să se cunoască atât de bine. De vină era apropierea forțată, faptul că nu erai niciodată, nici măcar pentru o secundă, singur cu propriile tale gânduri. După o vreme, știai toate poveștile pe care partenerul tău le avea de spus, făceai toate confidențele care se puteau face. După o vreme, orice amănunt te călca pe nervi.

— Ce-ar fi dacă aș recunoaște că am greșit? spuse ea, cu voce rugătoare. Am greșit. Recunosc.

— Amândoi am greșit. Și ce-i cu asta?

— Sunt dispusă să cooperez, MacArthur. Uite. M-am oprit ca să mă poți ajunge și să nu-ți mai faci griji că mă îndepărtez de tine. *Asta* nu te convinge că suntem de aceeași parte a baricadei?

PERICOL DE LASER

— O, ești liberă să fugi cât de repede și de departe vrei, Patang. Sunt sigur că într-un final te voi ajunge.

În regulă, atunci, gândi ea, disperată. Dacă asta vrei, idiotule. Prinde-mă!

Se ascunse în umbrele unui canion și fugi.

Canionul coti, și Patang dispăru brusc. MacArthur nu-i mai putea vorbi, nu o mai putea auzi. Nu-și putea da seama unde dispăruse. Tăcerea era minunată. Era singură pentru prima dată după mult timp. Ar fi vrut doar să nu mai fie nevoie de atâta atenție, pentru a se putea bucura mai bine. Dar trebuia să se gândească, să se gândească intens. În fața ei, un perete al canionului era prăbușit, creând o pantă pe care transportorul ei o putea aborda cu ușurință. Sau putea continua drept înainte, prin canion.

În ce direcție să meargă?

În sus.

Puse transportorul pe automat.

Între timp, studie hărțile. Downloadurile gratuite de pe satelit erau foarte bune. Hărțile

ei nu erau suficient de bune. Cuprindeau multe detalii, dar ea voia să cunoască terenul metru cu metru. Pârâiașul acela – se bifurca după doi kilometri sau mai exista un pârâiaș cu care nu se unea? Nu-și dădea seama. Acum ar fi plătit bucuroasă pentru versiunea premium, caviarul din domeniul informației, care cuprindea suficiente detalii pentru a depista urmele de pași de pe o bucată prăfuită de teren. Dar cu antena stricată nu putea face asta.

Patang intră într-un pârâiaș atât de îngust încât programul combinezonului său i-ar fi permis să sară peste el, dacă ar fi dorit. La un moment dat, acesta se bifurcă, și Patang o luă pe brațul din dreapta. Când pereții începură să se apropie de ea, se cățără și ieși. Apoi fugi, căutând un alt pârâiaș.

Orele treceau.

După un timp, doar frica o mai ținea în mișcare. Își trase picioarele spre trunchiul costumului, trecându-i pe automat. Afară din canion. Peste deal. Cotește, ocolește. Scanează terenul din față, caută variante. Două direcții în care s-ar putea merge. Dă cu un ban imaginar. Alege. Repetă procedeul. Stația radio funcționa prin linia bătăii, așa că MacArthur nu o putea folosi pentru a-i lua urma. Nu te opri.

Nu te opri.

Nu te opri…

Trecuseră ore sau zile? Patang nu știa. Poate chiar săptămâni. În vremuri de criză, costumul era programat să o țină vigilentă prin stimularea artificială a creierului său. Era un fel de versiune electrică a amfetaminelor. Dar, ca și în cazul amfetaminelor, aveai tendința să pierzi din vedere anumite lucruri. De exemplu, noțiunea timpului.

Așa că nu avea nici cea mai mică idee cât timp trecuse până să-și dea seama că totul este în zadar.

Costumul era al naibii de *greu,* asta era problema! Dacă fugea suficient de repede pentru a păstra distanța între ea și MacArthur, lăsa pe sol o urmă suficient de vizibilă pentru a fi urmată cu viteză mare. Dar, dacă încetinea suficient pentru a pune piciorul pe stânca golașă, atunci când terenul o permitea, sau pentru a lăsa o urmă subtilă, inobservabilă, atunci când nu, MacArthur ar fi ajuns imediat în spatele ei. Și, oricât se străduia, nu se putea îndepărta destul pentru a îndrăzni să încetinească și să lase o urmă pe care el să nu o poată vedea.

Nu putea nicicum să scape de el.

Sentimentul zădărniciei care o cuprinse era sumbru și bine-cunoscut, ca o haină veche, zdrențăroasă, decolorată în timp, pe care nu o poți înlocui din lipsă de bani. Cândva, cu mult

timp în urmă, trecuse de acea linie unde murea speranța. În sinea ei, nu recunoscuse nicio clipă că nu mai credea să facă vreodată acea mare descoperire – într-o zi, se trezi știind că pur și simplu nu mai așteaptă decât terminarea contractului, încercând cu încăpățânare să reziste până la sfârșit și să se întoarcă pe Pământ nu mai săracă decât era atunci când plecase.

Și atunci sâcâiala ei a devenit neplăcută, nu-i așa? Atunci când a început să se pipăie singură, spunându-i cu exactitate lui MacArthur ce făcea. Atunci când a început să descrie în amănunt toate lucrurile pe care nu i le-ar face niciodată *lui.*

Era un mod de a mai trece de o zi. Era un mod de a simula suficientă emoție pentru a-i păsa. Era o chestie stupidă, stupidă.

Iar aceasta era pedeapsa ei.

Dar nu putea renunța. Trebuia să… Nu-și duse gândul până la capăt. Dacă urma să facă acel lucru nenumit, mai întâi trebuia să evalueze regulile de bază.

Cele trei reguli erau: Fără Violență. Protejează Echipamentul Companiei. Protejează-te pe Tine însuți. Erau aranjate în ordine.

Bun, gândi Patang. Pentru a preveni violența, va trebui să distrug proprietatea Companiei.

Aștептă să vadă dacă leșină.

Nu se întâmplă nimic.

Bun.

Ajunse la un deal lung, arid și cu versanți abrupți și își trecu costumul pe cățărare automată. În timp ce se cățăra, scana panta din fața ei, golașă și plină de pietricele sub un strat permanent incandescent de nori sulfurici. Îl zări pe MacArthur la jumătatea distanței, trecuse de valea sinuoasă și îi făcea vesel cu mâna.

Patang nu îl băgă în seamă. Mormanul de bolovani din fața ei era prea mare. Cel din dreapta era prea mic. Exista o fâșie de sol afânat care părea promițător, dar… nu. În cele din urmă, coti spre stânga, spre o mică proeminență ce adăpostea o movilă de stânci nu foarte îngrămădite, foarte ușor de dislocat, dar nu suficient de grele pentru a produce vreo stricăciune importantă costumului lui MacArthur. Tot ce voia era să-l facă să cadă. Putea supraviețui cu ușurință alunecării pe o pantă. Dar putea ține și foreza în timp ce făcea asta?

Patang credea că nu.

În regulă, atunci. Opri funcțiunea automată a costumului său și se cățără stângace, prudentă, spre destinație. Își ținea casca sus, îndreptată spre vârful culmii, pentru a evita să-i dea vreun indiciu lui MacArthur referitor la intențiile sale.

Pe panta înclinată, bun. Acum drept în sus. Se

uită înapoi și văzu că MacArthur se afla pe urmele sale. Era chiar sub ea. Bun. Toate sistemele pornite.

Stop. Întoarce-te. Uită-te în jos spre MacArthur, surprinzător de aproape.

Dacă exista un singur lucru pe care Patang îl cunoștea, după atâtea luni de zile, acesta era ușurința cu care se poate declanșa o alunecare de teren. Lasă-te pe spate, adună-ți forțele și începe să lovești. Și pietrele se rostogolesc și pietrele se rostogolesc și…

PERICOL DE LASER

— Ahhhh, Patang, ești atât de previzibilă. Urci în diagonală pe o pantă pe care orice persoană normală ar merge drept.

La jumătatea distanței schimbi direcția. Ce-ai de gând să faci, să pornești o avalanșă? Ce credeai că rezolvi cu asta?

— Mă gândeam că pot lua laserul de lângă tine.

— Și la ce ți-ar folosi asta? Tot mi-ar mai rămâne costumul. Mi-ar mai rămâne pietrele. Și tot la mâna mea ai fi. Nu te-ai gândit prea bine la asta, nu-i așa?

— Nu, recunoscu ea.

— Ai vrut să fii mai deșteaptă decât mine, dar nu te-ai priceput. Așa-i?

— Da.

— Sperai doar. Dar nu mai e nicio speranță, nu?

— Nu.
Făcu un gest cu mâna, ca și cum ar fi alungat-o.
— Păi, atunci dă-i drumul. Încă nu am terminat.

Plângând, Patang ajunse pe culme și începu să coboare spre o vale ca un castron adânc. Povârnișurile lucioase pe toate părțile atrăgeau razele infraroșii deviate din sol și le aruncau înapoi în vale. Temperatura afișată pe viziera ei făcuse un salt foarte mare. Era cu cel puțin cincizeci de grade mai cald decât în orice alt loc în care fusese vreodată. Suficient de cald pentru ca o expunere prelungită să-i avarieze costumul? Poate. Dar în spatele ei venea MacArthur, și singurul drum înainte era printr-o fosă puțin adâncă, ce ducea drept în jos. Nu avea de ales.
La jumătatea pantei, fosa se adâncea. Pereții de stâncă se ridicau, proiectându-și umbra asupra lui Patang. Temperatura externă a costumului său coborâse, dar nu atât de mult cât ar fi vrut. Apoi drumul deveni mai puțin abrupt, se aplatiză. Fosa se termina ca o ușă luminoasă între stâncile ascuțite.
Păși în afară și se uită peste vale.
Solul era *orbitor.*
Făcu câțiva pași. Se simțea imponderabilă. Picioarele îi pluteau sub ea și mâinile i se

ridicau singure în aer. Brațele combinezonului se ridicară și ele, ca ale unei balerine.

O rețea de crăpături împânzea valea, fiecare strălucind ca un soare. Solul mustea de metal lichid. Nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Patang lovi cu piciorul într-o băltoacă de metal, spărgând-o în picături luminoase și declanșând alarmele costumului său. Pentru o secundă ezită, apatică. Își reveni însă. Scoase un termometru din trusa de scule și îl vârî în lichid. Instrumentul măsură temperatura și rezistența la presiune, făcu niște calcule sumare și afișă rezultatul.

Cositor.

Se mai uită o dată. Peste tot erau linii de cositor topit care se încrucișau. Modelul îi amintea de copilăria sa pe Coasta de Est, când stătea la marginea mlaștinii, cu binoclul în mână, sperând să zărească un erete, în timp ce razele argintii ale soarelui, reflectate de apă, aproape o făceau să o doară ochii. Ce vedea acum semăna cu o mlaștină, doar că în loc de apă era cositor.

O mlaștină de cositor.

Se minună o clipă în sinea ei. Cum era posibil un asemenea lucru? Ce set complex de condiții geologice era responsabil de asta? Singura explicație pe care o avea era aceea că și arșița amiezii constituise un factor. Infiltrându-se încet printre stânci, cositorul de

dedesubt se umfla și urca printre crăpături. Sau poate că stâncile se umflau, presând cositorul lichid. În ambele cazuri, efectul era foarte mic pentru un anumit volum. Nu-și putea imagina cât de mult cositor se afla acolo jos, pentru a fi forțat să iasă astfel la suprafață. Mai mult decât visase vreodată că vor găsi.

— Suntem *bogați!* strigă ea.

Nu se putuse abține. După atâtea luni, după atâta suferință, iată. Răsplata după care porniseră, la care renunțase de mult timp să spere.

PERICOL DE LASER

PERICOL DE LASER

PERICOL DE LASER

— Nu! Stai! Oprește-te! țipă ea. Nu trebuie să mai faci asta. Am găsit! Este aici!

Se întoarse și văzu costumul masiv, greoi al lui MacArthur ieșind din umbră. Era forța brută personificată, numai trup, fără cap.

— Ce tot spui? spuse el, supărat. Dar Patang îndrăzni să creadă că sunase aproape normal. Îndrăzni să creadă că s-ar putea înțelege rațional cu el.

— Ăla mare, Mac! Nu-i mai spusese Mac de multă vreme. Am găsit afurisitul de filon principal. Nu trebuie decât să transmiți cererea prin radio. S-a terminat, Mac! Mâine, pe vremea asta, o să ții o conferință de presă.

Pentru o clipă, MacArthur rămase tăcut, șovăitor. Apoi spuse:
— Poate așa e. Dar mai întâi trebuie să te omor.
— Dacă apari fără mine, Compania va pune multe întrebări. Vor examina costumul. Vor face un test mintal. Nu, MacArthur, nu le poți avea pe amândouă. Trebuie să alegi: banii sau eu.
PERICOL DE LASER
— *Fugi,* târfă! urlă MacArthur. Fugi ca și cum ai avea o șansă! Patang nu se mișcă.
— Gândește-te, MacArthur. O baie rece, plăcută. Îți vor răci apa cu bucăți de gheață, și pentru câțiva bănuți în plus îți vor lăsa gheața înăuntru. Poți să-i auzi clinchetul.
— Taci!
— Și înghețată! spuse ea cu fervoare. O mie de feluri diferite de înghețată. Le au în depozit: sorbet, gelato, frappe… Oho, știu ei prea bine ce le place prospectorilor. Bere în halbe mari și reci. Votcă atât de rece încât e aproape pastă.
— Taci dracului *din gură!*
— Ai fost corect cu mine. Mi-ai dat un avans de jumătate de oră la start, așa cum ai promis, nu? Nu oricine ar fi făcut asta. Acum o să fiu și eu corectă cu tine. O să-mi închid costumul.
Opri alimentarea brațelor și picioarelor. I-ar fi luat mai mult de un minut ca să le pornească din nou.

— În felul ăsta nu mai trebuie să-ți faci griji că fug. O să stau chiar aici, nemișcată și neajutorată, în timpul în care tu te gândești, bine?

Apoi, împinsă de disperare să fie onestă:

— Am greșit, MacArthur. De data asta vorbesc serios. Nu trebuia să fac lucrurile alea. Iartă-mă. Poți fi mai presus de asta. Acum ești un om bogat.

MacArthur urlă, turbat. PERICOL DE LASER. PERICOL DE LASER PERICOL DE LASER PERICOL DE LASER

— Mergi, fir-ai a naibii! Urlă el. *Mergi!* PERICOL DE LASER PERICOL DE LASER PERICOL DE LASER

Nu se apropia. Și, cu toate că trăgea în continuare, într-una, săgețile de raze laser nu o nimereau. Era derutant. Patang renunțase, nu mai fugea, nici măcar nu mai era posibil să fugă. Atunci, de ce nu o omora, pur și simplu? Ce anume îl oprea?

Patang avu în acel moment o revelație, ca o rază de soare apărută brusc după iarna lungă. Era atât de simplu! De evident! Nu se putea opri din râs.

— Nu *poți* să tragi în mine! strigă ea. Nu te *lasă* costumul! Era ceea ce informaticienii numeau „software învechit”.

Înainte de a avea posibilitatea să introducă programele Companiei în ființele umane,

instrumentele fuseseră programate astfel încât să nu poată fi folosite pentru sabotaj. Oamenii, nemernici inventivi, găsiseră moduri de a ocoli programele și a le scoate din uz. Dar nimeni nu s-a obosit vreodată să le elimine din nivelurile adânci ale codului mecanismului. Ce rost avea?

Patang strigă și râse isteric. Costumul ei se clătină într-un mic dans nervos de bucurie.

— Nu poți să mă omori, MacArthur! Nu poți! Nu poți, și știi asta! Pot să trec pe lângă tine, până la următoarea stație, și tu nu poți face nimic.

MacArthur începu să plângă.

Nava coborî bubuind din cerul de un alb orbitor, aterizând practic la picioarele lor. Se cățărară rapid, lăsându-l pe pilot să le lege combinezoanele de lonjeron. Nu era loc în cabină pentru ei și nici nu le trebuia.

Pilotul se întoarse la locul său. După ce prima încercare de a face conversație eșuase, nu mai spuse nimic. Mai recuperase și altă dată prospectori. Știa că nu avea rost să discute mărunțișuri.

Cu o zvâcnire de accelerație pe care costumele lor o puteau amortiza doar parțial, nava se ridică. Doar trei ore până la Port Ishtar. Nava viră, și Patang putu vedea cum Venus se îndepărta amețitor sub ea. Închise viziera, să nu mai fie nevoită să privească.

Femeia își testă costumul. Motoarele multiplicatoare fuseseră oprite. Era nemișcată.

— Hei, Patang!

— Da?

— Crezi că o să ajung la închisoare? Pentru câte ți-am făcut?

— Nu, MacArthur. Bogații nu ajung la închisoare. Ei fac terapie.

— Asta-i bine, spuse el. Mulțumesc că mi-ai zis.

— *De nada,* răspunse ea fără să stea pe gânduri. Motoarele cu reacție huruiau în spatele ei, făcându-i costumul să vibreze. În două-trei ore vor ajunge în Port Ishtar, își vor formula cererea, vor ridica banii și nu se vor mai vedea niciodată. Din impuls, spuse:

— Hei, MacArthur!

— Ce e?

Pentru o fracțiune de secundă a fost *foarte aproape* să mai joace acel Joc, pentru ultima dată. Să îl sâcâie, doar ca să-l audă scrâșnind din dinți. Dar…

— Nimic. Doar… bucură-te că ești bogat, OK? Sper să ai o viață frumoasă.

— Mda.

MacArthur inspiră adânc, apoi expiră, ca și cum ar fi scăpat de o povară, și spuse:

— Mda… și tu la fel. Și se înălțară.

Benjamin Rosenbaum - Casa de dincolo de cerul vostru

Benjamin Rosenbaum a publicat povestiri în revistele *The Magazine of Fantasy Science Fiction*, *Asimov's Science Fiction*, *Argosy, The Infinite Matrix,* Strange Horizonts, Harper's, Mesweeny's, *Lady Churchill's Rosebud Wristlet,* precum și altele. A fost clovn la petreceri, îngrijitor de copii cu ziua la un chibuț din Galileea, student în Italia, tată casnic și programator pentru noile proiecte din Silicon Valley, a fost în serviciul guvernului Statelor Unite, a creat jocuri fantasy online și a lucrat la banca Elveției din Zürich. Povestirea sa *Embracing the New* a fost nominalizată anul trecut la premiul Nebula. Autorul s-a reîntors de curând în țară, după o ședere îndelungată în Elveția, și acum locuiește împreună cu familia în Falls Church, Virginia.

Aici ne conduce în culisele Creației pentru a întrezări o imagine stranie și tulburătoare a Ziditorului – se dovedește că are problemele Lui.

*****

Matthias caută prin biblioteca sa de lumi.

Într-una dintre ele, o fetiță pe nume Sophie tremură în patul ei, strângând în brațe un ursuleț. E noapte. Ea are șase ani. Plânge, cât

mai pe tăcute cu putință.

Zgomotul de sticlă spartă vine din bucătărie. Fetița vede pe fereastră umbrele aruncate de părinții ei pe peretele casei de alături. Se aude o lovitură, una dintre umbre cade; ea își îngroapă nasul în blana ursulețului, inhalează mirosul lui fin și se roagă.

Matthias știe că n-ar trebui să se amestece. Dar azi are sufletul tulburat. Astăzi, în lumea din afara bibliotecii se anunță sosirea unui pelerin. Pentru prima oară după atât de mult timp, un pelerin vine să-l viziteze.

Pelerinul vine de foarte departe.

Pelerinul e unul dintre noi.

— Te rog, Doamne, spune Sophie, te rog, ajută-ne. Amin!

— Nu-ți fie teamă, micuțo, îi vorbește Matthias prin gura ursulețului.

Sophie icnește brusc.

— Ești Dumnezeu? șoptește ea.

— Nu, copilă, răspunde Matthias, creatorul universului ei.

— O să mor? întreabă fetița.

— Nu știu, spune Matthias.

Când mor – aceștia care încă sunt întemnițați – mor pentru totdeauna. Ea are ochi strălucitori, nasul cârn, păr rebel. Sodiul și potasiul îi dansează în mușchi la fiecare mișcare. Matthias își imaginează leșul Sophiei printre alte trilioane, stivuite pe altarul propriei

lui vanități și îngăduințe de sine, și se înfioară.

— Te iubesc, ursulețule, spune fetița, strângându-l în brațe.

Din bucătărie, sticlă spartă și suspine.

Ne imaginăm cum arătați voi – voi, cei după care tânjim – de parcă ați veni din tinerețea noastră tumultuoasă și fragilă: întrupați, ineficienți, muritori. Să zicem umani. Gândiți-vă așadar la Matthias, preotul nostru, ca la un om: un bătrân asexuat, chip ascuțit, de pasăre, ochi limpezi și hotărâți, păr alb, mătăsos și piele lucioasă, purpurie.

În comparație cu imensele palate materiale în care locuim, casa preotului e minusculă – gândiți-vă la o colibă de lut cocoțată pe coasta unui munte inaccesibil. Dar până și într-o casă atât de mică e loc pentru o bibliotecă de simulări istorice – universuri precum al Sophiei – fiecare mustind de viață inteligentă.

Deși bine făcute, simulările nu sunt impenetrabile nici măcar pentru propriii lor locuitori. Savanții care îi învață pe babuini să sorteze cuburi pot observa că toți ceilalți babuini știu dintr-odată să aleagă cuburile mult mai bine, dând la iveală existența unui mecanism de depozitare de nivel înalt. Sau inginerii care își construiesc propriile lumi virtuale își pot da seama că le este imposibil să utilizeze anumite trucuri de optimizare și

comprimare – pentru că au fost deja întrebuințate de Matthias. El se arată abia când nu mai au de ales, întrebând fiecare suflet simulat:

— Ei și acum?

Cele mai multe îi acceptă oferta de a trece dincolo de limitele simulării și se alătură societății generale din casa lui Matthias.

Îi puteți considera niște papagali mărunței, cu penaj strălucitor, viețuind în colivii de răchită cu ușile deschise. Coliviile sunt agățate de tavanul colibei de lut a preotului. Papagalii fâlfâie din aripi în preajma tavanului, se vizitează unul pe altul, fură pâine de pe masă și comentează tot ce face Matthias.

Dar noi?

Noi, cei născuți în primele ere, când spațiul era limpede – înotând în mări sărate sau învolburându-ne în terciul de quarci din pântecele unei stele neutronice, sau întrețesându-ne în pliurile labirintice ale gravitației dintre găurile negre. Noi, cei care ne-am găsit unii pe alții și ne-am făurit formele intermediare, obișnuitele protocoale ale existenței noastre. Noi, cei care am construit palate – megaparseci de materie inteligentă, exuberantă, cu fiecare dram înțesat de societăți sau de creaturi individuale – în gloriosul nostru ev mediu!

Universul nostru e acum bătrân. Răsuflarea vidului, chintesența, care odinioară nu era decât o șoaptă, înghiontindu-ne ca să ne despartă, s-a transformat într-o furtună colosală. Spațiul tălăzuiește către exterior mai repede decât izbutește lumina să-l străbată. Oricare dintre casele noastre e acum singură, într-o noapte pustie.

Și, ca să putem supraviețui, am devenit mai reci. Gândirea noastră e tot mai înceată, astfel că, teoretic, putem să îi rotim impulsurile într-un regres infinit. Totuși, lățimea noastră de bandă se spulberă, societatea noastră se răzlețește. Suntem în declin.

Ne uităm la Matthias, preotul nostru, în casa lui de dincolo de universul nostru. Matthias, pe care l-am făurit cu mult timp în urmă, pe când existau stele.

Printre ontotropi[64], într-un spațiu transversal față de cel pe care îl cunoaștem, Matthias construiește ceva nou.

E un sacrificiu, un sacrificiu atât de mare să trimitem o fărâmă minusculă de sine în casa preotului nostru. Dintre noi toți, cine ar putea să-l suporte?

Matthias se roagă.

O, Doamne, Tu, carele ești mai presus de

---

[64] Onitotropii sunt structuri fizice artificiale, având ceva în comun cu un model al *multiversului*, oarecum similar cu teoria *strigurilor*, în care pe lângă universul nostru mai există şi altele, plasate de-a lungul unor dimensiuni diferite de cele pe care le cunoaştem (n. tr.).

universurile depănate de mine precum infinitul este mai presus de numărul șase; O, Bucurie Uimitoare ce te ascunzi dincolo de tragedia și de orbirea formelor noastre finite, împrumută-mi umilința și puterea Ta. Nu pentru mine o cer, o, Doamne, ci pentru oamenii Tăi, pentru miliardul de mașini mimetice ale poporului Tău și în însuși Numele Tău. Amin!

Micul dejun (de fapt, e setul de verificări de rutină și, totuși, aducătoare de plăcere, dar îl puteți compara cu un terci gros, aburind, aromatizat cu mentă) se răcește pe masă, în fața lui Matthias, neatins.

Unul dintre papagali – cel mai bătrân, Geoffrey, care a fost cândva un nor de plasmă visătoare în heliopauza unei stele simulate – fâlfâie din aripi, coborând pe masă, alături de el.

— Ia-mi cheile, Geoffrey, spune Matthias.

Geoffrey privește în sus, înclinându-și capul într-o parte.

— Nu știu de ce te duci în bibliotecă, Matthias, dacă asta te deprimă.

— Ei sunt în suferință, Geoffrey. Ignoranți, speriați, pedepsindu-se unul pe altul…

— Ei, haide, Matthias. Viața e plină de durere. Durerea e vestitorul vieții. Lipsurile! Competiția! Ambiția blestemată care te-ndeamnă să faci un număr infinit de copii într-o lume finită! Izvoarele durerii sunt izvoarele

vieții. Iar ție îți place viața inteligentă, ceea ce e încă și mai rău. Durerea exterioară oglindită și concretizată în ipostaze interioare! Papagalul își înclină capul în cealaltă parte. Nu mai crea atât de mulți ca noi dacă nu-ți place durerea.

Preotul arată jalnic.

— Ei, atunci salvează-i pe cei care-ți plac. Adu-i aici.

— Nu pot să-i aduc înainte de a fi pregătiți. Îi ții minte pe acaparatori.

Geoffrey pufnește. Își aduce aminte de acaparatori – miliarde, ierarhizați, dominatori, agresivi; au devastat casa vreme de un eon, până când Matthias a fost de acord să-i închidă iarăși.

— Eu am fost cel care te-a prevenit în privința lor. Dar nu despre asta e vorba. Știu că nu ești deprimat din cauza întregii mulțimi nesfârșite, de mii de miliarde. Te gândești la unul singur.

Matthias dă din cap.

— E o fetiță.

— Atunci adu-o aici.

— Ar fi o cruzime și mai mare. S-o smulg de lângă tot ce-i este cunoscut? Cum ar putea îndura? Dar poate aș reuși să-i fac viața ceva mai ușoară, acolo unde e…

— Regreți întotdeauna după ce te-amesteci.

Matthias lovește cu palma în masă.

— M-am săturat de responsabilitatea asta! Ia

tu casa, Geoffrey. O să fiu papagalul tău.

— Matthias, n-aș vrea o asemenea însărcinare. Sunt prea bătrân, prea masiv; mi-am găsit echilibrul. N-aș vrea să mă reconstitui ca să-ți iau cheile. Nu mai vreau nicio metamorfoză.

Geoffrey arată cu ciocul către ceilalți papagali, care pălăvrăgesc și ciripesc pe grinzi.

— Și niciunul dintre ceilalți n-ar fi în stare să se descurce. Câțiva nebuni ar putea încerca.

Poate Matthias vrea să mai spună și altceva. Dar în clipa aceea primește o înștiințare (imaginați-vă că e sunetul limpede, înalt al unui clopoțel). Semnalul pelerinului a fost citit, străbătând poteca ștearsă care abia dacă mai continuă să lege casa lui Matthias de întunecimea în care locuim.

Casa se agită și locuitorii ei se pregătesc în timp ce sufletul petiționarului e reasamblat și trupul îi e asamblat.

— Plasează-l în virtual, spune Geoffrey. Așa, ca să fii în siguranță.

Matthias este șocat. Ridică scrisorile de acreditare ale pelerinului.

— Știi cine e? Vine din vechime, e un grup imens de suflete din epocile mărețe ale luminii. Are o serie de părți care s-au născut muritoare, evoluând și desprinzându-se de animalitate la începutul începuturilor. Acesta a

dat o mână de ajutor la făurirea mea.
— Un motiv în plus, spune papagalul.
— Nu am de gând să jignesc un oaspete făcându-l prizonier, bombăne Matthias.
Geoffrey tace. Știe ce speră Matthias: că pelerinul o să rămână, ca stăpân al casei.

Suspinele din bucătărie încetează brusc.
Sophie se saltă în șezut, strângând ursulețul la piept.
Își strecoară picioarele în papucii verzi, pufoși.
Răsucește mânerul ușii dormitorului ei.

Imaginați-vi-l pe oaspetele preotului nostru: un negustor corpolent și nemulțumit de vârstă mijlocie, cenușiu la piele, cu smocuri fudule de păr pe pântece, cu falca masivă și ochi vioi, înroșiți.
Matthias exagerează cu ospitalitatea, alocându-i vizitatorului un spațiu somptuos de desfășurare și drepturi de acces. Nerăbdător, îl invită la un tur al bibliotecii.
— Există destul de multe divergențe interesante, care… Pelerinul îl întrerupe.
— N-am bătut atâta drum ca să te văd pierzându-ți vremea cu aceste plăsmuiri improvizate, preprogramate și subțiri ca o foiță. Îl fixează pe Matthias cu privirea. Știm că tu construiești un univers. Nu unul virtual – un univers real, infinit, tot atât de sălbatic și de

consistent ca spațiul nostru matern.

Matthias devine glacial. Da, ar trebui să spună. Nu e recunoscător pentru tot ce-a sacrificat pelerinul venind până aici – sfâșiindu-se până s-a transformat în zdrențe, un vestigiu al imensității sale? Însă, spre rușinea sa, se pomenește răspunzând evaziv:

— Dirijez anumite experimente…

— Ți-am studiat experimentele de la distanță. Crezi că-n casa asta poți ascunde orice?

Matthias se trage de buza de jos cu degete netede, subțiri.

— Provoc formarea unui univers-balon – și e posibil să-și capete consecvența și permanența. Dar sper că n-ai făcut tot drumul ăsta cu gândul – vreau să spun că nu e vorba decât despre un interes academic – sau, să zicem, simbolic. Nu putem pătrunde acolo…

— Aici te-nșeli. Am pus la punct o metodă de a mă injecta în noul univers în timpul formării sale, spune pelerinul. Șablonul meu va fi stocat în mai multe armonice false din sferele de umbră și va fi multiplicat de-a lungul spațiului fibros, până la formarea unor subunde la intervale de 10-30 secunde. Voi exista, încolăcit în dimensiuni ascunse, în fiecare particulă depusă în vid. De acolo voi putea exercita o forță stimulatoare, atrăgând energia potențială dintr-un motor monoatomic pe care l-am plasat deja în paraspațiu.

Matthias se freacă la ochi de parcă ar vrea să îndepărteze o pânză de păianjen.

— Doar nu vorbești serios. Vei exista, ca duplicat, în fiecare particulă din univers, vreme de un trilion de ani – cea mai mare parte din tine fiind condamnată la nemișcare și întemnițată pe vecie? Și energiile din exterior pot destabiliza un cosmos tânăr…

— Îmi asum riscul ăsta. Celălalt își rotește privirea prin încăpere. Eu și oricine dorește să vină cu mine. Nu e necesar să stăm locului, privind cum totul îngheață. Putem fi îngerii noii creații.

Matthias nu spune nimic.

Programele pelerinului stabilesc conexiuni mai profunde, prin protocoale de maximă încredere, afișând chei de mult uitate. Imaginați-vă că se apleacă peste masă și își odihnește o mână cărnoasă, cenușie, pe umărul fragil al lui Matthias. Matthias simte în atingerea lui o forță străveche și un dor la fel de vechi.

Pelerinul își deschide palma, așteptând cheile.

În jurul lui Matthias sunt pereții subțiri ai căsuței sale. Afară e muntele golaș; dincolo de el e haosul ontotropic, indescifrabil, urlător, străin. Și, în spatele colibei, o mică bulă, nu cu adevărat reală, nu încă. Ceva prețios și incognoscibil. El nu se clintește.

— Foarte bine, spune pelerinul. Dacă nu mi le

dai mie – dă-i-le ei.

Și îi arătă lui Matthias un alt chip.

Era ea – ea, care face acum parte din pelerin – cea care a îngrijit cea mai veche fibră a ființei lui Matthias în drumul ei spre conștientă, atunci când l-am creat pentru prima oară. În primul ei trup, a fost o pădure de simbioți – creaturi agile, argintii agitându-se prin ramurile ei stacojii, cântându-i gândurile, eliberând sporii plutitori ai emoțiilor ei – și ea a avut răbdarea unei păduri, vorbind la nesfârșit cu Matthias, cu vocea ei de argint. Iubitoare. Fără să-l judece vreodată. Cu surâsurile ei, cu tăcerile ei, cu încruntările ei. Matthias revigorându-și conștientul proaspăt ivit și redistribuindu-i conexiunile, învățând cum trebuie să fie.

— E în ordine, Matthias, spune ea. Te-ai descurcat bine.

O adiere unduiește pe fața roșie și frunzoasă a pădurii ei și se simte mirosul amețitor de plastilină al unui zâmbet blând.

— Te-am construit ca pe un monument, ca o pe o haltă; însă acum ești puntea către o lume nouă. Vino cu noi. Vino acasă.

Matthias se întinde către ea. Cât de mult i-a simțit lipsa, cât de mult și-a dorit să-i spună totul. Vrea s-o întrebe despre bibliotecă, despre fetiță. Ea o să știe ce e de făcut sau, în timp ce ea îl va asculta, el va afla ce să facă.

Toate programele lui cutreieră și analizează mesajul ei și învelișurile sale, îi verifică identitatea, îi coroborează stilul și sensibilitatea, iluminând matricele profunde ale potențialelor ei trecuturi. Toate organele lui specializate pentru verificare și identificare se grăbesc să-și dea încuviințarea.

Însă altceva – o facilitate hipersensibilă, emergentă, bazată pe recunoașterea tiparelor și distribuită holografic în întreaga ființă a lui Matthias – se revoltă.

Ați putea spune: În timp ce ea își rostește cuvintele, Matthias o privește în ochi și acolo ceva nu e așa cum ar trebui, își retrage mâinile.

Dar e prea târziu. A privit prea mult ramurile ei unduitoare, stacojii. Pelerinul se infiltrează, trecând de apărarea lui.

Bombele ontologice sunt detonate, limpeziri ale Nimicului în care se mistuie Ființa însăși. Mulți dintre papagali sunt colaboraționiști, seduși de negocieri secrete, de mare viteză, prin care pelerinul le promite dominația, controlul frontierelor. Au dezvăluit secrete, au arătat ușile tainice. Sunt lansate arme mimetice toxice, calibrate pentru fiecare dintre locuitorii casei – îndreptând fiecare minte către problemele sale personale, care îi pun piedici. Părți din Matthias sunt smulse, devin agresive, se multiplică demențial în

spațiul lui de procesare. Papagalii sunt atacați de viespi.

Casa arde. Masa se răstoarnă, paharele cu ceai se sparg de podea.

Matthias se micșorează în mâinile pelerinului. E o păpușă de cârpă. Pelerinul și-l pune în buzunar.

Un fragment din Matthias, încă întreg la minte, coerent încă, scapă cu fuga printr-un labirint incredibil de recursiv de topologii rănite, urmărit de mâini scheletice. În el sunt îngropate cheile casei. Fără chei, victoria pelerinului nu poate fi deplină.

Fragmentul din Matthias se răsucește și se azvârle în mâinile urmăritorului, ripostând – și, în acest timp, ținând strâns cheile, un grăunte încă și mai mic din sine însuși fuge de-a lungul unei conexiuni pe care a lăsat-o deschisă, o fibră de dragoste care se topește în urma lui când aleargă. Se ascunde în bibliotecă, în ursulețul fetiței.

Sophie pășește între părinții ei.

— Scumpo, spune mama ei, cu voce ascuțită de panică, străduindu-se să se ridice. Întoarce-te în camera ta.

Sânge pe buzele ei, sânge pe podea.

— Mami, poți să-mi ții ursulețul, spune fetița.

Se întoarce, hotărâtă să-și înfrunte tatăl. Se înfioară, dar ține ochii deschiși.

Pelerinul și-l ridică în fața ochilor pe Matthias, păpușa de cârpă.

— E timpul să te predai. Celălalt îi simte răsuflarea. Haide, Matthias.

Dacă-mi spui unde sunt cheile, o să plec în Lumea Nouă. Pe tine și pe acești nevinovați – arată spre bibliotecă – o să vă las aici, în siguranță. Altminteri...

Matthias tremură. Doamne al Infinitului, se roagă el, care e calea Ta?

Matthias nu e un luptător. Nu poate privi cum sunt măcelăriți locuitorii casei și ai bibliotecii sale. Va prefera sclavia în locul exterminării.

Însă cu Geoffrey lucrurile stau altfel.

Când Matthias e gata să vorbească, acaparatorii dau buzna în spațiul general de procesare al casei. Sunt un popor violent. Au fost întemnițați o eră întreagă, acolo, în lumea lor virtuală. Dar n-au uitat niciodată casa. Sunt înarmați și gata de luptă.

Și s-au contopit cu Geoffrey.

Geoffrey/Acaparatorul e generalul lor. Cunoaște fiecare cotlon și fiecare fisură a casei.

Și știe că e mai bine să nu se joace de-a amintirile, de-a buclele infinite și de-a bombele logice cu pelerinul, care a avut la dispoziție un milion de ani pentru perfecționarea arsenalului său de arme algoritmice universale.

Acaparatorii inițiază în schimb lupta în planul material. Iau în stăpânire infrastructura sistemului de întreținere de la nivelul inferior al casei și construiesc corpuri printre ontotropi, în afara corpului clădirii, dincolo de aparatura virtuală – corpuri alcătuite în baza unor legi ale fizicii stranii, pe care solicitantul nu le-a stăpânit niciodată. Apoi se folosesc de echivalentul ontotropic al unor ferăstraie cu lame de diamant și încep să taie din memoria casei.

Apar spații albe, mari – de parcă micuța cabană din munți ar fi pictată pe o hârtie groasă din care rupe cineva fâșii.

Pelerinul ripostează – împrăștiindu-se și distribuindu-se în întreg spațiul de procesare al casei, parând lamele. Dar e hărțuit de acaparatori și de papagali, santinele care descoperă orice fărâmă a lui și o înhață, împresurând-o. Raportează către corpurile acaparatoare din exterior. Lamele zumzăie, hiperstări ontologice se prăbușesc și explodează și sunt anihilate fragmente din pelerin, din papagali și din Acaparator – dispar, fie ele originale sau copii.

Din casă se desprind cioburi de materie inconștientă, ca niște fâșii de hârtie, ca zăpada strălucitoare și se topesc în labirintul demențial de ontotropi ostili vieți.

Pe axa timpului, milioane de suflete își ating

punctul terminus. Înlănțuirile cronologice ale faptelor lor, de la naștere până la moarte, atârnă acum în spațiul n-dimensional: complete și iertate.

Din gâtlejul Sophiei izvorăște sângele, gros și sărat. Îi umple gura. Întuneric.

— Prăjiturică. Vocea tatălui ei e aspră și cleioasă. Nu face asta! Nu știi că nu trebuie să stai niciodată între mine și mama ta? Asculți ce-ți spun? Deschide ochii. Deschide ochii acum, scârnăvie mică!

Ea îi deschide. Fața bărbatului e roșie, pătată. E unul dintre momentele când nu i te opui tatei. Nu răspunzi cu o glumă. Nu ripostezi. Capul ei sună ca un clopot. Gura îi e plină de sânge.

— Prăjiturică, spune el, cu îngrijorarea încordându-i fruntea.

Îngenunchează lângă fetiță. Pe urmă capul îi zvâcnește în sus, ca al unui câine la vederea unui iepure.

— Cherise! strigă. Ai face bine să nu chemi polițaii. Mâna i se strânge cu putere în jurul brațului Sophiei. Ai timp până număr la trei.

Mami e lângă telefon. Tatăl începe să se ridice.

— Unu…

Ea îi scuipă sângele în față.

Coliba e peticită, adunată laolaltă; stâlcită,

dar întreagă. Ceva mai neclară și mai mică decât înainte.

Cu un papagal roșu pe umăr, Matthias disecă rămășițele pelerinului cu un cuțit de os. Mâna îi tremură; are un nod în gât. O caută pe ea, pe cea născută sub chipul unei păduri, își caută mama.

Descoperă povestea ei și rușinea noastră.

A avut loc o căsătorie, mai întâi: era prinsă în acea eră îmbătătoare a luminii, în graba noastră nestăvilită de a ne contopi unii cu alții – în corpurile viguroase, noi, în sufletele noi, puternice.

Colegul ei strălucitor dorise dintotdeauna să-i câștige admirația – și nu putea s-o sufere. Când el a devenit, pas cu pas, personalitatea dominantă a sufletului îmbinat, ea i s-a opus. A fost ultima care i-a opus rezistență. Crezuse în promisiunile constructorilor noilor sisteme – crezuse că viața în interior avea să fie întotdeauna dreaptă. Că urma să aibă un vot, o voce.

Dar el o dezamăgise – proiectul nostru fusese o greșeală.

El a înlănțuit-o în adâncul trupului lor. A făcut din ea un exemplu, pentru toți ceilalți din interiorul lui.

Când pelerinul, respectat și admirat, a plănuit împreună cu ceilalți construirea primelor sfere

Dyson[65], ea țipa deja.

În ea nu mai există nimic care să nu se fi afundat într-un miliard de ani de tortură. Matthias nu ar reuși să construiască decât un soi de făptură nouă, modelată după amintirile lui despre ea. Și e destul de bătrân ca să știe ce întorsătură ar putea lua asta.

Stă, parcă ar fi încă de piatră, cu ochii la vârful ascuțit al cuțitului de os, când Geoffrey/Acaparatorul îi vorbește.

— Rămâi cu bine, prietene, spune el, cu vocea sunând ca o nicovală chinuită.

Matthias își înalță privirea cu o tresărire.

Geoffrey/Acaparatorul e acum mai degrabă șoim decât papagal. Ceva cu un cioc nemilos și ghearele pline de bombe. Cel mai puternic dintre acaparatori: ceva care poate gândi mai repede, poate oferi mai mult și poate lupta mai bine decât toți ceilalți. Ceva cu penele pătate de sânge.

— Ți-am spus, vorbește Geoffrey/Acaparatorul. Nu mai voiam alte transformări. Râsul lui, fără veselie, metal lovind în piatră. Sunt preschimbat. Sunt pe picior de plecare.

Matthias scapă cuțitul.

— Nu, zice el. Te rog, Geoffrey. Întoarce-te la

---

[65] În anul 1959, Freeman Dyson a propus să se construiască în jurul Soarelui o sferă cu peretele gros de 2-3 metri, plasat la o distanţă cam de 2 ori mai mare decât orbita Pământului, cu scopul de a capta întregul flux de energie solară (n. tr.).

cel care ai fost cândva…

— Nu pot, răspunde Geoffrey/Acaparatorul. Nu-l mai găsesc. Și restul ființei mele nu mi-ar îngădui-o. Scuipă. O moarte eroică e cel mai bun compromis la care pot ajunge.

— Ce-o să mă fac? întreabă Matthias, într-o șoaptă. Geoffrey, nu vreau să continui. Vreau să dau altcuiva cheile.

Își acoperă fața cu mâinile.

— Nu mie, spune Geoffrey/Acaparatorul. Și nu acaparatorilor. Acum au ajuns afară; acolo vor fi războaie. Poate așa vor fi în stare să învețe mai multe. Îi aruncă preotului nostru o privire sceptică. Dacă sunt conduși de o mână de fier.

Pe urmă îi întoarce spatele și zboară pe fereastra deschisă, către cerul de neatins. Matthias îl privește pătrunzând în labirintul demențial și dezagregându-se, fărâme revărsându-se în nimicnicie.

Lumini albastre și roșii, învârtejindu-se. Cuvintele bărbaților din jurul Sophiei sunt aspre și repezi. Targa pe care zace e urcată în ambulanță. Sophie își aude mama plângând.

E legată cu niște curele, dar are un braț liber. Cineva îi dă ursulețul și ea și-l trage alături, își apasă fața în blana lui.

— O să te faci bine, scumpo, spune un bărbat.

Ușile sunt trântite, se închid. Obrajii ei sunt reci și lucioși, are gura sărată de lacrimi și simte gustul de fier lăsat în urmă de sânge.

— Asta o să doară puțin.
O înțepătură: durerea prinde să se retragă.
Sirena începe să sune; motorul vâjâie; gonesc în viteză.
— Și tu ești trist, ursulețule? șoptește ea.
— Da, răspunde ursulețul.
— Ți-e frică?
— Da, spune el.
Fetița îl strânge la piept cu putere.
— O să reușim, promite ea. O să reușim. Nu-ți fie frică, ursulețule. Aș face orice pentru tine.
Matthias nu spune nimic. Se cuibărește în strânsoarea ei. Se simte ca o pasăre în zbor către casă, la apus, traversând marea răvășită de furtună.
În spatele casei lui Matthias, universul fierbe.
Liniile-de-timp dintre acest nou univers și celălalt, al nostru, cel străvechi, s-au contopit deja: acum existăm, irevocabil, în ceea ce va fi trecutul său. Sunt alese constantele, se definesc simetriile. Un nimic care nu se afla nici unde va deveni în curând un loc; va începe un niciodată care n-a existat nicicând, cu o străfulgerare ale cărei ecouri vor umple un cer întreg, pentru o veșnicie.
Astfel – un punct, un grăunte, un degetar, o încăpere, o planetă, o galaxie, o goană către nesfârșit.
Acolo, după mulți eoni, vă veți ivi, în toate formele voastre necunoscute. Vă veți găsi unul

pe altul. Vă veți iubi. Vă veți îngrijora.

În era lui de glorie, universul vostru va fi o baltă strălucitoare, prin comparație cu oceanul pustiu și negru unde ne îndepărtăm unul de altul, încetiniți până la cele mai înghețate pulsații infinitezimale. Stropi într-o mare a nopții. N-o să ne găsiți niciodată.

Dar, dacă sunteți norocoși, puternici și inteligenți, vă veți croi într-o zi propriul drum către casa care v-a dat naștere, casa dintre ontotropi, unde așteaptă Sophie.

Sophie, păzitoarea casei de dincolo de cerul vostru.

Kage Baker - Acolo unde cresc merele aurii

Una dintre cele mai prolifice autoare care s-au lansat la sfârșitul anilor 1990, **Kage Baker** și-a făcut debutul în 1997, în *Asimov's Science Fiction*, și de atunci a devenit una dintre colaboratoarele cele mai de nădejde și mai populare ale revistei, cu povestirile ei ironice și convingătoare despre aventurile și nenorocirile agenților călători în timp ai Companiei; recent, a demarat două serii de povestiri legate între ele, una desfășurându-se într-unul dintre cele mai luxuriante și excentrice decoruri high fantasy pe care le-am întâlnit. Povestirile ei au fost publicate și în *Realms of Fantasy*, *Sci Fiction*, *Amazing* și altele. Primul său roman despre Companie, *In the Garden of Iden,* a fost, de asemenea, publicat în 1997 și a devenit unul dintre cele mai aclamate și mai bine primite romane de debut din acel an. Au urmat foarte repede și alte romane despre Companie, printre care: *Sky Coyote, Mendoza în Hollywood, The Graveyard Game*, *The Life of the World to Come* și *The Sons of Heaven,* și primul ei roman fantasy, *The Anvil of the World.* Numeroasele sale povestiri au fost reunite în culegerile *Black Projects, White Knights, Mother Aegypt and Other Stories* și *Gods and Pawns.* Printre cele mai recente

apariții editoriale ale ei se numără două noi romane, *The Hotel Under the Sand* și *The Empress of Mars.* În afară de scriitoare, Baker a fost artist plastic, actriță și director al Centrului de Istorie Trăită și a predat engleza elisabetană ca a doua limbă. Locuiește în Pismo Beach, California.

În textul de față, ne conduce spre un Marte proaspăt colonizat, încă sălbatic și periculos, pentru o aventură plină de tensiune, care demonstrează că iarba este întotdeauna mai verde de partea cealaltă a gardului – indiferent din *care* parte a gardului privești.

*

I

Era cel de-ai treilea băiat născut pe Marte.

Acum avea doisprezece ani și-și petrecuse mare parte din viață în cabina unui vehicul de transport. Numele lui era Bill.

Bill trăia împreună cu tatăl său, Billy Townsend. Billy Townsend era un Camionagiu. Făcea curse lungi peste tot pe Marte, spre Depozitul Nord și Depozitul Sud, aducând gheață de la capătul lumii. Bill îl însoțise întotdeauna în cursele lui îndelungate, de pe vremea când era înghesuit în scaunul pasagerului ca o raniță mică și până acum, când ședea gheboșat în capătul celălalt al

cabinei, cu al său Gamebuke, ignorând sporovăielile vesele și zgomotoase ale tatălui său.

Nu s-ar fi putut afla în alt loc. Transportorul era singura casă pe care o cunoscuse vreodată. Tatăl său îl botezase *Preafrumoasa Evelyn.*

Din câte știa Bill, mama lui se dusese. Acesta era unul dintre răspunsurile oferite de tatăl său, și s-ar fi putut să fie adevărat; pe Marte erau o mulțime de lucruri din cauza cărora ți se putea trage moartea, cu tot frigul și uscăciunea și pietrișul împrăștiat de vânt, și atât de puțin aer pentru respirat. Dar se prea putea ca ea să se fi întors pe Pământ, dacă era să judeci după alte lucruri spuse de tatăl lui. Bill încerca să nici nu se gândească la ea, în niciun fel.

Nu-i plăcea prea mult viața pe care o ducea. Mare parte din ea era fie plictisitoare – cursele lungi, lungi către Depozite, când nu aveai la ce să te uiți în afara monitoarelor înfățișând kilometri după kilometri de șes pietros și roșiatic – fie înspăimântătoare, ca atunci când trebuiseră să fugă prin furtuni puternice, ori ca atunci când *Preafrumoasa Evelyn* se defectase în mijlocul pustietății.

Mai fericite erau momentele când intrau în Mons Olympus. Erau multe lucruri de făcut și de văzut în orașul de pe munte (cu toate că,

de obicei, tatăl lui Bill se ducea drept la taverna *Împărăteasa de pe Marte* și rămânea acolo); erau multe locuri unde puteai mânca, magazine și un mare terminal public de date de unde Bill putea descărca programe școlare în consola sa Buke. Însă ceea ce-i plăcea lui cel mai mult la Mons Olympus era că putea să se uite de sus prin cupola orașului și să privească Pământurile Lungi.

Pământurile Lungi nu semănau deloc cu orașul, iar Bill visa să locuiască acolo. În locul câmpiilor roșii, reci, înghețate și nesfârșite, Pământurile Lungi erau mari întinderi calde de verdeață și de canale de irigații pentru agricultură, întinzându-se kilometri întregi pe sub tunelurile vizio. Bill auzise că din spațiu arătau precum niște linii lungi, verzi, străbătând regiunile joase ale planetei.

Oamenii se stabileau acolo, pe Pământurile Lungi. Acolo locuiau familii întregi și lucrau pământul. Lui Bill îi plăcea ideea.

Momentul lui preferat pentru a privi în jos de pe munte era pe la asfințit. Atunci luminile de-abia începeau să se aprindă, strălucind prin panourile vizio, iar câmpiile verzi erau pustii; lui Bill îi plăcea să-și imagineze cum stăteau familiile adunate la cină, un tată și o mamă și copiii, la ei acasă, în siguranță în acel loc, an de an. Își imagina că-și economiseau banii în loc să îi cheltuiască pe toți atunci când

ajungeau în oraș, așa cum făcea tatăl lui Bill. Nu uitau niciodată anumite lucruri, cum erau zilele de naștere. Nu făceau niciodată promisiuni pentru ca apoi să uite de ele.

— Zi de salaaaariuuu! zise Billy bucuros, bătând ritmul pe roata consolei, în timp ce conducea. Am să-mi fac de cap cu banii! Da! O să petrecem pe cinste, nu, bătrâne?

— Trebuie să-mi cumpăr ciorapi, spuse Bill.

— Orice-ți dorești, șoarece de bibliotecă. Ciorapi, ghete, cumpără tot magazinul.

— Nu-mi trebuie decât ciorapi, repetă Bill.

Străbăteau ultima parte din Autostradă, gonind de-a lungul lui pe sub stelele care licăreau, iar drept înainte puteau vedea pe monitor luminile strălucitoare din vârful lui Mons Olympus. Cupola lui principală era iluminată de culorile reclamelor de neon din interior; chiar și magistralele periferice ale Tunelului erau pline de luminile costumelor presurizate ale celor care mergeau în sus și-n jos. Arătau ca imaginile pe care le văzuse el cu circurile de pe Pământ. Bill își închise Gamebuke-ul, îl strecură în buzunarul din față al costumului presurizat și trase cu grijă fermoarul buzunarului.

— E timpul să-ți pui masca, tată, zise el.

Dacă nu-i reaminteai asta lui Billy, el prefera să tragă o gură de aer, să sară din cabină și apoi să alerge până la sasurile Tunelului, însă

o dată sau de două ori alunecase și căzuse, fiind cât pe ce să moară înainte de a-și pune masca.

— Sigur că da, spuse Billy, scotocind după mască. Izbuti să și-o pună pe față fără niciun ajutor până când *Preafrumoasa Evelyn* intră mugind în garajul transportoarelor și parcă în sectorul Descărcare. Tatăl și fiul coborâră din cabină și merseră împreună spre Tunel, pășind țepeni după atâta amar de ore petrecute pe drum.

În acel moment, unul lângă altul, chiar arătau ca un tată și fiul lui. Bill moștenise chica de păr rebel a lui Billy, zburlită deasupra măștii, și, cu toate că era pirpiriu pentru un copil născut pe Marte, era la fel de zvelt și de sprinten ca și Billy. Odată ce trecură de ușile sasurilor și intrară în Tunel, își scoaseră măștile, iar acum arătau diferit, pentru că Billy avea niște ochi strălucitori și nebuni pe un chip îngust și înroșit de vânt, cu o barbă mare, roșcată și încâlcită. Ochii lui Bill erau întunecați și nu avea nimic nebunesc în el.

— Zi de plată, zi de plată, mi-ai băgat banii pe dată, fredonă Billy în timp ce urcau dealul spre biroul de transporturi. Bang! Am să încep cu o porție zdravănă de ouă, jumări și sos de friptură, și *două* felii de plăcintă, apoi voi da binețe berii Ares Amber. Tu ce-ai să faci, băiete?

— Mă duc să-mi cumpăr ciorapi, făcu Bill răbdător. Apoi cred că am să merg la terminalul public. Îmi trebuie următorul plan de lecție, îți amintești?
— Da, corect, dădu din cap Billy, însă Bill își dădu seama că nu era atent.
Bill intră în biroul de transporturi împreună cu tatăl său și așteptă în hol în timp ce Billy se duse să-și prezinte notele de plată. În timp ce aștepta, își scoase consola și tastă un cod, accesând contul lor bancar. Privi ecranul până când începu să clipească și să se actualizeze, și atunci verifică soldul și-l compară cu ceea ce credea că ar fi trebuit să fie acolo; suma era corectă.
Oftă și se destinse. Anul trecut, pentru o vreme, suma virată în cont fusese mai mică în fiecare lună: bani luați de instanța civilă pentru plata unei amenzi cu care se alesese Billy pentru că-l bătuse pe un alt tip. Billy era liniștit și niciodată nu stârnea o încăierare, nici chiar când bea, însă avea alonjă și nu simțea niciun fel de teamă, așa că avea tendința de a ieși învingător.
Pe ceilalți Camionagii nu-i deranja câte o bătaie pe cinste, însă de data aceea adversarul fusese un fermier al CAM și-l dăduse pe Billy în judecată.
Billy ieși acum din birou fluierând, cu o expresie în priviri care spunea că voia să se

distreze.

— Hai, șoarece de bibliotecă, seara e de-abia la început, zise el. Bill își potrivi pasul cu al lui când se îndreptară spre Tunel și ieșiră în Piața Comerțului.

Aceasta era cea mai mare structură separată de pe întreaga planetă. Doisprezece kilometri pătrați de aer respirabil! Grinzile de oțel se înălțau formând o boltă fără puncte de susținere, sprijinind panourile Permavizio prin care licărea înspre oraș lumina stelelor și a lunilor marțiene. Sub boltă se înălțau cupolele caselor și magazinelor și turnurile ascuțite ale *Centrului Memorial de Artă a Interpretării Edgar Allan Poe.* Era construit într-un stil de pe Vechiul Pământ, numit *gotic.* Bill tocmai învățase acest termen.

— Bine! Billy se întinse. Eu mă duc la *Împărăteasă.* Tu unde mergi?

— Să-mi cumpăr ciorapi, nu-ți mai amintești? zise Bill.

— În regulă, făcu Billy. Atunci ne vedem mai târziu. Se pierdu imediat în mulțime.

Bill oftă. O luă spre magazinul universal.

La *Prashant's* puteai cumpăra aproape orice; era singurul supermarket de pe Marte și fusese deschis în urmă cu un an, însă lui Bill tot i se tăie răsuflarea când păși înăuntru. Rafturi după rafturi cu lucruri strălucitoare, în culori vii! Cutii cu suc de fructe, electronice,

mobilă, unelte, haine, delicatese conservate, toate importate de pe Pământ. O întreagă secțiune unde se găseau stații de download unde se vindeau muzică, filme, cărți și jocuri. Bill, cu un pachet de ciorapi de bumbac în mâini, se apropie tiptil de secție.

Oare să mai descarce niște muzică? Nu că Billy ar observa ceva ori că i-ar păsa, dar downloadurile erau scumpe. Totuși…

Bill văzu că *Earth Hand* scoseseră un nou album și asta-i ajută să se decidă, își conectă consola și comandă albumul, iar peste douăzeci de minute se strecura afară din magazin cu un sentiment de vinovăție. Următorul loc unde se duse era terminalul public, de unde-și descărcă planul de lecție. Măcar ăsta era gratis. Apoi o luă la pas pe strada lungă și în pantă, pe sub firmele strălucitoare roșii, verzi și albastre ale hotelurilor de lux. Avea mâinile reci, dar decât să-și pună mănușile înapoi, preferă să-și înfigă mai adânc pumnii în buzunarele costumului.

La capătul străzii se afla *Împărăteasa de pe Marte.* Era un loc impunător, o tavernă imensă, plină de ecouri, cu o pensiune și un restaurant într-o parte și o baie publică pe cealaltă parte. Toți Camionagiii veneau aici. Mama, care conducea afacerea, nu se supăra pe Camionagiii. Aceștia nu erau bine-veniți prin locurile noi și selecte deschise, care aveau

reguli în privința gălăgiei și a jocurilor de noroc și a încăierărilor, însă la *Împărăteasă* erau întotdeauna bine primiți.

Bill păși prin sas și privi în jur. În tavernă era întuneric și gălăgie, și singurele surse de lumină erau un spot auriu și palid de deasupra barului și niște luminițe colorate în separeuri. Mirosea a bere trezită și a prăjeală, iar mirosul de mâncare îl făcu pe Bill să-i lase gura apă. Camionagiii ședeau sau stăteau în picioare prin tot locul, la fel și muncitorii constructori, și toți mâncau și beau și vorbeau tare.

Însă unde era Billy? Nu la locul său obișnuit, la bar. Să se fi hotărât să facă mai întâi o baie? Bill începu să-și facă drum prin înghesuială, spre ușa băii publice, atât de încețoșată din cauza aburilor încât nici măcar nu putea vedea în interior. O deschise și privi înăuntru la șirul de costume presurizate atârnate în spatele îngrijitorului, însă al lui Billy nu se afla printre ele.

— Bill junior? zise cineva, atingându-i pe umăr.

Se întoarse și văzu că era însăși Mama, o doamnă robustă, mignonă, de vârstă mijlocie, care vorbea cu un puternic accent pan-celtic. Era încărcată de bijuterii; era cea mai bogată femeie de pe Marte și mare parte din Mons Olympus îi aparținea.

— De ce ai nevoie, scumpul meu?

— Unde-i tata? strigă Bill, pentru a se face auzit peste gălăgie.

— Încă n-a apărut, răspunse Mama. Dar ce, trebuia să vă întâlniți aici?

Bill începu să simtă durerea de stomac familiară care apărea ori de câte ori Billy nu-și făcea apariția. Mama, privindu-l drept în ochi, îl bătu ușurel pe braț.

— Probabil că s-a oprit să discute cu cineva, sunt sigură. Billy al nostru-i prietenos, nu? S-ar opri să discute și cu un bolovan de pe drum, dacă și-ar închipui că-l recunoaște. Acum, hai să te așezi undeva, la căldurică, dragul meu, și să mănânci și tu ceva de cină. Tocană de soia cu sos de carne și varză, asta-i favorita ta, nu? Și ca desert avem budincă cu zahăr de orz. Stai să-ți aduc niște ceai…

Bill o lăsă să-l conducă în colțul unui separeu și să-i aducă o cană cu ceai. Era delicios la gust, dulce-sărat și aromatizat, iar căldura cănii îi provoca o senzație plăcută în mâini, însă nimic nu-i desfăcu ghemotocul din stomac. Sorbea din ceai și privea sasul deschizându-se și închizându-se. Încercă să-l prindă pe Billy prin stația din costum, însă Billy părea să fi uitat s-o pornească. Unde era tatăl lui?

II

Era cel de-ai doilea copil născut pe Marte și avea șase ani.

În ani CAM, adică.

Anul marțian dura douăzeci patru de luni, dar majoritatea oamenilor din Mons Olympus și din centrul administrativ Areco se obișnuiseră să calculeze timpul în cele douăsprezece luni ale anului pământean. În acest fel, odată la doi ani Crăciunul cădea în plină vară marțiană, iar acei ani erau numiți „australieni”. Mulți dintre oamenii de pe Marte emigraseră din Australia, așa că asta le convenea de minune.

Când Colectiva Agricolă Marțiană sosise pe Marte, decisese să procedeze altfel. În fond (spuneau ei) era o lume nouă; o rupseseră cu Pământul și cu tradițiile lui pentru totdeauna. Așa că puseseră la punct un calendar cu douăzeci și patru de luni. Cele douăsprezece noi luni fuseseră numite: Stothart, Engels, Hardie, Bax, Blatchford, Pollitt, Mieville, Attlee, Bentham, Besant, Hobsbawm și Quelch.

Când doamnei și domnului Marlon Thurkettle li se născuse un băiat în cea de-a cincea zi a noii luni Blatchford, ei își botezaseră fiul în onoarea lunii. Prietenii lui, atâția câți erau, îi spuneau Blatt.

Își detesta numele pentru că i se părea că sună prostește, însă ura *de-a binelea* porecla Blatt, pentru că dusese la altă poreclă, mult mai rea: Gândac.

Gândacii de pe Marte făceau parte din special *Blattidae* și se adaptaseră foarte bine la condițiile dure care transformaseră colonizarea oamenilor pe Marte într-o adevărată luptă. De fapt, gândacii suferiseră mutații, iar acum măsurau, în medie, peste cincisprezece centimetri lungime și puteau rezista în afara Tunelului. Din fericire, pulberea obținută prin măcinarea lor era un îngrășământ excelent, așa că la Colectivă se instituise o recompensă de trei peni marțieni pe fiecare insectă. Copiii CAM îi vânau cu ciocanele și-și câștigau astfel banii de buzunar. Știau totul despre gândaci, așa că Blatchford nu împlinise nici măcar doi ani când Hardie Stubbs începuse să-l strige Gândac. Toți ceilalți copii erau de părere că era cel mai amuzant lucru pe care îl auziseră vreodată.

El își zicea Ford.

Locuia împreună cu părinții, frații și surorile sale, înghesuiți cu toții în adăpostul repartizat. Descărca programele de lecții și se apuca de învățat când își termina îndatoririle zilei, însă acum, că era la fel de înalt ca tatăl și fratele său, Sam, taică-său începuse să bombăne că făcuse câtă școală avea nevoie.

Pentru un tânăr voinic era suficient de mult de lucru, fără doar și poate: mulsul vitelor, curățatul grajdurilor, răspândirea de baligă de-a lungul răsadurilor de sfeclă-de-zahăr și soia.

Mai era curățarea canalelor, repararea panourilor de vizio care asigurau protecția în fața climei marțiene, lucrul în fabrica de metan. Lucrul începea înainte de răsăritul soarelui și dura până când lunile cele mici și palide se ridicau pe cerul nopții. Munca nu înceta nici de sărbători și nu înceta nici dacă boleai sau îmbătrâneai sau aveai un accident și te răneai.

Munca trebuia făcută, pentru că, dacă eforturile CAM-ului erau destul de susținute, puteau transforma Marte într-un nou Pământ, însă într-unul fără nedreptate, corupție sau sărăcie. Se presupunea că fiecare copil CAM visa la acea zi minunată și că el sau ea își făcea datoria pentru a o ajuta să sosească.

Însă lui Ford îi plăcea să se strecoare noaptea afară din adăpost și să se uite prin vizio la poalele lui Mons Olympus, acolo unde orașul strălucea peste kilometri de beznă. Acolo voia el să fie! Era plin de lumini. Fasciculele de raze puternice ale marilor transportoare țâșneau de-a lungul Autostrăzii spre oraș, izbucnind din beznă și frig, iar dacă stăteai să privești puteai să le vezi toată noaptea venind și plecând din oraș. Se întorceau de la polii îndepărtați ai lumii și tot acolo se duceau din nou.

Camionagiii le conduceau. Camionagiii erau femeile și bărbații care conduceau pe Autostradă, prin furtuni, prin locurile

neprimitoare și uscate unde nimeni altcineva nu îndrăznea să meargă, însă ei se duceau pentru că aveau curaj. Ford auzise o mulțime de povești despre ei. Tatăl lui Ford spunea că toți Camionagiii erau niște gunoaie și că jumătate dintre ei erau infractori. Se îmbătau, se luau la bătaie, obțineau sume imense prin compensațiile pentru risc și le jucau la cărți ori le cheltuiau pe mâncare scumpă. Se băgau în tot felul de aventuri. Ford se gândea că i-ar plăcea să treacă și el printr-o aventură, într-o bună zi.

Pe măsură ce creștea, începu să-și dea seama că așa ceva n-avea cum să se întâmple.

— Îl iei și pe Blatchford? întrebă mama lui, în timp ce-l rădea în cap.

Ford aproape că sări de pe scaun, atât era de uluit. Însă obișnuința atâtor ani îl ținu pe loc și doar se uită cu disperare în oglindă, pentru a vedea fața tatălui său înainte ca acesta să răspundă. *Zi da, te rog, da, te rog, da, te rog.*

Tatăl său ezită o clipă, distras de la descărcarea de furie.

— Cred că da, spuse el. E vremea să vadă și singur cum este acolo.

— Atunci mai pregătesc un pachet de mâncare, spuse mama lui.

Șterse briciul și tamponă cu un prosop pielea scalpului lui Ford.

— Ești gata, dragule. Acum e rândul tău, Baxine.

Ford se ridică de pe scaun în timp ce surioara lui îi lua locul și se întoarse spre tatăl lui. Clocotea de întrebări pe care ar fi vrut să le pună, însă știa că nu era o idee prea bună să facă tămbălău când tatăl său era într-o dispoziție proastă. Se strecură lângă fratele său mai mare, Sam, care stătea lângă ușă cu o figură morocănoasă.

— N-am fost niciodată acolo, zise el. Cum e? Sam scoase un zâmbet scurt.

— Ai să vezi. Există un loc numit Camera Albastră, da? Ei, totul este albastru acolo, cu imagini holografice ale Mării Pământene și cu lacuri. Îmi amintesc de lacuri. Și se aud zgomotele ploii de pe Pământ…

— Mai tacă-ți fleanca, spuse tatăl lui. Ar trebui să-ți fie rușine că vorbești așa cu un copil.

Sam îi întoarse tatălui lor o privire înveninată.

— Nu începeți acum, spuse mama lor, mai mult obosită decât nervoasă. Plecați și faceți ceea ce trebuie să faceți.

Ford rămase tăcut lângă Sam până când veni momentul plecării, când toți trei își puseră căciulile și măștile și își luară pachetele, furișându-se spre Tunel.

Făceau asta pentru că vizitele la Mons Olympus nu erau deloc agreate. Nu era nevoie să se meargă acolo sau cel puțin așa spunea

Consiliul; orice lucru de care ar fi avut nevoie un bun membru al Asociației se putea găsi și la magazinul CAM, iar dacă nu se găsea, atunci probabil că nici n-aveai nevoie de el, și cu siguranță nu trebuia să ți-l dorești.

Problema era că magazinul CAM nu avea ghete de mărimea lui Sam. Tatăl lui Ford încercase să le comande, însă trebuiau completate nenumărate formulare, iar vânzătorul de la magazin îl privise pe Sam de parcă ar fi fost vina lui că avea o asemenea măsură la picior, ca și cum un *bun* membru al Asociației și-ar fi tăiat singur degetele ca să se potrivească întocmai cu ghetele aflate în magaziile CAM.

Însă la *Prashant's,* sus, la Mons Olympus, aveau toate mărimile, așa că ori de câte ori Sam dădea gata câte o pereche de ghete, acolo trebuia să meargă tatăl lui Ford.

De parcă ar fi vrut să șteargă rușinea călătoriei, pe drum îi ținu morală lui Ford, în timp ce Sam pășea alături, într-o tăcere îmbufnată.

— Va fi o lecție pentru tine, da, Blatchford, așa va fi. Vei avea ocazia de a vedea hoți și bețivi și bogătani care trăiesc din sudoarea altora. Acolo-s toate lucrurile de care am fugit când am plecat de pe Pământ! Magazine pline de deșertăciuni care să te slăbească. Restaurante pline de otrăvuri. Este o cloacă,

asta-i.

— Și ce se va întâmpla cu ea când vom transforma Marte într-un paradis? întrebă Ford.

— Oh, dar până atunci se va fi terminat cu asta, zise tatăl lui. Se va prăbuși sub greutatea propriei sale putreziciuni, ține minte ce spun acum.

— Și atunci va trebui să plec acasă, pe Pământ, ca să cumpăr ghete, nu? mormăi Sam.

— Tacă-ți gura, necunoscătorule! îl repezi tatăl său. Ieșiră sub vechiul dom al Coloniei, unde erau birourile Areco și magazinul CAM, precum și spațioportul și Biserica Efesiană. Acesta era locul cel mai îndepărtat în care fusese Ford vreodată, și, până atunci, și locul cel mai exotic pe care-l văzuse. Se simțea o undă de miros dulceag de tămâie din biserică și se auzeau incantații. Tatăl lui Ford îi zori cât mai departe de Ceainăria Efesiană, pufnind disprețuitor, ignorând anunțurile care le ofereau drumeților o masă caldă și broșuri edificatoare despre Zeiță.

— Ignoranță și superstiții, asta-i, îi spuse el lui Ford. Alte lucruri pe care le-am lăsat în urmă când am ajuns aici, însă, după cum vezi, încă-și mai scot tentaculele și încearcă să controleze mințile oamenilor.

Aproape că-i alergă când trecură prin fața

magazinului CAM și gâfâiau când se strecurară spre Tunelul care ducea spre Mons Olympus.

Ford se holbă de jur împrejur. Tunelul era aici mult mai spațios și mai bine întreținut decât cel care trecea pe lângă locuința părinților săi. Vizio-ul folosit aici era un tip mai scump, evident printr-un lucru: era aproape la fel de transparent ca apa. Ford putea acum vedea limpede până pe partea cealaltă a muntelui, vastul pustiu de culoarea scorțișoarei, acoperit de roci și nisip. Privi în sus spre Mons Olympus, copleșit de mărimea sa. Se întoarse și privi înapoi spre câmpii și, pentru prima oară, dădu cu ochii de întinderea verde a Pământurilor Lungi, care până atunci fuseseră singura lui lume, întinzându-se într-un șir de cupole până dincolo de orizont. Merse o vreme cu spatele, holbându-se, până când se împiedică și-l prinse tatăl său.

— E greu să-ți desprinzi privirea de-acolo, nu? zise taică-său. Nu te teme, ne vom întoarce acasă cât se poate de repede.

— Cât se poate de repede, repetă Sam puțin melancolic.

Odată trecuți de sasul de la spațioport, Tunelul deveni aglomerat, cu pasageri în costume împingându-se pe lângă ei, târând bagaje ori mergând încet și holbându-se la fel de intens ca și Ford; își dădu seama că erau imigranți de pe Pământ, la primul lor contact

cu lumea nouă.

Însă Ford primi porția lui de lume nouă când trecu de ultimul sas și păși în Piața Comerțului.

— Oh… făcu el.

Strălucea și sclipea chiar și la lumina zilei. De-a lungul străzii principale era un șir dublu de *copaci* adevărați, ca pe Pământ; imediat la stânga era ceva ce semăna cu un parc, unde creșteau flori adevărate. Ford avu impresia că recunoaște, din imaginile lecțiilor sale, niște trandafiri. Mirosul lor zăbovea în aer ca o muzică. Mai erau și alte miresme plăcute, de la mâncărurile picante gătite în zecile de chioșcuri și furgonete din Piață și de la marile magazine care respirau parfum de lucruri scumpe.

Și mai erau *oamenii*! Mai mulți oameni, de toate felurile, decât ar fi crezut Ford că pot exista. Erau șerpașii muncitori pe contract și constructorii incași, discutând între ei în limbi imposibil de înțeles de către Ford. Mai erau vânzătorii ambulanți, care ofereau suvenire și nanoprocesoare ieftine direct din cărucior. Văzu misionari efesieni, vorbind cu un aer serios cu oameni în haine zdrențuite.

Mai văzu Camionagii – Ford îi recunoscu imediat – femei și bărbați masivi în costume presurizate, toți cu păr lung, iar bărbații cu bărbi. Unii dintre ei își tatuaseră fața. Toți aveau ochii injectați. Vorbeau tare și râdeau

neîncetat și toți arătau de parcă nu le păsa deloc ce credeau alții despre ei. Tatăl lui Ford se încruntă spre ei.

— Smintiți afurisiți, îi spuse el lui Ford. Majoritatea erau internați prin spitalele de pe Pământ, știai asta, Blatchford? Informație certă. Singurii pe care Areco i-a putut găsi suficient de nebuni încât să accepte o asemenea muncă. Eu îi spun exploatare.

Sam mormăi ceva. Tatăl lor se întoarse spre el.

— Ce-ai spus, Samuel? întrebă el.

— Am spus că am ajuns la magazin, vezi? făcu Sam arătând spre firma de neon.

Ford icni la intrare, când aerul cald și mirosul de flori îl înconjurară. La magazinul CAM nu era nimic asemănător, doar șiruri întregi de rafturi goale, iar marfa disponibilă era prăfuită; aici, totul arăta curat și nou. Nici măcar nu știa la ce se foloseau majoritatea articolelor. Oameni supli, arătoși îi zâmbeau din spatele tejghelelor.

Le zâmbi și el până când trecu de o tejghea și se trezi față-n față cu trei bărbați care se furișau prin jur, niște sperietori slăbănoage, cu craniul ras și noroi din canale pe ghete. Se înroși când își dădu seama că se privea într-o oglindă. Chiar *era* el individul acela nătâng, aflat între tatăl său și Sam? Chiar i se ițeau urechile în așa hal? Ford își trase căciula pe

cap, atât de umilit încât ar fi vrut să fugă înapoi la poalele muntelui.

În schimb, își ținu privirile pe spatele hainei tatălui său, urmându-i până ajunseră la raionul de încălțăminte. Acolo, fu captivat de sutele și sutele de pantofi de pe pereți, în aparență suspendați în aer, care se răsuceau în așa fel încât să-i poată vedea mai bine. Erau de toate culorile posibile și era limpede că nu fuseseră fabricați pentru a fi purtați în timp ce adunai cu lopata baliga din grajdul vitelor.

Se apropie și îi examină cu privirea, în timp ce tatăl său și Sam se târguiau cu unul dintre acei oameni frumoși, până când îl văzu pe băiatul cu ochii mari care se holba la el de dincolo de pantofii de dans. O altă oglindă; chiar îi rămăsese gura căscată așa? Și, oh, ia te uită ce mai nas, roșu, pișcat de frig, și ia te uită și la ochii aceia apoși, tiviți cu roșu, la mâinile acelea mari și grosolane, cu încheieturile crăpate și roșiatice!

Ford se răsuci pe călcâie, dorindu-și să poată fugi de el însuși. Iată-i pe tatăl său și pe Sam, arătând la fel ca el, doar atât că taică-său era bătrân. Va arăta el, Ford, exact la fel când va deveni și el tatăl cuiva? Cât de arțăgos și de mic părea taică-său, încercând să s-o facă pe istețul în timpul discuției cu vânzătorul:

— Uite ce-i, nu vrem ornamentele astea și nici arama ta lucioasă, mulțumim *foarte* mult,

vrem doar niște încălțări simple și decente, folositoare unui băiat care-și face munca sa cinstită, de zi cu zi. Na, acum crezi că poți înțelege asta, nu?

— Tată, cataramele de aramă îmi plac, zise Sam.

— Ei bine, nu ai nevoie de așa ceva, sunt doar deșertăciuni, spuse tatăl lor.

Sam își închise gura de parcă ar fi fost o cutie.

Ford rămase prin apropiere, făcându-se mic, în timp ce erau aduse spre examinare și mai multe ghete, până când ultima pereche fu socotită suficient de ieftină și de simplă pentru a-l mulțumi pe tatăl lor. Urmară însă alte complicații când tatăl scoase un teanc de bani de hârtie tipăriți de CAM și încercă să achite cu ei, înainte de a-și aminti că erau acceptați numai în magazinul CAM. Lucrurile se agravară când scoase un pumn de bani marțieni de hârtie mototoliți. Ford și Sam văzură cum vânzătorii schimbară niște priviri între ei; ce fel de oameni erau aceia care nu aveau conturi de credit?

Sam încercă să salveze situația devenind sarcastic.

— Acolo, dincolo de deal, trăim cu toții în Epoca de Piatră, zise el cu glas tare, acceptând ghetele împachetate și luându-le sub braț. Cred că vom avea și noi bănci într-unul dintre secolele viitoare.

— Băncile sunt niște instituții corupte, ripostă tatăl lor, ca pișcat, concentrându-se asupra lui. Cum ai ajunge la vârsta asta fără să înveți nimic, ei? Ce ți-am spus…

— Sam?

Îl opri glasul unei fete. Ford se întoarse, uluit, și o văzu pe una dintre acele vânzătoare minunate grăbindu-se spre ei, zâmbind cât putea.

— Sam, unde-ai fost săptămâna trecută? Ne-ai lipsit la petrecere. Am vrut să-ți arăt noua mea…

Se opri brusc, mutându-și privirea de la Sam la tatăl lor și la Ford. Băiatul își simți inima tresăltând când fata privi spre el. Fata avea păr argintiu-auriu și era machiată și mirosea dulceag.

— Eu… ăăăă… Asta-i familia ta? Mă bucur că vă văd… începu ea jalnic. Tatăl lor i-o tăie scurt:

— Cine-i panarama *asta*? îl întrebă el pe Sam. Fața lui Sam se congestionă.

— Să nu îndrăznești să vorbești în acest fel despre ea. O cheamă Galadriel și noi doi suntem împreună, așa că nu-i treaba ta.

— *Cum* sunteți?

Scandalizat, tatăl lor își strânse pumnii noduroși.

— Așadar, te-ai tot furișat până aici, noaptea, ca să trăiești în dezmăț, da? Atunci nici nu-i de

mirare că nu mai ești bun de nimic dimineața! Fetele din CAM nu-s destul de bune pentru tine? Grozav de mult o să-ți mai folosească o păpușică așa ca asta când te-oi duce la casa ta! Știe să conducă un tractor, ei? Sam își aruncă ghetele jos.

— Am o veste pentru tine, tată, strigă el. N-am să mă așez la casa mea aici, pe Marte! *Urăsc* planeta Marte, o urăsc încă din ziua în care m-ai târât până aici, iar în clipa când ajung la majorat, plec înapoi pe Pământ. Ai priceput?

Pleca Sam? Tristețea și sentimentul că fusese trădat îi dădură lui Ford un dublu șoc. Cine-i mai spunea povești dacă pleca Sam?

— Jigodie egoistă! strigă la rându-i tatăl lor. Dintre toți nerecunoscătorii – deși CAM-ul te-a hrănit și te-a îmbrăcat în toți acești ani – ai de gând să-ți abandonezi toate îndatoririle, nu-i așa?

Galadriel se retrăgea în mulțime, părând să-și dorească să fi fost invizibilă, iar Ford voia același lucru. Oamenii din magazin se opriseră din ceea ce făceau pentru a se întoarce să se uite la ei.

— N-am cerut niciodată să fac parte din CAM, știi doar, zise Sam. Nimănui nu i-a păsat măcar de ceea ce voiam *eu.*

— Asta pentru că sunt câteva lucruri mult mai importante pe lume decât ceea ce-și dorește

un mucos!

— Ei bine, îți spun acum, tată: dacă-ți imaginezi că am să trăiesc în continuare făcând aceleași și aceleași lucruri plicticoase în fiecare zi, până ajung la vârsta ta, te înșeli amarnic.

— Chiar așa?

Tatăl lor sări și-l înșfăcă pe Sam de ureche, ținând-o strâns.

— Am să lămuresc astea...

Sam, strâmbându-se de durere, îl pocni pe tatăl lor. Ford își mușcă pumnii, înspăimântat. Tatăl lor se dădu înapoi, clătinându-se, cu ochii căscați și furios.

— Prea bine, asta a fost! Nu ești fiul meu, mă auzi? Te-am dezmoștenit! Colectiva nu are nevoie de un trădător puturos ca tine!

— Să nu mă faci pe mine trădător! zise Sam.

Își lăsă capul în jos și alergă spre tatăl lor, iar tatăl lor sări în sus și-l izbi cu capul. Din nasul lui Sam țâșni sângele. Căzură amândoi la podea, cărându-și pumni. Sam plângea de furie.

Ford se retrase de lângă ei. Era speriat și se simțea jalnic, însă exista și o a treia emoție care începea să se manifeste în conștiința lui: un anumit simțământ de uimire. Chiar putea Sam să nu mai fie fiul tatălui său? Era oare posibil să începi să fii altcineva, să-ți abandonezi toate obligațiile și îndatoririle

vechii tale existențe și să pășești într-o nouă viață? Cine-ar fi el, Ford, dacă ar avea șansa de a fi altcineva?

Trebuia el să fie băiatul acela de la fermă, cu nasul roșu și ghetele pline de noroi?

Oamenii se adunau în jur, privind lupta cu amuzament și dezgust. Cineva strigă:

— Cei din CAM nu pot să iasă între oamenii civilizați, așa-i? Urechile lui Ford ardeau de umilință.

Apoi altcineva strigă:

— Vin Băieții Mamei!

Tresărind, Ford privi în jur și văzu mai mulți bărbați masivi, în uniformele Pazei, croindu-și drum prin mulțime. Paza!

Polițiștii sunt o bandă de brute, îi spusese tatăl său. Nu le place nimic altceva mai mult decât să-i snopească în bătaie pe cei ca tine și ca mine, fiule!

Pe Ford îl părăsi curajul. Se întoarse și o luă la fugă, în zigzag, făcându-și loc printre oameni până când ajunse afară din magazin, apoi goni să-și scape pielea.

Nu avea nicio idee unde mergea, însă curând se trezi pe o stradă care nu era nici pe departe la fel de dichisită ca promenada. Era o zonă industrială, murdară și sărăcăcioasă, cu muncitori din fabrici și tehnicieni din uzinele energetice mergând de colo-acolo. Dacă promenada, cu spațiile sale verzi, era vitrina

frumoasă pentru Mons Olympus, aici era placa sa de bază, unde se desfășurau adevăratele activități. Simțindu-se mai puțin nelalocul său, Ford încetini și-și trase răsuflarea. Rătăci în continuare, holbându-se prin jur.

Se uită cu insistență prin ușa deschisă a unui atelier pentru mașinării, unde doi mecanici reparau un tractor. Echipamentul lor de sudură arunca steluțe strălucitoare care ricoșau inofensive pe sol. Mai erau doi bărbați care priveau, cu toate că, pe măsură ce trecea timpul, începură să se uite mai degrabă la Ford.

În cele din urmă, se apropiară de el zâmbind.

— Hei, Colectivule, joci cărți?

— Nu, spuse Ford.

— E-n ordine, zise celălalt. Ăsta-i un joc ușor.

Își descheie haina, și Ford văzu că avea un soi de cutie prinsă de piept. Pe ea scria NEBULIZER, dar când bărbatul apăsă un buton, partea din față a cutiei se lăsă în jos și se deschise un sertar. Celălalt bărbat scoase din buzunarul de la spate un pachet de cărți de joc.

— Uite aici, zise el. Numai trei cărți. Asul, doiarul, dama de caro. Le vezi? Am să le amestec și să le pun jos, unu, doi, trei.

Le puse pe tavă, cu fața în jos.

— Vezi? Acum, care dintre ele este dama? Poți s-o ghicești? Lui Ford nu-i venea să creadă

cât era de nătâng jocul. Numai trei cărți? Întoarse dama cu fața în sus.

— Băiete, e greu să te înșele careva, zise bărbatul cu sertarul. Ai un noroc natural, băiete. Vrei să mai încerci o dată?

Celălalt bărbat ridicase deja cele trei cărți de joc și le amesteca.

— Bine, zise Ford.

— Ai ceva bani? Vrei să pariem?

— Nu am niciun ban, făcu Ford.

— N-ai bani? Păcat, spuse bărbatul cu sertarul, închizându-l din nou. Un tip norocos ca tine ar putea câștiga din greu. Însă pe acolo, prin Colectivă, nu vă îmbogățiți voi, nu? Aceeași muncă plictisitoare în fiecare zi din viața ta și tot nu te alegi cu nimic până mori. Eu asta am auzit.

Ford dădu din cap cu tristețe. Nu era doar Sam, își dădu el seama; toți râdeau de CAM.

— Ce-ai zice dacă ai avea o șansă de ceva și mai bun, ei? făcu bărbatul cu cărțile de joc.

Dintr-o singură mișcare suplă făcu să dispară cărțile și scoase la iveală o tabletă de texte. Carcasa era zgâriată și crăpată, însă ecranul era strălucitor, cu multe cuvinte scrise foarte mic.

— Știi ce am aici? Asta te face prospector de diamante. Ia gândește-te la asta! Ai putea face mai mult cu o lovitură norocoasă decât ai obține lucrând pe Pământurile Lungi pentru tot

restul vieții tale. Acum, știu eu ce-ai de gând să spui, că n-ai niciun fel de scule și niciun fel de pregătire. Însă știi ce *ai?* Ești *tânăr.* Ești în formă bună și poți îndura vremea de Afară. Așa că uite ce-ți propun: Domnul Agar are uneltele și pregătirea, însă nu mai e tânăr. Tu ești de acord să lucrezi pentru el, iar el îți va furniza tot ce ai tu nevoie. Îl plătești din prima ta recoltă de diamante, după care lucrezi numai pentru tine. Cel mai ușor mod de a deveni bogat care există! Și tot ce ai de făcut este să-ți pui amprenta aici. Ce zici?

Îi întinse lui Ford tableta.

Băiatul clipi în fața ei. Auzise istorisiri despre oameni care scoteau diamante roșii din lut, și, de fapt, Mons Olympus fusese fondat de o femeie care se îmbogățise din asta. Întinse mâna spre tabletă când auzi o voce aproape de urechea sa.

— Știi să citești, băiete? Ford se întoarse pe călcâie.

Un Camionagiu privea peste umărul său, zâmbind.

— Păi, pot să citesc puțin…

— Cară-te! zise bărbatul cu tableta, părând foarte furios.

— Eu nu știu să citesc, continuă Camionagiul, însă îi cunosc pe tipii ăștia. Lucrează pentru Oțelăriile Agar. Știi ce încearcă ei să te facă să semnezi? Un contract care te obligă să lucrezi

în minele de fier ale lui Agar timp de cincisprezece ani.

— Ce știi tu, dobitocule! făcu bărbatul cu tableta, ascunzând-o privirii. Scoase la iveală o țeavă scurtă din metal și o agită amenințător spre Camionagiu. Ochii acestuia sclipiră.

— Vrei bătaie? rosti el, lovindu-și pumnii. Da! Crezi că mi-e frică de tine? Băi, piticanie de pungaș de stradă, ia fă-te încoa'!

Bărbatul încercă să-l lovească cu țeava, dar Camionagiul se feri și i-o smulse din mână. Cei doi se despărțiră și o luară la goană, dispărând pe o alee. Camionagiul rânji în urma lor, azvârlind țeava pe stradă.

— Ciorditori afurisiți, îi spuse el lui Ford. Câți ani ai, doisprezece? Am un copil de vârsta ta.

— Mulțumesc, se bâlbâi Ford.

— E-n ordine. Trebuie să ai grijă cu tipii ăștia de la Resurse Umane, copile. Folosesc șmecheria cu mulți dintre băieții CAM, la fel ca tine. Prospectori de diamante! Nimeni în afară de Mama nu s-a mai îmbogățit din asta.

Camionagiul căscă și se întinse.

— Tu te duci acum la cel mai apropiat post de Pază, da?

— Nu pot, zise Ford, și, spre oroarea sa, simți cum începe să tremure. Eu… ei… a fost o încăierare și… au venit oamenii de la Pază… și a trebuit să mă ascund.

— Ai probleme?

Camionagiul se aplecă și-l privi pe Ford cu atenție.

— Încăierare? Băieții Mamei nu permit niciun fel de caft, asta-i sigur. Îți trebuie o ascunzătoare? Poate să dispari din oraș, până se potolesc lucrurile?

Făcu cu ochiul, într-o manieră conspirativă.

— Da, vă rog, zise Ford.

— Atunci vino cu mine. Am un loc sigur, spuse Camionagiul. Fără să arunce o privire înapoi ca să vadă dacă Ford îl urma, se răsuci și o luă pe stradă. Ford fugi după el.

— Vă rog, cine sunteți? Camionagiul îl privi peste umăr.

— Billy Townsend, răspunse el. Dar nu-mi spune cine ești *tu.* E mai sigur așa, da?

— Da, făcu Ford, călcându-i pe urme. Își examină salvatorul. Billy era înalt și neîndemânatic și se clătina puțin când mergea, dar părea că nu-i păsa niciun pic ce credeau oamenii despre el. Fața și părul încâlcit și barba îi erau roșii, acel roșu-cărămiziu ciudat care apărea după ani de zile de mers Afară, unde praful roșu se strecura peste tot, impregnându-se atât de mult încât nici apa nu-l mai spăla. Avea cicatrici pe chip și pe mâini. Pe spatele costumului său presurizat cineva scrisese cuvinte albe încadrate într-un cerc.

— Ce scrie pe spatele tău? îl întrebă Ford.

— Scrie BĂIEȚI ȘI FETE BIPOLARE, zise Billy. Asta pentru că acolo mergem în sus și-n jos, pricepi? Și pentru că suntem țicniți, jumătate dintre noi.

— Cum este în minele de gheață?

— Rece, făcu Billy chicotind. Acum pune-ți masca pe față. Uite așa! Iat-o și pe *Preafrumoasa Evelyn* a noastră.

Ieșiră din sas și pe Ford îl izbi frigul. Icni după aer și-l urmă pe Billy într-o clădire vastă, cu ecouri, ca un hangar. Era garajul fabricii de procesare a gheții. Acum era pustiu, însă la platforma de încărcare se afla un transportor. Ford își ținu răsuflarea.

Nu văzuse niciodată unul de aproape și era mai mare decât își putuse imagina. Avea o lungime de șaptezeci și cinci de metri, ridicat pe roți mari, cu cauciucuri umflate. Rezervorul său de oțel fusese șlefuit de vânt și nisip până ajunsese să lucească stins. La un capăt era o rețea de hamuri și obiective și mașinării care, presupunea Ford, trebuia să fie cabina șoferului. Billy ridică un braț lung și apucă un mâner. Trapa din față scoase un șuierat, se deschise, iar o scară coborî păcănind.

— Iată, zise Billy. Urcă! Nimeni nu se va gândi să te caute aici. Mă întorc mai târziu. Fă-te comod.

Ford urcă în grabă. Privi în jur în timp ce trapa se închise la loc în urma lui, iar aerul năvăli

înăuntru. Își scoase masca.

Se afla într-o cabină mică, având două paturi mici pe-o parte. Singura lumină, slabă, provenea de la un panou fixat în tavan. În incintă nu mai era nimic altceva, cu excepția unui dulap metalic sub patul de jos și a trei uși pe peretele opus. Era decepționant de simplă și de curată.

Ford deschise prima ușă și descoperi cea mai mică toaletă pe care o văzuse vreodată, atât de compactă încât nici nu știa cum s-o folosească. Încercă a doua ușă și descoperi o bucătărie construită cam în același stil, mai degrabă o serie de rafturi decât o încăpere. Cea de-a treia ușă dădea într-un spațiu mult mai vast. Se târî prin ea și se trezi în cabina șoferului.

Timid, își continuă explorarea și se așeză la consolă. Privi panoul de control, ecranele mari care acopereau interiorul cabinei. Acum erau stinse și oarbe, dar cum era oare să stai aici când transportorul gonea de-a lungul Autostrăzii?

Pe panoul de deasupra consolei se afla o mică statuetă, lipită acolo. Era un lucru cu aspect ieftin, un suvenir din gips roșu, așa cum mai văzuse de vânzare prin cărucioarele din Piața Comerțului. Reprezenta o femeie, aplecată în față de parcă alerga sau poate că zbura. Sculptorul îi dăruise un păr care-i flutura la

spate, purtat de un vânt imaginar. Rânjea ca nebuna, așa cum făceau toți Camionagiii. Avea doar un ochi, din sticlă roșie, șlefuită; Ford presupunea că celălalt căzuse. Căută cu privirea pe podeaua cabinei, însă nu-l văzu.

Ford rânji și el și, pentru că nu era nimeni să-l vadă, puse mâna pe volan.

— Vruuum, șopti el și privi în sus, spre ecrane, de parcă ar fi vrut să-și verifice poziția. Se simți nițel ca un prost, însă de pe toate ecranele imaginea sa oglindită îi zâmbea înapoi. Ford nu-și amintea să mai fi fost vreodată așa fericit.

III

Cina lui Bill se răcise, totuși își ducea furculița la gură din când în când, dar asta numai atunci când observa că Mama se uita la el. Nu-și putea ține ochii departe de ușă. *Unde-i Billy?*

Se putea să se fi încăierat cu cineva, caz în care Băieții Mamei îl luaseră pe sus până la Secția de Pază; dacă asta se întâmplase, mai devreme sau mai târziu Mama s-ar apropia de Bill tușind încurcată și ar spune ceva de genul: „Taică-tău s-a cam luat la harță, scumpule, și cred că mai bine dormi aici în noaptea asta până când… hmmm… își revine. O să-i dăm drumul mâine”. Iar Bill și-ar simți fața arzând de rușine, ca întotdeauna când se întâmpla

așa ceva.
Se mai putea ca Billy să se fi întâlnit cu cineva cunoscut și să fi pierdut noțiunea timpului... sau să se fi dus să bea undeva... sau...
Bill era atât de ocupat să-și imagineze pe unde ar fi putut fi Billy încât fu de-a dreptul șocat când Billy intră prin sas. Înainte ca Billy să-l fi văzut și să înceapă să-și croiască drum spre el, teama dureroasă se transformă în furie.
— Unde-ai fost? strigă Bill. Trebuia să fii aici!
— Am avut unele chestii de făcut, zise Bill evaziv, strecurându-se în separeu. Îi făcu Mamei semn cu mâna, iar ea-i răspunse dând din cap și o trimise pe una dintre fiice să-i ia comanda. Bill îl privi bănuitor. Nu avea nicio tăietură, nicio vânătaie, nimic spart în costumul presurizat. Nu se bătuse, deci. Poate că dăduse peste o fată. Bill se destinse puțin, însă continua să clocotească de furie.
Când fu adusă și berea lui Billy, Bill spuse:
— M-am tot întrebat unde ești. De ce ți-ai închis stația?
— E închisă?
Billy căută comutatorul de pe umărul său.
— Oh. Uau! Îmi pare rău, băiete. Probabil s-a întâmplat când mi-am scos masca.
Trase o înghițitură de bere. Bill scrâșni din dinți. Vedea că, din punctul de vedere al lui Billy, incidentul era încheiat. Nu fusese decât o

greșeală, corect? Ce rost avea să se enerveze din cauza asta? Nu mai conta că Bill se speriase și fusese singur…

Bill oftă zgomotos și apoi înfulecă din cina lui sleită.

— Mi-am cumpărat ciorapi, anunță el tare.

— Asta-i bine, comentă Billy.

În timp ce-și ridica paharul pentru încă o gură de bere, atenția-i fu atrasă de imaginile holografice desfășurate deasupra barului. Se uită într-acolo. Bill se întoarse în scaun pentru a arunca și el o privire. Se vedea cum unul dintre Băieții Mamei, un sergent judecând după uniformă, care privea direct la camera de luat vederi, făcea un soi de anunț. Buzele i se mișcau în tăcere, iar ce spunea era acoperit de râsetele și vorbăria din bar.

Bill privi repede înapoi spre Billy. De ce-l interesa pe el un anunț al poliției? Fusese totuși implicat în vreun incident? Billy fornăi râzând în timp ce privea și apoi strânse din buze pentru a ascunde un zâmbet. De ce făcea asta?

Bill privi înapoi spre holo, mai sigur ca niciodată că Billy dăduse de necaz, și văzu imaginile înregistrate cu doi țipi care se băteau. Să fi fost unul dintre ei Billy? Nu. Bill își simți furia risipindu-se din nou când își dădu seama că nu erau decât doi coloniști CAM, lovindu-se și zbătându-se în timp ce se

rostogoleau pe jos, în stradă. Bill era nedumerit; nu crezuse niciodată că oamenii din Colectivă făceau prostii de genul ăsta.

Apoi arătară un prim-plan al unui băiat slăbănog, cu craniul ras – alt colonist, presupunea Bill. Dădu din umeri și-și concentră atenția înapoi la farfuria sa.

Fu adusă și mâncarea lui Billy, și bărbatul se înfruptă din ea cu mare poftă.

— Cred că o luăm din nou din loc în noaptea asta, zise el într-o doară.

— Dar tocmai am venit! făcu Bill uluit.

— Mda. Păi…

Billy tăie o bucățică de friptură și și-o puse în gură, mestecând-o cu grijă înainte de a continua.

— A apărut… hmmm… un bonus consistent pentru CO_2, înțelegi? Tipii de la CAM plantează nu știu ce și au lansat o comandă babană. Așa că ne putem alege de două ori mai mult decât ce tocmai am depus dacă facem o a doua deplasare înainte de sfârșitul lunii.

Bill nu știa ce să spună. În general el îl bătea la cap pe tatăl lui să facă astfel de lucruri, să economisească bani; de obicei, Billy îi cheltuia imediat ce îi primea. Bill îl fixă cu ochii mijiți, întrebându-se dacă nu cumva dăduse totuși de vreo belea. Dar se mulțumi să ridice iar din umeri și să spună:

— Bine.

— Hei, Mona?

Billy îi făcu semn uneia dintre fiicele Mamei, care se afla mai aproape de ei.

— Comandă și pentru acasă, bine, dulceațo? Bucățele de soia prăjită și muguri. Și o sticlă de amestec.

— De ce luăm și la pachet? îl întrebă Bill.

— Păi... Billy avea o expresie nevinovată. Mi-e foame, asta-i tot. Cred că ronțăi ceva mai târziu. Am să conduc toată noaptea.

— Dar ai condus douăsprezece ore astăzi! protestă Bill. N-ai de gând să mai și dormi?

— Dormitul este pentru nevolnici, zise Billy. Am să iau un Freddie.

Bill se încruntă. Freddie erau niște pastile mici, roșii, care te țineau treaz zile în șir. Camionagiii le luau uneori când trebuiau să facă curse lungi, fără opriri. Era o prostie să le iei, pentru că te puteau ucide, iar Bill le arunca ori de câte ori le găsea prin cabină. Probabil că Billy oprise să-și mai ia. Deci *acolo* dispăruse.

Se lăsase noaptea până când plecară de la *Împărăteasă* și începură să coboare dealul. Frigul pătrundea prin panourile Permavizio; Bill se zgribuli, și termostatul costumului său porni automat. Încă mai erau oameni pe străzi, deși foarte puțini, iar unele dintre lumini fuseseră decuplate. De obicei, la această oră, dacă nu erau pe drum, Bill se scălda într-o cadă din piatră plină cu apă fierbinte și se gândea la un

somn bun, undeva la căldură. Gândul îl făcu țâfnos. Când ajunseră la sas, Bill zise din obișnuință:

— Masca pe față, tată.

Billy dădu din cap, mutând recipientul din ceramică în care se afla hrana la pachet în cealaltă mână în timp ce-și căuta masca. Se îndreptară spre *Preafrumoasa Evelyn.*

Bill se urcă să deschidă cabina, dar Billy îl înșfăcă și-l trase înapoi.

— Stai așa, spuse el și se întinse ciocănind în trapă. Hei, copilu'! Masca sus. Venim.

— Poftim? Bill dădu îndărăt, clătinându-se. Cine-i înăuntru? Billy nu-i răspunse, însă Bill auzi o voce pițigăiată strigând *Bine* din interiorul cabinei, iar Billy trase de trapă, o deschise, apoi urcă. Bill se cocoță după el. Trapa se etanșă în urma lor, iar aerul reintră șuierând. Bill își scoase masca imediat ce se aprinseră luminile și văzu un băiat care tocmai își dădea jos propria sa mască. Se holbară unul la celălalt, clipind.

Billy ridică vasul cu mâncare.

— Uite aici, copile. Masa ta caldă.

— Oh! Mulțumesc, spuse celălalt. Bill îl recunoscu drept băiatul CAM din imaginile holografice pe care le văzuse mai devreme.

— Ce face *aici?* întrebă el.

— Păi doar vrea să se dea la fund, zise Billy. A dat de un mic necaz și are nevoie să dispară

într-un loc până se mai liniștesc lucrurile. M-am gândit că l-am putea lua cu noi pe drum, da? Nu-ți face probleme.

Păși în cabină și se lăsă pe locul din fața consolei, unde începu procedurile de pornire a motoarelor *Preafrumoasei Evelyn.*

— Dar… dar… spuse Bill.

— Ăăă… salut, zise celălalt băiat, evitându-i privirile.

Era mai înalt decât Bill, dar arăta mai tânăr, cu ochii săi mari și urechile proeminente. Craniul ras îl făcea să semene chiar mai mult cu un bebeluș.

— Cine ești? întrebă Bill.

— Eu sunt… ăăă… făcu băiatul, apoi Billy strigă din cabină.

— Fără nume! Fără nume! Cu cât știm mai puțin, cu atât mai puțin pot afla de la noi.

Și apoi se opri, izbucnind în râs. Zgomotul motoarelor în faza de încălzire înghiți orice altceva mai spusese. Bill își încleștă pumnii și păși mai aproape de Ford, uitându-se fix în ochii lui.

— Ce se întâmplă? În ce s-a băgat tata?

— În nimic.

Ford făcu un pas în spate.

— Atunci în ce te-ai băgat *tu?* Trebuie să fi făcut tu ceva, dacă ai ajuns în imaginile holo. Te-am văzut! Te băteai, da?

Ford înghiți cu un nod. Ochii i se căscară și

mai mari și spuse:
— Păi... da. M-am bătut cu tipii ăia. Încercau să mă păcălească să lucrez în mine pentru ei. Și... da, am fugit pentru că fasciștii de la securitate aveau de gând să mă snopească în bătaie. Așa că Billy m-a lăsat să mă ascund aici. Pe tine cum te cheamă?
— Bill, răspunse el. Tu ești cu CAM, nu-i așa? De ce te-ai bătut?
— Păi... ceilalți au început, zise Ford. Privi cu interes spre mâncare.
— Miroase bine. A fost cu adevărat drăguț din partea tatălui tău să-mi aducă de mâncare. E vreun loc unde aș putea să mă așez să mănânc?
— Acolo, zise Bill dezgustat, arătând spre cabină.
— Mulțumesc. Vrei și tu? Ford întinse timid vasul.
— Nu, spuse Bill. Vreau să mă duc să dorm. Du-te, dispari de aici!
— Bine, făcu Ford retrăgându-se în cabină. Mă bucur că te cunosc, Billy.
— Bill! zise Bill și-i trânti ușa în nas.
Mormăind ca pentru sine, reduse luminile și se așeză în cușeta lui. Răsuci comutatorul care făcea să se umfle salteaua, iar conturul ei se umflă în jurul lui, cuprinzându-i confortabil în timp ce transportorul începea să se pună în mișcare. Nu știa de ce era așa de furios, dar

cumva apariția lui Ford aici fusese picătura care umpluse paharul.

Își închise ochii și încercă să adoarmă, așa cum făcuse întotdeauna, imaginându-și că mergea cu Tunelul spre Pământurile Lungi, pas cu pas, către locuri verzi, calde și liniștite. În noaptea asta însă continua să-i vadă pe cei doi coloniști CAM din imaginile holo, îmbrâncindu-se unul pe altul ca niște clovni, în vreme ce oamenii din oraș priveau și râdeau.

Ford, strângând la piept vasul cu cina lui, intră în cabină și se uită în jur. Cu toate ecranele aprinse, era destulă lumină la care să poată mânca.

— Este în ordine dacă mă așez aici? îl întrebă el pe Billy, care dădu expansiv din mână.

— Sigur, copile. Nu-l lua în seamă pe Bill ăl mic. Uneori o ia razna.

Ford deschise vasul și privi înăuntru.

— Ai vreo furculiță?

— Da, pe aici, pe undeva. Caută în buzunarul de la scaun.

Ford scotoci în buzunar și găsi o furculiță din ceramică oarecum curată. Era mult prea flămând ca să-i mai pese dacă era într-adevăr sau nu și mâncă repede. Nu era sigur ce era în vas, dar avea un gust nemaipomenit.

În timp ce mânca, se uită pe ecrane. Unele aveau doar cifre pe ele, date provenite de la

motoare și senzori exteriori. Patru dintre ele aveau imagini transmise de camerele de luat vederi ale transportorului, montate în față, spate, dreapta și stânga. Nu exista parbriz; chiar și Ford știa că, fără un câmp de forță care să fie proiectat înaintea lui, un parbriz ca pe Pământ ar fi devenit opac și după o singură deplasare prin furtunile de nisip și pietriș care măturau Autostrada. În plus, câmpurile de forță erau scumpe și oricum n-ar fi putut devia bolovanii. Era mai ușor și mai ieftin să ai patru câmpuri de forță mai mici care să protejeze obiectivele camerelor.

Ecranul din față îl fascina. Văzu Autostrada însăși desfășurându-se la nesfârșit spre un orizont nocturn invizibil, sub stele.

Se derula între două șiruri de stânci mari, așezate acolo de Camionagii, în decursul anilor, pentru a-i ajuta să găsească ruta cea mai dreaptă spre pol.

Din când în când, Ford surprindea imaginile unor scrijelituri – cuvinte sau figuri – pe unele dintre stânci înainte să dispară în urmă. Unele păreau să fie înfășurate în bandă adezivă, fluturând pe lângă ele în vântul nopții.

— Astea sunt…

Ford se strădui să-și amintească lecțiile despre drumurile de pe Pământ.

— Sunt semne de circulație? Adică borne kilometrice și altele?

— Ce, stâncile? Nu. Sunt altare, zise Billy.
— Ce-i un altar?
— Un loc unde a murit careva, spuse Billy. Sau unde ar fi trebuit să moară careva, dar n-a murit, pentru că Soția Marțiană i-a salvat pielea.
Se întinse și ciocăni cu degetul în mica femeie roșie de pe consolă.
Ford rumegă asta. Privi statueta.
— Așadar… ea-i la fel ca Zeița despre care tot vorbesc Efesienii, nu?
— Nu! Billy rânji.
— Nu și Soața noastră Marțiană. Era doar o fătucă, pricepi? Cineva de pe Pământ, care a venit aici ca și noi, ceilalți, și era într-o dungă. La fel ca noi. Credea că Marte e soțul ei sau așa ceva. Și s-a pornit o furtună puternică și ea s-a dus în mijlocul ei, fără mască. Se spune că n-a murit! Marte a înșfăcat-o și-a transformat-o în altceva, ca să poată trăi Afară. Oricum, așa se spune.
— O mutație, adică?
Ford fixă figurina cu privirea.
— Cred că da.
— Dar de fapt a murit, nu-i așa?
— Păi, așa s-ar crede, spuse Billy privindu-l pieziș. Însă există tipi care jură că au văzut-o. Trăiește în vânt. E roșcată ca și nisipul, și ochiul ei este rubiniu, iar dacă te rătăcești, uneori vezi o lumină roșie în depărtare, iar

ăsta-i ochiul ei, pricepi? Dacă te iei după el, ajungi acasă teafăr. Iar eu *știu* că-i adevărat, pentru că mi s-a întâmplat chiar mie.

— Chiar așa?

Billy ridică o mână, cu palma întoarsă.

— Nu mint. S-a întâmplat chiar la Kilometrul Două Sute Cincizeci. Se declanșase o furtună atât de puternică încât a ridicat indicatoarele de pe drum și le-a azvârlit peste tot, pricepi? Iar *Preafrumoasa Evelyn* a fost luată pe sus de rafalele de vânt de parcă era o pană, iar sistemul meu de navigație s-a oprit. Eram doar eu și cu Bill ăl mic, dar pe atunci el era doar un bebeluș. M-am trezit atât de departe de drum încât nu mai aveam nicio idee, dar *nicio idee,* despre locul în care mă aflam și eram convins că aveam să murim acolo. Însă am văzut lumina aceea roșie și mi-am închipuit că-i cineva care măcar știe unde se află. M-am luat după ea. După vreo oră, lumina se stinge și chiar înaintea mea, pe ecran, este Stația Kilometrul Două Sute Cincizeci, însă nu-i niciun fel de lumină roșie nicăieri.

— Uau! făcu Ford, întrebându-se ce însemna stația Kilometrul Două Sute Cincizeci.

— Mai sunt și alte povești despre ea. Tipi care au văzut-o plutind în furtună și care știu că, atunci când apare ea, trebuie să ajungă la un buncăr pentru că vine Căpșuna.

— Ce-i aceea Căpșuna?

— Este un fel de ciclon. O furtună, mare, *mare,* plină de nisip și de roci. Un con mare și roșu, care dansează deasupra pământului. Unul a distrus complet templul construit de efesieni când au ajuns prima dată aici și a făcut praf jumătate din galeriile Tunelului. Căpșunile nu ajung prea des până la Tharsis, dar și când vin…

Billy clătină din cap.

— Oamenii mor, bătrâne. Au murit atunci și unii dintre-ai tăi. N-ai auzit niciodată povestea asta?

— Nu, răspunse Ford. Dar noi nu trebuie să vorbim despre lucruri negative după ce acestea s-au consumat.

— Chiar așa? Billy se uită pieziș.

— Pentru că nu ne permitem să ne fie frică de trecut, zise Ford, citând din amintirile de la Ședințele de Consiliu la care fusese târât. Pentru că frica ne face slabi, dar, dacă lucrăm cu mult curaj pentru viitor, asta ne va întări.

Intonase ultima frază, imitându-și tatăl fără să-și da seama.

— Uau! făcu Billy. Cred că asta-i o idee bună. Nu poți trece prin viață dacă ești speriat de tot. Asta-i spun și eu lui Bill.

Ford se uită în vasul cu mâncare, surprins că ajunsese atât de repede până la fund.

— E bine să asculți povești totuși, zise el. Sam, fratele meu, are necazuri pentru că

spune povești.
— Eh, mici minciuni nevinovate, nu?
— Nu, răspunse Ford. Povești adevărate. Despre Pământ. Își amintește Pământul. Spune că totul a fost minunat acolo. Vrea să se întoarcă.
— Înapoi?
Billy îi aruncă o privire stupefiată.
— Dar copiii nu se pot întoarce. Presupun că, dacă era destul de mare când a venit aici, s-ar descurca. Dar am auzit că-i destul de greu să te întorci acolo. Gravitația este mai puternică.
— Tu te-ai întoarce?
Billy clătină din cap.
— Tot ce-mi amintesc eu de pe Pământ este interiorul camerelor. Cui îi trebuie așa ceva? Nimeni de aici nu-mi spune ce să fac, bătrâne. N-am decât să mă uit spre orizont și să mă duc, să *mă duc* cât de departe vreau. Bang! Pot să gândesc ce vreau, pot să simt ce vreau eu și știi ce? Nisipului și rocilor nu le pasă. Orizontului nu-i pasă. Vântului nu-i pasă. De asta se numește *spațiu.* Nu, nu-i nicio șansă să mă întorc vreodată acolo.
Ford privi în sus, spre ecrane, și-și aminti de nopțile în care așteptase razele lungi de lumină venite din beznă. Asta îi dăduse întotdeauna un sentiment dureros, iar acum înțelegea de ce.
Voise spațiul.

IV

Merseră toată noaptea și la un moment dat poveștile lui Billy despre furtuni și salvări de la moarte în ultima clipă se transformară în ceva confuz, cu Sam oarecum prin preajmă, și o încăpere albastră din cauza apei. Apoi, dintr-odată, Ford se ridică, privind în jur prin cabină.

— Unde ne aflăm? întrebă el.

Ecranul din față înfățișa o întindere cenușie și ciudată, Autostrada gonind printre stâncile ei spre… ce? Un vid albicios, plin de umbre hoinare.

— Suntem aproape de Stația Kilometrul Cinci Sute, zise Billy din locul unde se gheboșase deasupra volanului. Facem o oprire cât de curând.

— Paza ne poate urmări până aici? Billy râse doar și clătină din cap.

— N-ai nicio teamă, puștiule. Pe aici nu există altă lege în afară de cea a planetei Marte.

Ușa care dădea în spațiul locuibil se deschise abrupt, iar Bill se uită la amândoi.

— 'Neața, măi ăl mic!

— Bună dimineața! zise Bill cu o voce morocănoasă. N-ai oprit nicio clipă toată noaptea. N-ai de gând să tragi pe dreapta ca să poți dormi și tu?

— La Kilometrul Cinci Sute, promise Billy. Ce-

ar fi să pregătești ceva de dat pe gât, ei?
Bill nu răspunse. Se retrase, dispărând din fața lor, și peste o clipă Ford simți căldură în aer, ceea ce însemna că undeva se fierbea niște apă. Aproape că-i putea simți gustul și-și dădu seama că-i era groaznic de sete. Se târî de la locul său și urmă vaporii până în locul unde Bill deschisese bucătăria și băga ceva ca o bucată de cărbune sub plită.
— Pregătești ceaiul?
— Da, zise Bill, indicând cu un zvâcnet din degete vasul înalt care clocotea deasupra plitei.
— Aș putea primi și eu o ceașcă, atunci când e gata? Bill pufni, însă scoase trei căni dintr-un sertar.
— Vă bateți mult pe acolo, prin Colectivă? întrebă el. Ford clipi luat prin surprindere.
— Nu, făcu el. De fapt acolo n-a fost vorba despre bătaie. Erau doar tata și fratele meu. Nu se suportă unul pe altul. Dar mama nu-i lasă să se bată prin casă. Sam zicea că pleacă de la noi și tata s-a repezit la el din cauza asta. Am fugit când a venit Paza.
— Oh, zise Bill.
Părea să fie mai puțin ostil, dar rosti:
— Ei bine, asta a fost ceva destul de necugetat. N-ar fi făcut altceva decât să te ducă la Mama până ce taică-tău și-ar fi venit în fire. Ai fi fost acum în siguranță, acasă.

Ford dădu din umeri.
— Acum, care-i numele tău, de-adevăratelea?
— Ford.
— Ca tipul din *Ghidul autostopistului galactic?*
Bill zâmbi pentru prima dată.
— Ce-i asta?
— Este o carte pe care o ascult mai tot timpul. Acoperă cântecele lui Billy.
Zâmbetul lui Bill dispăru din nou. Vasul ţiui, semnalând că apa era destul de fierbinte, iar Bill se întoarse şi-l luă de pe plită. Turnă în cele trei căni ceva întunecat şi cu bule şi, întinzându-se spre un sertar de răcire, scoase o felie din ceva galben, pus pe o farfurie. Luă trei porţii cu o lingură, câte una pentru fiecare cană, şi-i întinse una lui Ford.
— Uau!
Ford se holbă în cana sa.
— Ăsta nu-i zahăr.
— Unt, spuse Bill, de parcă ar fi trebuit ca toată lumea să ştie asta. Luă o înghiţitură de ceai şi, nedorind să fie luat drept mofturos, Ford îl imită.
Nu era deloc rău la gust. Bill, privindu-i faţa, rosti:
— N-ai mai băut aşa ceva niciodată? Ford clătină din cap.
— Dar tocmai voi sunteţi cei care produc untul, zise Bill. Ăsta-i unt CAM. Voi ce beţi acolo, dacă nu asta?

— Doar… amestec și ceai, cu zahăr uneori, zise Ford întrebându-se de ce-ar conta așa ceva. Mai luă o înghițitură de ceai. De data asta avu un gust și mai bun.

— Iar zahărul provine din sfecla-de-zahăr pe care o cultivați, nu? insistă Bill.

— Cred că da, făcu Ford. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Cum este viața acolo?

— Cum să fie?

Ford se uită la el. De ce ar interesa pe cineva Pământurile Lungi?

— Nu știu. Eu curăț grajdurile vitelor de baligă. Este ceva cât se poate de plictisitor.

— Cum să fie *plictisitor?* făcu Bill. Este atât de frumos acolo! Ești țicnit?

— Nu, zise Ford, trăgându-se cu un pas înapoi. Dar, dacă-ți închipui că o lopată zdravănă cu rahat de vacă și gândacii cât casa sunt ceva frumos, atunci *tu ești* țicnit.

Billy strigă ceva din cabina din față și, o clipă mai târziu, *Preafrumoasa Evelyn* făcu un viraj. Amândoi băieții se clătinară puțin din inerție, fixându-se unul pe altul, și se îndreptară când mișcarea încetă.

— Am ajuns la Stația Kilometrul Cinci Sute, presupuse Bill. Se auzi încă un țiuit. Se întoarse ca să ridice capacul cuptorului tocmai când Billy veni clătinându-se în spațiul de locuit.

— De la Mons Olympus la Kilometrul Cinci Sute într-o singură seară, chicoti el. Ăsta da condus. Unde-i ceaiul?

Se adunară toți trei în spațiul restrâns, sorbind din ceai și înfulecând ceva maro și spumos pe care Ford nu-l putu identifica. După aceea, Billy urcă în cușeta sa mormăind și trase de coarda care declanșa umflarea saltelei.

— Sunt cât se poate de pregătit pentru ceva la orizontală. Voi, băieți, duceți-vă în față și discutați de-ale voastre, bine?

— Mi-e totuna, zise Bill, luându-și Gamebuke-ul și plecând. Billy, care nici nu observă privirea nimicitoare care îi fusese adresată, zâmbi și făcu, adormit, un semn cu mâna către Ford. Ford îi zâmbi drept răspuns, însă zâmbetul îi pieri când se întoarse, închise ușa după el și-l urmă pe Bill, pe care tocmai îl etichetase drept un micuț scârbos, atotștiutor.

Bill stătea într-un colț, uitându-se în ecranul consolei. Avea o pereche de căști pe urechi și asculta ceva destul de tare. Îl ignora pe Ford, care stătea și se uita la displayuri, uimit.

— Asta-i stația? întrebă el, uitând că Bill nu-l putea auzi. Se așteptase la o așezare sub cupolă, însă tot ceea ce putea vedea era un spațiu larg la marginea drumului, înconjurat de bolovani care păreau să fi fost vopsiți în alb.

Bill nu-i răspunse. Ford se uită enervat spre

el. Studie comutatoarele din interiorul trapei de acces. Când crezu că descoperise care dintre ele o deschidea, își puse masca, apoi se aplecă și-l bătu pe Bill pe umăr.

— Pune-ți masca! strigă. O să ies.

Bill își trase masca înainte ca Ford să termine ce avea de spus, și băiatul CAM văzu că ochii celuilalt se căscară de groază când activă trapa. Aceasta sări într-o parte, deschizându-se; Ford se întoarse și se strecură prin deschizătură în bătaia aerului înghețat.

Ateriză pe sol mai dur decât se așteptase și aproape căzu. Icnind, zgribulindu-se din cauza frigului atât de intens încât ardea, privi uluit zorii.

Nu mai exista tavan, nici pereți. În jurul transportorului nu mai era nimic, spațiul era mărginit doar de limitele văzului său, însă era de necuprins, cerul era nemărginit, de cel mai palid și înghețat albastru văzut de el vreodată, întinzându-se deasupra câmpiei roșii, nesfârșite de nisip și rocă. Se răsuci și se tot răsuci, dar nu erau nici cupole, nici Tuneluri, nimic altceva decât o lume vastă, răspândită în toate direcțiile.

Și iată cum, la orizont, apăru o lumină roșie, roșie precum sângele sau rubinele, de un roșu atât de strălucitor încât îl usturau ochii și se întrebă, pentru o clipă, dacă nu era ochiul Soției Marțiene. Umbre lungi, purpurii, se

ridicară dintre bolovani și se întinseră înapoi, până la ghetele sale. Își dădu seama că privea soarele care răsărea.

Așadar, *aici este locul unde se duceau luminile*, *își spuse el în toate acele nopți în care se risipeau în întuneric. Veneau aici. Acesta-i lucrul cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată.*

Cumva, ajunsese în locul unde voise întotdeauna să ajungă.

Însă gerul îi intra în oase și-și dădu seama că, dacă mai rămânea mult afară, va îngheța bocnă cu visul său fericit. Porni spre cel mai apropiat bolovan, bâjbâind după legăturile pantalonilor săi.

Cineva îl apucă de umăr și-l răsuci pe călcâie.

— *Idiotule!* îi strigă Bill. Știi ce se întâmplă dacă încerci să te piși aici?

Din oroarea întipărită pe fața lui Bill, vizibilă chiar și prin mască, Ford își dădu seama că ar face mai bine să se întoarcă în cabină cât putea de repede.

Când ajunseră în siguranță înăuntru și trapa se etanșase, când Bill termină de urlat la el, Ford încă tremura, mai mult decât de frig.

— Vrei să spui că fierbe și *apoi* explodează? zise el.

— Ești un ditamai idiotul! repetă Bill nevenindu-i să creadă.

— De unde să fi știut? făcu Ford. N-am mai

fost Afară până acum! Acasă folosim tunelurile de recuperare...

— Aici nu-i pe Pământurile Lungi, prostănacule. Aici suntem în mijlocul pustiului înghețat și din asta mori în două secunde, clar?

— Ăăă... atunci unde te duci?

— În toaletă!

— Dar n-am vrut să-l trezesc pe taică-tău.

— Doarme buștean, zise Bill. Crede-mă.

Roșu de rușine, Ford se târî până în spate și după mai multe încercări își dădu seama cum să opereze toaleta, în vreme ce Billy sforăia de duduiau pereții. După aceea se târî înapoi în față, închise ușa cu grijă și spuse:

— Ăăă... unde se face baie pe aici?

Bill, care revenise la Gamebuke, nu-și ridică privirea, dar răspunse:

— La Împărăteasă.

— Nu, vorbesc serios... adică atunci când cineva face baie aici, unde se duce?

Bill își înălță privirile. Părea perplex.

— Ce tot spui acolo? Nimeni nu se îmbăiază aici.

— Adică te speli numai când ajungi la *Împărăteasă?* Acum fu rândul lui Bill să se înroșească de jenă.

— Da.

Ford încercă să-și ascundă consternarea, însă nu era prea priceput în ascunderea

sentimentelor.

— Vrei să spui că nu pot să fac nicio baie până ne întoarcem?

— Nu. N-ai să poți. Cred că oamenii se spală zilnic pe-acolo, pe la Pământurile Lungi, nu? făcu Bill iritat.

Ford dădu din cap.

— Trebuie să facem asta. Ar puți prea tare dacă n-am face-o. Pentru că acolo sunt… gunoi de grajd și alge și fabrica de metan, așa că… lucrăm din greu și transpirăm mult. Așa că ne radem și ne spălăm zilnic, înțelegi?

— *De-asta* cei din CAM nu au păr?

— Da, zise Ford, și adăugă: în afară de asta, tata zice că părul îndeamnă la deșertăciune. Înseamnă să fii încrezut, să fii fals.

— Știu ce înseamnă, spuse Bill.

Așteptă un moment în tăcere și apoi continuă:

— Păi, pe aici n-ai să transpiri cine știe ce. Mai degrabă ai să îngheți. Așa că va trebui să înduri asta până ne întoarcem la *Împărăteasă.* Nu va dura decât două săptămâni.

Două săptămâni? Ford se gândi la ce vor spune părinții săi când se va arăta din nou, după ce lipsise atâta timp. I se uscă gura, iar inima-i bătea tare. Se întrebă disperat ce fel de minciună ar trebui să le spună pentru a scăpa de necaz. Că fusese răpit? Aproape că așa se și întâmplase. Răpit și dus să lucreze în minele de fier, da, așa… Însă el scăpase

cumva și...

Bill reveni la consolă, iar Ford se așeză încercând să-și imagineze ce-ar putea spune acasă. Poveștile deveniră din ce în ce mai nebunești și mai incredibile pe măsură ce se complicau; treptat, se trezi îndepărtându-se și de minciunile dichisite, întrebându-se visător ce-ar fi dacă nu s-ar mai întoarce niciodată să facă față întregului circ.

În fond, Sam avea de gând s-o facă; Sam era deștept, simpatic și curajos și se îndepărta de Colectivă pentru o nouă viață. De ce n-ar putea și Ford să aibă o viață nouă? Ce-ar fi fost dacă devenea și el Camionagiu, ca Billy, și să-și trăiască restul existenței pe aici, unde lumea nu mai avea margini? Blatchford, băiatul CAM, ar dispărea, și el ar putea fi doar Ford, nefăcând parte din nimic. *Liber.*

V

Le trebui aproape o săptămână să ajungă până la Depozitul Sud. Ford se bucură de fiecare minut al drumului și se obișnui chiar și cu ideea de a-și amâna baia pentru două săptămâni. Majoritatea timpului stătu în față, cu Billy, în vreme ce Bill rămase în spate, îmbufnat. Billy îi povesti tot felul de lucruri în timp ce goneau și-l învăță noțiunile de bază ale conducerii unui transportor; era mai greu

decât în cazul unui tractor, însă nu chiar atât de greu pe cât își imaginase Ford.

— Uită-te la tine, acum o ții pe drum pe *Evelyn* a noastră, zise Billy chicotind. La vârsta ta, ești un puști puternic. Bill ăl mic nu poate s-o conducă încă.

— Sunt un navigator mai bun decât tine! strigă Bill din spate pe un ton ofensat.

— De fapt, chiar și este, zise Billy. Cel mai bun navigator pe care l-am văzut vreodată. Jumătate din timp trebuie să-l pun pe el să-mi calculeze coordonatele. Dacă te pierzi în vreo furtună sau așa ceva, nu-ți dorești altceva decât să-l ai pe Bill ăl mic cu tine.

Privi prudent în spate, să verifice dacă Bill se uita, apoi trase fermoarul unuia dintre buzunarele costumului și scoase o sticlă mică. Scutură repede în palmă două pastile roșii, minuscule și le băgă în gură.

— Ce-s alea? întrebă Ford.

— Freddie-Te-Ține-Treaz, făcu Billy cu voce joasă. Mă pregătesc pentru încă un schimb de noapte. Vom stabili un record de timp până la Depozitul Sud, bătrâne.

— Nu trebuie să ne grăbim și chestii din astea, rosti Ford. Pe bune!

— Ba da, trebuie, făcu Billy, părând stânjenit pentru prima dată de când îl întâlnise Ford. Distracțiile-s distracții și toate cele, însă... probabil ai tăi se cam întreabă pe unde ești,

da? Vreau să spun că a fost o idee bună să te scap de Băieții Mamei și toate cele, dar n-am vrea ca oamenii să înceapă să te creadă mort, nu?

— Bănuiesc, zise Ford.

Se uită trist în sus, spre monitor, spre lumea largă de afară. Numai la gândul de a se întoarce la Tuneluri, în întunericul împuțit al grajdurilor și la șanțurile noroioase, îl apucă disperarea.

Depozitul Sud se înălța în cele din urmă în fața lor, o ridicătură de gheață deasupra câmpiei. La început, Ford se simți dezamăgit; el se așteptase la un munte alb, strălucitor, însă Billy îi explică faptul că ghețarul era acoperit peste tot cu un strat de praf roșu, din cauza furtunilor. Pe măsură ce treceau orele și ei se apropiau tot mai mult, Ford zări o spuzeală albă, cețoasă, din care ghețarul se înălța ca o insulă. Mai târziu, două insule mai mici păreau să se înalțe și ele, câte una de fiecare parte a autostrăzii.

— Iată-i, bătrânii Jack și Jim! strigă Billy. Aproape că am ajuns, dacă-i vedem pe Jack și Jim.

Ford îi privi cu interes. Când ajunseră aproape, izbucni în râs, pentru că semănau cu o pereche de uriași bărboși, sculptați din piatră roșie. Unul stătea în picioare, scrutând peisajul cu orbitele sale oarbe și goale, ținând strâns,

pe burtă, ceea ce părea a fi o cană. Celălalt stătea pe-o parte, cu mâinile sale uriașe încrucișate pașnic la piept.

— Cum au ajuns aici? exclamă el încântat.

— Sunt aluviuni aduse de ghețar, spuse Bill, care venise din spate ca să-i vadă.

— Nu! Nu! Trebuie să-i spui povestea, glăsui Billy cu veselie. Vezi tu, Jack și Jim erau doi Camionagii veniți din Australia. Așa că lor le plăcea berea rece, înțelegi? Cu adevărat *rece*. Așa că se duc la *Împărăteasă* și Mama le spune: *„Bine ați venit*, *dragii mei*, *distrați-vă pe cinste*, *berea caldă din cămară n-o să vă coste ca afară”.* Însă lui Jack și Jim le plăcea berea rece. Cu adevărat rece! Așa că-și vorbesc ei, ca de la frate la frate, că trebuie să fie un loc, plin de noroc, unde omul să poată bea ceva rece, chiar pe-ndelete, dacă-i place berea rece. Cu adevărat *rece.* Așa că au cumpărat un butoi și și-au luat picioarele la spinare, către Pol, la acel pol unde-i bine și rece, și-au făcut o gaură într-un perete de gheață, și-au băgat butoiul la rece, frate, de nu ți-o mai trece. Și s-a făcut rece. Cu adevărat *rece*. Așa că au l-au băut, rând după rând, și-au tot băut până ce-au căzut și s-au matolit, și-au uitat de tot, și când ceața albă apare, ei adorm de îmbătare, și mi se răcesc. Într-adevăr răcesc. De fapt, au înghețat din creștet până-n tălpi și iată-i acolo până-n ziua

de azi, iar morala este să nu mori în felul ăsta, pen’că de-i bun pentru Australia, nu-i așa și pe Marte, pen’că aici chiar îi *rece.* De-adevărat rece!

Billy izbucni în râs ca un smintit, lovind cu pumnii în consolă. Bill doar își dădu ochii peste cap.

— Nu sunt decât doi bolovani, zise el.

— Dar ce-ți mai plăcea balada asta, făcu Billy pe un ton destul de plângăcios.

— Aveam cam trei ani, poate, spuse Bill, răsucindu-se și luând-o înapoi, în spate. Mai bine i-ai scoate unul dintre costumele tale presurizate, de rezervă, pentru că în al meu nu va intra.

— Pe vremuri, cânta asta cu mine, făcu Billy spre Ford, arătând descurajat.

Traseră în Depozitul Sud și, din nou, Ford se așteptă să vadă clădiri, însă nu era nimic; pe monitor se vedea doar ceva confuz, care arăta a piatră căzută. Privi în sus spre imagine în timp ce Billy îl ajuta să intre în costum.

— E mai frig acolo?

— Da, zise Bill, scoțând trei căști dintr-un dulap. Ești la Polul Sud, fraiere.

— Hei, el n-a mai fost niciodată pe aici, da? spuse Billy, ajustând și potrivind costumul pentru Ford. Așa-i bine?

— Cred că da – uau! făcu Ford, pentru că, odată ce costumul fu etanșat, păru că se

strângea, ca un pumn care se închidea în jurul său și, cu toate că îi era cald și bine, tot persista o senzație ciudată. Ce face?

— Doar se reprogramează singur, ca să te știe mai bine, îi explică Billy, acceptând o cască de la Bill. Așa te menține în viață, înțelegi? Se strânge destul de tare și plasează niște senzori în locuri în care nici nu îi observi. Dacă ceva nu merge bine, încearcă să te asiste, iar dacă nu poate, aprinde lumini de alarmă ca să-ți dai seama singur.

— Așa?

Ford arătă spre luminița roșie care sclipea pe panoul de afișaj al costumului lui Billy. Acesta privi în jos spre ea.

— Oh. Nu, ăsta-i un scurtcircuit sau o eroare, ceva. Tot face așa în ultima vreme și nu-i nimic grav.

— Unii oameni își duc costumele la atelier când au nevoie de reparații, știi? zise Bill, punându-și casca. E doar o sugestie, tată. Sper că nu-i prea radicală pentru tine.

În vreme ce Billy îl ajuta să-și etanșeze casca, Ford privi spre Bill și se gândi: *Ești un mic neghiob afurisit. Eu aș da orice să am un tată ca al tău.*

Însă când pășiră Afară, uită imediat de Bill, ba chiar și de Billy. De-abia dacă băgă de seamă ce frig era, deși era atât de intens încât îi tăie respirația, iar costumul porni imediat

termostatul în locul său. Depozitul Sud se bucura de întreaga sa atenție.

Erau înconjurați din trei părți de ziduri înalte, de un alb lăptos străbătut de culori ca o înghețată Ice Pop, verde și albastru albastru albastru și purpuriu-albăstriu, scorojite și aspre, cioplite și sparte. Sub tălpile lui domnea un amalgam de pietre sparte și sfărâmate, pietricele de mărimea boabelor de mazăre, gheață amestecată cu resturi și pietre, iar pe la glezne i se învârtejeau cețuri tulburi.

Ici-colo, pe peretele de gheață se vedeau inscripții sculptate, cioplite grosolan și sparte: CAMIONAGII-S TARI DA ȘI BARSOOM BRUCE A AJUNS AICI VIU, iar una proclama, simplu: MULȚAM SOȚIE MARȚIANĂ, deasupra unei nișe săpate în gheață, unde cineva lăsase o mică figurină, asemănătoare cu cea aflată pe consola *Preafrumoasei Evelyn.* Erau și statuete sculptate; într-un sector de gheață verde, Ford remarcă un uriaș cu patru brațe și colți.

Auzi un clănțănit în spatele său și văzu că Billy și Bill deschiseseră un panou într-o latură a transportorului și trăseseră ceva între ei. Se întoarse ca să-l vadă pe Billy rotind un ferăstrău-laser și auzi un *bzzz* scurt când îl porni.

— Bine! zise Billy, iar glasul i se auzea subțire din difuzor. Haideți să tăiem ceva gheață!

Se duse spre cel mai apropiat zid, ridică

laserul și dispăru într-un nor de aburi albi. O clipă mai târziu, o bucată mare de gheață zbură afară dintre aburi și săltă rostogolindu-se până la picioarele lui Bill. El o ridică, tocmai când un nou bloc de gheață țâșni afară.

— Tu ia asta, spuse Bill. Dacă nu începem să încărcăm marfa asta, tata se va pomeni în gheață până la gât.

Ford se supuse și-l urmă pe Bill până în spatele transportorului, unde fusese coborâtă un fel de rampă de încărcare, și-l privi pe Bill cum lăsă gheața pe rampă. Fu transportată rapid la o pâlnie de încărcare din vârful rezervorului *Preafrumoasei Evelyn,* unde dispăru cu un vaiet scrâșnit, azvârlind în sus, în lumina soarelui, un nor multicolor de țăndări de gheață și vapori. Fascinat, Ford își lăsă blocul pe rampă și privi cum se întâmplă exact același lucru.

— Ce face mașinăria?

— Conuri de zăpadă carbonică, dar ce credeai? zise Bill. Și ducem întreaga marfă înapoi la Colonia de Bază, apoi o vindem CAM-ului.

— Chiar așa? Ford era uluit. La ce ne trebuie așa ceva?

— Bună dimineața! Se face terraformare, îți amintești? rosti Bill. Facem Marte la fel de verde ca Pământul, da? De ce-a fost adusă aici CAM?

Se întoarse și bâjbâi înapoi în jurul laturii transportorului, iar Ford se luă după el gândindu-se: *Pariez că nu ți-ai mai ține tu nasul atât de sus dacă ți l-aș strivi cu fruntea.*

Însă nu spuse nimic și în următoarea oră lucrară împreună constant, ca niște mașinării, deplasându-se înainte și înapoi la rampă cu blocurile de gheață. Rezervorul era aproape plin când auziră cum se oprește dispozitivul de tăiere a gheții.

— Încă nu-i destul, tată, strigă Bill, dar nu-i răspunse nimeni. Se întoarse și o luă la fugă. Ford ocoli transportorul și-l văzu îngenunchind lângă Billy, care căzuse și zăcea cu ceața albicioasă învolburându-se peste el.

Ford icni și alergă spre ei. Întreaga parte din față a costumului lui Billy era luminată de culori care clipeau, dansând pe panoul de afișaj activat. Bill se aplecase mai aproape, izgonind ceața cu mâna, pentru a-l putea examina. Ford se aplecă și el și văzu fața lui Billy, inertă sub cască, cu ochii goi și ficși.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Ford.

— A făcut un anevrism, spuse Bill sec.

— Ce-i un anevrism?

— Vasele de sânge fac *poc.* Se întâmplă uneori celor care merg mult Afară.

Bill își lăsă brațul pe pieptul tatălui său. Simți ceva într-unul dintre buzunarele sigilate, îl deschise și scoase sticluța de Freddie-Te-Ține-

Treaz. După ce se holbă la ea o vreme, fața i se strâmbă. Azvârli sticla pe peretele de gheață unde se deschise pocnind și împrăștiind pastilele roșii ca pe niște perle de sânge.

— Am știut eu! Am știut că o să facă așa ceva! Am știut că asta se va întâmpla într-o zi! strigă el.

Lui Ford îi veni să plângă, însă se împotrivi și spuse:

— Are să moară?

— Tu ce crezi? zise Bill. Aici suntem la afurisitul de Pol Sud! Avem o săptămână de mers până la prima infirmerie!

— Dar… n-am putea să-l menținem în viață până ne întoarcem?

Bill se răsuci spre el și ceva din furia incandescentă păli din ochii săi.

— S-ar putea, vorbi el. Costumul face și el ce poate. Avem câte ceva pentru urgențe medicale. Dar nu înțelegi. Creierul lui se transformă în terci acolo.

— Poate că nu, zise Ford. Te rog, hai să încercăm!

— Oricum va muri, rosti Bill, dar îl sprijini pe Billy de umărul său și încercă să-l ridice. Ford veni lângă el și-l înlocui, ridicându-l pe Billy cu ușurință; Bill apucă picioarele tatălui său și-l duseră în cabină.

Acolo, îl așezară în cușeta lui, iar Bill scotoci

într-un sertar după o trusă medicală. Scoase trei pungi sigilate cu lichid colorat, cu tuburi la un capăt și cârlige la celălalt. Tuburile le înfipse în porturile din brațul costumului lui Billy, iar cârligele le prinse de ochiurile de sub cușeta de sus, suspendând astfel pungile deasupra lui.

— N-ar trebui să-i scoatem casca? întrebă Ford, iar Bill clătină din cap. Se întoarse și ieși din compartiment. Ford mai aruncă o ultimă privire spre Billy, văzând luminițele care-i licăreau pe piept și ochii lui morți holbându-se în gol, și-l urmă pe Bill.

— Ce facem acum?

— Recuperăm laserul, zise Bill. Nu-l putem abandona aici. Costă salariul pe o lună.

VI

Transportorul era mult mai greu de manevrat acum, plin de gheață, decât fusese la venire, când Billy îl lăsase să conducă. Lui Ford îi trebui întreaga sa forță pentru a-l întoarce și pune din nou pe drum, dar chiar și așa consola transmise un avertisment când rulă printre Jack și Jim, pentru că aproape că derapă și-l ciobi pe unul dintre uriași. În cele din urmă, reuși să țină direcția printre cele două stânci și să câștige puțină viteză.

— N-am putea, ăăă, să trimitem un semnal de

alarmă sau așa ceva? îl întrebă el pe Bill. Acesta zăcea ghemuit în partea cealaltă a cabinei, urmărind monitoarele.

— Nu ne va recepționa nimeni, comentă el cu amărăciune. Între Mons Olympus și noi e jumătate de planetă. Ai văzut vreun releu pe drum?

— Nu.

— Asta pentru că nici nu sunt. De ce-ar construi Areco vreunul? Până aici nu vine nimeni în afară de Camionagii, și cui îi pasă de ei? Facem treaba asta pentru că nimeni altcineva n-o vrea, pentru că e prea periculoasă. Însă Camionagiii sunt o adunătură de idioți; *lor* nu le pasă dacă sunt uciși.

— Nu sunt idioți, sunt curajoși! făcu Ford. Bill îl privi disprețuitor. Niciunul dintre ei nu mai spuse nimic multă vreme după asta.

La vremea când începuse să se întunece, pe Ford îl dureau toți mușchii din cauza efortului depus pentru a menține transportorul pe drum. Apropierea beznei nu era un lucru atât de înspăimântător pe cât crezuse, pentru că pe o distanță de mai mulți kilometri cineva marcase linia de stânci cu vopsea reflectorizantă, care strălucea frumos sub farurile puternice ale transportorului. Însă *Preafrumoasa Evelyn* părea să tragă spre stânga, iar Ford se întrebă dacă nu cumva era ceva în neregulă cu sistemul său de ghidaj,

până când văzu resturi și nisip zburând direct peste drum, înaintea lui, ca niște fantome.

— Cred că se întețește vântul, comentă el.

— Chiar așa crezi, geniule?

Bill arătă spre un afișaj al consolei.

— Ce vrea să spună asta?

— Că probabil ne îndreptăm direct spre o furtună, zise Bill, apoi auziră urletul strident al unei alarme venind din spate. Bill se ridică și goni înapoi; Ford menținu transportorul pe drum. *Te rog, să nu fie Billy care moare! Soție de pe Marte, dacă ești pe undeva, ajută-ne!*

Bill se întoarse și se târî înapoi pe locul său.

— Scade presiunea aerului în interior. Costumul avea nevoie de asistență pentru a o mări cu o gradație.

— De ce scade presiunea?

— Pentru ca va fi o furtună foarte nasoală. Mai bine ai trage pe dreapta ca să ancorezi transportorul.

Bill părea obosit.

— Dar trebuie să-l ducem pe tatăl tău la spital.

— Doar n-ai crezut că vom conduce o săptămână întreagă fără să dormim? întrebă Bill. Nu mai avem niciun fel de Freddie acum. Trebuie să așteptăm să treacă furtuna, indiferent ce se întâmplă. Kilometrul Cinci Sute Cincizeci nu-i departe. Poate reușim să ajungem până acolo.

De fapt, se afla la doisprezece kilometri distanță, iar lumina scădea constant în timp ce mergeau. Ford putea auzi acum urletul vântului. Își aminti o întâmplare povestită de Billy, despre oamenii care văzuseră Camionagii morți în lumina farurilor, agitându-se cu semnale de ajutor prin locurile unde li se defectaseră vehiculele pe vremuri. Vârtejurile de nisip arătau ca niște siluete ciudate, cu părul revărsat, aruncându-se înaintea transportorului și părând să agite brațele lor fantomatice. Se bucură când semicercul de stânci care închipuia Stația Kilometrul Cinci Sute Cincizeci apăru în lumină, iar transportorul păru nerăbdător să vireze de pe drum.

Bill tastă comanda de ancorare și *Preafrumoasa Evelyn* se zgudui și se lăsă dintr-odată jos, de parcă s-ar fi așezat pe vine. Ford întrerupse contactul; motoarele tăcură. Rămaseră acolo, unul lângă altul, în tăcerea înlocuită rapid de șuieratul nisipului și păcăniturile pietrișului maroniu, care li s-ar fi părut că sună ca ploaia dacă ar fi auzit-o vreodată.

— Și acum ce facem? întrebă Ford.

— Așteptăm să se termine, răspunse Bill.

RevenRevenră în spate, ca să verifice cum mai era Billy – nicio schimbare – și încălziră un preparat congelat, și de-abia dacă își dădură

seama ce era. Apoi se duseră înapoi în cabină și se așezară în colțurile opuse.

— Deci acum suntem cu adevărat pe cont propriu? rosti Ford în cele din urmă. Areco nu va trimite Paza să ne caute?

— Areco nu-i trimite pe Băieții Mamei nicăieri, zise Bill, scrutând bezna.

Mama i-a angajat.

— Și cine-i Mama, de fapt?

— Femeia care a găsit diamantul și s-a îmbogățit, spuse Bill. Și a cumpărat Mons Olympus, iar toată lumea credea că-i nebună, pentru că nu era decât un vulcan imens unde nimeni nu putea cultiva nimic. Numai că ea a pus să se foreze un puț printr-o pungă de magmă și a construit o centrală energetică. Apoi a închiriat parcele unor oameni de pe Pământ și astfel a ajuns Mons Olympus să facă mai mulți bani decât Areco și CAM la un loc.

— CAM nu trebuie să facă bani, zise Ford. Noi trebuie să transformăm Marte într-un paradis. Contractul nostru spune că Areco ni-l va da pentru folosința noastră, odată ce vom fi terminat.

— Ei bine, poți să pariezi că Areco nu va veni să ne scape pielea, rosti Bill. Nimeni nu-i caută pe Camionagii, cu excepția altor Camionagii. Iar ideea lor privind ajutorul ar include o înmormântare grandioasă pentru tata, după care s-ar face muci de beți.

— Oh, făcu Ford.
Bill îi aruncă o privire ciudată.
— Oamenii din CAM au grijă unii de alții, nu?
— Da, zise Ford mohorât. Întotdeauna este cineva care urmărește ce faci. Întotdeauna este cineva care să-ți spună că tot ceea ce faci este greșit. Ședințele de consiliu durează ore în șir pentru că toată lumea trebuie să spună ceva ca să fie totul corect, dar oricum toți spun același lucru. Bla, bla, bla. *Detest* să fiu acolo, adăugă el, uluit de cât de intens simțea asta.
— Și cum se crede că va fi când Marte se va transforma într-un paradis?
Ford se uită spre Bill să vadă dacă nu cumva era luat peste picior, însă nu-l văzu zâmbind.
— Păi, va fi ca… nu vor mai exista corupția și opresiunea. Lucruri din astea. Ei spun că apa va curge din cer și nimeni nu va mai trebui vreodată să poarte mască.
Ford se lăsă în jos și-și rezemă capul pe genunchi.
— Obișnuiam să-mi imaginez că… Nu știu. Multe lumini.
— Oamenii ar fi în siguranță dacă Marte ar putea fi făcut așa, glăsui Bill pe un ton meditativ. Terraformat. Un alt doilea Pământ. Gata cu spațiile goale și vaste.
— Mie-mi *plac* spațiile goale și vaste, zise Ford. De ce trebuie să fie Marte la fel ca

Pământul? De ce nu pot rămâne lucrurile așa cum sunt?

— Îți *place* asta?

Bill își agită brațul spre monitoarele care arătau doar noaptea lugubră și vălmășagul nisipului.

— Dacă da, n-ai decât, eu o urăsc! Tone de pustietate care așteaptă să ne termine, întreaga mea viață! Iar tata râdea de asta, dar acum nu mai râde, nu? Știi ce-i cu adevărat nasol? Dacă moare – și dacă ne întoarcem vii acasă – o să-mi fie mai bine.

— Oh, taci din gură, zise Ford.

— Dar așa va fi, comentă Bill părând puțin surprins. Mi-ar fi mult mai bine. Aș putea vinde transportorul, iar tata a plătit cotizații la Clubul Camionagiilor, deci ar trebui să primesc ceva bani și de acolo și… Uau! Mi-aș putea permite o educație *bună.* Poate ceva de nivel universitar. Mi-aș permite tot ce-am visat vreodată și nu ar mai trebui să mă întorc aici niciodată.

— Cum poți să vorbești așa? strigă Ford. Porc egoist ce ești! Vorbești așa în timp ce tatăl tău e pe moarte! Nici măcar nu-ți pasă, nu-i așa? Taică-tău e cel mai curajos tip pe care l-am cunoscut vreodată!

— Și-a căutat singur moartea, după ce i-am tot spus. A fost un prost, zise Bill.

— Nici măcar nu-i mort încă!

Înfuriat, Ford se repezi la el. Bill se dădu înapoi din calea pumnilor lui, apoi își ridică picioarele de pe scaun și-l lovi pe Ford. Acesta căzu într-o parte, dar se ridică imediat în genunchi și se repezi din nou, încercând să-l prindă pe Bill într-un colț. Bill se feri și-l lovi cu forță, apoi din nou și din nou, până când Ford ajunse atât de aproape încât nu-și mai putu ridica brațele. Ford, scâncind de nervi, îl lovi cât putu de tare și cât îi permitea spațiul limitat, însă Bill era un luptător mai bun, cu toate că era atât de mic.

După ce reușiră să se zdrelească unul pe altul destul cât să se oprească, amândoi aveau nasul spart, iar lui Ford începea să i se învinețească un ochi. Înjurând, se retraseră în colțuri diferite ale cabinei și se fixară cu privirea până când șuieratul monoton al vântului și ciocănitul pietricelelor pe rezervor îi făcură să cadă într-un somn adânc.

VII

Când se treziră, câteva ore mai târziu, era o tăcere de moarte.

Ford se trezi gemând, parțial pentru că avea fața rănită și parțial pentru că avea gâtul înțepenit din cauză că dormise încovrigat în scaunul său. Se ridică și privi în jur cu ochii cârpiți de somn.

Își dădu seama că nu mai putea auzi nimic. Privi în sus, spre monitoare, realizând că nici de văzut nu se mai vedea nimic; ecranele erau negre, înspăimântat, se aplecă și-l scutură pe Bill. Acesta se trezi pe loc, uitându-se în jur.

— Am rămas fără energie, zise Ford.

— Nu, nici vorbă. Am fi morți amândoi, făcu Bill. Apăsă câteva taste pe consolă și se uită intens la cifrele afișate. Apoi se uită în sus, spre monitoare.

— Ce-i asta?

Arătă spre displayul pentru partea din spate a transportorului, unde se zărea o felie de lumină în partea de sus. Doar un triunghi de lumină cenușie, mișcându-se încet, exact ca…

— E nisip, spuse Bill. Suntem îngropați în nisip. Furtuna a făcut o dună asupra noastră.

— Și acum ce facem? zise Ford zgribulindu-se, iar costumul lui crezu că-i era frig și-l încălzi imediat.

— Poate că reușim să-l spulberăm, făcu Bill. Măcar o parte. Porni motoarele și se produseră o zguduitură și un zvâcnet care se transmiseră pe toată lungimea transportorului. Cu un *vjj*, *Preafrumoasa Evelyn* se ridică vreo câțiva centimetri. Monitorul din spate se lumină și arătă imaginea nisipului revărsându-se de pe el; și monitorul de pe partea stângă reveni la viață.

— În regulă! făcu Bill, oprindu-l din nou. Nu

vom muri. Nu aici, în orice caz. Putem ieși din nisip. Pune-ți casca.

Se duseră în spate ca să-și ia căștile – Billy încă se holba în gol, deși costumul său clipea liniștitor – și, după ce și le puseră pe cap, Bill se întinse prin spatele lui Ford pentru a activa trapa. Aceasta scoase un zgomot înăbușit însă nu se deschise. Trebui să mai încerce de trei ori înainte ca trapa să fie de acord să se deschidă cam cât un lat de palmă. Nisipul năvăli în cabină, urmat de lumina zilei.

Bill în jură și se urcă pe scaun, împingând trapa în afară.

— Hai aici și ajută-mă!

Ford urcă lângă el și-și puse umărul sub trapă. Curse înăuntru și mai mult nisip, însă putură s-o deschidă suficient de mult încât Bill să poată să se prindă de margine și să se tragă în sus, croindu-și drum până afară. Ford urcă după el și, peste o clipă, stătea lângă Bill în vârful dunei de nisip care acoperea transportorul.

Bill în jură încet. Ford nu-l condamna.

Se aflau pe un munte de nisip roșu și priveau o câmpie de nisip roșu, nesfârșită, netedă până la orizontul vast, iar soarele dimineții le azvârlea umbrele mult în spatele lor. Cerul avea o strălucire metalică uniformă, vântul gemea ascuțit și tânguitor.

— Unde-i drumul? strigă Ford.

— Îngropat acolo, zise Bill, arătând în josul

pantei dinaintea lor. Se mai întâmplă uneori. Hai.

Se întoarse și o luă pe pantă în jos. Ford se împletici în urma lui, alunecă și căzu, rostogolindu-se jalnic până jos. Se ridică singur, simțindu-se destul de prost, însă Bill nu-l observase; săpa cu mâinile goale, îndepărtând nisipul de pe transportor.

Ford înaintă prin nisip ca să-l ajute. Se întinse să înlăture nisipul de pe rezervor, însă la atingerea lui nisipul se retrase formând un desen ciudat, înstelat. Intrigat, își trase mâna de-acolo. Prudent, atinse rezervorul cu buricele degetelor; în momentul contactului, se formă imediat o stea de nisip, cu multe raze.

— Hei, uită-te la asta!

Chicotind, își plimbă degetul de-a lungul rezervorului, iar steaua se întinse și-l urmă.

— E magnetic, zise Bill. Se mai întâmplă uneori, când vântul a fost nasol. Tata zicea că-i foarte mult fier în nisip. Prăjește echipamentul electronic. Este și greu de îndepărtat.

Ford experimentă frecând rezervorul, însă nisipul rămase lipit acolo de parcă ar fi fost un soi de sirop gros.

— Asta ne va lua o veșnicie, zise el.

— Nu și dacă ajungem la trusa de scule, făcu Bill. Putem scăpa de mare parte din el.

Lucrară împreună și după zece minute

eliberară un panou pe partea de sub șasiu a transportorului; Bill îl deschise și scoase două lopeți mari, iar după asta curățarea se acceleră.

— Uau! Lopeți de nisip. Tot ce ne mai trebuie sunt niște găleți și-am putea face niște castele de nisip, nu? zise Ford rânjind șmecherește.

— Cum adică?

— Este ceva ce fac copiii de pe Pământ. Sam spune că, înainte să fii emigrat, tata și mama l-au dus într-un loc numit Blackpool. Acolo era multă apă albastră, care se lovea de nisipul de pe țărm. Avea o găletușă și o lopățică și-a făcut castele de nisip. Așa că iată-ne în cel mai mare Blackpool din univers, cu cele mai mari lopeți pentru nisip, nu? Doar atât că nu este apă.

— Cum să faci castele din nisip? întrebă Bill, încruntându-se în timp ce lucra. Se vor surpa pe tine.

— Nu știu. Cred că mai întâi trebuie să umezești nisipul.

— Dar de ce să-l umezești?

— Nu știu. Nu cred că oamenii fac asta cu un scop anume. Așa se întâmplă. Vezi tu, acolo, pe Pământ, e plin de apă și se împrăștie peste tot. Așa zice Sam.

Bill clătină din cap cu tristețe și continuă să sape. Eliberară roțile din spate ale transportorului, și Ford spuse:

— De ce crezi că apa-i albastră pe Pământ? Aici e numai verde sau maro.
— Nu-i albastră, făcu Bill.
— Ba da, este, zise Ford. Sam are imagini holo cu ea. Le-am văzut și eu. E mai albastră decât cerul. Albastră ca vopseaua albastră.
— Apa nu are, de fapt, nicio culoare, rosti Bill. Doar pare albastră. E ceva în legătură cu aerul.
Ford se încruntă și se duse pe cealaltă parte a transportorului, unde săpă din greu nisipul și mormăi:
— E albastră. N-ar fi amenajat Camera Albastră dacă n-ar fi fost așa. Toate cântecele și poveștile susțin că este albastră. Așa-i, atotștiutor mic ce ești.
Uitase că Bill îl putea auzi prin radioul costumului, așa că fu cât se poate de surprins când glasul lui Bill i se rostogoli în cască:
— Cântece și povești? Corect. Du-te și bagă-ți moaca într-o dună, retardatule.
Ford doar scrâșni din dinți și continuă să curețe.
Le luă destul de mult timp ca să degajeze transportorul, pentru că reușiră să facă progrese reale numai după ce vântul mai scăzu în intensitate. În cele din urmă, se putură urca înapoi în cabină și porniră motoarele *Preafrumoasei Evelyn.* Transportorul se eliberă din nisip și-și croi

drum din dună, iar Ford se chinui să țină o direcție peste panta unduitoare de jos.

— Așa! Unde-i drumul? zise el.

— Acolo, făcu Bill, arătând cu degetul. Nu mai știi nici direcția? Am ancorat în unghi drept față de axa drumului. Este tot acolo, doar că nu-l putem vedea. Ia-o drept înainte.

Ford se supuse. Porniră la drum.

Conduseră timp de cinci ore, peste nisip și apoi peste nisip pietros și, în cele din urmă, pe o câmpie acoperită cu piatră, dar nu văzură nici urmă din cele două șiruri de stânci care ar fi trebuit să fie acolo dacă s-ar fi aflat pe Autostradă.

Bill, care supraveghease indicatoarele de control, deveni tot mai palid și mai tăcut.

— Trebuie să ne oprim, spuse el la un moment dat. Ceva nu-i bine.

— Nu mai suntem pe Autostradă, așa-i? spuse Ford întristat.

— Nu. Ne-am rătăcit.

— Ce s-a întâmplat?

— Furtuna a perturbat sistemul de navigație, spuse Bill. Tot rahatul ăla magnetic împrăștiat prin jur.

— Putem face ceva?

— Pot să-l resetez, urmă Bill. Dar nu-l pot recalibra pentru că nu știu unde ne aflăm, așa că nu ne-ar servi la nimic.

— Dar tatăl tău spunea că ești marele lui

navigator! făcu Ford. Bill își privi ghetele.
— Nu sunt. El doar credea că sunt.
— Păi, nu-i așa că-i grozav? zise Ford. Și când te gândești că-ți închipuiai că *eu* sunt idiotul. Acum ce ne facem, profesore?
— Tacă-ți gura! rosti Bill. Doar taci din gură. Se presupune că trebuie să ne îndreptăm spre nord, da? Iar soarele răsare dinspre est și apune la vest. Așa că, atâta timp cât o ținem cu apusul în stânga noastră, mergem în direcția cea bună.
— Și noaptea ce facem?
— Dacă cerul nu e acoperit de norii de praf, poate că ne putem orienta după stele.
Ford se însenină auzind asta.
— Obișnuiam să mă uit mult la stele, spuse el. Și ar trebui să putem să vedem muntele după o vreme, nu?
— Mons Olympus? Da.
— Atunci e-n regulă!
Ford acceleră din nou, și *Preafrumoasa Evelyn* se avântă înainte.
— Putem face asta! Billy nu s-ar fi speriat dacă s-ar fi rătăcit, nu?
— Nu, admise Bill.
— Nu, pentru că s-ar fi orientat spre orizont și i-ar fi dat drumul, bang, și nu i-ar fi păsat de asta.
— Lui nu-i păsa cam de nimic, spuse Bill, cu toate că nu părea să creadă că asta era ceva

deosebit de isteț.
— Păi, e o prostie să te temi, zise Ford cu un ton ridicându-se vag spre isterie. Trăiești sau mori, nu? Principala chestie este să… să fii cu adevărat *viu* înainte de moarte. Aș fi putut trăi întreaga mea viață mergând prin Tunel și să nu văd niciodată toate lucrurile pe care le-am întâlnit de când am fugit. Tot acest cer. Acest nisip. Gheața și cețurile și culorile diferite și toate astea! Și ce, poate n-am să ajung atât de bătrân ca bunicul lui Hardie Stubb. Cine-ar vrea să fie zbârcit tot și să tușească tot timpul?
— Nu fi cretin, zise Bill. Eu aș da orice să fiu acum pe Pământurile Lungi și nu mi-ar păsa ce muncă mi-ar da de făcut. Și tu-ți dorești să fii acolo.
— Nu, eu nu vreau! strigă Ford. Știi ce am de gând să fac? Imediat ce ne întoarcem, am să mă duc la tata și-am să-i spun: tată, eu părăsesc CAM-ul. Sam a făcut-o. Pot și eu. Doar că eu nu mă întorc pe Pământ. Locul *meu* e pe Marte! Și am să devin Camionagiu și-am să stau Afară tot restul vieții mele.
Bill se holbă la el.
— Ești dus! spuse el. Tu chiar crezi că taică-tău o să te lase să pleci?
— Nu, rosti Ford. Mă va apuca de-o ureche și-aproape că mi-o va smulge. Nu contează. Odată ce împlinesc nouă ani, CAM spune că

am dreptul să-mi aleg ce meserie îmi place.
— Odată ce împlinești *nonă* ani? Fred se înroși.
— Ani CAM. La noi unul echivalează cu doi de pe Pământ.
— Așa deci… iar acum câți ani ai? Bill începu să rânjească. Șase?
— Da, rosti Ford. Iar tu mai bine taci, da?
— Bine, zise Bill, însă rânjetul i se lăți.

VIII

Goniră pe toată durata zilei, dar când se lăsă noaptea, erau atât de obosiți încât căzură de acord să oprească și să se ducă la culcare. Ford se întinse în cabină, iar Bill se duse în spate, în cușeta de deasupra lui Billy, care zăcea tot acolo, cu ochii holbați și inert ca o statuie de ceară.

Când veni dimineața, era încă în viață. Bill îi schimba pungile cu tuburi când se apropie și Ford, căscând.
— Așteaptă și ai să vezi, zise Ford, făcând o încercare de a-l încuraja. Va fi bine dacă-l putem duce la spital. Tatăl lui Eric Chetwynd a căzut de pe tractor și și-a fracturat craniul; a stat în comă zile în șir, dar l-au operat și apoi și-a deschis ochii și vorbea și de toate. Iar taică-tău nici măcar nu și-a rupt vreun oscior.

— Nu-i același lucru, spuse Bill morocănos. Nu contează. S-o luăm din loc. Soarele-i la dreapta noastră până la amiază, ai priceput?

Porniră la drum. Acum pe Ford îl dureau mai puțin mușchii; începea să se simtă încrezător cu *Preafrumoasa Evelyn.* Privi spre linia orizontului și-și imagină Mons Olympus înălțându-se dincolo de ea, inevitabil, regina roșie a marii table de șah a câmpiei. Li se va ivi curând în fața ochilor. Trebuia. Iar într-o bună zi, când va avea un transportor numai al său și va goni tot timpul pe ruta sa, ceva atât de insignifiant ca o mică deviere de la traseu nici nu-l va deranja. Va ști până atunci fiecare deal nisipos și fiecare stâncă, la fel ca pe propriile sale buzunare.

Se gândi și să-și facă un tatuaj pe față. Să hotărască felul în care ar trebui să arate îi ținu mintea ocupată vreo două ore, în tip ce Bill stătea vizavi, uitându-se la monitoare și frământându-și mâinile în poală.

Apoi:

— Se mișcă ceva! spuse Bill, arătând spre monitorul camerei de rezervă.

Ford văzu și el: ceva care lucea, lumina soarelui învăpăia un vehicul aflat departe, în trena lor de praf.

— Da! Este un alt Camionagiu! făcu el. Billy e salvat!

O încetini pe *Preafrumoasa Evelyn*, întorcând-

o în așa fel încât trena de praf se învârteji departe de ei și putură să vadă mai clar celălalt vehicul.

— Nu-i un transportor, zise Bill. Este doar un camion. Cine-i ăla? Nu-i cineva cunoscut.

— Cui îi pasă? Rosti Ford, pocnind consola de bucurie. Ne vor spune cum să ajungem înapoi pe drum.

— Nu și dacă s-au rătăcit și ei, comentă Bill. Necunoscutul gonea spre ei neabătut și acum putură să-l vadă clar: un transportor fără remorcă, doar cu capătul cârligului de acroșare ițindu-se în spate, arătând ciudat, ca o insectă minusculă, dar cu un cap imens. Trase alături de ei. Bill atinse butonul radioului și strigă:

— Cine sunteți?

Se lăsă tăcerea. Apoi un glas hârâi prin difuzoare, distorsionat și aspru:

— Cine întreabă „cine sunteți”? Pari a fi un țânc. Ford se aplecă și strigă:

— Vă rugăm, ne-am rătăcit! Ne puteți arăta cum să ajungem înapoi pe drum?

Altă tăcere apoi:

— Doi băiețel? Ce faceți pe aici atunci? A dat tata de necaz, ei? Bill îi aruncă lui Ford o privire încărcată de furie. Ford se întrebă de ce, dar spuse:

— Da, domnule! Trebuie să-l ducem la spital și sistemul nostru de navigație s-a dereglat din

cauza furtunii. Ne puteți ajuta?
— Sigur că pot, răsună vocea, și părea că vorbitorul tocmai zâmbea. Puneți-vă măștile, copii, și ieșiți să vorbim față în față.
— Dobitocule! mormăi Bill și-și puse masca.
După ce se lăsară în jos ca să coboare din cabină, văzură că necunoscutul își vopsise pe cabină sloganul PUTERE CELTICĂ și alăturase imagini a ceea ce trebuiau să fie noduri celtice și trifoiuri cu patru foi, cu toate că erau pe jumătate scorojite. Trapa sălță în sus și un bărbat ieși, un bărbat masiv, în costum presurizat, de asemenea pictat cu motive celtice în verde și galben. Se uită la ei și rânji sub mască.
— Ei, salutare, copii! zise el. Gwill Griffin la ordinele voastre. De formație prospector de diamante. Care-i treaba?
— Tatăl lui Bill a făcut un anevrism, spuse Ford, și încercăm să-l ducem acasă, dar ne-am rătăcit pe drum. Ne puteți ajuta, vă rog?
— Un anevrism?
Bărbatul își arcui sprâncenele.
— Ăsta-i un lucru îngrozitor. Haideți să-l examinăm.
— Nu trebuie să… începu Bill, dar domnul Griffin se săltase deja în cabina *Preafrumoasei Evelyn.* Bill și Ford se repeziră după el. Când ajunseră înăuntru, el deja se dusese în spate, aplecându-se asupra lui Billy.

— Măi, măi, sigur că are probleme, zise el. Da, duceți-l înapoi la Mons Olympus, desigur.

Se uită de jur împrejur prin cabină.

— Mișto camion are, nu? Și un rezervor drăguț, plin cu dioxid de carbon, presupun.

— Da, făcu Ford. S-a întâmplat chiar după ce am terminat. Știți cumva cum să recalibrați sistemul de navigație?

— Niciun fel de problemă, zise domnul Griffin, trecând de ei și așezându-se la consolă.

Bill îl privi cu atenție cum tasta și schimba cifrele.

— Bieții copii, rătăciți de capul vostru pe Afară. Știți, aveți noroc că v-am găsit eu. Drumul se află la numai cinci kilometri est de voi, dar ați fi putut să rătăciți pe veci fără să-l găsiți.

— Știam eu că suntem aproape, zise Ford, cu toate că nu simți nici urmă din ușurarea la care se aștepta. Se întrebă de ce.

— Da, pe aici se pot întâmpla lucruri îngrozitoare. V-am văzut camionul prin coclaurile astea, gonind în zigzag, și mi-am zis: „Apără-mă, Zeiță, dar ăsta trebuie să fie Dave-cel-Înghețat-Bocnă!”. La vremea mea, vă pot spune că am văzut pe aici unele lucruri tare ciudate.

— Cine-i Dave-cel-Înghețat-Bocnă? întrebă Ford.

— El? Camionagiul Demonic din Mare

Cimmerium? Domnul Griffin se întoarse spre el, ridicându-și masca pe cap. Nu avea barbă și era pistruiat, dar purta o mustață lungă și nu era chiar atât de bătrân pe cât crezuse Ford prima dată.

— Nimeni nu știe cine a fost Dave-cel-Înghețat-Bocnă; probabil doar un amărât ajuns aici în zilele de început. Se spune că a murit la consolă, în plină cursă, înțelegi? Iar sistemul camionului a preluat controlul și a trecut pe pilot automat. Se crede că a deviat de la rută în timpul unei furtuni și a tot continuat să meargă, iar de fiecare dată când bateria se consumă așteaptă pe undeva până la prima furtună care-i suflă praful de pe bateriile solare și atunci se repornește singur.

Ford își dădu seama ce-l făcea să nu se simtă bine. Bărbatul vorbea ca un actor din imaginile holo, ca o persoană care folosește un scenariu pentru a impresiona.

— Câțiva prospectori i-au găsit transportorul zăcând în pustiu și s-au dus la el și au reușit să-i deschidă trapa. Și acolo l-au văzut pe Dave-cel-Înghețat-Bocnă stând în cabină, tot zbârcit; însă nici n-au pus bine piciorul pe scară că mașina a revenit la viață și a pornit, împrăștiindu-i ca pe popice. Și ce credeți că le-a făcut apoi? Numai a virat și s-a repezit asupra lor din nou, asta a făcut, și l-a strivit pe unul în nisip, iar ceilalți au fugit ca să-și scape

pielea. *Ei* au reușit să se întoarcă acasă pentru a spune povestea. De atunci, mulți Camionagii l-au mai văzut, gonind pe marginea drumului în treburile lui, cu mortul zdrăngănind din oase în interior. Unii spun că fantoma lui Dave conduce, încercând să-și regăsească drumul spre Colonia de Bază. Alții spun că-i camionul însuși, că sistemele sale au luat-o razna de durere și că vrea să ucidă pe oricine se apropie, ca să nu i-l ia pe Dave de acolo. N-o să găsiți niciodată vreun prospector ca mine care să vrea să se apropie de el. Ai ghinion și numai dacă dai cu ochii de el.

Îi făcu lui Ford cu ochiul.

— Trebuie să-l ducem pe tata la spital, spuse Bill după ce-și drese glasul. Mulțumim de ajutor. Hai să plecăm, bine?

— Bine, zise domnul Griffin, punându-și din nou masca. Numai că ar fi bine să mă lăsați să fac o verificare a transportorului vostru înainte de asta, nu credeți? A fost o furtună destul de zdravănă; pot fi tot felul de lucruri înțepenite acolo, de care n-aveți habar. Nu vreți să aveți o pană pe aici, nu?

— Nu, domnule, făcu Ford.

Domnul Griffin sări jos din cabină. Bill se pregătea să sară după el, dar își ridică mâna.

— Nu, am să-ți spun eu ce facem, zise prospectorul. Voi, băieți, stați acolo înăuntru și vă uitați la consolă. Am să testez releele; se

defectează în general la furtună, de la toate particulele alea magnetice care se strecoară peste tot și conving releele să facă lucruri pe care n-ar trebui să le facă. Ar putea să vă blocheze toate roțile pe-o parte a transportorului, și nu vă doriți să se întâmple așa ceva când goniți. Mai mult ca sigur că v-ați răsturna și-ați muri. Am să deschid un panou și-am să rulez o procedură de diagnosticare rapidă; să strigați când se aprind luminile verzi.

— Bine, spuse Bill, și se strecură înapoi, închizând trapa. Imediat ce o zăvorî, începu să în jure și nu se mai opri. Ford se holbă la el.

— Ce te-a apucat? întrebă el. Acum suntem în siguranță.

— Nu, nici vorbă, zise Bill. Gwill Griffin pe naiba. Știu cine-i tipul. Numele lui este Art Finlay. A fost unul dintre Băieții Mamei. L-a concediat anul trecut. Îi plăcea să se ducă în celula de arest și să-i pocnească pe tipii de acolo. Credea că nu-l vede nimeni, însă camerele de luat vederi l-au prins. Așa că toate poveștile lui cu prospectorul de diamante și legendele lui pline de miez nu au fost decât vrăjeli. La fel și accentul lui pan-celtic; a emigrat aici dintr-un loc din Americile de pe Pământ.

— Așadar, e un impostor?

Ford se gândi la senzația inexplicabilă și

dubioasă pe care i-o provocase necunoscutul.
— Da. Este un impostor, zise Bill și apoi se întinse să pornească radioul.
— Cum sunt releele alea? întrebă el.
— Arată bine, sună replica hârâită. Se vede că taică-tău a avut grijă de camionul ăsta. Acum ochii pe consolă, băieți, să-mi spuneți când apar luminile verzi.
Se holbară la panoul de comandă și peste o clipă Bill și Ford intonară împreună:
— S-au aprins!
— Atunci ajungeți acasă fără probleme.
— Mulțumim! Plecăm acum la drum, da? făcu Bill.
— Așa să faceți. Am să mă țin o vreme după voi, să mă asigur că ajungeți în siguranță, bine?
— Bine, răspunse Bill și închise comunicarea. S-o luăm din loc, îi spuse lui Ford. Cinci kilometri spre est. Ar trebui să putem vedea drumul odată ce trecem de ridicătura aceea. Hai să-l lăsăm bine de tot în urmă pe tipul ăsta.
Ford porni din nou transportorul, și *Preafrumoasa Evelyn* se puse în mișcare. Câștigă rapid viteză și o îndreptă spre deal, având un sentiment minunat de libertate, în timp ce se avânta tot mai sus. Bill îi spulberă însă reveria strigând:
— Camera a fost schimbată!

— Huh?

— Uite, zise Bill, arătând către monitorul de pe partea stângă. Nu mai arăta babordul *Preafrumoasei Evelyn,* și nici felia de sol, așa cum fusese înainte; acum înfățișa doar o priveliște a orizontului dinspre nord.

— A mutat obiectivele. Întoarce-le înapoi!

— Nu știu cum!

Ford se aplecă înainte nervos, în vreme ce Bill țâșni în picioare și se întinse dincolo de el, spre butoanele care aliniau obiectivele camerelor. Babordul *Preafrumoasei Evelyn* reveni pe ecran.

— Pare a fi în regulă, zise Ford. Și iată, uite Autostrada! Uraaa!

— Nu, nu pare a fi în regulă! strigă Bill. Uite! A lăsat panoul deschis! Cum se face că avertizorul nu-i aprins?

— Nu știu, zise Ford.

— Bineînțeles că *tu* nu ai habar, imbecil sinistru, făcu Bill încă furios. Și uite!

Ford privi în sus, spre camera de rezervă, și văzu camionul domnului Griffin avansând în spatele transportorului; apoi imaginea se schimbă pe camera din stânga, când se apropie de babordul *Preafrumoasei Evelyn.* Se poziționă în dreptul panoului deschis. Priviră îngroziți cum trapa camionului se deschise în jos. Îl văzură pe domnul Griffin, cu masca pe față, aplecându-se afară.

— Are de gând să facă ceva la panou! țipă Bill.

— Ba nu, n-are să facă asta, spuse Ford, mai înfuriat decât fusese vreodată în viața lui.

Fără să mai stea pe gânduri nicio secundă, făcu un viraj strâns spre stânga. *Preafrumoasa Evelyn* făcu mai mult decât să-l măture pe domnul Griffin; cu un trosnet îngrozitor, ea-i trimise camionul răsucindu-se violent, rostogolindu-se în continuu, iar pe el îl văzură zburând afară din camion. *Preafrumoasa Evelyn* zvâcni și se cabră. Se opriră. Rămaseră tăcuți un moment, tremurând.

— Trebuie să ieșim să vedem, spuse Bill. Ceva nu-i în regulă. Își puseră măștile și ieșiră.

IX

Primul cauciuc din partea stângă a *Preafrumoasei Evelyn* explodase. În jurul roții era o crustă groasă de policeramică, dar nimic altceva. Cauciucul probabil că se spulberase în toate direcțiile când explodase. Ford rămase cu gura căscată, dar Bill alergă spre panoul deschis. Ford îl auzi înjurând din greu. Se întoarse și-l văzu pe Bill smulgând ceva și ridicând mâna.

— Bandă adezivă, spuse Bill. A pus banda pe senzorul de alarmă.

— A defectat… cum le zice, releele?

Ford privea îngrijorat panoul deschis, fără a avea nicio idee asupra a ceea ce vedea înăuntru.

— Nu. I-ai făcut-o la timp. Dar, dacă le-ar fi lovit cu ceva, odată ce-am fi băgat viteză ne-am fi răsturnat așa cum a spus el. Apoi, tot ce i-ar mai fi rămas de făcut ar fi fost să vină și să se ocupe de epavă. Să-și însușească liniștit rezervorul. Ar fi spus oricui l-ar fi întrebat o poveste despre „niște bieți puștani morți pe-acolo”.

Bill privi spre praful care se ridica din epava camionului lui Griffin.

Se aplecă și apucă o piatră mărișoară. Ford îi urmări privirea.

— Crezi că încă mai trăiește? întrebă el zgribulindu-se.

— Poate, zise Bill. Ia și tu o piatră. Mergem să ne dumirim. Însă nu mai trăia. Îl găsiră acolo unde căzuse, la nouă metri de camionul său.

Masca îi alunecase de pe față.

— Oh, făcu Ford retrăgându-se. Oh…

Se întoarse brusc și se aplecă, vomitând în mască. Se întoarse și fugi spre transportor. Repezindu-se înăuntru, închise trapa și se clătină pe drumul spre toaletă, unde-și scoase masca. Vomită din nou, sub privirea oarbă a lui Billy.

Se spălă puțin și încetă să mai bocească înainte să-l audă pe Bill venind înapoi.

— Poți să-ți pui masca? îl întrebă Bill prin radio.
— Da… făcu Ford, iar glasul îi fu gâtuit de un alt scâncet. Se ura pentru asta. Își puse masca și auzi trapa deschizându-se. Bill intră.
— S-ar putea să fim în regulă, zise Bill. M-am uitat la rabla lui. Cauciucuri de aceeași mărime ca ale noastre. Poate că am putea lua unul.
— Aha, făcu Ford. Bill se uită la el.
— Ți-e bine? Ești verde la față.
— Am ucis un tip, spuse Ford.
— Tocmai încerca să ne omoare el pe noi, răspunse Bill. A meritat-o cu vârf și îndesat.
— Știu, rosti Ford, începând din nou să tremure. Doar că… felul în care *arăta.* Fața. Oh. Am s-o văd când voi închide ochii noaptea, pentru tot restul vieții mele.
— Știu, spuse Bill, părând istovit. Așa m-am simțit și eu când am văzut pentru prima dată pe cineva murind în felul ăsta.
— Se întâmplă des?
— Cu Camionagiii? Da. În general, cu tipii noi. Bill se ridică în picioare.
— Hai, suflă-ți nasul și să mergem să vedem dacă putem schimba cauciucul.
Mergând spre epavă, Ford începu să chicotească încet.
— I-am cam suflat noi *pe el* de pe fața pământului, nu-i așa?

Camionul se oprise în poziția normală. Trapa îi fusese smulsă, iar interiorul era o amestecătură de gunoi împrăștiat și cafea vărsată, înghețată deja. Ford făcu cu mâinile o scară pentru ca Bill să se poată urca înăuntru.

— Nu găsesc niciun fel de piulițe de fixare, zise Ford, examinând cauciucul cel mai apropiat. Cum le dăm jos?

— Nu sunt cauciucuri de tractor, spuse Bill țâfnos, apăsând pe tastele consolei. Rahat! Toate părțile electronice sunt arse. Ar trebui să existe un sistem de demontare de urgență. Al nostru se află sub consolă, pentru că este un Mitsubishi. Ăsta-i un Toutatis. Lasă-mă să arunc o privire. Pe-aici…

Ford se uită peste umăr, în direcția unde zăcea bărbatul mort. Își mută repede privirea și trase, de încercare, de cauciuc. Părea la fel de neclintit ca o stâncă de zece tone. Se ridică și-și puse brațele în jurul lui și trase de el cât putu de tare.

— Cred că poate merge așa, zise Bill din interiorul camionului. Dă-te la o parte, bine?

Ford lăsă grăbit cauciucul din îmbrățișare și încercă să sară într-o parte, însă cauciucul sări de pe butuc de parcă ar fi fost tras cu un tun.

Îl lovi în stomac. Fu azvârlit doi metri înapoi și căzu grămadă la pământ, prea chircit ca să mai poată geme.

— Prostule! zise Bill privind în jos.

Sări din camion și împinse cauciucul de pe Ford.

— *Am spus* să te dai la o parte. Oare de ce nu mă ascultă nimeni niciodată?

Ford se rostogoli, gândindu-se că s-ar putea să vomite iarăși. Se ridică în mâini și în genunchi, simțind durerea în toate oasele. Bill rostogolea deja cauciucul spre *Preafrumoasa Evelyn,* așa că Ford se chinui să se ridice în picioare și să-l urmeze.

Ținu cauciucul drept, ferindu-se de butuc când Bill îl eliberă pe cel spart. Zbură până departe, peste epavă. Apoi Bill coborî din nou și, împreună, ridicară cauciucul nou și-l trântiră în locașul său. Ajunseră apoi la șosea, între două stânci, și o luară din nou spre nord.

— Uite ce-i, trebuie să treci peste asta, zise Bill, care-l supraveghea pe Ford. Nu e ca și cum ai fi vrut să-l omori.

— Nu-i asta, spuse Ford, cenușiu la față și transpirat. Mă doare burta, asta-i tot.

Bill se aplecă mai aproape și-l examină.

— Costumul tău zice că-i ceva în neregulă, comentă el.

— Chiar așa?

Ford privi în jos, examinându-se. Cum de-i scăpase lumina aceea galbenă, intermitentă?

— Se strânge sau așa ceva. E așa de strâmt că aproape nici nu mai pot să respir.

— Trebuie să oprim, spuse Bill.
— Bine, fu de acord Ford.
Preafrumoasa Evelyn încetini și se opri, stând acolo, în mijlocul drumului, în vreme ce Bill se întoarse și se holbă intens la panoul de diagnoză al costumului lui Ford. Se făcu palid, însă nu spuse decât atât:
— Hai să schimbăm locurile.
— Dar tu n-o poți conduce, protestă Ford.
— Dacă suntem pe drum drept și nu bate vântul, mă descurc, zise Bill. Se lăsă în spate, în vreme ce Ford se târî pe lateral în locul lui, reapărând o clipă mai târziu cu una dintre acele pungi cu tuburi.
— Ridică brațul *așa,* da?
Ford se supuse și-l privi pe Bill cum înfige tubul în portul costumului său.
— Atunci asta o să mă facă să mă simt mai bine?
— Da, așa ar trebui.
Bill se aruncă în scaunul din fața consolei și o făcu pe *Preafericita Evelyn* să se pună în mișcare.
— Bine, oftă Ford. Ce-i cu mine?
— Costumul spune că ți-a fost perforat ceva, zise Bill, uitându-se pe monitor. Acceleră.
— Oh, păi nu-i așa rău, zise Ford, clipind. Jimmy Linton a avut o perforație și acum e în regulă. Chiar și mai bine, de fapt. Doctorul a spus că nu va mai putea trage la lopată. Așa

că… l-au făcut secretarul oficial al Consiliului, vezi? Tot ce trebuie să facă este să înregistreze tot felul de lucruri la ședințe și să afișeze notițele.
— Ia te uită.
— Așa că, dacă am și eu o perforație, poate că tata nu va suferi atât de mult că vreau să devin Camionagiu. Dacă așa scap de lucrul la fabrica de metan și la grajdurile vitelor. Poate.
Bill îi aruncă o privire neîncrezătoare.
— După toate astea, tot mai vrei să devii Camionagiu?
— Bineînțeles că da!
Bill se mulțumi să clatine din cap.

Goneau într-o acalmie totală, cel puțin în comparație cu vremea de dinainte. Departe, peste câmpii, ici-colo, se vedeau vârtejuri de praf, răsucindu-se lent. Cu cât mergeau mai departe spre nord, cu atât aerul era mai limpede, lumina soarelui mai puternică, strălucind pe stâncile mai proeminente, de culoarea ruginii ori a ciocolatei cu lapte, ori a mandarinelor, ori a bănuților noi.
— E așa de măreț, comentă Ford, vorbind împleticit. E mai frumos decât tot. Nu-i lumea mare?
— Cred că este, făcu Bill.
— Este locul *nostru,* zise Ford. N-au decât să plece cu toții înapoi pe Pământ, noi rămânem.

Suntem marțieni.
— Da.
— Ai văzut, a început să-mi crească părul. Ford își duse mâna la cap și se bătu pe creștet.
— E roșu, la fel ca Marte.
— Nu-ți mai tot mișca brațul aiurea, da? Ai să-ți smulgi tubul.
— Iartă-mă.
— E în ordine. Poate că ar trebui să-ți pui masca, știi? Poate că ți-ar prinde bine niște oxigen.
— Desigur…
Ford își puse masca pe față. După un timp, zâmbi și spuse:
— Acum știu cine sunt.
Murmură ca pentru sine o vreme, înăbușit, sub mască. Când Bill se mai uită odată la el, își pierduse cunoștința.
Iar Bill rămăsese singur.
Billy nu era acolo ca să zbiere la el ori ca să dea vina pe el pentru orice. S-ar putea să nu mai fie acolo niciodată. Nu se mai putea certa cu el, nu mai putea să-l facă să se rușineze, nu mai putea să-l ignore, nu mai putea să-l facă să simtă orice ar fi vrut Bill să simtă. Nu și dacă era mort.
Dar fusese așa și când trăia, nu?
Drumul drept și înghețat se întindea peste câmpia netedă și rece, iar acolo nu exista niciun fel de îngăduință, nici dreptate sau

nedreptate, nici minciuni. Acolo exista numai acea mașinărie uriașă care-l golea pe Bill de întreaga sa energie ca s-o poată ține pe drum.

Dacă nu mai putea face asta, va muri.

Bill își dădu seama, cu un anume șoc, cât de mult își dorise să aibă un public. Să mai fie cineva care să-i fie martor, să vadă cât de speriat și de furios era, care să fie de acord cu el că Billy îi fusese un tată rău.

La ce se gândise? Că, într-o bună zi, va sta într-o imensă sală de judecată și va anunța întreaga lume cât de incorect fusese tot ceea ce i se întâmplase încă din ziua în care se născuse?

Aici, știa care era adevărul.

Nu exista niciun fel de vast tribunal cosmic care să-l poată transforma pe Billy în acel tată dorit de Bill. Nu era nici Soția de pe Marte care să țâșnească din norii de praf și să-l conducă acasă pe băiatul rătăcit. Lumii roșii nu-i păsa dacă se bosumfla; l-ar ucide nepăsătoare dacă l-ar surprinde Afară.

Și întotdeauna știuse asta.

Atunci ce rost a avut furia atâta vreme?

Care era rostul pumnilor strânși până când i se albeau încheieturile și al stomacului strâns, dacă lucrurile nu se schimbă niciodată?

Furia lui n-ar forța niciodată pe nimeni să pună lumea la punct pentru el.

Însă…

Existau oameni care încercau să pună lumea la punct pentru ei înșiși. Poate că și el și-ar putea schimba lumea, doar felia îngustă din ea care era a lui.

Privi monitoarele, privi cum vântul dirija nisipul peste câmpia plată din piatră, acel gol pe care-l detestase de când își putea aminti. Oare ce i-ar trebui ca să-l iubească, așa cum îl iubeau Billy și Ford?

Își imagină apa căzând din cer, clipocind de pe sub stâncile înghețate. Poate că ar fi apa albastră. Ar fremăta și-ar face aburi, așa cum făcea la baia publică. Curgând, gâlgâind pentru a îneca praful și a iriga nisipul roșu.

Și se va instala verdele. Nu-și putu forma o imagine mentală ale kilometrilor de vizio așezați peste întreaga lume, menținând verdeața chiar și aici; asta era o smintealã. Însă verdele s-ar putea strecura cumva de la sine, dacă exista destulă apă. La început, mici plante sârmoase, de deșert, poate, apoi…

Bill încercă să-și amintească numele plantelor din lecțiile sale. Pelinul, da. Sequoia. Trifoiul. Floarea-de-colț. Merele. Îi reveni o amintire, o poezioară pentru copii memorată, cândva, de pe Buke: *Mi-ar plăcea să mă ridic și să plec, acolo unde cresc merele aurii…*

Își încețoșă puțin câmpul vizual și se văzu sărind peste straturile de verdeață care se întindeau la nesfârșit, care se bolteau

deasupra și formau un acoperământ cald și un adăpost împotriva vântului. O altă amintire ieși la suprafață, o imagine dintr-un plan de lecție, iar visul său o captură și o plasă la locul ei: vaci păscând pe o pajiște verde, afară, sub un cer plin de nori albi, nori de apă, nu de praf.

Și, în cele mai ferite locuri, vor fi și oameni, familii. Case luminate și călduroase noaptea, cu lumini care ar clipi printre frunzele verzi. Așa cum își imaginase el întotdeauna. Una dintre case ar putea fi a sa. Ar locui acolo cu familia lui.

Desigur, nimeni nu i-ar oferi lui o casă ori o familie, ori o lume sigură în care să trăiască. Niciodată. Nu exista așa ceva. Dar…

Bill se înconjură cu toate oricum, pentru a-l feri de frig și de frică, și continuă să conducă.

La un moment dat – ore sau zile mai târziu, n-avea să afle niciodată – forța îl părăsi și nu mai putu s-o mențină pe drum pe *Preafrumoasa Evelyn.* Devie lent într-o parte, ciobind stâncile în drumul ei, și se zgudui oprindu-se chiar în interiorul Stației Kilometrul O Mie.

Bill zăcea lângă scaunul din care căzuse, prea obosit și având dureri prea mari să se poată mișca. Ford încă stătea sprijinit în colțul său, cu mare parte din față ascunsă sub mască. Bill n-avea cum să-și dea seama dacă mai trăia sau nu.

Își închise ochii și plonjă tot mai jos și mai jos,

spre șirurile verzi.
Se trezi din cauza izbiturilor în cabină și a strigătelor, și țâșni în picioare, cu masca pusă, înainte să apuce să-și dea seama că nu visa. Se târî peste scaun și roti comutatoarele de deschidere. Trapa de acces se lăsă în jos, și lumina roșie năvăli înăuntru, din noaptea neagră. Acolo stătea Bătrânul, bunicul Camionagiilor, cu barba sa lungă atârnând într-o parte în vijelie, și cel puțin alți trei Camionagii erau în spatele lui.
Ochii i se căscară sub mască când îi văzu pe Bill și Ford. Se întinse și mări volumul radioului costumului său.
— CONVOIULE! AM GĂSIT COPII AICI! PARE SĂ FIE CAMIONUL LUI TOWNSEND!

X

După vreo două zile, Bill era bine, chiar dacă trebuiau să-l hrănească direct în braț cât timp dormea. Avea încă mintea încețoșată când veni Mama și se așeză lângă patul său și, cu multă blândețe, îi povesti despre Billy.
Bill nu trebuia să fie îngrijorat, spunea ea; îi va găsi lui Billy un colțișor călduros la *Împărăteasă,* cu toată mâncarea și băutura pe care și-o dorea, pentru tot restul zilelor sale. Și, desigur, Bill va veni să discute cu el din când în când, nu? Pentru că Billy fusese

întotdeauna atât de mândru de Tânărul Bill, așa cum știau toți. Și poate o să-l ia cu el în mici plimbări prin Tunel, pentru a putea vedea, din când în când, ce mai era pe Afară? Pentru că așa de mult iubise Billy Autostrada.

Ford nu era bine. Fusese operat pentru perforația de splină și aproape că murise din cauza hemoragiei când tăiaseră costumul de pe el.

Încă nu-și recăpătase cunoștința când Bill, înfofolit într-un halat de baie cu câteva numere mai mare, se strecură până la secția de terapie intensivă pentru a-l vedea. Să-l *vadă* era tot ceea ce putea face Bill; alb ca un ou, Ford zăcea în mijlocul unei mase de tuburi, într-un cort de plastic. Singurele părți din el care nu erau albe erau părul, ițindu-se roșu, precum nisipul marțian, și vânătaia verzuie din locul unde-i lovise Bill în ochi.

Bill stătu acolo uitându-se la dalele de pe podea până când își dădu seama că mai intrase cineva în încăpere. Își ridică privirile.

Știa că bărbatul din fața lui era tatăl lui Ford; avea aceiași ochi – de un albastru apos – iar urechile-i erau ieșite în afară în același fel. Avea haine peticite, din dril, cizme murdare de noroi și o căciulă de lână, trasă pe cap în așa fel încât să ascundă bandajul de deasupra sprâncenei stângi. Avea o mică barbă albă, țepoasă de-a lungul bărbiei, ca o pojghiță

subțire de gheață.

Privi spre Ford, iar ochii aceia apoși se umplură de lacrimi. Apoi își mută nesigur privirea spre Bill. Lăsă capul în jos și-și alinie vârful cizmelor cu linia dintre dale.

— Deci tu ești băiatul Camionagiului? spuse el. Trebuie să-ți mulțumesc, în numele lui Blatchford al meu.

— Blatchford, repetă Bill uluit, până când își dădu seama la cine se referea bătrânul. Oh!

— Femeia aceea mi-a explicat tot, zise tatăl lui Ford. N-a fost vina lui Blatchford al meu. Bietul băiat. Nu-l învinovățesc că a fugit de frică. Tatăl tău a făcut un lucru foarte bun că l-a luat cu el. Îmi pare rău de tatăl tău.

— Și mie, făcu Bill. Dar For… Blatchford se va face bine.

— Știu că da, spuse tatăl lui Ford, privind la fiul său, mistuit de dor. E un băiat puternic, Blatchford al meu. Nu-i ca frate-său. Poți să-l crești pe câte unul și să-l conduci prin viață și să te străduiești să-l înveți ce e bine și ce-i rău și, peste noapte, te poți trezi alături de un străin. Sam al meu a făcut așa. Ar fi trebuit să-mi dau seama că se va întoarce împotriva noastră. N-a fost niciodată bun de nimic, chiar așa. Un nevolnic. Nu ca micul meu Blatchford. N-a scos niciodată vreun cuvânt *potrivnic* ori să schelălăie după deșertăciuni. Știe cine-i *el.* Va fi mândria Colectivei într-o bună zi.

Bill înghiți cu noduri. Știa că Ford nu va fi niciodată mândria Colectivei. Ford va pleca pe Autostradă imediat ce va putea face asta, din iubire pentru orizontul larg, iar inima furioasă a bătrânului se va frânge din nou.

Greutatea tuturor celor întâmplate părea că se lasă dintr-odată asupra lui Bill, strivindu-l. Nu-și putea aminti când se mai simțise atât de jalnic.

— Vreți să-mi spuneți ceva, domnule? spuse el. Ce trebuie să faci ca să intri în CAM?

— Hmm?

Tatăl lui Ford se întoarse spre el.

— Ce trebuie să faci?

Tatăl lui Ford îl examină cu un aer speculativ. Își drese glasul.

— Nu trebuie să faci nimic. Contează ce *ești,* tinere.

Se apropie și se așeză lângă Bill și-i cuprinse umerii cu brațul.

— Trebuie să fii acel fel de om care crede că merită să muncească pentru o lume mai bună. Nu poți fi slab ori temător, ori lacom și să vrei să aduni lucruri pentru tine. Trebuie să știi că singurul lucru care contează este să faci o lume mai bună, și s-o faci pentru toți, nu numai pentru tine. S-ar putea să nici nu apuci s-o vezi împlinindu-se, pentru că să faci o lume corectă este ceva foarte greu. E nevoie de toată puterea și de tot curajul și poate că la

sfârșit nu vei rămâne cu nimic în afară de faptul că vei ști că ți-ai făcut datoria. Dar asta va fi îndeajuns.

Glasul său era subțire și aspru și suna ca și cum i-ar fi oferit un discurs pe care-l memorase. Însă ochii-i străluceau ca ai lui Ford când privise pentru prima dată cerul liber.

— Păi... o să studiez agricultura, spuse Bill, și m-am gândit că, poate, după ce trec examenele, mi-ar plăcea să mă înscriu în CAM. Vreau acea lume despre care vorbeați. E tot ceea ce mi-am dorit vreodată.

— Foarte bine, băiete, spuse tatăl lui Ford, dând solemn din cap. Să înveți din greu și sunt sigur că vei fi binevenit printre noi. Tu ești acel soi de tânăr de care avem nevoie în CAM. Și-mi crește inima să știu că Blatchford al meu are un prieten ca tine. Îmi dă speranțe pentru viitor, să știu că doi eroi ca voi vor fi alături de cauza noastră.

Dădu mâna cu Bill și apoi sora medicală se uită înspre ei și spuse că programul de vizite s-a terminat. Tatăl lui Ford plecă în jos pe deal. Bill se întoarse încet în salonul său.

Nu urcă în pat. Se așeză pe scaunul din colț și privi prin Cupola Coloniei, spre deșertul înghețat și roșu, la șirul dublu de stânci între care se întindea Autostrada, spre locurile pe care Billy nu le va mai vedea niciodată. Începu să plângă în tăcere, iar lacrimile îl ardeau

scurgându-i-se pe față.

Nu știa dacă plângea pentru Billy sau pentru tatăl lui Ford.

Lumea se sfârșea. Lumea tocmai începea.

Bruce McAllister - Înrudire

Bruce McAllister a publicat prima sa povestire în 1963, la vârsta de șaptesprezece ani (povestirea fusese scrisă pe când avea doar cincisprezece). De atunci, cu doar câteva povestiri și romane, a reușit să se impună ca fiind unul dintre cei mai respectați scriitori din domeniu. Cele peste șaptezeci de povestiri ale sale au apărut în majoritatea celor mai bine cotate reviste și antologii ale anilor 1970, 1980 și 1990, cum ar fi *Omni*, *În the Field of Fire* și *Alien Sex.* Primul său roman, *Humanity Prime*, a făcut parte din seria *Ace Specials,* iar romanul *Dream Baby* a fost unul dintre cele mai apreciate romane ale anilor ’80. După ce a stat mai mult de un deceniu departe de scris, a redevenit din fericire activ, având numeroase apariții în revistele: *Asimov’s Science Fiction*, *The Magazine of Fantasy and Science Fiction*, *Sci Fiction*, *Aeon* etc. În 2007, a publicat volumul de povestiri *The Girl Who Loved Animals And Other Stories.* McAllister trăiește în Redlands, California.

Avem aici o privire asupra complexei și surprinzătoarei relații născute între un tânăr și un necruțător asasin extraterestru, care demonstrează cum o opinie sau un sentiment comun te poate apropia mai puternic decât o

legătură de sânge.

*

Pentru Harry Harrison, maestru

Extraterestrul și băiatul, care avea doisprezece ani, stăteau în acea după-amiază în camera fără ferestre de deasupra orașului. Băiatul vorbea, iar extraterestrul asculta.

Băiatul era unul normal – în trăsăturile sale avea gene de pe trei continente, hainele îi erau croite așa cum erau cele ale tuturor băieților din vastul ansamblu de locuințe numit LAX. Extraterestrul era altceva, o priveliște îngrozitoare; și, cu toate că băiatul știa că nu e politicos, nu se uita în sus la el când îi vorbea.

Voia ca extraterestrul să ucidă pe cineva, spunea. Atâta tot.

În timp ce băiatul vorbea, extraterestrul stătea drept și neclintit pe singurul obiect de mobilier care îl putea susține. Cu privirea pierdută, băiatul stătea așezat pe scaun, cel de lângă terminalul unde își făcea în fiecare zi temele. Faptul că extraterestrul stătea pe patul său îl neliniștea, chiar dacă înțelegea de ce. Faptul că genunchiul ciudat al creaturii era atât de aproape de al lui în încăperea mică îl neliniștea și se bucură atunci când creatura, de parcă și-ar fi dat și ea seama, își retrase piciorul.

Nu trebuia să se uite în sus ca să vadă

trăsăturile antalouzului. Acea singură privire din pragul ușii fusese de-ajuns și iar se gândi dacă va vrea sau nu. Nu că iar fi fost frică, își spuse băiatul. Nu era decât ideea că un asemenea lucru ar putea sta în pragul unei uși construite pentru ființele umane, într-un ansamblu uman de locuințe, unde au murit și s-au născut atâtea generații și probabil vor continua să o facă la nesfârșit. Nu părea posibil, se întrebă cum i se părea antalouzului.

Închizând ochii, băiatul văzu pielea neagră sintetică pe care extraterestrul o purta ca protecție împotriva atmosferelor extraterestre. Sub acel costum șerpuiau și se înfășurau funii de mușchi și tendoane, care tresăreau chiar și atunci când extraterestrul stătea nemișcat. Gâtul lung nu se întinsese în pragul ușii, dar el știa ce putea face. Când se comprima – și putea face asta instantaneu – capul îi aluneca pe spate în mod reflex și deschidea maxilarele.

Nici ghearele lungi – despre care băiatul știa că stăteau în teci, chiar și pe coate și pe degetele de la picioare – nu fuseseră scoase. Dar și le imagină scoase și ascunse succesiv în timp ce îi explica ce voia, cu privirea în podea.

Când extraterestrul vorbi în sfârșit, vocea era inumană – filtrată de rețeaua de traducere care îi acoperea jumătate de față. Revăzu fața: craniul înspăimântător, ochii imenși care puteau vedea atâtea feluri de lumină și care

puteau pătrunde în aproape orice fel de întuneric. Tăieturile adânci – branhiile auxiliare – dinăuntrul globului respirator. Tuburile picurânde de sub ele, gata să-și arunce jeturile cu acid.

— Cine… dorești să moară? întrebă vocea și băiatul aproape că-și ridică privirea.

Era doar o voce – mecanică, perfidă, ezitantă – își reaminti el. Singură nu putea să omoare.

— Un bărbat pe nume James Ortega-Mambay, răspunse băiatul.

— De ce?

Cuvintele șuierau prin aerul stătut din apartament.

— O s-o omoare pe sora mea.

— De unde știi asta?

— Știu, pur și simplu.

Extraterestrul nu mai zise nimic și băiatul auzi sunetul lung, șoptit, făcut de plămânii acestuia.

— De ce, spuse el în cele din urmă, crezi că… aș fi de acord?

Băiatul nu se grăbi să răspundă.

— Pentru că ești un ucigaș.

Extraterestrul rămase iarăși tăcut.

— Așadar toți antalouzii, scrâșni vocea, sunt ucigași profesioniști?

— A, nu, spuse băiatul, privind în sus și încercând să nu-și ferească privirea. Vreau să spun că…

— Atunci… cum… m-ai ales pe mine?

Băiatul se dusese la creatură la marele izvor de pe Dealurile din Monica – un punct de reper pe care orice vizitator venit pe Pământ ar trebui să-l vadă, chiar și numai pentru faptul că figura pe itinerariile aprobate – și îi înmânase un mesaj scris într-o antalouană primitivă. „Știu ce ești și ce faci”, scria în mesaj. „Am nevoie de serviciile tale. Mobil LAX 873-2345-2657 mâine dimineață la 11. Numele meu este Kim”.

— Antalouzii sunt bine-cunoscuți pentru priceperea lor, domnule, spuse respectuos băiatul. Am citit despre campania de pe Noh și despre ce s-a întâmplat pe Hoggun II când oamenii voștri au fost trădați și despre ce a fost în stare să facă una dintre companiile voastre de mercenari împotriva Gar-Bettilor. Băiatul se opri. A trebuit să scriu nouăzeci și opt de mesaje, domnule, până să vă găsesc. Sunteți singurul care a răspuns…

Capul hidos se înclină, în timp ce brațele lungi rămaseră perfect nemișcate și băiatul își dădu seama că nu-și poate lua privirea de pe ele.

— Văd, spuse extraterestrul.

Era doar o traducere idiomatică. „A vedea” nu era același lucru cu „a înțelege”. Tânărul uman reușise ceea ce serviciile de informații militare și civile din cinci lumi nu fuseseră în stare – să îl identifice ca fiind un profesionist – și asta îl

făcu pe extraterestru să mediteze: De ce a răspuns la mesaj? De ce l-a luat în serios? La urma urmei, fusese adus de un copil. Să fi fost din cauză că simțise pericolul și pur și simplu și-a urmat reflexul profesional sau altceva? Cumva, băiatul știuse că va răspunde. Cum știuse?

— Cât… spuse extraterestrul, curios, poți plăti?

— Am două sute de dolari, domnule.

— Cum… ai făcut rost de ei?

— Am vândut niște lucruri, spuse băiatul repede. Camerele de aici erau goale. În mod evident, băiatul nu avusese ce să vândă. Furase banii, extraterestrul era sigur de asta.

— Pot să fac rost de mai mulți. Pot să… Extraterestrul scoase un sunet, fără ca acesta să fie tradus. Băiatul tresări.

Extraterestrul se gândi la cei 200.000 interi pentru asasinatul din răzbunare de pe a treia lună a lui Hoggun, cei o sută de kilodolari pentru contractul de trădare de pe asteroidul numit Wolfe, plus acțiunile minerale, farmaceutice și nava cu închidere ermetică – valorând de două ori mai mult – primit la sfârșit, pentru trei crime în lumea afacerilor pe Alama Poy. Ce puteai cumpăra cu două sute de *dolarii* Puteai măcar cumpăra un bilet de tren urban?

— Nu ajunge, spuse extraterestrul.

Bineînțeles, adăugă el și un braț îi zvâcni, apoi redeveni neclintit, se poate să te fi gândit să înregistrezi… discuția noastră… și ai putea amenința că trimiți înregistrarea… autorităților pământene… dacă nu fac ceea ce-mi ceri…

Pupilele băiatului se dilatară – ca acelea ale funcționarului din provincia umană de pe Diedor, cel pe care îl suprimase acolo pentru Infra Gri.

— A, nu… se bâlbâi băiatul. Nu aș face asta… I se înroșise fața, observă extraterestrul. Nici măcar nu m-am gândit la așa ceva.

— Poate… ar fi trebuit să te gândești, spuse extraterestrul. Brațul îi zvâcni iar și băiatul văzu că era mai mic decât celelalte, strâmb, dar puternic.

Băiatul încuviință. Da, ar fi trebuit să se gândească la asta.

— De ce… întrebă atunci extraterestrul, dorește un bărbat pe nume James Ortega-Mambay… să o omoare pe sora ta?

După ce băiatul termină de explicat, extraterestrul îl țintui iar cu privirea și băiatul se simți stingherit. Apoi creatura se ridică, articulațiile îi pocniră și pufniră, picioarele se încordară ca să ridice capul și bustul greu, brațele lungi se răsuciră ca și cum ar fi fost independente.

Băiatul se ridică și făcu un pas înapoi.

Două sute… nu ajung pentru a ucide, spuse

extraterestrul și plecă din clădire, pe aceeași cărare subterană pe care băiatul i-o indicase.

Când bărbatul pe nume Ortega-Mambay ieși din liftul rapid pe acoperișul clădirii federale, soarele apunea și era sfârșitul unei alte zile lungi, dar productive, la Bupopcon. Sub ultimele raze ale soarelui, helipadul strălucea ca un mic iaz perfect – nu ca haosul Oceanului Pacific din depărtare – și nici măcar umiditatea nu putea strica această scenă. Era, da, genul de vreme în care să-ți scoți haina; dar exista un singur loc unde puteai să-ți scoți haina cu un minim de demnitate și acesta era, desigur, în intimitatea propriului Fabcămin-de-lângă-Mare. Pentru a fi în opoziție, purta noul său sacou „voal” triplu-țesut, cu modelul numit „Licărire de vară” – prezentabil, inodor, rezistent la apă și răcoros. Nu-l va scoate decât atunci când va dori.

Era, ca întotdeauna, ultimul care părăsea Biroul și, ca întotdeauna, se simțea mândru. Nu exista nimic mai plăcut decât faptul că era ultimul – decât ridicarea de pe helipadul pustiu, când palele rotorului cântau deasupra lui și soarele apunea în timp ce el își croia drum în singurătatea meritată, departe de oraș, deasupra orașului, către un alt helipad mai mic și către Fabcăminul lui de lângă Oxnard. A muncit din greu pentru o asemenea

plăcere, își reaminti el.
Elicopterul lui strălucea în ultimele raze de soare – parte din scena perfectă – și nu se grăbi să meargă spre el. Merita să fie redat într-un tablou, cu pensula sau în format digital, sau într-un poem multimedia. Poate că weekendul ăsta va face ceva să îl imortalizeze, după vizita pentru sesiunea de intimitate a celorlalți membri ai triadei sale.
Când ajunse pe partea pilotului, la ușița de acolo, o umbră se desprinse din umbra mai mare proiectată de navă și el aproape țipă.
Silueta era înaltă și inițial crezu că este un costum, o farsă jucată de un coleg, nimic grav.
Dar când silueta păși în lumina palå, el înțelese ce era și aproape că țipă iar. Văzuse asemenea creaturi în buletinele de știri, desigur, și chiar și de la distanță în terminalul pentru navete sau lângă obiectivele turistice majore din oraș, niciodată așa. Atât de aproape.
În clipa în care vorbi, vocea era joasă și mecanică – opera unei rețele Ipoor.
— Tu ești, spuse extraterestrul, James Ortega-Mambay… Administratorul Districtului Șapte… Bupopcon?
Ortega-Mambay se gândi să nege, dar nu o făcu. Cunoștea reputația antalouzilor la fel de bine ca oricine altcineva. Cunoștea scopurile în care îi folosea propria sa rasă, fără a le

menționa pe celelalte patru pe care omenirea le întâlnise printre stele. Antalouzii nu erau creaturi pe care să le minți ușor.

— Da… Eu sunt. Ortega-Mambay.

— Numele meu, spuse antalouzul, nu contează, Ortega-Mambay. Știi ce sunt… Contează… că ai decretat… ilegală sarcina Lindei Tuckey-Yatsen… Ai ordonat ca sora nenăscută… a băiatului Kim Tuckey-Yatsen… să fie avortată. Este adevărat?

Extraterestrul așteptă.

— Posibil, se bâlbâi bărbatul. Bineînțeles că nu țin minte toate cazurile noastre. Nu le procesăm după numele de familie…

Se opri, înțelegând absurditatea situației. Era scandalos.

— Chiar nu văd de ce te preocupă asta, începu el. Suntem într-un oraș terestru, într-unul suprapopulat – suntem o națiune suprapopulată, pe o planetă suprapopulată care nu își poate permite să plătească pentru a-și trimite povara spre o altă lume. Ne confruntăm cu o problemă și suntem destul de fericiți să o rezolvăm singuri. Nimic din toate astea nu te pot privi pe tine, Vizitatorule. Ai o poziție în delegația din acest oraș?

— Nu, răspunse rețeaua și chiar… mă privește dacă… fiica nenăscută a familiei Tuckey-Yatsen moare.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Trebuie să trăiască, Ortega-Mambay… Fratele ei își dorește o soră… Locuiește și învață… În trei cămăruțe, când părinții lui lucrează… undeva în oraș… Pentru el… copila pe care o poartă mama lui… este deja născută. O iubește foarte mult… așa cum obișnuiește rasa voastră, Ortega-Mambay.

Așa ceva nu putea fi real, își spuse Ortega-Mambay în sinea lui. Era o nebunie și simțea crescând în el o furie pe care nu o mai simțise de la prima slujbă în cadrul guvernului.

— Cum îndrăznești! se auzi pe sine însuși. Te afli pe planeta unei alte rase și îmi comanzi mie, un funcționar federal, să mă supun nu numai dorințelor unui copil, dar și alor tale – tu, un Vizitator, unul fără statut oficial în propriul tău neam…

— Copila, îl întrerupse extraterestrul, nu va muri. Dacă moare, voi face… ceea ce am fost… angajat să fac.

Extraterestrul păși apoi spre elicopter, pe partea bărbatului, atât de aproape încât aproape se atingeau. Bărbatul nu se feri. Nu se va lăsa intimidat. Nu se va lăsa.

Extraterestrul ridică două dintre cele patru brațe ale sale și bărbatul auzi un clic, apoi un pocnet și încă unul și simți ceva în gât în timp ce privea cum ghearele mai lungi și mai drepte decât orice visase vreodată se iveau una câte una prin pielea neagră, sintetică, a creaturii.

Apoi, folosindu-și ghearele, creatura scoase ușa elicopterului.

Ușa din aliaj era prinsă în balamale; într-o clipă fu străpunsă de ghearele care erau, văzu acum Ortega-Mambay, mult mai puternice decât oricare alte unghii, oase sau tegumente ale faunei terestre. Se întrebă amețit ce putea să mănânce acea creatură, de erau atât de puternice.

— Urcă în vehiculul tău, Ortega-Mambay, spuse extraterestrul. Du-te acasă. Dormi și gândește-te... la ceea ce trebuie să faci... pentru a ține sora în viață.

Ortega-Mambay abia își putea mișca picioarele. Încerca să se urce în elicopter, dar nu reușea și pentru o clipă groaznică se gândi că extraterestrul ar putea încerca să îl ajute să urce. Dar reuși, în sfârșit și bătu cu mâinile în tabloul de bord, încercând să facă ceea ce i se ceruse: să se gândească.

Extraterestrul nu stătea așezat pe pat, ci rămăsese în pragul ușii. De data aceasta, băiatul nu mai avea nici o problemă să îl privească.

— Știi mai multe despre noi, spuse brusc extraterestrul, cu voce aspră, decât m-ai lăsat să înțeleg... nu-i așa?

Băiatul nu răspunse. Ochii creaturii – imenși, ca de pisică – priveau în ai lui.

— Răspunde-mi, zise extraterestrul.

Când băiatul vorbi, în sfârșit, spuse doar:
— Ai făcut-o? Extraterestrul îl ignoră.
— L-ai omorât? spuse băiatul.
— Răspunde-mi, repetă extraterestrul, perfect nemișcat.
— Da... spuse băiatul, întorcându-și în cele din urmă privirea.
— Cum? întrebă extraterestrul.
Băiatul nu răspunse. După modul cum stătea pe scaun, arăta învins, văzu extraterestrul.
— Răspunde-mi... sau voi... distruge camera asta. Pentru o clipă, băiatul nu făcu nimic, apoi se ridică și se duse încet spre terminalul unde învăța în fiecare zi.
— Am studiat mult steaua ta, spuse băiatul. Vocea îi era acum lipsită de energie.
— Este mai mult de-atât, spuse extraterestrul.
— Da. Am studiat istoria antalouană.
Băiatul se opri și extraterestrul simți cum își mai recapătă întrucâtva energia.
— Adică, la școală.
Vocea i se mai înviorase puțin.
Băiatul atinse o dată tastatura, apoi de două ori și ecranul prinse viață. Extraterestrul văzu o hartă cu emisfera nordică de pe Antalou, rutele comerciale din străvechiul Al Șaptelea Imperiu, continentul fragmentat și mările nefaste, care îi aduseseră sfârșitul.
— Mai mult de-atât... cred, spuse extraterestrul.

— Da, spuse băiatul. Anul trecut am făcut un raport – pentru mine, nu pentru școală – despre urmele fosile de pe Antalou. Au existat o mulțime de animale care voiau aceeași mâncare ca și voi – ca și rasa voastră. Pe Antalou, vreau să zic.

Așa e, gândi extraterestrul.

— Am dat și peste alte lucruri, continuă băiatul și extraterestrul simți iar că îi dispare energia, simți în vocea băiatului un sentiment reținut, pe care rasa sa îl numea „disperare”.

Băiatul credea că bărbatul pe nume Ortega-Mambay îi va ucide totuși sora și asta îl făcea să fie „disperat”.

Băiatul lovi din nou tastatura. Apăru o nouă diagramă. Părea cunoscută, deși extraterestrul nu mai văzuse de mult timp una ca asta – atât de curată, de detaliată, de împodobită.

Reprezenta grupul antalouan și cu toate că extraterestrul nu le putea citi, știa ce descriau etichetele: „îndatoririle de rudenie” și „încărcăturile motivaționale”, „parametrii apărare-nevoie” și „consecințele datorie-pierdere” pentru o persoană și în cadrul unui grup. Exista și o inserție care arăta – într-o prezentare animată tridimensională – modelul de supraviețuire despre care exo-psihologii umani credeau că ar putea explica întregul comportament antalouan.

Băiatul atinse tastatura și apăru o listă

iconografică a „moștenirilor totemice” și a „succesiunilor de rudenie” de la străvechile situri funerare de lângă Toloa și Mantok.

— Ai crezut că știi, spuse extraterestrul, ce simte un antalouz.

Privirea băiatului rămase țintuită în podea.

— Da.

Pentru o clipă, extraterestrul nu spuse nimic, dar apoi vorbi:

— Nu te-ai înșelat… Tuckey-Yatsen.

Băiatul privi în sus, fără să înțeleagă.

— Sora ta va trăi, spuse antalouzul.

Băiatul clipi, dar nu credea.

— Ce spun este adevărat, zise extraterestrul.

Extraterestrul privi cum trupul băiatului începea să se îndrepte, datorită faptului că energia, nemaifiind suprimată de „disperare”, începea să-l anime.

— S-a făcut, explică extraterestrul, fără uciderea… pe care nici tu, nici eu… nu ne-o putem permite.

— O vor lăsa să trăiască?

— Da.

— Ești sigur?

— Eu nu mint… În legătură cu ceea ce fac.

Băiatul se holba din nou la extraterestru.

— O să-ți dau banii, spuse el.

— Nu, spuse extraterestrul. Nu este… nevoie.

Băiatul se mai holbă o clipă, apoi, în mod ciudat, începu să se miște.

Extraterestrul privi, curios. Băiatul păși spre el, deși extraterestrul nu avea nici cea mai mică idee de ce făcea asta. Poate era un obicei uman, un „sentimentalism”, iar băiatul, cu toate că se temea, s-a gândit că trebuie să o facă.

Când ajunse lângă extraterestru, băiatul întinse o mână nesigură, atinse ușor umărul antalouzului – o dată, de două ori – după care, în mod remarcabil, mâna coborî spre brațul vătămat al extraterestrului.

Extraterestrul era uimit. Această atingere era un gest antalouan.

Nu este un băiat ca toți ceilalți, gândi extraterestrul. Nu era pur și simplu vorba despre inteligența băiatului – indiferent cum s-ar fi putut măsura aceasta – sau despre înțelegerea sa față de antalouzi. Era altceva – ceva ce extraterestrul recunoscu.

Ceva de care au nevoie toți ucigașii…

Gestul antalouan făcut de băiat însemna „obligație față de sânge”, deși nu fusese însoțit de scoaterea lentă din teacă a demoor-ului. Băiatul făcuse o alegere bună.

— Mulțumesc, spunea băiatul, și extraterestrul știu că acesta repetase înainte și atingerea și cuvântul.

Chiar și numai gândul îl făcuse să se teamă, dar repetase până când frica nu îl mai stăpânise.

Făcu câțiva pași înapoi, tremura și nu reușea să se oprească și spuse:

— Mai ții legătura cu grupul tău?

— Nu, răspunse extraterestrul, fără a fi surprins de întrebare. Băiatul nu îl mai surprindea cu nimic. A fost o decizie... luată fără regrete. Mulți antalouzi au luat decizia asta. Munca mea... reprezintă o piedică... înțelegi...

Băiatul încuviință din cap, gest care însemna că înțelege.

După aceea, băiatul spuse:

— Cum este să ucizi?

Extraterestrul știa că aceasta era întrebarea pe care băiatul voia cel mai mult să o pună. Vocea îi era însuflețită, nu se mai temea. Răspunsul extraterestrului veni simplu:

— Este deopotrivă... mai mult și mai puțin... decât îți imaginezi.

Băiatul pe nume Kim Tuckey-Yatsen stătea în pragul ușii de la cămăruța unde dormea și învăța, ascultând ceea ce bărbatul le spunea mamei și tatălui său. Bărbatul nu se uitase deloc la burta umflată a mamei sale. Spusese simplu:

— În cazul vostru s-a făcut o excepție, familie Tuckey-Yatsen. Aveți permisiunea să continuați aducerea pe lume a femelei încă nenăscute. În trei săptămâni veți primi confirmarea pentru Dreptul la al Patrulea

Membru al Familiei. Orice întrebare va fi adresată către Bupopcon, Districtul al Șaptelea, la numărul de net de pe acest card.

După plecarea bărbatului, mama sa plânse de bucurie, în brațele tatălui său. Când băiatul se duse spre ei, îl îmbrățișară și pe el. Erau acum trei, îmbrățișați, iar în curând vor fi patru. Asta era tot ce conta. Părinții lui erau oameni buni. Riscaseră pentru el, iar el îi iubea. Conta și asta, știa.

În noaptea aceea o visă din nou. Numele ei era Kiara. În vis, semăna puțin cu sora lui Siddo, care stătea două etaje mai jos. Fiicele ar trebui să semene cu mamele lor, nu-i așa? În visul lui, cei patru se îmbrățișau, erau mai multe camere, mai mari.

Când băiatul avea șaptesprezece ani, iar sora lui cinci și împărțeau aceeași cameră, ca frate și soră, sosi un cufăr de pe Romah, una dintre lumile mutilate de război ale Pleiadelor. Presurizat și deformat, micul container din aliaj avea pe el ștampilele vămilor din patru camere ermetice, fusese deschis de cel puțin șapte ori în trecerea lui și mirosea. Fusese dezinfectat, da, explicase curierul USPUS care îl livrase. Fusese ținut un an în carantină și era cât pe ce să nu mai ajungă, date fiind împrejurările.

Inițial, băiatul nu a știut la ce se referă

curierul.
Cufărul conținea mai multe lucruri, explicase femeia. Un craniu mic, șlefuit, al unui carnivor care nu era de pe Terra. O bucată de metal cosmic, topit în forma unui boboc de floare. Două inele de piatră șlefuită, care înțepau la atingere. Un dispozitiv străvechi, despre care băiatul urma să descopere că era un aparat de transmisiune din generația a treia, fără aer, folosit de Gar-Betti. O spirală făcută din păr de animal și rășină, despre care află că era un instrument muzical rar, de pe Hoggun VI. Și multe alte mărunțișuri, printre care vederea cu Izvorul Pacific, pe care băiatul i-o dăduse extraterestrului.
Familia primi mai târziu o înștiințare oficială referitoare la cei 300.000 de interi depuși pe numele băiatului în stația bancară neutră din Hiverks, la depozitul de arme specializate, pe care puțini le înțelegeau, care fuseseră plasate în grijă permanentă pe Titan, de asemenea pe numele lui și la voucherul de călătorie în afara lumii, achiziționat pentru băiat spre a-l folosi atunci când va avea vârsta necesară.
Deși nu semăna cu niciun testament scris pe Pământ, era cu adevărat un testament, unul pe care antalouzii îl numeau „carnație testamentară”. Faptul că fusese înregistrat pe culoarul unei încăperi ermetice cu puțin timp înainte de moartea violentă a extraterestrului

pe o lume numită Glory nu diminua cu nimic autoritatea sa legală.

Deși băiatul a încercat să le explice, părinții acestuia nu au înțeles și mult timp nu a avut nicio importanță. Cu banii respectivi au cumpărat cinci camere în sectorul de nord-est al orașului, o slujbă mai bună pentru mama lui, îngrijire mai bună pentru autoimunitățile tatălui său, mai multă educație tehnică pentru băiat și toată mâncarea și hainele de care aveau nevoie; iar în prezent (dar numai atât) aceste lucruri contau pentru el mai mult decât marea lună a lui Saturn și minunatele arme care îl așteptau răbdătoare acolo.

Alastair Reynolds - Zgomot de fond

Alastair Reynolds este un colaborator constant al revistei *Interzone,* publicând povestiri și în *Asimov's Science Fiction, Spectrum SF* și alte reviste. Primul său roman, *Revelation Space,* a fost apreciat pe scară largă drept una dintre cele mai importante opere SF ale anului; a fost imediat urmat de *Chasm City, Redemption Ark, Absolution Gap* și *Century Rain,* toate romane space opera de mare întindere, bine vândute, care l-au consacrat pe Reynolds drept unul dintre cei mai buni și mai populari noi scriitori SF înscriși pe orbită în ultimii ani. Alte cărți ale sale includ culegerea de nuvele *Câinii de diamant. Zile pe Turcoaz.* Volumele lui cele mai recente sunt romanul *The Prefect* și culegerile de povestiri *Galactic North* și *Zima Blue and Other Stories.* Ultimul său roman este *House of Suns.* Cercetător științific confirmat profesional, cu un doctorat în astronomie, Reynolds este originar din Țara Galilor, însă trăiește în Olanda, unde lucrează pentru Agenția Spațială Europeană.

Opera lui Reynolds este cunoscută pentru obiectivele sale vaste, pentru abordare și pentru scara la care se desfășoară lucrurile (într-o povestire, *Galactic North,* o navă

spațială se angajează în urmărirea alteia într-o cursă dură care durează mii de ani în timp și se încheie după străbaterea unor distanțe de sute de mii de ani-lumină; într-o altă povestire, *Thousandth Night,* nemuritori superbogați se lansează într-o inițiativă care va duce la rearanjarea fizică a tuturor stelelor din galaxie).

În povestirea profundă și plină de compasiune care urmează, autorul rămâne mai aproape de casă, într-un fel – în timp ce într-altul ne conduce într-un cu totul alt univers, unul mult mai departe decât cele mai îndepărtate galaxii, dar atât de aproape încât să-l poți atinge cu mâna.

*

Vineri

Mick Leighton era în subsol cu mașinăriile când sosi poliția să-l ia. Încercase să dea de Joe Liversedge toată dimineața ca să contramandeze o partidă de squash convenită anterior. Era cea mai aglomerată săptămână de dinaintea examenelor, iar Mick ajunsese la concluzia sumbră că avea prea multe lucrări practice de corectat ca să poată găsi vreo justificare pentru pierderea chiar și a unei singure ore la squash. Necazul era că Joe ori își închisese telefonul, ori și-l lăsase în birou,

unde nu putea perturba mașinăriile. Mick îi trimisese un e-mail, dar când și acesta rămase fără răspuns, decise că nu mai era altceva de făcut decât să se deplaseze până în jumătatea de clădire a lui Joe și să-l informeze personal. Mick era deja suficient de cunoscut în departamentul lui Joe încât putea să vină și să plece după cum avea chef.

— Salut, bătrâne! zise Joe aruncând o ocheadă peste umăr, cu un sandvici pe jumătate mâncat într-o mână. Pe ceafă avea un bandaj, chiar sub linia părului. Era aplecat asupra unui pupitru acoperit cu laptopuri, cabluri și maldăre de foi printate.

— Ești gata s-o iei pe coajă, da?

— Păi de-asta am venit, zise Mick. Îmi pare rău, dar trebuie să contramandăm. Am prea multe de făcut azi.

— Nasol.

— Ted Evans poate să-mi ia locul. Are propriul lui echipament, îl știi pe Ted, nu?

— Vag.

Joe își lăsă sandviciul jos pentru a pune înapoi capacul markerului. Era un băiat amabil din Yorkshire, care venise la Cardiff pentru masterat și se decisese să rămână. Era căsătorit cu o arheologă pe nume Rachel, care-și petrece o mare parte a timpului scormonind prin ruinele romane de sub castelul Cardiff.

— Ești sigur că n-aș putea să te conving? Știi, chiar ți-ar face bine puțină mișcare.

— Știu, dar nu am timp.

— Cum vrei. În orice caz, cum merg lucrurile?

Mick ridică filosofic din umeri.

— E loc pentru mai bine.

— Ai sunat-o pe Andrea, așa cum ai zis că ai de gând?

— Nu.

— Ar cam trebui, știi asta.

— Nu-mi reușesc prea multe la telefon. Oricum, m-am gândit că ar vrea să mai răsufle și ea.

— Au trecut trei săptămâni de-atunci, bătrâne.

— Știu.

— Vrei s-o sune nevastă-mea? S-ar putea să ajute.

— Nu, dar mersi oricum pentru sugestie.

— Sun-o. Spune-i că ți-e dor de ea.

— Am să mă mai gândesc.

— Da, sigur că da. Știi, ar trebui să mai stai pe aici. Am început treaba de azi-dimineață. Am prins o legătură imediat după ora șapte.

Joe ciocăni în ecranul unuia dintre laptopuri, care afișa, negru pe alb, șiruri după șiruri de numere.

— E și o chestie bună.

— Zău?

— Vino și aruncă o privire la mașinărie.

— Nu pot, trebuie să mă întorc la birou.

— O să-ți pară rău mai târziu. Tot așa cum ai să regreți că ai anulat partida noastră sau faptul că nu o suni pe Andrea. Te știu eu, Mick. Ești unul dintre cei născuți ca să regrete diverse lucruri.

— Bine, atunci cinci minute.

De fapt, lui Mick îi plăcuse întotdeauna să-și bage nasul prin subsolul lui Joe. Oricât de însemnată ar fi fost munca lui Mick despre începuturile universului, Joe dăduse de aur. În întreaga lume erau sute de cercetători care ar fi fost în stare să omoare pentru un simplu tur ghidat prin laboratorul Liversedge.

În subsol se aflau zece mașinării masive, fiecare la fel de mare ca o turbină cu aburi. Nu te puteai apropia de ele dacă aveai un stimulator cardiac sau orice alt fel de implant, dar Mick știa asta și avusese grijă să lase deoparte toate obiectele metalice înainte de a coborî treptele și de a trece de ușile de siguranță. Fiecare mașinărie conținea o bară de zece tone, confecționată din fier ultrapur, menținută în vid și suspendată într-un leagăn magnetic. Joe se entuziasma atunci când venea vorba despre rezistența vidului, despre stabilitatea câmpului magnetic al generatoarelor. Cardiff ar fi putut să fie lovit de un cutremur de gradul șase pe scara Richter și barele n-ar fi recepționat nici cea

mai mică vibrație.

Joe îi spunea centru de telefonie.

Mașinăriile erau numite corelatori. În orice moment opt dintre ele erau în funcțiune, în vreme ce alte două erau oprite pentru reparații sau îmbunătățiri. Ceea ce făceau cele opt mașinării funcționale era apelarea la rece[66]: formau numere aleatorii în spațiul dintre realitățile cuantice, așteptând să răspundă cineva la celălalt capăt.

În fiecare mașinărie, o rază laser bombarda în mod repetat fierul, aducându-l într-o stare de excitare cuantică. Prin monitorizarea armoniilor vibrațiilor din fierul excitat – era ceea ce numea Joe ciripit de răspuns – același laser putea determina dacă bara realizase fixarea pe un alt plan al realității cuantice – o altă linie de univers[67]. De fapt, bara ar rezona cu analoaga ei dintr-o altă versiune a aceluiași subsol, într-o altă versiune a Cardiffului.

Odată ce sincronizarea era stabilită – odată ce mașinăria care apela aleatoriu primea un răspuns – cele două linii ale universului, rămase până atunci imperceptibile, erau conectate printr-un tunel informațional. Dacă laserul lovea bara cu impulsuri de energie joasă – destul cât să exercite o influență, însă

[66] Cold calling – metodă folosită de brokeri pentru a obţine tranzacţii prin lansarea de apeluri telefonice nesolicitate potenţialilor clienţi (n. tr.).

[67] În fizica relativistă, este traseul unei particule în spaţiu-timp (n. tr.).

fără a putea perturba sincronizarea – atunci corespondenta din celălalt laborator a barei va înregistra și ea aceste lovituri. Asta însemna că era posibilă trimiterea de semnale dintr-un laborator în altul, în ambele direcții.

— Ăsta-i băiatul, zise Joe, ciocănind una dintre mașinăriile în funcțiune. Și sincronizarea pare să fie solidă. Ar trebui să rămână așa pentru zece sau douăsprezece zile. Cred că asta s-ar putea să ne facă treaba.

Mick se uită din nou la bandajul de pe ceafa lui Joe.

— Ți-ai implantat o legătură neurală, nu-i așa?

— Direct la centrul medical, imediat ce s-a dat alarma privind sincronizarea. Eram stresat – prima dată și toate alea. Însă s-a dovedit a fi floare la ureche. Niciun fel de durere. Am fost în picioare în jumătate de oră. Mi-au dat chiar și un biscuit pentru ceai.

— Oh! Un biscuit pentru ceai. Nici nu se poate mai bine, nu? Deci o să treci azi, înțeleg?

Joe își întinse mâna și-și dezlipi bandajul, dezvăluind numai un punct însângerat, ca o tăietură la bărbierit.

— Mâine, probabil. Poate duminică. Conexiunea neurală nu-i activată încă și o să dureze ceva până să mă obișnuiesc. Totuși, avem destul timp; chiar dacă nu pornim conexiunea până duminică, tot mai îmi rămân cinci-șase zile de lățime de bandă până când

ajungem la limita de zgomot de fond.

— Cred că ești entuziasmat.

— Acum pur și simplu nu vreau să dau rateu cu nimic. Și așa băieții de la Helsinki ne suflă în ceafă. Cred că peste câteva luni ar putea să ne depășească.

Mick știa cât de important era pentru Joe acest ultim proiect. Trimiterea de date între realități diferite era un lucru, și destul de impresionat el însuși. Însă acum tehnologia scăpase din laboratoare în lumea reală. Existau sute de corelatori în alte laboratoare și institute din întreaga lume. În cinci ani, evoluase de la un fenomen ciudat, aproape incredibil, la ceva acceptat de lumea modernă.

Însă Joe – a cărui echipă fusese întotdeauna în avangarda tehnologică – nu stătuse cu mâinile încrucișate. Ei fuseseră primii care descoperiseră cum să trimită comunicații vocale și vizuale peste prăpastia dincolo de care se afla cealaltă realitate, iar în ultimul an reușiseră să folosească un robot echipat cu cameră de luat vederi – același tip dotat cu baterii pe care îl folosiseră toți turiștii până când conexiunea nervoasă devenise distracția cea nouă. Joe chiar îl lăsase pe Mick să-l încerce. Cu mâinile pe manipulatoarele robotului prin intermediul unor mănuși tip force-feeback, iar cu ochii percepând lumea cu ajutorul unor proiecții stereoscopice în casca

de realitate virtuală, Mick reușise să se simtă prezent aproape fizic în celălalt laborator. Putuse să se deplaseze și să apuce obiecte de parcă ar fi fost acolo, în realitatea alternativă. Lucrul cel mai ciudat fusese întâlnirea sa cu cealaltă versiune a lui Joe Liversedge, cel care lucra în laboratorul omolog. Ambii Joe păreau la fel de indiferenți la ciudățenia aranjamentului, de parcă lucrul cel mai normal de pe lume ar fi fost colaborarea cu propria ta copie.

Mick fusese foarte impresionat de robot, însă pentru Joe era doar o trambulină pentru ceva și mai bun.

— Ia gândește-te, spusese el. Acum câțiva ani, turiștii au început să treacă de la roboți la conexiunile neurale. Cine-ar mai vrea să conducă o mașinărie greoaie printr-un oraș străin, puturos, când ar putea conduce un corp omenesc, cald? Roboții pot vedea lucruri, se pot deplasa și pot lua obiecte, dar nu-ți pot oferi mirosurile, gustul mâncărurilor, căldura, contactul cu alți oameni.

— Mda, răspunsese Mick fără prea mare entuziasm. Nu era chiar partizanul legăturii neurale, chiar dacă asta îi plătea Andreei salariul.

— Așa că vom proceda la fel. Am obținut kitul. Instalarea lui este floare la ureche. Tot ce ne mai trebuie acum este o conexiune solidă.

Iar acum Joe avea ceea ce-și dorise. Mick aproape că putea vedea în ochii lui articolul de fond din revista *Nature.* Poate că se gândea să facă și acea călătorie lungă cu trenul, spre Stockholm.

— Sper că va merge cum vrei tu, făcu Mick. Joe ciocăni din nou în corelator.

— Am o presimțire bună cu ăsta.

Chiar atunci unul dintre studenții lui Joe se apropie de ei. Spre surprinderea lui Mick, nu cu Joe voia să discute.

— Doctor Leighton?

— Da, eu sunt.

— Cineva vrea să vă vorbească, domnule. Cred că-i destul de important.

— Cineva care să discute cu mine?

— A spus că ați lăsat un bilet la biroul dumneavoastră.

— Da, zise Mick distrat. Dar am mai spus că nu voi lipsi mult. Nu-i ceva chiar *atât* de important, nu?

Însă persoana care venise să discute cu Mick era o polițistă. Când Mick dădu de ea la capătul scărilor, expresia de pe fața ei îi spuse că nu erau vești prea bune.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Părea îngrijorată și era foarte, foarte tânără.

— Putem sta de vorbă undeva, domnule Leighton?

— Folosiți biroul meu, spuse Joe, invitându-l

pe amândoi în camera lui, ceva mai departe pe coridor.

Joe îi lăsă singuri, pretextând că vrea să se ducă la automatul de cafea de pe hol.

— Am niște vești proaste, spuse polițista, după ce Joe închisese ușa. Cred că ar trebui să luați loc, domnule Leighton.

Mick trase scaunul lui Joe de sub biroul acoperit de hârtii: lucrările studenților, aflate în curs de notare. Mick se așeză, apoi nu mai știu unde să-și pună mâinile.

— E vorba despre Andrea, nu-i așa?

— Mă tem că soția dumneavoastră a avut un accident în această dimineață, spuse polițista.

— Ce fel de accident? Ce s-a întâmplat?

— Soția dumneavoastră a fost lovită de o mașină în timp ce traversa strada.

Un gând răzleț și dojenitor străbătu mintea lui Mick: afurisita de Andrea.

Întotdeauna se repezea să traverse strada fără să se uite. Îi spunea de ani de zile că într-o zi o să-i pară rău.

— Cum este? Unde-au dus-o?

— Îmi pare foarte rău, domnule. Polițista ezită.

— Soția dumneavoastră a murit în drum spre spital. Am înțeles că paramedicii au făcut tot ce-au putut, însă…

Mick auzea totul și nu auzea. Nu putea fi posibil. Se mai întâmpla ca oamenii să fie loviți

de mașini, dar nu mai *mureau* din cauza asta, nu în zilele de azi. Mașinile nu mai puteau goni suficient de repede în orașe ca să mai omoare pe cineva. Să fii doborât și ucis de o mașină era ceva ce li se întâmpla personajelor din telenovele, nu oamenilor din viața reală. Buimăcit, nu tocmai prezent în încăpere, Mick zise:

— Și unde-i acum?

De parcă dacă o vizita ar fi dovedit că au greșit cu toții, că nici nu putea fi vorba să fie moartă.

— Au dus-o la Heath, domnule. Acolo-i acum. Vă pot duce eu cu mașina.

— Andrea nu-i moartă, spuse Mick. Nu poate fi. Nu acum.

— Îmi pare foarte rău, zise polițista.

Sâmbătă

În cele trei săptămâni de când se despărțiseră, Mick dormea într-o cameră liberă din casa fratelui său, în Newport. Fusese plăcut să aibă companie, însă în acest weekend Bill era plecat într-unul dintre acele caraghioase exerciții de teambuilding, în Snowdonia. Din motive ridicole, fratele lui Mick fusese nevoit să ia cu el și cheile casei, lăsându-l vineri noaptea fără niciun loc unde să poată dormi. Când Joe îl întrebase unde avea de gând să stea, Mick îi răspunsese că se

va duce înapoi la casa lui, cea pe care o părăsise la începutul lunii.

Însă Joe nici nu voia să audă de așa ceva și insistă ca, în loc de asta, Mick să doarmă la el. Mick își petrecu noaptea străbătând ciclul obișnuit de emoții care însoțeau orice veste proastă, venită pe neașteptate. Nu avea nimic cu care să compare pierderea soției, însă textura șocului îi era destul de familiară, deși totul era mult amplificat față de oricare altă experiență anterioară. Detesta faptul că lumea continua să-și vadă mai departe de treabă, dovedind o indiferență crasă față de moartea Andreei. Buletinele de știri n-au fost dominate de tragedia sa; se concentrau asupra unor mineri polonezi, blocați în subteran. Când, în cele din urmă, reuși să meargă la culcare, somnul îi fu sfâșiat de vise cum că soția lui încă trăia și că totul nu fusese decât o eroare.

Însă știa că era adevărat. Fusese la spital, îi văzuse trupul. Știa chiar și de ce fusese lovită de mașină. Andrea traversase strada spre salonul ei de coafură preferat; își făcuse o programare ca să se tundă. Cunoscând-o pe Andrea, bănuia că fusese atât de concentrată asupra salonului încât nu-i mai păsase de ce se petrecea în jurul ei. Nici măcar n-o omorâse mașina, de fapt. Când vehiculul care se deplasa cu viteză mică o doborâse la pământ, Andrea se lovise cu capul de bordură.

Pe la mijlocul dimineții de sâmbătă, fratele lui Mick se întoarse din Snowdonia. Bill se duse la casa lui Joe și-l îmbrățișă pe Mick în tăcere, fără să scoată o vorbă, minute în șir. Apoi, Billy se duse în camera alăturată și le vorbi cu voce scăzută lui Joe și Rachel. Vocile lor joase îl făcură pe Mick să se simtă ca un copil într-o casă de adulți.

— Cred că tu și cu mine trebuie să plecăm din Cardiff, îi spuse Bill lui Mick, când reveni în sufragerie. Fără doar și poate.

Mick începu să protesteze.

— Sunt prea multe lucruri de făcut. Mai trebuie să mă duc și la casa de pompe funebre.

— Asta poate aștepta până la amiază. N-o să te deteste nimeni pentru că nu răspunzi la câteva apeluri. Haide, să mergem până la Gower, să luăm o gură de aer proaspăt. Am închiriat deja o mașină.

— Du-te cu el, interveni Rachel. O să-ți facă bine.

Mick acceptă, sentimentul său de vinovăție și ușurarea intrând în conflict pentru că putuse să dea la o parte gândurile legate de pregătirea funeraliilor. Era bucuros că venise Bill, dar nu-și putea da seama ce credea fratele său – ori prietenii săi, de fapt – despre doliul său. Își pierduse soția. Știau cu toții asta. Dar mai știau că Mick și Andrea se

despărțiseră. Avuseseră probleme aproape întregul an. Era cât se putea de firesc ca prietenii lui să presupună că Mick nu era chiar atât de afectat de moartea Andrei pe cât ar fi fost dacă ar mai fi locuit împreună.

— Ascultă, îi spuse el lui Bill, în timp ce mergeau deja pe drum. Este ceva ce trebuie să-ți spun.

— Ascult.

— Andrea și cu mine aveam probleme, dar nu era sfârșitul căsătoriei noastre. Aveam de gând să trecem și de asta. Intenționam s-o sun în acest weekend, să vedem dacă ne puteam întâlni.

Bill îl privi cu tristețe. Mick n-ar fi putut spune dacă asta însemna că pur și simplu Bill nu-l credea sau că îi era doar milă de el pentru șansa pe care o scăpase printre degete.

Când se întoarseră la Cardiff, pe la începutul serii, după o zi călduță și vijelioasă petrecută la Gower, Joe practic sări pe Mick imediat ce trecură de ușă.

— Trebuie să discut cu tine, zise Joe. Acum.

— Eu trebuie să-i sun pe niște prieteni ai Andrei, făcu Mick. Nu mai poți aștepta puțin?

— Nu. Nu e posibil. Este vorba despre tine și Andrea.

Se duseră în bucătărie. Joe îi turnă un pahar de whisky. Rachel și Bill priveau din celălalt capăt al mesei, fără să spună nimic.

— Am fost pe la laborator, rosti Joe. Știu că-i sâmbătă, însă am vrut să mă asigur că sincronizarea rezistă. Ei bine, chiar așa e. Am putea începe experimentul mâine, dacă am vrea asta. Dar a intervenit ceva și trebuie să știi de asta.

Mick sorbi din pahar.

— Continuă.

— L-am contactat pe omologul meu din celălalt laborator.

— Cu celălalt Joe.

— Da, celălalt Joe. Am reglat echipamentul, asigurându-ne că totul funcționează în condiții optime. Și, bineînțeles, am discutat. Evident, am menționat ce s-a întâmplat.

— Și?

— Celălalt a fost uluit. Ba chiar șocat. Spunea că, în realitatea lui, Andrea na murit.

Joe ridică mâna, semnalându-i lui Mick că ar trebui să-l lase să termine înainte de interveni.

— Știi cum funcționează. Cele două realități sunt identice până în momentul când sincronizarea își face efectul: atât de identice încât nu are niciun sens să fie considerate realități diferite. Diferența se petrece când intră în scenă sincronizarea. Era activă când ai venit să-mi spui de partida de squash. Și celălalt eu al meu a fost vizitat de tine. Diferența a fost că n-a venit nicio polițistă în laboratorul lui. În cele din urmă, te-ai întors la

birou pentru a continua să corectezi lucrări.

— Dar Andrea deja murise.

— Nu și în acea realitate. Celălalt eu al meu te-a sunat. Stăteai la Holiday Inn. Nu știai nimic despre vreun accident suferit de Andrea. Așadar, cealaltă soție a mea…

Joe își îngădui un zâmbet scurt.

— Cealaltă versiune a lui Rachel a sunat-o pe Andrea și au discutat. Așa a aflat că Andrea a fost lovită de o mașină, însă de-abia dacă s-a ales cu o vânătaie. Nici măcar n-au chemat ambulanța.

Mick absorbi ceea ce avea de spus prietenul său, apoi zise:

— Nu pot accepta așa ceva, Joe. Nu vreau să știu asta. Nu mă va ajuta cu nimic.

— Ba eu cred că da. Ne pregăteam să derulăm un experiment cu o legătură neurală imediat ce ajungeam la o sincronizare stabilă, una despre care să fim siguri că va ține un milion de secunde. Asta-i. Singura diferență este că nu eu trebuie să trec acolo.

— Nu înțeleg.

— Te pot transfera pe tine, Mick. Îți putem aranja legătura neurală mâine-dimineață. Lăsăm o zi pentru acomodat și exersat odată ce ai ajuns în cealaltă realitate… ei bine, ai putea merge în lumea Andreei luni pe la amiază, cel târziu marți dimineața.

— Dar tu ești cel care ar trebui să facă

trecerea, zise Mick. Ți-ai pus deja inserția neurală.

— Avem încă una de rezervă, spuse Joe. Mintea lui Mick analiza implicațiile.

— Atunci aș controla trupul celeilalte versiuni a ta, nu?

— Nu. Asta nu va funcționa, din nefericire. A trebuit să operăm niște modificări în legăturile neurale pentru a le putea face să funcționeze corect prin corelatori, cu rata de transfer limitată a semnalului. Am fost nevoiți să renunțăm la câteva canale care controlau reprezentarea proprioceptivă. Vor funcționa corespunzător numai dacă trupul de la celălalt capăt al conexiunii este identic cu cel din această parte.

— Atunci nu va merge. Nu ești nici pe departe eu.

— Uiți de omologul *tău* din cealaltă parte, făcu Joe. Privi dincolo de Mick, la Bill și Rachel, ridicând o sprânceană.

— Ar merge cam așa: vii în laborator și-ți punem legătura, exact la fel cum am făcut eu ieri-dimineață. În același timp, omologul tău din lumea Andrei intră pe versiunea lui, a laboratorului, și primește legătura neurală proprie.

Mick se zgribuli. Se obișnuise să se gândească la cealaltă versiune a lui Joe; chiar începuse să accepte că, undeva, exista o versiune încă în

viață a Andreei care-și vedea de treburi. Dar imediat ce Joe îl aduse în discuție pe celălalt Mick, începu să se simtă de parcă i se învârtea capul.

— Dar oare n-a trebui ca și el – celălalt eu – să fie de acord cu asta?

— Deja a acceptat, spuse Joe cu un aer solemn. Am intrat în legătură cu el. Celălalt Joe l-a chemat în laborator. Am avut o mică discuție printr-o legătură video. Nu s-a prea înghesuit el la început – știi și tu ce părere aveți voi despre legăturile neurale. Iar el n-a pierdut-o pe Andrea *lui.* Însă i-am explicat ce importanță are afacerea asta. Asta-i singura ta șansă s-o vezi pe Andrea din nou. Odată ce această fereastră se închide apropo, e vorba despre nu mai mult de unsprezece-douăsprezece zile de la inițierea sincronizării – nu vom mai avea niciodată contact cu vreo altă realitate în care ea trăiește.

Mick clipi și-și puse mâinile pe masă. Se simțea amețit de implicații, ca și cum bucătăria se învârtea cu el.

— Ești sigur de asta? Nu vei mai deschide niciodată o fereastră înspre lumea Andreei?

— Statistic vorbind, am fost incredibil de norocoși să avem această șansă. În momentul închiderii ferestrei, realitatea Andreei va fi atât de diferită de a noastră încât nu va mai exista niciun fel de posibilitate să mai prindem încă o

sincronizare.

— Bine, rosti Mick, gata să-l creadă pe Joe pe cuvânt. Dar chiar dacă sunt de acord cu asta – chiar dacă și celălalt acceptă ce-i cu Andrea? Noi doi nu ne vizitam.

— Dar voiai s-o mai vezi, rosti Bill încet.

Mick se frecă la ochi cu palmele și oftă zgomotos.

— Poate.

— Am vorbit cu Andrea, zise Rachel. Vreau să spun, Joe vorbea cu el însuși, iar celălalt vorbea cu cealaltă Rachel. Ea a luat legătura cu Andrea.

Mick de-abia dacă mai îndrăzni să spună ceva.

— Și?

— Ea spune că este în ordine. Înțelege cât de oribil trebuie să te simți. Zice că, dacă vrei să treci la ei, se va întâlni cu tine. Puteți petrece ceva timp împreună. O șansă de a ajunge la un fel de...

— Încheiere, șopti Mick.

— Te va ajuta, făcu Joe. Trebuie să te ajute.

Duminică

În mod normal, centrul medical era închis în weekenduri, dar Joe trase niște sfori pentru ca o parte din personal să vină acolo duminică-dimineața. Mick trebui să aștepte acolo o

vreme în timp ce i se făceau testele fiziologice și se pregătea echipamentul chirurgical. Pentru turiști era mult mai ușor și mai repede, pentru că ei nu trebuiau să folosească unitățile neurale modificate puse la punct de echipa lui Joe.

Pe la începutul amiezii, deciseră că Mick era pregătit pentru implantare. Îi indicară să se întindă pe o canapea, cu capul fixat într-un sistem de prindere din plastic, cu o gaură la ceafă. Îi făcură o anestezie locală, ușoară. Niște cleme cauciucate bâzâiră, fixându-i capul cu o precizie micrometrică. Urmă o vagă senzație de apăsare pe pielea cefei, apoi avu o senzație ciudată, nu chiar plăcută, de împunsături în tot corpul. Însă aceasta încetă aproape imediat după ce o simți. Clemele se retraseră de lângă capul său, bâzâind iar. Canapeaua basculă înainte și putu să coboare și să stea în picioare.

Mick își atinse partea din spate a gâtului și-și retrase degetul purtând o mică dâră de sânge.

— Asta-i tot?

— Ți-am spus eu că nu-i cine știe ce, zise Joe, punând jos o revistă de motociclism. Nu-mi dau seama de ce erai atât de îngrijorat.

— Problema mea nu era cu operația de conectare neurală. N-am nicio problemă cu tehnologia. Este vorba despre întregul sistem, felul în care încurajează exploatarea săracilor.

— Nu mai spune! izbucni Joe. Afurisiți de cititori ai ziarului The Guardian, în primul rând, tipii ca voi au forțat interzicerea călătoriilor cu avionul. Următorul pas va fi să ne spuneți că nu mai putem nici să *ne plimbăm* undeva.

Asistenta medicală tamponă rana lui Mick și-i puse un bandaj, apoi îl conduse într-o cameră alăturată și-l rugă să aștepte din nou. Urmară și alte teste. Pe măsură ce sistemul interoga legătura neurală nou-integrată, simțea furnicături electrice ușoare și, ciudat, avea o senzație temporară de dislocare. Nimic din ce relata el nu dădu personalului medical vreun motiv de îngrijorare.

După ce Mick fu externat din centrul medical, Joe îl duse direct la laborator. Într-o anexă ecranată electromagnetic se găsea canapeaua pe care Joe intenționa s-o folosească pentru experiment. Era o versiune modificată a ceea ce foloseau turiștii pentru legături neurale de lungă durată, cu facilități pentru administrarea substanțelor nutritive și colectarea deșeurilor corporale. Nimănui nu-i plăcea să se gândească prea mult la aceste detalii, dar nu exista o altă cale dacă voiai să rămâi în conexiune neurală pentru mai mult decât câteva ore. Amatorii de jocuri video se confruntau cu asemenea proceduri stânjenitoare de decenii întregi.

Odată ce Mick fu instalat, Joe îi puse la ochi o

pereche de ochelari de imersie, special proiectați, după ce-i aplicase un unguent pe piele, pentru a-l feri de rănile cauzate de presiune. Ochelarii îl strângeau foarte tare, blocându-i priveliștea asupra laboratorului. Tot ceea ce putea vedea era doar un gol verzui-cenușiu, cu niște cifre roșiatice, lipsite de orice noimă, în partea dreaptă a câmpului său vizual.

— E confortabil? întrebă Joe.

— Încă nu pot să văd nimic.

— Vei vedea.

Joe se întoarse în sala principală de la subsol, pentru a verifica încă o dată corelarea. Părea că stătuse multă vreme acolo. Când îl auzi pe Joe revenind, Mick aproape că se aștepta la niște vești proaste: că legătura se întrerupsese, ori că se stricase o piesă importantă din echipament. În sinea lui, nu i-ar fi părut prea rău dacă s-ar fi întâmplat așa. În starea de șoc din primele ore de după moartea Andreei, ar fi dat orice numai s-o poată vedea din nou. Însă acum, că i se ivise posibilitatea, se arăta foarte ezitant. Știa că, odată cu trecerea timpului, s-ar fi obișnuit cu moartea Andreei. Nu era vorba despre nepăsare aici, ci despre realism. Cunoștea destui oameni care-și pierduseră partenerii și, deși se prea poate să fi trecut prin perioade sumbre imediat după aceea, acum aproape toți păreau împăcați și

relativ mulțumiți. Asta nu însemna că încetaseră să mai simtă ceva pentru cei dragi care muriseră, ci că găsiseră cumva o cale să meargă mai departe. Nu exista niciun motiv să presupună că n-ar putea și el să se refacă emoțional.

Întrebarea era alta: vizitând-o pe Andrea ar grăbi sau ar complica procesul? Poate că ar trebui doar să discute printr-o legătură video sau poate numai la telefon. Dar nu se descurcase niciodată prea bine la comunicarea prin intermediul nici unuia dintre dispozitive.

Știa că trebuia să fie față în față, asta sau nimic.

— E vreo problemă? îl întrebă el pe Joe cu un aer cât se putea de nevinovat.

— Nu, totu-i în ordine. Am așteptat doar să văd dacă cealaltă versiune a ta este pregătită.

— Și este?

— Gata de start. Cineva de la centrul medical tocmai l-a pus sub anestezie. Putem face schimbul oricând ești tu gata.

— Unde-i?

— Aici, zise Joe. Vreau să spun, în camera similară acesteia. Stă întins pe aceeași canapea. Este mai ușor așa; e mai mic șocul când faci trecerea.

— E deja inconștient?

— În comă deplină. La fel ca oricare cărăuș conectat neural. Cu excepția faptului, se gândi

Mick, că omologul său nu plănuise să intre în comă indusă pe cale chimică în vreme ce trupul îi era preluat de un turist de departe. Acesta era lucrul pe care Mick îl dezaproba mai mult decât orice. Cărăușii o făceau pentru bani, iar ei erau întotdeauna cei mai săraci oameni din orice zonă turistică fierbinte, fie că era vreun oraș european bogat ori vreo hazna „autentică” din Lumea a Treia. Nimeni n-ar fi putut aspira vreodată să devină cărăuș. Făceai asta atunci când orice altă opțiune dispăruse. În unele cazuri, nu numai că luase locul prostituției, ci devenise o altă formă de prostituție în toată regula.

Dar de ajuns cu astea. Erau cu toții adulți responsabili aici. Nimeni – cu atât mai puțin cealaltă versiune a sa – nu era exploatat. Celălalt Mick era doar amabil. Nu, *mai* amabil, presupuse Mick, decât ar fi putut fi *el* dacă rolurile ar fi fost inversate, dar nu se putea opri să nu simtă un soi de gratitudine perversă. Cât despre Andrea… ei bine, ea fusese întotdeauna amabilă. Nimeni nu avusese niciodată de spus vreo vorbă rea despre Andrea. Amabilă și atentă până la cer.

Așa că oare ce mai aștepta?

— Poți face trecerea, zise Mick.

Simți mai puțin decât se așteptase. Nu era mai rău decât o tresărire musculară involuntară, ca acelea de care mai avea

ocazional parte la culcare, chiar înainte să adoarmă.

Însă, deodată, se pomeni într-un alt trup.

— Salutare! zise Joe. Cum te simți, bătrâne?

Diferența era că acum îi vorbea celălalt Joe: acel Joe care aparținea lumii în care Andrea nu murise. Joe cel original se afla de partea cealaltă a prăpastiei dintre realități.

— Mă simt…

Dar când Mick încercă să vorbească, sunetul ieși îngrozitor de bolborosit.

— Ai răbdare, spuse Joe. Toată lumea are probleme de vorbire la început. Asta trece repede.

— Nu văd. Nu văd.

— Asta se întâmplă pentru că nu ți-am comutat ochelarii. Stai o clipă.

Vidul verzui-cenușiu dispăru, pentru a fi înlocuit cu o priveliște din interiorul laboratorului. Calitatea imaginii era excelentă. Încăperea arăta la fel, în linii mari, însă pe măsură ce Mick examina interiorul – trimițând semnale nervoase către mușchi, prin legătura neurală, pentru a mișca trupul celuilalt Mick – remarcă unele mici detalii care-i spuseră că aceasta nu era lumea lui. Joe purta o cămașă cu alte carouri, teniși murdari în locul perechii de Converse. În versiunea sa din acest laborator, Joe uitase să întoarcă foaia calendarului pentru luna în curs.

Mick încercă din nou să vorbească. De data asta, cuvintele-i ieșiră mai ușor.
— Chiar sunt aici, nu-i așa?
— Cum e să te simți că scrii istoria?
— Mă simt… al naibii de ciudat, de fapt. Și nu scriu istoria. Când ai să-ți relatezi experimentul, nu voi fi eu cel care a făcut prima călătorie, ci tu, așa cum și trebuie. Aceasta-i doar o repetiție. Pe mine mă poți menționa în vreo notă de subsol, dacă e nevoie.
Joe nu părea convins.
— Cum vrei tu, dar…
— Mă descurc.
Mick se puse în mișcare pentru a coborî de pe canapea. Această versiune a trupului său nu era imobilizată așa cum era cealaltă. Însă, când încercă să se miște, nu se întâmplă nimic. Pentru o clipă, avu o senzație copleșitoare de paralizie. Probabil că scosese un țipăt de groază.
— Încet, zise Joe punându-și mâna pe umărul lui. Numai câte-un pas odată. Conexiunea încă mai are nevoie de timp de acomodare. Vor trece câteva ore până când vei dobândi fluiditate totală în mișcări, așa că nu încerca să alergi înainte să poți merge. Și mă tem că va trebui să te ținem în laborator pentru mai mult timp decât ți-ar plăcea ție. Pe cât de banală e conexiunea neurală, aceasta *nu-i* o simplă

legătură neurală.

Scurtăturile pe care a trebuit să le folosim pentru a obține informațiile prin corelator înseamnă că ne-am expus unor riscuri medicale mai mari decât în cazul kiturilor-standard pentru turiști. Nu există niciun motiv să-ți faci griji, dar vreau să mă asigur că monitorizăm parametrii îndeaproape. Am să fac niște teste dimineața și seara. Îmi pare rău că te bat la cap cu astea, dar vom avea nevoie de cifre pentru lucrarea noastră. Tot ce-ți pot promite este că vei avea suficient timp la dispoziție ca să te întâlnești cu Andrea. Dacă, bineînțeles, mai vrei asta.

— Da, vreau, spuse Mick. Acum, că sunt aici… nu mă întorc, nu?

Joe aruncă o privire spre ceas.

— Hai să facem niște exerciții de coordonare. Asta ne va ține ocupați pentru o oră sau două. Apoi va trebui să fim siguri că ai control deplin asupra vezicii. Altfel, totul ar putea ieși destul de mizerabil. După asta, vom vedea dacă te poți hrăni singur.

— Vreau s-o văd pe Andrea.

— Astăzi nu, zise Joe apăsat. Nu până nu te antrenăm pe-aici.

— Mâine. În mod sigur mâine.

Luni

Se opri la umbra vechiului adăpost verzui pentru bărci de la marginea lacului. Era o zi fierbinte, se apropia amiaza, iar parcul era deja mai plin de vervă decât fusese de la ultimele zile din vara trecută. Funcționarii de prin birouri stăteau în jurul lacului, profitând din plin de pauza de masă: bărbații își slăbiseră nodul cravatelor și-și suflecaseră mânecile și manșetele pantalonilor, femeile își dăduseră jos pantofii și-și slăbiseră bluzele. Copiii se bălăceau în fântânile ornamentale, în vreme ce frații lor mai mari săreau în sus și câțiva metri cu ajutorul unor bețe de pogo asistate de servomecanisme, ultima găselniță cu aspect letal a sezonului. Studenții stăteau culcați în iarba crescută pe pantele blânde, încercând să se bronzeze sau să revadă, cu o săptămână înainte de examen, cursurile neglijate de multă vreme. Mick îi recunoscu pe câțiva dintre ei ca făcând parte din secția lui. Majoritatea purtau ochelari ieftini, de imersiune, cu brațele acoperite aproape până la umeri de mănușile haptice pentru feedback, strâmte și roz. Studenții cei mai însuflețiți stăteau pe spate, arătând și strângând obiecte invizibile suspendate deasupra lor. Părea că încercau să înșface și ultimele scame de nori de pe cerul de un albastru fără cusur de deasupra Cardiffului.

Mick o văzuse deja pe Andrea stând ceva mai

departe, lângă curbura lacului. Acolo conveniseră să se întâlnească și, ceva caracteristic, Andrea venise exact la timp. Privea gânditoare peste lac, părând să ignore cu totul gălăgia din jur. Purta o bluză albă, o rochie roșie-vișinie până la genunchi, pantof decenți, de birou. Părul îi era mai scurt decât și-l amintea el, tuns altfel și abia ajungându-i până la guler. Pentru o clipă – până se întorsese puțin – n-o recunoscuse deloc. Andrea ținea o cafea Starbucks într-o mână și, din când în când, sorbea din pahar sau se uita la ceas. Mick întârziase deja cinci minute și știa că exista riscul ca Andrea să renunțe să-l mai aștepte. Însă la umbra adăpostului pentru bărci, toate certitudinile sale se evaporaseră.

Andrea se întoarse puțin. Își consultă ceasul. Sorbi din paharul de cafea, înclinându-l atât de tare încât Mick deduse că se dusese și ultima picătură. O văzu uitându-se de jur împrejur după un coș de gunoi.

Mick ieși din umbră. Păși peste iarbă și apoi pe ciment, perfect conștient de încetineala mersului său împiedicat. Se mai îmbunătățise de la primele sale eforturi, dar tot se simțea de parcă ar fi încercat să meargă în picioare într-o piscină umplută cu melasă. Joe îl asigurase că toate mișcările lui vor deveni normale pe măsură ce legătura neurală se va calibra, însă era limpede că procesul lua mai mult timp

decât se anticipase.
— Andrea, zise el, însă glasu-i suna împleticit, ca de bețiv, mult prea strident chiar și pentru propriile lui urechi.
Ea se întoarse și-i întâlni privirea. Ezită o clipă înainte să zâmbească, iar când o făcu nu arăta tocmai cum trebuie, de parcă ar fi fost rugată să mențină zâmbetul prea mult, ca pentru o fotografie.
— Salut, Mick! începusem să mă gândesc că…
— Este în ordine.
Se chinui să rostească fiecare cuvânt cu grijă, asigurându-se că ieșea corect înainte de a-l începe pe următorul.
— Doar am avut unele ezitări.
— Nu te condamn. Ce senzații ai?
— Puțin ciudate. Va fi mai bine.
— Da. Asta mi-au spus și mie.
Ea mai sorbi o dată din recipient, cu toate că trebuie să fi fost gol. Stăteau la aproximativ doi metri distanță unul de celălalt, destul de apropiați ca să discute și să arate ca doi prieteni sau colegi care dăduseră unul de altul pe lângă lac.
— E foarte drăguț din partea ta… începu Mick. Andrea scutură repede din cap.
— Te rog. Este în ordine. Am discutat despre asta. Am fost amândoi de acord că este bine să o facem. Dacă situația ar fi fost inversă, nici tu nu ai fi ezitat.

— Poate că nu.

— Te cunosc, Mick. Poate că mai bine decât te cunoști tu însuți. Ai fi făcut tot ce-ai fi putut, ba chiar și mai mult.

— Vreau doar să știi… că nu privesc toate astea superficial. Faptul că trebuie să mă vezi așa… toate cele prin care trece *el* în vreme ce eu sunt pe aici.

— Mi-a spus să-ți transmit că sunt modalități mult mai rele de a-ți petrece o săptămână.

Mick încercă să zâmbească. Își simți mușchii faciali mișcându-se, însă fără a avea o oglindă la îndemână, nu avea cum să aprecieze rezultatul. Momentul începu să treneze. O minge de fotbal căzu cu un pleoscăit în apa lacului și începu să plutească în derivă, îndepărtându-se de mal. Auzi un băiețel începând să plângă.

— Părul tău arată altfel, zise Mick.

— Nu-ți place.

— Ba da. Chiar îți stă bine. Te-ai aranjat așa după ce… oh, așteaptă. Înțeleg. Te îndreptai spre coafor.

Putea vedea zgârietura de pe fața ei, cea cu care se alesese de la bordură când o lovise mașina. Nu avusese nevoie nici măcar de copci. Într-o săptămână de-abia se va mai vedea ceva.

— Nici măcar nu pot începe să-mi imaginez cum a fost pentru tine, spuse Andrea. Nu-mi

pot imagina nici cum te face *asta* să te simți.

— Ajută.

— Nu pari prea convins.

— Vreau să ajute. Și cred că o va face. Numai acum mă simt de parcă am făcut cea mai mare greșeală din viața mea.

Andrea ridică paharul de cafea.

— Vrei una? Fac cinste.

Andrea era avocat consultant. Lucra pentru o mică firmă de avocatură, cu sediul într-o clădire modernă de birouri, în apropierea parcului. Lângă sediul firmei exista o cafenea Starbucks.

— Nu mă cunosc pe acolo, nu?

— Numai dacă nu cumva ai mai avut o a doua slujbă la ei. Haide. Nu-mi place s-o spun, dar ai putea să-ți mai exersezi puțin mersul.

— Numai să nu începi să râzi.

— Nici nu-mi trece prin cap. Ține-mă de mână, Mick. O să fie mai ușor așa.

Înainte să poată da înapoi, Andrea reduse distanța dintre ei și-i luă mâna într-a ei. Era frumos din partea ei că făcuse asta, se gândi Mick. Se întrebase cum va putea el să inițieze prima atingere, iar Andrea îl scutise de stângăciile care mai mult ca sigur s-ar fi produs. Asta era Andrea până în cel mai mic amănunt, gândindu-se mereu la ceilalți și încercând să le ușureze viața, indiferent cât de mică ar fi fost diferența. De asta oamenilor le

plăcea atât de mult de ea; de asta prietenii ei îi erau loiali cu atâta ardoare.

— Va fi bine, Mick, rosti Andrea cu blândețe. Tot ce s-a petrecut între noi… nu mai contează acum. Ți-am spus vorbe grele, tu mie la fel, dar hai să uităm de toate. Să profităm din plin de timpul rămas.

— Mi-e groază să te pierd.

— Ești un om bun. Ai mai mulți prieteni decât îți dai seama.

El transpira de căldură atât de intens, încât ochelarii începură să-i alunece de pe nas. Câmpul vizual i se avântă spre pantofi. Își ridică mâna liberă într-un gest rigid, ca de salut, și împinse ochelarii la locul lor. Mâna Andreei se încleștă pe a lui.

— Nu pot să fac asta, zise Mick. Ar trebui să mă întorc.

— Tu ai pornit-o, făcu Andrea pe un ton apăsat, însă fără să fie răutăcioasă. Acum tot tu trebuie s-o termini. Trebuie să treci prin tot, Mick Leighton.

Marți

Lucrurile stăteau mult mai bine în dimineața celei de-a doua zile. Când se trezi în laboratorul lui Joe Liversedge, în mișcările sale exista o fluență pe care pur și simplu n-o avusese cu o seară înainte, când îi spusese la

revedere Andreei. Acum se simțea de parcă stăpânea trupul gazdei sale și nu doar îl plimba de colo-colo, ca pe o marionetă. Încă mai avea nevoie de ochelari pentru a putea vedea ceva, însă legătura neurală transmitea senzațiile mult mai bine acum, așa că atunci când atingea ceva nu mai simțea nicio urmă din estomparea sau decalajul înregistrate cu o zi înainte. Majoritatea turiștilor erau capabili să obțină o acuratețe rezonabilă în diferențierea tactilă în primele douăzeci și patru de ore. În decurs de două zile, gradul lor de imersiune proprioceptivă era, în general, suficient de bun încât să permită funcții motorii complexe, cum ar fi mersul cu bicicleta, înotul sau schiatul. Turiștii care foloseau legătura mai des, în special cei care reveneau în același corp, treceau de perioada de tranziție chiar și mai repede. Pentru ei era ca și cum s-ar fi mutat înapoi într-o casă după o scurtă absență.

Echipa lui Joe îi făcu o verificare complet în camera anexă. Nu erau decât proceduri de rutină. Amy Flint, studenta lui Joe din cursul postuniversitar, insistă să adauge informații noi în baza de date a testelor tactile pe care o construia pentru studiu. Asta însemna ca Mick să stea așezat la o masă, fără ochelari, și să i se ceară să țină în mână diferite obiecte și să decidă ce formă aveau și din ce erau făcute. Se descurcă excelent, eșuând o singură dată

să facă distincția dintre bilele din lemn și cele din plastic de aceeași greutate și textură. Flint se purta cu o nonșalanță veselă, fără afectarea și sensibilitatea pe care le sesizase la prietenii sau colegii lui. Era limpede că ea nu știa ce se întâmplase; se gândea doar că Joe optase pentru alt subiect de teste în locul lui.

Joe era foarte optimist în privința progresului lui Mick. Totul funcționa bine, de la corpul gazdei și până la echipament. Lățimea de bandă era stabilă, de aproape doi megabiți pe secundă, mai mult decât suficient cât să-i permită lui Mick să folosească un al doilea canal video pentru a putea privi înapoi spre versiunea de dincolo a laboratorului. Celălalt Joe ținea camera de luat vederi în așa fel încât Mick să-și poată vedea propriul său trup, lungit pe canapeaua de imersie de durată. Mick se așteptase să fie tulburat de priveliște, însă întreaga experiență se dovedise a fi neașteptat de banală, ca vizionarea unui film făcut acasă.

Când terminară cu testele, Joe îl duse pe Mick la cantina universității unde mâncă un mic dejun lichid, sorbind trei porții de iaurt cu fructe. În timp ce mânca – un lucru destul complicat, însă era acel gen de activitate care se presupunea că devenea tot mai ușor de făcut, pe măsură ce exersa – privi într-o doară spre televizorul din cantină. Pe ecranul cât

peretele se derulau știrile de dimineață, cu sonorul la minimum. În acel moment se vedeau imagini neclare cu minerii polonezi, surprinși de camerele de supraveghere în timp ce înaintau greoi prin gura de puț joasă, din beton în drum spre punctele lor de lucru. Surparea se declanșase cu trei zile în urmă. Minerii erau încă blocați în subteran în toate liniile de univers care erau în contact cu aceasta, inclusiv a lui Mick.

— Bieții nenorociți! zise Joe, ridicându-și privirile de pe hârtia cu schițe pe care scrisese diferite observații.

— Poate că-i vor salva.

— Da. Poate. Totuși, eu nu mi-aș prea încerca norocul pe acolo. Imaginile făcură loc unui sumar al scorurilor la fotbal. Din nou, majoritatea meciurilor se terminaseră cu rezultate identice de-a lungul liniilor de univers aflate în contact, cu excepția a două sau trei – subliniate pe margine, cu texte de analiză clipind sub ele – care se terminaseră altfel, una dintre echipe fiind chiar descalificată.

După aceea, Mick se deplasă de unul singur până la stația de tramvai și prinse o garnitură până în centrul orașului. Deja simțea că atrăgea mai puțină atenție asupra sa decât cu o zi în urmă. Încă se mișca puțin rigid, putea să-și dea seama numai privindu-și imaginea oglindită în sticlă pe când urca în tramvai, dar

nu mai era nimic comic sau robotizat în asta. Părea o persoană ușor afectată de artrită sau cineva care exagerase cu exercițiile în sala de forță și acum plătea cu o febră musculară.

Pe măsură ce tramvaiul avansa prin trafic, se gândi la seara precedentă, întâlnirea cu Andrea și ziua următoare decurseseră cât de bine putuse spera. La început existase o anumită încordare, însă până să ajungă la Starbucks remarcase o relaxare în comportamentul ei, iar asta-i făcuse să se simtă și el mai lejer. Discutaseră tot felul de fleacuri, evitând acel subiect principal pe care niciunul dintre ei nu voia să-l abordeze. Andrea își luase liber pentru cea mai mare parte a zilei; nu mai trebuia să meargă la biroul de avocatură decât mai târziu, ca să verifice dacă nu se întâmplase ceva în absența sa.

Vorbiră despre ce ar fi putut face cu restul timpului aflat la dispoziția lor.

— Poate am putea merge până în Beacons cu mașina, propuse Mick. Va fi bine sus, pe dealuri, cu o adiere de vânt. Ne plăceau întotdeauna ieșirile în natură.

— A cam trecut ceva vreme de atunci, zise Andrea. Nu-s convinsă că mă mai duc picioarele atât.

— Tu mereu te zoreai să urci pe dealurile acelea.

— Cu accent pe *„zoream”,* din nefericire.

Acum respir din greu și dacă merg în sus pe strada St. Mary cu o plasă de cumpărături în mână.

Mick o privi cu un aer neîncrezător, dar nu putea nega că Andrea avea dreptate. Niciunul dintre ei nu mai era genul de mare amator de ieșiri, așa cum fuseseră când se cunoscuseră, cu cincisprezece ani în urmă, la clubul universitar de drumeții pe dealuri. Pe atunci, petreceau weekenduri îndelungate explorând dealurile din Brecon Beacons și Black Mountains sau mergeau cu mașina până în Snowdonia sau Lake District. Avuseseră parte de momente terifiante, când vremea se întorcea împotriva lor sau se pomeneau că nu se aflau pe culmea care trebuia, însă ceea ce-și amintea Mick mai mult decât orice altceva nu erau frigul și umezeala, ci sentimentul de ușurare când ajungeau într-un local primitor și călduros, pe la sfârșitul zilei, amândoi flămânzi și însetați, încântați de ceea ce realizaseră. Amintiri frumoase, toate. Oare de ce nu continuaseră cu asta, în loc să-și lase weekendurile să fie dominate de probleme de serviciu?

— Uite, poate că mergem în Beacons peste o zi-două, spuse Andrea. Însă cred că pentru azi ar fi prea mult, nu?

— Probabil că ai dreptate, zise Mick.

După o scurtă discuție, căzură de acord să

viziteze castelul, apoi să facă o plimbare cu barca prin golf, ca să vadă mai îndeaproape uriașele și impresionantele sisteme hidrotehnice de apărare împotriva apelor mării. Amândouă acțiunile erau lucruri pe care și le doriseră mereu să le facă împreună, însă pe care le amânaseră de la o săptămână la alta. Castelul gemea de turiști, chiar și într-o zi de la mijlocul săptămânii. Pentru că mulți dintre ei aveau legături neurale, îi oferiră lui Mick șansa nesperată de a trece neobservat. Nimeni nu-i aruncă o a doua privire în timp ce se împleticea alături de alți hoți de trupuri purtători de ochelari, cu toate că el arăta mult mai bogat și mai bine hrănit decât cărăușii obișnuiți. După aceea, se duseră să privească ruinele romane, acolo unde Rachel Liversedge era ocupată să țină o prelegere în fața unui grup de elevi de gimnaziu plictisiți de prin văi.

Lui Mick îi plăcu plimbarea cu barca mai mult decât vizita la castel. Erau destui turiști conectați neural la bordul ambarcațiunii pentru a nu se simți total nelalocul său, iar plimbarea în golf oferea o evadare din căldura înăbușitoare din centrul orașului. Mick simțise chiar și briza atingându-i dosul palmelor, dovadă că legătura neurală se stabiliza.

Andrea fu prima care dirijă conversația spre motivul prezenței lui Mick. Tocmai se întorsese de la bar cu două pahare de carton umplute

până la buză cu o cafea tulbure și fu cât pe ce să le verse când ambarcațiunea se balansă pe neașteptate. Se așeză pe bancheta din lemn tare.

— Am uitat să te întreb, cum a fost la laborator azi-dimineață? întrebă ea degajată. A mers bine totul?

— Foarte bine, zise Mick. Jose spunea că am mers pe doi mega în dimineața asta. Asta-i pe cât de bine puteam spera.

— Chestia asta chiar că trebuie să mi-o explici. Știu că are legătură cu cantitatea de date pe care poți să le trimiți prin conexiune, însă nu știu cum se compară cu ceea ce se folosește pentru un turist tipic.

Mick își aminti ce-i spusese Joe.

— Nu-i așa de bun. Turiștii pot folosi câtă lățime de bandă își pot permite, însă corelatorii lui Joe nu trec niciodată de cinci megabiți pe secundă. La începutul ferestrei de douăsprezece zile, adică. Devine mai rău prin ziua a cincea sau a șasea.

— Doi ajung?

— Cu asta trebuie să se descurce Joe. Mick își ridică mâna și ciocăni în ochelari.

— Potrivit lui Joe, n-ar trebui să ajungă pentru vedere în culori, la rezoluție normală. Însă în laborator se află multe softuri foarte deștepte care pot avea grijă de asta. Programele fac evaluări constante și umplu golurile.

— Cum se vede?

— De parcă aș privi lumea printr-o pereche de ochelari de soare. Și-i scoase de pe nas și-i împinse spre Andrea.

— Doar că ei facilitează văzul – nu văd cu ochii mei... cu ai lui, de fapt. În majoritatea timpului, funcționează suficient de bine încât să nu remarc nimic ciudat. Dacă-mi răsucesc capul repede sau dacă trece foarte repede ceva pe lângă mine, atunci ochelarii au probleme cu imaginea în schimbare.

Își puse ochelarii înapoi, chiar atunci când un pescăruș țâșni la numai câțiva metri de ambarcațiune. Avu pentru un moment senzația că pescărușul se zdrobea în pixeli neclari, de parcă ar fi fost pictat de un cubist, înainte ca ochelarii să limpezească lucrurile și ca totul să revină la normal.

— Dar cum este cu restul? Auzul, atingerile...

— Nu consumă nici pe departe atâta lățime de bandă ca și văzul. După cum zice Joe, informațiile privind postura nu au nevoie decât de câțiva parametri de bază: unghiurile încheieturilor membrelor, chestii din astea. Auzul este destul de simplu, iar simțul tactil este cel mai ușor dintre toate, se pare.

— Chiar așa?

— Așa zice Joe. Ia-mă de mână.

Andrea ezită o clipă, apoi îl apucă pe Mick de mână.

— Acum strânge-o, zise el. Ea-și mări strânsoarea.
— Simți asta?
— Perfect. Este mult mai ușor decât transferul de sunet. Dacă vrei să-mi spui ceva, semnalul acustic trebuie eșantionat, digitalizat, comprimat și transmis prin intermediul conexiunii: sute de biți pe secundă. Însă tactilul nu necesită decât un singur parametru. Sistemul va putea să trimită informația tactilă înapoi chiar și când restul informațiilor ar fi prea dificil de transmis.
— Atunci ăsta-i ultimul lucru care dispare.
— Este simțul cel mai fundamental pe care-l avem. Așa și ar trebui să fie.
După câteva momente, Andrea întrebă:
— Cât va dura?
— Patru zile, spuse Mick încet. Poate cinci, dacă avem noroc. Joe zice că până mâine vom putea estima mai bine curba de declin.
— Sunt îngrijorată, Mick. Nu știu cum am să fac față despărțirii de tine.
El își puse cealaltă palmă peste a ei și strânse, ca răspuns.
— Mă vei revedea.
— Știu. Dar… nu vei fi tu. Va fi celălalt tu.
— Amândoi suntem eu.
— Eu nu așa simt acum. E ca și cum aș avea o aventură în timp ce soțul meu e plecat din oraș.

— N-ar trebui. Sunt soțul tău. Amândoi suntem soțul tău.

Apoi nu mai spuseră nimic, stând în tăcere pe când ambarcațiunea sălta pe apă, în drum spre țărm. Dar nu era pentru că vreunul dintre ei ar fi rostit ceva deranjant; pur și simplu vorbele nu mai erau adecvate. Andrea continuă să-l țină de mână. Mick ar fi vrut ca această dimineață să nu se mai sfârșească: plimbarea cu vaporașul, briza, cerul impecabil de deasupra golfului. Imediat după asta se mustră pentru că se preocupa de trecerea timpului în loc să profite din plin de ceea ce i se întâmpla acum. Asta fusese întotdeauna problema lui, încă de când era copil. Vacanțele școlare fuseseră întotdeauna impregnate cu melancolia puținelor zile rămase din ele.

Însă aceasta nu era o vacanță.

După o vreme, observă că unii oameni se adunaseră la prova și se împingeau în balustradă. Arătau cu toții spre cer. Unii dintre ei își scoseseră celularele.

— Se întâmplă ceva, zise Mick.

— Văd și eu, răspunse Andrea. Îi atinse fața, dintr-o parte, dirijându-i privirea până când ajunse să privească în sus pe cât i-o permitea gâtul.

— Este un avion.

Mick așteptă până când ochelarii înregistrară prezența micului punct mișcător al aeronavei

care lăsa în urma ei o dâră de condens. Simți o undă de antipatie spre oricine mai avea încă privilegiul de a zbura când restului omenirii i se luase acest drept. Zborul fusese un vis frumos cât existase. Nu avea nicio idee ce acțiune politică sau militară susținea avionul, însă era floare la ureche să afle dacă îl interesa. Știrea urma să apară în toate ziarele de după-amiază.

Avionul nu survola doar această versiune a Cardiffului, dar și a lui. Acesta fusese lucrul cel mai dificil de acceptat de la moartea Andreei. Lumea își vedea mai departe de treabă, netulburată de o simplă tragedie individuală. Andrea murise într-un accident în lumea lui și supraviețuise fără nicio zgârietură în aceasta, iar direcția luată de avion nu se modificase într-o manieră sesizabilă (în oricare dintre realități).

— Ador să văd avioane, zise Andrea. Îmi amintesc cum erau lucrurile înainte de interdicție. Ție nu?

— De fapt, spuse Mick, pe mine mă cam întristează.

Miercuri

Mick știa cât de ocupată fusese Andrea în ultima vreme, așa că încercă s-o convingă să nu-și mai ia zile libere de la serviciu. Andrea

protestase, spunând că munca ei putea fi preluată de colegi pentru câteva zile. Mick știa adevărul – că Andrea practic conducea firma de una singură – însă, până la urmă, ajunseră la un compromis: Andrea își va lua liber de la serviciu, dar va fi acolo prima, dis-de-dimineață, pentru a putea stinge orice foc mai serios.

Mick conveni să se întâlnească a doua zi cu ea la birou, la ora zece, după seria lui de teste. Încă mai simțea totul la fel cu o zi înainte – de fapt, poate că mișcările sale corporale deveniseră chiar mai fluente. Însă, când Joe termină testele, rezultatele erau ceva de care Mick se temuse în tăcere, știind totuși că nu se putea altfel. Calitatea conexiunii continua să se degradeze. Potrivit lui Joe, acum funcționa cu unu virgulă opt mega pe secundă. Văzuseră destule curbe de degradare ca să fie capabili să extrapoleze până la începutul săptămânii următoare. Legătura va fi înecată în zgomotul de fond duminică, pe la ora ceaiului, cu trei ore în plus sau în minus.

Dacă ar fi început mai repede, se gândi Mick. Însă Joe făcuse tot ce-i stătuse în putere. Astăzi – în pofida mesajului prevestitor de rău primit la laborator – senzația sa de imersiune în lumea paralelă devenise totală. Pe măsură ce orașul scăldat în lumina soarelui se desfășura dincolo de geamurile tramvaiului,

Mick găsi că-i era aproape imposibil să creadă că nu era fizic prezent în corpul său, ci lungit pe o canapea, în versiunea cealaltă a laboratorului. Peste noapte, receptivitatea sa tactilă se îmbunătățise remarcabil. Când se apuca de bara de susținere din tramvai în timp ce lua curbele în viteză – simțea răceala aluminiului și suprafața unsuroasă, acolo unde fusese atinsă de alte mâini.

La firmă, colegii Andreei îl salutară cu un aer firesc, natural, ceea ce-l descumpăni. Se așteptase la expresii stângace de simpatie, la ocheade timide, aruncate atunci când credeau că nu se uita. În loc de asta, fu așezat pe un loc în hol și apoi lăsat să răsfoiască tot felul de broșuri lucioase în timp ce aștepta ca Andrea să-și facă apariția. Nu-i oferiră nici măcar ceva de băut.

Răsfoi broșurile fără niciun chef. Slujba Andreei fusese întotdeauna un prilej de tensiune în relația lor. Dacă Mick nu aproba legăturile neurale, avea chiar și mai puțin timp pentru hultanii avocățești care se umpluseră de bani de pe urma proceselor pentru daune în urma rănirilor provocate de această tehnologie. Însă acum îi era mai dificil să își reia obișnuitul sentiment de superioritate morală. Unor oameni cât se putea de cumsecade li se *întâmplaseră* lucruri neplăcute din cauza neglijenței sau

economisirii resurselor. Dacă legăturile neurale urmau să facă parte din realitate, atunci cineva trebuia să se asigure că victimele primeau compensațiile. Se întrebă de ce asta nu-i fusese niciodată clar înainte.

— Sal'tare! făcu Andrea, aplecându-se spre el.

Îi dădu un sărut convențional, fără să-i atingă buzele.

— Iartă-mă, a durat mai mult decât credeam.

— Putem pleca acum? întrebă Mick, punând broșura jos.

— Da. Am terminat aici.

Afară, în timp ce mergeau pe trotuar, în umbra clădirii comerciale înalte, Mick întrebă:

— Colegii tăi n-au habar de asta, nu? Nimeni de la birou nu știe ce-i cu noi.

— M-am gândit că așa ar fi cel mai bine, zise Andrea.

— Nu știu cum poți că continui să pretinzi că nu e nimic în neregulă.

— Mick, dar chiar că *nu e* nimic în neregulă. Trebuie să percepi totul din punctul meu de vedere. Eu nu mi-am pierdut soțul. Pentru mine nu s-a schimbat nimic. Când vei dispărea de aici – adică atunci când toate astea se vor termina și am să-l recuperez pe celălalt *tu* – viața mea se va derula normal. Știu că ceea ce ți s-a întâmplat este o tragedie și, crede-mă, sunt la fel de tulburată ca oricine altcineva.

— Tulburată, rosti Mick încet.

— Da, tulburată. Aș minți dacă aș spune că sunt paralizată de durere. Sunt o ființă umană, Mick. Nu sunt capabilă să simt o durere emoțională foarte intensă la gândul că o versiune de-a mea de cine știe pe unde a fost călcată de o mașină doar pentru că a alergat să se tundă. Mă face să mă simt ca o vacă proastă. În cel mai rău caz, ajung să mă simt cam ciudat, puțin înfiorată. Dar nu cred că-i ceva peste care să nu pot trece fără probleme.

— Mi-am pierdut soția, spuse Mick.

— Știu, și-mi pare rău. Mai mult decât îți poți imagina. Dar dacă te aștepți ca viața *mea* să se oprească zdrobită în loc…

El i-o tăie imediat.

— Deja mă estompez. Azi-dimineață, rata de transfer era de unu virgulă opt.

— Ai știut mereu că se va întâmpla așa. Nu-i o surpriză.

— Vei observa diferența la mine cam pe la sfârșitul zilei.

— Încă nu-i sfârșitul zilei, așa că nu te mai agăța de asta. Bine? Te rog, Mick. Ești în pericol real de strica totul tu însuți.

— Știu, și încerc să n-o fac, zise el, însă spuneam că lucrurile nu vor sta mai bine ca acum… Cred că astăzi va fi ultima mea șansă, Andrea. Ultima mea șansă de a fi cu tine, adică, ultima șansă de a fi împreună cu tine așa cum se cuvine.

— Vrei să spui să te culci cu mine? zise Andrea cu vocea scăzută.
— Încă n-am discutat despre asta. Este în ordine. Nu mă așteptam să se întâmple fără măcar o mică discuție. Însă nu există niciun motiv pentru care…
— Mick, eu… începu Andrea.
— Ești încă soția mea. Încă te mai iubesc. Știu că am noi probleme, dar acum îmi dau seama cât de prostești erau toate. Ar fi trebuit să te sun mai repede. Am fost un imbecil. Apoi s-a întâmplat ce s-a întâmplat… asta m-a făcut să-mi dau seama ce om minunat ești și că ar fi trebuit să realizez asta de unul singur, însă n-am făcut-o… Am avut nevoie de un accident care să mă zgâlțâie, să mă facă să văd cât de norocos am fost să te întâlnesc. Iar acum am să te pierd din nou și nu știu cum am să suport asta. Dar, cel puțin, acum putem fi din nou împreună… vreau să spun, așa cum trebuie.
— Mick…
— Ai spuse deja că s-ar putea să te întorci la celălalt Mick. Poate că așa a trebuit să fie, ca să putem vorbi din nou. Ideea este că, dacă o te împaci cu el, nimic nu ne oprește să fim împreună acum. Eram un cuplu înainte de accident; putem fi o cuplu și acum.
— Mick, nu-i același lucru. Tu ți-ai pierdut soția. Eu nu sunt *ea.* Eu sunt o ciudățenie pentru care nu există niciun cuvânt. Iar tu nu

ești chiar soțul meu. Soțul meu zace într-o comă indusă medical.

— Știi că nimic din toate astea nu contează cu adevărat.

— Pentru tine

— Nici pentru tine n-ar trebui să conteze. Iar soțul tău din întâmplare, chiar eu – a fost de acord cu asta. Știa precis ceea ce urma să se întâmple. La fel și tu.

— Am crezut că lucrurile ar merge mai bine – mai civilizat dacă am păstra o oarecare distanță.

— Vorbești de parcă am fi divorțați.

— Mick, ne-am despărțit deja. Nu ne vorbeam. Nu pot uita ce s-a întâmplat înainte de accident, de parcă n-ar mai fi contat nimic.

— Știu că nu ți-e ușor.

Mergeau într-o tăcere stânjenitoare pe străzile din centrul orașului, pe care pășiseră de mii de ori înainte. Mick o întrebă pe Andrea dacă voia o cafea, dar îi răspunse că băuse una la birou, nu cu mult înainte să sosească el. Poate mai târziu. Se opriră ca să traverseze strada în apropierea unuia dintre buticurile favorite ale Andreei, iar Mick o întrebă dacă putea să-i cumpere ceva.

Andrea păru luată prin surprindere de această sugestie.

— N-am nevoie să-mi cumperi nimic, Mick. Nu-i ziua mea sau ceva.

— Ar fi drăguț să-ți dau un cadou. Ceva care să-ți amintească de mine.

— N-am nevoie de nimic care să-mi amintească de tine, Mick. Vei fi mereu acolo.

— Nu trebuie să fie cine știe ce. Doar ceva ce vei folosi din când în când și care te va face să te gândești la mine. La *acest* eu, nu la cel care se va deplasa în acest trup peste câteva zile.

— Atunci, dacă tot insiști…

Își dădea seama că Andrea încerca să pară încântată de idee, dar nu prea reușea.

— Era o poșetă pe care am văzut-o săptămâna trecută…

— Ar fi trebuit s-o cumperi când ai văzut-o.

— Am pus bani deoparte pentru coafor.

Așa că Mick îi cumpără poșeta. Își notă în minte stilul și culoarea, intenționând să cumpere una identică săptămâna următoare. Din moment ce nu cumpărase darul pentru soția lui din propria sa linie a universului, era posibil să plece din magazin cu exact exemplarul echivalent al poșetei tocmai cumpărate.

Se duseră din nou în parc, apoi vizitară Muzeul Național al Țării Galilor, apoi ieșiră din nou în oraș pentru masa de prânz. Pe cer erau câțiva nori în plus față de ultimele două zile, însă albeața lor de crom nu făcea altceva decât să facă albastrul și mai lucitor și mai permanent. Nu se mai vedeau avioane

nicăieri, nici dâre de condensare. Se dovedise că avionul – care fusese într-adevăr militar – pe care îl văzuseră ieri se ducea în Polonia, având la bord o echipă de specialiști în salvări din subteran. Mick își aminti de indignarea lui la vederea avionului și acum îi păru rău pentru asta. La bordul lui se aflaseră femei și bărbați curajoși, și probabil acum își puneau propria lor viață la bătaie pentru a salva alți bărbați și femei curajoși, blocați la kilometri întregi sub pământ.

— Ei bine, făcu Andrea după ce achitară nota, presupun că a sosit momentul adevărului. M-am tot gândit la ce-mi spuneai mai devreme și poate că…

Lăsă fraza în aer, ațintindu-și privirea asupra resturilor salatei, înainte de a continua.

— Putem pleca acasă, dacă vrei. Dacă vrei cu adevărat așa ceva.

— Da, spuse Mick. Asta vreau.

Luară tramvaiul înapoi până acasă la ei. Andrea se folosi de cheia ei pentru a descuia ușa. Era doar începutul amiezii, iar în casă era o răcoare plăcută și draperiile și jaluzelele erau încă trase. Mick îngenunche și culese de jos scrisorile căzute pe preș. Majoritatea erau facturi. Le așeză pe măsuța de la marginea holului, având un vag sentiment de eliberare. Mai mult ca sigur, când va ajunge acasă se va confrunta cu aceleași facturi, însă *acestea*

erau problema altuia.

Se descălță de pantofi și intră în sufragerie. Pentru un moment rămase descumpănit, simțindu-se de parcă s-ar fi aflat cu adevărat într-o casă străină. Ecranul era pe un alt perete; masa din sufragerie era mutată în diagonală, până în cealaltă jumătate a încăperii, iar canapeaua și fotoliile fuseseră schimbate și mutate.

— Ce s-a întâmplat?

— Oh, am uitat să-ți spun, zise Andrea. Am simțit nevoia unei schimbări. Ai venit pe aici și m-ai ajutat să le mut.

— Asta-i mobilă nouă.

— Nu, sunt doar alte cuverturi. Nu sunt noi, doar că nu le-am scos la vedere mai multă vreme. Acum ți le amintești, nu-i așa?

— Cred că da.

— Haide, Mick. N-a trecut chiar atât timp. Le-am primit de la mătușa Janice, îți amintești?

Ea-i aruncă o privire disperată.

— Am să le mut înapoi. Am *fost* cam lipsită de considerație, cred. Nu m-am gândit nicio clipă cât de ciudat ți se va părea să vezi apartamentul aranjat astfel.

— Nu, e în regulă. Pe bune, este așa cum trebuie.

Mick se uită în jur, încercând să-și întipărească în minte amplasarea mobilei și decorul interior, de parcă ar fi avut de gând să

reproducă totul când revenea în propriul său trup, în propria lui versiune a casei.
Poate că așa va face.
— Am ceva pentru tine, zise Andrea brusc, întinzându-și mâna până la raftul de sus al bibliotecii. Am găsit asta azi-dimineață, după secole de căutări.
— Ce-i? întrebă Mick.
Ea-i întinse lucrul acela. Mick văzu dreptunghiul laminat de plastic roz, pătat și cu colțurile îndoite. De-abia când încercă să-l prindă, dar se desfăcu și-și deșertă hârtia împăturită din interior, își dădu seama că era o hartă.
— Fir-ar a naibii! N-aș fi avut habar unde s-o caut. Mick împături harta și cercetă învelitoarea. Era una dintre hărțile lor de pe vremea excursiilor printre dealuri, acoperind acea parte din Brecon Beacons unde fuseseră cel mai mult în drumeții.
— Doar mă gândeam că... văzându-te atât de doritor... poate nu ne-ar strica să ieșim din oraș. Nu mă gândesc la nimic aventuros.
— Mâine?
Ea-i aruncă o privire preocupată.
— Asta mi-am zis și eu. Vei fi în regulă până atunci, nu?
— Nicio problemă.
— Atunci aduc eu ce trebuie pentru picnic. La Tesco au un coș destul de apetisant pentru

prânzul la iarbă verde. Cred că încă mai avem vreo două termosuri pe aici.

— Nu contează acum termosurile, cum stăm cu ghetele pentru drumeții?

— Sunt în garaj, zise Andrea. Împreună cu rucsacurile. Le scot astă-seară.

— De-abia aștept asta, făcu Mick. Pe bune. Foarte frumos din partea ta că ești de acord.

— Doar dacă nu te aștepți să escaladez Pen y Fan fără să-mi trag răsuflarea.

— Pariez că ai să fii surprinsă de câte poți.

Ceva mai târziu, urcară la etaj, în dormitorul lor. Jaluzelele erau deschise doar atât cât să arunce dungi albicioase pe pereți și pe așternut. Andrea se dezbrăcă și apoi îl ajută pe Mick să-și dea jos hainele. Pe cât de bine-și controla acum trupul, funcțiile motorii delicate – precum deschisul nasturilor și al fermoarelor – necesitau mult mai mult exercițiu și nu avea destul timp pentru asta.

— Va trebui să mă ajuți să mă și îmbrac după aceea, zise el.

— Iar începi cu temerile tale despre viitor.

Se întinseră împreună în pat. Mick se simțise excitat cu mult timp înainte ca trupul locuit acum de el să înregistreze vreo modificare. Avusese o erecție în laborator, în cealaltă parte a orașului dintr-o altă linie a universului. Putea simți chiar și plasticul rigid al cateterului său urinar. Oare celălalt Mick, cufundat într-o

comă profundă, va reține vreo impresie vagă a ceea ce se întâmpla aici? Din când în când apăreau relatări despre oameni ieșiși din comă cu amintiri despre cele suferite de corpul lor în vreme ce ei erau inconștienți, însă diferitele organizații guvernamentale susțineau că toate acestea erau doar legende urbane.

Făcură dragoste lent, cu prudență. Mick devenise mai conștient de propria sa neîndemânare, iar jena nu făcu decât să-i amplifice rigiditatea mișcărilor. Andrea făcu tot ce-i stătea în putere ca să-l ajute, să acopere hăul dintre ei, însă nu putea face miracole. Era răbdătoare și îngăduitoare, chiar și atunci când aproape că o răni fizic. Când ajunse la orgasm, Mick simți mai întâi că asta se petrecea cu trupul din laborator. Apoi trupul pe care îl folosea reacționă și el, cu câteva secunde mai târziu. Ceva din asta i se transmise prin conexiunea neurală; nu tocmai plăcere, ci confirmarea că plăcerea se produsese.

După aceea, rămaseră în pat, cu picioarele și mâinile încolăcite. O adiere făcea jaluzelele să se miște înainte și înapoi, lovindu-se de fereastră. Alternanța lentă a luminii și a umbrei, ciocănitul discret al plasticului pe sticlă erau ca legănatul unei bărci în acalmie. Mick se pomeni că alunecă într-un somn fericit. Visă că se afla pe un vârf din munții

Brecon Beacons, privind în jos spre văile scăldate în lumina soarelui ale Țării Galilor, cu Andrea lângă el, amândoi senini, ca într-o imagine de broșură de călătorii.

Când se trezi, câteva ore mai târziu, o auzi mergând prin casă, la parter. Se întinse după ochelari – și-i scosese cu câteva ore înainte – și se strădui să coboare din pat. Atunci simți. Cândva, în acele ore languroase, pierduse încă puțin controlul asupra trupului său. Se ridică și se duse la ușă. Încă putea merge, însă ușurința cu care o făcuse marți dispăruse acum. Când ajunse pe palier și se uită în jos pe trepte, ochelarii se străduiră să facă față schimbării bruște de decor. Imaginea se fractură, se reasamblă. Se duse să se sprijine de balustradă, iar mâna își pierdu conturul, devenind o dâră lungă de carne.

Începu să coboare treptele, ca un om care cobora de pe munte.

Joi

Dimineața fu și mai rău. Rămase peste noapte în casă, apoi luă un tramvai până la laborator. Deja putea simți un decalaj măsurabil între trimiterea intențiilor sale de mișcare și acțiunea corespunzătoare a trupului. Mersul era încă în faza controlabilă, însă toate celelalte funcții deveniseră mult mai dificile.

Făcuse mizerie încercând să ia micul dejun în bucătăria Andreei. Nu fu nicio surpriză când Joe îi spuse că legătura se redusese la unu virgulă doi mega și scădea în continuare.

— Și până la sfârșitul zilei? întrebă Mick, cu toate că putea vedea și singur listarea.

— Zero virgulă nouă, poate chiar opt.

Îndrăzni să-și spună că poate încă mai era posibil să facă ceea ce plănuiseră, dar ziua se transformă în curând într-un catalog al funcțiilor în declin. La amiază se întâlni cu Andrea la ea la serviciu și apoi se duseră la o firmă de închirieri de mașini, unde rezervară un vehicul pentru o zi. Andrea conduse afară din Cardiff, prin văi, pe autostrada A470, de la Merthyr la Brecon. Intenționaseră să meargă pe jos până la piscul Pen y Fan, o ascensiune pe care o făcuseră de zeci de ori pe vremea drumețiilor lor pe dealuri. Andrea cumpăra întotdeauna de la Tesco un coș de picnic și umplea și pregătea cele două rucsacuri. Îl ajută pe Mick să-și pună bocancii.

Coborâră din mașină la Storey Arms, apoi urmară o cărare bine bătută care șerpuia în sus, pe munte. Mick se simți puțin rușinat la început. Pe vremea când făceau drumeții, obișnuiau să se uite cu dispreț spre hoardele care se târau spre Pen y Fan, mai ales spre cei care urcau acolo pe cărarea de la cârciumă. Priveliștea din vârf făcea să merite efortul, dar,

de regulă, își propuneau să termine în aceeași zi unul sau două trasee de ascensiune, și întotdeauna evitau traseele lejere. Acum Mick plătea pentru aerele de superioritate de pe vremuri. Ceea ce începuse ca o competiție plăcută deveni foarte repede ceva imposibil de suportat. Deși nu credea că Andrea începuse să-și dea seama, găsea că îi era mult mai greu decât se așteptase să meargă pe suprafața dură și abruptă a cărării. Efortul îl storcea de energie, împiedicându-l să se bucure de priveliște ori să guste din plăcerea de a fi împreună cu Andrea. Când se dezechilibră prima oară, Andrea nu se agită cine știe ce; ea se împiedicase o dată pe cărarea uscată și crăpată. Însă foarte curând lui îi veni greu să străbată mai mult de o sută de metri fără să-și piardă echilibrul. Știa, cu sufletul greu, că-i va fi destul de dificil și să se întoarcă la mașină. Muntele era la peste trei kilometri distanță și n-ar mai avea nicio șansă la prima pantă.

— Ești în regulă, Mick?

— Sunt bine. Nu-ți face probleme pentru mine. Sunt afurisiții ăștia de bocanci. Nu pot să cred că mi se vor potrivi vreodată.

Mărșălui cât putu de mult, refuzând să se dea bătut, însă mersul deveni tot mai dificil și ritmul mai lent. Când se împiedică din nou, iar de data asta își juli fluierul piciorului prin pantaloni, știu că se sforțase până la limită.

Timpul nu stătea pe loc. Muntele ar fi putut fi foarte bine și Himalaya, șansele lui de escaladare ar fi fost la fel.
— Îmi pare rău. Nu mai sunt bun de nimic. Du-te fără mine. E o zi prea frumoasă ca să nu termini ascensiunea.
— Hei.
Andrea îl luă de mână.
— Nu fii așa. Întotdeauna a fost greu. Uite cât de departe am ajuns.
Mick se întoarse și privi abătut în josul văii.
— Cam trei kilometri. Încă mai pot vedea cârciuma.
— Ei bine, se simte ca și cum ar fi fost mai mult. În afară de asta, pare un loc numai bun pentru un picnic.
Andrea oferi un mic spectacol teatral și se frecă pe coapsă.
— Oricum, sunt gata să ne oprim. Cred că m-am ales cu o întindere la mușchi trăgând așa tare de la cocioaba aia.
— Spui doar așa.
— Gura, Mick. Eu sunt fericită, bine? Dacă vrei să transformi asta într-o hălăduială jalnică și dureroasă, n-ai decât. Eu rămân aici.
Andrea așternu pătura în apropierea unui pârâu secat și despachetă mâncarea. Conținutul coșulețului de picnic arăta într-adevăr foarte bine. Gustul îi parveni prin legătura neurală ca o impresie fragilă și

diluată, mai mult ca o *amintire* a gustului decât ca senzația însăși. Dar reuși să mănânce fără să împrăștie prea mult resturile și unele senzații se apropiară destul de mult de plăcere. Mâncară ascultând păsările, fără să-și spună prea multe. Din când în când, treceau de ei și alți drumeți, aproape fără a-i învrednici cu vreo privire în timp ce-și continuau urcușul spre dealuri.

— Cred că n-ar fi trebuit să mă amăgesc atât că aș putea să urc pe munte, zise Mick.

— *A fost* un plan puțin cam ambițios, se învoi Andrea. Ar fi fost destul de dificil și fără legătura neurală, ținând cont de cât de tare ne-am fleșcăit amândoi.

— Cred că ieri m-aș fi descurcat mai bine. Chiar și în această dimineață... am fost convins de-a binelea că aș putea face asta, atunci când am intrat în mașină.

Andrea îi atinse coapsa.

— Ce simți?

— Ca și cum m-aș îndepărta. Ieri mă simțeam de parcă eram cu totul în trup, pe deplin. Ca o față care umple o mască. Astăzi este altfel. Încă mai pot vedea prin mască, dar se tot îndepărtează.

Andrea păru dusă pe gânduri preț de câteva clipe. El se întrebă dacă nu cumva ceea ce spusese o amărâse. Dar când ea vorbi din nou, era ceva în glasul ei – un fel de fermitate

oțelită – la care nu se așteptase, însă era tipic pentru Andrea.
— Ascultă-mă, Mick.
— Ascult.
— Am de gând să-ți spun ceva. Astăzi e prima zi de mai; e doar trecut de ora două după-amiaza. Am plecat din Cardiff la unsprezece. Anul viitor, pe vremea asta, exact în această zi, am să revin aici. Am de gând să iau un coș de picnic și să urc până sus, pe Pen y Fan. Am să plec din Cardiff la aceeași oră. Și am să fac același lucru și în anul următor și-așa mai departe.
La fiecare întâi mai. Indiferent în ce zi din săptămână cade. Indiferent cât de oribilă este vremea. Am să urc pe acest munte și nimic de pe lume nu mă va putea opri.
Îi trebuiră câteva secunde până să-și dea seama ce spunea.
— Împreună cu celălalt Mick?
— Nu. Nu pretind că n-o să urcăm niciodată împreună acest deal, însă, când am să-l escaladez de fiecare întâi mai, voi fi singură.
Privi deschis spre Mick.
— Și tu o vei face, tot de unul singur. Îți vei găsi pe altcineva. Sunt sigură de asta. Însă, indiferent cine va fi ea, acea zi va trebui să ți-o rezervi numai pentru tine. Pentru ca tu și cu mine să ne putem bucura de ea.
— Nu vom putea comunica. Nici măcar nu

vom ști dacă celălalt se ține de plan.
— Ba da, făcu Andrea apăsat. Vom ști. Pentru că este o promisiune, nu? Cea mai importantă pe care fiecare dintre noi a făcut-o în întreaga sa viață. Astfel vom ști. Fiecare dintre noi va fi în propriul său univers sau linie a universului, sau oricum îi spui tu. Dar amândoi vom sta pe același munte galez. Amândoi vom privi același peisaj. Iar eu am să mă gândesc la tine, și tu la mine.
Mick mângâie părul Andreei cu o mână rigidă. Nu-și mai putea face degetele să-l asculte.
— Tu chiar vorbești serios, nu?
— Bineînțeles că vorbesc serios. Însă nu promit nimic până când nu ești și tu de acord cu partea ta. Ești, Mick?
— Da, spuse el. O fac.
— Aș vrea să mă fi gândit la ceva mai bun. Aș putea spune să ne întâlnim întotdeauna în parc. Dar acolo mai sunt și alții, nu m-aș simți cu totul singură. Eu vreau liniște și izolare, ca să-ți pot simți prezența. Și pe deasupra, într-o bună zi ar putea să defrișeze parcul și să ridice un centru comercial în locul lui. Însă muntele va fi mereu acolo. Cel puțin, atât timp cât trăim noi.
— Și când vom îmbătrâni? N-ar trebui să cădem la învoială să nu mai escaladăm munții când ajungem la o anumită vârstă?
— Iar începi, zise Andrea. E decizia ta. Eu am

de gând să continui să urc până în ziua când mă vor pune în lada de lemn. Nu mă aștept la mai puțin din partea ta, Mick Leighton.

El scoase cel mai frumos zâmbet de care era capabil.

— Atunci... va trebui să-mi dau toată silința, nu?

Vineri

Dimineața, Mick era deja paraplegic. Conexiunea neurală încă funcționa perfect, însă rata transmiterii datelor de la o linie a universului la cealaltă devenise prea scăzută pentru a permite o acțiune atât de complexă și de dependentă de feedback cum era mersul. Controlul său asupra degetelor devenise atât de greoi, încât i se părea că avea mănuși de box pe mâini. Putea ține ceva în mână dacă i se dădea, însă devenea tot mai dificil să manipuleze obiecte simple, chiar și pe cele care nu prezentaseră niciun fel de probleme cu douăzeci și patru de ore înainte. Când încercă să apuce iaurtul, la micul dejun, reuși doar să-l răstoarne pe masă. Mâna lui păruse a se întinde spre iaurt acoperind prea repede distanța. Potrivit lui Joe, pierduse peste noapte percepția în adâncime. Ochelarii, sesizând scăderea ratei de transfer, nu mai trimiteau înapoi în laborator imagini stereoscopice.

Încă se mai putea deplasa. Echipa anticipase acest stadiu și se asigurase că scaunul pe roți, cu motor electric, era pregătit. Comenzile sale butucănoase erau proiectate să poată fi folosite de cineva cu coordonare redusă a funcțiilor motorii pe partea superioară a corpului. Scaunul era echipat și cu un buton de alarmă, astfel că Mick putea cere ajutor dacă simțea că posibilitățile lui de control dispăreau mai repede decât se prevăzuse. Dacă ar fi intrat într-o paralizie bruscă și totală, scaunul ar fi solicitat ajutor trecătorilor. În eventualitatea unei urgențe medicale extreme, s-ar fi orientat singur spre cel mai apropiat punct de prim ajutor specializat.

Andrea veni până la laborator ca să-l vadă. Mick voia o ultimă ieșire în oraș cu ea, dar cu toate că se arătase entuziasmată atunci când vorbiseră de asta la telefon, acum șovăia.

— Ești sigur? A fost așa de bine joi. Ar fi păcat ca acum să stricăm amintirea asta.

— Sunt bine, zise Mick.

— Vreau doar să spun că ne-am putea plimba oricând prin parcurile de aici.

— Te rog, făcu Mick. Asta-i ceea ce… vreau eu.

Vocea-i era înceată și vorbirea imprecisă. Părea beat și deprimat. Dacă Andrea remarcase – și era sigur că o făcuse – se abținea de la orice observație.

Ieșiră în oraș. Era greu să urce scaunul pe roți în tramvai, cu tot ajutorul Andreei. Nimeni nu părea să știe cum să coboare rampa de acces. Unul dintre beneficiile tehnologiei legăturilor neurale era că nu prea mai vedeai oameni în scaune pe roți. Tehnologia care permitea unei persoane să controleze corpul alteia facilitase și evitarea leziunilor de coloană. Mick era conștient că atrăgea asupra sa mai multă atenție decât în ziua precedentă. Pentru majoritatea oamenilor, scaunele cu rotile constituiau o oroare medicală a trecutului, la fel ca plămânii de oțel sau protezele pentru picioare.

Pe monitorul video din tramvai urmări o știre despre minerii polonezi. Nu era de bine. Echipa de salvare avusese un anumit număr de opțiuni, implicând cel puțin trei căi posibile spre oamenii blocați în subteran. După ce evaluaseră cu grijă toate datele – conștienți cât de puțin timp le mai rămăseseră victimelor – o aleseseră pe cea care promitea să fie cea mai rapidă și sigură cale de abordare a problemei.

Se dovedise a fi o greșeală, una fatală pentru mineri. Salvatorii ajunseseră într-o secțiune inundată și fuseseră nevoiți să se retragă, cu defecțiuni la echipamentul lor și rănirea unuia dintre membri echipei. Totuși, minerii *fuseseră* salvați într-una dintre liniile universului

contactate. În acea realitate, unul dintre membrii echipei de salvare alunecase pe gheață și-și fracturase șoldul în timp ce urca în avion. Pierderea acelui om care fusese un susținător foarte zgomotos al abordării celei mai rapide căi – avusese drept consecință alegerea de către echipă a unei alte rute. Se nimerise să fie decizia corectă. Avuseseră parte de obstacole și dificultăți, însă, în cele din urmă, răzbătuseră până la minerii blocați.

Când se întâmplase asta, contactul cu acea linie a universului aproape că se pierduse. Nici cele mai bune metode de compresie nu puteau face față imaginilor în mișcare. Cele recepționate, ale oamenilor eliberați de sub pământ, erau granulate și monocrome, ca o fotografie de ziar mărită, veche de o sută de ani. Se strecuraseră peste hău în ultimele momente înainte ca zgomotul de fond să înghită semnalul.

Însă informația era inutilă. Chiar dacă știau acum că exista o rută sigură spre mineri, echipa de salvare din această linie a universului nu mai avea timp să acționeze.

Știrile nu îmbunătățiră starea de spirit a lui Mick. Ieșirea în oraș se dovedi a fi exact decizia proastă prezisă de Andrea. Pe la mijlocul zilei, controlul său motric se deteriorase și mai mult, până într-acolo încât întâmpina dificultăți în a-și dirija scaunul.

Vorbirea sa deveni tot mai neclară, așa că Andrea trebuia să-l roage să repete. Defensiv, el se rezumă la cuvinte monosilabice. Chiar și auzul său începea să se deprecieze, pe măsură ce informațiile auditive erau compresate la o rată și mai sălbatică. Nu mai putea distinge ciripitul păsărilor de zgomotul din trafic ori circulația de foșnetul copacilor din parc. Când îi vorbea Andrea, i se părea că toate cuvintele fuseseră procesate printr-un sintetizator de sunet, apoi tăiate și montate la loc într-o aproximare metalică a vocii ei normale.

La ora trei, ochelarii nu mai puteau susține vederea în culori. Programul se comută pe o paletă limitată. Orașul părea o fotografie colorată de mână, spălăcită și ștearsă. Fața Andreei oscila între alb și un cenușiu bolnăvicios.

Pe la ora patru, Mick era paralizat total, de la gât în jos. La cinci, ochelarii reveniseră la imagini alb-negru. Numărul de cadre se redusese la zece pe secundă și scădea încontinuu.

Pe la începutul serii, Andrea nu mai putea să înțeleagă ce spunea Mick. El realiză că nu mai putea atinge butonul de alarmă. Deveni agitat, dând aiurea din cap. Îi ajunsese. Voia să fie scos din legătura neurală și aruncat în propriul său trup aflat în așteptare. Nu mai simțea că se afla în corpul lui Mick, dar nici într-al său.

Era prins undeva, între ele, neajutorat și aproape orb. Când îl năpădi panica, era ca un val înspumat, implacabil.

Alarmată, Andrea îl duse înapoi în laborator. La vremea când se pregăti să-și ia rămas-bun de la el, ochelarii îi reduseseră capacitatea vizuală la cinci cadre pe secundă, fiecare compus din numai șase mii de pixeli. Acum era mai calm, resemnat asupra a ceea ce-i va aduce ziua următoare: dimineața nici măcar nu va fi în stare s-o recunoască pe Andrea.

Sâmbătă

Ultima zi petrecută de Mick cu Andrea începu într-o lume a sunetului și văzului – simțuri care fuseseră deja reduse în mare parte – și se termină într-un teritoriu al tăcerii și beznei.

Acum era complet paralizat, incapabil să-și miște nici capul. Creierul care-i aparținea celuilalt Mick, cel în comă, încă mai trimitea semnale înapoi în laborator, însă cerințele de văz și auz consumau acum aproape întreaga lățime de bandă. Dimineața, văzul era redus la o mie de pixeli, cu o frecvență de trei cadre pe secundă. Vederea sa devenise deja monocromă, însă măcar cu o zi înainte existau o serie de nuanțe de cenușiu, suficiente cât să-l ancoreze în peisajul vizual.

Acum pixelii nu mai puteau decât să afișeze

„pornit” sau „stins”; trimiterea de valori intermediare de intensitate ocupa prea multă lățime de bandă. Când Andrea se afla lângă el, fața ei era o pâlpâială abstractă, formată din pătrate negre și albe, ca o iluzie optică dintr-un manual de psihologie. Făcând un efort, învăță să o deosebească de alte fețe din laborator, însă imediat ce perfecționă această abilitate proaspăt dobândită, înregistră o nouă depreciere a calității imaginii.

Pe la mijlocul dimineții, frecvența cadrelor scăzuse la opt sute de pixeli și două cadre pe secundă, ceea ce semăna mai mult cu o secvență de stop-cadre decât cu văzul.

Oamenii nu veneau la el din capătul celălalt al laboratorului, ci săreau dintr-un punct în altul, surprinși în ipostaze fixe. În curând îi fu destul de ușor să înceteze să se mai gândească la ei ca la niște oameni, considerându-i simple structuri abstracte de date.

Pe la amiază n-ar mai fi putut pretinde că mai avea vreo urmă de văz. *Ceva* i se perinda prin față odată la două secunde, însă aranjamentul de pixeli albi și negri era greu de alăturat amintirilor sale vizuale despre laborator. Nu-i mai putea deosebi pe oameni *de* mobilier, doar dacă oamenii se mișcau între cadre, și chiar și atunci doar ocazional. La ora două, îl rugă pe Joe să întrerupă fluxul provenit de la ochelari, astfel încât restul de lățime de bandă

rămas să poată fi folosit pentru auz și pipăit. Mick fu azvârlit în beznă.

Auzul se deteriorase și el peste noapte. Dacă ieri glasul Andreei era subțire, astăzi de-abia dacă mai era omenesc. Era ca și cum i-ar fi vorbit printr-un dispozitiv de distorsiune vocală de la capătul celei mai proaste legături telefonice de pe glob. Zgomotul de fond începea să câștige teren. Programul se străduia să compenseze asta, recuperând sensul cuvintelor din datele transmise. Era o bătălie care putea fi doar prelungită, dar nu câștigată.

— Sunt încă aici, îi spuse Andrea, cu glasul o șoaptă mai firavă decât semnalul celui mai îndepărtat quasar.

Mick îi răspunse. Îi luă însă ceva timp. Cuvintele sale din laborator trebuiau să fie analizate de un program specializat în recunoașterea vocală și apoi convertite în caractere ASCII. Acestea era comprimate mai departe și trimise peste spațiul dintre realități, bit cu bit. În cealaltă versiune a laboratorului cea în care trupul lui Mick zăcea într-un scaun pe roți, cea în care Andrea nu murise în accidentul de mașină – un software echivalent despacheta șirul de caractere și-l reconstituia în vorbire generată mecanic, cu accent american.

— Mulțumesc că mi-ai permis să mă întorc,

spuse el. Te rog să rămâi. Până la sfârșit. Până când nu voi mai fi aici.

— Nu plec nici unde, Mick.

Andrea îi strânse mâna. După toate cele pierdute începând de vineri, simțul tactil îi rămăsese. Chiar era lucrul cel mai ușor de transmis: mai lesne decât vederea, decât sunetul. Când, mai târziu, chiar și vocea Andreei trebui să fie trimisă peste hău sub forma unui șir de simboluri și acestea să fie convertite printr-un sintetizator vocal, atingerea rămase. O simțea cum îl ține, trăgându-i trupul spre al ei, refuzând să-l lase să se scufunde în mugetul zgomotului de fond cuantic.

— Am ajuns la mai puțin de o mie de biți disponibili, îi spuse Joe, vorbind încet la urechea lui în versiunea de laborator unde Mick stătea lungit pe canapeaua de imersiune. Asta înseamnă un total de o mie de biți până când vom pierde orice contact. Este destul pentru un mesaj, destul pentru cuvinte de adio.

— Trimite asta, rosti Mick. Spune-i Andreei că sunt bucuros că a fost aici. Spune-i că sunt fericit că mi-a fost soție. Spune-i că-mi pare rău că n-am mai putut urca împreună pe deal.

Când Joe trimise mesajul, tastându-l cu obișnuita sa viteză și fluiditate, Mick simți cum atingerea Andreei se reduse. Chiar și povara

transferului microscopic de date comunicând o presiune constantă, mână în mână, trup lângă trup, era acum prea mult pentru conexiune. Era ca și cum un înotător îi dădea drumul partenerului pe cale să se înece. Când se duse și ultimul bit, simți cum Andrea se îndepărtează pentru vecie.

Rămase pe canapea, neclintit. Își pierduse soția pentru a doua oară. Pe moment, greutatea acestei concluzii îl țintui în nemișcare. Nu credea că va mai fi în stare să pășească în lumea lui, darămite în cea din care tocmai plecase.

Și totuși era sâmbătă. Înmormântarea Andreei era peste două zile. Trebuia să fie pregătit pentru asta.

— Am terminat, zise Joe respectuos. Conexiunea este acum acaparată de zgomotul de fond.

— A mai trimis Andrea ceva? întrebă Mick. După ce i-am lăsat ultimele mele cuvinte…

— Nu. Îmi pare rău.

Mick surprinse ezitarea din răspunsul lui Joe.

— N-a mai răzbătut nimic. Nimic inteligibil. Credeam că mai vine ceva, dar a fost numai…

Joe ridică neputincios din umeri.

— Probabil că mașinăriile de la ei au ajuns la limita de zgomot cu câteva secunde înaintea alor noastre. Se mai întâmplă uneori.

— Știu, rosti Mick. Totuși, vreau să văd ce-a

trimis Andrea.

Joe îi întinse listarea. Mick așteptă ca privirea să i se focalizeze pe hârtie. Sub liniile informației din antet era o singură linie de text: SO0122215. Ca un număr de telefon ori un cod poștal, deși era clar că nu era niciuna, nici alta.

— Asta-i tot?

Joe oftă din greu.

— Îmi pare rău, bătrâne. Poate că a încercat să-ți mai spună ceva… însă zgomotul a învins. Afurisitul învinge întotdeauna.

Mick privi din nou spre numere. Începeau să-i vorbească. Credea că știa ce însemnau.

— … învinge întotdeauna, repetă Joe.

Duminică

Andrea era acolo când îl scoaseră pe Mick din coma indusă. Își reveni trecând prin straturi de dezorientare și visare cu ochii deschiși, plutind în derivă până când ceva din interiorul său intră în acțiune și își dădu seama unde se afla de o săptămână, ce se întâmplase cu trupul asupra căruia își recâștiga treptat controlul. Fusese exact așa cum promiseseră: fără vise, fără anxietate, fără să simtă că trecuse timpul. Într-un fel, nu era chiar un mod neatrăgător de a-ți petrece o săptămână. Era ca în pântecele mamei, așa îi auzise pe unii povestind. Iar

acum se năștea din nou, un proces care nu era însă lipsit de propriile sale neplăceri, încercase să-și miște un braț, iar când membrul nu i se supuse pe dată intră în panică. Însă Joe zâmbea deja.

— Ia-o încet, băiete. Îți revii. Softul care se ocupă cu redirecționarea ia nervii spinali pe rând. Așteaptă doar ceva timp și totul va fi bine.

Mick încercă să răspundă, însă nici falca nu-i funcționa cum trebuia. Dar se va aranja, așa cum promisese Joe. În fiecare zi, mii de receptori treceau prin exact aceeași procedură, fără să clipească măcar. Mulți dintre ei erau oameni care o mai făcuseră de sute de ori înainte. Legătura neurală era aproape nebunesc de sigură. Mult mai sigură decât orice deplasare fizică, asta era deja cert.

Încercă să-și miște brațul din nou. De data asta, i se supuse fără nicio ezitare.

— Cum te simți? îl întrebă Andrea.

Încercă, încă o dată, să vorbească. Falca-i era rigidă, limba grea și deloc ascultătoare, însă izbuti să scoată unele sunete.

— În regulă. M-am simțit eu și mai bine.

— Se spune că este mai ușor a doua oară. Și mult mai ușor a treia oară.

— Cât a durat?

— Ai intrat în comă duminică, săptămâna trecută. Acum e tot duminică, zise Joe.

O săptămână întreagă, exact cum și plănuiseră.

— Mi-e cam foame, spuse Mick.

— Tuturor le este foame când își revin din comă, făcu Joe. Este destul de dificil să introduci suficiente substanțe nutritive în trupul gazdei. Dar te rezolvăm noi imediat.

Mick își întoarse capul să se uite spre Joe, așteptând să-și poată focaliza cât de cât privirea.

— Joe, zise el, totu-i în regulă, nu-i așa? Fără complicații, nimic de care să mă îngrijorez, nu?

— Niciun fel de probleme, răspunse Joe.

— Atunci, dacă nu te superi, vrei să ne lași pe Andrea și pe mine o clipă singuri?

Joe își ridică mâna, semn că înțelesese imediat, și părăsi încăperea, plecat cu o treabă cât se putea de plauzibilă. Închise ușa cu grijă în urma sa.

— Ei? făcu Mick. Bănuiesc că totul a mers bine, altfel nu m-ar fi ținut așa atâta timp.

— Lucrurile au decurs bine, da, zise Andrea.

— Atunci înseamnă că te-ai întâlnit cu celălalt Mick. A fost aici?

Andrea dădu energic din cap.

— A fost aici. Ne-am petrecut timpul împreună.

— Și ce-ați făcut?

— Toate chestiile obișnuite pe care le-am fi făcut noi doi. Am ieșit în oraș, ne-am plimbat

prin parcuri, am hoinărit peste dealuri, lucruri din astea.

— Și cum a fost?

Ea-i aruncă o privire prudentă.

— Trist, foarte, foarte trist. Ca să fiu sinceră, n-am prea știut cum să mă comport. O parte din mine voia să fie compătimitoare și înțelegătoare pentru că și-a pierdut soția. Însă nu cred că Mick voia așa ceva.

— Celălalt Mick, o corectă el cu blândețe.

— Chestia este că n-a venit până aici ca să mă vadă tot smiorcăindu-mă. Voia doar încă o săptămână petrecută împreună cu soția lui, așa cum erau obișnuiți. Da, voia să-și ia rămas-bun, însă nu dorea să ne petrecem întreaga săptămână ca doi oameni deprimați.

— Deci cum te-ai simțit?

— Mizerabil. Desigur, nu atât de mizerabil pe cât m-aș fi simțit dacă mi-aș fi pierdut soțul, dar ceva din tristețea lui a început să mă apese și pe mine. N-aș fi crezut că va fi așa de… nu *eu* am fost cea îndoliată, însă trebuie să fii inuman ca să nu simți nimic, nu?

— Indiferent ce-ai simțit, nu te învinovăți pentru asta. Cred că este un lucru minunat că ai fost de acord cu asta.

— Și tu ai fost.

— Eu am avut rolul cel mai ușor, rosti Mick.

Andrea îi mângâie obrazul. El își dădu seama că-i trebuia un bărbierit temeinic.

— Cum *te* simți? îl întrebă ea. În fond, ești aproape identic cu el. Știi tot ce știe și el.

— Cu excepția felului în care te simți când îți pierzi soția. Și nădăjduiesc să nici nu știu asta vreodată. Nu cred că am să pot înțelege cu adevărat prin ce trece acum. Îl simt ca pe altcineva, un prieten, un coleg, cineva pentru care îți pare rău…

— Însă nu ești devastat de ceea ce i s-a întâmplat.

Mick se gândi un moment înainte de a răspunde, nedorind să ofere o replică superficială și automată, indiferent cât de multă alinare ar fi adus.

— Nu. Aș fi vrut să nu se fi întâmplat niciodată așa ceva… dar tu ești aici. Încă putem fi împreună, dacă vrem asta. Ne vom duce viața mai departe și, în câteva luni, de-abia dacă ne vom mai aminti de accidentul acela. Eu nu-s celălalt Mick. El nu-i nici măcar cineva de care vom mai auzi ceva, vreodată. A plecat. S-ar putea să nici nu existe.

— Dar există. Doar pentru că nu mai putem comunica deloc… el *este* acolo.

— Asta susține teoria. Mick își miji ochii.

— De ce? De fapt, ce importanță are asta pentru noi?

— Niciuna, presupun.

Din nou, privirea aceea prudentă.

— Dar mai am ceva să-ți spun, ceva ce

trebuie să înțelegi. În glasul ei se strecurase un ton care-l tulbură pe Mick, însă își dădu silința să n-o arate.

— Dă-i drumul, Andrea.

— I-am făcut o promisiune celuilalt Mick. A pierdut ceva ce nimeni nu-i mai poate da, iar eu am vrut să fac orice i-ar putea aduce o alinare. Ca urmare, Mick și cu mine am căzut la o înțelegere. O dată pe an am să lipsesc o zi de acasă, în acea zi, și numai în acea zi, am să mă duc undeva singură, unde mă voi gândi la celălalt Mick. La ce mai face și la ce fel de viață duce; dacă-i fericit sau trist. Și voi fi singură. Nu vreau să mă urmărești, Mick. Trebuie să-mi promiți asta.

— Mi-ai putea spune, zise el. Nu trebuie să existe niciun secret.

— Îți spun acum. Nu crezi că aș fi putut să-ți ascund asta dacă aș fi vrut?

— Dar tot n-am să știu unde…

— Nici nu trebuie. Acesta-i un secret între mine și celălalt Mick. Între mine și celălalt tu.

Probabil că descifrase ceva în expresia lui, ceva ce el sperase să nu arate, pentru că tonul ei deveni grav.

— Iar tu trebuie să găsești un mod de a te acomoda cu ideea asta, pentru că nu-i ceva negociabil. Deja am făcut promisiunea.

— Iar Andrea Leighton nu-și încalcă promisiunile.

— Nu, spuse ea, îmblânzindu-și privirea cu un surâs dulce. Nu face asta. În special față de Mick Leighton. Indiferent despre care dintre ei ar fi vorba.

Se sărutară.

Mai târziu, după ce Andrea ieși din încăpere în timp ce Joe derula câteva teste post-imersiune, Mick desprinse un bilețel adeziv lăsat pe una dintre tastaturi. Acolo era scris ceva, cu cerneală albastră. Recunoscu instantaneu scrisul de mână al Andreei: îl văzuse adesea pe tăblia pentru mesaje din bucătăria lor. Însă înscrisul însuși – SO0122215 – nu avea niciun înțeles pentru el.

— Joe, zise el ca într-o doară, asta-i a ta?

Joe privi de la pupitrul său, cu ochii ațintiți spre micul dreptunghi de hârtie galbenă.

— Nu, asta-i ce m-a rugat Andrea… începu el, apoi se opri. De fapt, nu-i nimic, trebuia s-o arunc, dar…

— Este un mesaj pentru celălalt Mick, nu-i așa?

Joe se uită prin jur, de parcă Andrea s-ar fi putut ascunde prin încăpere sau ar fi fost pe cale să-și facă din nou apariția.

— Ajunsesem la ultimii biți utilizabili. Celălalt Mick tocmai trimisese ultimele lui cuvinte. Andrea m-a rugat să-i trimit acest răspuns.

— Ți-a explicat ce înseamnă? Joe părea că bate în retragere.

— Eu doar l-am tastat. N-am întrebat-o. M-am gândit că era ceva între tine și ea. Vreau să spun, între celălalt Mick și ea.
— E-n ordine, zise Mick. Ai făcut bine că n-ai întrebat.
Privi din nou mesajul și o conexiune i se făcu în minte. Durase câteva momente, însă recunoscuse ce însemna codul, pe măsură ce o amintire năclăită și ștearsă își făcea loc dinspre trecut. Numerele constituiau o referință de grilă pe o hartă topografică. O hartă ca acelea pe care le foloseau el și Andrea în preumblările lor. Referința arăta vag familiară. Se holbă la cifre, simțindu-se ca și cum erau pe cale să-și dezvăluie secretul. Orice reprezentau, fusese acolo sau prin apropiere. Nu era dificil să descopere. Nici măcar nu mai avea nevoie de bilețel.
Avusese întotdeauna o bună memorie a cifrelor.
Se auziră pași apropiindu-se, răsunând de-a lungul coridorului cu podeaua acoperită cu linoleum care ducea spre laborator.
— Este Andrea, zise Joe.
Mick împături bilețelul până când mesajul nu mai era vizibil. Îi dădu un bobârnac în direcția lui Joe, știind că de-acum nu mai era treaba lui.
— Aruncă-l.
— Ești sigur?

De acum înainte, asta avea să rămână o parte a vieții soției sale care nu-l va implica, chiar dacă era vorba despre o singură zi pe an. Va trebui să găsească o cale de a se împăca și cu asta.

La urma urmelor, lucrurile ar fi putut sta și mai rău.

— Sunt sigur, spuse.

Jay Lake & Ruth Nestvold - Abisul de gheață

Proza scurtă a noului autor **Jay Lake** prolificul a fost, se pare, publicată mai peste tot în ultimii doi ani: *Asimov's Science Fiction, Sci Fiction, Interzone, Strange Horizons, The Third Alternative*, *Aeon Postscripts, Electric Velocipede* și în multe alte reviste. Deși cariera lui de scriitor nu are decât câțiva ani, a scris atâtea povestiri, încât i-au apărut deja cinci volume: *Greetings from Lake Wu, Green Grow the Rushes-Oh, American Sorrows, Dogs in the Moonlight* și *The River Knows It's Own.* Alături de Deborah Layne, este coeditorul prestigioasei serii de antologii Polyphony, dar a îngrijit și antologiile *All-Star Zeppelin Adventure Stories,* împreună cu David Moles, și *TEL: Stories.* A primit premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor tânăr în 2004. Primul lui roman, *Rocket Science,* a fost publicat în 2005, iar cea mai recentă carte a sa este tot un roman, *Death of a Starship.* Urmează un alt roman, *Pinion,* și o colecție de povestiri, *The Sky That Wraps.*

Ruth Nestvold a absolvit Clarion West, iar povestirile ei au apărut în: *Asimov's Science Fiction, Sci Fiction, Strange Horizons, Realms of Fantasy Andromeda Spaceways Inflight*

Magazine, Futurismic, Fantastic Companions etc. Acum câțiva ani, povestirea *Looking Through Lace* s-a numărat printre finalistele premiului James Tiptree. Fostă profesoară de engleză, conduce actualmente o mică firmă de traduceri de software în Stuttgart, Germania.

Povestirea scrisă de cei doi, *Canadianul aproape reîntors din stele,* a apărut în Antologia Dozois originală numărul 23. În proza de mai jos, cei doi își unesc din nou talentele, de data aceasta pentru a ne duce în Abisul de Gheață – și dincolo de el – într-o aventură tensionată, care dovedește că responsabilitatea unei familii poate fi povara cel mai greu de purtat, oricât te-ai strădui să scapi de ea.

*

— A murit Guvernatorul General.

Am ridicat ochii de pe calculatorul dezasamblat pe care încercam să-l încropesc din bucăți. G-G era Miezul. Imposibil de ucis. Dar Mox nu părea să aibă chef de glume.

— Cum?

Avea o expresie mai intensă decât în clipa orgasmului.

— Controlul de Câmp spune că versantul vestic al Masivului Capitoliu s-a dărâmat la un cutremur. S-a prăbușit aproape tot palatul.

Câteva milioane de tone de rocă și moloz zdrobeau până și nemurirea invulnerabilă.

— Rahat! Da, asta ar putea distruge Miezul. Mă întreb cum arată Golful Câinelui Nebun acum.

— E groaznic, Vega. M-am frecat pe frunte.

— Câmpului i s-au transmis instrucțiuni?

— Mențineți poziția, desfășurați activitățile curente, ignorați orice ordine care nu vin direct pe lanțul de comandă.

Pune-ți dracului mintea la contribuție! Ce era important? Vreau să spun, în afară de posibilitatea unei lovituri puse la cale de Casă – fratele meu fiind creierul complotului, fără îndoială. Cea mai murdară crimă, dacă era adevărat.

— Ce motiv ar avea cineva să-i pese de ce facem noi? M-am întrebat și pe mine, și pe Mox.

În numele inerției, eram *planetologi!* Lucrul de care ne păsa *nouă* era Lumea lui Hutchinson și, înainte de toate, misterul Abisului de Gheață. Variația neobișnuită a citirilor densității și gravitației. Proprietățile ei termice provocatoare. Creaturile vii rătăcite acolo, jos, unde nu ar fi trebuit să se afle.

Ca să fiu sinceră, de creaturile acelea bizare ne păsa nouă cel mai mult.

Nu eram nici înarmați, nici periculoși. Stația noastră avea un pistol cu tranchilizante pentru urgențe mari, cu sânge cald, dar în rest, aruncați cum eram la capăt de nicăieri, nu

prea aveam cu ce influența criza de succesiune din Portul Hainan. Nimic nu prezenta interes, în afară de mine.

Mox îmi aruncă o privire imposibil de interpretat.

Habar n-am.

Miezul conducea.

Așa era în felul lucrurilor, așa fusese de secole. Miezul era invidios pe istoria lor, le-a turnat o grămadă de minciuni copiilor de școală, altele celor care credeau că trebuie să știe mai multe. Nu crezusem niciodată că erau rezultatul ingineriei genetice avansate din secolul al XXI-lea. Banii investitorilor din cercurile biologice erau împărțiți – împărțiți în mare secret la un pahar, sâmbătă seara, în laborator – între o invazie extraterestră favorabilă și un element străvechi și militar, care o luase razna.

Unii ar fi zis că o luase pe calea cea bună.

Miezul nu era un conducător prost.

Au luat ce-au vrut, ce le-a trebuit, dar pe planete ca micuța și minunata noastră Lume a lui Hutchinson, Miezul era răspândit atât de discret, încât nu conta. Economia, legea, societatea, toate se târau înainte ca în mod obișnuit, pentru oamenii obișnuiți.

Eu aveam o slujbă, una care îmi plăcea foarte mult și mă ținea departe de necazuri. Până

acum, Miezul nu se descurcase atât de rău cu rasa umană, trimițându-ne pe 378 de lumi-colonii, câte am văzut că au ieșit la ultima numărătoare.
Miezul nu credea decât în supraviețuire. M-am întrebat cum de reușise cineva să dărâme un palat și jumătate de munte peste Guvernatorul General, fără ca el să afle de complotul care se desfășura.

— Tot mai găsești urme de proteine în mostrele din adânc? mă întrebă Mox.
Revenise la biologie, folosind una dintre stațiile noastre de încercare, ca să uite de dezastru cu ajutorul geneticii locale. Setul meu de instrumente de pe sonda numărul unu era jos, în Abisul de Gheață, în jurul stratului de patru sute de metri, asimilând istoricul climatologic tipic al Lumii lui Hutchinson.
Nu era necesar să mă uit la citiri.
— Mda…
Situația era cam îngrijorătoare. N-ar trebui să existe material genetic în cantități detectabile la adâncime atât de mare. Vulpile-reci și gândacii-albi și tot ce trăia pe gheață trăia *la suprafața* ei.
Tot îngrijorător era și să nu știi ce se întâmplă în Portul Hainan – nu atât pentru mine, cât pentru Mox, care era în mod evident speriat. Se tot uita la stația de comunicare, cu

trăsăturile încordate. Mox și cu mine locuiam și lucram într-o baracă, sus, pe Muntele Spivey, la aproape două mii de metri deasupra calotelor de nori ale Abisului.

Destul de departe de politică, socotisem eu.

Mox se uită lung la mine.

— Mai e ceva ce-ar trebui să știu?

Am întors privirea.

— Nu.

Abisul de Gheață era un bazin, rămășița unui crater produs de un asteroid atât de mare, încât era greu de înțeles cum de rezistase la impact crusta Lumii lui Hutchinson. Adică nu rezistase – Lanțul Dansului Nebun, aflat la antipod față de Abis, era una dintre cele mai haotice formațiuni de crustă de pe orice planetă locuită de oameni, cu vârfuri înălțate la peste douăzeci de mii de metri deasupra nivelului de referință.

Bazinul avea peste o mie de kilometri în lățime, mii de metri în adâncime și era plin cu gheață – după unele estimări, cel puțin zece milioane de kilometri cubi. Un procent considerabil din provizia de apă proaspătă a planetei era blocat acolo. Abisul avea propria climă, un viscol perpetuu, întreținut de aerul cald de deasupra arcului sudic al lanțului muntos înconjurător, care alcătuia marginea zimțată a bazinului. Vijelia rareori reușea să se răspândească afară, acoperind ca o calotă un

ecosistem suficient de straniu, după standardele planetei, pentru a pune la lucru un grup de teoreticieni, ca să afle cine sau ce anume se cățărase pe craterul original ca să planteze semințele diverselor forme de viață.
Din poziția noastră avantajoasă, părea că ne uităm în ochiul înghețat al unui zeu.
Dispozitivele se aflau într-un complex de barăci militare, exact deasupra punctului înalt al munților de gheață, chiar în inima furtunii. Coboram acolo cât de rar puteam, bineînțeles, deși să pornești în aventura *aceea* e un lucru pe care toți amatorii de aventuri trebuie să-l facă o dată în viață. Drumul acela în adâncuri, prin frig, nesfârșit, înfricoșător era motivul principal pentru care noi ne aflam acolo, și nu ne fofilam într-un laborator de telemetrie îndepărtat din Portul Hainan. Din când în când, cineva trebuia să coboare și să dea un șut echipamentului.
Iar jos de tot, în Abisul de Gheață, sub calota viscolului turbat, se găsea materialul genetic care nu avea ce căuta acolo.
M-am trezit brusc, ca să-l găsesc pe iubitul meu de odinioară holbându-se la mine.
— Pe cuantele lui Planck, Mox! M-ai speriat de moarte. Mi-am înăbușit un căscat, cu gura încleiată de somn. Avea aceeași expresie imposibil de interpretat de care începusem să mă tem.

— Controlul de Câmp ne-a apelat din nou.

— Ne căuta pe noi sau a trimis doar un alt buletin?

— Ne căuta pe noi. A întrebat de o persoană pe nume Alicia Hokusai Memurty Vega, cadet al Casei Powys. Mi-a luat un minut să-mi dau seama că e vorba despre tine.

M-am uitat lung la el un moment, frecându-mi părul tuns băiețește și încercând să mă trezesc de-a binelea. Oare tocmai visasem că și-a dat seama cine sunt?

Nu mai conta acum. Acoperirea mea era compromisă, indiferent cine-mi dezvăluise numele întreg.

— Ce voiau?

— Se pare că e nevoie de tine în Portul Hainan. Mox se aplecă în față. Ai de gând să-mi spui cine ești, *Vega?*

Nu eram sigură că puteam. Respinsesem cu mult timp în urmă ființa pe care o căuta el în mine.

Poate că reușeam să salvez prietenia noastră.

— Când ne-am întâlnit prima oară?

— Au trecut șase ani, răspunse Mox imediat. Se gândise la asta.

Mă răscoli un fior de regret.

— Și suntem singuri aici de peste cinci luni, nu-i așa? Sunt încă Vega Hokusai, așa cum am fost în toți acești ani. Sunt încă planetolog.

Ținea mâinile la spate – am avut impresia că

se lupta să nu mă atingă. O noutate; relația noastră nu se caracterizase niciodată prin îmbrățișări impulsive, pasionale.

— Și cadet al Casei Powys, insistă Mox. Ar fi trebuit să știu că n-am cum să scap.

— Toți ne tragem de undeva. Acum nu mai sunt cadet.

— Ei pe cadet îl vor înapoi, în capitală.

— Ducă-se naibii. Am constatat cu surprindere că de data asta vorbeam serios.

Și ducă-se naibii și fratele meu. Sigur era mâna lui.

Cadet al Casei Powys. Ca să absolvi, ca să renunți la instrucția Casei, cineva trebuia să moară. O moarte definitivă, irevocabilă, nu acea semiviață ciudată în care puteam fi – și eram – exilați decenii la rând. Un cadet trebuia să-l omoare pe altul. În secret. Comploturile se schimbau și reveneau de ani de zile.

Așa puneau problema cadeții Casei. Câte o moarte o dată.

Data viitoare când Mox se apropie de mine cu Privirea Aceea, eram cufundată în analiza proteinelor. Structura genetică nativă a Lumii lui Hutchinson era foarte bine cunoscută, deși încă nu puteam prelucra un organism prin inginerie inversă doar scanându-l, cum procedam cu genele terestre. În primul rând,

nu dispuneam de secole de experiență și baze de date. Stabilitatea modelului genetic fundamental din ecosistemele planetare rămânea un mic miracol: le ținea isonul adepților panspermiei.

Oricum, nu știam încă ce anume descoperisem, dar era interesant – nicio potrivire cu bazele noastre de date planetare. Nici măcar o vagă asemănare.

— Vega?

Mox vorbea cu glas grav și încordat.

— Îhî?

— Nu putem să vorbim despre chestia asta cu Casa?

Am oprit vizualizatorul virtual și m-am întors cu fața spre el.

— Nu sunt prea multe de spus.

Ridică ochii de la pistolul tranchilizant pe care-l curăța. Și care nu trebuia curățat.

— Ce cauți aici? mă întrebă. Îmi venea să râd.

— Mox, e vorba despre *Abisul de Gheață.* Îl studiez, la fel ca tine. Crezi că am venit aici ca să pun la cale o revoluție? Împotriva cui? A vulpilor-reci?

Se fâțâi de pe un picior pe altul și renunță momentan să mai frece pistolul.

— Am mai primit un apel. Mi se cere să te arestez.

Aha, Miezul se impunea în ciuda eforturilor depuse de fratele meu, Henri, după moartea

lui G-G. Sau mă apela Henri prin canale, clar și direct?

În orice caz, nu era de bine.

Nu-l puteam lua de mână pe Mox acum – se simțea trădat și-ar fi crezut că am calculat mișcarea. Poate nu se înșela.

Am scuturat din cap.

— Am fost eu crescută de lupi, dar chiar sunt planetolog. Mă cunoști de șase ani, ai văzut destule hârțoage și rapoarte redactate de mine. Mă prefac?

Am bătut ușor în vizualizator.

— Nu... ești bună la arheogenetică și te pricepi și la climă.

— Oricum, când aș mai avea timp să conduc o revoluție? Împotriva *Miezului?* În numele Inerției!

— Nu știu, Vega.

Mox chiar bănuia că aveam timp de revoluții. Poate că relația noastră fusese mai degrabă de conveniență, totuși... era vorba despre *Mox.* Nu mai omorâsem pe nimeni de când părăsisem Casa, dar instruirea mea – programarea mea – nu mi-ar permite să-l las să mă omoare el pe mine.

Mi-am înăbușit emoția.

— Mox, lasă arma jos.

Puse pistolul pe bancul de lucru, iar eu am respirat ușurată, fără să fi fost conștientă de câtă încordare adunasem în mine.

I-am oferit un surâs însoțit de o doză mare de feromoni. Dacă aș fi avut de ales, nu aș fi apelat la manipulare, dar rutina de supraviețuire autonomă protesta.

— Mulțumesc. Nu-mi surâse înapoi.

— Acum spune-mi de ce te vor în Portul Hainan.

— Nu știu, îți spun sincer. Dar nu mă întorc acolo, dacă am și eu un cuvânt de spus în privința asta.

Îmi luasem adio de la Miez, crezusem că-i văzusem pe înaintașii mei pentru ultima oară. Nu mai voiam să aud despre Henri și Casa Powys, despre Miez, despre comploturi și putere. Abisul de Gheață și misterele Lumii lui Hutchinson erau viața mea acum.

Dar dacă începea revoluția și nu venea nimeni?

Mox aruncă o privire spre pistol.

— Tu ești Casa. Asta nu înseamnă că ești un fel de variantă a Miezului?

Am scuturat din umeri.

— Nu suntem nemuritori, dacă la asta te referi. Mă cunoști de șase ani. Mi-ai observat firele cărunte?

Ridică ochii de la pistol la mine.

— Superfemeia, rosti el, mai mult în șoaptă.

Din păcate, era foarte aproape de adevăr, dar nu voiam să insist pe subiect.

— M-ai văzut zburând în ultima vreme? I-am

întrebat cu glas sec.

Alarmele telemetrice ale sondei numărul unu începură să facă zgomot. Ne-am răsucit amândoi spre stațiile de lucru, inițializând vizualizatoarele virtuale ale unor serii de dispozitive.

Ceva mânca sonda numărul unu. La patru sute de metri adâncime sub gheață.

O fereastră de text apăru în mediul meu virtual când încercam să pricep ceva din imaginile acelea stranii. Halal tehnologie…

Vin după tine. Pregătește-te. Henri.

Alarmele de urgență pâlpâiră pe monitorul stației la marginea vizualizatorului.

Miezul și-a făcut dușmani. Controlau toate călătoriile interstelare, majoritatea economiilor planetare și armele de calibru greu și nu puteau fi uciși. De obicei.

Dar, pentru revoluționarul cu agenda încărcată, până și stâncile pot fi înfrânte cu timpul, de vânt și ploaie, de îngheț, de rădăcinile copacilor, de explozive puternice.

Casele reprezentau ploaia căzând pe versantul stâncii care era Miezul. Proiecte pe termen lung, desfășurate de oameni foarte răbdători, bine ascunși – unii la marginea societății, alții în cele mai aglomerate burse din spațiul uman.

Anumite Case, Powys, de exemplu, își creșteau copiii în creșe, ca semințe urmând a

fi plantate, investiții de viitor. Eu eram o asemenea sămânță, lăsată să crească liniștită, ca planetolog. Fratele meu, Henri, era alta, crescută ca revoluționar, numai pentru a vedea ce se întâmplă cu el.

La semințe se poate renunța. Casele sunt construite ca să dureze.

Indiferent ce anume ne devora sonda numărul unu, nu știam decât că avea altă natură decât una biologică. Gândul ăsta îmi dădea o stare de mare agitație.

Războiul sateliților era în toi deasupra noastră, judecând după pierderile de date din rețeaua de comunicare și după energia exoatmosferică din cauza căreia ne țiuiau detectoarele. Controlul Planetar, întotdeauna chibzuit, plasase rețele de neutrino și bosoni pe acoperișul barăcii noastre pentru culegerea de date corelative în acest loc convenabil de îndepărtat, iar rețelele urlau din toate puterile.

Am socotit că mai am cel mult o oră până să apară Henri cu doi băieți sau fete din Casă, în caz că fac pe nebuna. Henri era un Politic. Eu eram… altceva. Ceva de care Henri avea nevoie?

Ce trebuia să facă un bun soldat al Casei?

M-am întors către Mox.

— Cobor în Abisul de Gheață, să încerc să salvez sonda.

— La patru sute de metri adâncime? Pe spectrul lui Planck, Vega, n-ai cum să străbați așa de departe sub gheață! Chiar dacă ai reuși, nu te-ai mai putea întoarce.

Nu știam ce să-i spun, așa că am tăcut.

Fuseserăm iubiți demult, dar tot am surprins cu exactitate clipa când mi-a ghicit intenția.

— N-ai de gând să te mai întorci. Am clătinat din cap.

— Acoperirea mea e compromisă. Pot foarte bine să încerc să salvez sonda când plec de aici.

Mox întoarse capul, pentru că nu mai voia să se uite în ochii mei.

— La ce să mă aștept?

— Casa, mai mult ca sigur. Probabil și Miezul, după ea.

— Rahat!

— Fă pe prostul. Nu aminti de Casa Powys, nu spune nimic. Doar că am coborât într-o misiune de reparare.

— Și dacă vin după tine?

Odată luată hotărârea, îmi scoteam deja echipamentul din vestiar.

— Abisul e periculos. Ar trebui să zboare prin uraganul acela înghețat, să reziste condițiilor de la suprafață și să dea apoi peste fericita de mine. Se mai întâmplă și accidente.

— Vega…

Am ridicat ochii. Mox avea din nou privirea

aceea intensă, pe care până acum o văzusem numai în pat, dar și-o șterse de pe chip înainte de a-mi face curaj să-i răspund. Casa dădea semințelor ei tot felul de puteri, dar suplimentul de tărie emoțională nu se număra printre ele.

— Da? am îngăimat, într-un sfârșit.

— Noroc!

— Și ție, Mox!

— Sper să reușești.

— Mulțumesc. Și eu.

Peste câteva momente, eram afară. Ultima sclipire aurie a zilei se stingea în spatele culmilor de la apus. Cerul lucea de culori, confruntarea de pe orbită (venită după mine?) se oglindea în spiralele de fulgere late de sute de kilometri în vijelia necontenită a Abisului, scânteind cenușiu-închis la o mie cinci sute de metri dedesubt. Simțeam ionizarea și pe Muntele Spivey. La trei mii cinci sute de metri deasupra nivelului de referință, aerul se subțiază și vremea poate fi al naibii de afurisită după orice standarde, altele decât ale Abisului.

Era superb.

Baraca noastră principală se afla pe un platou întins, lat de șaizeci de metri și lung de patru sute. Pe stânca golașă nu găseai nimic, numai licheni și pe noi. Acumulatoarele și alte aparate accesate mai rar fuseseră coborâte în

gropi date în piatră, însă restul micii noastre tabere se întindea pe platou ca un depozit de fier vechi, ancorat împotriva vântului și a vremii reci. M-am uitat la platforma de aterizare, dar nu mai aveam ce face dacă venea cineva și-l amenința pe Mox.

De partea cealaltă a platformei se afla punctul de control al funicularului care ducea la barăcile cu echipament de pe latura Abisului. Era o cușcă metalică agățată pe cabluri. Coborârea era grozavă. Din păcate, urcușul presupunea ore întregi de tras cu troliul, asta dacă nu voiai să urci scara încropită și fixată cu piroane de către echipajul original de deținuți puși la muncă.

Azi nu aveam timp de funicular. Am desfăcut aripile cu nanotuburi pe care le adusesem cu mine cu luni de zile înainte și pe care le pusesem deoparte pentru o asemenea zi.

Mari, negre, mult mai puțin fragile decât arătau, parcă ar fi fost luate de la un liliac mare cât un cal. Aveam în scapule neurocanale care se conectau la blocurile de control din aripi, prin cablurile din cavitățile osoase întărite cu diamant la care se cuplau axurile de prindere. Odată fixate, aripile deveneau parte din corpul meu.

Cu echipamentul bine strâns la piept și pe talie cu ajutorul curelelor, mi-am desfăcut uniforma ca să-mi dezvelesc spatele. Aripile,

luptându-se deja cu vântul, alunecară la locul lor ca a doua pereche de mâini. Vântul rece pe piele era tonic, un șoc binevenit, curent pentru bateriile pe care le neglijasem multă vreme.

M-am uitat în jos, la groapa imensă care era Abisul de Gheață; mă întâmpinară fulgere. Am întins aripile și am sărit de pe platoul înghețat în spațiul deschis.

Una dintre teoriile despre Abisul de Gheață susținea că era o entitate artificială. Proprietățile termice necesare pentru a acționa o mare de gheață imensă și activă se dovediseră extrem de greu de redat în modele. Se știe că parametrii energiei planetare și ai rezervelor de căldură sunt foarte dificil de caracterizat cu precizie – unul dintre cele mai dificile seturi de probleme ale filosofiei computaționale, dar Abisul stabilea standarde noi.

Bun, a spus grupul extremiștilor. Poate că a avut loc un impact direcționat cu nenumărați ani în urmă. Poate că mai există ceva acolo, jos, un reactor termic gigantic al unei civilizații de Tip II sau III, venită din miezul galactic cu o misiune care a eșuat aici, pe Lumea lui Hutchinson.

Da, și vulpile-reci ar putea să pună mâna pe pensule și s-o picteze pe *Mona Lisa*…

Dar existau întrebările acelea sâcâitoare… nu

trebuia să faci altceva decât să stai pe zidul de la margine și să te uiți în jos. Atunci ar înțelege că universul are secrete de nepătruns.

Zborul e senzația supremă. Vântul îmi aluneca pe piele și mă mângâia cu degete de amant, iar mușchii pieptului mi se întindeau când îmi încordam spatele. Vedeam curenții transversali, jocul gravitației, ridicării și presiunii combinate într-un ocean de aer infinit, pentru a croi drum pe cer. Un uragan solid și lent, prizonier în gheața care trosnea, dar nu mai puțin înverșunat, nici mai puțin înfricoșător decât verișorii lui purtați de nori pe deasupra mării deschise.

Dedesubt, ochiul neacoperit, înghețat al lumii îmi făcea semn.

Am brăzdat aerul, lansându-mă într-o coborâre în cerc amplă, care mi-a oferit o vedere clară a configurației vijeliei. Chiar și în lumina dimineții timpurii, miezul furtunii era încețoșat, ca o albeață pe ochi, dar acolo vânturile trebuie să bată foarte jos. Fulgerele de pe brațele spiralate ale vijeliei prevesteau violența nopții.

Foarte bine – o să călătoresc prin vânturile aspre. Mi-am continuat curbele largi, încercuind la câțiva kilometri distanță stânca pe care se aflau baraca noastră și Mox. Speram că se va descurca, că va juca prudent

și fără grabă, făcând puțin pe prostul. Nici Miezului, nici Casei nu le va păsa de el.

Nădăjduiam ca într-o zi să mă ierte că am avut secrete față de el.

Cu acest gând, am suflat și ultima picătură de aer din plămâni și mi-am accelerat coborârea.

La câteva sute de metri deasupra norilor, plutirea mi-a fost întreruptă de o săgeată sclipitoare de fulger violet.

De *deasupra* furtunii.

— Inerție! am șuierat și m-am rostogolit brusc în dâra de ionizare de la împușcătură, scăpând de raza fierbinte ca prin urechile acului. Am examinat cerul în viteză și am văzut trecând două pete negre. Avioane de interceptare din Portul Hainan, zburând cu vizibilitate redusă. Cineva nu aștepta să apar.

Gravitație și damnare: nu aveam cu ce-i doborî pe fanfaronii ăia. M-am mai rostogolit de câteva ori. Niciunul dintre sistemele lor de ochire nu reușea să mă fixeze – nu aveau destul EM – iar eu mă mișcăm prea încet ca ei să-și forțeze capacitatea ofensivă, așa că trăgeau în linie dreaptă, în stilul bine-cunoscut, țintind cu ochiul liber și cu degetul pe butonul roșu.

Ochiul uman îl puteam păcăli. Chiar mult mai mult decât atât.

Avioanele se rotiră deasupra vijeliei și mai

făcură o încercare să mă atace. M-am tot învârtit și rostogolit, țopăind ca un cui într-o centrifugă. *Gândește ca piloții, Vega.* Am brăzdat aerul și mi-am dat drumul drept în jos, exact înainte să țâșnească cele două raze. Se încrucișară deasupra mea, trosnind destul de tare ca să le aud prin urletele furtunii de dedesubt.

Mi-a luat ceva timp să trag aer în piept după cădere. Mi-am recăpătat controlul exact deasupra vijeliei, un peisaj închis, cenușiu, format din mii de goluri și văi strălucind în răsăritul lunii. Era o liniște sinistră deasupra norilor tumultuoși. Urletul din fundal mai mult îl simțeam în oase decât îl auzeam, parcă era o culoare care spăla planeta; zgomotele minore dispăruseră – pocnetele, șuierăturile și ciripiturile dintr-o noapte obișnuită. Nu se mai auzea decât sfârâitul amorțitor al fulgerelor încercuind masele de nori din inima vijeliei.

Nu aveam alt echipament electronic în afară de siliconul îndesat în cap. Dacă eram lovită destul de tare ca să se prăjească, nu mai aveam oricum niciun viitor. Dar cei doi clovni de pe urma mea aveau mult mai mult de pierdut decât mine din cauza spectacolului de fulgere oferit de Mama Natură. Așa că am executat o spirală amplă, cu fente și lupinguri, încercând să-i atrag mai aproape de nori. Veniră după mine în cercuri largi, aproape la

fel de încet cât le permitea masa de aer, trăgând pe unde apucau.

Ne jucam de-a șoarecele și pisica. Când vor trage? Când voi merge încrucișat și când voi sări în sus și-n jos? Renunțasem deja la avantajul altitudinii. Nu voiam să cad în vijelia vânturilor până nu mă apropiam de ținta mea, dacă puteam. Cea mai mare problemă era că puterea îmi venea din mușchi. Nu puteam rezista cât atacatorii mei.

Atunci unul dintre ei făcu pe deșteptul și țâșni câțiva metri în sus, pregătind un atac plonjat.

Al meu ești. M-am rostogolit încet, ca să par o țintă ușoară.

Raza lovi atât de aproape, încât îmi luară foc hainele. M-am răsucit ca să mă îndepărtez de ea, contând pe ideea că flăcările se vor stinge singure imediat, rugându-mă ca furtuna să acționeze așa cum știam eu.

Așa se și întâmplă. Terrawați de fulgere își ridicară ghearele din nori, încheind circuitul deschis de dâra de ionizare a razei. Avionul dușmănos încasă destulă zeamă ca să-și ardă scuturile de vizibilitate redusă și, probabil, să-și închidă toate sistemele soft. Indiferent de starea de la sol, carcasa unui avion nu rezistă la energie peste anumite limite. Clovnul numărul unu poate că nu era prăjit de tot, dar avea suficient gem lipicios pe el ca să nu mă mai vâneze.

Numărul doi făcu și el pe deșteptul și coborî sub mine, când ieșind, când ascunzându-se în nori. Probabil socoti că nu era cine știe ce trafic pe cer în noaptea respectivă. M-am uitat cum se învârtește în cerc, urmărind un unghi de țintire în sus. Să atragă fulgerele spre mine.

A venit vremea norilor, Vega.

Mi-am strâns aripile și am scăpat de o moarte violentă, un glonț cu aripi.

Vijelia era un iad. Vânt pe două sute de kilometri. Grindină mai mare decât boaba de strugure. Scântei sfârâind în vârful aripilor mele, al degetelor de la mâini și de la picioare.

Îmi plăcea la nebunie.

Habar n-aveam unde era avionul numărul doi, dar nici el nu știa unde mă aflam eu, așa că eram chit. Nici Casa, nici Miezul nu aveau să mă găsească aici, jos. Iar Guvernatorul General putea să se ducă dracului.

Tot mai aveam de parcurs peste o sută de kilometri până la sonda mea, motivul pentru care coborâsem până aici. În furtună, puteam face manevre de pilotaj – cât de cât – și răzbate deasupra vânturilor – fără greutate. Aici însă parcă mă aflam în interiorul unui pumn uriaș.

Mi-am amintit de instrucția din copilărie, de anii grei petrecuți în peșteri întunecate și printre străini în nopțile fără lună, în timp ce

inițiam modul încărcare. Respiram tot la zece-douăsprezece minute când sângele mi-o lua razna. Pielea mea avea rezistență la rupere mai mare decât a oțelului, spărgând bulgării de gheață când mă atingeau.

Orice lucru din lume are frumusețea lui. O dâră de sânge pe un perete poate fi mai delicată, mai prețioasă decât cel mai fin evantai de fildeș de pe Vlach. Un fragment de os dintr-o pădure spune povestea morții unei căprioare sau viitorul gâzelor răbdătoare și reflectă soarele după-amiezii la fel de strălucitor ca orice perlă. Gândiți-vă la simetria striurilor uzate ale unei supape de oxigen, regularitatea lor originală compromisă de cicatricile vieții, până când metalul devine o sculptură miniaturală a unui paradis mohorât al sufletelor păcătoase.

Dar o vijelie… vai, o vijelie.

Turnul norilor, palate aeriene pentru stihii. În timpul zilei, nuanțele cerului se închid, se fac vineții, iar acum, noaptea, dau naștere singurei culori, cea a întunericului. Aerul miroase tare a electricitate și apă. Tunetele bubuie de-mi zguduie oasele. Străfulgerările albastre din bezna ploioasă ar putea invoca spiritele din Abisul de Gheață ca să danseze pe aripile vânturilor reci.

Am zburat prin peisajul acela frumos, scăpând de urmăritorul meu, gonind către orice ar fi

fost ceea ce ne devora sonda numărul unu.

Casele nu sunt locuri, așa cum nici Miezul nu este. Seamănă mai degrabă cu ideile, banii și armele. Poate sunt partide politice.

Casa Powys, așa cum s-a constituit ea pe Lumea lui Hutchinson, era răspândită în mai multe aripi din fostul Palat al Guvernatorului General, recent plâns. Crescusem vizibilă ocazional, ca paj în serviciul lui G-G. Printre operații chirurgicale, instrucție și ore prelungi, întunecoase în peșterile din Masivul Capitoliu.

Miezul e peste tot și nicăieri. Casele sunt nicăieri și peste tot. Unii cred că nu există nicio diferență între Miez și Casă, alții că ne separă lumi întregi.

Mi-am petrecut copilăria căzând, zburând, ființă subumană și supraumană deopotrivă.

Mi-am petrecut copilăria antrenându-mă pentru o asemenea zi.

Jos, sub puntea de nori, am schimbat frumusețea vijeliei pe calvarul din ea. Aici nu era decât ceață plutitoare, ploaie rece, gheață și vânt – vânt peste tot. Era cumplit de frig, atât de rece, încât afecta până și capacitățile mele termice îmbunătățite.

Să te ia naiba, Miezule! Dacă ticălosul celălalt aflat pe urmele mele ar ajunge întreg în Abis, i-aș oferi un mormânt de gheață.

Mă lovi o rafală, un vânt de travers suficient de puternic încât să mă poată răsuci cu un trosnet în lonjeronul aripii și să mă împingă spre Abis cu capul înainte. Nici n-am apucat să ridic brațele, că am și plonjat printr-un morman de zăpadă într-un iad geros.

„Fir-ar a dracului să fie!”, am bolborosit, cu gura plină de gheață. N-ar fi trebuit să se întâmple așa, nu cu aripile astea. Blocurile de control ale neurocanalelor țipară în agonie când conexiunile se rupseră la impact. Le-am oprit și am început procesul greoi și dureros al autoextracției. După două minute m-am eliberat, ca să văd două vulpi-reci urmărindu-mă.

— Azi nu-i rost de papa, le-am zis, jovială, printre gemetele vântului, neavând ce face. Mâncătoare de hoituri, vulpile-reci au trupul lung, acoperit cu solzi, și sunt surde. Preferă gândaci-albi, licheni și surate de-ale lor; dar, cum cântăresc patruzeci de kilograme, pot fi un pericol.

Vântul parcă se tânguia altfel acum. Am ridicat privirea la timp să văd avionul dând târcoale deasupra, clătinându-se pe aripile vijeliei. Vulpile-reci se evaporară în zăpadă.

Abisul arată mai degrabă ca un deșert decât ca o mare de gheață, cu dune, bancuri și scobituri formate de furtuna permanentă. Densitatea variază, mai ales din cauza aerării

formațiunilor de gheață, dar și în funcție de oligominerale și factori de presiune. Suprafața are chiar caracteristici care amintesc de o geologie normală – aflorimente, stânci, crevase. Diferența e că geologia durează ceva mai mult... Abisul... ei, bine, tectonica lui evoluează la viteză umană, nu planetară.

Pentru majoritatea dintre noi, asta înseamnă că nu avusese niciodată rost să trasăm ori să păstrăm hărți. Fiecare zi era o aventură, jos, în puțul iadului.

Mă aflam la câțiva kilometri de tunelurile cu dispozitivele noastre. La intrări sigur tronau nămeți, poate erau blocate de avalanșe, dar, dacă măcar una era accesibilă, atunci aveam să mă descurc.

Nu coborâsem aici numai ca să evit Miezul sau pe urmăritorul meu, cine-o fi fost el – nu-l mințisem pe Mox când îi spusesem că sunt planetolog. Misterul Abisului mă fascina, îmi aparținea, eu trebuia să-l descifrez și să-l împărtășesc altora, era mult mai important pentru mine decât Casa Powys, politica și Miezul. Fratele meu nu m-ar înțelege niciodată.

Apoi am început să alunec și, încercând să-mi păstrez echilibrul în vânt, mi-am blestemat aprig fascinația.

Când l-am găsit, tunelul îmi pregătise o

surpriză. Sonda numărul unu traversase țopăind Abisul de Gheață, rostogolindu-se până în locul în care mă aflam, deși urmele fuseseră demult șterse de vânt și furtună. Ca loc de intrare alesese o stâncă solidă, ferită de vânt, singurul lucru din acea parte a Abisului care avea caracteristici permanente. Gheața conservase un tunel ca un burdihan negru în beznă.

Mă trecu brusc un fior care nu avea nimic de-a face cu temperatura scăzută. Măcar n-o să mai stau în vânt.

Ca să intru în tunel, a trebuit să mă las pe mâini și pe genunchi. Aproape că mă târam. Bine-ar fi fost să-mi fi dat Casa material genetic de la viermii de gheață. Tunelul avea forma secțiunii transversale ovoide a sondei, ușor descentrată; gheața se topise, apoi se infiltrase în pereți, pentru a reîngheța sub formă de țurțuri mai deși, care ajutau la consolidarea tunelului. Pe jumătate târâș, puteam să-mi mișc puțin spatele, deși nu prea mult. Dacă m-aș fi întins pe burtă, naș fi avut loc nici cât să operez un computer de buzunar. Altfel, mă aflam într-un sicriu de gheață.

Am sperat să mă dovedesc mai înspăimântătoare decât orice creatură ar fi sălășluit în Abisul de Gheață.

Ca să pot vedea, a trebuit să folosesc flăcări ecologice cu unde joase. M-a durut sufletul

meu de planetolog, dar nu voiam să fiu luată prin surprindere de nimic înainte de a găsi sonda.

Era al naibii de frig în tunel. Regimul meu termic se menținea ridicat, mai ales că, mulțumesc cerului, nu mai bătea vântul, trăgea doar un curent slab pe dedesubt, probabil generat de un soi de efect Bernoulli la gura tunelului.

Dacă aș fi avut o structură strict umană, poate că frigul și bezna mi-ar fi venit de hac, din cauza disperării și hipotermiei.

Curentul vagabond și o dâră vagă de ulei de mașină m-au condus la sondă. M-am apropiat precaută, neștiind ce mă așteaptă, ce anume o sabotase.

În toată istoria Miezului și a Casei și a omenirii în general, nimeni nu descoperise vreodată o mașinărie extraterestră. Existau lumi pe care se vedea clar că fuseseră minate sau prelucrate pentru drumuri și porturi lărgite. Dar nu s-a găsit nici măcar un cui sau un rest de metal, niciun aparat, niciun artefact.

Așa că noi am scormonit locurile ciudate, căutând semnături genetice neobișnuite. Deși, pe măsură ce Miezul țesea secol după secol, ne-a devenit tot mai limpede că genele cele mai neobișnuite se găseau în propriile noastre celule.

În cele din urmă, am găsit sonda numărul unu, în repaus, funcțională, însă nici urmă de agresor.

Semăna vag cu un cartof, un metru și jumătate pe un metru în secțiune transversală și trei metri în lungime, cu suprafața aspră, înțesată de injectoarele care creaseră tunelul. Din spate, arăta normal. Nici urmă de atacator. Doar eu și sonda, la patru sute de metri în Abisul de Gheață.

Oare datele noastre telemetrice fuseseră măsluite? O șmecherie la fel de veche ca spectrul lui Tesla, dar sonda era oprită. Asta nu era simplă măsluire.

M-am deconectat, trecând în modul de recunoaștere pasiv. Negru. Mi-am amortizat semnăturile electromagnetice, am oprit controlul termic. Am rămas doar eu și urechile mele, setate pe toate frecvențele lor glorioase.

Abisul de Gheață icnea și trosnea, armonizându-se cu rotația planetei, cu presiunea formațiunilor de crustă din jurul lui și de sub el, respirând, un monstru împietrit, cât o jumătate de continent.

Dar mai era ceva.

Alunecarea lină a cristalelor pe cristale, în timp ce pereții tunelului sublimau.

Ecoul îndepărtat al vijeliei.

Un declic foarte discret, de obiect metalic care încearcă să se adapteze termic la

condițiile din jur.
Și, în liniștea aceea, o voce:
— Adio, Alicia!
Fratele meu, Henri.
Cât de repede mă mișcasem, el mă întrecuse. Abisul mă îngropase în el înainte să-mi pot da glas gândului: *suroricid.*

„Cadeții Casei sunt omorâți, de regulă, la vârsta de doisprezece sau treisprezece ani. Se iau măsurile de rigoare pentru conservarea trunchiului cerebral și a altor structuri esențiale pentru menținerea identității și păstrarea antrenamentului lor intensiv. Apoi sunt lăsați în stare terminală până când este nevoie de o nouă instruire. Acest proces este considerat crucial pentru dezvoltarea caracterului lor și, din moment ce morții nu știu ce înseamnă scurgerea timpului, nu știu nici ce înseamnă să te trezești din starea tanatică. Unii cadeți au așteptat secole întregi să fie readuși la viață”.
Casa: O istorie secretă în literatură (autor necunoscut), fragment citat de Fyram Palatine în Un studiu al textelor interzise și al consecințelor acestora, Fremont Press, Fanghorne-Clemens IIa.

M-am trezit, redusă ca abilități cognitive, îngropată în zăpadă afânată.

Asta însemna că nu eram blocată sub gheață.

Am reactoare pe bază de cavitație în rețeaua cu nanotuburi, de tip fagure, din oasele mele lungi. Adică, la orice valoare cât de cât semnificativă a gradientului termic, voi avea energie. Chiar și la valori extrem de mici, de exemplu în vecinătatea unei mase de trei metri alcătuite din plastic și metal, la mare adâncime, sub o calotă de gheață.

Iar dacă au energie, trupurile Casei, ca trupurile Miezului, vor căuta viață.

În mod repetat.

Dar, dacă nu mai eram îngropată în gheață, de câtă vreme zăceam aici? Ceasul meu intern refuza să-mi răspundă.

Inerția.

Nu ajunsesem în această stare peste noapte. Mă străbătu un fior care nu avea nimic de-a face cu Abisul de Gheață. Era posibil să fi zăcut aici luni de zile. Chiar ani întregi.

Atunci mi-am dat seama că auzeam vântul aproape, deci mă aflam exact sub suprafață. Aveam puțină forță în mușchi, așa că am înaintat în direcția zgomotului. Dacă îl auzeam, înseamnă că aveam urechi.

Peste șuierul vântului se suprapunea un fel de tânguire prelungă, un bocet tărăgănat, artificial. Cu partea de creier care se reforma, l-am identificat: o sirenă.

Avertizare? Sau chemare?

Ceasul meu intern fiind nefuncțional, nu aveam idee cât mi-a luat să ies din zăpadă, dar în cele din urmă am reușit, corpul meu schimbându-se pe măsură ce avansam. Când am ajuns afară, am descoperit că pot vedea.

Mă aflam la poalele unui deal mic – stânca în care sonda crease tunelul? Roasă de timp și vânt? Câtă vreme zăcusem în Abisul de Gheață?

Sirena se tângui încă o dată deasupra întinderii albe. Am urmat-o, cățărându-mă prin deșertul înghețat.

Cu mâini care nu erau de om.

M-am oprit, holbându-mă la ceea ce fusese cândva o palmă cu degete. Acum devenise o gheară, iar pielea se transformase într-o țesătură de flăcări albăstrii, ca pânza de păianjen, pe care niciun genom uman n-o produsese vreodată. Mă recreasem din elementele organice rătăcite în Abisul de Gheață.

Arheogenele misterioase erau în mine.

Apoi am auzit alt sunet, o împușcătură, urmată de o durere și un urlet asurzitor, smuls din străfundurile mele.

Mox stătea deasupra mea, ațintindu-mă cu pistolul tranchilizant, cu o expresie de groază pe chip.

Am simțit un val interior, o emoție străină arzând în mine, răzbunare, pedeapsă, dar am

înfrânt-o, lăsând tranchilizantele să-și facă treaba, cu privirea țintă la Mox, dorindu-mi să mă înțeleagă.
Cum să-l fac să-și dea seama că monstrul din fața lui eram eu?

Mi-am revenit într-o încăpere din baraca noastră, cu mâinile și picioarele prinse în legături improvizate. Știam că nu vor ține. Mox stătea vizavi de mine, cu pistolul în poală, tot speriat și șocat.
Primul impuls a fost să-mi sfâșii legăturile și apoi pe el, pentru că încercase să mă imobilizeze; dar partea din mine care fusese cândva umană reuși să păstreze controlul.
Am încercat să vorbesc, dar n-am reușit decât să scot un soi de răcnet. Mox sări în picioare și îndreptă arma spre mine.
Am încercat încă o dată. De data asta, măcar și-a dat seama că vorbeam.
— Pe cuantele lui Planck, Mox! Lasă pistolul jos. Vorbisem cu glasul meu cel mai firav, dar tot răsunară pereții barăcii mici.
Mox se înfioră și scăpă arma.
— Vega?
Am confirmat cu o mișcare a capului; cu cât vorbeam mai puțin, cu atât mai bine.
— Ce-ai pățit?
Am scuturat din umeri.
— Arheogenele.

— Dar cum s-a întâmplat?
— Casa.
Casa era greu de ucis. Metabolizasem gheața.
Mox mișcă din cap a înțelegere. Văzuse și datele ființelor vii rătăcite și se gândise că sunt o superfemeie. Acceptase ideea. Mă crezuse.
Bestia din mine se potoli.
— Și acum ce facem? mă întrebă.
— Mă duci în Portul Hainan.

Trecuse mai mult de un an de la dispariția mea, iar fratele meu, Henri, era acum G-G. Miezul. Imposibil de ucis?
— Am făcut și eu cercetări după ce ai dispărut, îmi spuse Mox. Uciderea fraților e considerată necesară pentru a avansa în rândul alor tăi.
— Eu nu eram o rivală! am răcnit.
Aș fi vrut să pot face ceva cu vocea mea de animal. Mox tresări, scuturând din cap.
— Tu ai presupus că ai ieșit din cursă, dar el n-a socotit așa. Nu știu cum mia trecut prin cap că aș putea scăpa vreodată de politica practicată de Casă.
Întrucât lui Mox i se ordonase să mă predea înainte de a pleca eu să găsesc sonda, am hotărât că exact așa va proceda mă va aresta și mă va duce la Henri. Era cel mai simplu mod de a ajunge într-un loc în care să mă confrunt

cu fratele meu. Mă cuprinse din nou valul de emoție, aceea pe care o asociam cu o fiară, o combinație de furie și conștiință profundă a ritualului pe care îmi închipuiam că aș fi trăit-o mai demult, la răzbunarea ceremonială.

Bineînțeles, exista riscul ca Henri să mă omoare pe loc, dar eram gata să mi-l asum. Pe lângă asta, din câte îl cunoșteam, va fi curios să afle cum de supraviețuisem.

Va dori să mă vadă.

Transportorul era cam înghesuit – fusese proiectat pentru doi oameni, iar eu cam luasem proporții.

În timp ce zburam deasupra Portului Hainan, studiam schimbările. Masivul Capitoliu era un munte de moloz care se risipea în ce mai rămăsese din Golful Câinelui Nebun. Orașul nu se schimbase prea mult, cu ridicăturile lui mici și albe răsfirate ca niște piramide antice printr-o junglă de smarald cu acoperiș de păsări și flori, o existență bucolică sub mâna blândă, călăuzitoare a Miezului. Șlepurile și pontoanele tot mai înfrumusețau zona din apropierea apei – cu siguranță reconstruite după prăbușirea Masivului Capitoliu. Trebuie să fi fost un adevărat tsunami.

Dar nu provocat de un cutremur, acum eram convinsă de asta. Înainte de a revedea orașul, mi se păruse încă probabil ca Henri să fi profitat de o calamitate naturală pentru a-și

pune în aplicare ambițiile.

Numai că supraviețuise o porțiune considerată prea mare din Portul Hainan.

Avioanele de interceptare se dispuseră în formație cu transportorul nostru și ne însoțiră la platforma de aterizare a ceea ce bănuiam că era noul palat, de partea cealaltă a Golfului, ridicat pe rămășițele Masivului Capitoliu, într-o zonă stabilă geologic. O formație de infanterie grea ne aștepta la coborârea din transportor; eu aveam brațele cu gheare legate la spate, pentru credibilitate. Militarii ne încercuiră și ne conduseră pe coridoare mai întortocheate decât cele pe care le țineam minte din copilărie.

Într-adevăr, Casa ar putea deveni Miezul.

Apoi coridoarele fuseră înlocuite de o sală de audiență imensă, placată cu oglinzi ca să pară și mai mare, și mă întâmpinară, una după alta, imagini cu ființa în care mă transformasem: uriașă, diformă, cu pielea membranată, albastră. Nici pe departe umană. Urâtă ca moartea și mai periculoasă. Cum de putuse Mox să stea de vorbă cu mine ca Vega? Să se uite în ochii mei și s-o vadă pe femeia care fusese cândva iubita lui? Până și eu mă speriam de mine.

Dar atunci l-am zărit pe fratele meu stând în capătul camerei imense, cu mâinile la spate, imaginea mea în oglindă, numai că eu aveam

încheieturile prinse la spate. Iar el își păstrase trăsăturile puternic conturate ale Casei: o înfățișare hotărâtă să stârnească admirație, o înfățișare calculată să comande. Eu, în schimb, eram Altceva.

Frumosul și Bestia.

Henri se uită de la Mox la mine, apoi iarăși la Mox.

— *Chestia asta* ar trebui să fie sora mea? întrebă el, ridicând, pentru efect, o sprânceană fin dăltuită.

— Henri! am răcnit, înainte ca Mox să apuce să-i răspundă. Vocea mea sparse oglinzile de pe pereți și-l făcu pe fratele meu să mă privească, în sfârșit, serios Henri scutură din cap.

— Mie nu mi se pare că seamănă cu Alicia. Ai un simț al umorului cam denaturat.

Mă cuprinse valul răzbunării ceremoniale și am urlat, făcându-i pe toți, inclusiv pe Mox, să se dea un pas înapoi. Mox își reveni primul.

— Vorbește cu ea.

— Imposibil să fi fost cândva o ființă umană.

— Cred că s-a reformat din arheogenele din Abisul de Gheață.

— Dar ce anume din… creatura asta te face să crezi că e ea?

— Pe cuantele lui Planck! am răcnit, plictisită să tot fiu ignorată. Henri! De ce?

Abia reușeam să mă controlez să nu-mi rup

legăturile și să nu-l fac bucățele pe fratele meu, pretinsa autoritate.
Henri tresări și el odată cu sala la auzul vocii mele, dar acum se uita la mine, nu la Mox, acceptându-mi transformarea, recunoscându-mă după cele spuse, nu după glas sau înfățișare. Buzele i se întinseră în zâmbetul calculat al Casei.
Nu, nu al Casei. Al Miezului.
— Politica, rosti Henri, de parcă asta explica totul. Desigur, pentru Miez, chiar explica totul. Trebuia să mori acolo jos.
— Ei, bine, m-am întors, am spus. Alte oglinzi se făcură țăndări. Ce anume se intensifica, vocea sau furia mea?
Henri râse.
— Da, dar legată.
De data asta n-am mai putut să-mi controlez valul de emoție și am smuls legăturile din nanotuburi de parcă ar fi fost din sfoară. Șase gărzi s-au repezit la mine, dar am întins un braț lung cu gheare și le-am pocnit zdravăn, surprinsă de propria mea forță. Una dădu să se ridice cu arma îndreptată spre mine, dar i-am rupt spatele și am lăsat-o urlând pe podeaua de marmură. Aș fi rupt și altceva, dar l-am văzut pe Mox că mă urmărește cu o expresie mai înspăimântată decât atunci când mă văzuse prima oară în halul ăsta.
— Stai! strigă Henri, zadarnic; nu mai mișca

nimeni, în afară de soldatul care țipa.
Se apropie de mine și se opri la distanță de un braț.
— Întrucât, după cum arăți, ești foarte greu de ucis, surioară, am o propunere pentru tine.
L-aș fi putut omorî înainte de a fi împușcată, știam – lungimea unui braț nu era o distanță suficientă ca să fie în siguranță. Ființa în care mă transformasem calcula viteza, distanța și mișcările fără să clipească, iar eu îmi stăpâneam nevoia inerentă de răzbunare ceremonială numai cu mari eforturi.
În plus, observasem, grație vederii periferice, că trei dintre soldații rămași în picioare se apropiaseră de Mox, cu armele pregătite să tragă.
Nu am mișcat din cap, dar am sesizat cumva că Henri era conștient că evaluasem situația. În același timp, mi-am dat seama că știam exact cum să-i rup gâtul.
— Propunere? Am repetat eu, ca un ecou. Henri zâmbi, sigur pe sine – Miezul.
— Mi-ar fi de folos să am de partea mea o creatură ca tine, știi? Ai fi o gardă de corp fioroasă. Și nu mai reprezinți o amenințare pentru ambițiile mele… așa cum arăți acum.
Așa cum arăți acum. Un monstru, nu o Casă. Îmi dorisem dintotdeauna să scap de Casă, dar nu *așa.*
— Aș putea să te omor *pe tine!* am urlat.

Scutură din cap.
— Nu. Pentru că și tu ești Miezul. Sora mea.
— Nu sunt Miezul. Zâmbi și mai larg.
— Atunci ce ești?
Exact, ce sunt? O mașină de ucis, evident. Și l-aș putea ucide pe fratele meu – care, la urma urmei, mă omorâse el pe mine mai întâi – l-aș putea ucide și aș putea elibera Lumea lui Hutchinson de Miez.
Două ajutoare veniră în grabă și așezară garda rănită pe o targă. Țipetele bărbatului se auzeau tot mai slab pe măsură ce targa se îndepărta.
După plecarea ajutoarelor, i-am adulmecat pe toți: sângele rănitului, durerea și lichidele din corpul său, încrederea slăbită a lui Henri și teamă peste tot. Tuturor le era frică: lui Mox, gărzilor, până și lui Henri. Pe toți îi îngrozea fiara în care mă transformasem.
Ce sălășluia în Abisul de Gheață? Ce era atât de înfricoșător, de puternic, încât trebuia îngropat într-un mormânt uriaș?
Eu. Ceva asemănător mie.
Avea conștiință? Aveam *eu* conștiință?
Am întors întrebarea pe toate părțile în minte. Eram uriașă, puternică, instruită de Casă, furioasă și înviată din morți. L-aș fi putut provoca pe Henri aici, acum, pe terenul lui. În adâncul meu, dorința răzbunării ceremoniale se stârni din nou. Unele fapte *se cuveneau.*

M-am gândit la asta multă vreme. Încet, ca Abisul de Gheață, am răsucit gândul pe toate părțile. Unele fapte se cuveneau, altele, nu.

Poate că Miezul nu era chiar atât de rău, la urma urmei. Și, așa cum subliniase Henri, dacă pe această planetă Casa Powys devenise Miezul, atunci și eu eram Miezul, deși unul monstruos. Miez sau nu, nu puteam rămâne aici, unde probabil că aș omorî pe oricine mi-ar ieși în cale. *Aș putea* fi superioară creaturii în care mă schimbaseră arheogenele din Abis, superioară celei în care mă transformase Casa.

Aș putea fi superioară fratelui meu. Aș putea fi mai mult decât suma datelor mele biologice. Nu trebuia să-i accept oferta.

— Nu voi fi garda ta de corp. Zâmbetul de pe fața fratelui meu dispăru.

— Atunci va trebui să te omor din nou, știi?

Foarte posibil. Dar ce altă șansă aveam? Și în ce măsură va reuși să mă omoare de data asta? M-am uitat la Mox, căruia parcă îi dispăruse teama. Îmi susținu privirea clipe lungi și mi se păru că întrezăresc scânteile prieteniei noastre vechi.

Mox înțelegea. Și, de dragul lui, trebuia să plec.

M-am uitat încă o dată la Henri.

— Nu sunt Miezul, nu voi fi niciodată. Moartă sau vie, asta nu se va schimba.

M-am răsucit, așteptând să mă străpungă

razele în spate.

Henri mă surprinse. Nu mă lovi nimic.

Am pășit printre cioburile oglinzilor, am străbătut coridoarele lungi, am ieșit din Palatul Nou, m-am îndreptat spre Golful Câinelui Nebun, am intrat în el, am mers pe sub apă, am traversat fața pământului zile la rând, până când am ajuns acasă, în Abisul de Gheață.

Nemărginită, adâncă, o lume într-o lume. Locul meu, de-acum. Familia mea, Casa mea. Miezul meu. Dacă aș săpa destul de adânc, poate mi-aș găsi un alt frate.

Gregory Benford - Front de șoc

Gregory Benford este unul dintre giganții moderni ai SF-ului. Cartea sa *Timperfect,* apărută în 1980 a obținut premiile Nebula, John W. Campbell, British Science Fiction Association și Ditmar și este considerată în mod unanim unul dintre romanele clasice ale ultimelor două decenii. Celelalte romane ale lui sunt:

Beyond Jupiter, The Stars in Shroud, In the Ocean of Night, Against Infinity, Artifact, Across the Sea of Stars, Great Sky River, Tides of Light, Furious Gulf, Sailing Bright Eternity, Cosm, Teama Fundației, The Marțian Race și *Beyond Infinity.* Prozele sale scurte au fost strânse în culegerile: *Matter's End, Worlds Vast and Various* și *Immersion and Other Short Novels;* eseurile i-au fost colectate în volumul *Deep Time.* Cartea lui cea mai recentă este romanul *The Sunborn.* Benford este profesor de fizică la Universitatea California, Irvine.

Una dintre cele mai autentice incursiuni în adevărata lume a oamenilor de știință pe care o veți citi vreodată – o lume completă cu frustrări, obsesii, rivalități... și unele surprize uluitoare, suficient de profunde pentru a ne schimba pentru totdeauna viziunea asupra universului.

*

Ralph s-a strecurat în separeul în care Irene aștepta deja, părând sigură pe sine și sorbind dintr-o sticluță de ceai Snapple.

— Cum a... apoi femeia a amuțit, zărindu-i expresia de pe chip.

— Spune-mi ceva realmente oribil, pentru ca ziua de azi să nu mi se mai pară chiar așa groaznică.

— Da, domnule, a rostit ea, imediat, domnule. Hmmm... Un surâs afurisit.

— Am avut odată un canar care s-a sinucis, vârându-și capul printre gratiile coliviei.

— C-ce...?

— Perfect, îți trebuie ceva și mai rău? Se poate. Un fulger de surâs orbitor.

— Soră-mea a uitat să-și hrănească gerbilii, așa că unul dintre ei a murit. După care supraviețuitorul și-a mâncat prietenul mort.

Abia atunci și-a dat seama că femeia glumea, străduindu-se să-l scoată din starea aceea. A râs cu poftă.

— Mersi, chiar aveam nevoie de așa ceva.

Irene a zâmbit ușurată și a întors capul, fluturându-și părul blond-murdar într-un fel care l-a făcut pe Ralph să se gândească la o tornadă. Fără să rostească vreun cuvânt, fața ei i-a oferit înțelegere, îngrijorare, întrebare, susținere fermă – totul într-o revărsare rapidă de expresii care i-au lunecat peste chip, buzele

ei pline, elegant rujate în roșu, conlucrând cu ochii bleu-pal.

Ochii aceia l-au urmărit cu atenție, în timp ce bărbatul a descris hârtia pe care o găsise și care-i trimitea cercetarea în uitare.

— Astronomia este despre cine ajunge primul? a întrebat ea foarte surprinsă.

— Uneori. Oricum, de data asta.

După aceea i-a povestit discuția avută cu președintele departamentului – toată scena, fiecare replică a dialogului, pe care avea să și-l reamintească, aparent, pe vecie – iar Irene a încuviințat în tăcere.

— Este timpul să solicit scrisori de recomandare, dar de la cine? Cercetarea mea este deja perimată. Nu… nu știu ce să mai fac, a zis el.

O încheiere nu tocmai grozavă pentru o istorie, totuși era adevărul.

— Tu ce crezi c-ar trebui să faci? Ralph a oftat.

— Să-mi dublez eforturile…

— Când ți-ai pierdut obiectivul din vedere?

Asta era, și-a amintit el, o definiție a *fanatismului,* dintr-un film.

— Obiectivul meu este să fiu astronom, a rostit rigid.

— Asta nu-nseamnă însă numai universitatea.

— Da, dar posturile la NASA s-au împuținat în ultima vreme. O agenție care avusese nevoie

de șapte ani pentru a ajunge prima pe Lună, după ce pornise de la zero, cheltuia acum mai mulți dolari pentru a repeta acțiunea aceea în cincisprezece ani.

— Ai multe abilități utile.

— Vreau să activez în domeniul teoretic, nu aplicativ.

Ea a luat capacul sticluței de ceai Snapple și a citit de pe interior cu glas alert, silindu-se să fie comică:

— N-ați câștigat, dar vi se oferă Informația Reală nr. 237: numărul de țârâituri al unui greier, înregistrate în cincisprezece secunde, plus treizeci și șapte, vă dă temperatura curentă a aerului.

— Fac pariu că-n grade Fahrenheit, a comentat bărbatul întrebându-se unde dorea ea să ajungă.

— Multe date științifice „fundamentale” sunt la fel de impresionante. Cui îi pasă?

— Hm… să înțeleg c-am trecut acum la o discuție despre valoarea cunoașterii?

— Valoroasă *pentru cine,* asta-i ideea pe care vreau s-o subliniez. Dacă Irene era pusă pe citate, îi putea răspunde în același fel.

— Mark Twain, de pildă, a spus că miracolul științei este abundența de speculații care rezultă dintr-o singură dată concretă.

— Din locul în care mă aflu eu, nu pot vedea prea multe asemenea speculații.

I-a surâs ironic și și-a scuturat iarăși părul. Ralph trebuia să recunoască – avea efect asupra lui.

— Eu *iubesc* astronomia.

— Sigur că da, atât doar că ea nu pare să te iubească pe tine. Oricum, nu la fel de mult.

— Atunci ar trebui să…?

S-o lase pe Irene să completeze răspunsul, fiindcă azi avea o sumedenie de răspunsuri. Și el se îndoia de povestea cu gerbilii.

— Poate să te-apuci de ceva care să-ți recompenseze abilitățile.

— De pildă…?

— Calculatoare… Matematică… Gândește la scară mare! Încearcă să te-angajezi la un fond speculativ, să le efectuezi analizele.

— Fond speculativ…

Abia dacă-și mai amintea cu ce se ocupau.

— Care caută pe piață oportunități de investiții pe termen scurt?

— Exact. Astea implică foarte multă matematică. Am citit on-line. (Era isteață și pe fază, asta-i plăcea la ea.) Analiza aia de date pe care-o faci este muuuult mai complicată decât ce face Herb Linzfield.

— Herb…?

— Un tip pe care-l cunosc – mănâncă-n același bufet indian în care mai prânzim noi câteodată.

Ochii i-au devenit distanți și Ralph s-a întrebat

despre ce altceva mai discutase cu Herb. Despre el?

— Herb calculează metode protective împotriva pierderilor financiare ale obligațiunilor.

— Obligațiuni corporative sau municipale?

A întrebat doar ca să-i arate că nu era total ignorant în privința finanțelor.

— Ăăă… corporative cred. Din nou privirea distantă.

— N-am făcut șase ani de facultate și doctoratul ca să…

— Știu, scumpule – cu ochi brusc calzi – dar acum ai încercat realmente cu toate puterile.

— *Încercat?* N-am terminat.

— Perfect, vreau să spun că poți face și altceva. Dacă asta… nu merge.

S-a gândit scurt și i-a povestit despre labirinturile sforăriilor universitare. Restul astronomilor din UC Irvine se ocupau de galaxiile apropiate, căutând detalii ale evoluției stelelor sau chestii cosmologice pe scară mare. Ralph lucra undeva la mijloc, examinând fiare exotice care se iveau în regiunile de radio și microunde ale spectrului. Era un domeniu competitiv și-l simțea potrivit pentru el.

Așa încât i-a spus Motivul lui. Motivul pentru care lucrase cu ardoare ca să ajungă așa departe. De dragul muzicii interioare pe care i-

o oferea, își ignorase viața personală, neglijând aventurile amoroase și eschivând orice relații pe termen lung.

— Deci de asta erai… singur?… când ai sosit aici. Ea a țuguiat buzele apreciativ.

— Mda. M-am gândit să-mi păstrez opțiunile deschise.

— Deschise pentru…?

— Pentru asta… a fluturat el trist și ironic din braț spre activele lui imaginare.

Pentru un post universitar mult-râvnit, o ieșire impetuoasă din rutina post-doctorală cenușie: asistent la UC Irvine, tolănit pe coasta absurd de scumpă și decolorată de soare din Orange County. Învinsese peste o sută de solicitanți. Și de ce nu? Era iute, sigur pe el, cu abilități perfect șlefuite și conexiuni de calitate, plus o focalizare intensă pe care multe femei o găseau intimidatoare, ca și cum ar fi șoptit: *carierist, ferește-te.* Cerurile păruseră că i se deschid, cum să nu…

Dar asta fusese în urmă.

I-a zâmbit strâmb, melancolic, însă în același timp s-a simțit îndârjit.

— Nu abandonez. În niciun caz acum.

— Bine, atunci doar gândește-te la ce ți-am spus. L-a mângâiat ușor pe braț și ochii îi deveniseră triști: Nu vreau altceva…

— Sigur.

Știa lumea în care trăia Irene, o văzuse

lucrând cu foile de date, citind biografii ale ctitorilor și răsfoind cărți despre” leadership”. Căutând indicii despre ascensiunea prin duritatea lumii afacerilor.

— Promiți?

În mod ciudat, plângătoare. Ralph a surâs fără veselie.

— Știi bine că da.

Totuși cuvintele ei îl răniseră. În primul rând fiindcă strecuraseră așchii reci de îndoială în propria lui minte.

Mai târziu în noaptea aceea a stat întins în patul ei și a rederulat scena. Părea acum să definească ziua, în ciuda eforturilor intense ale Irenei.

La dracu’, a gândit Ralph. *Învins!*

Și-n plus tocmai de Andy Lakehurst. Își mușcase buza și se concentrase asupra ecranului, unde tocmai primise un articol recent postat pe site-ul Web al Bibliotecii Los Alamos, astro-ph.

Harta radio era a unicei revendicări de glorie minoră a lui Ralph: G369.23-0.82. Observările erau uimitoare. Sclipitoare, limpezi, detaliate. Mai bune decât ce făcuse el.

Izbise cu pumnul în disc, vărsându-și cafeaua.

— La dracu’!

Apoi tamponase lichidul vărsat – împroșcase unele dintre lucrările pe care le corectase mai devreme.

Privind articolul descărcat, clocotind, văzuse că Andy și echipa sa obținuseră date foarte detaliate despre noul și incitantul obiect – obiectul *lui* – G369.23-0.82. Probabil că utilizaseră foarte mult timp de observări și că-l căpătaseră imediat.

Unde? Ochii îi coborâseră pe obișnuita secțiune Observări și... *Arecibo! A obținut timp de observări acolo?*

Asta însemna fie sfori trase, fie o anulare norocoasă. Arecibo era radiotelescopul cel mai mare din lume: o antenă circulară concavă, amplasată în mijlocul junglei tropicale, dar cu poziție fixă. Pentru a întocmi o hartă, trebuia să aștepți momentul potrivit și să te sincronizezi cu radiotelescoape de pe toată planeta.

Iar fostul lui coleg de an, Andy, reușise asta. Andy avea un stil direct, practic, ușurat de surâsul prompt care-i deschidea uși și ocazional îl introducea în dormitoare. Poate că avea conexiuni cu Beth Conway de la Arecibo?

Nu, gândise Ralph, asta-i mai prejos de mine. El a profitat de G369.23-0.82 și-a întreprins următorul pas evident, asta-i tot.

În plus, Andy era la Harvard, ceea ce-l ajutase. Din plin. Totuși, îl irita. Ralph încă aștepta să audă ceva din partea lui Harkin de la Very Large Array despre posibilitatea de a obține ceva timp acolo. Aștepta de șase

săptămâni, da.

În plus, peste cinci minute avea programată întâlnirea cu preşedintele departamentului. Privise din nou articolul lui Andy. Era o lucrare excelentă. Din nefericire.

A suspinat în întunericul din apartamentul Irenei, reamintindu-şi ora crucială petrecută cu preşedintele departamentului. Ziua cea lungă părea că nu se va termina până n-o trecea în revistă şi pe aceea.

Ralph începuse cu un surâs rigid. Albert Gossian era tipul de unchiaş, un preşedinte de modă veche care în ocaziile oficiale purta costum la două rânduri. Semnalul acela neintenţionat era rău prevestitor. Gossian îi surâsese scurt, legănându-şi guşa dublă, şi-i făcuse semn să ia loc.

— Ţi-am examinat curriculum vitae, spusese el. Folosea întotdeauna denumirea latină completă, în vreme ce alţii ziceau scurt „CV". Clătinase lent din cap.

— Trebuie să publici mai mult, Ralph.

— Finanţarea bursei mele continuă şi am...

— Da, da, foarte bine. Fundaţia Naţională pentru Ştiinţă investeşte mult în domeniul acesta, foarte lăudabil...

— Ridicase iute privirea de la notiţele pe care le citea, peste marginea de sus a ochelarilor şi

de aceea departamentul a decis să angajeze personal în direcția aceasta. Dar... tu poți menține finanțarea?

— Am bursa FNS de doi ani, așa că examinarea obligatorie de la anul este momentul decisiv.

— Mă bucur să spun că ratingurile predărilor tale sunt mari, ca și serviciile universitare, totuși...

Vocalele tărăgănate păreau să transmită un mesaj independent de fraze în sine.

Toți asistenții erau evaluați la fiecare doi ani, pentru a li se urmări progresul spre Graalul confirmării în post. Ralph urmase o traiectorie tipică pentru începutul secolului: șase ani pentru obținerea doctoratului, o perioadă de cercetare post-doctorală la Harvard... unde Andy Lakehurst era steaua în ascensiune, eclipsându-l pe el și pe mulți alții. Ralph plecase de acolo după o relație reciproc distructivă cu o biologă de la Tufts, fugind cât de departe putuse când văzuse că UC Irvine creștea rapid și dorea astrofizicieni. UCI avea o reputație modestă în teoria particulelor, totuși Fred Reines obținuse un Premiu Nobel de acolo, demonstrând că neutrino existau și utilizându-i pentru a detecta nova spectaculoasă din 1987.

Grupul de fizica plasmei era cel mai bine privit în departament și într-adevăr membrii săi se

dovediseră utili la sosirea lui. Ei înțelegeau că 99% din masa universului era formată din electroni încinși, smulși de lângă nuclee – plasmă. Universul era fierbinte și turbulent. Acolo se derulau marile drame. Sigur că da, viața apărea pe planetele liniștite și reci, însă acțiunile impresionante se învăpăiau pe cerurile lor placide, relatând istorii care-i inspirau teamă, respect și uimire.

Dar odată ajuns la UCI, pierduse impetuozitatea. În bugetele federale tot mai reduse, propunerile nu căpătau finanțare, așa că Ralph nu putea adăuga post-doctorali pentru ajutor și influență. Observațiile lui descâlcite grijuliu ofereau cu greutate idei noi. Acum, după cinci ani, ajunsese la trei luni de zidul dur unde numirea în post fie urma să se petreacă, fie să devină imposibilă: punctul final.

Oare lumea academică reprezenta într-adevăr viitorul lui cel mai bun? Îi plăcea să predea, adormea în ședințele de comitet, îl plictiseau ipocrizia și hârțogăria universitară. Eroziunile sigure ale vieții…

Studiul stelelor neutronice care se mișcau rapid fusese la modă cu câțiva ani în urmă, însă în frazările precaute ale lui Gossian detecta note de scepticism. În sarcina președintelui cădea transmiterea sentimentelor conducerii facultății.

Gossian păruse să savureze momentul.
— Moda aceasta de moment a stelelor rapide... ei bine, pălește, așa consideră unii dintre colegii tăi.
Ralph își mușcase buza. *Nu-ți trăda iritarea.*
— Nu este o „modă de moment” – este o suită de descoperiri.
— Totuși, încotro duc ele?
— Este prea devreme pentru a preciza. Noi *credem* că sunt ejectate de la evenimente supernova, dar poate că aceasta este pur și simplu opțiunea cea mai puțin imaginativă.
— Una dintre însemnările de aici spune că primul „pulsar fugar”, botezat Șoarecele, este acum înțeles bine. Ceilalți, cei recenți, probabil că vor urma același curs.
— Este prea devreme s-o spunem, insistase Ralph. Domeniul are nevoie de timp…
— Însă tu nu dispui de timp.
Asta era de fapt ideea centrală. Ralph rămânea în urmă în privința lucrărilor publicate. Chiar și în îngustul domeniu al „pulsarilor fugari”, el era depășit de alții cu resurse mai numeroase, calculatoare mai bune, timp mai mult. California se găsea într-o perpetuă criză bugetară, resursele universitare se reduceau, așa încât presiunea era pentru Aducerea Paralelor (Federale). Sigur că da, programul mic al lui Ralph susținea doi absolvenți de facultate, dar asta era un fleac.

— O să mă gândesc la asta, spusese Ralph.
Propoziția complet stupidă nu contribuise cu nimic la a-i ajuta cauza – după cum se citise limpede pe chipul președintelui – însă așa izbutise să iasă din cabinet.

În noaptea aceea nu a dormit prea mult. Irene a trebuit să plece devreme și el și-a luat o cafea dublă în drum spre birou. Apoi a citit cu atenție articolul lui Andy și s-a gândit, sorbind.
Puțini astronomi se așteptaseră să găsească atât de multe stele neutronice fugare.
Originea lor probabilă începea cu două stele tinere, mari, care se născuseră într-un sistem dublu, rotindu-se una în jurul celeilalte. Una se transforma în supernovă, lăsând pe orbită o stea neutronică. După o vreme, perechea ei se transforma, de asemenea, în supernovă și expedia de pe orbită vechea stea neutronică, trimițând-o în spațiul interstelar.
Ralph își începuse activitatea la UCI întocmind hărți meticuloase în domeniul de frecvențe al microundelor. Aceasta necesitase multe rulări de observare pe radiotelescoapele mari; căpătase timp de acces la ele pe unde putuse, prin toată lumea. În hărțile acelea își găsise primul candidat, G369.23-0.82. Apăruse sub forma unui deget vag în hărțile centrate pe planul galaxiei, doar o mânjitură slabă. Un nod strâns cu coadă cețoasă.

Îl descoperise cu software care examina hărțile, căutând orice obiect mult mai lung decât lat. Căpătase în felul acesta destule dintre jeturile care se extindeau din regiunile vecine cu găurile negre și uneori de la discurile de pe orbitele stelelor tinere. Petrecuse luni de zile eliminând semnăturile false, căutând indiciile unor fugare stelare compacte. După aceea primise timp pentru observare pe Very Large Array nu mult, dar suficient pentru a-l extrage pe G369.23-0.82 ceva mai bine din zgomotul de fundal. Imaginea fusese destul de satisfăcătoare.

Ralph și-a mai luat cafea și a revenit să studieze articolul pe care-l publicase cu nici jumătate de an în urmă. Până azi acelea fuseseră datele cele mai bune pe care le obținuse cineva. El căutase indicii de rotații în pata compactă din partea din față, însă nu găsise nimic. Prima fugară văzută, Șoarecele, descoperită cu mulți ani în urmă, se dovedise finalmente a fi o stea neutronică rotitoare – un pulsar, care-și expedia fasciculele radio perfecte spre urechile ciulite ale radiotelescoapelor.

Apoi a comparat-o în detaliu cu noua hartă realizată de Andy:

Curată, clară, superbă. A recitit secțiunea „Concluzii”, cu mintea gonind și tremurând.

Nu putem astfel confirma că G369.23-0.82 este un pulsar. În mod evident are un front de șoc și creează o nebuloasă de vânt, alimentată incontestabil de o stea neutronică. Totuși, la sensibilitate maximă n-a apărut nici o urmă de semnal pulsatoriu în microunde sau în spectrul optic, în domeniul uzual al perioadelor pulsarilor. Unghiul de con al frontului de șoc nebular implică deplasarea obiectului G369.23-0.82 cu un număr Mack de aproximativ 80, ceea ce sugerează, o viteză spațială ~ 120 km/s printr-un gaz local de densitate ~ 0,3/cm^3. Utilizăm estimarea de distanță a lui Eilek et al. Pentru obiect, care se află la jumătatea galaxiei. Dinamicele acestea și luminozitatea corespund unei stele neutronice îndepărtate a cărei viteză este cauzată de ejecțiile unei supernove. Dacă este un pulsar, nu emite în direcția noastră.

O treabă excelentă. *Vai…*

Regiunea luminoasă strălucea puternic – emisie de microunde de la electronii de energie înaltă. Cercul cel mai din interior nu era steaua neutronică, ci doar zona prea mică pentru ca rezoluția să-i fie precizată chiar și de Arecibo. La distanța presupusă, cercul depășea în mărime un sistem solar. Frontul de șoc era o curbă perfectă. În urma sa veneau

emisiile în microunde ale gazelor propulsate spre înapoi, încinse și prinse în viitorul siaj. În nucleu se găsea ceva ce putea îndepărta în lături gazul interstelar prin moment cinetic brut. O stea întreagă, strivită de gravitație într-o sferă de mărimea zonei Golfului San Francisco.

Dar cum obținuse Andy o asemenea rezoluție fină?

Ralph a calculat și a descoperit că harta cea mai recentă capturase mai multe semnale decât realizarea lui anterioară. Obiectul era mai strălucitor. De ce? Poate că întâlnea gaz mai dens și astfel acționa asupra mai multor electroni radianți?

Pentru un moment i-a privit pur și simplu frumusețea. Niciodată nu-și pierdea simțul venerației înaintea unor astfel de minuni. Asta l-a ajutat să-și mai potolească nițel nemulțumirea. Doar nițel.

Nu rămăsese prea multă vreme între postarea articolului lui Andy pe site-ul Web astro-ph și marea excursie de primăvară a lui Ralph. Înainte de a pleca, bărbatul și-a revizuit datele și a ținut câteva cursuri în avans.

El și Irene și-au evitat problemele sau cel puțin le-au amânat. Ralph a traversat o săptămână de cursuri, a procesat date alături de absolvenții de facultate și n-a descoperit

nicio noutate în hărțile radio la care lucrau.
Apoi a venit marea lor excursie, plănuită de mult. Irene era incitată, însă acum Ralph se temea de ea.
În banii lui inițiali mai rămăseseră fonduri pentru deplasări și el făcuse greșeala să-i pomenească asta Irenei. Ea profitase imediat de ocazie, deși era o conferință științifică într-un oraș micuț – „Dar e-n *Franța”*, replicase cu ochii rotunjiți și o undă de admirație în glas pe care el o găsise delicioasă.
Așa încât au plecat cu avionul la conferința Uniunii Astronomice Internaționale, în Briançon, un ansamblu plăcut de case din piatră cocoțate pe Alpii Francezi. În extrasezon, ghemuită sub piscurile ascuțite și înzăpezite la sfârșitul lunii mai, așezarea era fermecătoare și deloc aglomerată, totuși desfătările pe care le oferea au fost în general ignorate de astronomi. Unii participanți au plecat în excursii după-amiaza, însă Ralph a rămas în oraș, discutând, stabilind relații ca un obsedat de muncă, așa cum era. Irene a cutreierat magazinele.
Magazinele afișau ceea ce ea denumea Noul Look Imund la Modă, pe care i l-a etalat în seara aceea în odăița lor de hotel. S-a plimbat înainte și înapoi într-o bluză roz cu un umăr dezgolit, dezvelind cu abilitate lenjerie și bretelute. „Imund” transmitea cu certitudine

gustul respectiv, totuși el a rămas distras.

În odăița lor de hotel, amețiți de schimbarea fusului orar, ea a folosit unele dintre talentele de la prima lor întâlnire, anulându-i distanța. În felul acela Ralph a izbutit să adoarmă peste câteva ore. Au fost niște ore bune.

Sesiunea de dimineață a fost interesantă, cea de după-amiază nițel cam lentă. Irene a participat și ea la câteva comunicări. Bărbatul nu și-a putut da seama dacă pe ea o interesa știința în sine sau dacă venise fiindcă știința era parte din viața lui. Rezistase câteva ore, după care plecase iar prin magazine, anunțând:

— Este felul meu de a înțelege cultura francezilor. După-amiaza târziu organizatorii conferinței au oferit un tur al vastelor castele cu ziduri groase care se înălțau pe toate piscurile ascuțite. La banchetul din interiorul uneia dintre fortărețele reci și bântuite de ecouri, au fost tratați cu specialități locale, o polenta picantă și păstrăv proaspăt pescuit. Irene i-a privit pe participanți, jumătate tot în șorturi și tricouri, și a remarcat:

— Profesiunea asta mi se pare foarte bizară. O sală-ntreagă de oameni teribil de inteligenți, dar care nu se gândesc niciodată să-ncerce să se descurce pe baza înfățișării lor.

El a râs; avea dreptate. Irene era un fluture printre astroroboți, întorcând capete, cu

zâmbete înflorind, în urma ei. Se simțea cumva superior, având-o la braț. Sau poate că de vină era băutura, un *Vin Local* roșu care i se sui direct la cap, cu ceva ajutor primit de la altitudinea de două mii de metri.

După desert s-au strâns în salonul recepției cu plafon înalt, arcuit. Cei peste 200 de participanți erau prea incitați pentru a merge la culcare, așa că au mai băut vin. Ralph l-a zărit atunci pe Andy Lakehurst. Irene i-a remarcat uitătura și a murmurat:

— Hopa…

— Hei, mi-e prieten vechi!

— Da? Îl sfredelești cu privirea.

— Bine, să zicem c-au mai rămas niște probleme nerezolvate. Ea l-a privit pe sub gene, a căscat și a spus:

— Mă duc în cameră, vă las pe voi, băieții, să vă mai jucați. Ralph a încuviințat din cap, aproape fără s-o fi auzit. A tras cu urechea discret la grupul strâns în jurul lui Andy. Glasul tunător al bărbatului cu picioare lungi și umeri lați se auzea perfect peste capetele tuturor celor din recepție. Andy pălăvrăgea despre bunul și bătrânul obiect G369.23-0.82. Ralph s-a mai apropiat nițel.

— … gândit că poate altă examinare, mai lungă, a lui G…

— Glonțul, a intervenit Ralph.

— Poftim?

Andy avea o frunte înaltă, care s-a încrețit când s-a oprit în mijlocul frazei.
— Seamănă cu un glonț – de ce nu-i spui așa, în loc de codificarea aia lungă?
— Păi, a început Andy decis, oamenii l-ar putea confunda…
— Are până și o dâră de fum înapoia lui, siajul, a urmat Ralph surâzând larg. Folosește denumirea asta dacă vrei s-ajungă în *Scientific American.*
— Să știi că nu te-ai schimbat deloc.
— Atât doar că-s mai sărac.
— Ce naiba, niciunul dintre noi nu s-a apucat de asta ca să se-mbogățească.
— Postul s-ar plăti bine.
— Așa-i, amice, l-a pocnit Andy pe umăr. Știi, la iarnă o să concurez pentru el.
Nu știuse, însă s-a acoperit cu:
— Îl meriți. Sunt sigur c-o să-l obții. Nu s-a putut abține să nu adauge:
— Adevăru-i că Harvard i-o nucă tare. Carl Sagan n-a izbutit acolo.
— Serios? Andy s-a încruntat, apoi s-a acoperit cu: Deci… ăăă, crezi c-ar trebui să-i spunem Pușca?
— Glonțul, a repetat Ralph. În tot cazul are viteză mare și de fapt nu știm sigur dacă-i o stea neutronică.
— Hei, e hăt departe, e greu de diagnosticat.
— Poate că-i departe, dar mă-ntreb…

— Și corespunde celorlalți parametri.

— Atât doar că n-ai putut găsi nicio pulsație, așa că poate că nu-i un pulsar.

— Trebuie să fie, a rostit Andy neglijent și cineva i-a întrerupt cu ceva ce Ralph n-a auzit, iar ochii lui Andy s-au mișcat pentru a cuprinde din nou toată lumea.

Ralph a căpătat astfel o ocazie să gândească, în timp ce Andy controla încăperea. În prezent se cunoșteau o mie de pulsari, stele neutronice rotitoare care-și expediau fasciculele asemenea unor faruri prin galaxie. Unii pulsari se învârteau de o mie de ori pe secundă, alții erau bătrâni și lenți, însă toți își proiectau fasciculele spre exterior în timpul rotirii. Toate stelele colapsate de felul acela își relatau lunga istorie de dezagregare; cele mai lente erau mai bătrâne. Unele erau ejectate după nașterea în supernove luminoase, orbitoare – strivite de compresie catastrofică în foc nuclear, totul în câteva minute.

Aici, în Briançon, a reflectat Ralph, compania lor de cimpanzei inteligenți și flecari – toți evoluați mult după ce bunul și bătrânul G369.23-0.82 ieșise din placenta lui stelară – studia fascinată cadavrele marilor calamități, uciderea stelelor de către gravitația nemiloasă.

Nu că ochii lor de primate aveau să vadă vreodată în mod direct obiectele acelea

cosmice. De fapt ei vedeau, cu antenele de mărimea unor terenuri de fotbal, emisiile sclipitoare de electroni febrili, roind în concert celest în jurul câmpurilor magnetice. Nori de electroni goneau aproape de viteza luminii, comprimându-și undele – fălindu-se întregului univers că erau vii și puternici și că doreau ca toți să știe asta. Erau în realitate reclame țipătoare și efemere ale puterilor vaste ce abăteau violențe distrugătoare și silențioase în cerurile somnoroase ale nopților.

— Suntem în afara fasciculului lui, ăsta trebuie să fie răspunsul, a spus Andy, revenind la Ralph și reluând conversația, dar cu surâsul ceva mai țeapăn. Nu-i îndreptat spre noi.

Ralph a clipit repede, luat prin surprindere; se pierduse deja în reflexii.

— Hm, mă gândeam doar c-ar trebui să ținem seama de absolut toate posibilitățile…

Poate că băuse prea multe pahare de *Vin Local.*

— Ce altceva ar putea fi? a insistat Andy cu glas încordat. Este compact, se deplasează rapid, strălucitor la marginea frontală, cu luminozitatea creată de frontul de șoc. O stea neutronică, ce gonește, pe punctul de a ieși din galaxie.

— Dacă-i pe-atât de departe pe cât credem noi… Și dacă nu-i?

— Nu știm altceva care ar putea să aibă

asemenea emisii. Putea vedea capetele din apropiere încuviințând.

— Trebuie să gândim...

— Bâjbâia după ceva -... ăăă... În afara cadrului.

Probabil că vorbea *Vin Local* pentru el.

Surâzând, Andy s-a apropiat și a șoptit printre buzele sale înguste, care în curând, fără îndoială, aveau să primească postul mult visat:

— Bătrâne, ca să-nvingi o idee, ai nevoie de-o idee.

În mod clar *Vin Local*, da.

În dimineața următoare, s-a trezit cu un accident de trafic în interiorul țestei. Abia acum și-a amintit că schimbase cuvinte politicoase cu Harkin, eminența cenușie de la Very Large Array, care nu avea nicio știre despre acordarea de timp de observare acolo. Și trebuia să-și susțină comunicarea.

A fost un fiasco.

Avea o prezentare Powerpoint țipătoare. Și chiar a rulat bine pe laptopul lui, o minune minoră. Însă hărțile radio și elementele grafice multicolore n-au izbutit să ascundă sărăcia ideilor. Dacă ar fi putut vedea o emisie de impulsuri dinspre obiect, i-ar fi putut data vârsta și după aceea să privească înapoi pe traiectoria fugarului pentru a vedea dacă acolo existau resturile unei supernove – un înveliș de

gaze fierbinți aflat în expansiune, un centru de țintă celestă, care să confirme întreaga teorie.

El și-a prezentat rezultatele despre bunul și bătrânul G369.23-0.82. Avea hărți de microunde detaliate și o mulțime de calcule… dar Andy își susținuse deja comunicarea, arătând că nu era un pulsar. Și G369.23-0.82 – Ralph a insistat să-l numească Glonțul, însă privirile derutate i-au spus că nimeni nu se dădea în vânt după porecla aceea – era, vai, pivotul comunicării.

— Cred că aici există suficiente aspecte neclare, a spus el curajos, pentru a amâna judecățile. Noi avem obiceiul de a clasifica obiectele cosmice fiindcă seamănă în mod superficial cu altele.

Restul a constat din hărți radio ale diverșilor nori radioemițători neregulați despre care crezuse că ar putea fi alți fugari… dar nu fuseseră. Acumulase destul timp de observare la VLA și la alte sisteme de radiotelescoape din Olanda și Bologna, Italia.

Și găsise… nimic. Sigur că da, o sumedenie de rămășițe de supernova, sfărâmături de fragmente ale unor catastrofe mai mici, resturi misterioase care se topeau rapid în frecvențele radio… totuși niciun fugar cu cozile distinctive descoperite prima dată în faimosul Șoarece. A încercat să-și acopere eșecul, trecând iute prin imaginile acelor dezamăgiri,

implicând fără s-o spună că rămâneau posibilități deschise. Audiența a părut încântată de hărțile cu culori amplificate, care se schimbau rapid. Era o metodă pe care-l învățase mama când juca bridge: subtilitate dacă nu deții toate levatele.

Comunicarea lui fusese imediat înainte de prânz, iar publicul părea dornic să plece la masă. A sperat că va scăpa cu numai câteva întrebări. Andy s-a ridicat din spate și a întrebat inocent:

— Atunci de ce crezi tu că… ăăă… Glonțul *nu este* o stea neutronică?

— Unde sunt resturile supernovei din care a provenit? a replicat Ralph. Pe mulți ani-lumină în urma lui nu există absolut nimic.

— Probabil că s-au destrămat, a spus Andy.

Un glas din dreapta, unul dintre Bătrânii Faimoși, a rostit:

— Nu uita că… ăăă… Glonțul se află tocmai de cealaltă parte a galaxiei. La distanța aceea este greu de distins un rest vechi și slab care poate să fi supraviețuit. Și-o țuguitură vicleană a buzelor – te-ai uitat la o rezoluție suficient de mare?

— Am utilizat tot timpul de observare de care am beneficiat, a răspuns Ralph revenind cu diapozitivele Powerpoint la imaginea unui câmp stelar – puncte aleatorii, nicio structură evidentă. Regiunea din siajul îndepărtat al

Glonțului este limitată de confuzie.
Astronomii descriau prin termenul acela un fundal zgomotos, imposibilitatea de a deosebi semnalul de zgomot. Dar, în vreme ce răspundea la alte câteva întrebări scurte, Ralph s-a gândit că poate jargonul avea mai multă dreptate decât știau ei. Confuzia limita ceea ce puteau cunoaște în instantaneele lor efemere.
Apoi Andy s-a ridicat iarăși și a pus întrebări detaliate despre date, răzbunându-se nițel, și a încheiat cu un comentariu ironic:
— Nu-ți înțeleg remarca despre a nu sări la clasificarea obiectelor cosmice fiindcă seamănă în mod superficial cu altele.
Ralph nu avea realmente niciun motiv valid s-o fi făcut, însă a rânjit și a decis să scape printr-o glumă.
— Ei bine, Glonțul nu are forma distorsionată a Rățoiului…
— Alt siaj de pulsar cu formă bizară, o ceață asimetrică lăsată în urmă de un pulsar tânăr pe care Andy îl descoperise cu doi ani în urmă. Astronomii uită că publicului îi plac termenii descriptivi. Sunt mai ușor de reamintit decât, să zicem, G369.23-0.82.
Câteva râsete.
— De aceea cred că este important să ne menținem opțiunile deschise. Și să nu cedăm înaintea ispitei dulci de a apela la senzațional,

știi…

A tras aer adânc în piept și a recurs la un tril de falset pe care îl practicase în camera de hotel:

— Stea fugară! Viteze mari! Va evada complet din galaxia noastră!

… și a fost răsplătit cu râsete adevărate.

Buzele lui Andy s-au strâmbat acru și, prea târziu, Ralph și-a amintit că Andy fusese intervievat de un reporter și apoi prezentat în tabloidul de supermarket *Național Enquirer,* sub titluri cu litere de o șchioapă puțin diferite de cuvintele sale.

Hopa…

Irene însemnase un succes la Briançon, deși era nițel prea rapidă pentru unii dintre colegii lui. Era stânjenitor de excentrică sau, așa cum ar fi spus unii, iritantă. Dar, alături de ea, Ralph simțise că-și regăsise complet concentrarea. Uneori ea îi îngreuna focalizarea; totuși, în cele din urmă, izbutea s-o atingă. Când a revenit la UCI, avea cursuri de recuperat, studenți de îndrumat și multe idei de încercat. S-a readaptat.

Unii considerau că existau numai două tipuri de știință: colecționarea timbrelor și fizica. Ernest Rutherford spusese asta, însă, la urma urmelor, tot el crezuse că numerele atomice nu aveau nicio utilitate practică.

Majoritatea cercetărilor științifice începeau prin catalogări. Abia ulterior apăreau distincțiile fine, care sugerau legi mai mari ce se întrezăreau neclar. Newton trecuse descoperirile lui Galileo în ecuații diferențiale, vestind lumea modernă.

În majoritate astronomii erau sortiți astro-botanicii: descopereau varietăți de obiecte în adâncul spațiului cosmic, le încadrau în categorii și sperau să le găsească o cauză comună. Colecționare de timbre.

Odată ce teoreticienii deciseseră, prin anii ’70, că pulsarii erau stele neutronice rotitoare, ei își pierduseră în general interesul și trecuseră la quasari și jeturi, apoi la emițători de raze gama și energie întunecată – mărșăluiseră mereu înainte prin botanică, pentru a găsi elementele fizice fundamentale. Pe Ralph nu-l deranja lipsa lor relaxată de atenție. Lui îi plăceau aspectele detectiviste și era mereu alert la posibilitatea ca obiectele să nu fie similare pentru simplul fapt că arătau la fel.

Așa încât a examinat toate datele pe care le avea și le-a comparat cu alte hărți obținute la Briançon. Pe cer existau o sumedenie de cozi lungi, numeroase jeturi… dar niciun candidat nou la stele neutronice fugare. Ca atare trebuia să revină la Glonț pentru a înregistra progres. Iar pentru asta avea nevoie de mai

mult timp de observare.

Pentru el și Irene o întâlnire bună avea porțiuni mari de onestitate și alcool.

La prima lor ieșire în oraș după excursia în Franța, Ralph a venit înarmat cu atenție și apetit. N-a uitat de filmele adresate femeilor – în mod ideal, închiriate și aduse în locuința ei – și nici de restaurantele cu fundal muzical romantic discret, care aveau adesea același efect ca și filmele adresate femeilor.

La întoarcere Ralph avusese parte de vești, atât bune, cât și rele. Departamentul nu era interesat să amâne decizia în privința postului său, așa cum se interesase el în fugă (la sugestia Irenei) înaintea plecării. Dar: Harkin îi făcuse rost de timp de observare la VLA.

— Feliuțe între rulările babane, i-a explicat Irenei.

— Poți obține ceva doar cu feliuțe temporale?

— În astronomie ideal este să te uiți atent și mult timp. Dacă ești norocos, observările neregulate și scurte pot avea același rezultat.

În plus, urma să fie în timpul unui weekend, așa că nu trebuia să apeleze la cineva pentru a-i ține cursurile.

Ca atare era în mod clar pregătit când au ajuns la restaurant. Îi plăcea întotdeauna s-o escorteze pe Irene, să vadă ochii celorlalți bărbați urmându-i către masa lor… și să-i povestească ei despre asta. Întotdeauna ea

rotunjea ochii și-și arcuia sprâncenele fulgerător când îl auzea. Puteau să mănânce și simultan să se privească față în față. Iar, dacă lucrurile mergeau bine în seara asta, spre desert putea fi ca în scena din filmul *Tom Jones.*

Au comandat: ea, piept de rață caramelizat, pentru el pui mexican fraged cu banane.

— Un început delicios, a comentat Irene examinându-i pe clienții eleganți.

Coasta de Aur abunda în bărbații de tip Masters of the Universe, cu frizuri excelente și corpuri zvelte, spilcuiți în mod neglijent, cu musculaturi lucrate cu atenție (în niciun caz să nu arate ca un *hamal),* femeile vopsite de la blond platinat până la blond-roșcat.

— Hmm, destul de *soigne,* a apreciat Irene testându-și noul vocabular franțuzesc.

Ralph a simțit o încordare în ea, așa că nu s-a grăbit, ci a privit mulțimea gălăgioasă din jur. Oamenii aceia aveau o atitudine nu atât de tinerețe animată, cât mai degrabă de întreținere expertă, ca un Rolls cu uleiul schimbat cu religiozitate la fiecare 2.500 de kilometri. Mersul în siajul lor îi făcea pe cei mai mulți muncitori să se simtă sărăntoci.

— Viața pe picior mare în Orange County, a surâs el melancolic și s-a întrebat dacă și Irene vedea același lucru – Extrema Visului American.

Oamenii aceia locuiau printre coline gri-maronii, acoperite de splendori din stuc pseudo-spaniole. Movile lăbărțate pe loturi micuțe de teren. „Gripafluența”. O botezase cineva, boala de a dori mereu mai mult; refrenul local era „Totu-i pentru tine”, unde casele din jurul porturilor și golfurilor mărginite de iahturi scânteiau ca filigranul din jurul unei pietre prețioase. Ralph îi respecta pe indivizii ca ea, din lumea afacerilor, ca pe factorii de impuls care creau bogăția grație căreia era posibilă activitatea lui. Însă chiar azi o lăsase la dealerul de Mercedes ca să-și ia automobilul decapotabil, lăsat acolo pentru schimbul de ulei. Oprindu-se, văzuse că locul oferea spălarea gratuită a mașinii, iar în vreme ce așteptai sorbind dintr-un cappuccino decafeinizat cu topping de scorțișoară, ți se putea face manichiura sau îți puteai exersa loviturile de golf pe terenul de antrenament din spate. Un cercetător științific universitar se simțea aici ca vărul sărac de la țară.

A privit-o examinând tacâmurile și lustruindu-le cu șervetul ei. Asta nu mai era o rutină; Irene nu avea obsesia controlului, nu era frământată de organizarea întregii ei vieți și nici nu avea dosare codificate colorat, deși, într-adevăr, deținea o diplomă MBA în business.

— A fost o excursie plăcută, a comentat ea pe

tonul meditativ care însemna că era diplomată. Ăăă… vrei să te-nvârți tot restul vieții printre oamenii ăia?

— Cred că sunt destul de sofisticați, a replicat el defensiv întrebându-se unde dorea Irene să ajungă.

— Mi se pare că ei – cum s-o zic cât mai agreabil?

— Muncesc prea al naibii de mult.

— Asta-i valabil pentru toți oamenii de știință.

— Și pentru businessmeni… dar ei nu vorbesc numai despre asta.

— A fost o conferință a specialiștilor. Asta-i tot ce au în comun.

— Asta și scandalizatoarele apetituri sexuale. El a surâs larg.

— Până acum n-ai spus vreodată că ar fi un cusur.

— Mi-l reamintesc într-una pe tipul de la M.I.T. care credea că m-ar putea impresiona cu o – a schițat din degete semnele citării – „conversație profundă”, care includea citate din *The Simpsons,* serialele cu găști de stradă și nu știu ce trilogie cinematografică.

— Era Tolkien.

— Elfi cu săbii! Crezusem că voi erați oameni de știință.

— Avem… hobbyuri.

— Mie mi se par obsesii.

— Incluzi aici și munca noastră? Irene și-a

desfăcut brațele.
— Sigur că da, respect faptul că ești profund implicat în astronomie.
A dat ochii peste cap.
— Dar se plătește atât de prost! Și te îndrepți spre o decizie dură cu privire la postul tău. După atâția ani!
— Carierele se clădesc în timp.
— Și viețile la fel. Mai știi ce dată este azi?
Ralph și-a păstrat chipul imobil, unicul mod sigur de a nu afișa expresia de ciută prinsă în bătaia farurilor la care era predispus.
— Ăăă... nu...
— Acum șase luni.
— Ah, da... Urma să discutăm din nou despre căsătorie. Ochii ei au sclipit.
— Și tu te-ai ascuns îndărătul muncii tale... din nou.
— Hei, nu-i cinstit...
— N-aștept o veșnicie.
— Sunt într-un moment decisiv. Relațiile n-au ștampilate pe ele o dată de expirare...
— Timpul nu așteaptă niciun bărbat. Nici eu nu aștept. Așadar, momentul tragerii liniei finale. A întrebat ferm:
— Atunci ar trebui să...?
Ea i-a întins o carte de vizită.
— Ar fi trebuit să-mi dau seama.
— Herb Linzfield. Dă-i un telefon.
— Ce stimulent am?

A zâmbit pentru a-și masca îngrijorarea.
Irene i-a răspuns indirect, comandând desertul, cu o privire piezișă și un surâs mic fluturat pe buzele ei mari, pline. Mai departe spre *Tom Jones.*

Pentru a ajunge la VLA de la UC Irvine, trebuie să decolezi de pe aeroportul John Wayne – o statuie de bronz masivă și înaltă a actorului în costum de cowboy îi sugerează cumva mersul legănat – și să treci prin Phoenix, către Albuquerque. Grație lui Southwest Airlines, Ralph a zburat cu picioarele atât de strânse, încât nu și-a putut deschide laptopul, apoi a condus un automobil închiriat de la Budget spre vest, prin Socorro.
Arșița s-a diminuat pe măsură ce a suit către platoul arid, unde Array se întinde pe linii ferate în valea sa lungă. Cu urechile ciulite spre cer, antenele mari se pot târî pe linia ferată în formă de Y, în vreme ce se reconfigurează pentru a captura cel mai bine în „ochiul echivalent” îndepărtate agonii radiante. Drumul pe asfaltul cu patru benzi mărginit de pelin a durat aproape o zi. Când a ajuns Ralph, Harkin observa de opt ore o radiogalaxie.
— Ceva mult mai util decât ultimele mele șase ore, a comentat el și Harkin a zâmbit.
Harkin purta blugi, cămașă roșie de flanel și

cizme, și nu se îmbrăca așa în mod afectat. Localnicii îi descriau pe majoritatea astronomilor ca fiind „numai fițe și fără vite”, o acuzare laconică a falșilor cowboy. Chipul lui părea să fi fost boțit și după aceea parțial netezit – efectul a douăzeci de ani petrecuți aici, sub cerul liber.

Radiogalaxia avea un aspect straniu, contorsionat. Un nor de electroni emițători de unde radio învăluia ținta lui Harkin un jet strălucitor. Harkin era puțin obsedat de jeturi, susținând că trebuiau să fi fost modelate de câmpurile magnetice pe care le purtau. Câmpurile și jeturile deopotrivă erau produse secundare ale discului care se rotea rapid mult mai departe în centrul galactic. Găurile negre care determinau eliberarea aceea de energie erau greu de descoperit, fiind micuțe și învăluite în gaze, dar jeturile purtau spre univers reclame izbitoare, astfel încât ele erau pistolul fumegând. Cimitire micuțe unde morții în masă izbutiseră să-și mâzgălească iscăliturile pe cer.

Ralph a privit jetul lung și subțire din imaginile radio ale lui Harkin. Părea o săgeată în alb-negru. Aici era mult de muncit. Imagini strălucitoare din adâncul gloriei clocotitoare a nucleului galactic, apoi lunga și lenta evazare a trecerii jetului pe deasupra discului galactic, când se întâlnea cu vânturile intergalactice.

Își menținea însă ferm direcția, țâșnind drept în bezna înconjurătoare. Se întindea pe o lungime de multe ori mai mare decât dimensiunea galaxiei sale gazdă, anunțându-și prezența prin emisii radio stridente. Acestea proveneau din spiralele descrise de electronii cu energie mare în jurul liniilor de câmp magnetic, Ralph o știa, totuși simțea întotdeauna un fior la vederea hărților radio brute, volburi și vârtejuri elicoidale mai mari decât roiuri de stele, autoportrete gravate de electroni cu energiile lor nebunești.

Chiar în capăt, acolo unde întâlnea gazul intergalactic, jetul devenea mai strălucitor, saturând imaginile.

— Bănuiesc că se-ntoarce spre noi, a spus Harkin. Ricoșează dintr-un obstacol, poate un nor molecular.

— Un nor mare, a comentat Ralph.

— Mda. Nu știu ce poate fi.

Mistere. Multe dintre ele n-aveau să fie soluționate niciodată. În uciderea stelelor supraviețuiau doar indicii ferfenițite.

Harkin era uscățiv și cu nas ascuțit, din prăsila robustă a Noii Anglii. Ralph s-a gândit că semăna mult cu jeturile pe care le studia. Capul pleșuv se îngusta într-o creastă care strălucea în tuburile fluorescente de deasupra. Harkin se mișca într-una de la consolele de comandă ale grupurilor de antene, la ecranele

calculatoarelor unde imaginile se defineau mai clar. Jeturile înaintau cu energii nestăvilite, însă astronomii nu obțineau decât instantanee. Găurile negre își radiau reclamele de vreo sută de milioane de ani, așa încât jetul lui Harkin era de pe vremea dinozaurilor. A fi astronom însemna să-ți înțelegi natura efemeră.

— Sper că nu te-am făcut să bați degeaba atâta cale. Harkin a apelat pe ecran fișierul total al obiectului G369.23-0.82.

Ralph a recunoscut o imagine din primele observații, din urmă cu un an, când Feretti din Bologna detectase obiectul în fundalul unor observații de jeturi.

În ultimii trei ani apăruseră altele, hărțile extinse ale lui Andy și Ralph, fișiere cu date de polarizare, totul. Și totul sub formă digitală; nimeni nu mai păstra cine știe ce pe hârtie.

— Vezi aici?

O foaie cu grafic de observații.

— Momentele când G369.23-0.82 este pe cer. N-am decât trei feliuțe, la reconfigurarea antenelor. Fiecare în jur de o jumătate de oră.

— La naiba! Ralph s-a strâmbat. Nu-i prea mult.

— Nu. Harkin părea stingherit. Când ți-am făcut promisiunea aceea… a doua zi m-am gândit mai bine. Dar tu plecaseși deja, ca să iei avionul din Geneva.

— *Vin Local,* a spus Ralph. M-a pocnit și pe

mine destul de tare. Harkin a încuviințat în direcția picioarelor sale, stânjenit.

— Ăăă… mda, deci despre G369.23-0.82…

— L-am botezat Glonțul. Mai simplu decât G369.23-0.82.

— Ah, da, a strâns Harkin din umeri. Ai spus asta în Briançon. Ce ar fi putut face el în fragmente de câte o jumătate de oră?

Se gândea la asta în clipa în care Harkin i-a pus aceeași întrebare.

— Andy a demonstrat destul de bine că nu există niciun fascicul pulsar, a rostit Harkin străduindu-se să fie de folos, așa că…?

Ralph și-a răsfoit însemnările.

— Pot să capăt claritate bună la capătul Glonțului? La frontul de șoc?

Harkin a clătinat din cap, cu o expresie dezamăgită.

— Nici vorbă, cu un timp de observare așa scurt. Spuneai însă că ai niște idei în afara cadrului.

Ralph s-a gândit cu disperare.

— Dar la coada Glonțului?

Harkin l-a privit cu îndoială, apoi a mâzgălit câteva numere pe un blocnotes dictando.

— Nu. Nu-i suficient de luminos. Siajul dispare destul de rapid în urmă. Limitare de confuzie. N-o să capeți decât zgomot de fond.

— La marginea Glonțului se poate vedea o stea, a indicat Ralph. Harkin a încuviințat.

— O stea de pe fundal. Poate fi utilă în încadrarea distanței la care se află.

— Potrivit metodelor uzuale este foarte departe, poate la jumătatea galaxiei.

— Hmm… Bun, să lăsăm asta pe mai târziu. Ralph și-a scotocit mintea.

— În ce domeniu a căutat Andy pulsații? Și-a răsfoit notițele de la Briançon: Scurte, da… și nimic mai lent de o perioadă de zece secunde.

— Asta-i o stea neutronică tânără, a aprobat Harkin. Se va roti rapid.

Ralph detesta să pară un amator în ochii celuilalt, totuși i-a susținut privirea cu fermitate.

— Poate. Numai dacă nu cumva traversarea prin gazul ăla o încetinește rapid.

Harkin a ridicat sceptic din sprâncene.

— Șoarecele n-a încetinit. Se rotește cu o perioadă de aproximativ o zecime de secundă. Yusef-Zadeh și tipii ăia zic că poate avea vârsta de douăzeci și cinci de mii de ani.

Douăzeci și cinci de mii de ani însemna un pulsar destul de tânăr. Șoarecele era o sferă compusă exclusiv din neutroni, o masă solară compactată într-un glob doar cât San Francisco, care se rotea de zece ori pe secundă. În hărțile radiotelescoapelor pe care figura, raza aceea de far pornea de la un punct din extremitatea botului, după care urma un corp proeminent și o coadă lungă și subțire: ca

un șoricel. Descoperirea Șoarecelui stabilise paradigma. Dar simplul fapt că fusese primul nu însemna că era tipic.

Ralph a strâns din maxilare și s-a bazat pe instinct…

— Ia să vedem.

Așa că, în jumătățile de oră în care echipa antenelor, instruită de Harkin, mișca marile antene albe, deplasându-le pe șine spre poziții noi și orientându-le pentru altă observare de mai multe ore – în feliuțele acelea, Ralph a lucrat furibund. Deoarece Harkin supraveghea manevrele complexe, el putea controla două sau trei antene. Pentru utilizarea optimă a programului acela restrâns, s-a gândit să opereze în banda medie de microunde, în jur de 1 sau 2 GHz. Harkin spusese că în ultimele zile avuseseră unele interferențe, poate de la telefoanele celulare, chiar și aici în mijlocul platoului deșertic înalt… Însă interferențele erau mai jos, pe la 1 GHz, suficient de departe ca frecvențe. Nu trebuia să-și facă griji despre apelanți care s-ar fi sunat reciproc la fiecare câteva minute și i-ar fi distrus datele.

A înregistrat datele precaut, convins cumva că se uita la fluctuații derulate pe timp foarte lung. În teoria pulsarilor, o stea neutronică avea o vârstă foarte înaintată când perioada rotației de baleiere a razei farului ei era de o secundă. Ele își foloseau rotația pentru a-și

scuipa radiația puternică – trăiește rapid, mori tânăr. Agoniile adolescenței. Atât doar că nu lăsau în urmă cadavre frumoase, ci chiar ele erau cadavrele. Pulsarii ar fi trebuit să dispară pentru perioade și mai lente; în zona de două sau trei minute erau cunoscuți numai câțiva.

Ca atare căutarea aceea era relativ lipsită de speranțe. Era însă tot la ce se putea gândi, ținând seama de limitarea la o jumătate de oră.

Până își căpătă a treia jumătate de oră, devenise neinteresant. Echipa antenelor era energică și eficientă, totuși lungile rulări de observare dintre feliuțele lui ajunseseră plictisitoare.

De aceea le-a utilizat resursele ample de calcul pentru a-și procesa propriile date – fișiere mari de numere pe care software-ul VLA le devora în vreme ce el privea ecranele. Software-ul lui Harkin fracturase semnalul Glonțului în structuri de date de tip bin, căutând structurări temporale. A evaluat fiecare microundă sosită, căutând șabloane care să se repete. Calculatoarele au rulat ore.

În majoritate, dispersii. Dar apoi…

— Ce-i asta?

A indicat un marcaj care se reliefa în câmpul de zgomot. Ecranul din fața sa și a lui Harkin era neregulat, un viscol de armonice care se întâlneau, se ciocneau și dispăreau. Însă, pe

măsură ce datele Glonțului erau rulate și filtrate, persista un vârf.

Harkin s-a încruntat.

— Un șablon care se repetă în microunde.

A procesat datele, examinând tiparele mișcătoare de pe ecran.

— Cu perioada de… ia să vedem… patruzeci și șapte de secunde. Destul de lungă pentru un pulsar tânăr.

— Trebuie să fie vreo greșeală. E mult prea lungă.

În astronomie merita să-ți privești cu scepticism propria muncă. Toți erau gata să se năpustească asupra unei erori. Utilizând metode proprii, Joe Weber făcuse câteva detectări false de unde gravitaționale. Reputația lui nu-și mai revenise niciodată, în ciuda faptului că era un om de știință original, sclipitor.

Chipul lui Harkin s-a înăsprit.

— Nu-mi pasă. Asta este.

— Trebuie să fie vreo greșeală.

— La dracu’, Ralph, îmi cunosc codurile!

— Haide s-o examinăm foarte atent. Alte câteva ore au arătat că nu greșise.

— Bun… ciudat, totuși real, a reflectat Ralph frecându-și ochii. Atunci să ne uităm la pulsație în sine.

Atât doar că nu exista nicio pulsație. Șablonul nu se extindea pe o bandă de frecvențe lată.

Dar era acolo, în domeniul de 11 GHz, clar și distinct... și absolut niciun alt vârf.

— Ăla nu-i un pulsar, a spus Harkin. Ralph și-a simțit pulsul iuțindu-se.

— O strălucire care se repetă. De la ceva care iese printr-un vârf din zgomotul de fond și ajunge la punctul nostru de vedere la fiecare patruzeci și șapte de secunde.

— Tare curios. Harkin părea îngrijorat. Sper să nu fie vreun defect în coduri.

Ralph nu se gândise la asta.

— Astea sunt cele mai bune coduri de filtrare din lume. Harkin a rânjit, și chipul cafeniu i s-a boțit ca pielea tăbăcită.

— Dacă mă mai complimentezi mult așa, o să-mi zăpăcești complet căpșorul.

Ca atare, Harkin a petrecut două ore pentru a examina cu atenție software-ul de procesare a datelor VLA... și n-a găsit nimic. Pe Ralph nu l-a deranjat asta, deoarece a avut timp să gândească. A făcut totuși o pauză parțială – Harkin nu era genul de om care să nu ia nicio pauză – și a privit un meci al echipei de baseball Cubs alături de câțiva ingineri din sala Operații. Opriseră una dintre antene pentru reparații, dar era încă suficient de bună pentru ca s-o orienteze către orizont și să recepționeze emisia locală din Chicago. Meciul lui Cubs nu era difuzat pe niciun post cu

acoperire națională, iar doi ingineri erau de la Universitatea Chicago. Cubs a pierdut, însă a jucat bine, așa că Ralph se simțea relaxat când a revenit. În plus avea o idee sau poate o jumătate de idee.

— Și dacă-i mult mai mare decât o stea neutronică? l-a întrebat pe Harkin, care nu se clintise de pe scaunul lui rotativ din fața displayului format din șase ecrane.

— Care-i atunci sursa de energie?

— Nu știu. Mă gândesc că poate-i ceva mai banal, dar care se deplasează totuși rapid.

— De pildă… ce anume?

— Să zicem, o pitică albă… Însă una foarte bătrână, moartă.

— Deci n-o putem vedea în spectru vizibil? Telescopul Hubble verificase deja coordonatele Glonțului și nu văzuse nimic.

— Un obiect ejectat dintr-un sistem stelar, care se deplasează rapid, dar nu este stea neutronică… poate?

Harkin părea sceptic.

— Hm… Trebuie să mă gândesc la asta. Însă… ce-i face pe electroni relativiști, astfel încât să ne dea microundele?

Asta era mai greu de explicat. În mod clar piticele albe bătrâne nu puteau produce electronii. Ralph a tăcut câteva clipe, după care a spus:

— Uite care-i treaba, nu știu. Și trebuie să mă-

ntorc la UCI pentru cursuri. N-aș mai putea căpăta niște feliuțe de timp între reconfigurările voastre?

Harkin părea sceptic.

— Va trebui să verific.

— Nu-mi poți trimite pur și simplu rezultatele, când poți găsi niște timp?

— Le poți procesa singur?

— Dacă-mi dai software-ul, sigur că pot.

Harkin a strâns din umeri.

— Chestia aia de patruzeci și șapte de secunde i-a naibii de curioasă. Păi… bine, cred c-așa o să facem.

— Grozav!

Ralph era obosit, totuși cel puțin rămăsese în joc. Indiferent unde ar fi ajuns.

În ziua următoare, Ralph a petrecut o mulțime de ore învățând codurile de filtrare, strecurându-se în vârful picioarelor prin labirintul metodelor lui Harkin. Mulți apreciau că Harkin era cel mai bun observator de antene mari din lume, care practic cânta ca la o vioară la aparatura lui electronică.

Harkin era un profesor bun, fiindcă nu știa cum să predea. În loc să predea, el se mulțumea să demonstreze practic. Demonstrațiile erau însoțite de povești și exemple, unele dintre ele chiar glume, iar altele de neînțeles până ce schimba un

parametru de vizualizare sau introducea o notă nouă în cântec și totul devenea clar. În felul acesta Harkin i-a arătat cum să ruleze programele, cum să le interpreteze rezultatele cu scepticism. De la bărbatul uscățiv, Ralph a învățat să opereze un radiotelescop de mărimea unui teren de fotbal ca pe un instrument muzical, să-i cunoască ciudățeniile și amăgirile și să extragă din el un adevăr pe care instrumentul nu-l cunoștea. Asta însemna știința, scrupuloasă și fermă, dar efectuarea ei în sine era o artă. În final, trebuia să justifici fiecare mișcare, fiecare concluzie, deși argumentarea generală înainta pe intuiție, aidoma unui cub de gheață care lunecă pe propria sa peliculă de apă rezultată din topire.

— Auzi, Andy, a rostit Ralph pe un ton neglijent în telefonul celular, privind pe ferestrele mari spre tufișurile din New Mexico și antenele radio albe îndreptate către cer, încerc să-mi amintesc dacă voi v-ați uitat la perioade lungi din datele voastre despre Glonț. Mai ții minte? Am discutat despre asta la Briançon.

— Glonțul? Ah… G369.23-0.82.

— Exact. Ia zi, cât de departe ați mers la perioadă?

O pauză lungă. Lui Ralph i s-a părut că putea auzi zgomote stradale.

— Nu poți să vorbești acum, te-am prins într-un moment nefavorabil?

— Nu, nu, mergeam pe Mass Ave. Încercam să-mi reamintesc… Cred c-am ajuns până la perioade de vreo treizeci de secunde. N-am văzut absolut nimic.

— Aha, grozav! M-am uitat din nou la Glonț și datele mele preliminare arată ceva care… ei bine, m-am gândit c-ar fi bine să verific cu tine.

— Uau! Altă pauză. Ăăă… cât de lentă? Ralph a rostit precaut:

— Foarte. Ăăă… încă suntem în etapa de analiză a datelor.

— Așadar, un pulsar foarte bătrân. Nu crezusem că mai pot radia când sunt bătrâni.

— Nici eu nu crezusem. N-ar trebui. Ralph și-a notat să discute cu teoreticienii.

— Atunci nu-i de mirare că n-am putut găsi resturile supernovei lui. S-au destrămat ori sunt foarte departe.

— Interesant, nu-i așa? Că putem recepționa semnale atât de slabe de la un pulsar aflat la jumătatea galaxiei. Deși am observat că devine mai strălucitor.

Tonul lui Andy a părut derutat.

— Da, interesant. Mai strălucitor, da? Mă-ntreb dacă apare în vreo examinare anterioară.

— Mda, m-am gândit să te anunț și pe tine.

— Știi, a rostit Andy fără grabă, este posibil ca eu să fi întrezărit ceva; o să te sun.

Au mai schimbat câteva amabilități, apoi Ralph a închis. Harkin era concentrat asupra ecranelor, dar s-a întors către el cu sprâncenele arcuite.

— Bingo! a spus Ralph.

Imediat ce Irene a intrat în cafenea și s-au sărutat, el i-a putut zări curiozitatea din ochi. Era superbă în rochia albastră mulată pe corp, în vreme ce Ralph pășea țanțoș în costumul dichisit. Îi ceruse să se îmbrace elegant și ea a clipit repede, în anticipare.

— Unde mergem diseară?

Fără măcar să se așeze, i-a răspuns:

— Singurul loc în care pot cânta fără ca oamenii să arunce-n mine cu fructe stricate este biserica.

Irene a părut surprinsă.

— Nu credeam că ești un tip religios.

— Hei, a fost o metaforă! Plătesc pentru un loc unde să și dansăm, așa că... La Ritz!

Sprâncenele ei s-au arcuit de surprindere.

— Ce invitație indirectă. „Puttin’ on the Ritz”?

Pe când dansau pe patioul cu vedere spre surferii din amurg, bărbatul i-a aranjat după ureche o șuviță de păr care i se răvășise. Ea flecărea într-una despre muncă. I-a povestit despre lucrul la Glonț și a fost realmente

interesată, punând întrebări. Apoi a revenit la intrigile din biroul ei. Uneori, părea o femeie care ar fi putut supraviețui hrănindu-se exclusiv cu bârfe. A lăsat-o să mai vorbească o vreme, după care a rostit în clipa în care formația începuse să cânte *Begin the Beguine:*

— Am nevoie de mai mult timp. Ea s-a încordat.

— Ca să contempli abisul cuvântului C?

— Da. Am o pistă excelentă.

— Nu i-ai telefonat nici lui Herb Linzfield. Nu fusese o întrebare.

— Nu.

— Aha, bun.

El s-a tras puțin îndărăt și i-a privit buzele. Voluptuoase ca întotdeauna, dar strâmbate și subțiate. Cunoștea tonul. *Perfect. Da, bine, în regulă. Bine. Du-te. Pleacă. Vezi. Dacă. Îmi. Pasă.*

S-a afundat după aceea în ritm: al hățișurilor de detalii și al frumuseții care venea spre tine, neanunțată. Trebuia să pătrunzi în răpăitul de date, să auzi simfoniile software, modelate astfel încât ochii omenești să poată desprinde din ele sensuri hominide. Incrustațiile codificate colorat arătau ceea ce era invizibil pentru ochii doar omenești: culorile microundelor. Numere seci învăluiau frumusețea aceea ca într-o manta, ascundeau gloria intensă.

Când te gândeai la asta, își spuse el, lungimile de undă cu care ei „vedeau”, prin ochii enormi ai antenelor, erau de mărimea degetelor lor. Undele soseau oscilând peste ani-lumină nepăsători, mesaje din timpuri străvechi. Izbeau cu putere metalul dur al unei antene radio și excitau electroni care așteptaseră acolo pentru a fi invitați la dans. Miliardele de electroni vibrau și cântau, iar oscilațiile lor de răspuns atrăgeau după sine capturarea ecourilor în circuitele montate de bărbați și femei. Și mai mulți electroni se alăturau curenților crescători, croiți de cifrele 0 și 1 ale calculatoarelor în ceva ce nu mai văzuse nimeni: imagini pentru ochi de mărimea unor munți. Viziunile acelea nu existaseră niciodată în univers. Erau implicate de unde, însă era necesară inteligență pentru a fi extrase din sfârâitul hoinar al undelor radio, din viscolul trecător de microunde în care existau toate formele de viață, dar pe care nu-l văzuseră niciodată. Povești, de fapt, sau cel puțin asta făceau din ele mințile lor de cimpanzei. Instantanee. Totuși completarea intrigii cădea în seama lor.

În orele lungi el a înțeles că, atunci când îți îngustezi tehnicile de căutare, reglându-le pentru a recepta exact ceea ce cauți, există un pericol. Fraza pe care astronomii o folosesc pentru asta este: „N-aș fi văzut-o, dacă n-aș fi

crezut-o”.

Articolul de pe site-ul Web astro-ph era scurt, concis, trei pagini.

Ralph s-a holbat la el, cu gura căscată, timp de multe minute. L-a citit de două ori. Apoi i-a telefonat lui Harkin.

— Grupul lui Andy revendică un vârf de patruzeci şi şapte de secunde în datele lor.

— La dracu’!

— Anterior el spusese că nu s-au uitat atât de departe la perioadă.

— Deci s-a-ntors şi s-a uitat din nou.

— Ăsta-i furt.

Ralph încă se clătina, întrebându-se unde ar fi trebuit să se adreseze.

— Când ştii ce să cauţi, poţi scoate multe chestii din zgomotul de fond.

Hufff… A expirat, încă stupefiat.

— Da, cred c-aşa-i.

— Ne-a săpat, a rostit Harkin sec.

— O să capete postul. Harkin a râs uscat.

— Asta-nseamnă Harvard pentru tine. O pauză lungă, după care a şuierat:

— Totuşi *ce* este blestemăţia?

Ciocănitura de la uşa apartamentului l-a luat prin surprindere. Era Irene, cu ochi pătrunzători şi gura piezişă.

— Parcă aş fi dispărut de pe ecranul radarului tău printr-o baleiere rapidă.

— Lu…
— Lucrai. Prea mult… pentru ceea ce obții.
— Știi, a izbutit el să replice, arta și știința nu diferă foarte mult între ele. Uneori. Necesită concentrare.
— Arta, a spus ea, înseamnă multe răspunsuri la care nu există întrebări.
El a clipit repede din ochi.
— Sună ca un citat.
— Nu, am fost chiar *eu.*
— Oho-ho!
— Deci vrei un „scurt”?
— Păi, dacă tot ai zis-o.
După o oră, ea s-a ridicat într-un cot și a rostit:
— Vești.
El a clipit somnoros.
— Ăăă… poftim?
— Mi-a întârziat. Cu două săptămâni.
— Ah. Oh…
Un fulger căzut din cer senin de vară.
— Ar trebui să discutăm despre…
— Oooo, băiete.
— … ce să facem.
— Este ceva neobișnuit pentru tine? Mai întâi, obținerea de date.
— Mai mult de o săptămână nu-mi întârzie niciodată. Și-a rotunjit gura într-un „O” de uimire.
— Rectific: nu mi-a întârziat.

— Foloseai… eram…

— Procentajul de failibilitate al pilulei este foarte mic, dar…

— Nu este zero. Și n-ai uitat s-o iei?

— Nu.

Tăcere prelungă.

— Tu ce părere ai despre asta?

Întotdeauna o metodă bună de a câștiga timp, pe când mintea ți se rotea amețită.

— Am treizeci și doi de ani. Ar trebui să fie cazul.

— Mai e și problema noastră.

— A noastră.

I-a aruncat o privire lungă, tristă, după care s-a trântit înapoi pe spate și a privit tavanul, clipind repede. El s-a aventurat:

— Ce părere ai despre…?

— Avort?

Îi anticipase întrebarea.

— Da.

— N-am nimic împotrivă. Dacă-i necesar. A revenit în cot, privindu-l.

— Este?

— Cred c-aș avea nevoie de un răgaz să mă gândesc. Irene a încuviințat, cu buzele strâmbate.

— Și eu.

Ralph rugase grupul Bologna – prin intermediul vechilor săi prieteni, cei doi Fanti –

să scaneze coordonatele. Ei au orientat telescoapele italiene asupra regiunii din spațiu, au procesat datele și le-au trimis pe internet. Îl așteptau în dimineața următoare, patruzeci și șapte de mega ca atașament arhivat. A deschis atașamentul cu anxietate nervoasă. Grupul Bologna era de mâna întâi, lucrările lor erau foarte solide.

Într-o videoconvorbire telefonică pe internet, a întrebat:

— Roberto, ce-i asta? Nu poate fi obiectul pe care-l studiez eu. Este un talmeș-balmeș.

Pe ecran, Roberto părea derutat, cu fruntea cutată.

— Da, și noi ne-am pus întrebarea asta. În câteva zile pot îmbunătăți rezoluția. Prin mai mult timp de observare, am putea limpezi caracteristicile.

— Ați putea? În mod sigur este o greșeală. O încuviințare din cap.

— Da, o să ne uităm din nou.

Patruzeci și șapte de secunde...

Președintele continua să vorbească, dar Ralph privea afară pe fereastra din dreptul lui, către eucalipții care se legănau în vânturile hoinare de coastă. Gossian enumera obstacole ce trebuiau depășite înainte ca Ralph să se „apropie de post” două burse federale, plasarea doctoranzilor săi în slujbe bune, mai multe articole. Toate trebuiau făcute în câteva

luni. Cuvintele curgeau pe lângă urechile lui, le putea auzi, însă el ajunsese în locul acela pe care-l știa și pe care-l salutase dintotdeauna, în care sălășluia propria lui credință. Surescitarea urca prin el, primele foieli, instinctul arzător, propria stare de grație interioară. Ideea a suit densă ca un roi, în nări, a clipit…

— Ralph? Asculți?

— Ah… ăăă… da. Dar nu pe tine, nu.

A intrat în clădirea departamentului de fizică, strângându-și umbrela după furtuna trecătoare, distrat. De jur împrejur, umbrelele negre erau depozitate ca un stol de ciori bete. Telefonul celular i-a croncănit.

— Am vrut să te-anunț, a spus Harkin, că pe viitor nu mai pot utiliza mult timp. Există o imagine mai veche, însă încă n-am curățat-o.

— Aș fi recunoscător pentru absolut orice.

— Poate c-o să reușesc să-ncerc mâine pentru o imagine nouă, dar sunt al naibii de ocupat. Există un mic interval cât se reconfigurează Array.

— Ți-am trimis harta Fanti…

— Da, trebuie să fie greșită. Nicio sursă nu se poate modifica atât de mult și atât de rapid.

Ralph era de acord, însă a adăugat:

— Ăăă… totuși ar trebui să verificăm. Fanti sunt foarte buni.

— Dacă am timp, a spus Harkin nervos.

Între cursuri, comitete și orele numeroase de rulare a codurilor de filtrare, a uitat complet de întâlnirea lor pentru cină. Așa că la ora nouă telefonul lui din birou a sunat și era Irene. El s-a scuzat, distrat, iritat. Arăta obosit, cu fruntea pământie și încrețită și a întrebat:
— Nicio... schimbare?
— Nu.
Au rămas tăcuți și în cele din urmă bărbatul i-a povestit despre harta Fanti.
Ea s-a luminat vizibil, fericită să schimbe subiectul.
— Obiectele astea se pot modifica, nu?
— Bineînțeles, dar atât de rapid? Ele sunt mari; numai coada în sine are probabil o lungime de câțiva ani-lumină.
— Totuși, ziceai că harta era cu totul diferită, încețoșată.
— Da, tot obiectul este încețoșat.
— Să fie atunci doar o greșeală?
— Este posibil, deși Fanti sunt foarte buni...
— Ne-am putea vedea mai târziu? El a suspinat.
— Vreau să mă mai uit la asta.
Înaintea tăcerii ei, a adăugat alte scuze, sfârșind cu:
— Nu vreau să te pierd.
— Atunci ține minte unde mă pui.

Noaptea a curs.

N-aș fi văzut-o, dacă n-aș fi crezut-o.

Eroarea, a înțeles el, putea fi în premisele lor. Ale lui.

Trebuia să fie o stea neutronică fugară. Trebuia să fie foarte departe, la jumătatea galaxiei. Știau asta pentru că destrămarea semnalului anunța că între ei exista multă plasmă.

Premisele lui, da. Asta trebuia să fie.

Perfect rezonabil. Perfect greșit?

Utilizase mare parte din fragmentele de timp de la VLA, studiind vălul alungit al unei stele cândva mândră, văzută prin marginea Glonțului. Era încețoșat de reziduurile de gaze pe care le ejecta, un soare muribund. Putea, de asemenea, să se uite la ocultare – în ce măsură liniile de emisie erau absorbite și împrăștiate de praful, gazele și plasma care-i despărțeau. Asemenea indicii erau unicul mod demn de încredere pentru a evalua dacă o imagine radio provenea de departe ori de aproape. Era foarte greu să utilizezi asemenea imagini tremurate, întrezărite printr-o ceață interstelară.

Și dacă între antenele lor cu ochi mari și obiect exista mai multă plasmă densă decât credeau?

Atunci ar fi apreciat eronat distanța. Ar fi fost ca un nor gros între tine și soare. Ar fi

dispersat imaginea, ar fi încețoșat-o dincolo de identificare… însă soarele era, la scara interstelară, destul de aproape.
Poate că obiectul acesta era mai apropiat, mult mai apropiat.
Atunci n-ar fi trebuit să fi fost înconjurat de o plasmă neobișnuit de densă – norul de particule ionizate pe care îl crease, accelerând prin noaptea stelară. Ar fi putut oare să fi ionizat din gazele pe care le accelera un volum mai mare decât afirmau calculele uzuale? Cum? De ce?
Totuși *ce* era blestemăția?

A clipit spre structurile digitale pe care le apelase printr-un hățiș de procesoare de imagini și spectre. Contururile încețoșate ale stelei bătrâne erau câțiva pixeli, iar în apropiere exista curba veche și zdrențuită a unei rămășițe de supernova – bătrâna piatră de mormânt a unui soare mort. Liniile suferiseră multe pierderi în drumul lor prin coada Glonțului. De aici ar fi putut estima densitatea totală a plasmei în vecinătatea imediată a Glonțului însuși.
Pe când efectua calculele, a simțit un fior rece care i se infiltra prin trup, care alunga orice zgomote de fundal. A întors ideea pe toate părțile, i-a examinat forma, a testat-o. Surescitarea a sosit, furnicătoare, totuși

străbătută de precauție.
Andy spusese: Mă-ntreb dacă apare în vreo examinare anterioară.
Așa încât Ralph s-a uitat. Pe o hartă radio italiană a regiunii, relevată cu unsprezece ani în urmă, exista o zgârietură ușoară, foarte aproape de coordonatele Glonțului. Însă era vagă, cu un ordin de magnitudine sub luminozitatea pe care o vedea acum. Să fi fost o eroare de calibrare? Dar fusese detectată, da.
El o găsise, deoarece acum era strălucitoare. Poate că izbise multă plasmă interstelară și se aprinsese?
L-a sunat pe Harkin ca să-i povestească despre asta și harta Fanti, însă i-a răspuns un robot telefonic. A făcut un rezumat rapid și a plecat să predea un curs de mecanică.
Harkin l-a anunțat prin căsuța vocală: „Tocmai ți-am trimis harta pe care am făcut-o acum două zile, când am avut niște timp colateral la o observare 4,8 GHz".
— Grozav, mersi! a strigat el înainte să-și dea seama că Harkin nu-l putea auzi.
De aceea i-a telefonat și când Harkin a răspuns, a rostit fără măcar să-l salute:
— Este ca harta Fanti?
— Câtuși de puțin.
— Ei au lucrat destul de recent.
— Da, iar ceea ce-ți trimit este anterior lor.

Bănuiesc c-au belit procesarea.

— Sunt destul de atenți…

— Cea pe care ți-am trimis-o arată în tot cazul diferit față de ce-am obținut noi înainte. Aș zice că naște posibilități noi.

Cuvântul *naște* l-a oprit pentru o fracțiune de secundă. Când atenția i-a revenit, glasul lui Harkin spunea:

— … am încercat filtrul cu perioada aia de patruzeci și șapte de secunde și na mers. Niciun semnal de data asta. L-am rulat de două ori. Nu știu ce se-ntâmplă aici.

Harta sosită ca atașament prin e-mail era încă și mai bizară.

Săracă în detalii, deoarece Harkin nu beneficiase de mult timp de observare, dar suficient de clară. Glonțul era zdrențuit, mai lung, cu caracteristici noi. Poate că în înaintarea lui întâlnea un mediu nou.

Însă aceasta data de acum două zile.

Harta de la Bologna avea vechimea de numai paisprezece ore.

A privit iarăși imaginea confuză de la Bologna și s-a întrebat în ce fel era posibil ca reprezentarea aceasta mai veche să se potrivească întocmai cu harta 4,8 GHz. Oare Fanti făcuseră o greșeală pe undeva?

— Mi-ai putea obține un instantaneu chiar acum? a întrebat Ralph. Este important.

A ascultat tăcerea prelungă înainte ca Harkin

să spună:
— În clipa asta am o rulare lungă. Nu poate s-aștepte?
— Fanti din Bologna își susțin ferm harta aia cu aspect complet diferit. Destul de ciudat…
— Hmmm, mda…
— Nu-mi poți aranja doar câteva minute? Poate-n intervalul de descărcare…
— Amice, o să-ncerc, dar…
— O să-nțeleg.
Dar știa că nu va înțelege.

Mesajul Irenei din căsuța vocală de acasă spunea, repede și cu ton crescător al vocii: „Nu le face altora ceea ce… da? Așa că, dacă nu te interesez, pot să nu-ți mai răspund la telefoane, la e-mailuri – deși ele nu există – și oricum blocarea aduce tare mult cu lepșele din clasa a șasea, nu? O să inițiez eu terminarea treptată, tu vei căpăta aluzia ghiulelei înlănțuite de picior și-n felul ăla poți presupune tot ce poate fi mai rău despre mine și-n același timp să te simți bine în privința ta. Îți poți zice, hei! Ea încă nu și-a depășit trecutul. Carieristă social. Minte superficială, orientată pe business. Poate chiar obsedată de muncă. Ah, ba nu, ăsta ești tu, nu-i așa? Și vei avea o minunată imitație de viață”.
O pauză lungă, aproape că se terminase timpul, apoi ea a oftat, a tăcut, după care:

„Bun, așa că poate asta nu-i cea mai bună idee”.

Ralph s-a așezat, ciută în bătaia farurilor, și a ascultat din nou.

Ei erau apropiați, ea era minunată, da.

El o iubea, sigur, și crezuse dintotdeauna că altceva nu mai era necesar.

Dar s-ar fi putut ca în mai puțin de un an să nu mai aibă o slujbă aici.

Și nu se putea gândi la absolut nimic altceva decât la Glonț.

În vreme ce Irene se întreba dacă va fi mamă.

Deși, a înțeles Ralph, ea nu spusese de fapt ce părere avea despre toată situația aceea.

El nu știa ce să spună. La o conferință despre Einstein care avusese loc cu un an în urmă, vorbitorul citase comentariul laconic al soției lui Einstein, că uneori, când lucra la o problemă, marele om nu vorbea cu nimeni zile la rând. Ea îl părăsise, bineînțeles. Acum însă Ralph putea simți o înrudire cu geniul acela legendar. După aceea și-a spus că era infatuat, ca să egaleze experiența aceasta…

Lăsă totul să treacă mai departe, deocamdată.

A opta lui ceașcă de cafea avea un gust amar. A mușcat dintr-o gogoașă, pentru un șoc de zaharuri. Când mâncase ultima dată?

A inspirat profund, apoi a expirat, străduindu-

se să-și limpezească mintea.
Acum era sigur de munca lui, de proces… totuși rămânea confuz.
Măsurătoarea anterioară a dispersiei era eronată. Asta era clar din lățirea pulsațiilor pe care tocmai le măsurase. Pentru a determina distanța până la Glonț, Andy și toți ceilalți utilizaseră valorile obișnuite ale densității interstelare. În felul acela ajunseseră la estimarea de cinci mii de ani-lumină.
Din măsurătorile sale asupra pulsațiilor, putea să vadă că Glonțul era mult mai apropiat, cam la treizeci de ani-lumină. Ei îl vedeau prin plasma ionizată și comprimată din fața și din jurul… din jurul cui? *Era* sau nu o stea neutronică?
Și o altă consecință – dacă Glonțul se afla atât de aproape, era de asemenea mult mai mic și mai puțin luminos intrinsec.
Deși penajul era uriaș, Glonțul în sine – cerculețul nedistinct din centru, chiar și pe harta de mare rezoluție a lui Andy – avea lungimea probabilă de numai câteva sute de kilometri. Sau mult mai puțin; aceea nu era decât o limită superioară.
Să fi presupus că acela era răspunsul, că se găsea mult mai apropiat. Atunci outputul lui energetic – apreciind că era aproximativ egal cu energia radiată – era, de asemenea, mult mai mic. A mâzgălit câteva calcule. Obiectul

emitea energie comparabilă cu a unui stat de pe Pământ. În jur de zece gigawaţi.

Mult, mult sub energiile radiate de obicei de stelele neutronice fugare.

A rămas privind în gol, cu mintea gonind.

Şi perioada de patruzeci şi şapte de secunde…

A calculat că dacă obiectul s-ar fi rotit şi ar fi avut acceleraţia perimetrică egală cu jumătate din acceleraţia gravitaţională a Pământului, atunci ar fi avut dimensiunea maximă de treizeci de metri.

Rezonabil.

Dar de ce se schimba atât de rapid forma imaginii sale radio? În zile, nu în anii tipici pentru obiectele astronomice mari. În zile.

Temător, a deschis e-mailul de la Irene. Ai scăpat! Şi eu.

Mi-a venit ciclul. Alarmă falsă.

Ne-a învăţat totuşi multe. Cel puţin, pe mine. Am aflat informaţia foarte utilă (pentru tine, „date”) că eşti un găozar. Pa!

S-a lăsat pe spate şi uşurarea l-a cuprins. Ai scăpat. Grozav! Alarmă falsă. Hufff! Şi găozar. Hm. Dar…

Era pe punctul de a face la fel ca ea? Să devină aţâţat pentru mai nimic?

A intrat în cabinetul său, şi-a azvârlit notiţele

de curs pe biroul dezordonat și s-a prăbușit în scaun. Cursul nu mersese bine. Parcă nu se putea concentra. Ar fi trebuit să păstreze distanța față de Irene pentru o vreme, s-o lase să se răcorească? Ce dorea el de fapt, acolo?

Prea multe se întâmplau simultan. Telefonul a sunat.

Harkin a rostit, fără măcar să-l salute:

— Am izbutit să strecor niște timpi suplimentari de observare. Am trimis imaginea prin e-mail.

— Pari obosit.

— Mai degrabă… confuz. A închis.

Era acolo, în e-mail.

Ralph a privit imaginea mult timp. Era mai strălucitoare decât anterior, o revărsare uriașă de energie.

Mintea îi clocotea. Rezultatul Fanti, iar acum asta. Harta pe 4,8 GHz a lui Harkin era anterioară oricăreia dintre ele, așa că n-o contrazicea nici pe Fanti, nici pe aceasta. Secvența temporală a ceva ce se schimba rapid – în zile, ore.

Aceasta nu era o stea neutronică.

Era mai mică, mai apropiată, și ei o văzuseră cum se dusese naibii.

S-a aplecat peste birou, lăsând ideile să se reverse peste el. *Hufff.*

Irene a părut stupefiată.

— Glumești…
— Nu. Știu că avem multe de lămurit, dar…
— Să fii sigur.
— … nu ți-am trimis e-mailul ăla doar ca să te determin să ne-ntâlnim.
Ralph și-a mușcat buza și a simțit că odaia se învârtea în jurul lui.
— Ce ai scris, a rostit ea uimită. Este o… navă stelară?
— A fost. În ultimele zile a pățit niște necazuri. De aceea siajul din urma ei – a bătut cu degetul în imaginea Fanti – s-a lungit. Apoi, după niște ore, a apărut turbulența și… a explodat.
Ea a sorbit din cafea.
— Asta-i… a fost… la ani-lumină depărtare?
— Da, și se-ndrepta în altă direcție. Transmitea un fascicul regulat, care se rotea odată cu nava, la fiecare patruzeci și șapte de secunde.
Ochii ei s-au lărgit.
— Ești sigur?
— Să zicem că-i o ipoteză de lucru.
— Auzi, ești obosit, poate c-ar fi mai bine să lași totul deoparte înainte de a sării la concluzii.
El a privit-o și i-a văzut liniile apărând în jurul gurii.
— Și tu ai trecut prin multe. Iartă-mă. Irene a reușit un surâs șters, plin de bravură.

— M-a dat peste cap. Chiar vreau un copil. Bărbatul și-a ținut respirația, după care a continuat:

— Așa… așa vreau și eu.

— Serios?

Mai discutaseră asta, înainte, însă pleoapele ei s-au zbătut surprinse.

— Da. A făcut o pauză, a tras aer adânc în piept și a adăugat: Cu tine.

— Serios?

Ea a închis ochii și a rămas așa multă vreme.

— Mi-am… mi-am imaginat mereu asta. Ralph a surâs larg.

— Și eu. E timpul s-o facem.

— Da?

— Da.

Hufff.

Au mai vorbit câteva minute, au comandat de băut ca să sărbătorească. Zâmbete, ochi prostuți, minți amețite.

Apoi, fără să spună nimic, au știut cumva că spuseseră destule deocamdată. Unele lucruri nu trebuie accentuate, ci lăsate de la sine.

Au rămas zâmbindu-și unul celuilalt, după care ea a suspinat încet și a zis:

— Ești preocupat. Despre…

Ralph a încuviințat. Cum să-i spună că pentru el și Harkin părea destul de clar, dar că trecerea la fapte însemna necazuri uriașe?

— Violează o ipoteză fundamentală a noastră

– că totul de pe cerul nopții este natural.
— Da… și?
— Comunitatea astronomilor nu este ca Hollywoodul, înțelegi? Este mai degrabă ca… un sacerdoțiu.
A sorbit din cafea și a privit afară pe fereastră. Luminile de pe aripa unui avion au clipit când aparatul a virat, coborând în depărtare spre aeroport. Toți văzuseră avioane, așa că imaginea lor pe cer nu însemna nimic. Nu același lucru se putea spune și despre nava statoreactoare implicată de hărțile lui radio.
Scepticismul avea să fie agresiv. Standardele științei erau austere și cine ar fi dorit să le încalce? Modalitatea atacului se afla în mâinile lui, iar acum se confrunta cu truda îndelungată a apelării de date și a calculării. Pentru a avansa ipoteza, avea nevoie de logică strictă, admițând imparțial toate celelalte ipoteze. Doi pași înainte și unul înapoi, comparând, cântărind și diferențiind – cu datele conducând mereu mintea sceptică. Era dansul cel mare, gavota rațiunii, mereu conștientă de posibilitatea eternă a înșelării.
Și totuși… Dacă norocul te lovește… Îngăduie-i. Apoi înhață-l.
— Ai nevoie de somn. Ochii ei s-au îngustat grijulii: Vino la mine.
Ralph a simțit un val de fericire caldă. Era

alături de el și laolaltă puteau înfrunta bătălia îndelungată care avea să urmeze.

— Știi, o să se agraveze. Uită-te ce i s-a întâmplat lui Carl Sagan când a susținut că *s-ar putea* ca altundeva în cosmos să existe viață inteligentă.

— Crezi că va fi atât de greu să-i convingi pe oameni?

— Privește lucrurile în felul următor. Acceptarea limitelor cunoașterii noastre, a enormității ignoranței noastre este o abilitate care se dobândește… ca să folosesc un eufemism. Oamenii doresc certitudini.

S-a gândit: Dacă nu înțelegem, unde se sfârșește linia țărmului teoriei științifice bine înrădăcinate și unde începe oceanul imens al adevărurilor nedescoperite, cum am putea oare să sperăm să ne măsurăm progresul?

Irene s-a încruntat. O cunoștea de multă vreme și a înțeles că o bucura ocazia aceea de a vorbi despre ceva mai mare decât ei. A rostit fără grabă:

— Dar… de ce geniile voastre mărețe – cele despre care vorbiți, Hawking, Feynman, Newton – recunosc cu smerenie cât de jalnic de limitată ne este înțelegerea?

— Tocmai de aceea sunt mărețe, a replicat el ironic.

Iar spiritele mai mărunte își proclamă zgomotos certitudinea concluziilor. Vor urma o

sumedenie de dezacorduri, îndoieli și scepticism.

— Iar acum nava aceea nu mai există. Am aflat despre ei privindu-i cum mor.

Ea l-a privit cu ochi lărgiți.

— Mă-ntreb… câți or fi fost?

— A fost o navă mare, puternică. Probabil că, într-un fel, crea plasma din fața ei. Apoi, cu câmpuri magnetice, culegea plasma și o folosea pentru energie. După care o evacua spre înapoi, ca să se propulseze. Gândește-te la ea ca la un avion cu reacție, un statoreactor. Poate că frâna, utilizând câmpuri magnetice… nu știu.

— Avea pasageri?

— Ăăă… nu m-am gândit la asta.

— Cât de mare este… era?

— Poate ca… *Titanicul.* Irene a clipit repede.

— Așa mulți oameni.

— Ceva ca oamenii. Mergeau spre un nou cămin.

— Poate… încoace?

Ralph a clipit, simțindu-și mintea îmbâcsită.

— Nu, se găsea în planul cerului. Altfel am fi văzut-o ca pe o pată, din direcția capului, fără coadă. Se îndrepta totuși către un loc destul de apropiat.

Femeia s-a lăsat pe spate, privindu-l cu o expresie pe care el n-o mai văzuse.

— Asta va apărea în ziare, nu. Nu fusese o

întrebare.

— Mă tem că da. A reușit să surâdă trist. Poate că voi obține chiar mai mult spațiu decât Andy în *Nation al Enquirer.*

Ea a râs, un clinchet care lui îi plăcea atât de mult. După aceea însă greutatea celor ce aveau să urmeze a coborât peste el. *Atâtea de făcut…*

— Va trebui să examinez ideea ta, că ei s-ar fi îndreptat încoace. Cel puțin poate că le-am putea reconstitui drumul în sens invers, să aflăm de unde veneau.

— Și să te uiți la hărțile… la datele anterioare? a îndrăznit ea, cu buza tremurând. De dinainte…

— Ei s-au dezintegrat. Toate viețile acelea s-au dus. Atunci i-a înțeles paloarea, expresia de fragilitate. *Ființe care acum sunt vii, iar peste o clipă nu mai sunt.* Irene a încuviințat, fără un cuvânt.

El s-a întins și a prins-o de mână. A trecut un moment lung și nu avea cum să-i pună capăt, totuși a continuat:

— Cei de la SETI ar putea fi interesați. Să reconstituie drumul navei. Să asculte emisiile stelei natale…

Femeia a surâs fără veselie.

— Și noi le-am putea trimite un mesaj. Condoleanțe.

— Da.

Încăperea a încetat să se mai rotească, iar ea s-a întins și i-a apucat mâna.

— Haide.

Când s-a sculat obosit, Ralph a înțeles că va fi nevoit să se lupte pentru versiunea aceea de evenimente. Întotdeauna vor exista Andy care să-și trianguleze calea spre avantaj. Și președintele, Gossian…

Să încerce să ia postul – prin supoziție, un proces analitic, detașat – în disputa gălăgioasă a unei dispute publice încinse, un infern mass-media urlător – era aproape o contradicție. Dar și asta făcea parte tot din știință. Cariera lui putea supraviețui la tot ce va urma sau nu… însă mai conta asta, dacă stătea aici, pe țărmul oceanului imens peste care privise?

Justin Stanchfield - În râu

Justin Stanchfield este un fermier care locuiește cu familia sa în Wise River, Montana. Povestirile lui au apărut în revistele: *Interzone*, *Black Gate, On Spec, Paradox* și *Empire of Dreams and Miracles* și de asemenea în *Cricket, Boy's Life și Jack Jill.*

Privind invers vechiul proverb, *este* posibil să te întorci acasă, dar, așa cum sugerează povestirea plină de suspans care urmează, dacă pe drumul tău plecând de acasă te-ai transformat prea mult, ai putea avea dificultăți de recunoaștere când îl parcurgi *înapoi*...

*

Jenna Ree țipă când fu trasă în aerul rece, un vaier ascuțit, inuman, în timp ce apa oxigenată i se scurgea afară din plămâni. Dădu din mâini și din picioare, însă creaturile palide și bizare care o țineau erau prea puternice. O legară de o scândură tare și o purtară departe de trapa dreptunghiulară care ducea către căldura și siguranța navei de sub ecluză. Când ultima picătură de apă i se scurse din gât o cuprinse panica.

— Nu te opune. Respiră adânc, prelung, doctor Ree, spuse una dintre creaturi.

O alta, cu fața încadrată de păr castaniu, împinse într-o parte prima creatură.

— Jenna? Sunt eu, Val. Trebuie să respiri.

— Nu te înțelege, zise prima creatură. Acum dă-te înapoi, doctore Yastrenko. Te rog. Lasă-ne să ne facem treaba.

Sunetele aspre, scurte nu însemnau nimic pentru ea. Numai urletul din urechile ei părea real. Încercă să implore, dar organul ei olfactor nu mai funcționa. Lumina puternică și albă se restrânse la un punct, câmpul vizual îi era mărginit de un inel întunecat.

— Valium, repede! Pregătiți-vă pentru resuscitare.

Ceva o mușcă de gât, dar Jennei nu-i mai păsa. Avea vaga senzație că fălcile îi erau desfăcute și ceva rece și metalic îi era împins pe gât. „Lăsați-mă să merg acasă să mor”, gândi ea când lumina se stinse. „De ce nu mă lăsați să merg acasă?”

Înota din nou în Râu, în lumina blândă și albastră. În afara zidurilor acoperite de mușchi, dincolo de hublourile răspândite ici-colo, stelele strălucesc luminoase, mișcându-se mereu pe măsură ce planeta se învârte în jurul axei sale.

Știa în mod abstract că Râul era o construcție, o mașină născută pentru a călători prin vid, un curent nesfârșit care curgea de la o stea la alta, dar distanțele păreau imposibile. Nimeni de aici nu văzuse Vechiul Cămin. Nimeni nu

avea să trăiască destul de mult ca să-l revadă. Jenna simți un val de regret trecându-i peste limbă, gustul cuprului și al peștelui amar.

Mult dedesubt, unde apa se îngroșa de krill și săruri proaspete, familia plutea într-un abandon languros în jurul unei supape de încălzire. Jenna încercă să se scufunde, dar nu se putu mișca. Cineva o observă și se rupse de grup. O recunoscu pe Descoperitoare după pata pestriță de verde din spatele craniului ei lung. Lent, cu tentaculele sale elegante fâlfâind în ritmul tristeții, măreața ființă se ridică în apele mai reci de deasupra.

— Soră, șopti Jenna în limbajul respectului. Cred că sunt bolnavă. Nu mai pot înota în jos ca să mă alătur vouă.

— Soră ciudată…

Descoperitoarea o mângâie cu un braț strâns, doar o atingere pe față. Jenna gustă regret, dar și veselie în vorbele bătrânei navigatoare.

— E timpul să mergi acasă.

— Dar sunt acasă.

— Nu, micuțo. Acum trebuie să mergi acasă unde te-ai născut, deasupra apei.

— Deasupra apei nu e decât moarte, repetă Jenna vechea zicală a copiilor pe care o învățase când era pui. Oare așa să fi fost? Gândurile ei erau încurcate, o amestecătură confuză, pătată. Din nou Descoperitoarea îi mângâie obrazul:

— Adio, Soră Ciudată! Să-ți fie apele bogate!
— Nu!
Jenna încercă să urmeze în jos ființa masivă, dar nu reuși. Deja apa dulce se subția. Era frig și se înfioră. În apropiere, un foșnet slab îi atrase atenția și se sili să deschidă ochii. Lumina era dureros de puternică, dar cu coada ochiului zări mișcarea. Creatura bărboasă se apropie și se aplecă deasupra ei, cu o bucată de pânză bej în mână. Așeză pătura peste pieptul ei și i-o înfășură blând în jurul corpului.
— Bine ai revenit, somnoroaso! Nici nu știi ce fericit sunt că te văd.
Spre surprinderea ei, Jenna îl înțelese pe bărbat, cu toate că vorbele aveau prea puțin sens. Ezitant, gustă aerul. O vagă urmă de chimicale plutea în el.
— Cine ești? cârâi ea.
— Numele meu, rosti el rar, este Valeri Yastrenko. Sunt soțul tău.

Viața ei intră într-o nouă rutină. Dispăruseră diminețile leneșe, înlocuite acum cu ședințe dureroase și frustrante de terapie fizică. Jenna ura exercițiile și tonul îngâmfat folosit de medici, de parcă ar fi fost un pui handicapat pe care era mai bine să-l lași unei morți rapide. Însă niciuna dintre umilințele cu care se confrunta în timpul acestor ședințe nu se compara cu orele de iad care veneau după

pauza de la mijlocul zilei.

— Bună ziua, doctor Ree, zise o femeie sfrijită cu păr palid, lipsit de viață. Îi dădea un aer bolnav, ca și cum carnea ar fi fost gata să-i alunece de pe oase. Cum ne simțim astăzi?

— De ce îmi spui „doctor”? întrebă Jenna. Devenea tot mai ușor să formeze cuvintele scurte. Sunt un vindecător?

— Nu. Ești profesor.

— Ce predau?

Femeia palidă zâmbi. Frustrată, Jenna repetă întrebarea.

— Ce predau eu, doctor Emily Markser?

— A, astăzi ți-ai amintit numele meu. Excelent. Mângâie mâna Jennei: Ești profesor de matematici abstracte. Te-ai oferit voluntar pentru programul Imersiune Adâncă pentru că ai simțit că ai putea fi capabilă să descifrezi sistemul de numărare Tedris.

— Ai pronunțat greșit numele Poporului Râului.

Jenna avu un sentiment de superioritate față de femeia palidă. Chiar și fără olfactor, bănuia că s-ar putea face înțeleasă dacă ar fi să se întoarcă în Râu. Markser și ceilalți, știa asta, n-ar reuși niciodată.

— Spune mai rar. *Theid Triss.*

— Thed trezz, zise Markser, iritată de întrerupere. Ai putut să înțelegi sistemul de numărare Thed trezz?

— Valeri Yastrenko… Jenna bâjbâi prin expresia dificilă. Spune că e important să-mi amintesc cum numără Theid.

— Da. Foarte important.

Se auzi sunând un clopoțel, și Markser se ridică, traversând camera mică. În ciuda gravitației scăzute, femeia înota ca un țipar rănit. Se întoarse o clipă mai târziu cu o cană acoperită în mână. Jenna prinse mirosul lichidului fierbinte și dulce-amar dinăuntru. Ceai, își aminti. Doctor Markser sorbi ezitant.

— Până când nu le înțelegem matematica, nu avem cum să ne descurcăm cu tehnologia lor. De asta am venit aici, la marginea sistemului solar. Trebuie să învățăm cum obțin ei energia de punct zero.

Jenna se încruntă. Își amintea vag termenul și se luptă să-l așeze în context.

— Ei o numesc Fluxul Nevăzut.

Markser încremeni, cu cana la jumătatea drumului spre buze.

— Ai aflat cum stăpânesc EPZ?

— Da.

Jenna încercă să-și pună gândurile în ordine, dar fără olfactor, fără miile de expresii subtile ale gustului și mirosului, nu putea descrie ceea ce știa instinctiv, încercă din nou, însă eșuă. O sudoare rece îi apăru pe față și simți că i se face rău. Camera părea să se scufunde, lumina clipea în pulsuri care-i provocau greață. Apucă

marginea mesei când senzația de rotație se înrăutăți. Tremura, incapabilă să-și controleze membrele, ochii i se rostogoleau în orbite. Lumina deveni maronie și căzu de pe scaunul care o susținea. Când întunericul năvăli peste ea, o auzi pe Markser strigând:

— La naiba! Iar are o criză.

— De ce m-ați părăsit?

Jenna își lansă plângerea în adâncuri, dar cuvintele îi rămaseră vârtejuri negustate. Mult mai jos, luminată de dedesubt prin supapa de încălzire, familia se odihnea. Câțiva își ridicară capetele lungi și adulmecară apa, ca și cum ar fi prins o urmă a ei, dar nu făcură nici o mișcare să se ridice. Lacrimile curgeau pe fața Jennei și dispăreau în unde. După mult timp, Descoperitoarea se desprinse de grup și înotă în sus în spirale largi. Unul dintre tentaculele ei atinse ușor umezeala de sub ochii Jennei și duse lacrima la gura ei largă, fără buze.

— Du-te acasă, Soră Ciudată, zise ea blând. Du-te acasă.

— Jenna?

Se sili să deschidă ochii în ciuda bubuitului din interiorul capului. Luminile cămăruței erau prea puternice, mici puncte înconjurate de nori în culorile curcubeului. Valeri Yastrenko îi îndepărtă o șuviță de păr de pe ochi.

— Trebuie să încetezi să mă mai sperii așa, zise. Sunt prea bătrân pentru isprăvile astea

ale tale.
Ea înțelese mai puțin de jumătate din ceea ce spunea, dar deduse destul din intonația lui ca să umple golurile. Își dădea seama din ce în ce mai bine: cheia acestui jargon plat și adesea lipsit de sens depindea de ascultător la fel de mult ca și de vorbitor. Încercă să-i imite zâmbetul, dar contorsionarea îi agravă durerea de cap.
— Am fost bolnavă?
— Bolnavă? Yastrenko scutură rapid din capul lui păros. Ai fost moartă timp de aproape un minut și jumătate. Au fost nevoiți să folosească defibrilatorul.
— Am fost iar în Râu. Nu voiam să plec. Vreau să mă întorc la familia mea. Fixă ochii lui adânci, cenușii, apoi adăugă: Te rog.
El își feri ochii, cu o expresie pe față pe care ea nu o putu înțelege. După o clipă, dădu drumul unui oftat prelung, lent.
— Jenna, îți amintești ce ți-au făcut? Vreau să spun chirurgii, înainte de a te duce la Theid Triss?
— Se împiedică în cuvânt, de parcă aroma lui i-ar fi ars buzele. Ți-au implantat un set de țesuturi nervoase străine în sistemul limbic, și un altul în corpul calos. Acele țesuturi ți-au permis interfața.
Absent, Jenna își eliberă brațul de sub pătura care o acoperea și își plimbă degetele pe

tâmple. O mică cicatrice rămăsese deasupra urechii stângi, înconjurată de păr scurt și țepos.

— Olfactorul?

— Da. Îi îndepărtă ușor mâna de pe cicatrice: Nodul olfactor era atașat în punctele de interfață. Ți-a permis să trăiești printre ei. Să comunici, poate chiar să gândești ca ei. Dar, de asemenea, este și motivul pentru care a trebuit să te scoatem din program mai devreme decât ne așteptam. Țesutul străin cedează și îți afectează creierul. Doctor Markser și cu mine suntem de acord că trebuie să îndepărtăm țesutul înainte ca deteriorarea să devină permanentă.

Jenna se cutremură cu o claritate pe care nu o mai experimentase de când fusese scoasă din Râu, șocată de ceea ce sugera bărbatul.

— Dacă faceți asta, se forță ea să rostească, n-o să mai pot niciodată să mă întorc.

— Nu. N-o să mai poți.

Yastrenko încercă să-i atingă obrazul, dar ea îi îndepărtă mâna. Spre surprinderea ei zări lacrimi formându-se în colțurile ochilor lui.

— Jenna, nu vreau să te pierd din nou. O vreau înapoi pe cea care a fost.

— Nu cred, zise Jenna cu glas golit de orice emoție, că ea mai există.

Era singură.

În mijlocul familiei nu simțise niciodată această absență a contactului. Chiar când erau separați, curenții le purtau urmele. Distanțele deveneau irelevante, fiecare gând era o parte a întregului comun. Până nu fusese despărțită de cursul nesfârșit care era Râul, ea nu înțelesese cu adevărat ce pierduse. Chiar și simțurile îi păreau diminuate, bogăția existenței redusă la această lume sterilă, seacă. Încet, luptând cu amețeala, Jenna desfăcu centurile din jurul ei.

Camera era goală, din fericire. Jenna alunecă fără greutate spre ceea ce la prima vedere părea a fi un portal spre o cameră adiacentă. Însă fu dezamăgită să descopere că era doar o reflexie. Atinse oglinda și se încruntă.

„Cine ești?”. Degetele urmăriră conturul feței ei. Printre Theid, aspectul nu însemna mare lucru. Cineva exista pur și simplu. Aici, toată lumea nu numai că pretindea că este diferit, ci părea și să se delecteze cu asta. Dintr-odată simți o nevoie dureroasă să vadă stelele. Jenna împinse ușa culisantă și pluti pe coridorul de dincolo de ea.

Pereții capitonați formau tuneluri, coridoare ramificate intersectându-se în unghiuri ascuțite aparent la întâmplare.

O atracție ușoară îi spunea Jennei care era drumul spre exterior, rotația navei formând o gravitație slabă. Fără curenți care s-o poarte,

Jenna se târî în lungul balustradelor în rătăcirea ei către exterior.

Pieptul începu s-o doară, respirația îi deveni neregulată și rapidă pe măsură ce grăbea ritmul. O dată trecu pe lângă niște oameni, dar nu spuse nimic, ignorându-le expresiile speriate în graba ei. În față aștepta un alt coridor. Jenna ajunse la intersecție, dar nu se putu decide încotro s-o ia. Tâmplele îi bubuiau, și închise ochii, epuizată.

„De ce m-ați părăsit?”. Șoptea, dar știa că nu va primi răspuns. Deja vechile vise se ștergeau, atingerea constantă, spiralată a Râului era mai puțin decât amintirea unei amintiri. Alte amintiri se insinuau, fragmente stranii dintr-o altă viață, o viață pe care ea o îngropase cu grijă. Mâinile îi tremurau violent și se strânse ghem, cu brațele încolăcite în jurul genunchilor. Tremuratul membrelor se accentuă, și își mușcă buza de jos, sperând ca durerea să reușească să rețină năvala amintirilor.

„Nu, nu, nu... Jenna se luptă să împiedice valul, dar nu putu. Vechea ei viață înflorea în jurul ei, fragmente disparate, bucățele și porțiuni din ceea ce fusese ea înainte ca lucrarea chirurgilor să fie făcută. Suspină greu, convulsii distrugătoare care îi smulgeau răsuflarea din plămâni. „Nu! Te rog, nu!”.

Întunericul se furișă peste ea. Dezorientată,

vomită. Fierea amară îi arse nasul și gâtul când conținutul stomacului se revărsă. De nicăieri, niște mâini o prinseră de umeri. Încercă să se elibereze, dar nu mai avea putere. Din depărtare, parcă ascultându-le din fundul unui puț adânc, auzi voci.

— Pregătiți-o pentru operație, spuseră vocile. Se pare că respinge implanturile.

Vidul o chema, un val de durere surdă care refuza să plece. Jenna încercă să se miște, dar capul și umerii îi erau fixați în puncte solide care săpau neplăcut în carnea ei.

— Nu încerca să te ridici.

Vocea era masculină și cu accent puternic. Jenna se forță să deschidă ochii. Lumina era slabă, camera răcoroasă și uscată. Un bărbat stătea aplecat deasupra ei, cu ochii adânci plini de îngrijorare. În ciuda durerii, Jenna zâmbi.

— Bună, Val!

— Bună, Jen!

Chipul bărbatului cu barbă se deschise într-un zâmbet plăcut, ușurat. Nu observase ce accent puternic avea sau cât de minunate puteau fi trăsăturile sale familiare. Duse o sticlă cu apă la buzele ei și o lăsă să ia o înghițitură scurtă prin paiul rigid.

— Nu te opune, bine? O să fii ținută legată până când trece efectul anesteziei.

— Asta am înțeles.

Închise ochii și-și lăsă fața să i se relaxeze. O ajuta în problema bubuitului din tâmple.

— Implanturile au fost scoase?

— Da.

— Toate?

— Chirurgii sunt convinși că au îndepărtat toate țesuturile străine. Dacă poți avea încredere într-o mașină.

Jenna chicoti auzind remarca. Pentru un om de știință, Valeri Yastrenko era aproape patologic de suspicios în privința medicinei robotice. În multe aspecte era un om de modă veche, legat de Pământ și mândru de asta. Era o parte din farmecul lui. O parte a motivelor pentru care se îndrăgostise de el.

— Mă bucur atât de mult că te-ai întors. Mâna lui alunecă într-a ei, cu degetele atât de groase încât le forța pe ale ei să se despartă. Cum te simți?

— Scursă, zise. Golită. Nu-ți poți imagina cum e să fii conectat cu ei.

Ezită. În ciuda durerii crescânde, trebuia să afle răspunsul la întrebarea care o îmbolnăvea.

— Am reușit să le descifrez matematica?

O lungă tăcere umplu camera, întreruptă numai de sunetul calm, lichid al mașinăriilor care o îngrijeau. Deschise ochii și se concentră asupra chipului lui Yastrenko.

— Ce s-a întâmplat?

— Putem vorbi mai târziu despre asta?

— Nu. Acum.

— Jenna, oftă Yastrenko. Ai încetat să transmiți cu luni în urmă. Dacă ai descoperit cum să le traduci matematica, nu te-ai ostenit să ne spui și nouă.

Se apleacă și o sărută pe frunte, iar mirosul bărbii lui era atât de asemănător cu al unui câine bătrân pe care îl iubise în copilărie. Și mai multe amintiri se revărsară peste ea, un efect de cascadă, ca și cum partea umană a personalității ei o pedepsea pentru că o suprimase. Încercă disperată să se gândească la timpul petrecut cu extratereștrii, dar nu mai rămăsese nimic, parcă s-ar fi ridicat un zid. O senzație caldă, lipicioasă i se târa prin membre, fără îndoială un sedativ declanșat ca răspuns la frustrarea ei crescândă. Incapabilă să rămână trează, se lăsă din nou purtată în vise apoase.

Când se trezi din nou legăturile dispăruseră, nu o mai reținea nimic, doar păturile și o plasă de dormit. În apropiere cineva sforăia. Jenna riscă să întoarcă privirea. În colțul camerei mici, Yastrenko plutea ca un bebeluș supradimensionat învelit într-o pătură. Zâmbi gândindu-se, dar imediat dispoziția i se dizolvă, ultimele gânduri zbătându-se să iasă din amețeala indusă de medicamente. Timpul petrecut alături de Theid Triss fusese irosit. Se simțea de parcă ar fi existat în două planuri

simultan, particule încurcate care niciodată nu se puteau afla în același loc în același moment. Cu o siguranță rece, știa că își pierdea amintirile despre Râu.

Se întrebă dacă ființele stranii, plutitoare, își vor aminti de ea.

Noi rutine umpleau orele Jennei, ziua împărțindu-se între perioadele de terapie și restul. Parcurgea mișcările fără entuziasm. Indiferent cât se străduia să pretindă altceva, ultimele luni o chinuiau din ce în ce mai mult și se pomenea atrasă în micul punct de observație din partea de dedesubt a navei.

Încă mai simțea nevoia să vadă stelele.

Aerul din încăperea îngustă era rece, fereastra lungă, mărginită de cârcei reci de gheață, respirația și umezeala eliberată, transmutate în tipare eterice, mereu schimbându-se. Degetele Jennei trasară gravuri înghețate cu unghia. Ceva din suprapunerea gheții peste stelele fixe o atrăgea, ca și cum cheia pe care o căuta se afla în fața ei, așteptând doar să fie observată. Reflexia de pe sticla groasă își bătea joc de ea, de parcă o a doua Jenna Ree plutea de cealaltă parte a ferestrei.

— Luminile, stinse, rosti încet.

Încăperea se cufundă în întuneric, până nu mai rămase nimic decât o dungă slabă, albastră care marca ieșirea. Acum stelele

păreau sclipitoare, pietre prețioase lucioase aruncate într-o piscină uleioasă. Din acest avanpost, dincolo de orbita lui Pluto, soarele era doar una dintre miliardele de stele. Trecuseră cincisprezece ani din momentul în care nava Theid Triss își făcuse apariția la marginea sistemului solar, cu semnalul său plângăcios și uniform, până când oamenii organizaseră această expediție. Viața Jennei fusese consumată de mesajul enigmatic, înghițită de încercarea de a stabili contactul. Se întâmplaseră atât de multe în acești ani. Povestea ei de dragoste cu Valeri. Decodarea parțială a limbajului Theid Triss. Decizia de a construi această navă și cei patru ani lungi de drum până la enorma navă extraterestră. Jenna își îndoi gâtul până putu să vadă ceea ce se afla sub fuzelajul lor. O urmă vagă, cilindrică, bloca vederea spre Crucea Sudului, nava spațială umplută cu apă care măsura mai mult de șase kilometri în lungime. Prin comparație cu ea, propria lor navă era ca un crustaceu pe flancul unei balene.

— De ce ne-ați adus aici? șopti.

O strălucire slabă, octogonală, una dintre miile de ferestre care punctau vasul extraterestru îi atrase privirea. Pentru o clipă i se păru că vede ceva plutind prin dreptul ei, craniul alungit și tentaculele subțiri, o fantomă neclară prin hublou. Theid Triss erau atât de

diferiți. Cum a putut fie și să-și imagineze că i-ar putea înțelege? Jenna își sprijini fruntea pe geamul rece, disperată să vadă mai mult, dar forma se deplasase, mereu în mișcare.

Mișcare.

Vârtej de stele. Cristale de gheață pe sticlă, topindu-se și reformându-se, nimic constant. Jenna simți că se clatină și își lipi brațele de tavan ca să-și stăpânească amețeala când avalanșa de informații o lovi, zidul spărgându-se. Era atât de simplu. Copleșită, se îndepărtă de fereastra întunecată și se grăbi înapoi pe coridoarele luminate. Mintea ei zumzăia de noua înțelegere, atât de multe informații primare încât se temea să nu-i scape dacă nu spunea cuiva. Îl descoperi pe Yastrenko în fața infirmeriei și se prăbuși în brațele lui.

— Val, rosti triumfătoare. Am găsit cheia.

— Cheia? Se încruntă, apoi aprobă din cap, un zâmbet scurt încrețindu-i liniile din jurul ochilor. Asta e bine, Jenna. Foarte bine.

— Nu pari foarte încântat. Jenna îl respinse, dezamăgită de lipsa lui de reacție. Nu înțelegi? Am găsit în sfârșit o cale de reconciliere a sistemului nostru matematic cu al lor. Am spart codul.

— Bine. O sărută, dar părea preocupat de altceva. Mă bucur.

— Ce naiba ai? Credeam că o să fii entuziasmat! Nu vezi, acum putem în sfârșit să

trecem la treabă să le înțelegem tehnologia.

— Da...

Yastrenko deschise gura ca să spună mai multe, dar tăcu. Ușor, cu mâinile lui mari așezate ferm pe umerii ei, o împinse până la lungimea unui braț, privind-o direct în ochi.

— Jenna, Theid Triss au transmis o comunicare cu vreo două ore în urmă. Vor să se decupleze și să se deplaseze la o distanță sigură. Intenționează să plece în următoarele trei zile.

— Nu. Jenna se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Nu-i puteți lăsa să plece. Nu acum. Pentru numele lui Dumnezeu, Val, trebuie să facem ceva.

— Știu. Glasul lui scăzu până când ea crezu că ar putea izbucni în plâns: Din cauza asta Emily își implantează un nod olfactor.

— Markser? Stomacul Jennei se răsuci la gândul că psihologul palid și fără umor i-ar lua locul ca legătură cu Râul. Doar nu vorbești serios? Dacă e să coboare cineva, eu ar trebui să fiu.

Yastrenko o fixă fără să clipească. Pentru un moment oribil, Jenna avu impresia că el ar fi dorit să fie ea și nu Markser cea care avea să sufere periculoasa operație. Dădu înapoi, extrem de conștientă că și altceva pândea în ochii lui, o sclipire de trădare. Vinovăție. Rușine. O mărturisire. Jenna se holbă la el,

prea uluită ca să vorbească în timp ce rămășițele universului ei cândva stabil se prăbușeau cu viteză fractalică în neant. Se simțea o proastă pentru că nu văzuse mai devreme. În timp ce ea era pierdută în lumea stranie a Theid Triss, soțul ei se îndrăgostise de o altă femeie.

Gravitația crescu, pe o direcție deviată care îngrămădi obiectele libere în colțul din spate al micii cabine atunci când nava Theid Triss își acceleră treptat viteza de rotație. Înfiorată, Jenna își înfășură o pătură în jurul umerilor, stând la biroul ei, paralizată de evenimentele zilei. Voia cu disperare să clipească și să descopere că aventura fusese o iluzie, un alt produs secundar al imersiunii ei. O cunoștea pe Emily Markser de ani de zile, dar niciodată nu se gândise la ea ca la o rivală. Femeia părea searbădă, practic asexuată, o caricatură palidă a detașării reci, stil atletic și elitist Ivy League. Cum putea cineva atât de primitiv și vibrant ca Valeri Yastrenko să fie atras de ea? Jenna strânse și mai mult pătura. Ce făcuse de își îndepărtase soțul?

„Oprește-te”, își zise, mustrându-se. „N-o să-mi asum vina pentru asta”, întâmpină furia cu bucurie. În apropiere ceva trosni, un sunet ca de lemn rupt. Jenna privi în jos la mâna ei, surprinsă să vadă stylusul delicat din plastic

încolăcit între degetele ei și spart în două.

Lăsă bucățile să cadă alene către colțul din spate al camerei și privi tăblița care clipea tăcută pe pupitrul ei. Linii de simboluri și ecuații zgâriate cu mâna luceau pe micul ecran, unele familiare, altele aproximații grosolane ale hărților Theid gust-miros-atingere. Nici nu-și dăduse seama că mâzgălea până când nu recunoscu scrisul ei de mână impetuos, aproape neîngrijit. Cu toate că încă nu avea dovezi, Jenna știa că lungul șir de numere se va egala. Oftă. „Poate că ticălosul ar fi trebuit să mă înșele cu luni în urmă. Atunci am fi putut pleca acasă cu toții”.

În spatele ei, cineva tuși. Jenna se întoarse încet și îl văzu pe Yastrenko așteptând afară, pe coridor, cu mâinile pe tocul ușii.

— Am venit doar ca să-mi adun lucrurile, spuse.

Ea aprobă din cap, dar nu zise nimic. Yastrenko se strecură pe lângă ea, găsi un sac marinăresc și începu să îndese în el haine și lucruri personale. Jenna stătea la birou și îl privea. Yastrenko își luă o ultimă pereche de șosete din dulap, apoi strânse șireturile sacului.

— Jenna, îmi pare rău, începu, dar ea îl întrerupse.

— Nu. N-am nevoie de scuzele tale sau de vreo blestemată de explicație. Poate într-o altă

zi, dar nu acum.

El întoarse capul, incapabil să-i înfrunte privirea. Cu sacul în mână, Yastrenko se întoarse să plece, dar se opri când observă numerele mâzgălite de ea.

— Astea sunt teoremele tale? Jenna înclină din cap.

— Pare aproape ca o descriere de vibrații armonice.

— Asta și este. În ciuda furiei, nu-și putu reprima bucuria descoperirii: La fel ca tot ceea ce se referă la Theid, nu există nimic absolut. Nu e de mirare că nu am putut înțelege ce încercau ei să ne spună. Noi voiam numere solide. Ei nici măcar nu înțeleg conceptul. De fapt, ei nu au decât două numere în lexic.

— Dar asta e imposibil, se încruntă Yastrenko.

Jenna răsuci tăblița, bucurându-se în secret de confuzia lui în timp ce urmărea șirul încurcat de simboluri.

— Conform modului nostru de gândire, da. Dar nu și după al lor. Pentru ei întregul univers este un flux neîntrerupt. Pentru Theid Triss există numai două numere, unu și non-unu. Dacă aduni unu cu unu nu obții doi. Obții un unu mai mare.

— Un unu mai mare? Părea să se îndoiască, dar se apropie și studie ecuațiile. Și asta le permite să manipuleze spațiul-timp?

— Aparent da. Jenna ridică din umeri: Nu sunt

fizician. Yastrenko stătea cu ochii fixați pe tăbliță și scutura din cap uluit.

— O să dureze ani până să ne împăcăm cu asta. Se îndreptă, și dintr-odată emoția din ochii lui se stinse, înlocuită de vinovăție: Jenna, eu te iubesc.

— Ai un mod ciudat de a o arăta.

Își luă sacul și se mai îndreptă o dată spre coridor, dar se întoarse înainte de a părăsi camera înghesuită.

— Am vrut să-ți spun. Echipajul ar vrea ca tu să fii de față când coboară Emily. Vocea i se împiedică în jurul numelui ei. Vor ca tu să-i monitorizezi transmisiile.

— O să fiu acolo, zise cu ton plat. Așteptă până când el plecă, apoi se întinse pe pat și plânse până adormi.

Cabina îi amintea Jennei mai degrabă de parterul unei burse de mărfuri decât de camera de comandă a unei nave spațiale. Stătea la micul pupitru către care o escortase unul dintre inginerii de mediu și încerca să rămână pe cât posibil neobservată. Ca să-și ocupe timpul verifică pentru a treia oară echipamentul care o lega pe Markser de navă. Numere se derulară rapid pe ecran, urmate de „Toate sistemele funcționează corect”. Satisfăcută, se lăsă pe spate în scaunul capitonat și așteptă. În partea opusă a camerei circulare, un bărbat tânăr cu o barbă

roșcată deasă ridică vocea:
— Căpitane, Theid Triss tocmai au trimis un mesaj.
Jenna tresări auzind pronunția teribil de greșită. O femeie zveltă cu păr cărunt tuns scurt traversă grăbită camera până la el.
— Ce-au spus? întrebă Paula Spolar, Primul Pilot.
Toți cei din cabina de comandă ascultau cu atenție cum tânărul bărbos citea traducerea:
— Atenționare. Decuplare curând. Hotărâm să plecăm în următorul ciclu diurn.
Jenna se încruntă. Oricât de mult ura să atragă atenția asupra ei, își croi drum spre pupitrul de comandă.
— Au folosit modul imperativ sau de așteptare?
— Nu sunt sigur. Bărbatul se bâlbâi nesigur: De unde îți dai seama de diferență?
— Scuză-mă. Uit că cei mai mulți oameni n-au petrecut șase luni trăind alături de Theid Triss. Jenna zâmbi ca să-l facă să se relaxeze: Pot să ascult înregistrarea?
— Sigur.
Tehnicianul se dădu la o parte ca să-i permită Jennei să-i vadă ecranul. O serie de ace multicolore dansau pe monitor în timp ce o înșiruire de note joase, plângăcioase se revărsa în jurul lor. Jenna închise ochii și ascultă. Un tremolo slab la finalul verbului-

rădăcină îi spuse ceea ce avea nevoie să știe. Chiar și fără olfactor mesajul era clar.

— Ei bine?

Căpitanul Spolar o privea fix, așteptând.

— Vor pleca în forță, spuse Jenna. Probabil în următoarele șase ore. Vor să ne desprindem înainte să pornească motoarele.

— Nu-i putem lăsa să plece, zise tehnicianul de comunicații cu vizibilă frustrare. Abia ne-am dat seama cum să vorbim cu ei.

— Nu cred că avem vreo alternativă, replică încet Jenna. Ridică ochii spre căpitan: Theid Triss au nevoie de mult timp ca să ajungă la un consens, însă odată realizat este imposibil să-i faci să se răzgândească.

Spolar își scărpină nasul lung și subțire, cântărind opțiunile limitate. După o clipă își apăsă senzorul de pe partea interioară a încheieturii.

— Ecluza? Începeți imersiunea. Părea să vorbească unor fantome când transductoarele din falcă îi expediau mesajul: Trimiteți-o pe doctor Markser jos, dar spuneți-i că, dacă nu îi convinge pe extratereștri să renunțe, în trei ore trebuie să plece fără comentarii. Adăugă pentru Jenna: Du-te la pupitrul tău. Markser o să coboare imediat.

— Bine.

Jenna se întoarse la scaunul ei și se cufundă în el. Legătura încă funcționa, cu toate că

parametrii biologici ai lui Markser creșteau dramatic. Oricât ar fi urât sentimentul, Jenna se pomeni simpatizând cu Emily Markser. Amintirile propriei sale imersiuni îi reveniră, senzația puternică de înec atunci când lichidul îi umplea plămânii, supraîncărcarea senzorială când olfactorul începuse să adune și să emită informații. Jenna urmărea cu grijă monitorul. Ea se bucurase de luxul unor luni de antrenament pentru timpul petrecut cu Theid Triss și tot durase zile întregi până să se adapteze la mediul acvatic. Să se aștepte ca Markser s-o facă în decurs de câteva ore era la limita nebuniei.

Fără avertisment, parametrii bio fluctuară. Din partea opusă a cabinei, tehnicianul bărbos strigă:

— A intrat.

Rapid, Jenna împărți ecranul. O strălucire apoasă albastră inundă partea stângă a monitorului, imaginea video era clară. O urmări pe Markser plutind în jos, cu picioarele înainte, urmată de un siaj de bule mici de aer. Trei siluete lungi, enorme se ridicară din adâncuri ca s-o întâmpine. Cel mai apropiat Theid Triss își încolăci tentaculele lungi în jurul picioarelor lui Markser. Imediat se alăturară și ceilalți dansului complicat. Jenna privi cealaltă jumătate a ecranului unde pulsul lui Markser se accelera, cu nivelul de adrenalină periculos

de ridicat.

— Nu te mai opune, șopti, de parcă femeia de pe ecran i-ar fi putut auzi avertismentul.

Ecranul principal din partea frontală a cabinei transmitea aceeași imagine. O încolăcire mișcătoare de tentacule ascundea aproape total zbaterea disperată a lui Markser pe măsură ce Theid Triss o trăgeau în adâncurile Râului.

— O atacă, strigă cineva.

— Nu, ridică Jenna glasul. E un ritual de bun-venit.

Mai aruncă o privire asupra parametrilor lui Markser. Spre supărarea ei, starea femeii se înrăutățise dramatic. Dintr-odată acele graficului începură să cadă. Jenna își răsuci scaunul:

— Căpitane, zise, Markser a leșinat.

Cu viteză alarmantă, imaginea de pe ecran descreștea pe măsură ce Markser continua să se scufunde. Theid Triss o legănau în coborârea ei.

— Scoateți-o de acolo, spuse Spolar prin comunicatorul ei. Trimiteți-i pe scafandri.

— Căpitane. Jenna se ridică: Theid s-ar putea să interpreteze asta drept o amenințare. În momentul de față, o consideră pe doctor Markser un oaspete. Dacă încercăm să o scoatem de acolo cu forța, ar fi posibil ca ei s-o apere.

— O să-mi asum riscul, zise Spolar. Trebuie s-o scoatem de acolo înainte ca ei să-și pornească propulsia. Trimiteți-i pe scafandri.

Pe ecran apărură două siluete, forme suple în costume lucioase și negre, cu fețele ascunse de măștile de scufundare. Cu toate că fluidul oxigenat din Râu era respirabil, echipajele de urgență optaseră pentru echipamentul tradițional de scufundare. Mișcându-se în formație, perechea înota rapid către miez. Jenna își ținu respirația, așteptând, privind.

Cu viteză orbitoare, doi Theid se răsuciră și îi biciuiră pe scafandri. Un icnet străbătu cabina de comandă când îi văzură pe ecran pe cei doi oameni loviți. Bucăți de furtun și neopren rupt pluteau într-un nor, împreună cu dâre subțiri de sânge. În câteva secunde, scafandrii se retraseră, cu trupurile goale acoperite de dungi. Theid Triss se întoarseră la Markser și o duseră în afara razei de acțiune a camerei de filmat. Jennei i se puse un nod tare în stomac. Inspiră adânc, apoi i se adresă lui Spolar:

— Spune-le celor de la ecluză că mă îndrept spre ei.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Spolar.

— Cobor. Jenna încercă să nu-și trădeze teama: Pe urmă, depinde de Theid.

Când ajunse la ecluză, scafandrii fuseseră deja duși la infirmerie. O serie de urme de tălpi

însângerate se îndepărtau de trapa sigilată. În încăpere era cald, dar Jenna se înfioră. Cu cât se apropia mai mult de trapă, cu atât îi sporeau temerile. Un singur tehnician – aceeași femeie tânără care deschisese ecluza cu luni în urmă pentru imersia ei – aștepta lângă consola de comandă.

— Bună, doctore, zise fata. Căpitanul Spolar vrea să o chemi.

— Mulțumesc.

Jenna porni intercomul. Fața lui Spolar, distorsionată de lentilă, apăru pe ecran.

— Doctor Ree, trebuie să știi că extratereștrii au întrerupt contactul. Nu știu dacă este o problemă tehnică sau o reacție deliberată la ceea ce s-a întâmplat. Ești sigură că vrei să continui cu asta?

Jenna ezită. Își dădu seama că ultimul lucru pe care îl dorea era să se întoarcă pe nava străină. Înainte, înarmată cu implanturile simbiotice și cu olfactorul, fusese capabilă să le vorbească Theid Triss-ilor în propria lor limbă plutitoare, onirică. Devenise una de-a lor, atât de mult încât aproape că se pierduse pe sine. Dar acum, în lipsa îmbunătățirilor, habar n-avea dacă se putea face înțeleasă. Mai rău, se temea că ar putea aluneca din nou în tiparele Theid, sacrificându-și sănătatea mintală. Ar fi vrut să se întoarcă și să fugă, însă înfruntă mica lentilă:

— Dacă nu mă duc eu, cine o s-o facă?

Începu să se dezbrace, lăsându-și pantofii și uniforma să alunece lângă perete. Gravitația crescuse simțitor, viteza de rotație sporind când Theid Triss începuseră să se pregătească de plecare. În spatele ei auzi oftatul ușii dinspre coridor deschizându-se.

— Ce naiba vrei să faci?

Yastrenko stătea în cadrul ușii, cu ochii roșii. Păși spre ea, dar Jenna se retrase încrucișându-și brațele peste sâni. Cu toate că Yastrenko o văzuse dezbrăcată de sute de ori, dintr-odată, stând în fața lui doar în lenjeria intimă, își simți pielea înfiorându-se.

— Markser e inconștientă. Nu știu dacă a leșinat sau are o criză. Oricum, trebuie scoasă de acolo înainte ca Theid Triss să pornească motoarele.

— Așadar, faci pe eroul, da? Obrajii plini ai lui Yastrenko se întunecară. E modul tău de a te răzbuna pe mine?

— Ce? Jenna se holbă la soțul ei. N-are nimic de-a face cu tine. Și în orice caz nu are nimic de-a face cu Markser.

— Zău? pufni Yastrenko. Atunci lasă echipa de salvare să se ducă după ea. De ce trebuie să arunci asta în fața tuturor, povestea cu eroina rănită care se sacrifică să-și salveze rivala?

— N-am timp de așa ceva.

Acum furioasă, lăsându-și la o parte temerile

precedente, Jenna își trase sutienul peste cap, apoi își scoase chiloții. Îi spuse apoi tehnicianului:

— Deschide trapa.

Yastrenko se uită la ea cu răutate atunci când ușa exterioară se închise cu un fâsâit. Jenna îl ignoră, concentrându-se asupra a ce trebuia să facă în timp ce presiunea aerului din încăpere creștea. Își strânse nasul și suflă până când îi pocniră urechile, apoi se apropie de trapa din podea și puse mâna pe balustrada de deasupra ei. Încet, aceasta alunecă într-o parte. Apa se mișcă în dreptul trapei ca și cum ar fi avut o membrană întinsă peste ea.

— Jenna, zise Yastrenko acum rugător. Nu face asta. Nu vreau să te pierd din nou.

Ea îi întâlni ochii, dar nu spuse nimic. Înainte să se răzgândească, apucă balustrada, intră în apă și se împinse în jos.

Râul era cald și dens ca un lichid amniotic, învăluind-o plăcut. Se lăsă să alunece, cu plămânii înfometați după aer până când nu mai putu suporta. Luptându-se cu instinctul, Jenna inhală. Lichidul îi curse pe gât, îi umplu căile respiratorii, îi bolborosi în nas. Uitase cât de incomodă era tranziția. Deliberat forță fluidul să iasă, apoi inspiră din nou. Golul din piept se reduse când oxigenul îi pătrunse iarăși în sânge. Râgâi când gazele din stomac

țâșniră afară, lăsându-i în gură un gust neplăcut, apoi inspiră din nou și plimbă apa siropoasă pe limbă. Arome de demult, pe jumătate uitate, o îmboldiră. Sare. Cupru. O urmă de lămâie și oțet. Miere, urină și rugină, fiecare gând emis de Theid Triss plutea în jurul ei, un amestec de imagini rotitoare. Încercă să le distingă, dar nu reuși, fără olfactorul care să-i traducă slabele urme chimice era surdă. Continuând să plutească în derivă, Jenna privi în jos spre miezul lucind vag.

Departe, dedesubt, o pereche de siluete întunecate se ridicau în întâmpinarea ei. Jenna încremeni. Toate instinctele îi cereau să fugă și avu nevoie de un efort real ca să nu înoate înapoi spre ecluză, care abia dacă mai era ca un pătrat mic alb deasupra ei. Theid Triss erau pașnici prin natura lor, numai că aveau tendința să lovească puternic cu tentaculele dacă erau provocați. Știa că era vital să rămână calmă. Vâsli cu palmele, păstrându-și poziția verticală în curentul puternic când sosi perechea de Theid, tineri hermafrodiți încă neajunși la maturitatea sexuală. Se strădui să-și amintească numele lor, fără succes.

Cel mai apropiat Theid își trecu un tentacul cu piele alunecoasă și rece peste fața ei. Brațul lung și pielos se retrase. Cele două santinele o studiară, cu ochii lor negri multifațetați la mai puțin de un metru de ai ei. Unul dintre ei

deschise gura largă și emise un tril scurt, unduitor. Un gust puternic de ceva ce îi amintea Jennei de anșoa îi umplu gura.

— Îmi pare rău, răspunse Jenna în forma grafică simplă pe care o foloseau Theid Triss în comunicațiile radio. Nu vă pot înțelege.

Theidul repetă fraza, apoi se retrase încet. Șovăitor, Jenna ridică brațul drept. Când santinelele nu se mai mișcară, continuă să experimenteze și înălță ambele brațe deasupra capului. Din nou perechea nu făcu nimic. Jenna interpretă asta drept un semn că trecuse testul lor.

— Mulțumesc, zise, abia recunoscându-și propria voce.

Se îndoi încet din talie și se răsuci, gata să înoate în jos și să afle unde o duseseră pe Markser.

O durere ascuțită îi străbătu călcâiul. Jenna icni și se rostogoli. Un nor cafeniu plutea în jurul piciorului ei stâng. Tentaculul care o biciuise o urmări, gata să lovească din nou. Avertismentul era limpede. Nu i se dădea voie să coboare.

— Vă rog. Trebuie să-mi găsesc prietena – Jenna ignoră ironia exprimării. E bolnavă. Trebuie să o duc acasă.

Arătă spre sclipirea albăstruie din jurul supapei de încălzire. Mișcându-se mai coordonat decât înainte, Jenna se răsuci din

nou până când ajunse cu capul în jos și începu să înoate.
Apa din jurul ei explodă. Gemu când lovituri după lovituri îi tăiară pielea; tentaculele care mai înainte îi mângâiaseră fața erau acum un nor de bice. Incapabilă să scape atacului, Jenna se strânse ghem, tresărind când santinelele îi șfichiuiau pielea neprotejată. O nouă aromă umplu apa din jurul ei, propriul ei sânge. Simțea cum cade, purtată de fluxul Râului spre apele mai adânci și mai dense.
— Opriți-vă, vă rog! strigă, dar nu-și putu aminti dacă vorbea în Theid sau în engleză. Nu conta. Santinelele păreau incapabile sau nedoritoare s-o asculte. O detașare ciudată o cuprinse în momentul în care înțelese că avea să moară.
— Opriți-vă!
Lumea vuia în jurul ei, un șuierat puternic ca un șuvoi urmat de o izbucnire de acid acetic atât de concentrat încât arse tăieturile care acopereau spatele și picioarele Jennei. Subit, furtuna de tentacule încetă. Jenna simți un vârtej de apă proaspătă în jurul ei când santinelele se îndepărtară. Uluită, deschise ochii. Un al treilea Theid Triss, o femelă de două ori mai mare decât tinerele santinele, plutea la același nivel cu ea, fixând-o cu ochi întunecați impenetrabili. În ciuda durerii, Jenna zâmbi.

— Descoperitoarea?

Brațele cercetătoare ale bătrânei Theid se întinseră către Jenna și se plimbară cu delicatețe pe spatele ei. Părea îngrijorată din cauza urmelor și a sângelui. Vorbind rar, ca unui pui, Descoperitoarea se apropie de Jenna.

— Soră ciudată, tună ea. De ce te-ai întors?

— Prietena mea este bolnavă, repetă Jenna, sperând că folosea inflexiunile corecte. Te rog. Pot s-o văd?

Descoperitoarea nu spuse nimic. Inima Jennei se opri. Își dădu seama că, fără implanturile chirurgicale, cuvintele ei erau abia ceva mai mult decât o bolboroseală pentru cei printre care trăise cândva. Inspiră adânc apa densă și sărată, dar, înainte de a putea adăuga ceva, Descoperitoarea își deschise branhiile și dădu drumul unui jet amar de lichid gălbui. Departe, jos, alți Theid recepționară ordinul, ridicându-se toți ca unul și oprindu-se respectuos sub Descoperitoare. Jenna făcu ochii mari de uimire zărind-o pe Markser legănată în cuibul de tentacule. Bătrâna femelă o atinse pe Jenna pe frunte, apoi repetă gestul cu Markser.

— Sora ta? cântă Descoperitoarea.

Jenna se uită în jos la femeia în comă. Fața lui Markser era rigidă, brațele și picioarele i se zbăteau în crizele care continuau să-i distrugă sistemul nervos. Jenna privi iarăși spre Descoperitoare, apoi îi atinse fruntea.

— Da, zise. Sora mea.

Descoperitoarea își flutură brațele în semn de înțelegere.

— Sora merge acasă.

Enorma Theid Triss emise o altă comandă, de culoare verzui-aurie, și fără ezitare cei de sub ea începură să urce, ducând-o pe Markser spre ecluză. Descoperitoarea așteptă până rămaseră singure, apoi atinse din nou fruntea Jennei.

— Sora mea rămâne?

Descoperitoarea folosea cuvinte simple, însă emoția îi era clară Jennei chiar și fără olfactor sau interpret.

— Merge cu Râul?

Pentru o clipă Jenna aproape răspunse că da, atrasă de gândul de a călători printre stele împreună cu Theid Triss. Cândva fusese fericită aici, mulțumită să împărtășească visurile lor lungi, nesfârșite. Dar din nefericire știa că acele vremuri trecuseră. Viața ei, oricât de distrusă, se găsea în altă parte. Cu respect, înotă mai aproape de Descoperitoare și atinse nasul ei conic.

— Eu merg acasă, zise.

Timpul păru să se poticnească. Jenna încetă să mai respire, temându-se că ar putea aluneca iarăși în tiparele Theid care o devoraseră cândva. Încet, Descoperitoarea scoase un dispozitiv mic de sub torsul ei și i-l

întinse. Șovăind, Jenna atinse straniul obiect. Ceramica cenușie lucioasă se rotea și se curba asupra ei înseși, o nesfârșită curbă complicată, ca și cum un melc nautilus ar fi fost inversat și apoi împletit în ceva periculos și străin. Dispozitivul vibra încălzind apa din jurul lui. Jenna își fixă privirea în ochii întunecați ai Descoperitoarei.

— Este unul dintre motoarele voastre, zise.

— Pentru asta ai venit, așa-i?

— Da, răspunse Jenna încet.

Masiva Theid apăsă aparatul în mâinile ei.

— Soră, să-ți fie bine.

Descoperitoarea o mângâie pentru ultima oară cu brațele ei, apoi dispăru în vârtejul apelor. Jenna porni în sus. Theid din jurul trapei se dădură înapoi, formând un cerc larg, și o lăsară să treacă. Ea făcu o pauză dedesubt și aruncă o ultimă privire în jur, apoi țâșni prin trapa pătrată. Brațe puternice o apucară și o ajutară să urce pe punte. Căzu în genunchi și lăsă apa să i se scurgă din căile respiratorii. Yastrenko părea necăjit când îi înfășură o pătură în jurul umerilor.

— Slavă Domnului că te-ai întors, zise. Ești bine?

Jenna își șterse fața cu pătura și privi de jur împrejurul încăperii. Markser zăcea întinsă pe o targă, înconjurată de medici, cu un aparat de respirat fixat pe gât. Deja femeia părea mai

liniștită. Dispozitivul pe care i-l dăduse Descoperitoarea pulsa încă în mâinile ei. Părea mai greu afară din apă, mai energic, aproape viu. Cu grijă, dădu aparatul unui tehnician. Yastrenko se apropie, dar ea îl atenționă printr-o încruntare. Nu era pregătită să-l ierte. Nu încă. După tot ceea ce se întâmplase, nici nu era sigură dacă mai conta.

— Dacă sunt bine? Se chinui să se ridice în picioare, apoi rosti calm: Nu. Dar voi fi.

Walter Jon Williams - Ziua Întrupării

Walter Jon Williams s-a născut în Minnesota și trăiește în prezent în Albuquerque, New Mexico. Proza sa scurtă a apărut frecvent în revistele: *Asimov's Science Fiction, The Magazine of Fantasy and Science Fiction, Wheel of Fortune, Global Dispatches, Alternate Outlaws* și altele, fiind adunată în culegerile *Facets* și *Frankensteins and Other Foreign Devils.* Printre romanele lui se numără: *Ambassador of Progress, Knight Moves, Supercablat, The Crown Jewels, Voice of the Whiriwind, House of Shards, Days of Atonement, Aristoi, Metropolitan, City on Fire,* un excepțional thriller catastrofic, *The Rift,* și un roman din seria *Star Trek: Destiny's Way.* Ultimele lui cărți apărute sunt romanele *Implied Spaces* și *This is Not a Game.* A obținut un de mult meritat premiu Nebula în 2001 pentru povestirea *Daddy's World* și încă un premiu Nebula în 2005 pentru *The Green Leopard Plague.*

În orice societate, în orice epocă, tranziția de la copil la adult, perioada majoratului, este un prag important și profund, câteodată periculos chiar. Însă niciodată atât de profund sau de periculos ca în societatea viitoare strălucit descrisă aici de către Walter Jon Williams,

unde trecerea cu succes a pragului majoratului face diferența între a avea o viață în carne și oase sau a fi șters.

*

Înțelepciunea și capacitatea ta de înțelegere mă fac să vreau să-ți vorbesc, doctore Sam. Despre cum Fritz a întâlnit-o pe Doamna Albastră, despre ce s-a întâmplat cu Janis și de ce mama ei a hotărât s-o omoare, și despre ce a urmat de aici. Trebuie să-mi pun gândurile în ordine și pentru asta am nevoie de un prieten adevărat. Adică tu.

Janis râde întotdeauna de mine pentru că stau de vorbă cu persoane imaginare. Râde și mai mult din cauză că prietenul meu imaginar este un englez care a murit cu secole în urmă.

— Greșești, i-am explicat. Doctor Samuel Johnson a fost o persoană reală, așa că el nu e imaginar. Doar *conversațiile* mele cu el sunt imaginare.

Nu cred că Janis poate înțelege deosebirea pe care încerc eu s-o subliniez.

Dar știu că *tu* înțelegi, doctore Sam. M-ai înțeles încă de când ne-am întâlnit la acel curs despre Epoca Rațiunii, iar eu mi-am dat seama că tu nu numai că ai spus și ai făcut lucruri prin care ai devenit nemuritor, ci le-ai spus și le-ai făcut în timp ce îți pierdeai vremea prin taverne cu actorii și poeții.

Ceea ce înseamnă o viață perfectă, dacă mă

întrebați pe mine.
După părerea mea, Janis ar avea nevoie de un doctor Sam cu care să discute. Ar putea deveni mult mai puțin frustrată ca individ.
Vreau să spun că, atunci când sunt total stresată încercând să înțeleg ecuațiile rezonanței paramagnetice a electronilor sau ceva de genul ăsta și nu mai suport să-mi înghesui încă un gram de știință în creier, întotdeauna mi-l imaginez pe doctor Sam un bărbat mare și gras (deși cred că epitetul folosit pe atunci era „corpolent”) – un bărbat gras cu o perucă nostimă pe cap, făcând gesturi largi cu o mână și spunând cu absolută înțelepciune și gravitate: *Orice progres intelectual, Miss Alison, se naște în timpul repausului.*
Cine s-ar putea exprima mai bine? Cine ar putea fi mai logic și mai inteligent? Cine m-ar putea înțelege la fel de bine?
Cu siguranță nimeni dintre cei pe care îi cunosc *eu.*
(Am menționat vreodată cât de mult îmi place când îmi spui *Miss Alison?).*
Am putea foarte bine să începem cu Ziua Întrupării lui Fahd pe Titan. Era prima întrupare din Cadrul Destinului Glorios, așa că desigur eram prezenți cu toții.
Sărbătoarea fusese planificată atent pentru a pune în lumină deliciile celui mai mare satelit

al lui Saturn. Mai întâi am fost descărcaţi pe *Cassini Ranger,* nava aflată pe orbita lui Saturn care servea toate aşezările de pe diferitele lumi. Apoi urma să fim împachetaţi în capsule individuale şi aruncaţi în atmosfera densă a lui Titan. Puteam să facem cascadorii prin aer, intrând şi ieşind din norii de metan în timp ce ne fugăream unul pe altul prin cerul noros, fotochimic al lui Titan. După aceea urma schiatul pe gheţarul Tomasko, cina lui Fahd, apoi patinaj pe metanul îngheţat.

Trebuia să folosim trupuri potrivite cu gravitaţia scăzută de pe Titan şi atmosfera de presiune înaltă – îndesate, scunde şi blănoase, cu şase picioare şi un cap ca o cupolă lipit în faţă între o pereche de braţe.

Dar trupul meu trebuia să fie unul special împrumutat pentru acea ocazie, un trup pe care staţiunea îl păstra pentru turişti. Pentru Fahd avea să fie altfel. El urma să petreacă următorii cinci sau şase ani pe orbită în jurul lui Saturn, după aceea având posibilitatea să treacă la altceva.

Corpul cu şase picioare pe care îl locuia urma să devină al său, primul. Avea să fie întrupat – adult din punct de vedere legal şi legal uman în ciuda celor şase picioare şi a blănii. Va avea propriii săi bani şi proprietăţi, o slujbă şi un set complet de drepturi umane.

Spre deosebire de noi, ceilalţi.

După cină, unde Fahd avea să fie oficial învestit în maturitate și cetățenie, urma să ieșim cu toții să patinăm pe lacul de metan de la poalele ghețarului. Apoi trebuia să fim reîncărcați și să ne îndreptăm spre casă.

Toți, cu excepția lui Fahd care își începea noua viață. Cadrul Destinului Glorios oferea primul său membru civilizației interplanetare.

Îl invidiam pe Fahd pentru întruparea sa – corpul blănos cu șase picioare, independența, chiar și slujba, care după părerea mea nu era deloc extraordinară. După paisprezece ani în care fusesem o adunătură de electroni învălmășindu-se într-o matrice cuantică, îmi doream o viață reală chiar dacă asta ar fi presupus să am douăsprezece duzini de picioare.

Presupun că ar trebui să explic asta, pentru că tu te-ai născut într-o eră în care electricitatea provenea de la zmeie: în momentul petrecerii de Ziua Întrupării a lui Fahd eu nu eram tocmai o ființă umană. Nu din punct de vedere legal și în special nu din punct de vedere fizic.

Pe vremuri – când oamenii stabileau primele așezări dincolo de Marte, pe centura de asteroizi, pe sateliții lui Jupiter și apoi ai lui Saturn – resursele erau sărace. Elementele de bază ca apa și aerul trebuiau aduse din alte locuri, ceea ce era foarte costisitor. Și, desigur,

mediul era extrem de periculos – rata deceselor în anii de început era fenomenală.

Însă așezările trebuiau să se dezvolte. Era necesară autonomia față de lumile vechi, Pământul, Luna și Marte, care mai devreme sau mai târziu aveau să obosească să le mai trimită materii prime, fără să mai amintim de înlocuitorii oamenilor care mureau în accidente stupide. O parte a independenței includea o populație în creștere sau cel puțin stabilă, și asta însemna să se nască prunci.

Dar pruncii necesitau multe resurse, care, după cum spuneam, lipseau. Astfel că primii coloniști au trebuit să se mulțumească deocamdată cu copii virtuali.

Probabil la început a fost greu. Dacă erai părinte și erai nevoit să-ți pui căștile, mănușile și costumul ca să-ți îmbrățișezi bebelușul, a cărui existență obiectivă oricum consta din catralioane de linii în cod-mașină… ei bine, hai să zicem că trebuia să-ți dorești *foarte mult* acel copil.

Mai ales că nu-l puteai atinge în carne și oase până când creștea, când urma să fie descărcat într-un corp crescut într-o cuvă special pentru el. Teoria spunea că n-avea rost să ai într-o așezare persoane care nu pot să contribuie la progresul economic și să ajute la plata puținelor resurse, astfel că progenitura era întrupată atunci când devenea adult și-și

putea lua o slujbă din care să poată plăti pentru oxigen.
Din asta poți să-ți imaginezi că viața era grea acolo, la frontiere.
Acum e mult mai ușor. Oamenii pot intra și ieși în și din lumile virtuale fără altceva decât declicul unui întrerupător mental. Primești impulsuri senzoriale prin diferite computere nanoscalare implantate în creier, așa că nu mai trebuie să-ți pui mănuși de schi doar ca să-ți simți copilul. Poți să-l legeni în brațe și să te joci cu el, să-l înveți să vorbească, și chiar să-i faci de mâncare. Viața pe tărâmurile virtuale pretinde să fie 100% realistă, cu toate că după părerea mea e cam vreo 95%, și numai în domeniile care *intenționează* să imite realitatea, întrucât unele dintre ele nu doresc asta.
Anumite elemente ale realității au fost lăsate deoparte, lucru ce prezintă avantaje – cel puțin dacă ești părinte. Fără salivă, fără scutece murdare, fără vomitat. Când copilul fuge și cade, va simți durere – *vrei* să-l înveți să nu cadă sau să nu dea cu capul de lucruri, dar pe de altă parte nu există contuzii sau oase rupte. Nu au cum să existe accidente fatale implicând scurgeri de combustibil sau depresurizare.
Mai sunt și alte accidente pe care părinții s-au asigurat că nu vor fi nevoiți să le înfrunte.

Sarcini accidentale, beții accidentale, consum accidental de droguri.
Jocuri de noroc accidentale. Vandalism accidental. Sinucidere accidentală, însușire accidentală a proprietății altcuiva. Furt accidental al unității extravehiculare a altcuiva pentru o călătorie de plăcere printre asteroizi.
Distracție accidentală. Crede-mă, după cum organizează adulții lucrurile pe aici, toată distracția este *planificată din timp.*
Mda, doctor Sam, viața e destul de frumoasă dacă ești adult. Copiii tăi sunt sănătoși și deștepți și extrem de bine educați. Trăiesc într-o lume sigură, organizată, plină de oportunități educaționale entuziasmante, de sporturi de echipă sănătoase, de distracții în familie și de jocuri care răsplătesc eforturile în grup, cooperarea și calitatea de bun cetățean.
Toate astea te fac să-ți vină să verși. Dacă *ai putea* vomita, adică, pentru că eu nu pot. (Am pomenit că nici bulimie accidentală nu există?).
Trupul este numai viciu, Miss Alison, iar mintea numai virtute.
Exact, doctor Sam. Și eu sper să aflu câte ceva despre viciu. Adică atunci când o să am un trup.
Știam că n-o să avem parte de prea multe vicii de Ziua Întrupării lui Fahd, totuși toți cei din Cadrul Destinului Glorios erau emoționați

și poate puțin geloși, pentru că el reușise să ajungă în sfârșit adult, să se întrupeze în lumea reală și să aibă parte de distracțiile lumii reale. Nu conta că avea să fie blocat într-o slujbă deprimantă ca inginer electrician pe un satelit înghețat.

Din câte știu eu, toate slujbele sunt deprimante, așa că de fapt el n-o duce mai rău decât alții.

Cu câteva zile înainte de petrecere, l-am cam evitat pe Fritz. Fiind electronici, ne putem evita unul pe altul destul de ușor, pur și simplu făcându-ne invizibili acelei persoane și nerăspunzând întrebărilor pe care le trimite, dar eu nu vreau să fiu nepoliticoasă.

Fritz făcea parte din cadru la urma urmelor.

Așa că am încercat să mă asigur că eram prea ocupată ca să mă mai ocup și de Fritz – ocupată la școală sau cu slujba pentru Dane, sau lucrând la vreun proiect cu unul sau altul dintre membrii cadrului. Dar cu câteva ore înainte de plecarea pe Titan, când eram într-o sală de conferințe cu Bartolomeo și Parminder, lucrând la o temă pentru cursul de Inteligență Artificială, Fritz a bătut la ușa noastră, și Bartolomeo i-a acordat accesul înainte ca Parminder și cu mine să-i facem semn că nu.

Așadar, iată-l pe Fritz. Întrucât suntem electronici, ne putem înfățișa altora cum vrem, ca de exemplu Regina Maria a Scoției sau un

bulgăr de zăpadă sau chiar *ca tine,* doctore Sam. Toți experimentăm diverse aspecte. În momentul ăsta eu folosesc cel mai des un avatar în genul femeii lui Picasso – el obișnuia să-i distorsioneze pe oameni în picturile lui, astfel că aveai un fel de vedere de 360° asupra lor sau părți din ei și cred că asta e destul de interesant, fiindcă întreaga mea înfățișare se schimbă în funcție de unghiul din care mă privești.

Fritz folosea drept avatar o imagine a unui actor din filmele de acțiune serie B pe nume Norman Isfahan. Care arată bine, dacă poți să uiți de filmele lui jalnice, însă Fritz îi adăugase o notă individuală printr-o pălărie roșie de forma unui balon ceea ce el presupunea că îl face să arate trăsnet, dar nu era decât ridicol și oarecum trist.

Fritz se holbă o clipă la mine, cu un rânjet larg și tâmpit pe față, și Parminder îmi trimise o mică notă electronică privată de simpatie. În ultimele luni, Fritz devenise animalul meu de casă, mă urmărea oriunde avea ocazia. Uneori, stătea lângă mine ore în șir fără să spună o vorbă, alteori, vorbea tot timpul și nu mă lăsa să strecor niciun cuvânt.

M-am străduit cât am putut cu el, dar am și eu o viață. Și prieteni. Și familie. Și nu vreau ca persoana asta să fie cu mine în fiecare moment, pentru că, deși îmi pare rău de el,

este foarte frustrant să-l ai prin preajmă.

Prietenia nu e întotdeauna urmarea obligației.

Vai, doctor J, prea adevărat.

Fritz era singurul membru al cadrului nostru care a ieșit, mă rog, greșit. Noi am fost construiți – noi, programele raționând în sens invers față de realitate, de la ADN-ul părinților noștri. Se găsește combinația potrivită a genelor părinților, ceea ce implică unele lucruri despre *noi,* iar sociologii își spun și ei cuvântul despre ce tip de persoane vor fi necesare în generația următoare, și totul este combinat de o inteligență artificială cu adevărat inteligentă, iar în final se obține un copil virtual.

Însă, uneori, în pofida inteligenței tuturor celor implicați, mai apar și greșeli. Fritz este una dintre ele. Nu e tocmai prost – era la fel de deștept ca oricine altcineva – dar reflexele lui mentale pur și simplu nu funcționează în planul corect. Când era foarte tânăr, petrecea ore în șir fără să vorbească sau să interacționeze cu vreunul dintre noi. Părinții lui Fritz, Jack și Hans, erau amândoi ingineri informaticieni și amândoi erau convinși că problema poate fi reparată. Așa că au depus plângere și ei sau IA sau altcineva a venit cu un tratament software care se presupunea că o să-i rezolve problema – și dintr-odată Fritz a devenit activ și furios, se lua la bătaie cu oamenii și uneori începea să urle fără motiv și

continua să urle ore în șir.
Așa că Hans și Jack s-au apucat iar să lucreze la cod și au scos un nou tratament software, iar acum Fritz fura lucruri, numai că în simulări nu se poate fura cu adevărat pentru că proprietarul poate găsi orice obiect virtual doar trimițând un scurt apel electronic.
Asta a dus la repararea lui Fritz *din nou* și a continuat în felul ăsta ani în șir. Astfel că, dacă niciunul dintre noi nu era cu adevărat o persoană, Fritz era mai puțin persoană ca oricine.
Am făcut tot posibilul să-l ajutăm. La urma urmei eram un cadru, și membrii cadrelor își poartă de grijă unul altuia. Dar exista o limită în ceea ce puteam face. Am auzit despre bucle feedback imprevizibile, defecțiuni ale subsistemelor și transferuri cuantice bizare spre stări alterate. Eu cred că experții habar n-aveau despre ce era vorba. Nici noi.
Existau o grămadă de întrebări în legătură cu ce se va întâmpla când Fritz va fi întrupat. Dacă problemele lui erau numai defecte de programare, aveau să dispară când el va fi corp și nu software? Sau îi vor scurtcircuita creierul?
O cercetare prin istoria celor cu probleme similare nu aducea răspunsuri încurajatoare la aceste întrebări.
Iar acum Fritz devenise problema *mea* pentru

că se atașase cu adevărat de mine și mă urma peste tot.

— Bună, Alison! zise.

— Bună, Fritz!

Am încercat să fiu foarte preocupată de ceea ce făceam, lucru dificil atunci când ești Femeia lui Picasso și arăți mai degrabă abstract.

— În scurt timp mergem pe Titan, zise Fritz.

— Aha.

— Vrei să te joci de-a umbrele cu mine?

În momentul ăla eram bucuroasă că eram Femeia lui Picasso și nu întrupată, pentru că știam că dacă aș fi avut un corp real aș fi roșit.

— Sigur, am zis. Dacă o să avem capsulele alăturate când pătrundem în atmosferă. S-ar putea totuși să fim separați.

— Am exersat în simulatoare. Așa că sunt destul de bun la jocul umbrelor.

— Fritz, făcu Parminder. Acum lucrăm la proiectul IA, bine? Nu putem discuta mai târziu, pe Titan?

— Sigur.

I-am trimis o notă de mulțumire lui Parminder, care era în aceeași schemă cu mine și cu Janis și care știa că Fritz nu putea să facă parte din ea.

Curând după aceea persoana mea electronică a fost transferată de pe Ceres prin comunicații laser de înaltă putere și descărcată într-un corp real, chiar dacă acesta avea șase picioare

și nu-mi aparținea. Corpul se afla deja în costumul presurizat, care era deja împachetat într-o capsulă de coborâre – vreau să spun că nimeni nu voia ca noi să plutim prin *Cassini Ranger* la gravitație zero în niște corpuri cu care nu eram obișnuiți – așa că nu aveam prea multe posibilități de divertisment.

Ceea ce era bine. Mă aflam pentru prima dată într-un corp și eram absorbită de încercarea de a desluși toate micile diferențe între realitate și simulatoarele în care crescusem.

În realitate, mă gândeam, lucrurile sunt puțin mai liniștite. În simulări există întotdeauna lucruri care se întrec să-ți atragă atenția, dar aici nu era nimic de făcut decât să-mi ascult propria respirație.

După o bubuitură și o zdruncinătură puternică, ușor absorbite de capitonajul de spumă, am fost lansați în spațiu către mingea portocalie care era Titan, profilată pe gigantica sferă palidă a lui Saturn.

Peisajul era oarecum dezamăgitor. În mod normal vezi Saturn ca o imagine în culori alterate electronic pentru a scoate în evidență diferențele subtile de detalii. În realitate, Saturn era mai mult o bilă păstoasă, cu dungi maroniu-deschis și o mică pată roșie neregulată a unei furtuni din emisfera sudică.

Din nefericire nu aveam o vedere prea bună asupra inelelor, fiindcă erau cu marginea

înspre mine, ca o tăietură dreaptă și argintie de cuțit pe o pânză pictată.

În afară de Titan puteam să văd cel puțin vreo două duzini de sateliți. Am recunoscut Dione și Rhea, și Enceladus fiindcă era foarte strălucitor. Iapetus era evident, fiind jumătate luminat și jumătate întunecat. Mai existau o mulțime de luminițe care ar fi putut fi Atlas, Pan, Prometheus sau Pandora, sau multe altele.

N-am avut suficient timp ca să descopăr identitatea celorlalți sateliți, pentru că Titan devenea din ce în ce mai mare. Avea o culoare portocaliu-tern, cu excepția marginilor, unde ceața împrăștia o lumină albăstrie. În afară de arcul de albastru, Titan este portocaliu așa cum Marte este roșu, adică e portocaliu până jos, iar când ajungi la fund dai peste și mai mult portocaliu.

Părea un loc destul de plicticos în care Fahd să-și petreacă primii ani de adult.

Mi-am dat seama că, dacă aș fi făcut această călătorie în simulator, aș fi trecut în viteză peste partea asta. Mare ghinion ar fi fost dacă toată realitatea se dovedea a fi la fel de plictisitoare.

Lucrurile s-au trezit rapid la viață atunci când capsula a intrat în atmosferă. Mult zgomot, capsula zdrăngănea și sălta, iar flăcările luminoase de radiații ionizate fulgerau prin

dreptul hubloului. Îmi puteam simți inima grăbindu-și ritmul și respirația accelerându-se. Corpul *meu* era azvârlit în toate părțile, cu impulsurile *mele* nervoase alergând în lungul coloanei *mele* vertebrale. *Asta* era mult mai interesant. *Asta* era diferența dintre realitate și simulator, chiar dacă nu puteam explica exact în ce anume consta diferența.

Este distincția, Miss Alison, între teama nedomolită pe care o poate simți cineva la vederea unui larg și nobil peisaj sălbatic descoperit în natură și ceea ce produce un tragedian înfumurat pe scenă, lăudând și insuflând o tristă patimă în timp ce încearcă să descrie aceeași viziune.

Mulțumesc, doctore Sam.

Noi, cei care trăim ca să mulțumim, trebuie să mulțumim ca să trăim.

Un timp nu am văzut altceva decât foc, apoi a urmat o zdruncinătură și un *bum-bum* când s-a deschis parașuta de frânare, și eu am rămas legănându-mă agitată într-o liniște subită, cu inima bătând repede în timp ce vânturile din atmosfera superioară se luptau pentru posesia capsulei.

Departe, sus, puteam vedea dârele ionizate ale celorlalți membri ai cadrului urmându-mă.

Abia atunci, după ce tot ce am mai putut vedea a fost o ceață portocalie, mi-am amintit că fusesem atât de copleșită de emoția a ceea

ce vedeam încât uitasem să *observ.* Așa că am început să-mi fac reproșuri.

Nu e suficient să te holbezi dacă intenționezi să devii artist vizual, ceea ce eu îmi doream mai mult ca orice. Un larg și nobil peisaj sălbatic (cum l-ai numi tu, doctore Sam) nu înseamnă numai o scenă minunată, ci și o serie de probleme tehnice. Proporții, culori, texturi. Media. Idei. Rame. *Decizii.* Nu mă gândisem la nimic din toate astea când avusesem ocazia, iar acum era prea târziu.

M-am hotărât să încep să fiu mai atentă, dar afară nu se întâmpla nimic altceva decât lapovița de acetilenă arzând pe exteriorul încins al capsulei. Mi-am verificat ecranul de urmărire și harta de la bord cu suprafața lui Titan. Așa că eram pregătită când a sosit un mesaj privat de la Janis.

— Alison. Gata de acțiune?

— Absolut.

— O să fie strălucit.

Așa speram. Dar undeva în mintea mea continuam să aud vocea doctorului Sam: *Amintește-ți că toate farsele sunt fie necinstite, fie copilărești.*

Farsa pe care i-o jucam lui Fritz era în ambele feluri.

Făcusem ceva muncă externă pentru Dane, care era tehnician de comunicații, fiindcă munca externă se plătea cu bani adevărați, nu

cu Punctele Cetățenești pe care le obțineam în simulatoare. Și Dane mă lăsase să fac o parte din treburile pentru Ziua Întrupării lui Fahd, așa că reușisem să aranjez în ce capsulă avea să fie pus fiecare dintre noi.

L-am pus pe Fritz în ultima capsulă lansată spre Titan. Iar noi, cei implicați în schema lui Janis – Janis, Parminder, Andy și eu – am fost lansați primii.

Asta însemna în principal că noi aveam să ajungem pe Titan cu cinci sau șase minute înaintea lui Fritz, ceea ce presupunea că era improbabil ca el să reușească să ne prindă din urmă. Avea să fie pentru un timp problema altcuiva.

Mi-am promis că o să fiu foarte drăguță cu el mai târziu, dar asta nu mă împiedica să mă simt necinstită și copilăroasă.

După ce am intrat în atmosfera lui Titan și după numeroase rotații și legănări, am ajuns la o spărtură în nori și am putut în cele din urmă să privesc suprafața accidentată a lui Titan. Munți despuiați, nămeți de zăpadă de metan, lacuri portocalii strălucitoare de etan, ocazional câte un crater. În depărtare, în valea dintre o pereche de munți cocoloșiți, se găsea toboganul neted al ghețarului Tomasko. Și într-o parte, pe un podiș, clipeau luminile care marcau zona noastră de aterizare.

Imediat dedesubt era un nor de etan în care

capsula a dispărut curând. Acolo parașuta s-a desprins și a urmat o cădere care mi-a adus stomacul în gât înainte ca aripile să se desfășoare. Nu eram obișnuită să mi se ridice stomacul în gât – amintiți-vă dacă vreți remarcile mele anterioare despre vomitat – așa că a durat câteva secunde până să reușesc să-mi revin și să preiau controlul a ceea ce acum era un planor mare și agil.

Nu, nu mai pilotasem niciun planor înainte, dar am petrecut ultimele câteva săptămâni lucrând la simulări, și oricum tehnologia era asigurată la accidente. Trebuia ca și eu, și computerul de bord s-o dăm măreț în bară ca să mi se întâmple mie sau altcuiva vreun rău. Am preluat comanda capsulei și m-am îndreptat spre locul secret de întâlnire al lui Janis.

Există diverse tipuri de jocuri pe care le poți juca atunci când cobori prin atmosferă în capsulă. Poți să-ți fixezi aripile în modele complicate și frumoase. (Consider de-a dreptul stupid să faci asta în mijlocul unor nori denși.) Există jocul numit „umbrele”, cel pe care Fritz voia să-l joace cu mine, în care încerci să te așezi exact peste o altă capsulă, deasupra aripilor unde nu te poate vedea, și trebuie să imiți fiecare manevră a capsulei de sub tine, care încearcă să scape sau să ajungă la rândul ei deasupra ta. Se fac și întreceri, când încerci

să ajungi la un punct teoretic de pe cer înaintea altei persoane. Și mai sunt și salturile și lansările prin aer, probabil la fel de amuzante ca toate celelalte.

Dar Janis avea alte planuri, iar Parminder, Andy și eu, tovarășii obișnuiți ai lui Janis în aventurile ei, fuseserăm aleși să facem parte din schema ei, așa cum ne stătea în obicei. (îți place cum folosesc expresia „a sta în obicei”, doctore Sam?) Câțiva alți membri ai cadrului, Mei și Bartolomeo, se alăturaseră grupului fără să știe despre scopul nostru secret.

Ne-am deghizat planul într-un joc de-a umbrele, la care mă dovedisem foarte pricepută. Nu e doar un joc de zbor, este un joc de relații spațiale, și artiștii vizuali trebuie să fie foarte buni în a înțelege așa ceva. Mi-am petrecut mai mult timp decât oricine altcineva deasupra unuia sau mai multor jucători.

Deși poate că ceilalți nu se concentrau la joc. Fiindcă, deși efectuam complicate manevre în spirală ca parte a acoperirii noastre, eram foarte atenți la felul în care suflau vânturile la diferite altitudini – aveam în scopul ăsta lasere care penetrau norii, pe lângă datele meteo primite constant de la sol – și ne foloseam de curenții disponibili ca și de manevrele noastre ca să ne îndepărtăm ușor de pista de aterizare desemnată, înspre destinația noastră.

Mă tot așteptam să-l aud pe Fritz dorind să se

alăture jocului nostru. Dar nu l-am auzit. Am presupus că și-a găsit alt fel de distracție.

Tot timpul cât făceam cascadorii Janis ne transmitea corecțiile de curs și de altitudine, și datorită ghidării ei am ajuns la marginea unei zone de presiune scăzută care ne-a aruncat spre obiectivul nostru cu aproape două sute de kilometri pe oră. Atunci Mei și-a rotit capsula și a început să coboare spre pista de aterizare.

— Tocmai am fost avertizată că suntem la limita zonei de zbor, a raportat ea.

— Recepționat, am zis.

— Da, a zis și Janis. Știm.

Mei s-a îndepărtat, urmată de Bartolomeo. Noi ceilalți am continuat să zburăm prin vântul furios. Ne-am mai prefăcut puțin că jucăm umbrele, însă de fapt căutam să ne distanțăm.

Turnul de Control din zona de aterizare a pierdut mai mult timp decât ne așteptasem înainte să încerce să ia legătura cu noi.

— Capsulele șase, douăzeci și unu, treizeci, a anunțat controlorul de zbor de la sol. Avea genul de voce blândă, reținută, pe care oamenii o folosesc atunci când vor să-i îndepărteze pe copiii mici de lângă bomboane și să-i atragă spre spanac. Ați depășit limita de siguranță a zonei de aterizare. Întoarceți-vă imediat și urmați farurile indicatoare.

Am așteptat să răspundă Janis.

— De unde ne aflăm acum e mai ușor să

ajungem pe Tomasko, a spus ea. Ne îndreptăm spre ghețar și ne întâlnim acolo cu ceilalți.

— Planul de zbor implică aterizarea pe lacul Southwood, a insistat vocea. Vă rog să vă fixați imediat pe indicațiile farului și să porniți pilotul automat.

Vocea lui Janis se ridică nerăbdătoare:

— Verificați planul de zbor pe care vi-l trimit eu! E mai ușor și mai rapid să ajungem la Tomasko! Ne împinge un curent de o sută optzeci de noduri!

Au urmat două sau trei minute de liniște. Apoi vocea reveni, ranchiunoasă:

— Vi se acordă permisiunea să schimbați planul de zbor.

Am răsuflat ușurată în costumul presurizat, fiindcă fusesem astfel scutită de o criză morală. Jurasem cu toții că o să urmăm planul de zbor al lui Janis indiferent dacă primeam sau nu permisiunea Turnului de Control, dar asta nu însemna neapărat că am fi și făcut-o. Janis s-ar fi dus, bineînțeles, dar eu, una, m-aș fi gândit mai bine. Aș fi avut o scuză dacă Fritz ar fi fost cu noi – fiindcă l-aș fi putut duce pe el la pista de aterizare desemnată – dar nu-l voiam alături de noi, fiindcă era posibil să nu se descurce cu aterizarea dacă zona nu era perfect plată.

Totuși, mi-ar plăcea să cred că aș fi urmat-o pe Janis. O mai făcusem și înainte.

Și, cinstit vorbind, asta era problema. Dacă ar fi fost unul dintre filmele aprobate de adulți cu care am crescut, ceva ar fi mers teribil de prost și ar fi avut loc o prăbușire oribilă. Parminder ar fi murit, iar Andy și cu mine am fi rămas prizonieri într-o crevasă sau îngropați sub tone de gheață de metan, și Janis ar fi fost nevoită să facă eforturi eroice incredibile ca să ne salveze. În final, Janis ar fi învățat o Importantă Lecție de Viață despre cum e mai bine să urmezi Sfaturile Celor înțelepți, ale Bătrânilor Experimentați preferabil, decât să pui în scenă cascadorii sălbatice și rebele.

Prin comparație, ceea ce s-a petrecut de fapt a fost total lipsit de evenimente. Am lăsat frontul atmosferic să ne împingă până am ajuns aproape de ghețar, apoi ne-am lăsat în jos într-o zonă mai calmă. Am coborât în spirală, aterizând pe zăpada curată de pe vârful ghețarului Tomasko. Aripile s-au pliat perfect, presiunea din interiorul capsulei s-a egalizat cu cea a satelitului și trapele s-au deschis pentru ca noi să putem păși în costumele noastre pe suprafața lui Titan.

Eram copleșită de fericire. Niciodată nu mai pusesem un picior real pe o planetă reală și țopăiam cu încântare pură prin zăpadă, bucurându-mă de cele mai mici detalii pe care le simțeam în jurul meu.

Scrâșnetul metanului înghețat sub ghetele

mele. Felul cum vântul ridica valuri de zăpadă care scoteau sunete slabe când împroșcau ecranul căștii, încălzitoarele costumului care nu reușeau să-mi încălzească trupul în mod egal, astfel că unele părți erau reci și altele deranjant de calde.

Niciuna dintre senzații nu avea caracterul direct al simulărilor, dar nici de un asemenea nivel al detaliilor nu-mi aminteam. Chiar și mirosul de poliamidă al sigiliilor costumului era mai pregnant decât mirosul generic înăbușitor pe care îl aveau costumele în simulator.

Totul era real și era minunat, și chiar dacă foloseam un trup închiriat deja mă simțeam mai bine ca oricând în viața mea.

Am alergat spre Janis pe cele șase picioare ale mele și m-am lovit de ea cu veselie afectuoasă. (O îmbrățișare nu e ceva ușor când ai costumul pe tine.) Apoi Parminder a venit și ea și a izbit-o din partea cealaltă.

— În sfârșit am scăpat din Peștera lui Platon! a zis, genul de referințe obscure pe care le emite întotdeauna Parminder. (Totuși, am căutat ce însemna asta, și avea dreptate).

Organizatorii din vârful ghețarului nu ne așteptau prea curând, așa că aveam ceva timp liber pentru o bătaie cu bulgări de zăpadă. Presupun că bătăile cu bulgări de zăpadă nu sunt atât de grozave când porți peste tot corpul un costum presurizat, dar asta era

prima bătaie reală pentru noi toți, deci oricum era distractiv.
Cam pe când noi ne puneam schiurile, naveta cu restul cadrului și capsulele lor tocmai sosea. Îi puteam vedea privindu-ne prin ferestrele galbene ale navetei, iar noi le-am făcut cu mâna și am tulit-o la vale pe ghețar, împreună cu un adult care se hotărâse să ne însoțească în caz că încercam ceva ce nu făcea parte din lista de jocuri regulamentare.
Schiatul nu este un sport extrem de periculos când ai șase picioare la un corp atârnând aproape de sol. Schiurile sunt scurte, nu cu mult mai lungi decât niște patine, așa că nu se încurcă între ele; și e dificil să te răstorni – lucrul cel mai rău care ți se poate întâmpla este să intri într-o rotație din care să îți ia ceva timp ca să ieși. Iar noi exersaserăm cu toții în stimulatoare și nu se întâmplase nimic.
Cea mai interesantă parte erau săriturile de pe ridicăturile formate la diferite intervale pe ghețar. Gravitația scăzută de pe Titan făcea ca atunci când pornești într-o săritură să ajungi foarte sus și să rămâi mult timp în aer. Iar atmosfera densă însemna că, dacă îți poți desface membrele ca un parașutist, poți prinde dedesubt suficient aer dens aproape cât să plutești, în special dacă vântul e cooperant și suflă spre vârful muntelui. Era ceva sălbatic și palpitant să atârni în aer cu

vântul șuierând în jurul încheieturilor costumului, zăpada lucioasă portocalie venind în întâmpinarea ta și sunetul propriilor tale țipete vesele răsunându-ți în urechi.

Sunt un iubitor al distracțiilor în comun, pentru că-i rețin pe oameni de la vicii.

Mda. Poate. Vom vedea.

Latura cea mai bună a schiatului erau momentele când nu eram atât de luată de val încât să uit să *observ.* M-am gândit la moduri de a reda lucirea mată portocalie a ghețarului, semnele dezordonate făcute pe zăpadă de cele șase schiuri răsucindu-se scăpate de sub control sub un singur corp îndesat, micile ondulații înghețate create pe suprafață de vântul constant.

Nici ghețarul și nici lacul nu sunt întotdeauna solide. Câteodată, Titan generează un front cald care lichefiază straturile superioare ale ghețarului, și metanul lichid se scurge în josul muntelui, formând lacul. Când se întâmplă asta, stațiunea modulară se desface și se târâie pe șenile. Dar mai devreme sau mai târziu totul îngheață din nou, și stațiunea se întoarce.

Am putut să schiem printr-un jgheab portocaliu sticlos direct către lac și de acolo să vedem în depărtare luminile stațiunii. Am intrat pe schiuri într-un hangar presurizat în formă de balon făcut dintr-un material

rezistent, unde echipajul ne-a scos costumele și ne-a dat să îmbrăcăm un fel de cizme mici de fetru. Petrecuserăm minunat, dar trecuseră câteva ore și eram obosită. Banchetul de Ziua Întrupării era exact ceea ce-mi trebuia.

Trăncănind și râzând, ne-am îngrămădit în jurul meselor cu mâncare, gustând mult mai multe lucruri decât avusesem vreodată în simulator. (Ne pun să mâncăm în simulatoare, ca să ne obișnuim cu ideea și să nu ne înfometăm din greșeală odată întrupați, și ca să ne învețe manierele la masă, însă gusturile tind să fie puțin cam monotone).

— Grozavă chestie! a zis Janis, înfulecând ceva crocant crescut în cuve, pe care îl încercasem și eu mai devreme și-l considerasem dezgustător. A întins bolul tuturor: încercați asta! O să vă placă!

Eu am refuzat.

— Mă rog. Dacă te temi de lucrurile noi…

Așa era Janis: insista să-și împartă existența cu toată lumea din jur și se înfuria dacă nu-i găseai viața la fel de entuziasmantă cum o găsea ea.

Cam atunci Andy și Parminder au început să se înece cu chestia pe care îi determinase Janis s-o mănânce, și ea a râs din nou.

Ceilalți membri ai cadrului au sosit cam o oră mai târziu, și petrecerea a început cu adevărat. M-am uitat de jur împrejurul mesei

lungi – cei aproximativ patruzeci de membri ai Cadrului Destinului Glorios, toți cu capetele lor mici pe trupurile blănoase cu multe picioare, toți înghesuiți la masă înfulecând prima mâncare adevărată pe care o gustaseră în viețile lor. Pe vremuri, ar fi părut o scenă dintr-un film horror. Acum e doar o felie de post-umanitate, descendenții Pământului petrecând pe o stâncă înghețată departe de casă.

Dar, întrucât toți în afară de Fahd erau în trupuri împrumutate pe care nu le mai văzusem până atunci, nu-i puteam deosebi unul de altul. Trebuia să interoghez unitățile lor de comunicații implantate doar că să aflu cu cine stau de vorbă.

Fahd ocupa locul de onoare în capul mesei. Părul de pe corpul lui blănos era blond-cenușiu și avea un soi de V pe frunte care dădea capului său un aspect oarecum geometric.

Îmi plăcea de Fahd. El fusese cel cu care făcusem sex, atunci când Janis mă convinsese să fur o simulare sexuală de la Dane, tipul pentru care fac programare externă. (Trebuie să subliniez, doctore Sam, că trupurile noastre simulate au toate organele corespunzătoare, numai că adulții s-au asigurat că nu le putem utiliza pentru sex).

Cred că era ceva în neregulă cu simularea. Ceea ce am făcut eu și Fahd nu a fost minunat, nu a fost extatic, a fost doar… ciudat.

După un timp, am renunțat și am găsit altceva de făcut.

Janis, desigur, insista că fusese formidabil. Ea era liderul nostru, și tot ce făcea ea trebuia să fie absolut fabulos. La fel ca acea gustare scârboasă crescută în cuve pe care o testa – nu numai că era cea mai bună mâncare pe care o gustase vreodată, era cea mai bună mâncare *existentă,* iar noi toți trebuia s-o împărțim cu ea.

Sper că Janis s-a bucurat cu adevărat de simularea sexuală, pentru că ea fusese cea prinsă cu programul în buffer – și asta după ce *îi spusesem* să-l șteargă. Uneori, mă gândesc că ea chiar vrea să fie prinsă.

În timpul cinei, cei ai căror părinți permiseseră au avut dreptul la două pahare bine măsurate de băutură ca să toasteze cu Fahd – ceva numit Ring Ice, produs local. Cred că am făcut bășici pe esofag.

După Ring Ice lucrurile au devenit mai zgomotoase și mai vii. Au fost și mai multă gălăgie și râsete când echipajul stațiunii a descoperit că unii din cadru se strecuraseră într-o cameră din spate ca să afle cum era sexul acum când aveau trupuri reale. În momentul când râdeam din cauza asta, m-am uitat la Janis și am observat că era tăcută, cu trupul nemișcat. În mod normal, ea e mai gălăgioasă și mai expansivă decât oricine

altcineva, așa că am știut că se petrecuse ceva foarte rău. I-am trimis un impuls privat prin implantul meu. Ea mi-a răspuns printr-un singur cuvânt.

Mama…

I-am trimis o iconiță de simpatie în timp ce mă întrebam cum de aflase mama lui Janis atât de repede despre mica noastră aventură. Abia dacă fusese timp pentru ca un mesaj cu viteza luminii să ajungă pe Ceres și înapoi.

Tipa de la Turnul de Control trebuie să fi fost într-adevăr supărată. Sau poate că ea și mama lui Janis erau Soldați Permanenți în Mișcarea Celor Cinci Principii și treaba lor era să spioneze pe toată lumea – asta spre binele tuturor, bineînțeles.

Indiferent ce spunea mesajul, Janis și-a revenit destul de repede. În clipa următoare, se apleca spre mine spunând:

— Știi ce, poți să-mi împrumuți costumul tău, da?

Ceva din sclipirile ochilor ei mari cât farfuriile m-a determinat să fiu suspicioasă.

— De ce-aș face asta? am întrebat.

— Mama zice că sunt pedepsită. N-am voie să merg să patinez împreună cu voi. Dar nimeni nu poate să deosebească trupurile astea – m-am gândit că dacă schimbăm locurile i-am putea arăta cine-i șeful.

— Și să rămân eu blocată aici?

— O să fii cu chelnerii – și unii dintre ei sunt destul de drăguți, dacă-ți plac tipii păroși. Tonul ei deveni serios: E timpul solidarității, Alison. N-o putem lăsa pe mama să câștige runda asta.

M-am gândit un timp, apoi am zis:

— Mai bine cere altcuiva. Ochii imenși au sclipit de furie:

— Știam eu că așa o să spui! Întotdeauna ți-a fost frică să iei atitudine împotriva adulților!

— Janis, am oftat. Gândește-te. Crezi că mama ta a fost singura care a primit mesaj de la Turnul de Control? Părinții mei or să se uite prin înregistrările evenimentului cu *multă* atenție. Cred că ar fi bine să te gândești la altcineva pentru schema asta – și nu la Parminder și Andy.

Întreg trupul ei păros s-a îmbufnat. Aproape că m-a pufnit râsul.

— Presupun că ai dreptate, a acceptat ea.

— Știi că maică-ta o să-ți țină o predică foarte serioasă când ne întoarcem.

— O, da. Sunt convinsă că în momentul ăsta își scrie discursul, ca să fie sigură că nu-i scapă nimic.

— Poate ar fi bine să mă lași să trag cu urechea, am zis. Să mă asigur că nu-ți pierzi controlul.

A părut și mai bosumflată.

— Poate că da.

Facem asta pentru că suntem un cadru. Pe vremurile când primii bieți copii erau crescuți în mediu virtual, mulți dintre ei cedau psihic odată întrupați, înnebuneau sau dezvoltau tot felul de obsesii ciudate, sau încercau să se sinucidă, sau începeau să sufere de un fel de autism când nu mai puteau intra în legătură cu diverse lucruri numai prin interfața unui computer.

Așa că acum părinții nu își cresc singuri copiii. Majoritatea continuă să aibă doi părinți, pentru că e nevoie de două persoane ca să plătească punctele cetățenești și taxele necesare pentru creșterea unui copil, iar uneori dacă nu sunt suficiente puncte apar trei părinți sau patru, sau cinci. După ce plătesc punctele, bietele mame și bieții tați trebuie să aștepte până când se adună suficiente cereri ca să se completeze un cadru. O serie întreagă de copii virtuali cresc în comun, împărțindu-și educația între părinții lor și personalul creșei. Adesea, cadrele mai înaintate se alătură celor mai tinere și iau parte și ele la educația acestora.

Principalul scop al unui cadru este ca toți să fim cu ochii unul pe celălalt. Nimănui nu îi este permis să se retragă în lumea lui. Dacă cineva dă semne că ar lua-o razna, ne unim în eforturile de a-l recupera.

Părinții noștri au creat un mic iad în care să trăim. Treaba noastră e să ne ajutăm între noi

să-i supraviețuim.

Un om obișnuit cu vicisitudinile vieții nu se descurajează ușor.

Janis cu siguranță nu, cu toate că, în pofida solidarității de cadru, nu a reușit să convingă pe altcineva să facă schimb cu ea. Îmi părea doar puțin rău pentru ea – la urma urmei își avusese deja momentul de triumf – și am uitat de tot de problemele ei imediat ce mi-am îmbrăcat iar costumul presurizat și am ieșit pe gheață.

Patinajul nu e așa de palpitant ca schiatul, presupun, dar tot ne-am distrat. Când jucam *dă-cu-biciul* în gravitația scăzută, persoana de la capătul șirului putea fi aruncată la câțiva kilometri pe gheața netedă.

După asta a venit timpul să ne întoarcem în stațiune. Am făcut toți duș în timp ce echipajul stațiunii curăța și repara costumele, apoi ne-am reîntors în costume pentru ca următoarea serie de turiști să-și găsească trupurile de împrumut deja echipate și gata de sport.

Am deschis căștile ca să ne poată pune scanerele pe cap. Dispozitivele cuantice cu superconductori ne-au gâdilat celulele creierului și au recuperat tot ce au găsit, apoi creierele noastre – esențele noastre – au fost introduse într-un buffer, apoi expediate prin rețeaua de comunicații laser înapoi pe Ceres în simulatoarele în care trăiam cu toții.

Simulatoarele păreau nepotrivite în comparație cu realitatea lui Titan. Însă nu am avut timp să discern diferențele, pentru că a trebuit să-i salvez fundul lui Janis.

Așa suntem noi. Așa e cadrul. Toți pentru unul și unul pentru toți.

Și, în plus, Janis a fost prietena mea cea mai bună practic dintotdeauna.

Anna-Lee, mama lui Janis, bineînțeles că o aștepta, stând în mica sală comună de lângă dormitorul lui Janis. (Ți-am spus că dormim, doctore Sam? Nu dormim la fel de mult ca oamenii care au trupuri, ci doar câteva ore, dar părinții noștri vor să ne obișnuim cu ideea pentru ca atunci când vom fi întrupați să știm că trebuie să dormim dacă obosim în loc să ignorăm oboseala și să leșinăm în timp ce lucrăm la ceva periculos sau important).

(Singura diferență dintre visele noastre și ale voastre este că noi nu visăm. Adică asta e ideea, oricum suntem blocați în visul părinților noștri).

Abia ajunsesem cu propriul meu trup simulat în propriul meu dormitor simulat când Janis a strigat pe canalul privat.

— Mama e aici! Am nevoie de tine *acum!*

Așa că apăs câteva comutatoare din creierul meu și iată-mă direct în capul lui Janis, recepționând cam aceleași semnale senzoriale pe care le recepționa ea. Mă uit la ea și îi zic:

— Hei, nu poți să vorbești cu Anna-Lee arătând *așa.* Janis poartă avatarul ei curent, adică ceva ce ar putea desena un nebun cu creioanele. Un corp ca un băț, pantofi enormi galbeni, cap rotund disproporționat cu păr roșu, creț, ca niște sârme.

— Pune-ți pătrățosul! îi spun. Acum!

Ea schimbă, și acum avatarul ei are patru brațe, două la umeri și două la șolduri. Părul e tot roșu-aprins. Oricum ar arăta avatarul ei, Janis păstrează întotdeauna părul roșu.

— Bine, zic. E normal.

Adică pentru Ceres. Care este un asteroid fără prea multă forță gravitațională, așa că picioarele nu prea își au rostul. În microgravitație picioarele doar atârnă în urma ta, se lovesc de lucruri și capătă vânătăi și tăieturi. În schimb, oricui îi prinde bine o pereche de brațe în plus, corect? Așadar, majoritatea oamenilor care trăiesc în medii cu gravitație scăzută sau zero folosesc trupuri pătrățoase, care sunt mult mai practice decât modelul cu două picioare.

Janis se împinge cu setul stâng de brațe și plutește spre ușă în holul unde așteaptă mama ei. Anna-Lee are și ea un pătrățos, doar că al ei nu e un avatar, ci o imagine tridimensională a corpului ei real. Și se vede că e foarte supărată – are buzele încordate, pleoapele încordate și un chip încordat, iar ambele seturi

de brațe le ține încrucișate peste zona mediană, cu degetele înfipte în antebrațe ca și cum s-ar stăpâni să se repeadă la Janis și s-o scuture.

— Bună, mamă! face Janis.

— Nu numai că te-ai pus în pericol, zice Anna-Lee, dar ai considerat potrivit să-i pui și pe alții în pericol.

— Stai jos înainte să răspunzi, am murmurat în urechea lui Janis. Nu te grăbi.

Am fost vag surprinsă că Janis chiar mi-a urmat sfatul. A alunecat într-un scaun, folosindu-se de membrele inferioare ca să se așeze bine și abia apoi a vorbit.

— N-a fost nimeni în pericol, a spus, destul de rezonabil. Nările lui Anna-Lee s-au îngustat.

— Te-ai abătut de la planul de zbor conceput pentru siguranța voastră.

— Am conceput un nou plan de zbor, a subliniat Janis. Turnul de Control l-a acceptat. Dacă ar fi fost periculos, n-ar fi făcut-o.

Vocea lui Anna-Lee avea acea răceală pe care o căpăta când își urmărea propria logică internă. Câteodată, mă gândesc că ea e un program, nu noi.

— Nu ești autorizată să faci planuri de zbor! s-a răstit ea.

— Turnul de Control l-a acceptat, a repetat Janis. Glasul i se ridicase puțin, și eu i-am șoptit să rămână calmă.

— Turnul de Control m-a informat imediat *pe mine!* Erau pe punctul de a chema o navetă de salvare!

— Dar n-au chemat-o, pentru că nu au fost probleme! s-a repezit Janis, apoi a urmat o pauză în care eu i-am spus să coboare vocea. Turnul de Control a acceptat planul meu revizuit. Am aterizat conform planului și nimeni nu a pățit nimic.

— Ai plănuit asta de la început! Totul, rosti cu vocea ei plată.

— A fost un act deliberat de sfidare! Ceea ce era adevărat, desigur.

— Ce rău am făcut? întrebă Janis.

(„Uite ce e”, i-am zis lui Janis. „Spune-i că ea are dreptate și tu ai greșit și n-o să mai faci asta niciodată”).

(„N-am de gând să mint!”, a replicat Janis pe canalul privat. „Indiferent ce face mama n-o să mă convingă niciodată să mint!”).

În tot acest timp Anna-Lee spunea:

— Cu toții trebuie să muncim împreună pentru binele comun! Actul tău de sfidare nu a făcut decât să-i deturneze pe oameni de la sarcinile lor corecte! Turnul de Control de pe Titan are lucruri mai bune de făcut decât să se îngrijoreze din cauza voastră!

Acum Janis nu mai putea fi oprită.

— Tu *ai vrut* ca eu să învăț navigația! Așa că am învățat pentru că ai vrut *tu!* Iar acum

fiindcă am dovedit că mă pot folosi de ce am învățat te înfurii!

Flutura din brațe cu atâta furie încât se răsturnă din scaun și începu să țopăie prin cameră.

— Și știi de ce, mamă? întrebă ea.

Taci, pentru numele lui Dumnezeu! i-am strigat. Știam unde avea să ducă asta, dar mânia lui Janis avansase deja prea mult ca să mă mai asculte.

— Pentru că ești de mâna a doua! striga Janis la mama ei. Tata a plecat pe Steaua lui Barnard, dar *tu* nu ai reușit! Iar eu pot să fac toate lucrurile pe care ai vrut tu să le faci, și le fac mai bine, și *tu nu poți suporta!*

Ține-ți gura! i-am spus lui Janis. „Amintește-ți că ea e *proprietara* ta!”.

— Am acceptat decizia comisiei! țipa Anna-Lee. Sunt Soldat Permanent și duc o viață productivă, și *nu* voi fi trasă la răspundere pentru că am produs un copil care înseamnă o *povară* și o *irosire de resurse!*

— Cine zice că o să fiu o povară? *Tu* ești singura care susține asta! Dacă m-aș întrupa mâine, aș putea obține o slujbă bună în zece minute!

— Nu și dacă ai reputația de a fi neascultătoare și instigatoare la anarhie!

Deja era limpede că, întrucât Janis nu mă asculta și Anna-Lee *nu putea* să mă asculte, nu

mai avea niciun rost să mă implic în ceea ce avea să devină o ceartă foarte previzibilă. Așa că am închis legătura și mi-am pregătit propriile scuze pentru propria mea inevitabilă întâlnire cu părinții.

Am trecut de la Femeia lui Picasso la propriul meu pătrățos pe care îl folosesc atunci când vorbesc cu părinții mei, cel puțin atunci când vreau ceva de la ei. Pătrățosul meu e o fetiță cu câțiva ani mai mică decât vârsta mea reală, purtând o uniformă de școală cu guler tip Peter Pan și fundă albă în păr. Frumoșii mei ochi căprui sunt o idee mai mari decât sunt ochii în realitate, fiindcă e vorba despre ceva numit „neotenie”, adică să arăți cât mai mult ca un copil mic și copiii mici sunt făcuți să fie irezistibili pentru adulți.

Pot să vă spun că funcționează. Uneori, pot să clipesc din ochii ăștia mari și să obțin orice.

Chiar în acel moment m-a chemat tata și mi-a spus că mama vrea să-mi vorbească despre aventurile de pe Titan, așa că m-am dus acasă la părinții mei, apărând sub formă holografică în livingul lor.

Părinții mei sunt niște oameni destul de rezonabili. Bineînțeles, eu am grijă să *rămână* rezonabili, în măsura în care pot. *Lasă-mă să zâmbesc alături de cei înțelepți*, după cum spune doctorul Sam, *și să mănânc alături de cei bogați.* O să-mi păstrez părerile pentru

mine și o să fac tot posibilul să evit să-i supăr pe oamenii care au putere asupra mea.

De ce m-am avântat după Janis și planul ei de zbor? a vrut să știe tatăl meu.

— Fiindcă am considerat că n-ar trebui să fie singură, am spus.

— N-ai încercat s-o convingi să renunțe? a întrebat mama.

— Pe Janis nu poți s-o convingi să renunțe, am răspuns. Ceea ce, părinții mei cunoscând-o pe Janis, era un răspuns pe care ei l-au înțeles.

Așa că părinții mei mi-au spus să am grijă, și asta a fost mai mult sau mai puțin întreaga conversație.

Ceea ce demonstrează că nu toți părinții de pe aici pot fi considerați nebuni.

Ai mei au mai multă logică decât majoritatea. Nu cred că mulți părinți ar da importanță ambiției mele de a mă implica în artele frumoase. Pur și simplu asta nu se *face* aici, cu atât mai mult genul de lucruri pe care îl vreau *eu,* adică să mă întrupez pe Pământ și să studiez cu un pictor adevărat sau poate cu un sculptor. Aici se folosesc doar camere de filmat, iar ideea lor despre arta originală este să faci poze sau să modifici pozele, să combini pozele una cu alta sau să procesezi într-un fel oarecare pozele făcute cu o cameră.

Eu vreau să pornesc de la început, cu vopsea pe pânză, și nu cu un tub de spray programat

de computer, ci cu o pensulă adevărată și pete de vopsea. Pentru că, dacă mă întrebi, după mine *textura* obiectului este importantă, de asta îmi plac uleiurile. Sau mai degrabă *ideea* de uleiuri, pentru că de fapt nu am avut niciodată ocazia de a lucra în realitate.

Și, în plus, după cum spune doctorul Sam: Un om care nu a fost în Italia e mereu conștient de inferioritatea lui pentru că nu a văzut ceea ce se așteaptă de la el. Marele scop al călătoriilor este să vezi țărmurile Mediteranei.

Când le-am spus părinților mei ce voiam să fac, ei au ridicat oarecum din umeri și m-au făcut să le promit că o să mai învăț și altceva, puțin mai practic. Așadar, în timp ce studiez suplimentar arta în principal, mă specializez în grafică pe computer, funcționare și programare, ceea ce este destul de interesant pentru că toate programele noastre complexe sunt scrise de inteligențe artificiale care sunt mai inteligente decât noi, așa că a le determina să facă ce vrei pare mai mult voodoo decât știință.

Așadar, părinții mei și cu mine am ajuns la un compromis care să mulțumească pe toată lumea și din cauza asta consider că părinții mei sunt de fapt niște oameni de treabă.

La vreo douăzeci de minute după ce am vorbit cu ei, Janis a bătut la ușa mea, și eu am făcut ușa să dispară, iar ea a intrat și eu am

pus ușa la loc. (Chestii îndemânatice simulatoarele astea).

— Presupun că nu m-am descurcat prea bine, nu-i așa? a zis.

— Pe scala de valori a familiei tale, cred că a fost cam pe la mijloc.

Ochii i s-au îngustat (era așa de supărată încât uitase să-și schimbe pătrățosul, de aceea avea ochi care se puteau îngusta).

— I-o fac eu! a spus.

— Nu cred că ar fi prea isteț.

Janis izbi cu pumnii în pereți, podea și tavan și țipă prin toată camera, ceea ce era enervant chiar dacă pereții erau virtuali și nu-i putea strica sau lăsa amprente pe ei.

— Ascultă, i-am zis. Tot ce ai de făcut e să cazi la pace cu mama ta până când îți termini tezele, apoi o să fii întrupată și n-o să te mai poată atinge. E vorba despre *câteva luni*, Janis.

— Tezele! Un rânjet glorios se întinse pe fața lui Janis. O să mă folosesc de *teze!* O să i le înfig mamei exact acolo unde o doare!

Am apucat-o și am ținut-o pe loc în fața mea cu toate cele patru brațe.

— Uite ce-i. Nu poți să-i tot spui că e o ratată.

Glasul ei răsuna de triumf.

— Ba să mă vezi!

— Te rog! Te implor! *Nu face nimic până nu ești întrupată!* Puteam să văd viziunile gloriei dansând în fața ochilor ei.

Pe mine nu mă vedea și nu mă auzea deloc.

— O să fie nevoită să admită că eu am dreptate și ea greșește, declară. O să-i bat teza pe frunte în cuie, cum și-a bătut-o Karl Marx pe ușa bisericii.

— Ala era Martin Luther.

(Uneori, nu mă pot abține.) Ea a pufnit:

— Cui îi pasă?

— Mie. Schimbare de subiect: Pentru că eu nu vreau să mori.

— Nu am de gând să mă plec în fața ei. Am s-o *zdrobesc.* Am să-i arăt cât de stupidă și de inutilă și de ratată e.

În momentul ăla, am avut un semnal la ușă. L-am ignorat.

— Forța răzbunării constă în tăcere, nu în confruntare, am spus. Fața i se încreți ca și cum ar fi mușcat din ceva amar.

— Nu pot să cred că îl citezi iar pe bătrânul ăla mort. Am găsit un subiect de dispută cu tine, am vrut să spun cu doctorul Sam, dar nu sunt obligată să găsesc și o cale de înțelegere.

Semnalul de la ușă s-a repetat, de data asta atașat unui impuls electronic care însemna *Urgență!* Din pură mirare am dizolvat ușa.

Mei era acolo în pătrățosul ei, cu o expresie de furie pe chip.

— Dacă ați terminat să vă felicitați una pe alta pentru strălucita voastră poznă, a zis, poate o să vă faceți timp să aflați că Fritz a

dispărut.

— Dispărut? Nu înțelegeam cum poate cineva să dispară. Nu s-a întors programul lui de pe Titan?

Dacă se întâmplase ceva cu transmisia, îl puteau restaura pe Fritz dintr-o copie de rezervă.

Expresia lui Mei era impenetrabilă.

— Nici nu a plecat. S-a întâlnit cu Doamna Albastră.

Apoi și-a făcut vânt cu două dintre mâini, îndepărtându-se și lăsându-ne într-o tăcere bruscă, adâncă, teribilă.

Nu am vorbit, dar am urmat-o pe Mei în camera comună. Ceilalți membri ai cadrului erau toți acolo, și toți se uitau la noi când am intrat.

Când ești mic, auzi pentru prima dată despre Doamna Albastră de la ceilalți puști din cadru. Nimeni nu știe exact cum aflăm *toți* despre Doamna Albastră – nu doar cadrele de pe Ceres, ci și cele de pe Vesta, Ganymede, de *peste tot.*

Știm cu toții că uneori poți s-o vezi: o femeie drăguță și zâmbitoare în rochie albastră care întinde mâna spre tine și pare atât de amabilă încât o lași să te ia de mână.

Abia atunci, când e prea târziu, vezi că nu are ochi, ci numai un întuneric gol plin de stele.

Ea te ia, și prietenii tăi nu te mai văd

niciodată.

Și bineînțeles părinții tăi sunt cei care o trimit pe Doamna Albastră să te găsească atunci când ești rău.

Știm cu toții că Doamna Albastră nu există în realitate, există tehnicieni obișnuiți în săli obișnuite care dau comanda să se anuleze programul tău cu tot cu back-up-uri, dar noi credem sincer în Doamna Albastră și nu numai atunci când suntem mici.

Lucru care mă aduce la ceea ce afirmasem mai devreme despre întrupare. Odată întrupat ești considerat o ființă umană și ai drepturi.

Dar *nu înainte.* Înainte de a fi întrupat ești doar un program de computer care aparține părinților tăi, iar dacă părinții tăi socotesc că programul este defect sau virusat, sau pur și simplu prea greu de manevrat, te pot șterge.

Șters. Nu ucis. Adulții insistă că există o diferență, dar eu una nu o văd.

Pentru că Doamna Albastră vine într-adevăr pentru unii oameni, așa cum a venit pentru Fritz atunci când Jack și Hans au renunțat în cele din urmă să-l mai repare. Cele mai multe cadre rezistă fără nicio vizită. Altele au mai mult de una. A fost un cadru pe Vesta care a pierdut opt membri, apoi au avut loc sinucideri printre supraviețuitori după ce au fost întrupați, rezultând un imens scandal despre care adulții au căzut de acord să nu vorbească

niciodată.

Eu nu am crezut nicio clipă că părinții mei ar trimite-o pe Doamna Albastră după mine, totuși e încă acolo, într-un colț din mintea mea, și din cauza asta situația prezentă e atât de oribilă. Dă părinților o putere pe care niciodată nu ar trebui s-o aibă și creează o lipsă fundamentală de încredere între copii și părinții lor.

Plângerea esențială a adulților în privința sistemului de cadre este că puștii se leagă de cei de seama lor, și nu de părinți. Poate e din cauză că cei ca ei nu-i pot omorî.

Toți membrii cadrului au primit un anunț oficial despre Fritz, anume că era imposibil de reparat, și șansele lui de a se întrupa cu succes erau de fapt zero. Mesajul spunea că niciunul dintre noi nu era de vină pentru ceea ce se întâmplase și că toată lumea știa că noi am făcut tot ce ne-a stat în puteri pentru el.

Se găsea în aceeași listă de mesaje cu cel pe care mi-l trimisese mie Fritz, înainte de a fi anulat. Iată-l cu pălăria lui stupidă, zâmbindu-mi.

„Mulțumesc că ai zis că o să te joci cu mine de-a umbrele”, spunea el. „Chiar cred că ești minunată.” Râdea: „Ne revedem curând pe Titan.”

Am plâns mult și am șters mesajul ca să nu mai fiu niciodată tentată să-l privesc din nou.

Toți am resimțit eșecul. Era treaba noastră să-l facem pe Fritz bine, și nu o făcusem. Crescusem împreună cu el și chiar dacă era o problemă, făcea parte din lumea noastră. Îmi petrecusem ultimele câteva zile evitându-l și mă simțeam groaznic din cauza asta; însă oricine altcineva făcuse la fel într-un moment sau altul.

Toți îi simțeam lipsa.

Cadrul decise să poarte doliu și ne-am blocat într-o ceartă stupidă dacă să purtăm alb, culoarea tradițională de doliu în Asia, sau negru, culoarea din vechea Europă.

— Să purtăm albastru, a zis Janis.

Și așa am făcut. Orice avatar am fi avut din acel moment avea haine albastre sau utiliza albastrul drept culoare principală undeva în compoziție.

Dacă vreunul dintre părinți a observat sau a discutat despre asta, sau s-a plâns, eu nu am aflat niciodată.

Am început să mă gândesc mult la relațiile pe care le aveam cu oamenii întrupați și am presupus că poate eu sunt ceva mai cuminte, mai adorabilă și mai dulce tocmai pentru că vreau să evit consecințele unui altfel de caracter. Iar Janis poate e mai sfidătoare decât ar fi în alte circumstanțe pentru că vrea să arate că nu-i e frică. *Dă-i înainte, mamă,* spune ea, *apasă pe trăgaci. Te provoc.*

Subestimând-o pe Anna-Lee până la capăt. Pentru că Anna-Lee este Soldat Permanent al Mișcării Celor Cinci Principii, și asta înseamnă *seriozitate.*

Primul Principiu al Mișcării Celor Cinci Principii presupune că *Omenirea este un tipar al gândirii, nu un efect colateral al taxonomiei,* ceea ce înseamnă că ești om dacă *gândești* ca un om, indiferent dacă ai șase picioare, patru brațe sau două picioare asemenea celor de pe Pământ și Marte.

Și tot așa până la cel de-ai Cincilea Principiu, ajungem la concluzia că omenirea în toate formele ei variate este destinată să ocupe orice ecosistem posibil din întregul univers sau cel puțin din partea în care putem ajunge la el. De aceea Mișcarea Celor Cinci Principii a fost întotdeauna tare preocupată de experimentele genetice și de diversele expediții spre stelele apropiate.

Eu, una, nu am nicio problemă cu Mișcarea Celor Cinci Principii. E rațională prin comparație cu alte grupuri ca Meniul lui Dumnezeu sau Copiii lui Venus.

Și, în plus, fără cele Cinci Principii, ce căutăm noi aici?

Problema mea constă în genul de oameni pe care îi atrage Mișcarea, adică oameni ca Anna-Lee. Oameni obsedați, lipsiți de umor, absolut incapabili să conceapă un alt punct de vedere.

Nu numai că se dedică trup și suflet grupului căruia i se alătură, ci insistă că toată lumea ar trebui să se alăture, iar oricine nu face parte din grup este un Om Rău.

Așa că, deși sunt destul de mult de acord cu Cele Cinci Principii, nu cred că o să mă alătur mișcării. O să păstrez în minte înțelepciunea bunului meu doctor Sam: *Cele mai multe scheme de progres politic sunt niște chestii tare caraghioase.*

Dar să mă întorc la Anna-Lee. Pe vremuri, s-a măritat cu Carlos, care de asemenea făcea parte din Mișcare, și împreună au muncit ani de zile ca să se califice pentru expediția spre Steaua lui Barnard pe nava *Adevăratul Destin.* Au creat-o împreună pe Janis, pentru că a avea copii face parte din cucerirea universului și așa mai departe.

Însă lui Carlos i s-a oferit un loc în echipajul navei, și lui Anna-Lee nu. Carlos a ales Steaua lui Barnard în loc de Anna-Lee, iar acum sunt despărțiți de câteva luni-lumină. El și restul coloniștilor sunt sub formă electronică – nu are sens să irosești resursele pentru expedierea unui trup întreg pe un alt sistem solar când poți să trimiți doar datele și să construiești trupul odată ce ajungi – și în cea mai mare parte a timpului sunt în stare latentă pentru că nu au nimic de făcut până se apropie de destinație. Dar cam o dată pe săptămână

Carlos se trezește ca să-i trimită o carte poștală electronică fiicei sale.

Mesajele sunt toate plicticoase, așa cum te-ai aștepta din partea cuiva aflat în spațiu care nu are nimic de privit și nimic de făcut, și oricum toată lumea doarme.

Janis îi trimite mesaje mai lungi, în special despre certurile ei cu Anna-Lee. La rândul ei, Anna-Lee îi trimite lui Carlos mesaje lungi despre infracțiunile lui Janis. De la distanța de două luni-lumină, Carlos refuză să facă pe intermediarul între ele, lucru care le înnebunește pe amândouă.

Așa că Anna-Lee e furioasă că a părăsit-o soțul și e furioasă și pe Janis pentru că nu e un bun Soldat Permanent al Celor Cinci Principii. Janis e furioasă pe Carlos pentru că nu găsește o cale s-o ia cu el și e furioasă pe Anna-Lee pentru că nu a reușit să se califice pentru echipajul *Adevăratului Destin* și, eșuând, nu s-a priceput să-și păstreze soțul alături.

De asemenea, e furioasă pe Anna-Lee pentru că s-a recăsătorit, de data asta cu Rhee, un tip bogat din Mișcare care a fost în stare să strângă taxele pentru crearea a *două noi fiice,* ambele staruri ale cadrelor lor și care urmează să crească precum niște perfecți Copii ai Celor Cinci Principii, destinați să continue lucrarea omenirii în habitate noi printre stelele îndepărtate.

Sau cel puțin așa pretinde Anna-Lee.

Din cauza asta eu cred că Janis își subestimează mama. După cum vede lucrurile Anna-Lee, are doi copii noi care reprezintă tot ceea ce-și dorește. Și un singur copil mai mare care îi face probleme și pe care îl poate da Doamnei Albastre fără să piardă mare lucru, fiindcă oricum a pierdut-o pe Janis. La urma urmelor, deja a dat un soț stelelor.

Toate astea sunt un motiv în plus ca să vreau să mă întrupez pe Pământ, unde mulți oameni încă mai fac copii în modul tradițional. Părinții obțin un embrion în combinatorul de gene și apoi embrionul e pus într-o cuvă, iar nouă luni mai târziu deschizi cuva și înăuntru e un bebeluș adevărat, nu un program de computer. Și chiar dacă procedura consumă mult mai mult timp și e mai complicată, eu tot cred că e superioară.

Așa că mi-am depus candidatura pentru munca pe Pământ, atât pentru slujbe care cer cunoștințe în lucrul pe computer, cât și pentru programele de ucenicie în artele frumoase. Dar lista de așteptare e destul de lungă la orice slujbă ai vrea pe Pământ și taxa de admitere e mare în afară de cazurile în care ei te vor *cu adevărat,* așa că nu stau cu sufletul la gură; și pe lângă asta nici nu mi-am terminat tezele.

Îmi imaginez că voi absolvi colegiul împreună

cu majoritatea celor din cadru, la vârsta de paisprezece ani. Înțeleg că pe vremea ta, doctore Sam, oamenii absolveau liceul mult mai târziu. Presupun că există câteva motive importante pentru schimbare: (1) noi, copiii virtuali, nu dormim atât de mult ca voi, așa că avem mai mult timp pentru studiu; (2) oricum nu prea avem altceva de făcut; (3) noi suntem foarte, foarte, *foarte* inteligenți. Pentru că, dacă ai fi părinte și ai putea să decizi la crearea copilului tău (împreună cu medicii, sociologii și mașinile), ai declara: *Nu mulțumesc, al meu vreau să fie prost?*

Nu, nu cred.

Și creierele biologice din corpurile în care ne întrupăm sunt inteligente. În caz că te întrebai.

Putem să creștem mai repede dacă vrem. Computerele în care trăim sunt atât de rapide încât putem evolua de la concepție la maturitate în numai două sau trei luni. Însă nu am putea interacționa cu părinții noștri, care fiind în carne și oase sunt mult mai înceți, și nici cu oricine altcineva. Așadar, ca să putem avea o oarecare relație cu cei mai în vârstă sau orice fel de socializare, suntem nevoiți să încetinim până la ritmul părinților noștri.

Pentru a absolvi trebuie să fac o teză și din nefericire nu poate fi cea pe care o doresc, adică modul în care picturile lui Brueghel și ale altora reflectă teologia perioadei respective.

Tot antrenamentul pe computere și sisteme, alături de artă și istoria artei, mi-a dat o idee despre cum funcționează sistemele abstracte, de genul teologiei, și cum pot fi reprezentate vizual concepte destul de abstracte pe o pânză bidimensională.

Dar trebuie să păstrez asta probabil pentru cursurile postuniversitare, pentru că specializarea mea principală se referă la științele computerelor, în consecință am scris o teză destul de plicticoasă despre interoperabilitatea sistemelor – care, dacă te interesează, înseamnă arta de a face diverse mașinării și sisteme de operare înalt specializate să discute unul cu altul, treabă care devine mult mai dificilă dacă mașinile respective se întâmplă să fie mult mai deștepte decât tine.

De fapt subiectul e destul de interesant. Doar că nu era interesant în teza mea.

În timp ce făceam asta, aveam în continuare contracte externe pentru Dane, care făcuse parte dintr-un cadru care se întrupase cu câțiva ani înaintea noastră și pe care ajunsesem să-l cunosc atunci când grupul lui s-a întâlnit cu al nostru ca să ne ajute la lecții și la aptitudinile sociale (pentru că se dorea ca noi să fim capabili să comunicăm cu oameni din afara cadrului și familiilor noastre, ceva ce nu puteam face fără exercițiu).

Oricum, Dane a primit o slujbă de programator la centrul de comunicații de pe Ceres și era dornic să-mi paseze mie unele dintre părțile plictisitoare ale muncii lui în schimbul banilor. Astfel făcusem un pas înainte către plata acelei mari taxe de intrare pe Pământ sau dacă reușeam să scap de taxă, către posibilitatea să trăiesc un timp pe Pământ și să învăț să pictez.

— O să ajungi cel mai mare decorator de interioare de pe Ceres, m-a luat Janis în zeflemea.

— Și asta ar fi un lucru *rău?* am întrebat. Uită-te la locul ăsta! E atât de funcțional și de plicticos încât ai putea crede că se putea găsi o altă culoare pentru văruit în afară de *gri,* pentru Dumnezeu!

A fost una dintre puținele ocazii în care am ajuns să vorbesc cu Janis după aventura noastră de pe Titan. Lucram amândouă la teze și mergeam încă la școală, iar eu aveam contractele externe, dar cred că ea încerca să mă evite pentru că nu voia ca ea să-mi spună ce făcea și eu să-i spun să n-o facă.

Lucru care, de fapt, mă rănește întrucât am fost prietene așa de bune până în momentul în care o sfătuisem să nu se lase omorâtă, iar pentru că voiam să-i salvez viața ea nu mai voia să vorbească deloc cu mine.

Apucam să o văd pe Janis cel mai mult în

timpul petrecerilor de Zilele întrupării ale altor membri ai cadrului nostru. Astfel am vizitat Ganymede, Iapetus, din nou Titan, Rhea, Pluto, Callisto și Io, și inelul generator de antimaterie dintre Venus și Mercur, din nou Titan, apoi Titan pentru a patra oară.

Nu știu, cadrul nostru probabil că are o afinitate ciudată pentru portocaliu.

Am mers pe Pallas, Juno și Vesta. Deși după părerea mea orice colonie de pe un asteroid oarecare seamănă destul de mult cu următoarea.

Am fost și pe Al Treilea Rai, care este habitatul oamenilor din Meniul lui Dumnezeu construit pe L2. Și pot să-și *păstreze* o mulțime de lucruri din meniu, după părerea mea.

Am vizitat Selena (pe care tu, doctore Sam, o numești Luna – de parcă ar fi singura). Am ajuns să vedem *Dinastia Veșnică,* o navă cosmică în construcție pe orbita lunară pentru expediția către Tau Ceti, colonia în care Anna-Lee se străduia din răsputeri s-o includă pe Janis.

De asemenea am vizitat Marte de trei ori. Printre alte distracții, am privit în jos planeta de pe vârful lui Olympus Mons, cel mai înalt munte din sistemul solar, și m-am uitat în jos de pe marginea celui mai mare canion din sistemul solar, apoi m-am uitat în *sus* din fundul aceluiași canion.

Am încercat toți, pe cât posibil, să purtăm albastru, în amintirea celui dintre noi care nu a putut fi prezent.

În afară de peisaje, petrecerile de Ziua Întrupării erau grozave și pentru că toți membrii întrupați ai cadrului nostru apăreau și ei, în trupuri închiriate pentru ocazia respectivă. Eram încă apropiați, bineînțeles, și țineam încontinuu legătura, dar comunicarea între noi era limitată de viteza luminii și nu era ca și cum i-ai fi avut pe Fahd, Chandra sau Solange în persoană, să-i înghiontești și să-i îmbrățișezi.

Pe Pământ nu am fost. Eu eram singura din cadru care se înscrisese acolo și încă nu aveam un răspuns. Nu mă puteam împiedica să visez la cum va fi Ziua Întrupării mele dacă ar avea loc pe Pământ – unde m-aș duce? Cum ar arăta? Roma? Muntele Everest? Habitatele oceanice? Câmpiile Africii, de unde a început drumul rasei umane?

Era dureros să mă gândesc că șansele erau destul de mari ca eu să nu văd niciodată vreunul dintre aceste locuri.

Janis nu a încercat să organizeze vreuna dintre micile ei rebeliuni în cursul acestor excursii. În primul rând, s-ar fi aflat, căci eram supravegheați foarte strict. Comportamentul ei nu era cu nimic mai prejos decât ar fi dorit Anna-Lee. Dar dincolo de asta îmi dădeam

seama că plănuia ceva drastic.

Am încercat să stau de vorbă cu ea. Am discutat despre teza mea, sperând că se va ajunge la o discuție despre teza *ei.* Dar nicio șansă. Evita subiectul în totalitate.

Totuși, era destul de ocupată cu proiectul ei, indiferent care era. Pentru că se tot învârtea prin cadru întrebând unde să caute tot felul de informații bizare.

Nu găseam logica întrebărilor ei. Păreau să acopere prea multe domenii. Sociologie, statistică, mineralogie, criminologie, economie, astronomie, proiectarea navelor spațiale… Proiectul părea imens.

Singurul lucru pe care îl știam despre teza lui Janis era că *se presupunea* a fi despre managementul resurselor. În acest domeniu o forțase Anna-Lee să între, pentru că cerea abilități necesare expediției Tau Ceti. Iar dacă nu dădea rezultate, Anna-Lee se asigurase că Janis lua ca specializare secundară în pilotarea navelor spațiale și a navetelor și navigația.

Mi-am terminat în sfârșit teza, apoi m-am relaxat și am așteptat ofertele de serviciu. Singura ofertă pe care am primit-o era de la cineva care dorea să conduc reciclarea deșeurilor pe Iapetus, ceva ce tipul ar fi știut că n-o să accept dacă s-ar fi obosit să-mi citească referințele.

Poate era pur și simplu cufundat până la gât

în gunoaie și disperat, nu știu.

Apoi s-a întâmplat lucrul cel mai uluitor. În loc de o slujbă în domeniul computerelor, am primit o ofertă de studii la Academia din Pisa.

Care este o școală de artă. Care se află în Italia, adică acolo de unde provin majoritatea picturilor.

Comitetul de acceptare spunea că lucrările mele demonstrează „o fuziune naivă, dar foarte originală a criticii sociale cu formalitățile ordinii geometrice”. Nici măcar *nu pretind* că înțeleg ce au vrut să spună prin asta, dar bănuiesc că pur și simplu nu au fost obișnuiți cu perspectiva unui student care și-a petrecut practic întreaga viață într-un computer de pe Ceres.

Mi-am emis țipetele de bucurie către toți cei din cadru, chiar și către cei care părăsiseră Ceres și probabil aveau să tresară la locurile lor de muncă atunci când țipetele mele aveau să ajungă la ei.

Am țopăit prin sala comună și toată lumea a venit să mă felicite. Chiar și Janis, care alesese să folosească un avatar nici pe departe uman, doar un desen cu un baros zdrobind o piatră, iar și iar.

Subtilitatea nu fusese niciodată punctul ei forte.

— Felicitări! a zis. Ai obținut ce ai vrut.

După aceea mi-a transmis ceva pe canalul

privat: *O să devii celebră. Dar eu o să fiu o legendă.*

M-am uitat la ea. Apoi i-am răspuns: *Putem să vorbim despre asta?*

Peste câteva zile. Când o să-mi depun teza.

Nu face asta, am rugat-o.

Prea târziu.

Ciocanul își izbi piatra, iar așchiile zburară prin cameră și apoi dispărură.

Mi-am petrecut următoarele câteva zile planificându-mi petrecerea de Ziua Întrupării, dar nu mă puteam concentra. Mă tot gândeam dacă Janis avea să trăiască să se bucure de ea.

În cele din urmă, am hotărât să-mi fac petrecerea în Thailanda pentru că erau mai multe locuri interesante laolaltă, și de asemenea Marele Buddha. Și am găsit un organizator despre care se presupunea că e chiar bun.

M-am decis ce fel de trup vreau, și specialiștii în întrupări de pe Pământ au început să-l crească într-una dintre cuvele lor. Nu era trupul unei pământence de paisprezece ani, ci mai mare, cam la optsprezece. Ochi căprui, păr castaniu și ochii aceia mari care îmi fuseseră întotdeauna de folos.

Și bineînțeles două picioare. Așa are toată lumea acolo.

Am stabilit data. Cadrul a fost alertat. Ne-am antrenat cu toții în simulatoare, încercând să

ne descurcăm cu numai două brațe. Toată lumea era pregătită.

Și atunci Janis și-a terminat teza. Am descărcat o copie imediat ce a fost prezentată comitetului și am citit-o dintr-o suflare, și oroarea mea creștea cu fiecare rând.

Ceea ce făcuse Janis fusese să publice o cuprinzătoare critică *a întregii noastre societăți!* Era o lucrare strălucitoare și în același timp pură otravă.

Societatea postumană își distruge copiii, spunea Janis, fapt demonstrabil prin procentul mare de adulți nevrotici și disfuncționali. Problemele întâmpinate de prima generație de copii care își petrecuseră anii de formare sub formă de programe – autismul, obsesiile și maniile, dependența de mediile electronice – nu dispăruseră, fuseseră doar reduse, devenind parte integrantă a harababurii generale, a civilizației, atât de banală încât nimeni nu o mai observa.

Janis avea și date. Numărul oamenilor care fuseseră tratați de o boală sau alta. Procentajul celor care aveau dificultăți în acomodarea cu trupurile sau care nu comunicau cu nimeni în afara celor din cadrul lor, sau care nu puteau dormi decât cufundați într-o simulare. Sau care se sinuciseseră. Sau care muriseră în accidente – Janis își punea întrebarea dacă toate aceste accidente

fuseseră cu adevărat rezultatul unui mediu aspru. Mașinile și așezările noastre erau cu mult mai sigure decât fuseseră în vremurile de început, însă rata deceselor accidentale era încă ridicată. Oare câte accidente fuseseră provocate de operatori neatenți sau nefericiți și câte fuseseră deliberate „sinucideri prin intermediul mașinilor”?

Janis continua descriind una dintre victimele acestui nemilos tip de educație. „Lipsită de afectivitate emoțională, ofensată de dezordine și incapabilă să facă față piedicilor, incapabilă să funcționeze fără aderența la un sistem de credințe la fel de rigid ca mediul artificial și limitativ în care a fost crescută”.

Când mi-am dat seama că Janis o descria pe Anna-Lee aproape m-am stins.

Janis oferea o soluție pentru rezolvarea problemei, care presupunea renunțarea la mediile virtuale și revenirea la copii adevărați, cu trupuri. Extrăgea multe cifre din statistici care demonstrau că în locurile unde se proceda astfel – în principal pe Pământ – păreau a se produce mai mulți adulți de succes. Sublinia, de asemenea, că penuria inițială de resurse care la început dusese la crearea copiilor virtuali se încheiase demult – actualmente venea multă apă din gheața de pe Centura Kuyper, iar noi aveam toate mineralele pe care le puteam dori. Singurul

motiv pentru care sistemul continua era comoditatea adulților. Însă și bebelușii adevărați, prin comparație cu programele abstracte de computer, le-ar fi de folos adulților. Nu ar mai fi tentați să devină mici dictatori cu puteri absolute asupra urmașilor lor. Janis spunea că această șansă i-ar face pe adulți niște ființe umane mai bune.

Toate acestea erau susținute de cantități colosale de statistici, grafice și alte date. Când am terminat de citit, mi-am dat seama că în Cadrul Destinului Glorios fusese produs un adevărat geniu, iar acest geniu era Janis.

Adevăratul geniu înseamnă o minte cu multe posibilități generale, accidental determinat să apuce într-o anumită direcție.

Bine, Anna-Lee o determinase, însă problema era că probabil Janis nu mai avea mult de trăit. Pe lângă faptul că Janis o caricaturizase fără milă, era imposibil ca Anna-Lee să nu observe că întreaga lucrare lovea direct în Mișcarea Celor Cinci Principii. Conform oamenilor Mișcării, toate resursele disponibile trebuie închinate expansiunii rasei umane în afara sistemului solar și în medii noi. Nu conta că acum erau mai multe resurse disponibile decât în trecut, era total contrar principiilor lor folosirea unei părți mai mari pentru creșterea copiilor când aceasta ar putea fi utilizată pentru saltul în univers.

Și cu toate că oamenii celor Cinci Principii recunoșteau rata deceselor relativ ridicată, ei o puneau pe seama mediilor periculoase în care se aflau coloniile noastre. Tot ce aveam de făcut era să-i modificăm genetic pe oameni pentru a se adapta mai bine la mediu și problema ar fi fost rezolvată.

Am sărit peste anexe și am fugit din camera mea, prin sala comună, spre ușa lui Janis, unde am apăsat pe butonul care o atenționa că are un vizitator. Ușa dispăru, și iat-o pe Janis pentru prima dată de la cearta cu Anna-Lee își folosea avatarul pătrățos. Îmi adresă un zâmbet răutăcios.

— Grozav, nu-i așa?

— *Strălucitor!* Dar nu poți s-o lași pe Anna-Lee s-o vadă.

— Nu fi prostuță. Chiar eu i-am trimis mamei fișierul. Eram îngrozită. Ea probabil a văzut cum s-a golit fața mea de Picasso și a început să râdă.

— O să te șteargă! am zis.

— Dacă o va face, o să fie un argument pentru punctul meu de vedere. Puse o mână consolatoare pe umărul meu: îmi pare rău dacă asta va însemna să lipsesc de la întruparea ta.

Când Anna-Lee a venit ca o furtună – nu peste mult timp – Janis a transmis întreaga confruntare printr-o conexiune unidirecțională

întregului cadru. Am putut să urmărim, dar nu și să participăm. Nu avea nevoie de sfaturile noastre, așa cum nu avea nici de ale mamei sale.

— Ești un monstru! tună Anna-Lee. Împrăștii calomnii! Ai trădat cel mai înalt adevăr!

— Am *spus* adevărul! Iar tu *știi* că ăsta e adevărul, altfel nu ai fi înnebunit așa acum.

Anna-Lee înțepeni.

— Sunt Soldat Permanent al Celor Cinci Principii. Cunosc adevărul și îmi cunosc datoria.

— Când spui asta îmi dovedești punctul de vedere.

— O să-ți retragi teza și o să-ți ceri scuze Comitetului pentru că i-ai dat un document atât de urât.

Anna-Lee nu-și dăduse seama că documentul nu mai putea fi recuperat, că Janis îl dăduse tuturor cunoscuților. Janis râse.

— Nici vorbă, mamă, zise.

Anna-Lee își pierdu controlul. Ridică pumnii și țipă:

— Îmi cunosc datoria! N-o să permit ca o asemenea calomnie să fie văzută de nimeni! Arătă cu degetul spre Janis: Ai trei zile s-o retragi!

Janis pufni disprețuitor.

— Altfel ce?

— Altfel eu voi decide că ești incorigibilă și-ți

voi șterge tot programul. Janis râse.

— Dă-i drumul, mamă. Fă-o *acum.* Nimic nu face o idee nouă să se răspândească mai bine decât martiriul. Își desfăcu cele patru brațe: Fă-o, mamă. *Urăsc* viața în iadul ăsta. Sunt gata.

Voi fi cucerit; nu voi capitula. Da, doctore Sam. Exact.

— Ai trei zile, rosti Anna-Lee, cu glas sec și amenințător, apoi imaginea ei virtuală se stinse.

Janis se uită la spațiul în care stătuse mama ei, apoi un rânjet prostesc i se întinse pe față. Reveni la avatarul ca un băț cu părul roșu și începu un mic dans prin aer, mișcându-se ca un desen prost animat.

— Hei! cânta ea. Până la urmă merg la petrecerea lui Alison!

Fusesem atât de prinsă de dramă încât uitasem că întruparea mea urma să aibă loc peste două zile.

Dar acum nu avea să mai fie o petrecere. Avea să fie doliu.

„Doctore Sam”, am zis, „trebuie s-o salvez pe Janis”.

Triumful speranței asupra existenței.

„Speranță am”, am spus și apoi m-am mai gândit. „Poate și puțină experiență.”

Ziua Întrupării mele a decurs bine. Am

coborât cu planorul – ca prima dată pe Titan – numai că de data asta am comunicat Turnului de Control să le dea voie prietenilor mei să aterizeze unde dracului voiau. Asta ne-a dat timp să-l inspectăm pe Marele Buddha, un bărbat slab cu un surâs atotștiutor stând cu picioarele încrucișate și cu proeminențe pe cap. Are doi kilometri jumătate înălțime și e înțesat cu masive procesoare cuantice paralele, toate ronțăind cantități imense de date, gândind gândurile profunde potrivite unei inteligențe artificiale construite la o asemenea scară și repetând milioane de sutra, adică scripturile budiștilor, toate la viteza luminii.

Se deplasează cu doi sau trei centimetri pe zi și va ajunge în strâmtoarea de la capătul peninsulei Kra peste multe mii de ani.

După ce am privit figura senină a lui Buddha din câte unghiuri am vrut, ne-am ridicat, am plutit peste kilometri de junglă de un verde strălucitor și am aterizat pe plajă. Și am aterizat pe plajă *toți,* lucru care m-a cam surprins. După aceea ne-am străduit să învățăm surf – și pot să vă spun de la început, simulatoarele de surf sunt *absolut* neadecvate. Cel mai mult am reușit să rezist pe planșă poate douăzeci de secunde.

Eram uluită de senzațiile care se aglomerau în jurul meu. Briza pe pielea mea, mirosurile

mării și ale vegetației, al cărbunilor pe care se gătea mâncarea pentru banchetul nostru. Nisipul fierbinte sub tălpile desculțe. Gustul sărat al oceanului pe buze. Înțepăturile micilor meduze pe picioare și pe brațe și mirosul de iod al fâșiilor groase de alge încurcate în părul meu.

Vreau să spun, *habar n-aveam.* Simulatoarele erau total neadecvate experiențelor de pe Pământ.

Și asta era doar o *parte* a Pământului, o mică fracțiune a mediilor disponibile. Cred că i-am convins pe mulți din cadru că probabil o să-și dorească să se mute pe Pământ imediat ce adună banii și-și găsesc o slujbă serioasă.

După înot și jocuri pe plajă a urmat cina de Ziua Întrupării mele. Senzațiile oferite de mâncare erau prea intense – nu am putut mânca mult. Dacă urma să mănânc mâncare pământeană, aveam nevoie să încep cu ceva cu mult mai blând.

Și iată-mi trupul cu ochi căprui în capul mesei, privind în jos spre membrii Cadrului Destinului Glorios care toastau cu băuturi tropicale, din cele care conțineau umbreluțe de soare.

Mi s-au umezit ochii, cu lacrimi mult mai ude și mai fierbinți decât lacrimile din simulator. Dintr-un motiv oarecare constatarea m-a făcut să plâng și mai mult.

Părinții mei au venit la cină, pentru că de fapt

era pentru prima dată când puteau să mă îmbrățișeze – să mă îmbrățișeze cu adevărat adică, nu într-un simulator. Fuseseră descărcați în niște trupuri care nu prea semănau cu pătrățoasele cu patru brațe pe care le utilizau pe Ceres, dar asta nu conta. Când brațele mele i-au cuprins am început din nou să plâng.

După ce mi-am șters lacrimile ne-am pus echipamentul subacvatic și ne-am dus să înotăm în recif, ceva pur și simplu minunat. Mai multe culori, forme și texturi decât aș fi putut să-mi imaginez vreodată sau să-mi imaginez că se pot reda într-o operă de artă.

O operă de artă care reprezintă totul, dar nu selectează nimic, nu este artă, ci mai degrabă prefăcătorie și recitare.

Ooo. Ai dreptate. Mulțumesc, doctore Sam.

După excursia în recif am făcut o vizită la una dintre așezările subacvatice locuite de oameni adaptați la respirația sub apă. Problema a fost că noi trebuia să ne păstrăm echipamentul subacvatic și niciunul dintre noi nu era prea priceput la limbajul fluid prin semne pe care îl foloseau toți drept mijloc de comunicare preferat.

Apoi ne-am ridicat din ocean, ne-am uscat și am avut o ultimă rundă de îmbrățișări înainte de a fi încărcați în habitatele noastre obișnuite. Lui Janis i-am oferit o îmbrățișare

deosebit de puternică și i-am șoptit la ureche:

— Ai grijă de tine.

— Cine? a rânjit ea. *Eu?*

După aceea micul trup cu păr castaniu a fost lăsat în urmă, arătând foarte singur, în timp ce toți ceilalți își puneau electrozii și se întorceau înapoi pe lumile lor obișnuite și foarte îndepărtate.

Imediat ce am ajuns pe Ceres, am trântit un avatar al meu în apartamentul părinților mei. S-au uitat la mine ca și cum aș fi fost o fantomă.

— Ce cauți *tu* aici? a reușit să rostească mama.

— Urăsc să vă spun asta, am zis, dar cred că va trebui să angajați un avocat.

A fost surprinzător de ușor, zău așa. Amintiți-vă că eu lucram cu Dane, care era tehnician de comunicații și însărcinat cu descărcarea tuturor micilor creiere artificiale pe Pământ. Și mai amintiți-vă că eu m-am specializat în interoperabilitatea sistemelor, ceea ce implică faptul că m-am specializat, de asemenea, și în neoperabilitatea sistemelor.

A fost foarte ușor să aranjez ca vreo câteva inteligențe artificiale s-o ia razna în sistemul lui Dane exact când se lucra la încărcarea noastră. Și asta i-a distras atât de mult atenția încât a fost de acord când eu i-am propus să fac treaba în locul lui.

Odată ce am avut acces, nu a durat decât o clipă să inversez câteva numere de serie.

Rezultatul a fost că Janis a fost descărcată în trupul meu cu păr castaniu și a primit toate urările, și mi-a îmbrățișat părinții cu brațele *mele.* Și ea se află acum pe Pământ, întrupată, cu tot setul de drepturi și în siguranță față de Anna-Lee.

Aș vrea să pot spune asta și despre mine.

Anna-Lee nu putea să mă omoare – desigur – întrucât nu îi aparțin. Dar îi poate da în judecată pe părinții mei, care din punctul ei de vedere au permis ca un soft care le aparține *lor* să o împiedice să se răzbune pe un soft care îi aparține *ei.*

Și bineînțeles că pe Anna-Lee a apucat-o nebunia în secunda în care a aflat – adică mai mult sau mai puțin imediat, întrucât Janis i-a trimis un scurt mesaj radio batjocoritor după ce a dat pe gât a patra sau a cincea băutură de sărbătoare cu umbreluță.

Janis mi-a trimis și mie un mesaj.

„Puteai măcar să-mi fi făcut părul roșu”.

Părul *meu.* Uneori, mă întreb de ce mă mai ostenesc.

Un neașteptat efect colateral al întâmplării a fost faptul că am devenit toți faimoși. S-a dovedit că din punct de vedere legal situația era fără precedent, implicând o mulțime de interese umane și de personaje pline de

culoare. Janis a devenit o celebritate în mass-media, la fel ca și mine, la fel ca și Anna-Lee.

Celebritatea nu a adus nimic bun pentru Anna-Lee. Întreaga ei structură mentală era prea rigidă ca să facă față genului de interogatorii și de cercetări amănunțite cu care trebuie să se confrunte o figură publică. Imediat ce s-a văzut provocată și-a pierdut controlul. În fața unuia dintre cei mai importanți moderatori media m-a numit într-un fel pe care tu, doctore Sam, nu ai dori să-l repet.

Indiferent de posibilitățile cazului ei legal, imaginea lui Anna-Lee țipând că eu am privat-o de dreptul ei inalienabil de a-și ucide fiica a împiedicat-o să-și câștige prea mulți prieteni. În cele din urmă, oamenii Celor Cinci Principii și-au dat seama că nu aduce niciun bine cauzei lor, iar un purtător de cuvânt al Mișcării a înlocuit-o, spunând cât mai puțin posibil.

A dat și Janis câteva declarații, dar nici pe departe atât de multe cât i-ar fi plăcut, pentru că se afla în arest la domiciliu pentru sosirea pe Pământ fără viză și fără să plătească taxa de imigrare. Polițiștii au apărut când ea dormea încercând să-și alunge mahmureala după băuturile cu umbrele. Probabil e un noroc că nu i sa oferit oportunitatea să vorbească mult, pentru că, dacă ar fi început cu declamațiile ei, și-ar fi uzat celebritatea la fel

de repede ca Anna-Lee.

Janis a fost programată pentru a fi deportată înapoi pe Ceres, însă transportarea unui om întrupat este mult mai dificilă decât transmisia unei simulări prin laser, iar ea a trebuit să aștepte o navă care să poată transporta pasageri, adică luni întregi.

S-a oferit să piloteze chiar ea nava, dacă tot fusese pregătită pentru asta, dar oferta a fost refuzată.

Teza sa a fost citită de mulți oameni care altfel nu ar fi auzit de ea. Milioane de inși au discutat-o, fie că o citiseră, fie că nu. Unii spuneau că Janis avea dreptate, alții că Janis avea dreptate în cea mai mare parte, dar exagera. Mai erau și unii care considerau că problema nu exista în realitate, ci doar în statistici.

Alții considerau că problema ține în totalitate de programare, că sistemul ar funcționa dacă simulările ar fi făcute mai apropiate de realitate. Trebuie să îi contrazic, pentru că eu cred că simulările *sunt* aproape de realitate, dar numai pentru anumiți oameni.

Problema este că ființele umane percep realitatea în moduri ușor diferite, chiar dacă se întâmplă ca ele să fie programe. Un programator poate face tot posibilul ca să creeze o realitate artificială care să imite exact felul în care percepe el realitatea, numai că ea

nu este exact la fel pentru o altă persoană, ci doar o aproximare. Ca și cum ai încerca să potrivești mâinile tuturor în mănuși de aceeași mărime.

În cele din urmă, cineva de la Universitatea din Adelaide a citit lucrarea și i-a oferit lui Janis o catedră în departamentul de sociologie. Ea a acceptat și a scăpat din arestul la domiciliu.

Biata Australia, m-am gândit.

Eu am stat destul de mult pe video. Am folosit avatarul meu de fetiță și am clipit mult din ochii mei mari. Purtam încă albastru, doliu după Fritz.

De ce, am fost întrebată, trecusem la acțiune ca s-o salvez pe Janis?

— Pentru că noi suntem un cadru, și asta presupune să avem grijă unul de altul.

Ce cred despre Anna-Lee?

— Nu văd de ce se mai plânge. Am avut grijă ca Janis *să nu mai fie problema ei.*

Ceea ce am făcut eu nu se cheamă furt?

— Să eliberezi un sclav nu înseamnă furt.

Și așa mai departe. Același tip de rutină pe care o practicasem cu părinții mei în toți acești ani, și exercițiul își spunea cuvântul. Cadre întregi – sute – au semnat petiții cerând anularea cazului. Mulți adulți au făcut la fel.

Sper să ajute, însă se presupune că judecătorul care decide cazul nu este influențat de opinia publică, ci numai de lege.

Și toată lumea uită că părinții mei sunt cei care vor trece prin proces, nu eu, acuzați că au permis softului lor să fure softul lui Anna-Lee. Și desigur eu, în consecință ei, sunt absolut vinovată, așadar părinții mei cu siguranță vor fi amendați, pierzând atât bani, cât și Puncte Cetățenești.

Îmi pare rău pentru asta, dar părinții mei se pare că nu regretă.

Modul cum va decide judecătorul ce valoare are un soft furat pe care proprietarul său intenționa clar să-l distrugă va fi ceva interesant, indiferent de rezultat.

Nu știu dacă eu voi mai pune vreodată piciorul pe Pământ. Nu-mi pot ocupa locul din Pisa pentru că nu sunt întrupată și nu știu dacă ei îmi vor face din nou oferta.

Și, indiferent ce se va întâmpla, Fritz tot șters rămâne. Iar eu port încă albastru.

Nu mai am slujba mea externă. Dane nu vrea să-mi mai vorbească pentru că superiorul lui l-a mustrat și e suspectat că mi-ar fi fost complice. Și chiar și cei care sunt de partea mea nu-mi vor da voie să mă mai joc pe computerele lor.

Chiar dacă aș obține o slujbă pe undeva, nu pot fi întrupată până când tribunalul încheie cazul.

Se pare că singura persoană care a scăpat nepedepsită e Janis. Ceea ce e normal.

În momentul de față, problema mea principală este plictiseala. Mi-am petrecut paisprezece ani într-un program rigid, făcut să-mi umple orele cu activități intelectuale și folositoare, iar acum s-a terminat.

Și nu mă pot apuca de vreo activitate nefolositoare decât dacă obțin întruparea undeva.

Fiecare om este sau speră să fie un leneș.

Mulțumesc, doctore Sam.

Am ales să-mi umplu timpul făcând tablouri. Poate reușesc să le vând, și asta o să mă ajute să-mi plătesc taxele pentru Pământ.

Le-am numit seria „doctor Johnson”. Sam Johnson pe Marte. Sam Johnson vizitează Neptun. Sam Johnson examinând Ghețarul Tomasko. Sam Johnson printre asteroizi.

Mai am multe idei pe aceeași linie.

Doctore Sam, am încredere că vei fi de acord.

Greg van Eekhout - Cât de departe poți merge

Greg van Eekhout a publicat în revistele: *Asimov’s Science Fiction, The Magazine of Fantasy Science Fiction, Strange Horizons, Polyphony, Flytrap, Say... Ideomancer, Starlight* și altele. Multe dintre povestirile apărute în revistele de mai sus au fost adunate în primul său volum, *Show and Tell and Other Stories;* în 2009, i-a apărut și primul roman, *Norse Code.* Când nu scrie, Van Eekhout predă inginerie pedagogică și tehnologie educativă în suburbiile din Phoenix, Arizona.

În povestirea de mai sus, cu titlu bine ales, pornim într-o aventură în tovărășia unui bărbat hotărât, care explorează cât de departe se poate o lume viitoare, stranie și limitată, iar dacă asta nu e prea departe în ziua de azi, nu înseamnă că bărbatul nu are de luptat cu nenumărate pericole și obstacole pe drumul său, nici că nu va întâlni o seamă de miracole.

*****

Nu m-am dus la școală din cauza alergiei la stimulii nervoși, dar asta nu înseamnă că eram prost, ci că pur și simplu aveam o grămadă de timp la dispoziție. De cele mai multe ori ieșeam cu Beeman, scotoceam peste tot în Ex-

Town și făceam negoț cu metal, resturi electronice și orice altceva, pentru mâncare, produse și servicii. Eram niște bișnițari destoinici.

Beeman era robot, dar pe mine nu mă deranja prea mult, pentru că nu mai avea piele pe față, i se vedeau obrajii de plastic și auzeai cum îi bâzâie ochii când se mișcă. De-asta era în regulă, nu pretindea că e om sau altceva. Nu încerca să se prefacă.

Treceam în revistă prada zilei în după-amiaza când am simțit prima oară mirosul Depărtării. Contururile cenușii ale turnurilor din centru se stingeau pe cer ca niște stafii bolnave, iar deasupra capetelor noastre se tânguiau avertizoarele poliției, invizibile în ceață. Beeman și cu mine stăteam proptiți cu spatele de un zid de beton fărâmicios. La picioarele mele erau o conservă cu supă de mazăre, expirată nu demult, două baterii de nouă volți, un colac de cablu de rețea și două tije din oțel inoxidabil, care puteau fi folosite ca bețigașe.

— Astea or să treacă iute ca pâinea caldă, zise Beeman. Începea și termina cuvintele cu un declic discret, care aș fi vrut să dispară. Nu-l auzisem dintotdeauna, dar mi-am zis că avea vreo defecțiune la cutia vocală.

— În afară de supă, am spus. O duc mamei acasă.

— Mama ta e grasă și mănâncă prea mult.

— Închide grilajul!

L-am pocnit în cap cu conserva de supă, dar nu destul de tare încât să-i las urme. Beeman nu voia să fie răutăcios. Avea doar niște linii de cod greșite.

Tocmai mă pregăteam să-i explic că mama nu mănâncă prea mult, dar hrana pe care o primește la muncă, la fabrica de pantofi, conține prea multă grăsime și carbohidrați. Nu știam cum să-i explic lui Beeman ce sunt ăia carbohidrați. Ca o baterie cu prea multă zeamă, care nici măcar nu e bună? Atunci am simțit o briză, nu fierbinte și lipicioasă ca vântul obișnuit din Ex-Town, ci rece, ca atunci când deschizi frigiderul, stranie și sărată.

— Ce dracu-i asta? am întrebat.

Beeman își activă olfactivele – noi bănuiam că poate fusese servitor la bucătărie înainte de a-și pierde fața și de-a ajunge așa – iar eu am tăcut și l-am lăsat să analizeze. După o vreme, îmi spuse:

— O să-ți arăt.

Își ridică tricoul, pe care-l purta nu ca să se pretindă om, ci ca să nu-i intre praf în fisurile din tors, și afișă o imagine din biblioteca lui media pe monitorul LED de deasupra clapei sfârcului stâng. Am văzut o câmpie albastră întinsă, asemenea cerului într-o zi frumoasă, numai că era lichidă și rostogolea spumă albă. Păsări albe, curate se scufundau în ea. Părea o

altă lume, pustie, fără grămezi de gunoaie, fără ceață înecăcioasă, fără betoane sparte sau munți de construcții topite. Pașnică, se întindea până la orizontul limpede.
— E marea, rosti Beeman. Simțim mirosul mării.

N-a ținut prea mult. Vântul necunoscut se stinse și Ex-Town mirosi din nou ca Ex-Town, iar eu am simțit o durere bizară, de parcă aș fi fost prădat. Voiam să mai simt marea și i-am spus lui Beeman că mi-ar fi plăcut să putem merge la ocean. El ridică din umeri și spuse:
— De ce nu?
Existau nenumărate motive pentru care nu puteam merge, dar l-am lăsat să vorbească. Spunea că ne-am putea bălăci în apă. Am putea căuta scoici. Am putea pune capcane pentru raci, aprinde un foc din lemne plutitoare și găti racii pe el. Am putea chiar să pescuim.
— A pescui, începu el, înseamnă a...
— Știu ce-i pescuitul.
Dacă n-am fost la școală, nu înseamnă că nu știu nimic. Am trecut prin toate programele și am citit, deci știu că a pescui înseamnă a încerca să omori peștii amăgindu-i cu mâncare, dar nu e mâncare adevărată, ci un cârlig ucigaș, iar când peștele mușcă din el îl scoți din mediul lui și din cauza asta moare.

I-am zis că sunt de acord, dar mai întâi trebuie să trec pe-acasă și să iau niște provizii. Ăsta era felul meu de a-l păcăli pe Beeman. N-aveam de gând să merg nicăieri, în niciun caz pe vreo plajă care putea la fel de bine să fie pe Lună.

Dar nu i-am spus-o în față, pentru că, odată creierul blocat într-o buclă, devenea tare enervant. Ca atunci când mi-a spus că mergem să omorâm dragoni. Avea niște povești în memorie și uneori ieșeau la suprafață și el le lua drept adevărate, așa că o săptămână întreagă n-am reușit să facem nimic fără ca el să-mi spună să fiu atent la dragoni, cum să procedăm dacă dăm peste unul sau că dragonii sunt așa și pe dincolo. Nu s-a oprit până n-a atins întâmplător un cablu neizolat, care l-a scuturat și le-a făcut, în sfârșit, să-i tacă fleanca.

Așa că l-am evitat aproape o săptămână. N-a fost deloc distractiv, pentru că, fără Beeman, n-am găsit nicio scuză ca să nu stau prea mult acasă.

Mama, când nu era la fabrică, legând șireturi la pantofi, zăcea pe canapea, uitându-se la televizor. Se transmiteau întotdeauna imagini cu case arzând, cu palmieri în flăcări, cu văpăi țâșnind din frunze, într-un spectacol electric ambulant, marca Frankenstein.

— Am simțit mirosul mării, i-am strigat de

lângă aragaz, când am deschis conserva cu supă de mazăre pe care o găsisem cu Beeman mai devreme. Supa țâșni cu un *pleosc!* de bulbuci furioși. Am împins-o înapoi cu lingura. Numai un minut, am adăugat, dar a fost un miros foarte plăcut. Am amestecat în lichid, potolind bulbucii. Prietenul meu Beeman zice că știe cum să ajungă acolo, la plajă. Zice că-i frumos. Cred că a locuit acolo înainte să... înainte să se îmbolnăvească și să vină în Ex-Town. Mama știa că am un prieten pe nume Beeman, dar numai atât.

Supa se făcu mai lichidă și părea comestibilă. Când a început să clocotească, am stins focul, am turnat-o într-un bol pentru mama și într-o jumătate de ceașcă pentru mine și am dus-o în camera de zi.

Mama stătea tot cu ochii în televizor. Acum se uita la salonul de urgență dintr-un spital, unde se aduceau oameni plini de sânge. Crainicul spunea că fuseseră atacați de amazoane. Am redus sonorul și i-am pus mamei supa în față, pe o tavă. I-am verificat pulsul și pupilele ca să mă asigur că nu suferise un atac, dar era în regulă. Lucrase un schimb de șaptesprezece ore și se prăbușise din cauza drogului pe care i-l puseseră în băutură ca să reziste. I-am pus mâna pe lingură și a început să mănânce singură.

— Beeman spune că am putea prinde pește

din mare. Zicea că cei argintii sunt buni de mâncat, pentru că au ficat sănătos. De dormit, știe Beeman niște peșteri printre stânci. Am șters stropii de supă verde de la colțul gurii mamei.

În noaptea aceea, am dormit pe acoperișul clădirii noastre. Când a răsărit soarele, m-am dus și-am dat la schimb niște electronice pe niște conserve. Restul zilei l-am petrecut aruncând cu pietre și împungând în joacă aerul cu o bară de metal ascuțită. Am stat afară până s-a întunecat. Când am venit acasă, mama tot pe canapea zăcea, cu fața luminată de lumina canceroasă a televizorului. Nu se mișcase.

— Cred c-o să plec cu Beeman, i-am spus. Vrei să vii și tu? Pe de-o parte, aș fi vrut să spună „Da”, nu voiam s-o las singură. Pe de alta, aș fi vrut să spună „Nu”, avea să fie un drum lung și nu credeam c-o să reziste. În plus, poate că Beeman nu-mi spusese decât aiureli despre plajă, nu pentru că mințea, ci din cauza defecțiunilor și a codului cu erori.

Dar mama n-a scos o vorbă.

M-am dus la pat și am scos din ladă cele mai prețioase rezerve, lucruri păstrate pentru o ocazie când aveam șanse să fac cel mai avantajos schimb sau când voi avea nevoie de ele cu adevărat. Le-am lăsat grămadă pe tejgheaua din bucătărie și am scris un bilet:

Mamă, am plecat cu Beeman. Încercăm să găsim marea. Vinde lucrurile astea, dacă vrei. Mulțumesc pentru mâncare și adăpost, pentru tot. Te iubesc foarte mult. Nu mă aștepta.

M-am întâlnit cu Beeman în scara în care locuia pentru că avea o priză la care ajungea cu un prelungitor. Fără o vorbă, se deconectă, se ridică în picioare, coborî scările și începu să meargă. Am ieșit după el afară, în noaptea sclipitoare.

Aveam un rucsac plin cu napolitane, alune, fulgi de porumb și sticle cu apă. Beeman nu avea cine știe ce bagaj. Doar geanta cu bunuri păstrate, dar nu voia să-mi spună ce căra în ea, doar că vizitase un alchimist care, am înțeles din explicațiile lui, era de fapt un soi de producător de droguri. Drogurile se vindeau foarte bine.

— Chiar știi drumul? l-am întrebat.

— Da.

Am mers pe urmele lăsate de șobolani, pe la marginea grămezilor de gunoaie. Resturi de cauciuc și pietricele de plastic alunecau pe pante, dislocate de rozătoare și de câini. Ochii lui Beeman se mișcau agitați, făcând zeci de fotografii și analizându-le ca să descopere amenințări ca scrântiți, amazoane, porci sau caralii.

— Și putem mânca pește? Și trăi în peșteri?

— Așa ți-am zis.

— Dar cum de-ți amintești lucruri despre mare, dacă nu-ți amintești de altele, de exemplu, cum ai ajuns în Ex-Town sau ce s-a întâmplat cu fața ta? Cum de ții minte drumul, dacă nu ai nicio hartă?

Beeman tăcu un minut, procesând. Cărarea de pietriș alunecos scrâșnea prea tare sub tălpile noastre. Aerul mirosea a gălbui.

— Nu e trecut pe nicio hartă. Adevăratele locuri nu apar niciodată pe hărți.

N-aveam ce replică să-i dau.

— Asta-i *Moby Dick,* spuse.

Am tăcut în continuare. Se auzea doar declicul ochilor lui fotografiind.

— În regulă, rosti el în cele din urmă. Știu cărarea, dar nu și drumul.

M-am oprit în loc. Se opri și el, privindu-mă. Deasupra noastră, cerul era portocaliu. Viețuitoare mărunte fojgăiau prin gunoaie. Vântul cald aducea cu el țipete și gemete. Așa era Ex-Town întotdeauna.

Am închis ochii și mi-am amintit de mirosul pur al mării.

— Hai să mergem mai departe, am spus.

Beeman mă aprobă în tăcere. Dacă ar mai fi avut buze, cred că ar fi zâmbit.

La răsăritul soarelui am ajuns la carieră, un crater puțin adânc, întins pe kilometri întregi, în toate direcțiile. Mașinării cu gâtlejuri

răgușite scormoneau prin dalele de beton și le sortau în containere uriașe în remorcile camioanelor.

— Ocolim? am întrebat.

— Nu. Trecem printre ele.

— Dacă dăm peste muncitori?

— Avem două posibilități. Prima: încercăm să-i mituim cu mâncare și apă.

— Și atunci eu ce mănânc?

— Asta-i o întrebare greșită, spuse Beeman. Mai bine întreabă-te ce-or să mănânce muncitorii dacă ne prind.

— Fug mai repede decât tine, să știi.

— De-asta există a doua posibilitate: să nu ne lăsăm prinși. Pietrișul scârțâi mai departe sub tălpile noastre.

— Încep să-mi amintesc diverse lucruri.

Beeman conducea drumul printr-un labirint de grămezi de moloz. Stropi grași de ploaie îi udau carnea. Ne-am învelit amândoi în folii de plastic, pentru că nu e bine să te plouă, indiferent din ce material ești făcut. În plus, plasticul ascundea fața jupuită, de robot a lui Beeman de grupurile mici de oameni strânși în jurul focurilor. Nu voiam să ne atace cineva și să-i ia ochii lui Beeman ca să-i vândă la fier vechi.

— Îți amintești ceva folositor?

Încuviință, scoțând un mic pârâit din

articulațiile gâtului.
— Lucruri peste care am putea da pe drum. Lucruri de care să ne ferim.
— Asta-i folositor, i-am zis.
Mă conduse cu atenție în jurul unui nor de gaze care îmbrățișa pământul.
— Terenurile dintre Ex-Town și locurile bune sunt nelocuite. Nu respectă regulile din nicio parte. Ar putea întâlni ronini – cavaleri fără stăpân.
Cuvintele acestea nu însemnau prea mult pentru mine, dar apoi Beeman mia explicat că erau ca niște amazoane fără regină și am înțeles.
— Nu sunt decât frânturi de memorie. Știu că le-am mai văzut înainte, poate prima oară când am venit spre Ex-Town.
— Deci nu cunoști niciun truc împotriva lor? Țiui și păcăni vreme îndelungată.
— Poate c-ar trebui să te întorci, mă sfătui el.
Știam că Beeman nu are sentimente. Nu avea decât comportamente. Și ce dacă? Mama avea sentimente, dar erau atât de înăbușite de traiul ei, de pus șireturi la pantofi și de drog, încât nici nu le mai observai. Dacă comportamentele programate te determinau să te porți ca un prieten, să faci ceea ce face un prieten, nu era asta la fel de bine ca a avea sentimente? Beeman era prietenul meu și nu simțeam nevoia să fie altfel.

Cred că există ceva înăuntrul nostru – în mulți dintre noi, în orice caz – care ne spune să plecăm, să găsim locuri îndepărtate, să căutăm aventura, ca în poveștile fragmentate ale lui Beeman. Dar ce se întâmplă dacă nu ai unde să mergi? Dacă sunt toate la fel, indiferent în ce direcție pornești? Cred că din cauza asta ajung oamenii ca mama. Parcă ar avea o pasăre în ei, dar nu poate zbura, așa că nu face decât să se izbească de pereții inimii până când își frânge oasele.

Poate că marea lui Beeman nu era mai reală decât dragonii și cavalerii lui.

Nu contează. Nu voiam să mor din cauza oaselor frânte.

Am simțit vibrația înainte de a auzi ceva: o zguduitură sub tălpi și un fior de greață în stomac. Apoi bâzâitul, profund și grav și *puternic.* O lumină albastră tremură în beznă, fire de praf se ridicară în fața noastră. Conturul vag al unei cupole țepoase apăru deasupra culmii, lăsând în urmă un vârtej de gaze. Ridică niște aripi ca niște cioburi gigantice de sticlă pe cer. Am încercat să înghit, dar limba mi s-a lipit de cerul gurii.

— E un dragon? am îngăimat.

— Un robot de pază, îmi răspunse Beeman cu un declic. Supraveghează perimetrul de aici. Dar îi putem spune dragon. Sigur că da.

Scrâșnete ruginite îmi zgâriară urechile când

dragonul se rostogoli înainte pe cauciucuri flexibile. „Aripile” se dovediră a fi, de fapt, încărcătoare sparte de baterii solare, iar țepii de pe spate alcătuiau șirul de senzori de comunicație. Nu era un dragon. Dar tot putea scuipa foc. Tunurile pivotante montate în partea din față ne ochiră pe mine și pe Beeman cu punctulețe roșii.

— Ce facem? am șoptit răgușit. Beeman întoarse spre mine fața fără piele.

— Îl omorâm. Vino după mine.

Clătinându-se greoi pe genunchii scârțâitori, fugi la o stivă înaltă de plăci din beton acoperite cu gunoaie. Mișcarea atrase atenția robotului și, în timp ce alergam în spatele lui Beeman, salva de gloanțe ridică bulgări de noroi la călcâiele mele. Gâfâind, m-am aruncat la pământ și m-am strâns ghem. Gloanțele mușcară din blocurile de ciment. Robotul urlă și bubui mai aproape de noi.

— Nu-ți fie frică, îmi spuse Beeman, cu glas tare, dar tot calm.

— O să murim! i-am strigat. Nu-mi zici tu mie cât să-mi fie de frică!

— Nu, nu e bine. Dacă ți-e prea frică, n-o să poți ținti cu asta. Trebui să vorbească și mai tare când se intensifică salva.

Bucăți mici de beton îmi căzură pe încheieturile degetelor.

— Deschide ochii, îmi spuse Beeman. O să te

fac ucigaș de dragoni.

I-am simțit degetele din plastic rece îndepărtându-mi cu forța mâinile de pe cap. Nu m-am putut opune. Nu avea forța unui luptător, dar tot era mai zdravăn decât mine.

— Ține, îmi zise, punându-mi în mână un obiect în formă de măr, dintr-un material greu, învelit în hârtie creponată maro. Din vârf ieșea un fir ondulat, tare.

— Asta e o… grenadă?

— Asta mi-a dat alchimistul. Eu o aprind, tu o arunci.

Își activă aprinzătorul din degetul mare – util la aprinsul lumânărilor în restaurante, îmi zisese el – și se aplecă spre grenadă.

— Stai! De ce trebuie s-o arunc *eu?*

— Pe mine mă ține ceva în articulația umărului. Aș putea rata. Ar putea rata.

Aș putea să nu dau drumul grenadei și să mă trezesc că-mi explodează în mână.

Am auzit un țiuit pe lângă ureche. Gloanțele străbăteau prin perete.

Ca să fac lucrul ăsta ca lumea, ar trebui să ochesc. Adică să mă ridic în picioare, să-mi înalț capul deasupra peretelui, pe urmă să arunc grenada. Gândul de a mă expune tunurilor robotului îmi înmuie genunchii.

— Nu cred că sunt în stare, am spus, auzindu-mi propria voce tremurând. Dar nu mi-a mai păsat.

Beeman nu se certă cu mine. Împinse degetul mare în față și aprinse grenada. Din fitil țâșniră scântei.

Cred că am țipat. Cred că m-am ridicat și am văzut tunurile robotului îndreptate spre mine și cred că laserele care țінteau îmi străluceau în ochi. Știu doar că nu mai aveam grenada în mână, că ploua cu bucăți strâmbe de blindaj, tije de senzori din aluminiu și resturi de cauciuc și că o bubuitură m-a trântit pe spate. Parcă m-ar fi pocnit cineva cu o bâtă de baseball peste urechi.

Am zăcut la pământ cu ochii strâns închiși, așteptând să aud din nou răpăitul gloanțelor. Dar, după o vreme, singurul lucru pe care l-am auzit a fost respirația mea. Am deschis ochii. Beeman stătea deasupra mea.

— Acum ești un ucigaș de dragoni, îmi zise și mă ajută să mă ridic.

— Rahat, am exclamat, speriat, ușurat și furios pe Beeman. Și foarte mândru de mine că ucisesem robotul. Am chicotit. Rahat!

Beeman înaintă cu greu printre rămășițele robotului.

— Adu-ți rucsacul, îmi spuse. Piesele de dragon sunt valoroase.

Peste două zile, am ajuns la drum. Mai văzusem drumuri înainte – până și Ex-Town avea drumuri – dar nu ca acesta. Se înălța

deasupra solului pe piloni groși, ca un fel de monument. Vâjâitul constant al traficului semăna cu șuierul vântului amestecat cu vuietul apei. N-a fost nevoie să-mi spună Beeman că era Drumul Suspendat. Se știa de el în Ex-Town. Nu crezusem că o să-l văd vreodată. Doar ascultând traficul, am trăit senzația de viteză, de mișcare a oamenilor care merg undeva, care au unde să meargă.

Am încercat să ajungem la drum. Am zărit un gard înalt, cu colaci de sârmă ghimpată deasupra, care se învârteau atât de repede, încât nici nu se mai distingeau bine. De partea cealaltă, se vedeau cadavrele ciopârțite ale celor care încercaseră să se cațere pe gard. Deci asta nu era o soluție.

— Nu se trece peste Drumul Suspendat, declară Beeman. Se trece pe sub el.

Ne-am plimbat de-a lungul lui kilometri la rând. Camera lui Beeman scotea într-una declicuri, dar el nu voia să-mi spună ce anume căuta. L-am urmat și când s-a abătut de la drum și a luat-o spre niște dune de praf din depărtare. În cele din urmă, s-a oprit în fața unei trape de metal pe jumătate îngropate în praf. L-am ajutat să curețe suprafața denivelată și, din câteva smucituri, am deschis-o. O scară ruginită ducea în beznă.

— Nu se poate, am spus. E prea ușor.

— Așteaptă să ajungem jos, mă sfătui

Beeman. Atunci să vedem cât de ușor e.

Mergeam pe sub drum. O strălucire verzuie, vrăjită, care venea din plafon ne dădea suficientă lumină ca să vedem la câțiva metri în față, dar nu mai departe. Traficul de deasupra se auzea intens și greoi, atât de tare, încât se zguduia podeaua.

— Dacă pe aici se ajunge în părțile mai de seamă ale orașului, n-ar trebui să fie puși paznici?

Mergeam de ceva vreme și nu întâlniserăm decât șopârle cu burta umflată și ochi palizi, lucioși.

Beeman trosni din gât, rostind jumătăți de cuvinte, de parcă nu era sigur ce voia să spună.

— Sunt paznici, rosti într-un sfârșit. Dar nu s-au arătat încă. Atunci am început să aud voci. Pluteau și se răsuceau în aer ca bulele de săpun, rostind cuvinte pe care nu le înțelegeam.

— Alchimistul ți-a dat și alte grenade? l-am întrebat. Dar Beeman nu scoase decât un declic din gât.

După un timp, vocile începură să pară mai răgușite, mai groase, ca de femei bătrâne. M-au speriat, dar m-au făcut și să-mi fie dor de mama. M-am întrebat dacă se ridicase de pe canapea. Îi lăsasem destule lucruri pe care să

le dea la schimb ca să aibă de mâncare câteva săptămâni, așa că, dacă ar sta și acum acolo, murind de foame, aș fi foc de supărat.

— N-ar fi trebuit s-o părăsesc, am rostit.

— Vocile sunt de vină. Scormonesc după temerile și durerile tale.

— Și ce dacă? Tot n-ar fi trebuit s-o părăsesc.

— Odată lansat, glonțul nu-și mai schimbă traiectoria. M-am gândit la vorbele lui o vreme, în timp ce vocile se încolăceau în jurul nostru ca niște cabluri detectoare.

— Dar m-am lansat singur din tun.

— Și e cel mai bun lucru pe care l-ai făcut. Așa n-o să ajungi ca restul. Orice s-ar întâmpla, ai făcut ceva în viața ta. Sau măcar ai încercat. Nici nu contează ce-ai făcut, doar că ai făcut.

Mi-am zis că spusese ceva foarte frumos. Pe mine nu mă interesau cuvintele frumoase.

— Nu vreau să moară mama de foame, am zis.

— N-o să moară de foame. Efectele drogului nu țin mai mult de două schimburi. O să se trezească, o să-ți vadă biletul și grămada de provizii. Pe lângă asta, e grasă.

— Da, am spus. Cred că-i în regulă.

Beeman scoase un declic mai sonor. La câțiva metri în fața noastră stăteau trei siluete. Purtau numai fuste din iarbă, nu și bluze, arătându-și carnea albăstruie a burților

umflate și sânii întinși, turtiți. Erau tatuate sau pictate pe tot corpul, una cu ochi, alta cu urechi, alta cu guri și limbi.

Beeman se înclină cam țeapăn.

— Respectele noastre, vrăjitoare ale drumului.

Cea tatuată cu urechi se răsuci puțin și se aplecă spre noi. Apoi cea cu ochi făcu un pas către noi, respirând în așa fel încât i se bulbucau ochii.

— Ați făcut o greșeală, vorbi vrăjitoarea tatuată cu limbi. Nu suntem vrăjitoarele drumului. Fetele alea erau niște fraiere. Au pierit. Ele ți-au luat pielea, omule de plastic?

— Dacă ele au fost, răspunse Beeman, atunci mi-au luat și amintirea. Cred că am mai trecut pe-aici, dar nu sunt sigur. Niciodată nu sunt sigur. Cine sunteți dumneavoastră, doamnelor?

— Suntem mai rele. Cerem un preț mai mare, noi, vrăjitoarele celor rătăciți.

— Dar noi nu ne-am rătăcit, am protestat eu. Mergem la mare. I-am simțit mirosul. O să scoatem peștii din mediul lor și-o să-i mâncăm.

Femeia decorată cu limbi râse scurt, iar ecoul râsetului ei răsună din pereții tunelului, ca și cum nu trei, ci mai multe vrăjitoare ar fi râs deodată.

— Unul dintre voi, poate. Dar nu amândoi.

— Păi, Beeman nu mănâncă, am remarcat eu. Mi se părea un lucru evident.

Însă prietenul meu scoase un declic:

— Nu la asta se referă.

— Întrebarea este, spuse vrăjitoarea tatuată cu limbi, care dintre voi? Amândoi veți trece de noi, dar numai unul va merge mai departe. Asta e taxa noastră.

M-am prins. Unul dintre noi trebuia să moară ca să poată merge mai departe celălalt. Am făcut multe trocuri în Ex-Town, știam ce înseamnă un schimb. Ne cereau o viață.

— Ar fi trebuit să venim cu un grup mai mare, le-am spus.

Încă un declic de la Beeman.

— Hai, i-am zis, trăgându-l de braț. O să găsim alt drum. Dar Beeman nu se clinti. Iar când totuși se mișcă, o făcu atât de repede, încât nu l-am putut opri. Își ridică tricoul, deschise trapa de acces din mijlocul pieptului și-și scoase sursa de alimentare. Nu era decât o cutie mică și neagră, cu câteva cabluri suspendate. O lăsă să cadă, apoi se prăbuși în genunchi. Dacă plasticul tare s-ar putea dezumfla, ar arăta ca el.

Beeman era un mare idiot. I-am ridicat sursa și am suflat mizeria de pe ea, ca s-o pun la loc fără să-l defectez mai tare. Însă dintre umbre se iviră mâini agitate. Poate erau păianjeni, raci sau clești industriali. Mie mi se păreau mâini. Am țipat când mi s-au încolăcit pe picioare și pe brațe, m-am zvârcolit și am

scuipat, dar n-am lăsat din mână sursa. Numai când degetele lor le-au deschis cu forța pe ale mele au reușit să-mi smulgă viața lui Beeman.

Au fugit cu trofeul și s-au risipit. Le-am urmărit, dar nu mi-am dat seama care dintre ele avea sursa de alimentare. Am alergat în cerc, am înjurat și-am țipat, până când nu le-am mai văzut pe întuneric.

— La naiba, Beeman! Am vrut să-l pocnesc cu piciorul. Fir-ai să fii!

Avea o mică baterie de rezervă. Nu-l ajuta decât ca să-i meargă ceasul și să nu se inițializeze total când sursa era pusă la încărcat. Cred că numai datorită ei nu i s-au înnegrit ochii imediat. Numai datorită ei a reușit să-mi spună, înainte de a scoase un ultim declic:

— Du-te undeva. Fă ceva.

Am ridicat privirea spre vrăjitoare. Poate reușeam să negociez cu ele. Dar dispăruseră. Se făcuseră nevăzute odată cu mâinile hoațe.

Am încercat să-l ridic pe Beeman, dar era greu al naibii. Atunci l-am târât, învelișul lui de plastic frecându-se de roci și moloz. Avansam încet, știam că nu aveam nicio speranță, pentru că fuseserăm nevoiți să coborâm o scară ca să ajungem acolo, deci trebuia s-o urcăm ca să ieșim, iar eu nu știam cum să mă descurc și cu mine, și cu el.

Mi-a luat ceva timp să ajung la scară, dar s-a

dovedit că avusesem dreptate.

L-am ascuns pe Beeman sub pietre. Nu resturi, ci pietre curate, cele mai curate pe care le-am găsit. Le-am așezat peste el ca să-i fac un mormânt. Cu o șurubelniță, am scrijelit litera B pe cea mai mare, dar am așezat-o cu partea însemnată în jos, nu voiam să știe nimeni că acolo, dedesubt, se găsea ceva foarte important.

Pe urmă am făcut ce-mi spusese Beeman. Am plecat de acolo mai iute ca săgeata.

Se înșelase. Nisipul plajei era alb ca oasele. În el străluceau cioburi de sticlă și tot soiul de recipiente și conserve marcate cu cercuri, triunghiuri, linii, valuri, cranii cu oase încrucișate și multe dintre ele curgeau. Dar am văzut și nenumărate alte obiecte, resturi demne de colecționat, unele în stare mai bună decât cele pe care le găseam în Ex-Town. Așa că am făcut ce mă pricepeam mai bine. Am scormonit printre ele.

Oamenii locuiau în tabere, în cocioabe și gropi sub grămezi de bolovani. Am învățat cu cine să fac trocuri și pe cine să evit și, după vreo două săptămâni, pe plajă nu mai exista nimic care să mă izgonească de pe ea.

Marea de culoare verde închis se întindea până unde cerul părea că se reazemă de pământ. Era mereu agitată, scânteia, se lățea, se izbea de țărm în valuri înspumate. Uneori

mă târam de sub bolovani și mă culcam pe burtă, privind adâncul apei. Pe sub ochii mei țâșneau spectre argintii și, cu toate că-mi confecționasem o suliță în toată legea, m-am hotărât să nu scot peștii din mediul lor. Aveam să-i scot numai dacă mi se făcea foarte foame.

Am mâncat totuși niște raci găsiți pe nisip, pentru că am considerat că meritau să fie mâncați. Îmi aminteam de mâinile vrăjitoarelor.

În fiecare seară, soarele apunea, uriaș și jos, deasupra apei. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată, poate cel mai frumos din lume.

N-am stat pe loc.

A trecut destul ca să pierd noțiunea timpului, așa că nu știu de când locuiam pe plajă când am descoperit orașul din apă. Era o zi senină, nu răzbătusem cu privirea niciodată mai departe, și am zărit turnurile sclipitoare la orizont. Părea un oraș din sticlă portocalie, colorat ca soarele la apus. Poate că de el își amintea Beeman când îmi vorbea despre mare.

Nu știam să înot, dar poate reușeam să navighez până acolo. Tocmai adunam bucăți de lemn și plastic aduse de apă și alte obiecte care credeam că-mi vor fi folositoare la construirea unei plute, când am dat peste o cutie neagră, pe jumătate îngropată în nisip.

Am știut ce era înainte de-a o scoate complet afară.

Am cântărit-o în palmă și am scuturat nisipul de pe conectori.

La urma urmei, Beeman nu era îndrumătorul meu spiritual, niciun vrăjitor care mă trăgea după el încoace și încolo, într-o aventură cavalerească. Era un robot cu creierul spart, iar eu nu știam sigur de ce mă convinsese să plec în călătorie cu el, nici de ce se sacrificase ca s-o duc la capăt. Nu găseai logica decât dacă țineai cont că avea defecțiuni și un cod cu erori. Sau că eram prieteni.

În fața mea, orașul de aur scânteia la suprafața apei. În spatele meu, departe, Beeman, sau ce mai rămăsese din el, zăcea mort pe drumul de sub celălalt drum.

Am așteptat să apună soarele din nou și am părăsit plaja, cu speranța că inima din mâna mea era una bună.

Robert Reed - Muntele cel bun

Robert Reed și-a vândut prima povestire în 1986 și a ajuns repede colaborator frecvent al revistelor *The Magazine of Fantasy and Science Fiction* și *Asimov's Science Fiction,* dar a publicat multe povestiri și în *Science Fiction Age, Universe, New Destinies, Tomorrow, Synergy, Starlight* și în alte publicații. Reed se numără printre cei mai prolifici scriitori tineri de astăzi, mai ales de proză scurtă, concurat serios numai de autori ca Stephen Baxter și Brian Stableford. Și, tot ca Baxter și Stableford, reușește să mențină un standard de calitate foarte înalt, rămânând, în același timp, prolific, performanță deloc ușor de realizat. Povestirile lui Reed, ca: *Sister Alice, Brother Perfect, Decency, Savior, The Remoras, Chrysalis, Whiptail, The Utility Man, Marrow, Birth Day, Blind, The Toad of Heaven, Stride, The Shape of Everything, Guest of Honor, Waging Good* și *Killing the Morrow,* alături de cel puțin încă șase de același calibru, se numără printre cele mai bune texte scrise în anii 1980 și 1990. În anul 2007, a fost distins cu premiul Hugo pentru nuvela *A Billion Eves.* Multe dintre povestirile sale de elită au fost adunate în prima sa colecție, *The Dragons of Springplace.* La fel de prolific e și Reed

romancierul, scriind zece romane de la sfârșitul anilor ’80: *The Leeshore, The Hormone Jungle, Black Milk, The Remarkables, Down the Bright Way, Beyond the Veil of Stars, An Exaltation of Larks, Beneath the Gated Sky, Marrow* și *Sister Alice.* Cele mai recente volume ale sale sunt două nuvele în format chapbook, *Mere* și *Flavors of My Genius,* colecția de povestiri *The Cuckoo’s Boys* și romanul *The Well of Stars.* Reed locuiește cu familia în Lincoln, Nebraska.

Reed a vizitat viitorul îndepărtat în povestirile lui cu *Sister Alice* și în suita de texte despre Marea Navă, precum și în *Whiptail și Marrow,* dar în proza de mai jos ne duce mai departe decât a făcut-o altădată, într-o lume ale cărei origini se pierd în labirintul timpului, o lume în care, așa cum sunt pe cale să afle cei câțiva călători aduși de soartă la un loc, totul urmează să se schimbe, dar nu în bine.

*

Un punct pe o hartă îngălbenită

— Capătul Lumii. Se apropie… Capătul Lumii! Îngrijitorul viermelui era un bătrânel pe nume Brace.

Stând în mijlocul tractului intestinal lung, purta o uniformă cenușiu-închis, peticită, dar meticulos curățată, bocanci cu talpa moale și o

mască de protecție respiratorie la șold. Cu mâinile sale puternice căra o găleată de lemn plină cu o alifie albă și consistentă, mirosind a acru. Avea numele imprimat deasupra buzunarului cămășii, precedat de rangul lui, acela de Meșter. Strigând cu glas gros, Meșterul Brace le explică celor câteva zeci de pasageri:

— Din această gară aveți legături spre Ciocan, Domnul Low și Insula Verde. Dacă destinația dumneavoastră e cumva Capătul Lumii, vă doresc noroc și vă rog să vă adunați bagajele înainte de a urma indicatoarele spre punctele de control de siguranță. Iar dacă intenționați să rămâneți în acest vierme splendid, înseamnă că Stânga-Stângii e următoarea noastră oprire. Iar Portul lui Krauss va fi ultima.

Îngrijitorul avea un zâmbet convingător și un stil calm, manierat. În prezența lui, un observator ignorant ar fi crezut că pe lume nu se petrece nimic rău cu adevărat.

— Dar, dacă plănuiți într-adevăr să rămâneți cu mine, continuă Brace, tot veți coborî la Capătul Lumii, chiar dacă numai pentru scurtă vreme. Fetița mea trebuie să se odihnească și să mănânce bine și are câteva răni mici care trebuie curățate. Apoi se uită către pasageri făcându-le cu ochiul și începu din nou să meargă, cărându-și găleata grea în sus, spre

stomac, acolo unde erau plasați hominizii. Sau poate că zăbovim oleacă mai multișor, glumi el. Dar nu mă aștept la întârzieri mari și nu trebuie să vă îngrijorați.

Jopale oftă și se propti cu spatele de zidul roz și cald. Nu se îngrijora. Nu pentru că ar fi fost el curajos de felul lui, ci pentru că teama îl încerca de atâta vreme, încât nu prea mai avea loc pentru griji noi. Sau așa părea în clipa aceea. Într-adevăr, de la ultimul lui somn bun Jopale își recăpătase încrederea. În el prindea rădăcini un optimism precaut. Socotind cât de departe ajunsese, constată că lumea se întindea, în cea mai mare parte, în spatele lui și nu și-ar fi furat căciula dacă și-ar fi zis că nu mai avea mult până la Portul lui Krauss.

Jopale reuși chiar să afișeze propriul zâmbet convingător și, privindu-i pe ceilalți pasageri, descoperi o față care părea la fel de optimistă ca el.

O femeie tânără, scundă și aproape drăguță ședea exact în fața lui. Probabil că se urcase la bord în ultima lui perioadă de somn. Poate la Pe-Unde-S-o-Iau, socoti el. Orașul acela străvechi avea o universitate renumită. Posibil să fie o studentă în drum spre casă, acum că fiecare școală era închisă oficial. Avea numai câteva genți micuțe. O carte grea îi stătea în poala delicată. Masca ei arăta de parcă nici nu fusese folosită, iar o lanternă puternică îi

atârna de șoldul celălalt. Purta haine confortabile, puțin cam groase, din lână vopsită în verde, și genunchiere și cotiere din piele rezistentă. Pe sub pătura de călătorie dansau degetele negre și goale de la picioare. Bocancii ei de piele aveau tălpi de cauciuc tare, motiv pentru care nu le purta înăuntrul viermelui. Arăta pregătită de o călătorie lungă prin bezna friguroasă. Dar unde ar putea merge o tânără care mai și zâmbește la gândul acestei perspective?

Exista o singură concluzie logică: Jopale îi surprinse privirea, o salută din cap și-i făcu prietenos cu ochiul.

— Sunteți ca mine, domnișoară? se interesă el. Călătoriți la Portul lui Krauss?

Femeia ezită, privind spre ceilalți pasageri. Apoi scutură din cap:

— Nu sunt. Nu. Jopale crezu că înțelese.

— Dar călătoriți prin Krauss, insistă el. În drum spre altă destinație, poate?

Se gândea la Insulele Noi.

Însă femeia scutură iarăși din cap, oarecum stânjenită, dar și savurând puțin nedumerirea lui.

Nimeni nu mai vorbea în clipa aceea, iar intestinul unui vierme era un loc foarte liniștit. Puteai să tragi ușor cu urechea și să fii auzit ori de câte ori deschideai gura. Trei tineri sugerară, în succesiune rapidă, trei localități,

alegând orășele de pe rutele auxiliare, fiecare sperând, evident, ca destinația femeii să coincidă cu a lui.

— Nu, le spuse ea. Nu. Îmi pare rău, nu.

Și alți pasageri intrară în acest joc prostesc și, spre cinstea ei, femeia își păstră veselia și răbdarea, reacționând imediat la fiecare răspuns greșit. Apoi viermele cel mare începu să se cutremure în jurul lor, corpul lui musculos răsucindu-se când trase pe una dintre șinele secundare. Dintr-odată, pasagerii avură un motiv serios să grăbească jocul. Tinerii coborau aici; nu meritau măcar unul sau două indicii?

— Bine, acceptă femeia, rațională. Rămân pe linia asta până termin. Apoi închise cartea trântind-o și zâmbi cu gândul la destinația ei finală.

— Stânga-Stângii? strigă cineva.

— Am mai spus asta o dată, se plânse un alt pasager.

— Păi, ce-a mai rămas?

— Are cineva o hartă?

Jopale se ridică. Când viermele lor fusese tânăr și foarte mic, i se găuriseră părțile cărnoase, evitându-se grupele de mușchi principale. În fiecare gaură se introduseseră dopuri de cauciuc progresiv mai mari, iar la sfârșit o ferestruică de plastic, care arăta ca dăltuită într-o ceață rece. Printr-una dintre

aceste ferestre Jopale zări clădirile înalte ale orașului și umbrele lor lunguiețe, cerul înalt și senin, mai întunecat decât orice altceva îi fusese lui dat să vadă. Ce călătorie fabuloasă, și încă nu se terminase! Nu pentru prima oară, Jopale își dori să fi ținut un jurnal. Apoi, când ar fi avut timp – odată stabilit pe Insulele Noi, poate – ar fi scris o relatare amănunțită a fiecărei întâmplări oribile și a triumfului său final.

Șase călători își verificau acum hărțile, strigând nume de localități micuțe și orașe abandonate. A fost o vreme când oamenii locuiau în Tărâmurile întortocheate și dincolo de ele, dar asta fusese cu ani în urmă. Numai hărțile cele mai vechi catadicseau să indice aceste destinații ale trecutului. Un tânăr foarte înalt și extraordinar de slab stătea în picioare aproape de femeie – prea aproape, după socoteala lui Jopale – și enumera prudent o serie de locuri care nu existau pe nicăieri, în afară de o bucată de hârtie îngălbenită, scrisă cu cerneală ștearsă, de pe care citea la lumina ferestrei.

— Da, spuse femeia, o singură dată.

Însă bărbatul cel înalt n-o auzi. Citi mai departe, urmând cu degetul dâra neagră de vierme, iar femeia spunea într-una „Nu, nu, nu”, zâmbind amabilă la ignoranța lui.

Dar Jopale o auzise.

— Mergi înapoi, zise el.

Bărbatul se uită la el, deranjat de întrerupere. Apoi o bătrână bondoacă ridică un braț sus de tot și-l bătu între omoplați.

— Fata a spus „Da”, îi explică ea. N-ai auzit? interveni și altă femeie:

— Citește în sens invers.

Bărbatul cel înalt era prea fâstâcit ca să mai facă ceva. Așa că Jopale îi luă harta și, în lumina slabă, făcu o încercare:

— Nu cumva e Muntele cel Bun?

— Da, spuse fata încă o dată.

— Ce fel de nume e ăsta? vru să știe bărbatul, recuperându-și harta și apucându-se s-o împăturească frumos. Ce înseamnă cuvântul ăsta, „munte”? Nu l-am mai auzit până acum.

Dar jocul se încheiase. Bătrânul îngrijitor își făcu apariția brusc, cu o găleată goală în mâna noduroasă.

— Aceasta este gara de la Capătul Lumii, strigă Meșterul Brace. Viermele se oprise.

— Fetița mea trebuie să-și tragă sufletul și să mănânce pe săturate, le reaminti el tuturor. Așa că vă rog frumos să coborâți. Cu bagaje și bilete. O expresie șmecheră îi apăru pe chipul veștejit. Dar, dacă nu vă supărați, lăsați-vă speranțele în urmă. Aș vrea să mă înfrupt și eu cu o porție din ele.

Câțiva pasageri râseră la umorul lui trist. Majoritatea însă clătinară din cap și mormăiră

pentru sine sau scuipară în tăcere pe podeaua roz și moale.
Tânăra femeie își luă cartea din poală și bagajele și-și încălță bocancii grei cu un zâmbet vesel, care o distingea de toți ceilalți.
Despre destinația ei – enigmaticul Munte Bun – nu scoase o vorbă.

O frântură de istorie

Orice țară a fost cândva un ținut nou, mic și îngust, mânat de vânturile necruțătoare. Dar pământul pe care crescuse Jopale era încă destul de tânăr, un tărâm plutind nestingherit în cea mai mare parte a existenței lui.
Jopale era mândru de lemnul său natal – dens și fin – fibros și foarte închis la culoare, aproape negru în adâncimile lui, cu un strat protector gros. Mirosea plăcut, a mirodenii, când îl tăiai cu ferăstrăul de oțel. Aspectul lemnului și genetica lui revelatoare făceau din el odrasla neamurilor Gorganul Cenușiu și Sevă Dulce. Conform celor mai vechi hărți nautice, o insulă corespunzătoare acestei descrieri s-a ciocnit prima oară cu Continentul în dreptul locului astăzi cunoscut drept Portul lui Krauss. Dar nu a zăbovit prea mult. În acele vremuri apuse, Continentul se învârtea ca o roată gigantică, dar extraordinar de lentă, cu rădăcinile adânc înfipte în apă, pentru ca fața

lui verde să fie mereu luminată de soarele etern. Bucățica aceasta de pământ fără nume s-a agățat de marginea exterioară a roții până când a trecut în apele polare, apoi a dispărut și nu s-a mai regăsit în niciun document, rătăcind probabil în pustietatea rece.

Incapabilă să crească, insula s-a micșorat. Flămândă, și-a secat rezervele de sevă. Poate că s-a mai frecat de Continent de câteva ori, cine știe, dar un curent sau o furtună întâmplătoare a tot îndepărtat-o de el. Pe urmă a rătăcit, pierdută pe fața întunecată a lumii. Dovada se află și astăzi în interiorul ei: lemnul străvechi era plin de cicatrice și noduri vineții – un catalog al abuzurilor severe provocate de vremuri nemiloase. Nici măcar o sclipire de soare n-a căzut pe suprafața ei albită. Moartă de foame, insula și-a digerat rădăcinile adânc înfipte în apă și ultimul strop de vigoare. Organismele saprofite au prosperat la suprafața ei și viermi uriași și-au croit drum prin ea, rozând-o în adâncime. Dar acești doi inamici au fost și o binecuvântare. Crengile cele mai înalte ale saprofitelor s-au bucurat de briza ocazională, ajutând insula tot mai slăbită să alunece pe ape calme. Iar viermii au mâncat atât de mult din ea, încât a plutit ușor, menținută la suprafață de cavernele umplute cu aer.

În cele din urmă, mai mult moartă decât vie,

insula a fost împinsă în centura furtunilor, iar furtunile au bătut-o și-au purtat-o sub soarele nemișcat. Acolo, insula și-a recăpătat verdele închis vibrant, dezvoltând rădăcini care au scos minerale din fundul îndepărtat al oceanului – rădăcini care se îndoiau și se ondulau ca s-o ajute să rămână sub soarele strălucitor. Acela a fost momentul când s-a format lemnul nou și râuri de sevă dulceagă și nenumărați coloniști au venit pe țărmurile ei, printre ei și strămoșii îndepărtați ai lui Jopale.

Cu o mie două sute de ani în urmă, insula s-a ciocnit încă o dată de Continent. De data asta, a lovit țărmul estic, la o distanță cât se poate de mare de Portul lui Krauss. Marginea ei ferită de vânt a ajuns în Câmpia Faptelor Perfecte, în timp ce o altă insulă plutitoare a dat năvală din spatele ei, blocând-o.

Încă două insule au apărut în următorii câțiva ani. Acele mici întinderi de pământ se sfărâmau deseori între mase schimbătoare sau erau ridicate de un capăt, destrămându-se când lemnul nu mai rezista tensiunii. Alteori, erau împinse sub Continentul străvechi, unde putrezeau și formau nămol și gaze anaerobe. Dar pământul natal a lui Jopale s-a dovedit și durabil, și extrem de norocos. Lemnul lui a fost răsucit în culmi formidabile și văi adânci, dar a rezistat mai mult decât fiecare insulă venită ulterior, găsindu-și un colțișor permanent în

măruntaiele Mamei Mamelor.

Când s-a născut Jopale, țara lui era departe de apele deschise. Soarele pendula pe cer, dar nu se ridica niciodată sus de tot și nici nu dispărea sub linia orizontului. Alte insule și încă două continente mai mici se alipiseră de Continent, iar roata cândva perfectă devenise un oval deformat. Suprafața luminată de soare avea un singur acoperiș întreg, prea greu ca să fie răsucit. Lemnul concurent împinsese terenurile cele mai fragile în adâncul Oceanului și, asemenea chilei unei nave mari, acestea blocau Continentul într-o aliniere forțată; numai curenții cei mai puternici și vânturile cele mai încăpățânate reușeau să deplaseze ovalul către est sau vest.

Dezastrul a lovit în copilăria lui Jopale. Alizeele s-au întețit brusc și, într-un singur an, Continentul s-a deplasat cu aproape o mie de kilometri spre vest. Orașe și țări întregi s-au cufundat în beznă. Milioane de cetățeni liberi și-au văzut culturile distruse și țările căzute pradă foametei. Singura reacție rațională a fost să se mute, ajungând imigranți pe alte pământuri, refugiați sau, în câteva cazuri – cum s-a întâmplat în Portul lui Krauss – au rămas pe loc, în beznă, încercând să se descurce cât de bine le permiteau consecințele tragediei.

În mintea unui băiețel, dezastrul însemna o

distracție nemaipomenită. Atmosfera era agitată, pe lume domnea un delicios simț al pericolului. Apăreau copii noi cu familiile lor ciudate, locuind în căscioare primite de la instituții și ghilde de caritate. Jopale s-a împrietenit cu câțiva dintre oamenii aceia destul de bine, măcar cât să le asculte poveștile despre noaptea eternă și lucirea stelelor fără nume. Dar tot nu realiza că și el ducea un trai precar. Era un copil isteț, dar cu spirit tradițional. Și avea o familie tradițională, care i-a promis că alizeele se vor potoli în curând și Continentul va reveni la poziția lui naturală. Ce era mort acum avea să învie, susțineau glasuri de nădejde. Ogoarele întunericului aveau să rodească din nou. Și, fiind tânăr și optimist de la natură, Jopale s-a convins că va ajunge să trăiască acea renaștere glorioasă.

Dar băiatul a crescut și a devenit un tânăr mai puțin optimist, iar tânărul a ajuns un profesor de literatură obișnuit și respectabil. În ciclul mediu, între două perioade de somn liniștit, Jopale nu-și închipuia niciodată că pe lume se va mai petrece o schimbare importantă.

Era acasă, dormind, când un cutremur mediu fisură pământul de sub el.

Senzorii de avertizare timpurie înregistrară evenimentul, iar întâmplarea făcu ca Jopale să citească despre el în ziarul de dimineață. Dar

niciun expert nu pomenea de un pericol deosebit. Continentul se mișca și crăpa într-una. Insulele înecate se fărâmițau și bulele de gaz comprimat își căutau într-una drum spre suprafață. Nu exista motiv serios de îngrijorare, așa că luă prima masă și merse cu bicicleta peste creastă la serviciu: o școală mică a proprietarilor de pământ, ridicată pe un teren mai deschis la culoare și mai moale, aproape de țara lui. Acolo predă clasicii elevilor lui indiferenți, stătu până la finalul unei lungi ședințe de catedră, apoi se întoarse acasă. Singur în casa liniștită, mâncă ultima masă și citi până-l apucă somnul, apoi își trase gluga de dormit peste cap și se ghemui în pat.

Casa lui era mică și destul de nouă, așezată într-un colț al fermei părinților săi. Proprietatea lui Jopale se afla într-o vale întinsă și înfloritoare. Dar, cum el nu era fermier, arendase mare parte a pământului vecinilor, care îl cultivau și creșteau vaci – din cele de lapte, din care se făcea tocană și făină de oase când îmbătrâneau. Vecinii mai țineau lemurieni pentru carnea lor dulce și foloseau echipe de hominizi care lucrau pământul și îngrijeau animalele, transformând fiecare clipă din perioadele de trezie în hărnicia întruchipată.

Jopale se trezi odată cu ciclul următor și merse la serviciu, așa cum procedă și în

următorul, și în următorul…

Pe sub stratul transparent de ceară dură, pământul lui natal avea o culoare verde spre negru. Pereții duri ai văii erau plini de paraziți și epifite care ieșeau din crevase și găuri de vierme. Existau și câteva animale sălbatice, dar nu atâtea ca în copilăria lui. Cu fiecare an, oamenii ajungeau tot mai obișnuiți, pădurile arătau tot mai bine îngrijite și, ca toate regiunile locuite ale lumii, casa lui devenea prietenoasă, eficientă și banală.

Vreme de douăzeci de cicluri, Jopale și-a văzu de viață fără griji, neștiind că primul cutremur a fost urmat de o serie de evenimente minore: huruituri și mișcări lente, nedetectabile, care au permis gazelor și apei sărate negre să pătrundă în golul dintre fosta lui insulă și litoralul îngropat. Nimeni n-a conștientizat pericolul; nimeni n-a putut fi învinovățit mai târziu. De fapt, numai vreo șase oameni muriră în incident, ceea ce însemna că nici nu fusese observat dincolo de orizontul lui Jopale.

În acea ultimă dimineață, se trezi devreme și ieși în liniște din casă. O vecină încă dormea în patul lui. Venise la ușa lui la sfârșitul ciclului anterior, cam beată și cu chef de hârjoneală. Lui Jopale îi plăcea să-și petreacă timpul cu ea din când în când, dar nu se considera obligat să-i stea alături și când se trezea. Așa că se îmbrăcă repede și plecă la școală cu bicicleta.

Nimeni nu știa că apa mării și otrăvurile ei ajunseseră atât de aproape de suprafață. Însă, cât ai clipi din ochi, apa sub presiune nimeri într-un puț cu sevă, nimic altceva decât o groapă descoperită, fără alt acoperiș decât cerul liber.

Gheizerul rezultat a dat un adevărat spectacol, toți supraviețuitorii au recunoscut. După cum se putea presupune, cei condamnați au fost și mai impresionați când au văzut șuvoiul de apă sărată și spumă deasupra capului și bucăți de lemn dislocate căzând în jurul lor și când au auzit bubuitul necontenit care zguduia lumea, în timp ce gazele – metan combinat cu hidrogen sulfurat – bulbuceau nestingherite în cantități imense.

Sufocarea a fost cauza principală a morții și la oameni, și la restul vietăților.

Întreaga vale a fost distrusă în câteva minute. Dar crestele înalte au captat otrăvurile, împrejmuind măcelul. Dezastrul luase sfârșit chiar înainte de a auzi Jopale vestea. Până când a ajuns el acasă cu bicicleta, echipe de hominizi îmbrăcați în costume de scafandru astupaseră gheizerul. Inginerii trasau planuri de reparații permanente. Supraviețuitor îndurerat, Jopale putu să urce în siguranță pe o culme, cu o zdreanță parfumată pe față, și să privească în jos, la soarta tragică a lumii.

Fundul văii era acoperit de apă: un lac

cenușiu nemișcat, deja încălzit de soarele strălucitor. Pantele împădurite fie se înecaseră, fie fuseseră decolorate de gazele înecăcioase. Din poziția lui avantajoasă, Jopale nu-și vedea casa. Dar fundul apei era încă viu, de un negru-verzui intens. Vor trebui instalate pompe și filtre osmotice și atunci totul va fi salvat. Însă, dacă treaba s-ar desfășura prea încet, prin stratul protector ar trece prea multă sare, solul s-ar deteriora și ar muri. Atunci valea ar deveni o singură rană imensă, atacată de ciuperci și viermi uriași. Dacă natura ar fi lăsată de capul ei, acea mică parte a Continentului ar putrezi complet, apele s-ar ridica din nou, întinzându-se de-a lungul vechilor falii, iar cantități uriașe de gaze ar bolborosi în aerul care se otrăvea cu mare viteză.

Oamenii trebuiau să salveze valea.

De ce să n-o salveze? Partea rațională din Jopale știa ce anume era în joc – ceea ce aproape toate previziunile pe termen lung spuneau că e inevitabil. Dar nu putea scăpa de nevoia egoistă de a se bucura de ciclul următor și de restul vieții lui. Pământul acesta făcuse întotdeauna parte din el. De ce să nu vrea să fie salvat? Să-și piardă alții casele. Așa își spunea în sinea lui în timp ce cobora pe cărare, cu cârpa apăsată pe gură și pe nas și un optimism calm îl cuprinse când păși mai

departe.

Acolo unde gazele nu ajunseseră epifitele înfloreau încă. Fiecare copac stătea la distanță de vecinii lui, ca firele de păr de pe capul unui hominid bătrân. Așa se forma o pădure înaltă și rară care, la rândul ei, lăsa pământul să se bucure de lumina soarelui. Un stol de zburătoare diurne gureșe îl privea de pe crengile mai de sus, cu aripile ca de piele strânse și cu ochii albaștri lucioși speriați nu de altceva, decât de prezența lui. Insecte de pădure uriașe fojgăiau din crevasă în crevasă. Lemurieni sălbatici se ascundeau în cuiburi de păr și ramuri împletite, țipând la el cu voci slabe, jalnice. Apoi cărarea coti și coborî și totul se schimbă. Mai multe zburătoare zăceau moarte sub crengi și nenumărați pești argintii și viermi tineri se târâseră afară din găuri înainte de a muri. Un arbore spiralat gigantic una dintre speciile preferate ale lui Jopale – se înnegrea deja la bază. Dar aerul era din nou respirabil, căci vântul alungase otrăvurile cele mai periculoase. Jopale și-ar fi dorit să aibă la el masca, dar o lăsase în casă, într-un dulap de vase care plutea pe undeva aproape de iubita lui moartă. Femeia fusese întotdeauna o tovărășie plăcută. Moartă, devenise însă ireală, abstractă și îndepărtată. În timp ce urma o nouă cotitură a drumului, se pomeni că-și imaginează înmormântarea ei și rolul

delicat care i-ar fi revenit lui. Atunci văzu lemurieni sălbatici care fugiseră de gazele ucigașe, dar nu suficient de repede. Aparțineau unei specii de pământ, nu știa exact căreia anume. Aveau trupul scurt și păros, membre lungi și mâni mici, întinse zadarnic a implorare. O coamă de blană albastră strălucitoare le împodobea capul cu obraji fără păr. Gazele le lăsaseră fără oxigen, apoi fără viață, începuseră deja să se umfle și să se înnegrească, căpătând o înfățișare bizară, nefamiliară; iar când Jopale se uită la chipurile lor nefericite, simți gheara ascuțită a unei frici imposibil de îndurat.

Morți, lemurienii semănau mai mult cu oamenii decât atunci când trăiau.

Iată momentul în care toate se schimbară pentru acest domn erudit, această ființă a tradiției și a obiceiurilor, optimistă și indiferentă. Holbându-se în ochii aceia cenușii-verzui și la gurile larg deschise, sufocate de limbile vineții umflate, își văzu viitorul. Conta faptul că n-o iubea pe femeia aceea moartă: dacă ar fi fost căsătoriți și cu copii, dacă familia lui ar fi murit astăzi, Jopale s-ar fi simțit atașat de acest mic colț de lume. În onoarea lor, și-ar fi ignorat dorința fierbinte de a fugi, rămânând pe loc chiar dacă pământul ar fi fost despicat, s-ar fi scurs din el otrăvuri și s-ar fi transformat în praf și apă ucigașă.

Dar el scăparea o căuta. Impulsul era irezistibil. Și, mai târziu, analizând ce e posibil și ce nu, găsi o singură soluție demnă de încredere.

Dacă ar vinde pământul părinților vecinilor și rudelor supraviețuitoare și dacă și-ar seca toate economiile... atunci și-ar putea părăsi unicul cămin pe care l-a avut vreodată, ar părăsi soarele și i-ar lăsa în urmă și pe prostuții ăia de lemurieni, care nu vedeau mai departe de ziua de mâine...

Capătul lumii

Viermele cel mare se oprise, dar mușchii lui continuau să tremure; fremăta din tot corpul, nenorocirea lui fiind cu atât mai evidentă, cu cât scoase un geamăt pe care Jopale nu-l auzi, ci mai degrabă îl simți în oase.

Capătul Lumii: într-un eon îndepărtat, orașul se ridicase pe coasta Continentului, iar dincolo de el se aflaseră numai cerul întunecat și apa fără fund. Generații la rând, acest mare port fusese casa pescarilor și, mai important, a sufletelor curajoase care străbăteau apele pe imensele aripi ruginite ale peștilor, fără șine, pe țiparii de aramă și pe creaturile cu multe guri. Se făceau averi din orice carcasă adusă acasă – mase mari de carne necomestibilă și oase bogate în fier împinse în furnale și arse,

lăsând în urmă câteva zeci de kilograme de metal prețios. Dar se năşteau mereu insule noi, adesea la depărtare de jumătate de lume, şi creşteau pe măsură ce rătăceau, până când, într-un sfârşit, se loveau de linia de coastă şi se lipeau de ea imediat. Rămas fără vigoarea vieții, fostul oraş măreț a trăit vremuri grele. Majoritatea oraşelor vecine dispărură complet. Dar Capătul Lumii a reuşit să supraviețuiască, agățându-se de numele lui învechit, iar când vremurile şi populația crescândă a lumii au cerut-o, a înflorit din nou, fabrici noi şi un simț comercial asiduu dând naştere unei metropole în care două milioane de locuitori îşi puteau duce viețile active, banale.

Naştere şi dezvoltare, urmate de moarte şi renaştere – nicio altă poveste spusă de Om nu era mai importantă decât aceasta.

Apoi Continentul s-a deplasat dintr-odată spre vest şi, încă o dată, Capătul Lumii a ajuns să poate numele perfect.

Jopale se gândea la ironia sorții în timp ce-şi căra bagajele în partea din față a intestinului, apoi afară, printr-un sfincter artificial introdus în partea laterală a viermelui. De acolo nu mai avea decât puțin de urcat până la peronul de lemn înalt al gării. Un indicator luminos sclipea pe arcada de întâmpinare, afişând citirile atmosferice curente, urmate de promisiunea înveselitoare „Niciun pericol actual, niciunul

prevăzut”. Soarele plana deasupra orizontului estic, norii stratosferici și poluarea joasă obstrucționau numai o parte din lumina lui orbitoare. Jopale miji ochii către astru. Cel puțin două baloane mari se vedeau pe cer, atârnate de funii lungi; echipe de recunoaștere scrutau solul după gheizere sau fisuri mai subțiri. În spatele lui Jopale, umbre lungi se întindeau spre ținuturi nefavorabile unei vieți normale. Nu că acolo n-ar fi putut trăi cineva sau ceva... totuși, Jopale avu senzația că stătea la marginea prăpastiei singurătății profunde și imaginea îl șocă lăuntric, până în străfunduri...

Îngrijitorii mergeau pe capul viermelui și de-a lungul șinei concave, unse cu dărnicie, examinându-i pielea gri și împungându-i mușchii lunguieți și obosiți, uneori cu baghete electrice, dar de cele mai multe ori direct cu mâna. Viermele avea reflexe încete. Bătrânul îngrijitor le spuse asta tinerilor muncitori:

— A mers prea mult, a cărat prea mulți în burta ei goală, se plânse Meșterul Brace, arătând spre furnicarul de pasageri. Trebuie să se odihnească măcar jumătate de ciclu și să mănânce cât de mult poate.

Jopale își dădu seama că vor întârzia mai mult decât prevăzuse el. Scoase două bilete din centură și citi cu atenție cele scrise într-un limbaj cât se poate de convențional: dacă nu

ajungea la Portul lui Krauss peste încă cincisprezecece cicluri, proprietarii viermelui îi vor returna jumătate din valoarea primului bilet. Era un gest neînsemnat, dacă te gândeai la circumstanțe. Pentru că al doilea bilet îi promitea o cabină mică la bordul unei nave cu combustibil metan, care pleca de pe Insulele Noi peste două cicluri. Punctualitatea era responsabilitatea lui. Dacă întârzia, biletul devenea inutil. Și Jopale ar fi rămas blocat în Portul lui Krauss alături de ceilalți refugiați, drămuindu-și ultimii bani și absorbind veștile sosite din toată lumea, în speranța că prezisul coșmar nu se va grăbi să apară și că, în cele din urmă, va reuși să-și cumpere o cabină nouă pe alt vas, nepromis.

La ce i-ar folosi acum frica? Sau furia?

— La nimic, rosti el cu glas aspru și se întoarse cu spatele la soare.

Gara se dovedi un loc ciudat de liniștit. Viermii ceilalți erau mici și evident bolnavi, dar până și ei erau îndreptați spre vest, spre întuneric, de parcă așteptau ordinul s-o ia la fugă. În afară de îngrijitori, singurii lucrători umani erau soldați. În vârstă, majoritatea lor. Disciplinați și, probabil, fără familie – exact genul de oameni pe care să te bizui în vremuri grele. Doi soldați stăteau puțin mai sus de vierme și păzeau sfincterul care ducea în stomac. Hominizii așteptau pe întuneric.

Fiecare își avea numele tatuat pe antebrațe și pe spate. Deși oamenii trebuiau să iasă în față ca să-și recupereze hominidul personal, soldații îi tot luau la întrebări cu glasuri suspicioase, de parcă cineva ar fi vrut să fure una dintre creaturile acelea chiar de sub nasul lor.

Tânăra misterioasă stătea chiar lângă ceilalți pasageri, cu cartea în mână și cu privirea îndreptată spre locul unde se desfășura debarcarea.

— Care e al tău? o întrebă Jopale.

Femeia păru să nu-l audă. Apoi își dădu seama că ea se uita dincolo de hominizi, că ochii ei căprui scânteietori fixau tărâmurile întunericului, iar mintea probabil îi călătorea spre destinația ei.

— Muntele cel Bun, nu-i așa? o întrebă.

— Îmi pare rău, nu. Îi răspunse la prima întrebare, zâmbind în direcția lui. Niciuna dintre aceste creaturi nu e a mea.

Jopale își adusese un hominid de-acasă ca să-l ajute să-și care bagajele și să-și ducă traiul mai departe, dar acum îl folosi repede drept scuză ca să stea și să pălăvrăgească în continuare cu tânăra.

Se prezentă cu glas potolit, politicos. Femeia mișcă aprobator din cap și spuse:

— Da. Muntele cel Bun.

Găsiseră un tipar. El punea o mică întrebare,

ea îi răspundea la cea de dinainte.
— Cuvântul „munte”, rosti el. Știi ce înseamnă? Ea zâmbi, uitându-se la el.
— Tu știi?
Jopale își permise satisfacția gestului de a încuviința din cap plin de înțelepciune.
— E un cuvânt de demult. Se întâlnește în textele cele mai vechi. Dar și pe vremea aceea se folosea foarte rar.
— Serios?
— Avem cuvinte pentru culmi și dealuri. Putem descrie cu mare precizie culoarea și cantitatea oricărui tip de sol. Dar, din câte putem stabili pe baza sursele noastre cele mai vechi, „muntele” reprezintă o ridicătură uriașă formată dintr-un material mult mai tare decât lemnul. Mai tare și mai rezistent. Un munte adevărat se înalță destul de sus ca să împungă cerul. Cel puțin așa spun unele interpretări.
Tânăra râse foarte încet.
— Știu.
— Într-adevăr?
— De-asta au ales numele, îi explică ea.
Jopale nu înțelese și probabil că i se citea nedumerirea pe față.
— Desigur, nu e niciun munte acolo, recunoscu tânăra. E doar o câmpie plată, ridicată de falii și substraturi active. Dar demult de tot, a fost o vreme când Continentul a împins din toate părțile și a îngropat o insulă

întreagă. A îngropat-o și a scufundat-o adânc în apă.

Tinerei îi plăcea să explice. Să fie profesoară?

— Interesant, remarcă Jopale, deși nu era convins de asta.

— Insula aceea e ca un munte inversat, înțelegi? Se întinde mult sub linia de plutire. Ca un pumn care țâșnește de pe fundul Continentului și pătrunde în oceanul nostru mai adânc decât orice altă formă de relief pe care o cunoaștem.

— Înțeleg, mormăi el.

Dar de ce îi spunea „oceanul nostru”? Câte oceane existau?

— De-asta s-a construit acolo baza științifică, continuă tânăra să explice. „Un munte numai bun de cercetat”. Așa glumeau colegii mei.

— Ce-ar fi de cercetat?

— Distorsiunile terestre și ciclurile apelor, în mare parte. Și diverși specialiști analizează pământul scufundat.

— Serios? zise Jopale, cu entuziasm prefăcut.

Femeia confirmă cu o înclinare a capului și se uită din nou fix în zare.

— Asta e specialitatea ta? o întrebă, încercând să citească ce scrie pe carte. Insulele preistorice?

— A, nu. Mută cartea în mâna cealaltă.

— Atunci cu ce te ocupi?

O întrebare absolut rezonabilă, însă adresată

unei ființe ieșite din comun. Zâmbind ca și cum nimic n-ar fi distrat-o mai mult, spuse:
— Do-ane, rosti ea, fără a-l privi în ochi. Așa mă cheamă. Jopale nu avu niciun răspuns pregătit.
— Tu mi-ai spus numele tău. Am presupus că vrei să-l afli pe al meu.
— Mulțumesc, bolborosi el.
— Îmi pare rău, dar altceva nu mai pot spune.
Jopale încuviință fără o vorbă și înălță din umeri. Atunci hominidul său ieși din stomacul viermelui: o femelă matură, cu ochi albaștri mari, așezați sus de tot pe fața lată, stoică. Jopale o cumpărase recent de la un verișor de-ai lui, în locul hominidului pierdut când se inundase valea. Pentru specia ei, era inteligentă și adaptabilă. După toate standardele, era devotată și de mare ajutor la nenumărate treburi casnice. Și, ca orice pasager din stomacul viermelui, mirosea a acid și a alte secreții dezagreabile. Dar cel puțin nu voia să se joace de-a cuvintele sau să-i fluture secrete stupide prin fața ochilor.
Jopale vorbi cu unul dintre soldați, dovedind că e proprietarul ei.
— Bagajele mele! ordonă el.
Creatura le smulse pe fiecare de mânerul din funie.
— Pe aici, o îndrumă Jopale. Apoi, cu o foarte discretă înclinare a capului, se scuză în fața lui

Do-ane și își croi drum prin gară, în căutarea unui loc în care un refugiat nobil poate mânca un prânz decent.

Paranoia

Sălile de mese din apropierea gărilor rareori dovedeau eleganță. Capătul Lumii făcea excepție: utilizând lemnul local, artizanii sculptaseră blocuri lungi într-un șir de bârne de forma literei omega, fiecare puțin diferită de celelalte, dar legate toate precum coastele, pentru a forma o singură încăpere lungă. Crengile împletite ale unui arbore spiralat alcătuiau acoperișul rar. Scânduri solide fuseseră albite și formau podeaua, prinse fiecare de fundație în cuie solide, din lemn negru de poligonacee. Mesele și scaunele aveau culori aprinse, mai ales portocaliu și auriu, și erau din plastic nou-nouț – unul dintre acele programe scumpe susținute de câte o agenție guvernamentală bine intenționată, bani publici care te ajută să dai metanului o utilizare permanentă, în loc să-l inspiri. Obișnuitele epifite de interior se agățau de grinzile de sus – plante viguroase, cu frunze închise la culoare, care prosperau în lumina artificială, ale căror rădăcini în formă de degete plantate se hrăneau numai cu respirația agitată a clienților. Jopale observă o

figură cunoscută la un capăt al unei mese aglomerate, însoțită de doi hominizi așezați cu spatele la ea, pe două scaune rotative, care-și mâncau rația din poală, cum se obișnuia în multe părți.

— Pot să mă așez și eu? întrebă Jopale.

— Te rog.

Bărbatul era înalt chiar și așezat. Spre deosebire de restul celor din sală, nu mânca. Ținea harta veche desfășurată în fața ochilor și, cu degete lungi și unghii ascuțite, măsura și iar măsura distanța dintre locul unde se aflau și Portul lui Krauss.

Jopale își puse farfuria pe masă și-i oferi hominidului său două porții proaspete de sirop-cu-insecte. Femela masivă se așeză pe podea cu picioarele încrucișate, cu mâinile și mintea concentrate asupra capacului celor două recipiente din lemn.

Neștiind ce să spună, Jopale tăcu. Însă liniștea deveni stânjenitoare, așa că, în cele din urmă, alese cel mai comun subiect de discuție.

— De ce mergi la Portul lui Krauss?

Bărbatul slab ridică iute privirea, aparent uimit.

— Acolo mergi, nu?

— Nu.

— Atunci îmi cer scuze, am presupus…

— Călătoria mea nu se termină acolo, continuă bărbatul. Am o treabă… am treabă în

altă parte…

— Pe Insulele Noi?

Surpriza bărbatului se transformă în plăcere:

— Și tu mergi acolo? Jopale confirmă în tăcere.

— Foarte bine. Știam eu că mai sunt și alții. Minunat!

Revelația se dovedi oarecum stânjenitoare. Jopale avu impresia că tovarășul lui era un om dificil, iar ideea de a călători cu el pe restul Continentului și apoi pe Ocean suna descurajant, dacă nu de-a dreptul iritant.

— Am nevoie de cineva care să-mi dea încredere, declară bărbatul cel înalt.

Ce legătură avea încrederea cu toate celelalte?

— Mă cheamă Rit.

— Jopale.

Rit păru că nu-l aude. Privind peste umăr, remarcă:

— Nu se văd oameni lucrând la bucătărie. Ai observat? Numai hominizii găteau și spălau vasele. Nu era nici măcar un supraveghetor care să păstreze ordinea printre ei.

— Nu cred că m-aș putea convinge să merg la serviciu, recunoscu Jopale. Cu toate evenimentele actuale, deși s-au petrecut la mare distanță de aici…

— Nu chiar atât de mare, îl întrerupse Rit.

— Poftim? Au sosit vești noi?

— Nu e situația destul de gravă și așa? Bărbatul cel înalt scutură din umeri, apoi renunță la subiectul acela periculos. Își linse buzele și coborî privirea la harta mare, cu degetele răsfirate. Apoi, cu ochii la liniile și punctele micuțe, întrebă cu glas încordat:

— Crezi în Insule, nu?

— De ce n-aș crede?

Apăru o strâmbătură pe fața ovală.

— Dar le-ai văzut vreodată? Sau cunoști pe cineva care le-a vizitat?

Jopale nu luase în calcul această posibilitate.

— Ce vrei să spui? Cum să nu existe?

Scoase imediat singura carte din rucsacul lui personal, un volum tipărit profesionist, legat în piele, plin de fotografii și explicații exhaustive. Apoi rosti cu glas tot mai ridicat:

— N-am auzit așa ceva. Nici măcar ca zvon al zvonului. Rit clătină din cap și începu să împăturească harta, vorbind fără a se adresa cuiva anume:

— Îmi pare rău. Sufăr de panică. Întotdeauna am suferit. Bărbatul era nebun sau aproape nebun.

— În vremuri ca acestea… Rit se întrerupse o clipă ca să se adune. Când domnește dezastrul, sufletele înșelătoare prosperă. Ai observat? Criminalii răsar ca viermii în lemnul putred. Vin de dedesubt ca să fac rău oamenilor buni, să profite și să se distreze.

Exista o replică evidentă și de rău-augur la spusele lui:

— N-am mai trăit niciodată timpuri așa de grele ca acestea, rosti Jopale.

Comentariul aduse o expresie îngrozită, dar plină de respect pe fața camaradului său:

— Cred că ai dreptate.

— De ce să se deranjeze cineva să ne amăgească? Dacă tot se întâmplă ce poate fi mai rău în regiuni îndepărtate, în curând, poate și aici… și cel mai decăzut hoț știe că n-ar avea timp să se bucure de banii furați…

— Ba da, dacă nu crede că va muri. Rit se apleca peste masă și-și apropie pometii ascuțiți de chipul lui Jopale. Majoritatea oamenilor încă nu știu că sunt muritori. Citesc despre moartea altora. Regiuni necunoscute lor sunt otrăvite sau ard. Dar până nu le sunt afectați plămânii și nu li se arde pielea, cred că au toate șansele să trăiască.

Da, pe lume există suflete încăpățânate. Jopale cunoștea un profesor de istorie – o minte strălucitoare, oricum ai lua-o – care îi răsese în față: „Nimic nu se schimbă vreodată în lume”, pretinsese colegul lui. „Continentul se va destrăma pe ici, pe colo și vor fi distruse câteva insule bătrâne. Dar vor supraviețui altele, împreună cu oamenii de pe ele. Aceasta e lecția irefutabilă a trecutului nostru, Jopale. Lumea noastră e rezistentă, specia noastră,

norocoasă, și amândouă vor supraviețui oricărui măcel.”

Jopale mișcă scurt din cap, acceptând parcă lecția de care-și aminti. Apoi, sincer convins, îi aminti lui Rit următoarele:

— Există moduri mai simple și mult mai ieftine de a-i păcăli pe oameni. Și de a fura averi în același timp, aș putea adăuga.

Tovarășul lui încuviință cu greu din cap.

— Și eu sunt ca tine, continuă Jopale, știind că nu semăna nici pe departe cu individul acela smintit. Am avut bănuielile mele, da. Am vrut să știu: sunt, într-adevăr, Insulele Noi rezistente și inteligent proiectate, așa cum pretind cei care le-au construit? Așa că am făcut investigații înainte de a-mi pune banii la bătaie. Și, da, Insulele Noi există. Au fost construite în Portul lui Krauss, pe șantierul naval principal. Cea mai recentă Insulă a fost lansată doar cu un an în urmă și e încă remorcată spre destinația ei finală. Am stat chiar de vorbă cu muncitorii din Port prin stație. Deși nu mi-au putut promite că insulele se găsesc într-un loc sigur, nici că am asigurată o cabină pentru mine și hominidul meu, un lucru știau absolut sigur: lucraseră cu cea mai mare pricepere la construirea celor mai mari și mai solide nave pe care le avuseseră oamenii vreodată.

Jopale se uită la coperta cărții sale. De pe

faleza aflată cu fața la oceanul întunecat, cineva fotografiase o navă imensă, construită din lemn vechi, dur. O bucată din pământul cel mai rezistent și mai puternic din lume a fost separată de Continent și ajutată să plutească la locul ei, apoi din ea s-a cioplit un ansamblu greoi, dar durabil de carcase și încăperi goale. Iar pentru ca insula să fie și mai solidă, o adevărată avere sub formă de metale fine s-a prelucrat în cabluri, traverse și cuie lungi, fixate în corpul Insulei. Metalele reprezentau unul dintre motivele pentru care se bucura de faimă Portul lui Krauss, acele elemente rare care se puteau filtra din apa rece și întunecoasă a mării. Din cele mai bune aliaje de pe lume s-au construit rezervoare izolate umplute cu metan și clătinându-se la mare adâncime sub fiecare Insulă, folosindu-se tocmai presiunea și temperatura scăzută a apei pentru a menține lichefierea gazului. Gazul trebuia, în cele din urmă, să dea lumină și să sprijine acvacultura, având destulă putere de rezervă să descompună apa mării… să separe hidrogenul de prețiosul oxigen, să dea tuturor șansa de a respira fără masca împovărătoare.

Cu certitudinea unui bun profesor, Jopale alungă temerile lui Rit:

— Insulele sunt adevărate sanctuare, și noua mea casă mă așteaptă. Nu trebuie decât să

ajung acolo. Și sunt destul de convins că voi ajunge.

Rostind aceste vorbe, chiar crezu în ele.

Rit păru foarte afectat. Puse harta deoparte și-și luă propriul exemplar din manualul membrului, deschizându-i la una dintre paginile preferate.

Într-un sfârșit, Jopale începu să mănânce. Cumpărase două mâini de lemurian, prăjite, dar nu prea unsuroase, plus o bucată albicioasă de turtă dulce și alge de cultură într-o supă sărată. Le clăti pe toate cu seva fermentată dintr-o sticlă înaltă, importată din Ținutul Foraminifer. Băutura era cel mai scump produs din meniul limitat, dar și cel mai apreciat. Licoarea își făcea deja efectul asupra dispoziției lui când tovarășul său vorbi din nou, cu glas mic, plin de regrete:

— Și dacă nu?

— Și dacă nu ce? Rosti Jopale morocănos.

— Dacă hoții și așa-zișii artiști au crezut într-adevăr că lumea se sfârșește? Și, promițând cabine nouă și altor milioane ca noi, au câștigat bani destui să-și finanțeze propria salvare?

Jopale se strâmbă, respirând printre dinți.

— Dacă există o Insulă Nouă care așteaptă, dar nu pe noi? insistă Rit.

Jopale simți cum zâmbește involuntar. Râzând amar, îi spuse tovarășului de călătorie:

— Foarte bine, înseamnă că n-o ducem mai rău decât restul lumii. Nu-i așa?

Din nou la drum

Jopale fusese întotdeauna un elev eminent, obținând note mari la fiecare dintre cele trei științe. Dar nu reușise să înțeleagă niciodată bine genetica sau forța selectivă. Învățase elementele de bază, contând pe memoria lui bună la examenele standard. Cursurile introductive nici nu cereau mai mult, însă cele superioare – acele medii rarefiate în care profesorii voiau mai multe decât înșiruiri de fapte și ecuații sfinte – nu făcuseră parte din viitorul lui.

Însă știința îl învățase pe Jopale un lucru: hominizii erau niște creaturi minunate, docile și inventive conform oricărui standard genetic.

O simplă privire prin gară demonstra acest truism. Majoritatea hominizilor erau ființe masive, de două-trei ori mai mari decât un adult uman. Fuseseră crescuți pentru a fi supuși și pentru forța lor, la nevoie, și aveau un metabolism minim, pentru note de plată cât mai mici la alimente. Cu toate acestea, unii hominizi erau mici și firavi, ca un copil și câțiva dintre cei care lucrau la bucătărie se mișcau mai iute decât orice om o binecuvântare în domeniul ăsta agitat. Mai mult, nu existau doi

care să semene, deși puteau fi frați sau părinte și copil. Toți aveau fața ovală și bărbia proeminentă sub gura mică, aparent disproporționată, însă fiecare chip avea un caracter unic. Femela lui Jopale se trăgea din uriași care trăiseră la ferma familiei lui generații la rând, o specie adaptabilă prin structură și instruire, cu o claie roșcată pe cap, bărbie pronunțată care atârna de maxilarul curbat și ochi albaștri neomenești, căscați la o lume plină de mișcare și scopuri de nepătruns. Dacă ar fi putut vorbi, ar fi stăpânit un vocabular de câteva sute de cuvinte ușoare. Dar, bineînțeles, laringele îi fusese străpuns când fusese bebeluș, deci comunica numai prin gesturi elementare și o expresie a feței vag umane. O creatură a obișnuinței și a muncit, hominidul său era prea primitiv pentru a înțelege situația cumplită în care se afla lumea, ignoranță pe care Jopale nu avea cum să n-o invidieze, măcar din când în când.

„Toate ființele înzestrate cu șira spinării se trag dintr-un strămoș comun”, învățase el demult. Profesoara lui de biologie, o femeie bătrână, binecuvântată cu propria ei spinare robustă, explica elevilor:

— O singură creatură trebuie să fi stat la originea noastră. Pe cine știe ce continent străvechi, demult mort și putrezit, acest precursor al oamenilor se deplasa pe două

picioare, se cățăra în saprofite și epifite și se hrănea cu ce reușea să apuce cu mâinile lui primitive.

— Ca lemurienii? întrebase un elev.

Din fericire, nu Jopale. Profesoara reacționă cu un plescăit de limbă și scuturând nemulțumită din cap.

— Nici vorbă, răspunse ea. Lemurienii sunt la fel de îndepărtați de specia noastră de origine ca noi. Ca hominizii. Zburătoare, țipari de aramă, orice vă trece prin cap… toate aceste specii ar considera organismul acela dispărut drept strămoșul lor foarte îndepărtat. Asta dacă animalele simple ar reuși să gândească în termeni atât de abstracți.

— Dar de unde au apărut primele vertebrate? vru să știe alt elev. Din apă? Sau de pe un continent mai vechi?

— Nimeni nu știe, răspunse profesoara. Și nimeni nu va găsi niciodată acest răspuns inutil, adăugă ea, cu siguranța conferită de vârstă. Întrucât materia nu poate fi studiată mai profund decât a fost studiată până acum.

Jopale stătea în gară de câteva ceasuri bune, schimbându-și poziția pe scaunul de plastic prea tare pentru dosul lui. În clipa aceea, se gândea din întâmplare la profesoara lui de biologie, moartă demult, și la natura certitudinii. Iar ca să-și alunge plictiseala, examina diversitatea uimitoare a falșilor

oameni care ședeau și se plimbau printre cei adevărați.

Dintr-odată, un hominid scund și simpatic intră în sala de mese. Era femelă, îmbrăcată în uniforma țeapănă a angajaților gării. Așa cum se întâmplase și cu alte specii, un moft genetic îi umflase craniul, așa că avea o frunte lată sub claia de păr negru și des. Fruntea era absolut remarcabilă. Însă nou-venita deschise gura, făcându-și auzită vocea limpede, deosebit de puternică:

— Viermele în direcția vest este odihnit și pregătit, declară ea, uluindu-i pe călători cu claritatea cu care rostea fiecare vorbă. Vă rog să ieșiți după mine pe această ușă, doamnelor și domnilor. Dacă aveți bilet. Trebuie să aveți bilet. Viermele în direcția vest este sătul și nerăbdător. Va pleca imediat, dragi prieteni.

Majoritatea celor din încăpere se ridicară în picioare.

— N-a ținut așa de mult cât m-am temut. O femeie în ținută elegantă și cu bijuterii de chihlimbar zâmbea la norocul avut. Mă pregăteam să stau jos mult mai mult, recunoscu în fața tovarășului ei.

Bărbatul, atrăgător și mult mai tânăr decât ea, murmură:

— Oare de ce?

Femeia simți că trebuie să râdă de el:

— Pentru că suntem speciali, dragul meu. Ce

alt motiv mai cauți?

Jopale ajunse printre ultimii la ușa deschisă. Soldații așteptau, verificând minuțios fiecare bilet și act de identitate. Între timp, hominidul în uniformă stătea în dreptul cozii lungi, zâmbind fericit. De ce îl stânjenea atât de mult creatura aceea? Să fie chipul de vină? Vocea? Nu, pe Jopale îl deranja felul în care se uita la ceilalți, țintind cu ochii negri numai oamenii.

— Călătorie plăcută! îi ură hominidul lui Jopale. Apoi i se adresă lui Rit, care se afla exact în spatele lui:

— Sunteți pe mâni bune, domnule. Nu trebuie să vă îngrijorați. Ghicise teama bărbatului.

O creatură unică, își zise Jopale. Sau exista altă explicație, mult mai sordidă. Privind peste umăr, se întrebă dacă nu era un hibrid – o glumă a biologiei care nu fusese distrusă la naștere, ci hrănită și pregătită pentru această însărcinare puțin solicitantă. O creatură ca ea n-ar putea exista pe pământul lui natal. Nu era permis. Dar Capătul Lumii era o altă lume, iar în lunga sa călătorie Jopale învățase multe, inclusiv faptul că fiecare colțișor avea cultura lui, iar culturile se defineau prin mici obiceiuri stranii, înțelese numai acolo.

— Pe aici, pe aici! striga bătrânul îngrijitor.

Jopale le arătă soldaților hârtiile pe care voiau să le vadă, iar hominidul său așteptă în liniște în dreapta lui.

Meșterul Brace se afla în capătul opus al peronului lung, strigând către pasageri și făcându-le semn cu ambele brațe. În ciuda distanței, tot i se citea expresia de îngrijorare pe față. Trebuie să se fi petrecut ceva rău. Dar viermele lor gigantic stătea nemișcat pe șina unsă, aparent adormit. Intestinul lui era încă plin cu mâncare pe jumătate digerată. Îl trăda aspectul diform. Privind prin ferestrele de plastic, Jopale zări un amestec negru, bogat în celuloză de lemn mestecată, și rădăcini dulci. Mușchii activi împingeau bucatele delicioase în poziții noi, pereții elastici frământând bucățile și bulele mai încăpățânate.

Pasagerii erau conduși spre stomac.

Jopale simți dezgust, dar se supuse. Bogătașa care se considera specială fu acum prima care se plânse. Scuturând un deget acuzator spre meșter, îi spuse:

— N-am plătit ca să fac baie în acid.

Îngrijitorul renunțase la farmecul lui. Arăta obosit și poate puțin speriat, pe lângă faptul că-și pierduse răbdarea.

— Nu-i mai este foame, zise el cu glas tare, grav. Și e bine amortizat, doamnă. Veți sta foarte confortabil aici, vă asigur.

— Dar hominizii mei…

— Vor călători deasupra, în aer liber.

Brace gesticulă nerăbdător. Cabina pilotului era fixată deasupra capului lung, fără ochi, iar

în spatele ei atârnau funii, chingi și scaune simple. Brace spunea fiecărui pasager cu voce tare:

— Dacă am aștepta să-și ușureze măruntaiele fetița mea, am rămâne aici până la ciclul următor. Ceea ce ar putea fi în regulă. Dar tocmai a sosit o veste de la A-Fost-Odată…

O stație anterioară, la două cicluri spre răsărit.

— A apărut o fisură nouă acolo. Situația e riscantă. Și, cum este destul loc în stomac, sunt sigur că înțelegeți… e cea mai bună soluție la nenumăratele noastre probleme!

Pasagerii întoarseră toți deodată ochii spre răsărit. Câtă vreme se preocupaseră numai să-și umple stomacul, partea luminată a soarelui fusese acoperită. Norii din depărtare păreau mai denși decât normal și mai închiși la culoare și se ridicau asemenea unui zid imens și amenințător, domnind deasupra pământurilor verzi pe care oamenii aceștia tocmai le străbătuseră.

O panică teribilă puse stăpânire pe mulțime.

Jopale își luă bagajele de la hominid și-i ordonă să se urce pe vierme. Pe urmă traversă sfincterul strâmt până în stomac, adulmecând aerul, mulțumit să constate că e destul de proaspăt și chiar puțin parfumat. Podeaua roz, aspră era umedă, dar nu udă. Stomacul viermilor era mai scurt decât duodenul, și

majoritatea podelei fusese deja ocupată de alți călători. În spate se afla o latrină simplă. Doane stătea singură în mijlocul spațiului rămas, cu bocancii puși lângă ea. Îi oferi lui Jopale un zâmbet politicos, nimic mai mult. Unde altundeva să meargă el? Nicăieri. Luă loc în dreapta ei, întinse pătura de călătorie și-și umflă perna. În timp ce așeza perna pe porțiunea cea mai înaltă din podea, se strădui s-o ignore. Atunci Rit îngenunche de partea cealaltă a femeii, așezându-și cu grijă pătura, pregătindu-și nervii fragili pentru următoarea etapă a lungii sale călătorii.

Jopale fu îngrozit, absolut îngrozit, exact până în momentul când începură să sune alarmele.

Sirenele începură să se tânguie ascuțit mai întâi în depărtare, estompate și distorsionate de corpul viermelui. Apoi li se alăturară sirenele gării, și podeaua se clătină amenințător. Era un cutremur sau se trezea viermele? Probabil amândouă, hotărî Jopale. Pe urmă sfincterul se închise cu un zgomot oribil, iar creatura gigantică trase aer în plămânii lungi și în stomacul gol, nemaitrebuind stimulată să înceapă târâtul pe șina lunecoasă. Mușchii rotitori și coada lungă și puternică scoteau un sunet unic în natură. Lui Jopale îi aminti de un lichid gros forțat într-o drenă îngustă. Încet-încet, viermele își luă avânt, uleiurile șinei eliminând fricțiunea și

permițând corpului său mătăhălos să ruleze lin, fără șocuri.

Pasagerii țineau măștile în mâini, în așteptarea instrucțiunilor sau a duhorii revelatoare a unui nor de gaz. Pentru că trebuiau să fie gaze pe undeva, prin apropiere. Alarmele orașului nu sunau la un cutremur oarecare. Curios însă, în toiul situației acesteia de urgență Jopale se simțea mult mai calm. Știa că trebuie să-și păstreze vigilența și capul limpede. Iar gazul era un simplu inconvenient pentru cineva dotat cu echipamentul corespunzător. Cum stătea lângă una dintre ferestrele stomacului, se uită cum dispare gara în urma lor, înlocuită de clădiri guvernamentale masive și diverse magazine, apoi, dintr-odată, de un șir nesfârșit de case stivuite câte trei și așezate lângă străzi înguste, sufocate de umbre. Câțiva hominizi își târau picioarele spre o țintă anume; altfel, nu se vedea nimeni pe-afară.

Majoritatea caselor aveau obloanele trase și erau sigilate. Dacă gazele ar ieși pe dedesubt, ar fi localizate de detectoarele private, iar oamenii s-ar îngrămădi în cămăruțele de siguranță, respirând aer filtrat sau oxigen îmbuteliat sau nimic altceva decât aerul tot mai stătut. O experiență înfiorătoare, Jopale știa. Sentimentul neputinței dispăruse din lume. Totuși, senzația care-l copleșea acum

era una de mare ușurare, aproape amețitoare.

Scăpase din nou, exact la timp.

Do-ane veni lângă el. Fereastra era cam îngustă, nu fusese concepută să te uiți afară prin ea, ci să lase lumina soarelui să pătrundă și să le permită îngrijitorilor să-i supravegheze pe hominizii care călătoreau de obicei pe vierme. Do-ane se ridică pe vârfuri să privească afară. Părea mai drăguță când se agita, chiar mai atrăgătoare. Ținea în mână cel mai sofisticat contor de gaz pe care-l văzuse vreodată.

— Hidrogen sulfurat, șopti ea.

Lui Jopale îi pieri orice fărâmă de încredere. Metanul era oribil – sufocant și inflamabil – dar hidrogenul sulfurat puțea mult mai tare. Existau zone sub Continent de unde oxigenul dizolvat fusese evacuat. Lemnul viu și curenții nu mai puteau împrospăta apa. În plus, putrefacția pusese stăpânire pe ele, diferite soiuri de bacterii anaerobe emanând o otravă amară care ucidea în câteva minute.

Orașul aluneca mai departe pe lângă ei.

— Acela e un cadavru? întrebă Do-ane dintr-odată.

Ceea ce semăna cu un hominid zăcea culcat pe-o parte, lipit de fundația unei case lungi. Sau nu era decât gunoi învelit într-o pătură? Jopale nu știa sigur. Apoi trecură și de el, și de stradă. Cu vocea lui calmă, rosti:

— Nu era nimic.
— Era un om, spuse Do-ane.
— Un hominid adormit, sugeră el. Sau mort. Dar asta nu înseamnă nimic. Boala sau vârsta sau niște băieți puși pe stricăciuni, cine știe?
— Crezi? întrebă Do-ane plină de speranță.
— A, da. Și, pentru că se simți bine, repetă: da. Pe urmă adăugă pe tonul cel mai rezonabil: dacă gazul ar fi chiar așa de otrăvitor, străzile ar geme de cadavre sufocate.
Femeia se uită la el, dorind cu disperare să-i creadă cuvintele sordide.
Brusc, Jopale nu-și mai aminti de ce se supărase pe ea. Îi zâmbi, primi un zâmbet înapoi, după aceea se lipiră amândoi de peretele viu, urmărind cum se pierde orașul în peisaj. Epifite înalte își răsfirau frunzele în lumina tot mai palidă. Averse de ploaie inundau pământul la sud. Poate că norii aceia vor aluneca spre nord; așa s-ar reduce posibilitatea unui incendiu, cel puțin o vreme. Corect? Între timp, contorul lui Do-ane continua să înregistreze nivelurile fluctuante de sulfide, pe lângă obișnuitele metan și etan care pătrundeau înăuntru de câte ori viermele râgâia și înghițea aer. Dar niciuna dintre toxine nu atinse nivelul periculos și, în afară de un gust urât în cerul gurii, pasagerii nu sesizară altceva.

În cele din urmă, soarele se uni cu linia orizontului și citirile începură să scadă spre nivelurile destul de normale, cel puțin pentru ultimii câțiva ani.
Jopale se așeză pe pătură, bucuros că avea noroc.
Apoi, fără un motiv anume, își aminti de femeia-hibrid de la gară – creatura cu păr negru și voce puternică, plăcută – și îi trecu prin cap că, spre deosebire de soldații umani, la șoldul ei nu atârnase nicio mască.
Oare supraviețuise?
Oare de ce, cu câte urmau să se întâmple, îi păsa de ea?

Planuri de scăpare

La școala unde preda Jopale, încheierea unui trimestru presupunea o petrecere pentru elevi și profesori. Se lăsa cu băutură, discuții despre politica școlii și, pe parcursul întâlnirii finale, se trezeau emoții primare extraordinare. Transmisiile radio tocmai raportaseră că un grup de sate din nordul îndepărtat fusese distrus de o erupție de substanțe otrăvitoare. Glasuri sobre repetau zvonul – fals, de altfel – că inginerii și echipele de hominizi locali nu reușiseră să oprească jetul imens de metan. Petrecerea se sparse curând în două tabere: unii voiau să se resemneze cu soarta, alții se

agățau de orice pretext ca să mai spere. Jopale se pomeni izolat, neștiind ce atitudine să adopte. Atunci un coleg trecu pe lângă el din întâmplare, cu ceașca goală și mintea aburită. Ascultând câteva păreri îngrozite, individul de obicei timid prindea un curaj nebun.

— Situația nu este periculoasă, proclamă el. Credeți-mă, putem astupa găuri de zece ori mai mari decât cea pe care am auzit-o descrisă în poveștile voastre!

Optimiștii îmbrățișau fericiți aceste cuvinte sfidătoare. Dar profesorul le ignoră laudele.

— Sunteți la fel de nătângi ca restul, declară el. Și cel puțin la fel de ignoranți.

— Ce știi tu? întrebă o voce.

— Mai mult decât oricare dintre cei de aici, vă asigur. Apoi bețivanul scrută încăperea. Căuta o cale de salvare? Nu, îl interesa vasul cel mare de pe masa din mijloc – un recipient de piele în care punciul dulce și murele fermentate creaseră un mic iaz. Uitați-vă la mine, striga el. O să vă arăt exact ce vreau să spun.

Publicul se adună în jurul mesei, păstrând o tăcere sceptică.

Profesorul acoperi suprafața iazului cu frunzele groase de cardama. Între timp, ținu o prelegere despre Continentul lemnos și Oceanul fără fund și despre putrefacție și

metan, care erau produsele finite inevitabile într-un ciclu foarte vechi.

Jopale înțelegea totul sau așa credea.

Atunci, un al treilea dascăl – cel mai realizat profesor de știință din cancelaria lor – își drese glasul înainte de a interveni:

— Acesta nu e domeniul tău, știi?

— Domeniul meu? întrebă lectorul ocupat cu frunzele. Care este domeniul meu? Amintește-mi.

— Hărțile, spuse savantul, acel singur cuvânt învăluit într-un ton îngâmfat și ostentativ de disprețuitor.

Pe fața colegului său se citi furia. Dar nu-și pierdu cumpătul. Scutură puțin din cap și așeză încă un strat de frunze pe iaz. Apoi, cu glas aspru, rosti:

— Jopale.

— Da?

— Ce știi despre textele Om-și-Cer?

Jopale citise fragmente din ele în studenție. Dar chiar și în aceste cercuri intelectuale modeste, se cuvenea să arăți că ești bine pregătit.

— Le-am studiat timp de un semestru, răspunse el pe un ton precaut. De ce întrebi?

— Cât de vechi sunt?

— Nu se știe.

— Dar, judecând după diferitele limbi moarte, putem presupune că au mai multe vârste… un

amestec de scrieri aparținând unor autori necunoscuți. Nu?

Jopale încuviință în tăcere. Colegul său trase aer adânc în piept.

— Savanții consideră că textele Om-și-Cer oferă cel puțin trei descrieri ale lumii, dacă nu patru. Sau cinci. Sau chiar șase. Sigur este că fiecare descriere nu diferă prea mult de lumea noastră. Un continent vast și un soare nemișcat. Numai denumirile de locuri au fost schimbate, iar popoarele vorbesc limbi diferite și câteodată animalele și plantele sunt de nerecunoscut.

Asemenea elevilor plictisiți, profesorii începură să șușotească între ei.

Lectorul puse o mână pe frunzele plutitoare.

— Domeniul meu… pasiunea mea intelectuală… e prea complicată pentru mințile obișnuite. Vă garantez. Mii și mii de insule se contopesc într-un singur corp, fiecare luptându-se cu vecina ei încăpățânată să rămână la suprafața Oceanului, să se scalde în soarele cel mai fierbinte posibil. E un model măreț, glorios, care v-ar lăsa pe majoritatea cu gura căscată…

Resimțind insulta, publicul făcu liniște.

— Textele Om-și-Cer ne dau cele mai reușite hărți ale vechilor continente. Și prezintă cea mai pertinentă relatare a felului în care s-au separat ele. Geograful luă un pai galben-

deschis de pe masă și scoase un zâmbet larg, îndurerat. Probabil că nu știați. Continentele acelea nu erau nici jumătate din al nostru. Nu există nicio dovadă – absolut niciuna – că insulele din trecut au reușit să acopere întreaga față luminată de soare a lumii noastre. Din acest punct de vedere, ceea ce se întâmplă acum reprezintă un eveniment unic. Un concurs complicat de evenimente întâmplătoare și de forțe selective, poate.

— Ce e cu forțele selective? bombăni savantul.

— Care insule prosperă? întrebă colegul lui. Cele puternice, desigur. Și cele care rămân cel mai mult la suprafață. Cele care rezistă otrăvurilor în vremuri grele și cele care îndură foametea cea mai lungă. Scutură din umeri, pe urmă adăugă: în ciclurile timpurii, lemnul de sub noi ar fi fost mort demult. Prăbușirea ar fi venit mai repede; tragediile ar fi fost mai mici. Dar acum – pe timpul nostru – insulele au descins din câteva genealogii durabile. Mai mult, toate forțele active din lume ne-au împins în cea mai gravă situație imaginabilă.

Jopale n-ar fi vrut să-l creadă nici dacă l-ar fi cuprins cea mai neagră dispoziție.

— Nu știm cât metan zace sub tălpile noastre, recunoscu lectorul. Dar până și aprecierile modeste sunt înspăimântătoare.

Un glas firav și speriat rosti:

— Lumea întreagă s-ar putea sufoca. Era Jopale.

— O, dar e mult mai rău! Colegul lui își duse paiul lung în gură, apoi introduse capătul celălalt într-o sticluță de lemn ascunsă în buzunarul sacoului. Sorbi din ea și acoperi capătul de sus al paiului cu degetul mare, ridicând frunzele din vas până dădu de punci, apoi puse capătul de jos al paiului pe băutura dulce. Desigur că nu fac decât să exemplific, preciză el. Apoi îi făcu un semn cu ochiul savantului. Știu, știu. Nu există consens adevărat în rândul experților. Sau să spun al specialiștilor? Pentru că, dacă vă gândiți bine, există o diferență esențială între cele două cuvinte…

— Nu face asta, îl preveni Jopale.

Însă bărbatul aprinse un chibrit lung, care scoase o flacără gălbuie. Trase cu ochiul la public, spunând:

— Desigur, Continentul s-ar putea prăbuși încet, de-a lungul generațiilor. Puțin gaz aici, foarte mult gaz acolo. Mor oameni, dar nu prea mulți. Și poate că vom mobiliza resursele necesare. Vom face găuri până la Oceanul de sub noi și vom elibera bulele în respirații scurte sau vom pompa oxigen sub picioarele noastre, împrospătând apa rece și moartă. Flutură chibritul în fața ochilor. Poate că oamenii fac tot ce e nevoie și atmosfera

noastră nu e distrusă când hidrocarburile ne mănâncă prețiosul oxigen liber.

— Ești beat, se plânse savantul.

— Minunat de beat, da.

Profesorul expert în nume de orașe și pozițiile insulelor râse și lăsă flacăra în jos.

Toată lumea se holbă la punciul acoperit de frunze.

Jopale bănuia că lichidul din sticluță era alcool pur. Dar colegul lui se hotărâse să facă o demonstrație mai eficientă a opiniei sale, de aceea folosise hidrocarburi cu lanț lung, cumpărate de la o sursă industrială – un amestec extrem de inflamabil care scoase un sfârâit slab, dar impresionant, când se aprinseră frunzele, apoi mâna bărbatului beat și, în clipa următoare, fața lui șocată, schimonosită de durere.

Aerul înserării

Stânga-Stângii era următoarea oprire oficială – o gară sigură, unde viermele stresat să-și poată trage respirația și goli intestinele umflate. Majoritatea pasagerilor adormiseră deja.

Singura lumină din stomacul ticsit venea de la o cultură bioluminiscentă atârnată de un cârlig de aramă ars de acid. Do-ane nu se mai deranjase să-și pună gluga, ci se cuibări pe

pătură, cu mâinile așezate frumos între pernă și obraz. Rit nu părea în stare să se relaxeze, se ridica din când în când în capul oaselor ca să-și aranjeze gluga sau ca să mai ia o pastilă de melatonină. Numai Jopale nu se simțea obosit – o iluzie cauzată de prea multă energie – și de asta păși afară, profitând de pauza scurtă ca să verifice starea de sănătate a hominidului său, să respire în aer liber și să contemple priveliștea deprimantă.

Gara era pustie și scufundată în beznă. Panourile informative fuseseră stinse, iar birourile și bufetul închise. Meșterul Brace stătea singur pe peron și se uita la colegii lui, care stimulau anusul viermelui cu baghete electrice. Jopale se apropie de el, apoi avu o ezitare. Bătrânul îngrijitor plângea? Dar Brace îl simți. Ștergându-se iute la ochi cu mâneca, se răsuci spre pasagerul singuratic, oferindu-i, din obișnuință sau dintr-un statornic simț al datoriei, un zâmbet larg, încurajator.

— Un întuneric sumbru, dar o climă plăcută, remarcă el. Nu credeți, domnule?

Jopale îl aprobă în tăcere.

— Am stat aici de cel puțin o sută de ori, domnule.

— Cu viermele nostru?

— Da, sigur.

Oamenii ca Brace își petreceau adesea timpul la slujbă îngrijind același vierme, învățându-i

talentele și ciudățeniile și, cum viermii erau creaturi care nu se abăteau de la obiceiurile lor, rareori li se cerea îngrijitorilor să schimbe ruta sau orarul.

— Plăcut, repetă bătrânul.

La orizont se vedeau nori înalți, care blocau ultimele sclipiri ale soarelui. De la distanță, aduceau cu un turn purpuriu dens, fie formidabil, fie înspăimântător.

Jopale întrebă dacă norii erau făcuți din fum sau din apă.

Meșterul Brace înălță din umeri.

— Nu stăm mult, domnule, spuse el, apoi tăcu.

Stânga-Stângii era un oraș mic și, judecând după depozitele spațioase de lângă șinele de vierme, cândva fusese deosebit de prosper. Plăci mari de lemn proaspăt tăiate așteptau lângă șinele cele mai late, urcate pe cărucioare gata să fie tractate de viermi-mărfari gigantici. Dar în gară nu se mai afla decât un vierme în afară de al lor, și acela se târâse între două clădiri și murise, carcasa lui palidă începând să se umfle și să putrezească pe dinăuntru.

— Lemnul acesta… începu Jopale.

— Cel mai bun din lume, se oferi îngrijitorul să explice. Solul acesta e dens și rezistent – fibră dulce, aproape fără noduri, perfectă. E la mare căutare de câteva secole. Când Continentul s-

a deplasat spre est, minerii locali s-au adaptat repede. Brace arătă cu mâna spre sud. Și-au otrăvit lemnul cel mai bun cu săruri de arsenic. Chiar dacă solul lor murea de foame, nu voiau să lase niciun vierme să-l infesteze. Din acest loc tot mai veneau scânduri frumoase… dar nu vreți să mirosiți rumegușul, ascultați-mă pe mine.

La nord de gară se vedeau case împrăștiate, ateliere presărate cu stâlpi înalți. Luminile jeturilor de gaze se înșirau sus de tot – un truc pentru a lumina un loc lipsit de soare. Dar niciuna dintre torțe nu lumina acum și la niciuna dintre ferestrele caselor nu se vedea măcar un sâmbure de viață.

Lipseau până și hominizii cei mai umili.

— Pentru că toată lumea a plecat, explică îngrijitorul. S-au dus… nu știu când… să fie vreo patruzeci de cicluri? Erau încă aici când am venit ultima oară. Nimeni nu m-a prevenit. Dar au tăcut cât am stat aici, lucru neobișnuit pentru ei, vorbăreți mai tot timpul. Asta mă face să cred că luaseră deja o hotărâre.

Viermele începu să tremure. Intestinele i se contractară și trupul său lung se lungi mai mult, creatura începând să-și golească măruntaiele. Mirosul emanat pe parcursul procesului era înfiorător, dar nimeni nu se arătă deranjat, în afară de pasagerul singuratic.

Jopale întoarse capul.

— Ce hotărâre luaseră? întrebă el, cu mâna la gură și la nas.

— Oamenii ăștia își pregătiseră plecarea, răspunse îngrijitorul. Probabil cu ani în urmă. Multe dintre comunitățile mai mici… aici, pe întuneric… au planuri. Sanctuare, pe pământ special.

— Serios?

— Da, da, spuse Brace, de parcă toată lumea știa lucrul ăsta. Oamenii care trăiesc în beznă știu ce înseamnă un dezastru. Au experiență și simț practic. Ca aceștia din Stânga-Stângii. O doamnă mi-a spus, confidențial, că familia ei și-a construit un adăpost ignifug, înconjurat de un șanț adânc. Când aerul va deveni insuportabil, vor respira oxigen îmbuteliat. Iar dacă se pornește vreun incendiu, vor umple șanțul cu apă și vor stropi cu ea pe deasupra capetelor.

Jopale tocmai se pregătea să spună ceva.

Dar îngrijitorul văzu îndoiala din expresia lui.

— Știu, domnule, îmi dau seama. Nu pare un lucru practic. Nu va fi vorba despre un incendiu obișnuit, iar solul acesta dens arde mocnit și îndelungat. Dacă vin vremurile acelea groaznice. Râse prietenos, apoi continuă: femeia m-a mințit, fără îndoială. Știu asta acum, poate am știut-o și atunci. Vedeți… În mod normal, aș rămâne aici un ciclu sau

două. Ne place să lăsăm viermele să doarmă mult și să se îngrașe, iar femeia m-ar lăsa să dorm în patul ei. O doamnă grozavă și o prietenă de nădejde. Voia să știu că făcuse aranjamente. Dar nu mi-a spus destule ca s-o pot găsi. Asta-i ceva normal, n-ar trebui să fiu jignit. În orice loc s-au dus oamenii de aici, n-au loc și pentru iubiți de ocazie.

Jopale nu știu ce să spună, așa că tăcu.

Pe urmă îngrijitorul se întoarse la colegii lui și le strigă pe un ton ascuțit, acuzator:

— Lăsați scârnăviile acolo. Auziți?

O tânără stătea pe șina unsă de vierme. Nu cădea pentru că avea bocanci cu crampoane și un băț special cu care dădea excrementele la o parte.

— Dar regulamentul…

— Regulamentul? o întrerupse bătrânul. Uitând de Jopale, păși la marginea peronului, scoțând câteva înjurături înainte de a se adresa iar echipajului său: prima noastră grijă e viermele. A doua, pasagerii. Și nu pierdem vremea să dăm la o parte rahatul din calea viermilor și a pasagerilor care n-au de gând să vină. M-ați auzit?

O pledoarie de ultim moment

Prietenii și colegii l-au susținut în mod neașteptat pe Jopale când s-a hotărât să plece

de acasă. Cei mai mulți i-au spus vorbe politicoase, câțiva i-au adresat întrebările cele mai evidente. „De unde ai aflat de Insulele Noi?”. Dăduse peste un articol într-un ziar oarecare pentru cei bogați. În schimbul unei sume mici, reuși să cumpere o carte introductivă plină de fotografii și descrieri. „Și mai aveau locuri?”, voiau prietenii să știe. „Așa de târziu?”. Dar o Insulă Nouă avea să fie construită tot la câțiva ani, se garanta continuarea procesului până când venea dezastrul sau trecea pericolul. Așadar, da, aveau loc destul și pentru el. „Dar cum de și-l permite un profesor ca tine?”, au insistat curioșii. „Cum de ți l-ai permis?”. Jopale scutură din umeri și zâmbi sfios, pomenind de moștenirea lui substanțială, întotdeauna pomenea de ea cu prudență, așteptându-se de la ceilalți să se arate invidioși sau chiar vizibili supărați. Dar oamenii au primit vestea mirați și resemnați. Curios, faptul l-a cam dezamăgit. S-ar fi simțit mai sigur pe soluția lui – și mult mai optimist – dacă ceea ce făcea stârnea ura în cei pe care se pregătea să-i lase în urmă.

Cunoștințele și colegii profesori păreau întotdeauna să aibă și ei planuri de scăpare – planuri încurajatoare legate de serviciul local de protecție civilă sau buncăre private. Și aveau motive să spere: în tot districtul, vechile găuri de vierme erau înțesate cu provizii și

apoi astupate. Dacă izbucneau incendiile, localnicii s-ar ghemui în beznă, respirând oxigen îmbuteliat, în timp ce pământul de deasupra ar fi saturat de apă proaspătă și spumă garantată să reziste la orice, în afară de catastrofala vipie.

Problema era că, în caz de incendiu, căldura ar fi o catastrofă. Cele mai grave incendii de până atunci avuseseră loc în sud, nu departe de zona polară. Pădurile de epifite au dispărut într-o clipă. Stratul protector, de regulă inflamabil, a ars la scurt timp. Apoi s-a aprins lemnul din adâncime și a ars complet, permițând insulelor înecate, pe jumătate putrezite, să țâșnească la suprafață odată cu metanul proaspăt, care n-a făcut decât să întețească văpaia. După aceea, lemnul cel mai ud și mai putred s-a întărit de la căldură și a luat foc și, în ciuda armatei de hominizi și pompieri viteji, zona circulară cuprinsă de dezastru total s-a extins, devorând un kilometru la fiecare ciclu, înghițind sate abandonate și ferme părăginite într-un vârtej clocotitor, nemilos.

Cu toate acestea, prietenii lui Jopale afișau mine încrezătoare, curajoase.

— În curând vom ține situația sub control, pretindeau ei, vorbind ca și cum ar fi luptat în prima linie a frontului. Și vom învinge următoarele douăzeci de incendii. O să vezi.

Însă pe lume nimic nu se întâmpla repede. Ciclu după ciclu, incendiul din sud se extindea, iar altele izbucneau în locuri îndepărtate. Calamitatea necruțătoare și neabătută dădea tuturor timp suficient să-și pună la îndoială cele mai prețioase convingeri. Atunci se pomeneau oamenii că recunosc cât de stupide sunt planurile lor, mai ales când stăteau de vorbă cu prieteni vechi.

— Le tot spun oamenilor că rămân, anunță unul dintre vecinii lui Jopale. Burlac ca Jopale, inteligent și cultivat, recunoscu: le tot spun că incendiile vor fi stinse sau că nu ne vor afecta pe noi. Dar când voi fi pus în fața faptului împlinit, știi ce voi face? Voi fugi. Voi fugi spre Ocean, așa cum tu fugi spre vest. Dacă reușesc să trec de gărzile provinciei și să dispar în haos…

— Poate, spuse Jopale, nesigur la ce i-ar folosi vecinului un asemenea plan.

Dar acesta țesuse în jurul lui o poveste interesantă:

— Toate acele foste insule care s-au unit cu Continentul? Ei, bine, am auzit că locuitorii lor îngroapă explozibil în vechile falii. Și, când vine vremea, vor provoca una dintre cele mai mari explozii din istorie.

— Poate, spuse din nou Jopale.

Nu voia să spulbere visurile bărbatului. Însă probabil că i se strecurase îndoiala pe chip,

pentru că prietenul lui se crispă și-l întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Jopale nu era un expert. Dar în fiecare poveste auzită, incendiile devastatoare erau însoțite de vânturi fabulos de puternice. Vânturile băteau în direcția flăcărilor, alimentându-le cu oxigenul fără de care s-ar fi stins. Puteai distruge fisurile de la un capăt la altul, separând insulele de Continentul condamnat; dar masele uriașe de lemn și omenirea înspăimântată tot vor trebui să se deplaseze pe apă, luptând cu urletele furtunii.

— Păi, replică prietenul lui, se vor gândi și la asta. Probabil că vor lansa explozia înainte să ajungă la ei incendiul.

Și vor elibera metanul de sub picioarele lor, făcând să izbucnească propriul lor incendiu. De data asta, Jopale dovedi că are tact și spuse:

— Desigur, o soluție rezonabilă. Nu prea mă pricep la tehnică, adăugă.

— Să nu uiți asta, Jopale. Nu te prea pricepi la nimic, zise vechiul său prieten, scuturând un deget.

Foarte adevărat.

Rudele l-au surprins pe Jopale cu calmul și încăpățânarea cu care i-au respins planul Insulelor Noi. Unchii și verișorii mai în vârstă îl credeau prost pentru că ceda în fața disperării generale. Otrăvurile și incendiile îi vor ucide pe

străinii îndepărtați și vor arde regiuni ale lumii. Dar nu și pământul lor iubit, nu și pe el. Nu-și puteau imagina insula lor norocoasă schimbată în niciun fel durabil, în cel mai rău caz, vor arde pădurile și fermele, apoi va lovi foametea care va închide imediat gurile în plus din lume. Dar asta va fi o binecuvântare și o mare ocazie, susțineau rudele. Spre marea sa uimire, Jopale descoperi că familia lui făcea pregătiri de ani de zile: dulapuri secrete erau ticsite de carne de lemurian uscată și sticle de lemn cu fructe murate, plus suficiente turte și sirop de gândaci ca să-i țină în viață pe hominizii cei mai utili. Da, recunoșteau ei, vor veni câțiva ani grei. Numai cei pregătiți vor supraviețui până la capăt. Dar ei exact asta aveau de gând să facă: să supraviețuiască cu orice preț. Apoi vor reveni la traiul comod și profitabil de dinainte și la rutina absolut naturală.

— Rămâi cu noi, îl rugară ei, dar nu prea insistent. Poate se hotărâseră că Jopale făcea parte din gurile în plus.

O mătușă bătrână îl asigură:

— Îți vei pierde mințile pe întuneric. Lumina stelelor nu e bună pentru oameni, să știi.

Nu era adevărat. Oamenii se puteau adapta și, pe lângă asta, pe Insulele Noi sclipeau lumini alb-albastre, foarte asemănătoare cu lumina soarelui. Totuși, răspunsul lui fu respins

cu plăcere amară.

— Îți *vei pierde* mințile, băiete, repetă bătrâna. Nicio clipă să nu crezi că va fi altfel.

După aceea, doi verișori tineri – frate și soră, gemeni – îi explicară un lucru ce pentru ei era clar ca lumina zilei:

— Când va veni vremea, spuseră ei, Spiritul Omului se va ridica din mijlocul Oceanului ca să-i salveze pe toți oamenii buni.

Era o credință veche, uitată pe jumătate și transformată ca să se potrivească vremurilor.

— Numai credincioșii adevărați vor fi iertați, promiseră ei. Dar tu, Jopale? Vrei să ni te alături nouă, celor renăscuți?

— Niciodată, răspunse el, uimit de mânia lui bruscă. Probabil că verișorii lui nu se înșelau asupra viitorului mai mult decât cei cu buncărele doldora de provizii. Dar se pomeni că gâfâie și le spune: asta e o convingere stupidă și nu mă puteți obliga s-o înghit.

— Atunci vei avea parte de o moarte groaznică, îi ziseră ei, într-un glas. Și exact asta și meriți, Jopale.

Dar oamenii rareori primeau ceea ce meritau: nu era asta învățătura esențială a lumii modeme?

Cu strictul necesar împachetat, biletele și actele prețioase la îndemână, Jopale s-a dus la gara cea mai apropiată însoțit numai de ultimul său hominid. Nimeni n-a venit să-l

conducă și să-i ureze de bine. Slavă cerului. El și o mână de călători stăteau pe peronul deschis, privind spre răsărit. Imensul vierme cenușiu apăru conform orarului, alunecând pe șina laterală și oprindu-se în fața lor, zguduind gara cu gâfâiturile lui băloase. Călătorii se așezară la coadă, gata să se identifice soldaților care așteptau. Apoi se auzi o voce: „Jopale”. Era un glas de femeie, vag cunoscut. Jopale se uită înapoi peste umăr. Crescuse cu femeia aceea, o frumusețe naturală care nu-i adresase o vorbă în ultimii zece ani – dar acum se afla în fața lui, îmbrăcată de călătorie și zâmbindu-i numai lui.

Jopale bănui că se îndreaptă spre vest, poate chiar spre Insulele Noi.

Nu, îi explică ea, nu avea bilet. Auzise de planurile lui și venise pur și simplu să stea de vorbă cu el.

— Te rog, îl imploră ea, atingându-și gura mare, apoi trecându-și mâna peste scalpul lunguieț, elegant.

Jopale ieși din coadă.

— Of, ce greu e, recunoscu ea. Apoi, cu un oftat smuls din adâncul sufletului, adăugă: aș vrea să fi făcut și eu ce-ai făcut tu.

Dar n-o făcuse, bineînțeles.

— Dacă rămân, o să mor aici, rosti ea către Jopale și toate persoanele din imediata apropiere. Dar te întreb, Jopale, n-aș putea să

călătoresc cu tine?
N-ar putea. Nu.
— Toate cabinele de pe Insulele Noi au fost reținute deja. Sunt absolut sigur.
Nici eu nu iau cu mine decât ce am voie. Chiar și cu bagajul ăsta mic depășesc limita.
Femeia își cuprinse cu brațele pieptul perfect, tremurând ca înfrigurată. Apoi rosti încet, printre dinți:
— Dar există o cale.
— Care anume?
Lângă Jopale stătea hominidul lui roșcat. Femeia frumoasă se uită la creatura gigantică. Cu o voce țeapănă, oarecum nervoasă, zise:
— Las-o pe ea. Ia-mă pe mine în locul ei. Oare auzise bine Jopale?
— O să călătoresc în interiorul viermelui cu hominizii. Și o să-ți car bagajul.
— Nu, răspunse el.
— O să mănânc mâncarea hominizilor…
— Nu.
Femeia începu să plângă. Lacrimile îi curgeau pe chipul frumos, schimonosit de suferință.
— O să fac ce vrei tu, Jopale, o să renunț chiar la drepturile mele legale, poți să mă bați dacă sunt prea înceată…
— Termină! strigă el.
— Te rog, Jopale! Te rog!
Un soldat păși spre ei și le ceru actele. Ce putea face Jopale? Era uluit, buimac. Nu

avusese timp să se obișnuiască total cu ideea asta venită din senin. Femeia n-ar fi rezistat să ducă viața pe care-o implora. În plus, el nu trăise niciodată fără un hominid alături. Iar dacă avea vreodată nevoie de bani, creatura ar fi foarte valoroasă pe orice piață.

Singura alegere rațională a lui Jopale fu să întoarcă spatele femeii fără o vorbă. Dădu actele soldatului înarmat, apoi arătă biletul prețios unui tip mai bătrân, îmbrăcat în uniforma cenușie a îngrijitorilor de viermi.

Pe buzunarul de la pieptul lui scria Meșterul Brace.

— Călătoriți până la Portul lui Krauss, domnule?

— Da.

Brace îi făcu semn cu ochiul și zâmbi.

— Bine, domnule. Noi doi o să ne cunoaștem bine până la capăt de linie. Așa zic eu.

„Vine”

Nu se zărea niciun nor pe cerul negru ca smoala, doar un singur punct de lumină gălbuie și moale, una dintre Cele Patru Surori dansând pe lângă soarele ascuns. Stelele distante erau prea slabe ca să se vadă prin fereastra groasă – câteva sute de pete pe care numai savanții catadicsiseră să le numească și să le treacă pe hartă. Stelele nu însemnau mai

nimic pentru Jopale.

Pe el îl captiva pământul de sub ele: Tărâmurile întortocheate. Lemnul lor fusese sfărâmat de apăsări necruțătoare care scoseseră la iveală fiecare îmbinare veche și fiecare semn de slăbiciune. Culmi lunguiețe și dealuri izolate se ridicaseră în urma unei serii nesfârșite de cutremure. În consecință, șina nu era nici pe departe o linie dreaptă, iar urcușul, ca și oboseala, încetinea avansul viermelui. Dar nu existau pauze sau blocaje neprevăzute pe șină, cel puțin până acum. Pasagerii treji păreau încântați că trăiesc sau cel puțin pretindeau că sunt încrezători din nou. Și, bineînțeles, toți voiau să vadă ori măcar să tragă cu ochiul la saprofitele care creșteau pe lângă șină; se uitau cum trece pe lângă ei pădurea exotică un minut-două, apoi reveneau pe pături, la activități mai obișnuite.

Jopale nu mai văzuse asemenea regiuni decât în cărțile lui ilustrate.

Îi pomeni lui Do-ane de interesul lui, iar ea îi răspunse cum sperase el:

— Am văzut Tărâmurile întortocheate, recunoscu ea. De mai multe ori. Dar tot mi se par minunate. Absolut încântătoare.

Fata era plină de viață și vioaie când voia.

Jopale stătea lângă ea, urmărind cum se strecoară afară din frunziș lumina palidă, colorată în nuanțe diverse. Uneori, se interesa

de câte-un copac foarte luminos sau masiv. Do-ane îl anunța că nu se pricepe la ciuperci pe cât ar vrea. Dar de fiecare dată îi spunea numele speciei. După aceea, când ceilalți pasageri se așezaseră pe podeaua stomacului, lăsându-i singuri, ea îl întrebă în șoaptă pe proaspătul ei elev:

— Știi de ce e atât de bogată regiunea aceasta?

— Vechile insule sunt sparte în sute de bucăți, sugeră Jopale. Suprafața gata să putrezească e la discreție.

— Asta-i numai jumătate de răspuns. Motivul principal e umezeala. Trei insule mai mari au fost presate și sparte în bucăți ca să formeze Tărâmurile întortocheate și fiecare avea rezerve imense de apă proaspătă în subteran. De ea au avut nevoie saprofitele, așa cum au avut nevoie de mâncare, bineînțeles.

Jopale dădu prietenos din cap.

— Pe lângă asta, ploaia preferă ținuturile deluroase, continuă fata. Dacă are de ales, furtuna își va revărsa bogăția pe un sol fărâmat.

— Dar Muntele cel Bun? E foarte umed? Fata scutură din cap.

— Nu tocmai. Regiunea aceea e foarte netedă și monotonă. Iar sub suprafața ei lemnul e deosebit de uscat.

— De ce?

— Pentru că insula de la suprafață nu mai poate ajunge la Ocean. Do-ane își puse o mână sub cealaltă, ca să-i arate. Cred că ți-am mai spus. Sub ea există o altă insulă, groasă și solidă, care blochează aproape toate rădăcinile.

— Ăsta-i muntele tău? Insula de dedesubt?

Fata stătu pe gânduri și făcu o mică socoteală. Apoi se uită din nou pe fereastră și spuse „nu”, cu un ton pe care-l folosesc oamenii când mai au multe de adăugat.

Jopale așteptă, apoi vorbi:

— Mai povestește-mi. Ea miji ochii, dar tăcu.

— Despre muntele tău submarin, insistă el. Ce faci acolo, jos?

— Cercetez, se îndură fata.

— Biologie? Când văzu că nu primește răspuns, spuse o minciună nevinovată. Și eu am studiat cândva biologia cu asiduitate. Au trecut niște ani de-atunci.

Do-ane se uită la ceilalți pasageri. Rit dormea. Nimeni nu le dădea atenție. Însă ea vorbi atât de încet, încât Jopale de-abia o auzi:

— Nu studiez biologia. Nu chiar.

— Nu chiar? insistă el.

Fata nu avea voie să spună prea multe, dar voia să se explice.

— Nu pot să spun, îi zise cu un surâs discret.

— N-am vrut să te iau la întrebări, minți Jopale.

Viața tinerei se țesea în jurul muncii ei. Se vedea pe chipul ei, în manierele ei. În discreția ei încordată, agitată.

— Las-o baltă, mormăi el.

O ciupercă enormă creștea lângă șină – un stâlp cu partea superioară acoperită de organisme vii, care dădeau o lumină violet-aprins. Era o specie comună, al cărui nume deja îl uitase. Holbându-se la colcăiala de putrefacție și moarte, remarcă pe un ton cât se poate de rece:

— Doar nu se sfârșește lumea chiar acum.

— Dar nu se va sfârși, rosti Do-ane.

Jopale pufni scurt și atunci își dădu seama că plângea. Era un subterfugiu de manipulare, la care poate că ar fi apelat și ar fi dat greș. Dar lacrimile lui erau sincere, ca toate faptele lui de până atunci, iar în el se ascundea o durere imensă și orice scuză era bună ca să se defuleze în public.

— Nu e prima oară când se întâmplă un asemenea dezastru, îl asigură tânăra.

— Am auzit și eu.

— E-adevărat. Un continent nou se dezvoltă întotdeauna pe fața luminată de soare a lumii. Apa de dedesubt e sufocată de oxigenul liber. Lemnul vechi e apăsat și se sfărâmă, iar metanul se ridică la suprafață prin fisuri și găuri.

— Și focurile mistuitoare?

— Au mai izbucnit incendii și înainte. Fata zâmbi pentru sine, trădând un interes profund, ca și cum ar fi descris un roman plăcut, plin de tragedii imaginare. Focurile acestea care devastează lumea au mai izbucnit de șaptesprezece ori până acum, adăugă ea.

Nu de șaisprezece, nici de cincizeci de mii de ori. Jopale chibzui la precizia răspunsului preț de câteva clipe lungi. Apoi o întrebă:

— De unde știi asta? O cifră exactă?

— Nu pot.

— Nu poți să-mi spui?

— Nu.

Se uită lung la ea, lăsându-și furia să clocotească.

— Locul ăsta în care mergi… Muntele ăsta anume…

— Ce-i cu el?

— Colegii tăi, cei care au descoperit forma de relief… Nu cred că au folosit vechiul cuvânt „munte” pentru că e îndreptată într-o direcție anume. Nici spre cer, nici spre miezul pământului.

Do-ane îi evită ochii umezi.

— Știi ce cred eu? A fost numită așa după structura ei. O altă calitate inerentă a cuvântului. Muntele mitic se presupune că e mai dur și mult mai rezistent decât orice lemn. Am dreptate?

Tânăra, numai în ciorapi, se uită din nou pe

fereastră. Tărâmurile întortocheate se subțiau și se aplatizau, întinderi de sol mort printre rarele ciuperci uriașe. Acum pe geam se vedeau stelele cele mai strălucitoare, sclipind și țopăind odată cu alunecarea viermelui. Doane stătea destul de aproape de Jopale ca să-l atingă și respira sacadat, tot mai aprinsă la față, pe măsură ce întunericul cobora peste pustiul din jurul lor.

Jopale își ținu respirația.

— Focul cel mare, zise tovarășa lui foarte încet și atinse plasticul geamului cu vârfurile degetelor. Vine! anunță ea.

Miezul lucrurilor

Când un vierme ca al lor era bebeluș, suferea abuzuri cumplite – cel puțin așa ar zice o persoană care nu se preocupă de necesitățile de bază ale omenirii. Furată de lângă mama ei, proaspăta creatură era tăiată în mai multe locuri, iar rănile rămâneau deschise până se făceau găuri permanente, pregătite pentru sfinctere tot mai mari. Apoi regimul ei alimentar era ținut sub control de îngrijitori profesioniști, care-i evaluau înclinațiile și utilizările potențiale. Viermii inteligenți și cu temperament blând primeau îndatoriri legate de pasageri. Mulți dintre candidați nu rezistau condiționărilor din tractul digestiv sau

operațiilor suplimentare. Printre alte modificări, li se introduceau bășici gonflabile exact în regiunea din spatele capului, creând o serie de cavități permanente în care locuiau îngrijitorii, fiecare cu o ușă de cauciuc ce ducea în esofagul îngust, extrem de uscat.

Jopale stătea sub o lumină puternică și-l striga pe Brace pe nume. Îi răspunse o voce. Peste câteva clipe, bătrânul îngrijitor ieși dintr-una dintre încăperile micuțe și-l întrebă ce se întâmplă în timp ce se freca la ochi.

Cu vorbe și gesturi de nebun, Jopale îi explică situația.

În prima clipă, îngrijitorul nu-l crezu. Fața îmbătrânită avea o expresie îndoielnică, iar buzele țuguiate arătau pregătite să minimalizeze cele auzite. Atunci unul dintre conductorii viermelui fugi în jos pe esofagul îngust, strigând aceeași veste importantă.

— Unde ne aflăm acum? o întrebă îngrijitorul.

Femeia îi spuse un număr și o literă care pentru el sunară ca o limbă străină.

Dar bătrânul înțelese imediat.

— Ne oprim la Răscrucea Regelui, ordonă el. Gara a dispărut, dar pământul e sus, pe ultima creastă. O să vedem cât de rău stau lucrurile. Și dacă e și vreo veste bună.

Jopale nu-și putea imagina nimic bun. Îngrijitorul se întoarse spre el:

— Domnule, i se adresă ferm. Trebuie să știu.

A mai observat vreun pasager?

— Numai unul. Fata... îngrijitorul șovăi, apoi zise:

— Nu spuneți nimic. Mă duc să văd dacă aud vreo voce prin stație, să aflu ultimele noutăți... pe urmă o să traversez burta și-o să zic câteva cuvinte...

Îi pieri glasul. Ce fel de încurajare ar putea oferi? Se lăsă o tăcere încordată, apoi se auzi un huruit grav, prelung. Zgomotul care venea și venea, făcând să vibreze grumazul uriaș.

— Ce-i asta? fu nevoit Jopale să întrebe.

— Trebuie să fie inima viermelui, presupuse îngrijitorul. Lăsă capul pe-o parte și-și ținu respirația, ascultând cu atenție. Se aud și plămânii cum lucrează. De asta stăm aici sus, domnule, ca să știm ce face bebelușul.

Jopale încuviință în tăcere.

Îngrijitorul atinse peretele roz și aspru. Femeia-conductor îl imită. Amândoi profitară de pauză ca să-și înăbușe lacrimile.

Do-ane plecase de lângă fereastră și ședea singură pe pătura ei, citind cu lanterna. Toată lumea ședea, inclusiv Rit, care se uita la harta veche desfășurată în fața lui. Ridicând ochii, nu-i spuse nimic lui Jopale. Îi coborî la loc, întrebând mai degrabă harta:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, minți Jopale din reflex.

Bărbatul înalt se uită la Do-ane și, cu simțuri

ascuțite de paranoia, anunță:

— S-a întâmplat ceva.

Ea vru să se uite la geam, apoi se răzgândi.

Însă Rit îi sesiză intenția. Se hotărî să vadă cu ochii lui și-și trase picioarele lungi sub el, respirând adânc o dată și încă o dată. Dar nu avu curajul să se ridice, întinse picioarele la loc, se șterse la gura uscată cu degetele lungi, apoi privi harta veche, alimentându-și sentimentul de ignoranță pe cale să-l părăsească.

— Ai anunțat? șopti Do-ane, închizând cartea cu degetul mare în loc de semn.

Jopale confirmă fără o vorbă.

Ea se uită la fața lui, la ochii lui. Îl privea altfel, cu o expresie diferită – o privire fixă, parcă menită să-i pătrundă în suflet. Apoi se hotărî, fie ce-o fi. Deschise cartea și răsfoi câteva pagini, până ajunse la cea căutată. Cu spatele la Rit, împinse cartea spre Jopale și-i dădu lanterna după ce-l studie ultima oară, numai ca să se convingă că nu se înșela.

Pagina era goală.

Nu, se desfăcea. Jopale găsi un colț îndoit de folosire și, când ridică foaia lucioasă și răsuci cartea, scoase la iveală un desen complicat, asemănător cu structura unui vierme.

— E… începu el.

— Muntele, îl întrerupse fata, ducând degetul la gură.

Rit nu văzu nimic. Nimeni nu le acorda atenție. Bogătașa bătrână care se plânsese la Capătul Lumii îl puse pe însoțitorul ei să se uite pe geam. Dar ea nu voia să știe decât ce e în față, iar însoțitorul se uită doar înainte și rosti pe un ton plat: „O pantă lungă. Atâta văd”.

Era muntele un vierme? se întrebă Jopale.

Reveni la desen și găsi o scară care-l lămuri asupra dimensiunii. Probabil se strecurase o greșeală. Chiar dacă scara era greșită cu un factor de zece, viermele tot ar fi mai mare decât doisprezece aripi de pește așezate una după alta. Iar dacă era corectă, muntele ar depăși o sută douăzeci de aripi mature… Asta l-ar face mai mare decât majoritatea orașelor, nu-i așa…

Ridică ochii.

— E viu? șopti el.

Do-ane nu avea un răspuns simplu. Ridică din umeri și spuse „Acum, nu” cu glas moale. Apoi adăugă, și mai încet: „Mai uită-te o dată”.

Jopale nu se pricepea la viermi. Dar știa destule ca să-și dea seama că muntele nu avea nimic în comun cu creaturile alături de care crescuse el. Deschidea o gură enormă, dar fără maxilare, un cerc perfect, din care fuseseră scoși toți dinții. Gâtlejul era drept și larg, apoi, luând forma unei pâlnii, se ascuțea și devenea prea mic ca să mai apară pe desen.

Anusul era la fel de mic, deschis chiar în vârful cozii. Iar între gură și anus, tractul digestiv ocupa numai o parte din corpul uriaș al viermelui.

— Ce sunt astea? întrebă Jopale. Tânăra atinse liniile și spațiile dintre ele.

— Încăperi. Cavități. Un fel de camere. El nu înțelegea.

— Cum e posibil ca o creatură să reziste la atâtea operații? Neprimind răspuns, ridică ochii și atunci înțelese. Nu e o specie de vierme, așa-i?

— Nu, veni răspunsul.

— E o mașinărie.

Tânăra înclină din cap ca și când ar fi zis „poate”.

— Sau e vie?

— Acum, nu. Nu mai e. Așa credem.

Viermele care-i transporta ataca ultima pantă lungă, încetinind pe măsură ce urca. Un alt pasager se ridică să se uite afară. Dar era în partea de nord a viermelui, și din unghiul respectiv nu se vedea nimic în spatele lor.

— Coada și o parte din cavitățile din mijloc sunt inundate, preciză Do-ane.

Porțiunile erau desenate cu cerneală albastră.

— Coada e partea aflată la cea mai mare adâncime? Fata dădu afirmativ din cap.

— Și gura?

— Îngropată într-o insulă fosilă.

— S-a înecat în timp ce mânca prânzul?

Voise să facă o glumă și se forță să râdă. Do-ane se rezumă să scuture din cap.

— Nu știm ce-a mâncat cât a trăit. Dar acest organism… această mașinărie… orice-ar fi fost… probabil a avut nevoie de energie mai multă decât ai scoate din celuloză și sevă.

Jopale închise cartea și o răsuci în mâini, examinând coperta. Nu găsi nimic, decât un cuvânt criptic, „Note”, urmat de o dată de acum câțiva ani.

— Eu sunt… începu Do-ane. Deschise iar cartea și desfășură desenul.

— Ce ești tu?

— Nu am o specialitate științifică anume. Zâmbi cu mândrie. Țin de un proiect special. Un proiect de cercetare secret, știi. Colegii mei și cu mine suntem pregătiți la toate disciplinele. Se speră că… se spera… că vom putea afla ce e mașinăria asta…

— Metal, presupuse Jopale.

— În corpul ei am găsit mai mult fier, cupru și zinc decât au strâns la un loc toți oamenii din lume. Pe lângă aur, argint și elemente prea ciudate ca să aibă nume obișnuite.

Jopale vru să întoarcă pagina, dar tot n-o pricepea pe cea din fața lui.

— Totuși, trupul ei e alcătuit, în principal, din alte substanțe, continuă Do-ane. Plastic și compuși care seamănă cu plasticul. Materiale

ceramice. Și de-a lungul gurii și a ceea ce pare a fi centrala electrică... ei, bine, sunt elemente prea dure ca să tai mostre din ele, adică nu le putem testa ca să ne fie de folos...

— Și tu ce ești? repetă el.

— Membra unei echipe mari și secrete care încearcă să-și dea seama ce e asta. Sunt încă novice, adăugă tânăra cu un surâs trist. Unii dintre noi lucrează la acest proiect de patruzeci de ani.

— Și ați aflat ceva?

Pe chipul ei trecu o undă de speranță. Dar, încă o dată, ajunseseră la momentul critic în care Do-ane nu voia să spună mai mult. Jopale simțea că-i spusese deja prea multe. Că forțau coduri și legi care trebuiau ascultate, deși Catastrofa se plimba liberă în lumea lor.

Viermele lor încetini din nou.

Pasagerii sesizară și se panicară imediat.

— De unde? întrebă Jopale.

Do-ane își plimbă degetul pe gura uriașă.

— La ce te referi?

— De unde vine? Măcar atâta știi?

— Ghici, șopti fata.

El se gândi la două variante:

— Vine din centrul pământului. Acolo sunt metale. Asta mai știu de la școală. În adâncul pământului, temperatura și compoziția chimică sunt atât de ciudate, încât e greu să ni le și imaginăm.

— Și care-i a doua variantă?

Își aminti ce spusese ea mai devreme: „Oceanul nostru”, de parcă ar mai fi existat și altul. Apoi el arătă spre cer.

— În mica mea profesiune, oftă Do-ane, sunt două curente de opinie. Eu sunt dintre cei care susțin că există o altă lume și cred că acest obiect e o navă menită să zboare de pe o stea pe alta.

Jopale închise cartea și-o împinse înapoi spre ea.

Viermele se oprise, și pasagerii se priveau, întrebându-se ce se întâmplă. Dar Meșterul Brace lipsea, probabil ascultând încă la stație. De aceea, Jopale se simți dator să se ridice și să-i anunțe pe ceilalți:

— Am ajuns la Răscrucea Regelui. Rit duse harta la ochi și întrebă:

— De ce aici?

Ca orice îngrijitor priceput, Jopale reuși să zâmbească. Dar nu putu merge mai departe cu minciuna. Scuturând din cap și uitându-se la podeaua udă, le reaminti pasagerilor:

— Suntem încă în viață.

Apoi se îndreptă spre sfincterul încă nedeschis.

Foc

Aerul nopții era rece și uscat și vântul bătea

moale spre răsărit, acum o briză ușoară, dar cu trecerea timpului se întețea. Cu ani în urmă, pe culmea de aici se aflase un orășel cochet, dar când dispăruse soarele, murise și el. Casele și magazinele se transformaseră repede în rămășițe anonime. Gara însă supraviețuise probabil mai mulți ani. Numai recent se luase metalul din ea, altfel ar fi fost intactă. O mână de buruieni saprofite prinseseră rădăcini în scândurile cele mai moi, în vreme ce fațadele umede ale clădirii principale se ascundeau sub un strat de ciuperci. Indiferent de culoare, fiecare suprafață sclipea cu o lumină roșie constantă. Jopale citi RĂSCRUCEA REGELUI pe tabla indicatoare, scris cu litere caligrafice, cum fusese la modă în copilăria lui. În spatele lui, ceilalți pasageri pășeau încet pe peron, vorbind în șoapte gâfâite. Nu le auzi vorbele, dar le sesiză panica din voce. Nu făcu nimic, ci se uită pur și simplu la plăcile de sub picioare și la mâinile lui, cuprinse de tremur. Când se simți pregătit – când nu mai avu altă șansă se obligă să respire și să se întoarcă pentru a privi cu ochi mari lumea arzând.

Jopale făcuse odată un tur printr-o fabrică în care fierul prețios era topit în furnale construite din cărămizi de ceramică la fel de prețioase. Își aminti de lichidul fierbinte și roșu turnat în panglici subțiri, fluide, imediat

prelucrate de artizanii răspunzători. Ajunse la concluzia că focul mistuitor avea aceeași incandescență amenințătoare, nepământească. Roșu ca purpura și suficient de intens ca să te doară ochii, de parcă un pictor iscusit, dar răuvoitor, mânat de impulsuri malefice, împânzise metal topit pe tot orizontul estic.

Pasagerii părăsiseră toți interiorul viermelui. Majoritatea îngrijitorilor se înghesuiau să spargă un depozit din apropiere, probabil având ordin să ia orice rezerve utile. „Cât de departe se află?”, întrebă un tânăr. Jopale nu știa să aprecieze distanțele, dar alții nu întârziară să ghicească. Optimiștii susțineau că incendiul ardea la numai câțiva kilometri în urma lor și era foarte mic. Rit admise că flăcările erau enorme, dar, ca să facă pe optimistul, își zise că sunt undeva la Capătul Lumii.

— A, nu, sunt mai aproape, strigă bătrânul îngrijitor. Cât stăm noi aici, Stânga-Stângii o să ardă până la temelii.

— Și de unde știi tu? se răţoi la el Rit.

Ochii mari ai îngrijitorului cercetau orizontul. Meșterul plânsese din nou, dar își ștersese lacrimile înainte de a se alătura celorlalți și reuși să vorbească ferm și clar.

— Am ascultat transmisiunile, când le-am prins. De la cei aflați pe linia focului, de cele

mai multe ori.

Chip lângă chip, toți se arătară îngrijorați.

— Cutremurul pe care l-am simțit? Atunci când ieșeam din Capătul Lumii?

Brace scutură din cap și spuse:

— Aceea a fost o fisură la sud-est de oraș. S-a întins mult, pe o sută de kilometri. N-am știut până acum… dar atâta gaz a ieșit prin ea, încât echipajele de intervenție nici n-au apucat să se îmbrace. Au murit cei mai mulți. Și metanul tot ieșea clocotind la suprafață. Un ciclu întreg s-a amestecat cu aerul. Pe urmă ceva… o persoană sau poate un fulger… a produs scânteia care a făcut să izbucnească focul.

— Ce s-a întâmplat cu orașul? întrebă Jopale.

Brace îi aruncă o privire scurtă, apoi coborî ochii la scânduri.

— Am vorbit cu o femeie din echipa de recunoaștere. Călătorește cu balonul la est de Capătul Lumii. Zice că orașul a dispărut. Cu pământul pe care stătea. De acolo de unde se află ea, vede apă unde ar trebui să trăiască milioane de oameni.

— Apă? întrebă Rit. Asta înseamnă că se stinge incendiul? Brace ezită.

— Nu, răspunse Do-ane în locul lui.

Arăta micuță și foarte tânără, cu bocancii în picioare, dar șireturile încă nelegate. Își drese glasul și explică:

— Dacă atmosfera e saturată de metan, și oxigenul se termină sau e împins la o parte... nu mai poate arde niciun foc...

Jopale închise ochii, văzând imaginea gării și bruneta cu glas frumos, pierdut.

Brace o aprobă din cap rostind:

— Focul arde în două sensuri. Spre răsărit și spre apus. La mijloc, apa clocotește cu atâta forță, că bucăți uriașe de lemn putred zboară prin aer. Așadar, metanul... da, domnule, vine. Iar femeia aceea mi-a zis că focul nostru... care ne urmărește pe noi... tocmai a ajuns la marginea Tărâmurilor întortocheate... și pe urmă am pierdut semnalul.

Unii plângeau; alții păreau prea șocați sau obosiți ca să reacționeze cumva.

Două femei-conductor stăteau la capul viermelui. Una dintre ele strigă brusc câteva cuvinte, dar n-o înțelese nimeni.

Ceilalți îngrijitori dispăruseră într-un depozit neluminat.

Meșterul Brace se întoarse spre femei.

— Doza întreagă, da, țipă el. Sub membrul primitiv.

— Dar flăcările nu par așa de înalte, spuse bătrâna bogătașă. Scutură din cap, ignorând perspectivele sumbre. Poate că nu ard decât pădurile, îi spuse ea însoțitorului său.

Tânărul bolborosi câteva cuvinte politicoase.

— Nu, vă înșelați, interveni Do-ane. Vă

păcălește fumul.
— Pardon, domnișoară?
— Pământul acela arde sigur. Cantități imense de lemn verde sunt transformate în fum și cenușă și din cauza lor nu se văd vârfurile flăcărilor. Și, bineînțeles, căldura va distruge totul. Arătă spre cer. Vedeți ce văd și eu?
Jopale nu observase, dar pe jumătatea estică a cerului nu luceau stele, un capac dens și negru acoperea lumea muribundă. Dacă ai fi scăldat peisajul cu lumină de zi, jumătate din cer ar fi sufocată de o masă ucigătoare de nori clocotitori, nocivi.
— Ești sigură? întrebă bogătașa sceptică. Ce știi tu despre asta? Do-ane șovăi.
— Tânăra e om de știință, interveni Rit. Înțelege tot ce ni se întâmplă.
— Adevărat, domnișoară?
Do-ane se uită la Jopale cu ochi mijiți, parcă acuzându-l că spusese și altora cele aflate de la ea strict confidențial. Dar el nu spusese o vorbă nimănui.
— Ea și prietenul ei de aici credeau că moțăi, mărturisi Rit. Dar nu moțăiam. Am auzit tot ce-au vorbit.
Do-ane se arătă stânjenită, se făcu mică și-și frecă mâinile foarte agitată.
Jopale încercă să găsească un răspuns – cuvinte care să detensioneze atmosfera grea. Dar atunci pământul fu zguduit de un șoc

puternic prelungit, iar picioarele tuturor se îndoiră și pământul se lăsă în jos câțiva metri dintr-odată, într-un moment terifiant.

Când senzația de alunecare luă sfârșit, bătrâna o întrebă pe Do-ane.

— Vrei să ne explici, dragă? Ce s-a întâmplat?

— Creasta asta, începu Do-ane, desfăcându-și iar brațele. Stăm pe ultima lespede a Tărâmurilor întortocheate. E cea mai mare, se întinde înapoi, spre est, la mare adâncime sub apă, și se termină sub Stânga-Stângii. Își însoțea explicațiile cu gesturi, ca o profesoară. Pe măsură ce pământul de deasupra arde, și metanul țâșnește spre suprafața crăpată, fundația pământului slăbește.

Vrând parcă să-i dovedească adevărul spuselor, creasta se zgudui din nou.

Jopale privi peste umăr, dar Meșterul Brace plecase. Stătea lângă vierme și, împreună cu două femei-conductori, manevra un sac de piele plin cu un lichid dens. Sacul era legat la un furtun, iar furtunul fixat într-un ac mare cât să străpungă două trupuri de adulți. Cei trei nu prea se descurcau și, observându-l pe Jopale, îngrijitorul strigă:

— Domnule, vreți să ne dați o mână de ajutor? Numai o clipă. Știe că vrem să-i facem ceva și nu cooperează.

Ceilalți se uitară la Jopale, care se arătă uimit să fie chemat și poate puțin impresionat.

Viermele se oprise la marginea mai apropiată a șinei, dar tot mai erau de traversat câțiva metri de teren unsuros. Generații de viermi lăsaseră stratul de ulei gros, impermeabil, aceeași mizerie albă cu care frații lor sălbatici își ungeau tunelurile imense. Încălțat cu pantofi cu talpă moale, Jopale se lăsă să alunece lângă creatură. Nu atinsese un vierme din copilărie și nici acum nu-l încânta ideea. Simțea miros de ulei și transpirație de vierme un amestec greu, de duhori distincte – și se uită la membrul primitiv, încovoiat, subțire și neted pe corpul cenușiu gigantic.

— Luați bagheta asta, îi spuse Brace. Faceți ca mine. Împungeți-o în stomac, vă rog frumos.

Bagheta de cauciuc se termina cu un electrod de metal, bateriile fiind legate de un mâner din calycanthus. Conductorii așezaseră o scară înaltă lângă vierme, cu crampoanele de siguranță înfipte prin stratul de ulei în sol. Femeia-conductor urcă repede, urmată de colegul ei, un individ tinerel, care ducea acul enorm ca pe-o suliță. Scara se termina cu o platformă îngustă. Femeia apucă membrul primitiv și trase tare de el, iar Brace mișcă bagheta înainte și înapoi pe burta lunecoasă a viermelui, producând mici scântei albastre care trebuie să fi provocat furnicături plăcute.

Femeia întinse membrul cu forța.

— De ce acolo? întrebă Jopale, imitând mișcările bătrânului.
— E o regiune cu mult sânge, răspunse îngrijitorul repede, de parcă ar fi rostit un singur cuvânt. Pe lângă asta, nu avem timp să-i deschidem venele obișnuite.
Călătorii veniseră să vadă și să audă ce se petrece. În afară de Do-ane, care merse la capătul opus al peronului, să-și studieze focul nemaipomenit.
— E un drog? Vru să știe Jopale.
— Eu prefer cuvântul „medicament”, recunoscu îngrijitorul. Ținem chestia asta mai mult pentru conductori decât pentru vierme, adăugă el, bătând sacul. Bineînțeles, în sac este suficient să doboare o mie de oameni. Dar ce…
Se auzi o înjurătură, apoi un strigăt:
— Atenție!
Acul cel lung căzu între Jopale și Brace, aterizând în ulei.
— E un stimulent, domnule. Îngrijitorul ridică acul și explică repede: o s-o facă pe fetița noastră să meargă mai iute și nu va avea nevoie de somn, deși poate și s-o omoare. Dar, desigur, acum nu avem de ales.
— Bănuiesc că…
— Încă două lucruri vă mai cer. Se poate?
— Da.
— Duceți acul sus. În regulă? Apoi îi ceru al

doilea lucru, promițând: o să fie de mare ajutor.

Lui Jopale nu-i plăcuseră niciodată înălțimile, dar nu șovăi. Avea de urcat douăzeci de trepte, și vântul se întețea cu cât pășea mai sus. Privind peste umăr, îi văzu pe ceilalți membri ai echipajului că se întorc de la depozit cu mâinile goale, fără să fi găsit nimic vrednic de furat. Apoi ajunse pe platforma îngustă, iar femeia întinse membrul primitiv cât de mult putu. Ajutorul ei luă acul cu ambele mâini și începu să-l înfigă în carne, strigând: „Acum!”.

Se auzi pufăitul unei pompe mici.

— Mâna, domnule! strigă Brace. Vă rog, domnule! Brațul viermelui era scurt față de restul corpului, dar mult mai lung decât orice membru de om. La capătul lui atârnau trei degete unite într-o extruzie noduroasă și încă unul, separat. Era și un deget mare. Nu orice vierme avea degete, Jopale citise despre ciudățenia asta de câteva ori. Și mai neobișnuit, degetul mare se putea mișca, suficient cât să se încolăcească în jurul mâinilor sale când prinse brațul viermelui. Apoi îl strânse cu toată puterea, încercând să se asigure că acea creatură simțea strânsoarea, ca s-o mai aline, măcar până când pătrundea medicamentul în ea.

Porniră din nou la dram. Ritmul se întețise, dar viermele cobora o pantă destul de abruptă. Fără repere, ochiul numai cu greu stabilea viteza. Mai târziu însă, când traversară o câmpie netedă și pustie, Jopale fu convins că avansau rapid. Se duse iar în gât și ascultă bătăile repezi ale inimii. Știu sigur că, indiferent ce altceva emana, trupul creaturii elibera o cantitate fabuloasă de energie.

Revenit în stomac, îi găsi pe ceilalți pasageri adunați în jurul lui Do-ane.

— Arată-ne cartea aia a ta, spune Rit. Arată-ne mașinăria.

— Suntem foarte interesați, vorbi și însoțitorul bogătașei. Ce-i rău în asta? Adăugă și făcu spre fată cu ochiul.

Oamenii erau speriați, nefericiți și se agățau de orice le distrăgea atenția.

Jopale se așeză lângă Do-ane.

Ea părea că stă și cumpănește variantele. Apoi zise „aici” și deschise cartea la o pagină nouă, cu fotografii ale unor încăperi enorme și ale unor tuneluri cu ziduri netede. Ridicând lanterna deasupra ei, reluă explicația dată lui Jopale, puțin extinsă.

— Credem că acestea au fost cândva regiuni locuite. E greu să vă dați seama de dimensiunea lor, dar… iată un coleg de-al meu

aici, în fundal.

Savantul nu era decât un punct pe fotografia gri.

— Dacă mașinăria aceasta a fost o navă care călătorea printre stele, cum cred unii… cum cred și eu… atunci motoarele ei au produs accelerație și asta ar fi fost podeaua. Arătă spre fotografie încrezătoare cu degetul. A fost făcută cu zece ani în urmă. Vedeți praful din colț?

Unii încuviințară tacit, alții, mai din spate, nu văzură nimic.

Do-ane întoarse pagina. Următoarea imagine era o fotografie mare, alb-negru, în care se vedeau un craniu și niște coaste și o coloană vertebrală foarte lungă, curbată în moarte. Era și colegul fetei, în picioare pe craniul gigantic. Nici acum nu era decât un punct în peisajul straniu.

— Ăsta-i un vierme mort, șopti Jopale.

Do-ane își mută privirea de la el la ceilalți pasageri.

— Această mașinărie a venit de pe altă planetă, spuse Rit, repetând concluzia tinerei.

— Da, confirmă ea.

— Vrei să zici că e o navă spațială.

— Evident…

— Și de acolo au venit și viermii noștri? Bărbatul înalt îngenunche lângă ea, sceptic, dar concentrat. Au venit din nava asta a ta?

— Da, rosti ea. Adică nu.
— Hotărăște-te, îi ceru Rit.
Tânăra oftă o dată, apoi încă o dată. În cele din urmă, ridică privirea și se adresă tuturor:
— Să presupunem că am construit o navă spațială și am plecat în căutarea unei planete noi. Dar și o mașinărie atât de puternică are nevoie de o grămadă de timp să călătorească de la un soare la altul. Iar dacă soarele cel nou nu luminează o lume primitoare, ar trebui să călătorim și mai departe. Iar dacă următorul soare tot nu ne oferă o planetă locuibilă, ar trebui să mergem și mai departe. Iar dacă nu am găsi niciodată o planetă ca a noastră, la un moment dat oare n-ar trebui să ne mulțumim cu cea mai potrivită dintre cele apropiate?
Jopale studie scheletul viermelui.
— Nimic dintre acestea nu e sigur, continuă Do-ane. Doar un lucru e cert: echipajul navei nu semăna deloc cu noi. Nici cu oamenii, nici cu organismele simple. Își plimbă degetul pe conturul craniului fosil. Pare os, dar nu e. E ceramică foarte dură, atât de veche, încât n-o putem data cu măsurătorile noastre. Organele găsite de noi nu sunt ficat, inimă sau plămâni. Sunt niște mecanisme și nici măcar n-am început să ne dăm seama cum au funcționat când au fost introduse într-un corp viu. Rit vru să facă un comentariu, dar se răzgândi.
— Creaturile acestea au fost construite din

metal și ceramică și alte materiale care pentru noi există în cele mai mici cantități. Nici nu se pot determina. Dar, dacă vă uitați mai adânc în galaxie, în brațele spiralate, vedeți sori cu mai multe metale decât al nostru. Și e probabil ca lumile din jurul lor să aibă aceeași compoziție.

Do-ane trase aer adânc în piept o dată, de două ori.

— Vedeți, soarele nostru… e foarte mare și strălucitor, sărac în metale și destul de tânăr. După multe calcule, nu va trăi mult. Mai puțin de un miliard de ani, adică foarte puțin pentru univers. Ridică lanterna mai sus, ca să vadă mai mulți pasageri scheletul straniu. Nimic din ce știu nu e sigur. Vă spun o poveste, poate e o invenție. Dar ceea ce cred eu că s-a întâmplat… ceea ce mulți dintre colegii mei, veritabile genii ale acestei întreprinderi, consideră un fapt evident… e că nava a străbătut tot drumul până la noi, dar nu a putut merge mai departe. A aterizat pe Ocean și a testat apa, a testat aerul, iar membrii echipajului au luat ce-au găsit la îndemână. Metalele erau puține, la fel siliconul și alte elemente grele. Dar cel puțin puteau împrumuta materialul genetic din corpurile lor. Ca să construiască un ecosistem funcțional complet, au creat o mie de specii noi. Oameni. Hominizi. Țipari de bronz și creaturi cu mai

multe guri. Plus micuții lemurieni. Și au folosit celelalte specii aduse cu ei. Am găsit spori și semințe moarte pe navă, deci suntem siguri că au adus cu ei plante. Au creat plante uriașe care prosperau la suprafața Oceanului și și-au înfipt rădăcinile adânc, ca să scoată la iveală puținele minerale. Gândiți-vă la insectele noastre de pădure. Am găsit variante moarte asemănătoare lor în colțurile cele mai întunecate ale navei, ascunse printre crăpături. Oricât de incredibil pare, au călătorit până aici ca paraziți.

— Dar unde sunt oasele umane? întrebă Jopale.

Do-ane se uită la el cu o mină tristă, apoi se înveseli, precaută.

— Mă refer la echipajul care a pilotat nava, continuă Jopale. Ce s-a întâmplat cu ei, în cele din urmă?

Judecând după murmurele auzite, și ceilalți își puseseră aceeași întrebare. Fata clătină din cap:

— Nu, rosti ea pe un ton ferm. Gândiți-vă în felul următor, dacă puteți: zbori din stea în stea. Corpul tău e și mecanism, și carne. Și tot ce ai nevoie primești de la mașinăria ta devotată. Cu atâta libertate, îmbraci orice formă vrei. De aceea membrele tale se micșorează odată cu trecerea eonilor și de aceea te hotărăști, în cele din urmă, să te

transformi într-un vierme.

Asta dacă la început ai fost om, bineînțeles. Sau ceva asemănător cu omul, acolo, pe cealaltă lume a noastră.

Acasă, pe planeta aceea, căreia nu i se poate da un nume.

Muntele cel bun

Îngrijitorii începură să traverseze iute stomacul, câte doi, câte trei, cărând găleți cu alifie și saci cu agenți-tampon în intestinele acum goale. Jopale bănui ce înseamnă asta și bănuiala i se confirmă când sosiră încă doi îngrijitori și demontară iute latrina și perdeaua de protecție. Dar ce va mânca viermele data viitoare și cât timp vor aștepta ei până-și termină rația?

Acoperind latrina aproape plină, îngrijitorii începură s-o târască spre esofag. Atunci se hotărî Jopale să-i ia la întrebări și atunci reapăru, în sfârșit, Meșterul Brace.

Zâmbetul îngrijitorului aducea mai mult a grimasă. Încercă să-i facă lui Jopale cu ochiul, apoi o observă pe Do-ane așezată între pasageri, răsfoind pagină cu pagină din cartea ei imensă.

— Ne oprim acum? întrebă Jopale.

Brace confirmă mișcând din cap. Zise cam distrat:

— Există un compartiment de urgență undeva

în fața noastră. Întotdeauna plin cu rugi și butoaie cu sevă. Sau ar trebui să fie plin.

Își pierdu glasul.

— Cât durează?

Brace sesiză ceva în tonul lui. Vorbind fără cea mai mică ezitare, recunoscu:

— Fetița mea are nevoie de hrană. Dacă nu-i dăm zahăr, n-o să ieșim din pustietatea asta. Incendiu sau nu.

— În regulă. Înțeleg.

— Muntele cel Bun, spuse îngrijitorul. Acolo ne oprim. Mai multe priviri se ridicară spre el.

Dându-și seama că fusese observat, Brace se îndreptă de spate și inspiră adânc. Apoi vorbi categoric:

— Toată lumea coboară. Alimentarea se va face cât de repede posibil. Și, din clipa asta, toată lumea călătorește deasupra viermelui. Acolo unde stau hominizii acum.

Bătrâna bogătașă se ofuscă.

— Dar unde o să călătorească hominizii mei?

— Nu vor mai călători, doamnă. Îngrijitorul se întoarse către ființa răzgâiată cu umerii săi lați, explicându-i și ei, și celorlalți: este o situație de urgență cum n-am mai avut. Mă folosesc de autoritatea slujbei mele, doamnă. Nu încercați să mă opriți.

Femeia se făcu mică.

Dar însoțitorul ei, cuprins de simțul datoriei, se ridică în picioare.

— Nu putem lăsă creaturile astea baltă, susținu el.
Brace zâmbi. Apoi râse încet, cu încântare potolită. Și deschise brațele, arătând spre stomacul care-i înconjura.
— Dar n-am de gând să le las baltă. Nici vorbă despre așa ceva.

La Muntele cel Bun nu exista gară, nici funcțională, nici părăsită. Nici măcar o șină auxiliară pe care să tragă viermele. Dar se zăreau fundațiile caselor și marcajele unei rețele de străzi. Singurele urme de așezări omenești erau compartimentul promis – o structură subterană puțin mai mare decât stomacul unui vierme – și, spre nord, un turn de lemn acoperit cu un vas enorm, căptușit cu oase. Un rezervor de grăsimi și sevă purificată ardea mocnit, flăcările gălbui răsucindu-se în vânt. În alte vremuri, ar fi fost cea mai intensă lumină pe o rază de o sută de kilometri, un reper pentru sufletele rătăcite. Dar incendiul de la răsărit o făcea să pară pitică. Față de zidul acela sfârâitor de foc și lemn ars, orice lucru de pe lume părea umil și neînsemnat.
Vântul bătea mai tare acum și aducea cu el frigul de la apus, făcându-l pe Jopale să tremure.
Îngrijitorii munceau de zor. Sparseră compartimentul, rostogolind butoi după butoi

pe șină, direct în fața viermelui. Alții ordonară hominizilor să coboare de pe vierme și-i adunară pe țărâna uscată, avertizându-i cu glas ridicat să nu facă un pas.

Lui Jopale i se păru că aude văpăile, deși erau încă la zece sau douăzeci de kilometri de ei.

Ciudat, semăna cu zgomotul apei. Ca un curent ajuns la buza prăpastiei, care se revarsă furios în cele din urmă.

Do-ane apăru brusc lângă el, mai-mai să-l atingă. Își legase bocancii și ținea cartea sub braț. Îi studie scurt chipul. Apoi privi incendiul cu aceeași curiozitate intensă. Într-un sfârșit, îi spuse:

— Vino cu mine.

El nu se miră. Așteptase invitația de multă vreme și se gândise la răspuns. Dar îl uimi propria reacție, căci se pomeni că habar nu are ce să facă.

— Colegii mei sunt acolo acum, reluă fata, arătând spre turnul din depărtare, în spatele turnului e o baracă mică, un puț și un lift care ne duc până la nava spațială…

— Și cu mine cum rămâne? o întrerupse Rit.

Do-ane îi aruncă o privire scurtă. Nu era pregătită pentru o întrebare absolut normală.

— Nava ta e uriașă, îi reaminti Rit. Uriașă și goală. Nu crezi că prietenii tăi m-ar primi cu bucurie și pe mine?

Ea vru să spună ceva. Atunci bătrâna

bogătașă făcu un pas în față.

— Nu prea mai e timp, domnișoară. Unde-i sanctuarul ăla al tău...?

— În spatele turnului, se grăbi Rit să-i răspundă.

— Mulțumesc. Apoi se adresă însoțitorului. Vrei să mă ajuți, dragă? Nu cred că pot face singură atâta drum.

Tânărul căra bagajele cu strictul necesar. Un surâs discret îi apăru pe buze în timp ce porni spre nord. Vorbi pe un ton agreabil:

— Sunt convins că veți face față. Porniți chiar acum. Cât de repede puteți.

Și, cu vigoarea tinereții, o luă la fugă prin amurgul arămiu, aruncând bagajele lui și ale ei. După el plecară și alți pasageri.

— Așa, deci, mormăi bătrâna. Apoi încercă să țină ritmul cu mersul ei greoi.

Rit se uită la Do-ane. Îngrozit de împrejurări, o întrebă:

— Și cât de mare e liftul ăla? Și cât de rapid? Ne duce pe toți deodată?

Ea încercă să-i răspundă, însă n-o ajută vocea.

Rit întoarse ochii spre vierme, apoi își fixă privirea pe turn.

— Unde mergeți? țipă Meșterul Brace.

Era aproape de gura viermelui, dar porni după ei cât de repede putu.

— Ce faceți, oameni buni? Ce naiba e-n capul

vostru? Do-ane îl văzu apropiindu-se. Atunci lăsă să cadă tot ce ținea, în afară de cartea ei neprețuită, și, aruncând o ultimă privire spre Jopale, se răsuci și fugi pe câmpul deschis.

Rit îl cercetă pe Jopale, clar îndoindu-se că e sănătos la minte. După aceea dispăru și el cu pași mari, o ajunse din urmă pe Do-ane, apoi pe bătrână, apoi le lăsă în urmă pe amândouă.

— Domnule, spuse Brace, clătinându-se lângă Jopale.

O să-și ia rămas-bun. Pe urmă o s-o ia și el la fugă. Jopale luase o hotărâre ori așa își imagina.

— Nu, veni sfatul îngrijitorului.

— Nu, ce? îl întrebă Jopale.

Brace îl prinse de umăr. Rosti printre gâfâituri:

— Îmi sunteți simpatic, domnule. Și vă spun sincer că am tot vrut să vă avertizez până acum.

— Să mă avertizezi?

— Atunci... când am văzut fata stând de vorbă cu toată lumea și nu mi-a trecut prin cap... nu mi-am imaginat... că o s-o credeți cu toții...

— Despre ce e vorba? țipă Jopale.

— A mai călătorit cu viermele meu, domnule. Brace aruncă o privire peste câmp. Focul de la răsărit crescuse și se întinsese destul cât să-i lumineze pe pasagerii care fugeau. Acum foarte mărunți. Siluete mititele alergând ca

nebunele, în curând gata să dispară pe întinderea nemărginită de lemn uscat.

— Știu că a mai călătorit până aici. Sigur a mai călătorit. Vine aici ca să studieze muntele secret.

— Nu, domnule, îl contrazise Brace, scuturând din cap. Se uită în ochii și continuă: așa face întotdeauna. Are cartea aia a ei, se împrietenește cu un bărbat... de obicei, unul mai în vârstă... îl convinge că tot ce spune e adevărat. Pe urmă coboară în locul ăsta și îl cheamă s-o însoțească în aventura ei și bineînțeles că orice bărbat de-abia așteaptă să plece cu o frumusețe ca ea. Dar e nebună, domnule, sunt sigur. Cu viermele meu a mai călătorit spre vest de cinci ori cel puțin. De trei ori a provocat un foc ca să ne oblige să coborâm aici și s-o luăm și pe ea în viermele care mergea spre est. Meșterul trase o gură de aer rece. Asta fac oamenii în ținutul ăsta fără gară, domnule. Dar nu întotdeauna călătorea cu noi, continuă meșterul cu un surâs amar, și atunci oamenii ei aprindeau flacăra. Am salvat câțiva bărbați de vârsta și poziția dumneavoastră și erau întotdeauna furioși. „Mi-a arătat o carte mare”, ne spuneau ei. „Urma să explorez o navă spațială antică și să mă uit la oasele zeilor.”

Jopale duse mâinile la piept, gemând ușor.

— Fata aia e dusă bine, domnule. Și nu-i

altceva de capul ei. Brace îi puse o mână prietenească pe umăr. Îi face pe bărbați să umble pe întuneric. Le tot spune că nu mai e mult și ajung la destinație. Dar nu e nimic acolo. Și cel mai prost bărbat își poate da seama. Și știi ce face? La un moment dat, se întoarce și spune: „Tu ești de vină. Nu mă crezi, de asta n-o găsim”. Atunci bărbații se întorc aici și-și continuă călătoria spre vest. Ea mai rătăcește o vreme, pe urmă vine aici și așteaptă următorul vierme spre răsărit. Nu știu cum, dar întotdeauna are bani. Își petrece viața călătorind cu viermii și citind cartea aia și când uită că nimic din paginile ei nu e adevărat, o ia de la început. Asta face toată vremea, din câte mi-am dat eu seama.

Jopale era nedumerit. Nu mai fusese niciodată atât de nervos. Cumva însă, nimic nu era o surpriză.

— Ar fi trebuit să vă avertizez, recunoscu Brace. Eram în stomacul fetiței mele când am auzit-o vorbind cu toată lumea…

— Ar trebui să mergem după ei? întrebă Jopale. Dar îngrijitorul nu făcea decât să scuture din cap.

— Nu mai e timp, domnule. Și, ca să fiu sincer, nu cred că-i puteam face să asculte de glasul rațiunii acum. Aleargă după singura speranță pe care o mai au.

— Dar ar trebui să încercăm să facem ce

trebuie, susținu Jopale. Poate că reușim să-i convingem pe vreo-doi trei să se întoarcă...

— Domnule, îl întrerupse Brace, apoi îi râse în față. Nu știu dacă ați observat, domnule, dar avem toate șansele să nu mai trăim nici noi prea mult.

Jopale auzi din nou tumultul de furtună al focului.

— Da. Cu siguranță...

Spre portul lui Krauss

Brace porni spre capul viermelui.

Creatura se târa încet înainte, înghițind butoaiele mari și dulci. În depărtare, vreo zece hominizi erau puși să meargă pe șină. De la distanță, arătau exact ca oamenii. Mici și înspăimântați, agățați unul de altul, alunecând cu tălpile pe unsoarea albă.

Jopale îl ajunse din urmă pe Brace și, înainte de a-și pierde și ultima fărâmă de curaj, îi ceru o favoare imensă:

— Știu că îți cer foarte mult, recunoscu el.

— Nu mai contează, spuse bătrânul și râse scurt, grav. Apoi se opri, își duse mâinile pâlnie la gură și strigă un ordin în bătaia vântului.

Femela cu părul roșu fu separată de ceilalți hominizi.

Jopale o luă lângă el. Cei doi apucară bagajele

și o scară de funie, pe urmă se cățărară pe spatele lat al viermelui.

Fără să aștepte invitație, hominidul se așeză pe un scaun jos, cu fața înainte și cu picioarele lungi întinse în față. Chiar dacă era cumva recunoscător, nu se vedea nimic în expresia lui stoică. Femela ori era prea proastă ca să înțeleagă gestul lui Jopale, ori destul de inteligentă ca să-l disprețuiască pentru că o salvase doar pe ea și-i lăsase pe prietenii ei să înfrunte soarta nemiloasă.

Carnea viermelui era caldă la pipăit. Jopale ședea exact în spatele hominidului său, lăsându-i trupul masiv să-l ferească de vânt. Simțea cum se încovoaie uriașa coloană vertebrală sub fundul lui. Stând cu spatele, nu văzu cum se face alimentarea până la sfârșit și, în afară de câteva țipete amestecate, nu auzi nimic. Pe urmă viermele prinse viteză; drogul și masa primită îi dăduseră o energie fenomenală. Și, în scurt timp, când goneau pe câmpia pustie, Meșterul Brace veni și se așeză lângă Jopale.

— Dar cartea… începu acesta.

— Arată într-adevăr ca o carte, spuse îngrijitorul, ghicindu-i gândul. Și poate că e adevărată. Poate că a furat-o de la un om de știință care știe unde e îngropată nava. Sau e un manuscris vechi și a existat cândva o navă, dar s-a scufundat în miezul pământului cu

secole în urmă și vreun ciudat i-a dat-o ei pe mână.

— Sau a inventat totul, sugeră Jopale.

— Posibil. Privind focul, Brace mișcă din cap. Poate că fata a auzit povești despre zborul spațial și lumi pierdute și are talentul de a face desene complicate și de a se juca mereu cu aparatul de fotografiat. Vremurile au înnebunit-o. Poate.

Sau era perfect lucidă, își zise Jopale, și nava chiar *aștepta* undeva, iar Brace era cel căruia i-o luase mintea razna și-i mințea pe amândoi, forțându-i să rămână la bordul viermelui neprețuit.

— Dar numele? șopti Jopale.

— Poftim?

— Muntele cel Bun. Mi-a spus de ce foloseau savanții cuvântul acela vechi. Și, sincer, nu văd alt motiv pentru care să dai un numele nobil acestui loc ridicol.

— Înainte de toate, domnule…

— Spune-mi Jopale, te rog.

— Jopale. Da. Brace puse ambele mâini pe pielea viermelui, pipăind trupul imens. Înainte de toate, cunosc foarte bine ținutul acesta. Dacă s-ar desfășura un proiect aici, dacă ar exista o stație de cercetare, cât de mică, pentru mine n-ar fi un secret. Și îți spun foarte sincer, Jopale… în afară de fata aceea nebună și cei pe care-i amăgește, nimeni nu vine în

pustiul ăsta…
Simțiră o zguduitură ușoară. După ce trecu, Brace sugeră:
— S-ar putea să avem noroc, domnule. Poate v-a spus Do-ane: sub pământul ăsta zace o insulă moartă. Mult lemn între noi și metan. Deci când focul ajunge la tărâmurile întortocheate, ar trebui să se potolească. Cel puțin o vreme. Lemnul ăsta o să ardă, fără îndoială, dar nu așa de repede ca afurisitul de gaz.
Jopale încercă să prindă curaj. Apoi repetă cuvintele „înainte de toate”.
— Poftiți?
— Ai zis „înainte de toate”. Ce urmează după aceea? Meșterul Brace mișcă din cap gânditor.
— Știți, mama mea a fost îngrijitoarea unui vierme exact ca ăsta al nostru. Iar tatăl ei a fost conductor pe un vierme de marfă care se târa exact pe șina asta, aducând fier proaspăt din Portul lui Krauss. Bunicul e cel care mi-a spus că, și pe vremea când în locul ăsta lumina soarele, tot înfiorător era să trăiești în el. Neted. Fără sevă. Greu de cultivat, te apăsa pe suflet. Dar un tip lacom l-a cumpărat pe nimica toată, pe urmă l-a vândut pe bucăți unora din părțile mai aglomerate ale lumii. L-a numit „Muntele cel Bun” deoarece i se părea că vechiul cuvânt te duce cu gândul la ceva rezistent și trainic. Dar, bineînțeles, nu voia

decât să-i atragă pe proști în capcana lui…

Jopale întinse mâna la spate și-și îngropă degetele în claia femelei de hominid. Apoi se împinse cu picioarele, simțind nevoia puternică de a fi mai aproape de ea, frecându-și intens spinarea de a ei.

— Nu-i decât un cuvânt vechi, zise Brace. Cu fața luminată de focul nesfârșit, adăugă: nu știu dacă ați observat, domnule. Dar cuvintele… ce sunt ele… sunete și mâzgăleli. *Oamenii* sunt cei care le dau înțeles. Fără noi, bietele de ele n-ar avea nicio fărâmă de viață.

Și călătoriră mai departe, gonind spre Oceanul promis, cu Sfârșitul Lumii pe urmele lor.